

TRUYỆN
VÔ HIỆP
TRUNG HOA

Thiệt Thục Trục Kiếm

TẬP 1

NGUYỄN TÁC:
BẠCH NGỌC THẠCH

NGƯỜI DỊCH:
HÙNG PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Table of Contents

HỒI THỨ NHẤT	
HỒI THỨ HAI	
HỒI THỨ BA	
HỒI THỨ TƯ	
HỒI THỨ NĂM	
HỒI THỨ SÁU	
HỒI THỨ BẢY	
HỒI THỨ TÁM	
HỒI THỨ CHÍN	
HỒI THỨ MƯỜI	
HỒI THỨ MƯỜI MỘT	
HỒI THỨ MƯỜI HAI	
HỒI THỨ MƯỜI BA	
HỒI THỨ MƯỜI BỐN	
HỒI THỨ MƯỜI LĂM	
HỒI THỨ MƯỜI SÁU	
HỒI THỨ MƯỜI BẢY	
HỒI THỨ MƯỜI TÁM	
HỒI THỨ MƯỜI CHÍN	
HỒI THỨ HAI MƯỜI	
HỒI THỨ HAI MƯỜI MỐT	
HỒI THỨ HAI MƯỜI HAI	
HỒI THỨ HAI MƯỜI BA	
HỒI THỨ HAI MƯỜI BỐN	
HỒI THỨ HAI MƯỜI LĂM	
HỒI THỨ HAI MƯỜI SÁU	
HỒI THỨ HAI MƯỜI BẢY	
HỒI THỨ HAI MƯỜI TÁM	

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ BA MƯƠI
HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT
HỒI THỨ BA MƯƠI HAI
HỒI THỨ BA MƯƠI BA
HỒI THỨ BA MƯƠI TƯ
HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM
HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU
HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY
HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM
HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ BỐN MƯƠI
HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT
HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI
HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

HỒI THỨ NHẤT

Kẻ thù lại là người thân

Đêm ấy một mùa đông!

Gió lạnh mưa rơi!

Từng cơn mưa nối tiếp nhau trút nước tưởng không bao giờ dứt!

Càng âm đạm hơn nữa, trên đỉnh “Phi Lai sơn trang” gió rít từng hồi, những ngọn cây cao vun vút rung đảu từng đợt trong màn đêm, như giận hờn, như căm tức, như đang thóa mạ nhau vậy.

Mọi vật đã chìm trong khung cảnh đêm uông! Ngoài những vệt chớp ngang trời, chốc chốc xé rách tấm màn đen ướt đầm ấy thì dưới chân núi Phi Lai lại còn có mấy đóm lửa lập lòe.

Những đóm lửa này là do những ánh đèn phát ra từ một ngôi nhà đứng thu hình dưới chân núi.

Ánh đèn xuyên qua khe cửa, lay động từng cơn, lúc mờ lúc tỏ.

Ánh đèn thân bí đó chưa làm cho chúng ta chú ý bằng những tiếng hét lạnh lạnh từ trong ngôi nhà vắng kia vang ra:

- Lỗ hạ!... Cơ... toàn!... Ô!... Cứu vĩ!...

Cái gì đã xảy ra trong ngôi nhà hoang vắng kia?

Một cuộc thảm sát?

Không!

Trong căn nhà đó có một thiếu niên, mình mặc quần chèn, tay cầm đoản kiếm đang múa tung tăng, vừa hét vừa đâm vào ba cái hình nộm bằng da thú để dựng đứng, trước mắt nó.

Thiếu niên chỉ trạc mười ba, mười bốn tuổi, nhưng mặt vuông hàm ếch, mày rậm, môi son, trông rất uy nghi tuấn tú.

Đặc biệt, đôi mắt sáng ngời, tỏ ra một đứa bé thông minh hiếu động.

Mặc dù trời mưa gió lạnh, nhưng quần áo thiếu niên ướt đầm mồ hôi, chứng tỏ chàng đã đâm chém vào ba cái hình nộm kia không ít.

Tuy nhiên, chàng chưa thấy thế nào vừa lòng, đôi mắt đen đăm chiêu thẳng vào ba hình nộm như đang gườm ba địch thủ, cây đoản kiếm múa phăng phăng, tỏa ra một vùng hào quang sáng rực. Cứ mỗi bước chàng lại la hét tên một huyết đạo, rồi mũi kiếm đâm thẳng vào huyết đạo ấy không trật ra một ly.

“Sét! Sét!” hòa lẫn với tiếng hét của thiên nhiên không ngớt. Ánh kiếm dọc ngang như những luồng điện chớp luôn luôn vạch trên mình ba hình nộm ấy.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, gió vẫn rít, sấm chớp không ngừng. Thế mà thiếu niên cứ mãi mê luyện công như không hề để ý đến.

Bỗng sau lưng thiếu niên có một tiếng động!

Rồi cánh cửa nhỏ bên trong căn phòng hé mở!

Tiếp đến lại có một lão nhân râu tóc rậm rùi, chân cụt mất một giò, mắt chỉ còn một con, tay cầm cây thiết trượng, chông từng bước một tiến ra.

“Cọc! Cọc! Cọc!”

Chỉ loáng mắt, lão già một mắt một chân đã nép mình núp sau bóng tối trong xó vách.

Không thấy lão đâu nữa nhưng nếu ai nhìn vào xó vách thì sẽ thấy nơi đó phát ra một đóm lửa đỏ rực.

Đóm lửa đó là nhãn quang của lão quái. Ông ta chỉ còn một mắt, nhưng con mắt đó lại sáng đến khiếp người.

Cũng như lão chỉ còn một chân, nhưng nhờ cây thiết trượng, lão đi đứng còn lanh lẹ không thua những võ lâm cao thủ đương thời.

Luồng độc nhãn của lão quái chiếu thẳng lên thiêu niên không chớp.

Trong lúc đó, thiêu niên vẫn say sưa trong việc luyện kiếm, không hề để ý đến. Thân chàng quay cuồng quanh ba cái hình nhân như một chiếc bánh xe quay quanh một cái trục.

Chàng rít lên:

- Tận huyết!... Kiên cảnh!... Ngọc chân!... Trung!...

Mũi kiếm chàng đang đâm vào các huyết đạo ấy thì bỗng nhiên có một tiếng hét vang lên:

- Ngừng tay!

Tiếng hét làm chân động cả căn phòng!

Tiếp đó, tiếng đâu thiết trượng nện xuống đất:

“Bộp!”

Ánh nê n rung rinh như bị một cơn gió lộng, tức thì ông lão một chân một mắt đã xuất hiện như một thần tượng, đứng trước mặt ba hình nhân, nhìn chòng chọc vào mặt thiêu niên, cất giọng nghiêm khắc hỏi:

- Thiên Hiệp! Những đường kiếm vừa rồi kẻ nào đã dạy cho người đây? Hãy nói mau!

Giọng nói của lão nhân the thé như tiếng xé giấy, làm cho căn phòng lạnh lùng kia thêm khủng khiếp.

Thiêu niên vừa được lão nhân gọi là Thiên Hiệp bất giác giật mình nhảy lùi lại hai bước, ôm đoản kiếm trước ngực, nhìn lão nhân với vẻ sợ sệt.

Chàng nói:

- Thân phụ chưa ngủ sao?

Giọng nói của thiêu niên có vẻ thiết tha thân mật, nhưng nét mặt lão quái lại không có vẻ gì trìu mến, luông độc nhãn của lão sáng rực thêm, chiếu rọi thiêu niên trên mặt đất hai tiếng “Bộp! Bộp!” như cay cú giận dữ.

Lão lướt nhìn tới hỏi một giọng gay gắt:

- Ta hỏi ngươi đường kiếm vừa rồi do ai dạy, tại sao ngươi không trả lời mà hỏi chuyện khác.

Thiên Hiệp đưa đôi mắt đượm buồn nhìn thái độ lạnh nhạt của phụ thân chàng nên rụt rè đáp:

- Không... ai dạy cả! Những đường kiếm vừa rồi con đã chiêu theo “Ngũ hành quyền” của thân phụ mà biến chế thành những chiêu kiếm để luyện cho vui...

Sắc diện lão quái có hơi dịu lại. Lão chớp độc nhãn mấy cái rồi uốn cong vành môi thè lưỡi ra liếm quanh trông có vẻ nghĩ ngợi.

Qua một lúc, chẳng hiểu lão đã nghĩ thế nào, mà lão lại gác cái chân què lên gậy sắt rồi gượng mạnh xuống đất một cái.

“Bạch”

Đồng thời, tay áo của lão phất quanh một làn gió thổi vút ba ngọn đèn dầu tắt lịm.

Bóng tối tràn ngập cả căn nhà!

Tất cả đều nhuộm màu đen, chỉ trừ một đốm đỏ, nhấp nháy chiếu lên mình thiếu niên, đó là ánh mắt của lão nhân độc nhãn đó.

Bên ngoài trời vẫn mưa, gió vẫn gào, thỉnh thoảng vào lúc chớp băng vào khe cửa làm cho thiếu niên kinh khủng, khi nhận ra thân phụ chàng đứng lù lù trước ba chiếc hình nhân như những pho tượng huyền bí.

Bỗng Độc nhãn lão nhân hét to xé tan cảnh yên lặng:

- Thiên Hiệp! Mày luyện lại mấy thế kiếm vừa rồi ta xem thử.

Trời tối, Thiên Hiệp làm sao thấy được vẻ mặt đầy căm phẫn của lão nhân chàng chỉ nghe giọng nói của ông ta chứa đầy nộ khí.

Tim Thiên Hiệp bỗng rung lên. Chàng đoán chừng thân phụ chàng giận chàng võ học chàng chưa được tinh thông.

Chàng ứng tiếng đáp:

- Xin tuân lệnh!

Vừa dứt tiếng, cánh tay chàng trẻ tuổi Thiên Hiệp lại vung ra, luồn kiếm quang nhập nhánh, chạy ngang chạy dọc trên ba pho hình nhọn bằng da thú.

- Trung đình!... Khà kiên!...

Cứ mỗi tiếng hét là một mũi kiếm điểm đến huyết ở đúng y như lời nói không sai một mảy mai nào.

Chàng thiếu niên lấy làm hứng thú, tưởng rằng công biểu diễn của chàng sẽ làm cho phụ thân chàng khen ngợi.

Ngờ đâu, lúc chàng thu kiếm lại, bước đến gần phụ thân chàng thì nghe tiếng trượng nên xuống mặt đất một cái hộc:

“Bịch! Bịch”

Thiên Hiệp ái ngại, lùi lại một bước, miệng van lơn:

- Thân phụ! Kiếm pháp con vừa biểu diễn có gì sơ xuất làm phật ý phụ thân chăng?

Không có tiếng lão quái đáp lời, mà chỉ có tiếng tiếng trượng nện trên đất mạnh hơn, bực dọc hơn.

- “Bịch! Bịch!”

Thiếu Hiệp lùi lại thêm hai bước nữa trở mặt nhìn người cha khắt khe của chàng, nhưng trong tối đen nghịch ấy chàng không hề nhận ra khuôn mặt của lão quái, chỉ thấy ánh sáng độc nhãn của ông tỏ ra đỏ rực nhập nháy vài cái, rồi chiếu thẳng vào mặt chàng một cách khủng khiếp!

Thiên Hiệp không chịu được cử chỉ quá hà khắc của một người cha như vậy vội nói to:

- Thân phụ!

- Câm miệng, đi ngủ mau! Từ nay ta không cho người luyện võ nữa.

Chàng thiếu niên ngen ngào.

- Thân phụ... tại sao...

Tiếng thét của lão quái làm át hẳn giọng nói run rẩy của chàng trẻ tuổi:

- Không sao cả! Hãy đi ngủ! Nghe chưa?

“Vu! Vu!”

Trong bóng tối, Thiên Hiệp cảm thấy như có một luồng chưởng phong ép đến chàng. Chàng vội lùi lại hai bước.

Rầm! Rầm!

Hai tiếng sét điếc tai xé màn đêm rơi vào căn phòng.

Thiên Hiệp rùng mình, vì chàng nhận thấy phụ thân chàng mặt mày giận dữ, hàm râu dựng ngược lên, tay đưa cao cây gậy phía chàng như muốn hạ xuống.

Kinh khủng quá Thiên Hiệp hét to:

- Thân phụ! Tại sao như vậy?

Tiếng ré của chàng đã làm cho lão quái đổi hẳn thái độ! Lão từ từ bỏ thiết trượng xuống, và nghiêng rặng nói:

- Đi ngủ! Đêm đã quá canh hai rồi!

Ta căm người không được thức khuya để luyện võ nữa.

Dứt lời đầu thiết trọng nện lên mặt đất mấy cái “Bộp! Bộp!” có vẻ khoan hòa hơn.

Và bóng lão nhân đã biến sau cánh cửa vào đại thính.

Thiên Hiệp trút một hơi thở dài thườn thượt, nhìn theo cánh cửa đen ngòm, và liên tưởng đến một người cha khắc khe đối với chàng không có một chút tình phụ tử.

Từ thuở bé Thiên Hiệp đã sống với lão quái này được lão nuôi nấng, và chàng gọi lão quái bằng thân phụ.

Tuy nhiên, bên trong hình như một ẩn tình gì khiến cho Thiên Hiệp một thiếu niên thông minh đỉnh ngộ, không thể nào không nghi ngờ được.

Chàng lúc nào cũng thấy thân phụ chàng nhìn chàng với nét mặt hờn căm, lẽ ra phải yêu thương trìu mến!

Chàng giắt đoản kiếm vào vai, lững lảng về phòng nhưng không sao ngủ được!

Đã nhiều đêm chàng cảm thấy đời cô đơn, quạnh quẽ! Mà tình cha con giữa chàng và lão nhân sống chung hiện tại như có cái gì giả tạo.

Nếu quả thật là thân phụ của chàng tại sao lại xem chàng như thù hận?

Còn thân mẫu của chàng đâu?

Có nhiều lần chàng hỏi đến, nhưng thân phụ chàng khóa lấp và căm chàng không được tò mò tìm hiểu việc đó!

Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy?

Thiên Hiệp trăn trở, miên man suy nghĩ một lúc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu.

Bỗng ngoài sân thánh đường vang lên mấy tiếng động, làm cho Thiên Hiệp giật mình tỉnh dậy.

Với linh tính, chàng đoán biết có chuyện không hay, vội đề tai nghe ngóng, thì quả nhiên cứ chốc chốc lại có tiếng thiết trượng của thân phụ chàng nện mạnh xuống đất tiếng nện hằn học bức tức mà thường ngày chàng đã thường nghe.

Thiên Hiệp liền chồm dậy, bước ra khỏi phòng, rón rén đến núp vào một xó tối nhòm ra.

Bên ngoài trời vẫn mưa nặng hạt ánh sáng tờ mờ.

Thân phụ chàng đang đứng đối diện với hai bóng người, con mắt sáng quắc gần giọng nói từng tiếng:

- Hừ! Các người định đến đây mua chuộc ta để bắt thả ng bé áy! Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả, trừ phi chiếc đầu ta bị rơi thì các người mới có thể thực hiện nôi ý nguyện đó.

Lại nghe một trong hai bóng người kia cất tiếng lạnh lùng nói:

- Nhiệm trang chủ: Tại sao lão lại tìm cái khổ mà buộc mình? Chúng tôi đến đây là vâng lệnh trên, đem quyền lợi trao đổi. Nếu Nhiệm trang chủ không bằng lòng thì...

Không đợi cho người đó nói dứt, lão quái “hừ” một tiếng, nện mạnh cây thiết trượng xuống mặt đất rồi nói:

- Hai người đến đây phải giữ phép tắc một chút. Dẫu cho Thiệu La Dục Đại Cương thân hành đến trước mặt cũng chưa dám dùng lời lẽ như vậy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả. Nhiệm Tử Huệ này tuy tàn phế nhưng võ công chưa đến nỗi hủy hoại đâu.

Lão quái đó chính là Nhiệm Tử Huệ trang chủ Phi Lai Sơn.

Tuy lão đã bị tàn phế, nhưng võ công của lão trong giang hồ ai nghe đến cũng phải khiếp vía.

Thiên Hiệp nghe đến đây cảm thấy như câu chuyện này liên quan đến thân thế của chàng. Chàng lần mò đến núp một chỗ gần hơn, để nghe thấy cho tường tận, hầu như khám phá những thắc mắc trong lòng từ bấy lâu nay.

Trời vẫn mưa nặng hạt! Gió rít từng cơn, sân thính đường chìm trong ánh sáng mờ mờ không sao thấy rõ mặt hai người đối diện với Nhiệm Tử Huệ là ai.

Cả ba bóng người đều đứng trong mưa, và nước mưa đã làm cho họ ướt đầm cả áo quần.

Qua một lúc, một trong hai người kia cất giọng ôn hòa, nói Nhiệm Tử Huệ:

- Nhiệm đại ca...

Nhưng lão quái không để cho gã đó dứt câu, vung tay thiết trọng lên quát:

- Cái gì? Người gọi ta là đại ca? Ô! Chúng bây không đáng gọi như vậy!

Vẻ mặt và giọng nói của lão quái có vẻ hách dịch, khinh khi, tuy nhiên người kia lại không thấy thẹn làm gì, cứ một mực năn nỉ:

- Ô, Nhiệm trang chủ! Dù sao chúng ta cũng đã hiểu biết nhau, cần gì phải khách khí! Chúng tôi vâng lệnh giáo chủ đem bảo vật đến đổi lấy thặng bé, nếu Nhiệm trang chủ thỏa thuận thì muôn việc sẽ tốt đẹp. Với báu vật này tôi tưởng cũng xứng đáng lắm rồi!

Dứt lời, người ấy thò tay vào bụng lấy ra một vật đen đen, đưa cao lên trước mặt rung mạnh hai cái:

“Keng! Keng!”

Vật đó phát ra hai tiếng kêu như hai tiếng thiết chạm vào nhau.

Thiên Hiệp đoán biết vật đó gồm có nhiều tấm sắt mỏng ráp lại.

Chàng đang trở mặt nhìn thì người ấy lại cất giọng nói tiếp:

- Sao? Nhiệm trang chủ không phản đối chứ! Đổi một bảo vật võ lâm lấy một đũa bé dại khờ đâu phải để cho Nhiệm trang chủ bị thiệt thòi?

Nhiệm Tử Huệ trợn ngược mặt lên nói lớn:

- Đừng có lắm lời! Ý định của lão già Nhiệm Tử Huệ này đã cố định rồi, dầu cho vàng bạc châu báu cũng không làm lay chuyển được. Tốt hơn người đi đi!

Người kia lại bước tới một bước, rung báu vật cầm trên tay phát ra hai tiếng “Keng! Keng!” và nói:

- Lễ nào Nhiệm Tử Huệ trang chủ lại không biết “thiết thư” là một báu vật võ lâm xưa nay đã lừng danh giang hồ?

Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ quét cây thiết trượng qua một vòng, và hét:

- Các người có biết dụng ý của ta nuôi dưỡng thằng bé đó để làm gì không?

Thiên Hiệp đứng trong nhà nghe câu nói ấy quả tim đập thình thịch. Chàng lặng rình để tai nghe.

Một trong hai người kia nói:

- Đành rằng chúng tôi không biết, nhưng bộ giáo chủ của chúng tôi có lẽ cũng đã thừa nhận nên mới sai chúng tôi đem bảo vật quý này đến thương lượng chứ!

Nhiệm Tử Huệ cười lớn:

- Nếu đã biết mục đích của ta đối với đứa bé thì dù “thiệt thù” ta cũng chẳng màng! Các người nên biết điều một chút đem báu vật về giao lại cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương.

Gã kia lại hỏi:

- Ô! Đến như báu vật đệ nhất võ lâm mà trang chủ còn không chịu, hẳn mọi thù của Trang chủ đối với thằng bé sâu sắc lắm phải không?

Nhiệm Tử Huệ cười ha hả:

- Phải! Chính ta muốn món nợ máu tự tay ta phải báo thù! Vì chính thằng bé mang trong mình giòng máu của kẻ thù: phải gánh chịu. Ta sẽ trừng phạt hắn, sẽ móc hẳn một mắt, chặt hẳn một chân để hắn chịu một kiếp sống đau đớn như ta.

Thiên Hiệp nghe đến đây giật nảy người, đôi má lạnh toát. Trong lúc ấy trời đêm gió lạnh nhưng mồ hôi chàng tháo ra ướt áo quần.

Chàng có ngờ đâu kẻ mà lâu nay chàng gọi là thân phụ là người thù của chàng.

Ôi! Một kẻ thù nham hiểm, độc ác! Nhiệm Tử Huệ cô nuôi Thiên Hiệp đến tuổi thành nhân mới đem ra hành hình để rửa một nợ máu mà trước kia do cha mẹ Thiên Hiệp đã gây nên.

Còn độc ác hơn! Thiên Hiệp run lên bần bật, thở ra một hơi dài đứng cả n môi suy nghĩ:

- Hùng Phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ không phải là thân phụ của mình, thế thì phụ thân của mình là ai? Phụ thân của mình là cừ nhân của Nhiệm Tử Huệ! Ô!...

Chàng vừa nghĩ đến đó đã nghe một người trong kia cất nói:

- Nhiệm trang chủ có biết vị giáo chủ của tôi định đổi lấy thằng bé đó để làm gì không?

Nhiệm Tử Huệ căm đau gây xuống đất một tiếng “bộp” và đáp:

- Cũng không ngoài mục đích trả thù! Thúc Mạng Thiệu La Dục Đại Cương muốn trả lại nhát kiếm cừu hận thuở xưa ngay trên mình thằng bé đó...

Thiên Huệ giật nảy người:

- Ô! Té ra hai bên đều là cừu nhân của mình cả! Họ giành lấy mình cốt để rửa mối hận truyền kiếp! Nhưng... thân phụ mình là ai, do đâu lại gây thù chuốc oán với nhiều người như vậy?

Một trong hai người kia cất tiếng cười vang nói:

- Thế thì tốt lắm! Hai bên đều giành bắt đứa bé với mục đích trả thù. Trang chủ giao đứa bé ấy cho vị giáo chủ tôi là phải! Làm như thế, trang chủ vẫn trả được thù còn được thêm “thiệt thu” báu vật võ lâm nữa chẳng lời hơn sao?

Nhiệm Tử Huệ lắc đầu lia lịa rít lên:

- Không không! Cừu nhân của ta quyết không để chết vì tay của kẻ khác! Hắ n phải bị tự tay ta hành hình mới được. Ta đã có công nuôi thả n g bé đế n lớn để chịu lấ y cực hình, các người đừng lắ m lời vô ích.

Thiên Hiệp toàn thân run lẩy bẩy! Mặc dù chàng là một đứa bé can đảm, thông minh đế n đâu cũng không thể nào bình tĩnh nổi trước sự bắ t ngờ này.

Nhưng chàng lại nghĩ rắ n g:

- Thắ n g bé mà họ đang giành nhau có phải mình không?

Rồ i chàng tự trả lời:

- Không còn ai khác nữa! Cứ xét về thái độ của thân phụ mình đã xử với mình xưa nay thì nhắ t định đứa bé ấy là mình rồ i! Ô` chao! Nế u mình còn ở đây thì nhắ t định không trách khỏi vạ.

Chàng muố n lén lén thoát ra ngoài trố n.

Nhưng bỗng có một tiế n g hét vang lên, đình tai điế c óc. Nhiệm Tử Huệ, quái nhân độc nhãn ma đã đưa cao thiế t trượng lên nói:

- Ta đã nói rõ chủ định của ta rồ i, lẽ nào hai người còn chờ đuổi đi sao?

Hai người kia cũng nổi nóng, cùng một lượt phóng mình tới, nói:

- Hay lắ m lão Lão Nhiệm Tử Huệ! Đừng phách lớ i! Hữu sơn nhị qui đã đế n đây rô i quyế t không chịu về` không!

Hùng Phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ ngửa mặt lên trời, cười một tràng dài, hàm râu ướt đầ m rung rinh trong mưa gió trông ngạo nghễ làm sao! Tiế ng cười của lão lại the thé trong không gian nghe thật rùng rợn.

Lão nói:

- Chúng bây là lũ tiểu bồ i, không hiểu trời cao biển rộng là gì cả! Hãy xem thiế t trượng của lão phu đây.

Con độc nhãn của lão nhắ p nháy một cái, thân mình lão đã vọt lên cao, cây thiế t trượng của lão vọt tới Hữu sơn nhị qui tiế ng vun vút như cây ngã đá lăn.

Hữu sơn nhị qui cũng không tỏ ra yế u ớt.

Cả hai hét lên một lượt, né mình sang một bên, đồ ng thời mỗi người rút trong lưng ra một sợi “huyền tử phi trảo” mà múa lên.

Hai vũ khí này uồ n cong như hai con linh xà vùng vẫy trong không gian, chặn làn kinh phong của cây thiế t trượng lại.

Mưa vẫn rơi! Gió vẫn rít không ngừng! Tiế ng vũ khí chạm nhau liên hô i, hòa lẫn với tiế ng sắ m sét trông rắ t kinh khủng.

Ba người trở hế t tài năng diễn ra một trận ác chiế n.

Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ tuy độc nhãn, độc cước, song võ công đã đế n mức siêu quầ n. Cây thiế t trượng của ông ta múa vèo vèo đế n nổi nước mưa không xuyên qua đượ tầ m gậy của lão.

Những tia nước bị thiế t trượng đánh tạt ra, bắ n thẳng vào khung cửa sổ, chỗ Thiên Hiệp đang núp làm cho áo quầ n chàng ướt hế t.

Thiên Hiệp từ nhỏ giờ chưa thấ y trận nào ác liệt như vậy nên đứng trố ắ t nhìn say sưa.

Qua một hồ i giao đầ u, cây thiế t trượng của Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ đã ép Hữu sơn nhị qui vào một góc sân, khiế n hai người này lỉnh quỳnh không còn đủ lạnh lẽ như lúc đầ u.

Trong lúc đó thì thiế t trượng của Nhiệm Tử Huệ lại hung hăng hơn.

Một luồ ng kinh phong vũ động đánh bạt cả gió mưa bao trùm cả hai đồ i thủ.

Nhiệm Tử Huệ nghiế n răng hét:

- Nạp mạng đây!

Tức thì một tiế ng rú kinh hồ n tiế p theo, một xác người ngã gục!

Một trong Hữu sơn nhị qui, người câ m “thiế t thư’ lúc nầy đã nằ m dài dưới đầ t, óc vỡ tung toé, toàn thân đầm máu.

- Á!

Một tiế ng rú thấ t thanh lại vang lên! Một trong hai qui còn lại thấ y bạn mình đã bỏ mạng, không còn đủ bình tĩnh giao đầ u nữa hắ n đưa sợi “phi trảo” quắ t xéo qua một đường, rô i thừa kế co giò nhảy phồ c lên mái nhà toan tẩu thoát.

Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ quyế t không tha, nghiế n răng rít lên.

- Ngươi chạy đi đâu! Đừng hòng ra khỏi Phi Lai Sơn trang này!

Tiếng hét chưa dứt tiếng thối trượng đã nện xuống một tiếng “bộp”.

Rồì nhanh như một vệt khói lão nhân độc nhãn đã phóng mình nhảy lên mái nhà, đuổi theo đồì thủ.

Thầy hai người đuổi đánh nhau mất dạng, trong sân thánh đường chỉ còn một xác chết nằm lặng trong mưa, Thiên Hiệp rón rén bước ra, thâm nhủ:

- Nhân cơ hội này, ta không thoát thân còn đợi lúc nào nữa. Nếu đợi thân phụ mình trở về thì tất mình không khỏi trở thành một đờn bé “độc nhãn độc cước”.

Nghĩ vậy, Thiên Hiệp liền xô cửa chạy ra.

Chàng hơi do dự, liếc mắt nhìn về phía xa xa thì thầy hai bóng người đang quăn nhau giao đấu kịch liệt.

Biết hai bóng người đó là thân phụ chàng và một trong “Hữu nhị qui, chàng thâm nhủ:

- Cứ như tình trạng này thì thân phụ ta còn bận tay chưa trở về ngay được sẵn đây ta xem thử báu vật mà chúng đem đến đây đổi lấy ta là báu vật gì.

Nghĩ đến cái vật bằng sắt “leng keng” lúc nãy khá hấp dẫn chàng quên cả việc trốn chạy, liền mò đến bên xác chết.

Mưa rơi tầm tã, bóng tối mờ mờ! Xác người chết ướt đầm, bùn đất trộn với máu bê bê, Thiên Hiệp lòm còm bò tới, đưa tay lật ngửa xác chết ra.

“Leng keng”.

Hai tiêng động từ trong bụng xác chết vang ra.

Chàng lập tức thò tay rút vội vật ấy.

Ồ! Té ra “Thiệt thư” bảo vật đệ nhất võ lâm lại là tám tấm sắt mỏng, khâu dính vào nhau như một quyển sách, chàng cầm đến thì thấy lạnh ngắt, và đen ngòm, không có gì kỳ lạ cả.

Chàng đưa lên tận mắt, lật qua lật lại mấy tấm, không thấy bên trong có ghi chữ nghĩa gì cả.

Có điều là trời mưa như trút nước mà “Thiệt thư” vẫn khô ráo như không, một giọt nước cũng không đọng vào đây.

Gọi tách tò mò, Thiên Hiệp nhoẻn một nụ cười đắc ý nói:

- Ủ! Đã gọi là bảo vật thì chí ít ra cũng phải có một vài nét đặc biệt đi chứ.

Chàng mãi mê xem đi lật lại “Thiệt thư” không còn để ý đến mọi vật xung quanh nữa.

Bỗng bên tai chàng nổi lên hai tiếng:

- Hừ! Hừ!

Giọng như tiếng giẻ rách xé ra! Chàng giật nảy người, nhảy trái sang một bên rồi trở mắt nhìn.

Thì ôi thôi! Lão quái độc nhãn, độc cước đã đứng sau lưng chàng rồi! con mắt đỏ rực của lão đang chiếu thẳng vào thân hình bé bỏng của chàng.

Toàn thân Thiên Hiệp run lập cập.

Lão Nhiệm Tử Huệ đã bắt thân trở lại đây thì Thiên Hiệp còn chạy đâu cho thoát được nữa.

Nhưng vốn là đứa bé đa mưu túc trí, Thiên Hiệp lấy lại được bình tĩnh, giả vờ như chưa hay gì cả. cất giọng thân mật gọi:

- Thân phụ!

Tuy nhiên, Hùng Phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ là một kẻ già kinh nghiệm, dễ gì làm kẻ xảo trá của Thiên Hiệp.

Lão găm lên một tiếng như sấm:

- Câm miệng, thằng nhỏ, mày định thỉnh gạt tao sao? Hừ. Mày là đứa điêu ngoa bực nhứt!

Thật vậy, Thiên Hiệp là đứa bé thông minh, mẫn tiệp, Nhiệm Tử Huệ đã nuôi chàng ngót mười năm, làm gì lão không biết.

Lão bước tới một bước, đưa cao cây thiết trượng lên:

Thiên Hiệp cũng đã từng biết võ công của người mà chàng từng gọi là thân phụ rồi! Dẫu mười đứa bé như Thiên Hiệp cũng không chịu nổi được một gậy của ông ta huống hồ một mình chàng.

Chàng vội lùi lại ba bước, cất giọng van nài:

- Thân phụ! Nếu con có điều gì sơ xuất xin thân phụ chỉ dạy...

Không đời nào nói dứt câu, lão quát quát lớn:

- Thằng nhỏ! Đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Câu chuyện ta vừa nói với Hữu sơn nhị quí mày đã nghe cả rồi. Đừng giả bộ yêu quái với ta nữa.

Thiên Hiệp vẫn một mực rên rỉ:

- Thân phụ!

- Hừ! Ai là thân phụ ngươi? Ta biết chắc ngươi thừa dịp bỏ trốn, nên ta đã tha chết cho Điều tử Quỷ mà trở lại đây đón bắt ngươi! Hì hì... không ngờ ngươi lại còn tham đoạt lấy “Thiệt thư” mà chưa chạy trốn.

Chưa dứt lời lão quái đã đưa thiệt trưng lên cao, dùng thế “quái xà xuất động” toan vút tới.

Thiên Hiệp không dám chậm trễ, vội nhảy lùi lại đằng sau mấy bước rồi lẹ làng lách mình ẩn vào cột nhà để tránh.

Rầm!

Cây thiệt trưng của lão quái đánh không trúng Thiên Hiệp mà đập gãy tiện một cây cột nhà, làm cho mái đổ tường xiêu, gạch đất bắn ra tung tóe.

Thiên Hiệp nhảy chồm vờn như một con thỏ, chạy quanh sân thính đường nhìn về mặt hạm hực của lão quái mà sợ hãi. Chàng nghĩ rằng chỉ còn cách đem “Thiệt thư” ra mua chuộc lão quái may ra mới thoát chết.

Vì vậy, chàng đưa cao “Thiệt thư” lên nói:

- Thân phụ! Xin thân phụ bớt giận! Con định lấy Thiệt thư dâng cho sư phụ mà!

Lão quái nghiêng nãy hét:

- Xảo ngôn! Ta lấy mạng ngươi chứ không cần Thiệt thư làm gì.

Vừa nói lão vừa cầm thiệt trưng đuổi theo.

Vì đánh hụt một gậy, nên mặt lão bây giờ còn hạm hực hơn.

Thiên Hiệp cô´ chạy lanh quanh ẩn vào các chân tường để tránh né.

Chàng vừa chạy vừa nói:

- Thân phụ! Thiê´ t thư đây con không dám.

Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ vĩnh râu nạt:

- Ta không phải là thân phụ của ngươi, ta câ´ m không cho ngươi gọi ta là thân phụ nữa.

Chàng ghen ngào:

- Thê´ thì thân phụ con là ai?

- Là kẻ móc mắ t chặt chân ta. Ta nuôi ngươi đế´ n nay đã mười năm. Còn một tháng nữa ta sẽ trả mộ´ i huyế´ t thù này nào ngờ mạng ngươi lại ngắ n ngủi. Ha...ha...

Thiên Hiệp thấ t kinh muố n chạy tro´ n cũng không được, muố n đứng đó cũng không xong, trước cây thiế´ t trượng của lão quái, chàng thấ y sanh mạng của chàng không thể nào giải được.

Tuy nhiên, trước giờ chề´ t không thể chàng chịu bó tay, chàng đành cứ quanh quẩn nơi các chân tường, tay đưa cao “Thiê´ t thư” lên nói luôn mô´ m:

- Thân phụ! Lão gia! Con xin dâng “Thiê´ t thư” đây.

Hai người một già một trẻ đuổi nhau chạy vòng quanh sân đại thính trong gió mưa tâ´ m tã, sắ m chớp â´ m â´ m...

Lão quái vừa vung thiế´ t trượng, vừa ngửa mặt lên cười.

Tiêng cười nghe rùng rợn làm sao! Luông độc nhãn của lão luôn luôn chiếu thẳng vào người Thiên Hiệp.

Rầm!

Rầm! Rầm!

Thiệt trọng của lão quái đã đánh tung ra, một luông kinh lực ghê hô n, phát ra như vũ bão.

Thân xác Thiên Hiệp bay bổng lên!

Một góc tường sập đổ!

Gạch đá sập xuống thành đống như núi lở dật nghiêng!

Thật là phút kinh hoàng!

Mới thù mười năm, Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ ung đức trong cú đánh này!

HỒI THỨ HAI

Trong tai nạn gặp kỳ nhân

Nhưng, hỡi ôi! Vì quá nóng giận Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ vung thiế't trượng đánh vướng vào chân tường, làm cho một góc tường bị sập đổ, gạch nát tuôn xuô'ng â`m â`m.

Cũng nhờ đó mà. Thiên Hiệp mới tránh khỏi cái chề't thảm bại.

Kình phong của thiế't trượng đánh tạt Thiên Hiệp bay bổng lên trời như chiế'c lá khô.

Chàng cứ nhấ'm mắ't chờ chề't, không ngờ thân chàng tung bay lên rô'i lại rơi xuô'ng.

Chàng cảm thấ'y toàn thân tê đi, và ngắ't lịm không còn biế't gì nữa.

Mưa vẫn rơi! Gió gào! Sấ'm chớp vẫn â`m â`m không ngớt.

Bây giờ trên sân thánh đường không phải như trước kia nữa, gạch đá sập xuô'ng thành đố'ng, ngổn ngang, dày hơn một thước, văng ra xa ba trượng.

Thời gian Thiên Hiệp ngắ't đi không biế't đã bao lâu..

Bỗng một luô'ng chớp long trời nổ tung lên, làm cho chàng mơ hồ` tỉnh lại.

Chàng thầ'm nhủ:

- Ta chề't hay sô'ng thê' này?

Chàng đưa tay sờ vào mặt, vào ngực có cảm giác đau đau...

Chàng hé mắ't nhìn quanh! Trong bóng tồ' i lờ mờ của đêm mưa không còn thấ'y Nhiệm Tử Huệ đâu nữa cả!

Chàng lắ'ng tai để ý thì trong tiế'ng mưa rào rạc, nơi chỗ chân tường chưa sập lại có tiế'ng rên vọng đế'n:

- Hừ... hừ...! Hừ... hừ...!

Chàng giật nẩy người, lồ'm cồ'm đứng dậy đưa mắ't về` phía á'y, với ý nghĩ:

- Ô`! Có lẽ người mà chàng gọi là thân phụ đã bị tường đè trọng thương rô'i chẳng?

Chàng bước vội đế'n.

Bỗng chân chàng vướng phải một vật làm cho chàng té quỵ xuố'ng.

Chàng đưa tay mò mẫm, thì vật á'y là cây thiế't trượng của lão quái.

Chàng buộc miệng kêu lên:

- Đúng là ông ta bị thương rô'i! Ôi! Ta đã có cơ hội thoát thân!

Chàng quay mình toan bỏ chạy. Nhưng tiế'ng rên trong góc tường kia mỗi lúc một to hơn, và mệt nhọc hơn:

- Á! Hừ... hừ! Hừ...! Hừ...!

Lòng từ tâm của Thiên Hiệp không cho phép chàng bỏ chạy, chàng dùng chân nghĩ thầ'm:

- Nhiệm Tử Huệ tuy đồ i với mình là một cừ nhân, lão đã ác tâm muố n hại mạng mình. Tuy nhiên, dù sao lão cũng nuôi dưỡng mình mười năm trời, nay lão đã bị thương thì không còn đủ sức hại mạng mình nữa. Mình cũng nên đề n cứu lão để đề n ơn trong muôn một.

Thiên Hiệp tuy là một đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ cha, nhưng tính tình lại trung hậu.

Chàng lầ n mò về` phía có tiế ng rên:

Dưới chân tường quả có một bóng người đang còn nằ m một đồ ng, trông có vẻ đau đớn lắ m.

Thiên Hiệp lặng lẽ đề n quỳ trước mặt gọi:

- Thân phụ...

Một luồ ng chớp xé trời loáng lên!

Thiên Hiệp thắ t kinh nhảy trái lại đắ ng sau hai bước, ré lên một tiế ng thắ t thanh:

Thì ra, người đó không phải là người mà chàng gọi “thân phụ” mà lại là một lão Đầ u đà, mặt vuông, mũi sư tử, tóc rô i bù xù, cát bụi bệ bắ t dính đầ y mặt mày trông như một quái vật.

Tuy nhiên, đôi mắ t lão nhấ n quang sáng rực, chứng tỏ là một võ lâm cao thủ.

Lão mặc bộ áo cà sa đã rách nát để lộ hai cánh tay gân guồ c nổi đầ y, hàm răng lão nghiê n qua nghiê n lại ken kết như đang có một điề u gì đó tức giận lắ m.

Cảnh â y vẫn là ban ngày, ai trông thắ y cũng rợn người, huồ ng hô` trong đêm mưa gió.

Thiên Hiệp “á” lên một tiếng, nằ m mộp dưới đấ t.

Lão Đầ u đà đưa mắ t nhìn chàng, nói với giọng rên rỉ:

- Tiểu tử! Đừng sợ hãi đỡ ta vào trong nhà đi!

Giọng nói run run, yê u ớt và lạnh lùng khiê n cho Thiên Hiệp không dám đê n gầ n.

Chàng bỏ ra xa hơn, lằ m bằ m:

- Không... không! Tôi... sợ...

Lão Đầ u đà cá t giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi còn sợ gì nữa! Lão Nhiệm Tử Huệ đâu còn nữa mà ngươi sợ!

Câu nói á y làm cho Thiên Hiệp động tánh tò mò:

- Lão quái Nhiệm Tử Huệ tại sao mắ t tích?

Còn vị Đầ u đà này từ đâu đê n?

Chàng bò tới bên Đầ u đà hỏi:

- Phụ thân tôi đâu rồ i?

Lão Đầ u đà nhe hàm răng trắ ng toát, rên hừ ...hừ..., mắ y tiế ng rồ i run rẩy chỉ tay vào một đố ng gạch trên sân thích nói:

- Kê t cuộc lão ta được một chỗ chôn thân, như thế cũng đã là tồ t lắ m rồ i.

Thiên Hiệp trồ mắ t nhìn đố ng gạch vụn, lòng hoài nghi, thằ m nghĩ:

- Người mà mình gọi thân phụ là một trong “tam kỳ nghĩa hiệp”, võ công đệ nhất giang hồ, có lý nào lại tự vùi thân trong bức tường sập như vậy được.

Chàng ngập ngừng nói:

- Thân phụ tôi... chết rồi... sao...?

Lão Đâu đã mở to đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp như có cái gì lạ lùng lắm! Qua một lúc, ông ta nói:

- Tiểu tử! Người luyện tiếu lão quái áy lắm sao? Cây gậy của lão quái áy không đâm thủng ngực người kể là người cũng tốt số lắm rồi! Con ơi! Đừng luyện tiếu, hãy đỡ ta vào nhà ta sẽ nói cho con nghe nhiều chuyện lạ.

Lão Đâu đã nói dứt tiếu lại gượng chồm mình lên, nhưng lão lại nhăn mặt tỏ ra đau đớn lắm.

Thiên Hiệp thấy vậy động lòng, không cần suy nghĩ gì khác hơn là việc cứu giúp người. Chàng vội bước đến sau lưng đưa tay đỡ vào lão Đâu đã nọ.

Bỗng chàng ngạc nhiên “á” lên một tiếu, ngập ngừng nói:

- Kia! Chân... của lão tiếu n bối...

Lão Đâu đã thở hắt hắt, rên hì hì, đưa lưng vào đùi bé, chỉ vào đống gạch nói:

- Ta bị thằng Nhiệm Tử Huệ đánh một gậy, gãy gụi cả hai chân.

Thiên Hiệp đưa mắt nhìn thấy hai xương ống chân của lão bị gãy tiện, lòi ra ngoài hai bắp thịt dính lủng lảng hai bàn chân, máu me bị nước mưa chan hòa, chảy xuống đất đọng thành vũng đỏ ối!

Chàng vừa thương hại cho lão Đầ`u đà, mà cũng vừa thương xót cho người mà chàng gọi là thân phụ, đã chôn vùi dưới đố`ng gạch.

Chàng nói:

- Lão tiề`n bồ`i bị gãy chân mà còn sô`ng, kể ra cũng may mắ`n hơn kẻ bị vùi thân dưới nắ`m mộ`.

Lão Đầ`u đà trợn mắ`t nhìn Thiên Hiệp nói:

- Hừ! Nề`u trong mình ta không bị hơn ba mươi vế`t thương thì lão Nhiệm Tử Huệ sao có thể đánh một gậy gãy cả hai giò được.

Thiên Hiệp nghe nói bắ`t giắc rợn người! Chàng nhìn sừng vào mặt lão Đầ`u đà hỏi:

- Trước khi đế`n đây lão tiề`n bồ`i đã bị trên ba mươi vế`t thương rô`i?

Lão Đầ`u đà gật đầ`u:

- Dĩ nhiên! Nhưng thôi, câu đó ngươi không câ`n hỏi đế`n hãy đỡ ta vào nhà đã.

Thiên Hiệp chẳng qua là đứa bé mười bồ`n mười lăm tuổi, thân thể còn yế`u ớt, trước đây tuy chàng có tập luyện qua loa về` môn “Hoạt huyết ký khí” nhưng cũng chỉ với trình độ sơ đẳng mà thôi.

Vả lại, những công phu non kém ấy chưa đủ chố`ng lại với gió mưa đêm trường có đâu đủ sức mang nổi vị Đầ`u đà có thân vóc to lớn như vậy.

Chàng bồ`ng lão Đầ`u đà lê đi được vài bước rô`i chệch choạng quỵ xuô`ng đấ`t.

Lão Đầ u đã cảm thông được sức yếu đuối của thắ ng bé, nên lắ c đầ u, chồ ng hai tay xuố ng đấ t, “hừ” một tiế ng nói:

- Vô dụng! Thôi hãy đỡ lắ y đôi chân gãy của ta đẩy tới trước để ta tự đi vào cũng được.

Thiên Hiệp nghĩ thắ m:

- Ô ! Lão bị thương đế n mức này, hai chân gãy lìa đi mà còn có thể tự mình nhảy vào nhà được sao? Nế u vậy tài nghệ của lão này cũng không kém gì Nhiệm Tử Huệ.

Chàng hế t sức ngạc nhiên thì lão Đầ u đã đã chồ ng hai bàn tay xuố ng đấ t đầ u hạ thắ p xuố ng, đít giương cao lên giồ ng như một con ế ch sắ p nhảy đi.

Thắ y Thiên Hiệp còn trắ m ngâm, chưa chịu đỡ hai khúc chân gãy của ông ta, nên ông ta hắ m hừ:

- Thắ ng nhỏ! Mưa gió thế này chưa đủ thắ m lạnh hay sao mà mày còn chênh chệ như vậy?

Thiên Hiệp vội đưa tay đỡ hai bàn chân lủng lảng của Đầ u đã.

Chàng mới cúi mình xuố ng đã cảm thắ y hai tay chàng có một sức nặng và loáng mắ t, thân hình lão Đầ u đã đã bay vọt lên, bắ n vào cánh cửa thính đường một tiế ng “rắ m”.

Cánh cửa bị chiế c đầ u của ông ta tông vào mở bật ra, thân lão lọt vào trong rơi xuố ng đấ t nghe một tiế ng “bình”.

Thiên Hiệp vội chạy vào, thì thắ y lão Đầ u đã đang nắ m im, miệng rên một tiế ng đau khô, hai hàm răng rít chặt.

Thiên Hiệp cảm thấy trong tiếng rên ấy chứa đầy gan dạ anh hùng trong lúc thế cùng lực tận.

Chàng cảm cảnh, vội đi lấy củi khô đốt lửa để sưởi ấm.

Ánh sáng tràn ngập cả căn phòng nơi chính điện.

Lão Đầu đà sau cơn mệt nhọc, gượng gượng ngời dậy lau những vết bùn dính lên mặt.

Hơi ấm đã làm cho thân sắc lão bình phục dần.

Thiên Hiệp thấy quả nhiên trên ngực trên bụng lão có hơn ba mươi vết thương rạch ngang rạch dọc do nhiều thứ vũ khí bén nhọn đâm chém vào, vết còn rỉ máu vết đã tím bầm chứng tỏ cách đây không lâu lão đã lâm vào một trận chiến rất ác liệt.

Thiên Hiệp thấy vậy cũng phải le lưỡi rùng mình. Chàng chạy đến trước mặt lão Đầu đà nói:

- Thưa đại sư! Tôi đi tìm chút thuốc để đại sư trị thương nhé!

Lão Đầu đà lắc đầu.

- Không cần!

Vừa nói lão vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc ướt dính trên vành trán.

Tay lão đưa lên thì bỗng có mấy tiếng “keng keng” phát ra.

Thiên Hiệp biết ngay đó là tiếng của bảy chiếc vòng vàng lão đeo trên cổ tay mặt chạm vào nhau.

Lão tròn đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp một lúc rồi “á” một tiếng, nói:

- Tiểu tử! Người bị nội thương rồi!

Thiên Hiệp lắc đầu nói:

- Tôi không bị thương tích gì cả! Chính đại sư mới là kẻ đang bị thương nặng.

Lão Đầu đà hét lên như sấm, làm rung động cả thính đường.

- Hừ! Thằng nhỏ! Mày dám dõng dạc ta sao? Ấy đường của người tím đen, hai bên “thái dương huyết” cũng bầm đi, mà người dám bảo là không bị thương. Hãy ngó xuống trước mặt ta cho mau.

Thiên Hiệp còn lưỡng lự, chưa hiểu lão Đầu đà định bảo chàng ngó xuống để làm gì.

Lão Đầu đà lại đưa tay chỉ xuống đất cách chỗ ông ta ngó ba thước, rồi trợn đôi mắt sáng quắc, nhìn Thiên Hiệp hét:

- Ta bảo người ngó xuống đây, người không nghe sao?

Giọng nói như truyền lệnh như tức bực, khiến cho Thiên Hiệp không dám trái lời chàng vừa ngó xuống vừa nghĩ thầm.

“Ông này đang bị thương rất nặng, lại què cả hai chân thế mà không lo cho mình lại đi lo cho kẻ khác”.

Chàng vừa ngó xuống thì bàn tay to như cánh quạt của lão đầu đà đã đè nặng lên huyết “ngọc trạch” của chàng.

Tiếp đó, lại có một luồng nhiệt khí chạy thẳng vào trong thân thể của chàng, từ huyết “trong quan” đến “hạ trung” rồi đến “đang điền”.

Cứ mỗi lúc, luồng nhiệt khí ấy càng tăng thêm sức nóng bức rồi cả mình Thiên Hiệp như muốn bốc cháy lên, khiến cho chàng

không chịu nổi.

Lại nghe lão Đâu`u đà lằm bằm:

- Ô! Lão Nhiệm Tử Huệ thật thâm độc! Nuôi nấng nó từ tấm bé mà vẫn không truyền cho thằng tiểu tử này một chút luyện công nào.

Thiên Hiệp nghe nói cãi lại:

- Không! Thân phụ tôi có truyên dạy cho tôi lối tĩnh tọa luyện khí mà...

Không đợi chàng nói hết câu, lão Đâu đã ngắt lời, gắ t:

- Tiểu tử, hãy câm miệng! Sở dĩ hắ n luyện cho ngươi chút ít nội công là sợ cơ thể yê u ọt của ngươi không đủ sức chịu đựng lấ y cực hình móc mắ t chặt chân của hắ n! Cái luyện “công” mà hắ n dạy cho ngươi chỉ là để cho ngươi đủ sức chịu đựng lấ y sự trả thù...

Lúc đó Thiên Hiệp cảm thấy hơi nóng bốc vào người chàng như thiêu đốt, ngũ tạng như chín đi, thất khiếu như muốn phun ra lửa.

Chàng ngộp quá vội há họng ra để hít hơi vào. Mình chàng mồ hôi toát ra ướt đẫm. Những ngón tay chàng đặt trên đầu gối cong quặt lại, như muốn bóp thủng vào thịt của chàng vậy.

Ngọt ngọt và đau đớn quá, chàng định mở miệng van xin lão Đâu đà dừng tay, đừng “chữa thương” cho chàng nữa, nhưng chàng mới cất giọng lên thì như có một luồng hơi bên ngoài ủa vào cổ, làm cho chàng nghẹn họng.

Thế là chàng phải cố gắng chịu đựng, và há mồm thở hắt ra một hơi, không sao nói được.

Đến một lúc nữa thì chàng Thiên Hiệp lại cảm thấy xương thịt trong người chàng muốn toét ra đau nhức vô cùng.

Chàng “á” lên một tiếng toan vùng lên bỏ chạy, nhưng lạ lùng làm sao, bàn tay lão Đầu đà như có một sức mạnh vô hình. Ông ta chỉ đè nhẹ vào mệnh môn huyết mà Thiên Hiệp không tài nào nhức nhích, hoặc xê dịch được.

Chàng muốn kêu lại không kêu được, muốn thoát chạy cũng không chạy nổi.

Bởi vậy, dầu đau đớn đến đâu buộc lòng chàng cũng phải cắn răng, chầnhng mà chịu đựng.

Qua một lúc lâu, bỗng vang lên một tiếng “thạch”. Nơi huyết “ngọc trà” của Thiên Hiệp không còn sức ép nữa. Bao nhiêu đau đớn trong người chàng cũng biến mất.

Chàng quay lại thì thấy lão Đầu đà đang té xỉu trên mặt đất thân hình tái nhợt, đôi mắt bất thần, hơi thở hỗn hển.

Thiên Hiệp không hiểu đó là lý do gì cả nên buộc miệng “á” lên một tiếng rồi phóng mình nhảy đến định đỡ lão Đầu đà dậy.

Nào ngờ chàng chỉ búng chân một cái nhẹ nhẹ mà toàn thân chàng đã nhảy vọt lên gần đụng sườn nhà, tí nữa đã vọt ra ngoài.

Một hiện tượng kỳ lạ như vậy làm cho Thiên Hiệp thất kinh.

Tuy nhiên, chàng vẫn cơ mẫn, nên đoán biết vừa rồi lão Đầu đà chẳng những trị thương mà truyền công lực cho chàng mới có được nội lực dường ấy.

Chàng “hừ” một tiếng rồi lại thu mình lướt về chỗ lão Đầu đà nằm.

Chàng toan đưa tay đỡ lão thì bắt gặp đôi mắt lão phát ra hai luồng ánh sáng chói. Nhưng sớ thịt trên mặt lão nhúc nhích, và hàm răng của lão nhô cao lên!

Ồ! Lão cười! Lão cười một cách quái gở và chứa đầy vẻ vui sướng.

Bấy giờ, da mặt lão dần đỏ lại, thân sắc đã bình phục.

Thiên Hiệp mừng quá, không kịp hỏi nguyên do vì đâu mà chàng lại có được sức mạnh khác thường vừa rồi. Chàng ôm lấy lưng lão Đâu đà, đỡ dậy hỏi:

- Lão tiên bô! Trong người của lão tiên bô ra sao rồi?

Lão Đâu đà nhíu đôi mày, nhe răng nói:

- Ta không sao cả! Trên ngực của ngươi còn đau nữa không?

Nghe nhắc lại vết thương lúc này Thiên Hiệp vội hít vào mấy hơi, thấy trong mình mạnh mẽ khí lực rạo rạo.

Chàng nói:

- Cảm ơn tiên bô đã phí công lực mà trị thương cho tiểu tử.

Lão đâu đà nói:

- Chẳng những trị thương mà ta còn truyền cho ngươi ba mươi năm công lực đó.

Thiên Hiệp tròn mắt nhìn lão Đâu đà đầy cảm tình. Chàng đã có nghe trong giang hồ nói về môn thí thân truyền công lực. Thế mà hôm nay bất ngờ chàng được một người xa lạ hy sinh cho chàng như vậy!

Chàng áp úng nói:

- Lão tiề`n bồ`i! Vì trị thương và truyề`n công lực cho tiểu tử mà lão tiề`n bồ`i mệt mỏi như vậy tiểu tử xin phép đi lấ`y chút nước nóng để tiề`n bồ`i dùng nhé!

Dứt lời, chàng không đợi lão Đầ`u đà thuận ý, đứng dậy nhanh bước đi về` phía sau thính đường.

Nhưng chàng vừa quay mình bước đi thì hai tiề`ng “keng keng” từ trong bụng chàng phát ra, tiề`ng sắ`t chạm vào nhau âm thanh trong vắ`t!

Lão Đầ`u đà trợn mắ`t nhìn chàng hỏi:

- Vật gì vậy? Ngươi có bọc trong người “Ám Thanh Tử”.

Thiên Hiệp quay mình lại.

“Keng, Keng”

Hai tiề`ng “Keng, Keng” lại vang lên. Thiên Hiệp ôn tồ`n đáp:

- Không! Tôi không có dùng ám khí, và cũng rắ`t ghét những kẻ dùng ám khí.

Lão Đầ`u đà trồ` mắ`t nhìn chàng:

- Hừ! Tại sao?

Thiên Hiệp nói:

- Đại trượng phu hành động phải thanh cao, kẻ đã dùng ám khí không thể dùng là thanh cao...

Mặt lão Đầ`u đà tươi hắ`n lên các bắ`p thịt trên mặt lão giậ`t lia lịa, lão cắ`t giọng cười lớn:

- Ha ha! Thằng nhỏ cao thượng! Đáng là một trang hán tử. Như vậy ba mươi năm công lực ta hy sinh truyền lại cho người không uổng!

Thiên Hiệp vòng tay cúi đầu cảm tạ.

- Ôn của lão tiên bối tiểu tử biết ngày nào đến đáp được...

Lão Đầu đà tròn mắt hết:

- Chớ nói đến ân huệ! Trong người của người có món đồ chơi gì vậy?

Thiên Hiệp biết không thể giấu được lão quái Đầu đà này, nên đáp:

- Đó là “Thiệt thư”.

Lão Đầu đà mình chồm tới mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mặt thằng bé hỏi gã:

- Sao? Người nói cái gì?

- Thiệt thư!

- Thiệt thư?

- Phải! Thiệt thư là một báu vật võ lâm!

Lão Đầu đà tưởng mình nằm ở trong một cơn mộng. Ông ta lên đầu lại bên đứa bé hét to:

- Hãy lấy ra cho ta xem!

Thiên Hiệp bước ra hơn một bước, nói:

- Thiệt t thư hiện đang ở trong mình tiểu tử, mất đi đâu mà vội.
Đề tiểu đệ đi đem trà cho lão tiên bô i dùng đã.

Lão Đâu đà như quá nóng lòng:

- Thằng nhỏ! Mày phỉnh ta sao? Thiệt t thư là một kỳ lang bảo vật! Trước đây ta nghe người ta nói đã rơi vào tay “Huyết quan giáo” Thúc Mạng Triệu La Dục Đại Cương, có sao lại về tay Nhiệm Tử Huệ được?

Thiên Hiệp nói:

- Không phải của “thân phụ” tôi, mà là do Hữu sơn nhị quỷ đem đến đây. Tiểu tử đã nhặt được trong lúc họ giao đấu...

Đôi mắt của lão Đâu đà tròn lớn thêm lên, tinh quang loáng ra xa cả hơn một trượng. Lão cất giọng mừng rỡ nói:

- Hữu sơn nhị quỷ! Phải! Hữu sơn nhị quỷ! Như vậy là phải rồi! mau lấy báu vật trao cho ta xem.

Thiên Hiệp liền thò tay vào bụng, rút ra một vật đen ngòm, gò m có tám tám sắ t, hai tay trao lại cho gã Đâu đà, và nói:

- Đây! Thiệt t thư đây, xin lão tiên bô i xem thử.

Lão đâu đà giật mạnh lấy, lật qua lật qua lật lại xem từng tám sắ t, nét mặt của lão thay đổi khác thường. Ánh mắt của lão chớp lia lia. Trong ánh mắt Thiên Hiệp cảm thấy lão vừa mừng rỡ vừa lo lắng kinh dị vừa lo buồn!

Đôi tay lão chồ c chồ c lại run lên, làm cho tám tám sắ t chạm vào nhau phát ra những tiếng “keng keng” không ngớt.

Bỗng nhiên, lão đưa hai tay xấp mạnh Thiệt t thư lại!

Tám tám sắ t úp vào nhau phát ra một tiế ng “rụp”!

Đôi mắ t lão mơ màng nhìn ra ngoài sân thính đường.

Đêm càng khuya mưa càng tâ m tã, bóng tô i tràn ngập không gian. Trong cái màu đen dày đặc đó như chứa đựng hàng ngàn việc khùng khiế p của trầ n gian.

Đôi mắ t lão lúc sáng lúc mờ, vành môi lão lúc cong lên, lúc quặ p xuố ng, chân mày lão nhú qua nhú lại không ngừng!

Lão ngô ì yên lặng! quyề n Thiế t thư lão ôm chặt trên ngực!

Có lẽ giờ phút này lão đang nghĩ ngợi một việc khá quan trọng.

Thiên Hiệp thắ y thề không hiểu gì cả, tuy nhiên, chàng cũng không dám khua động, cứ đứng trân trân nhìn vào sắ c mặt nặng nề , thay đổi bắ t thường của lão.

Nhưng lâu quá vẫn không thắ y lão Đầ u đà nói gì, chàng nóng lòng muố n hỏ i, nhưng lại không dám. Vì chàng cảm thắ y khuôn mặt trầ m trầ m quái quắ c của lão Đầ u đà ma, nế u chàng nói sai một tí nào hình như có thể làm cho lão nổi khùng lên được.

Qua một lúc, lão Đầ u đà buông một tiế ng thở dài.

Tiế ng thở dài â y như nói lên tâm nguyện của lão, khi lão quyề t định một việc khá quan trọng.

Lão lắ m bắ m:

- Thôi được! Đã vậy thì cứ làm như vậy thôi!

Dứt lời, lão lại đưa cao Thiế t thư lên, quay lại nói với Thiên Hiệp:

- Thiên Hiệp, người có biết rằng “Thiệt t thư” này là một kỳ bảo võ lâm không?

Thiên Hiệp cúi mình đáp:

- Có! Tiểu bô' i có nghe Hữu sơn nhị quý nói với “phụ thân” tiểu bô' i, nhưng tiểu bô' i không tìm thấy cái quý báu ở chỗ nào cả.

Lão Đâu' ù đã hé môi cong ra, lắc mạnh Thiệt t thư vang lên mấy tiếng “Keng keng” rồi lộ vẻ vui mừng nói:

- Thả' ãng bé khờ khạo! Đây là bộ “Thiên tàn thiệt t bảo khí hư” vật lưu truyền trên võ lâm hàng mấy thế' kỷ, làm cho cao thủ võ lâm bỏ mạng không biết bao nhiêu chỉ muốn đoạt được nó. Nó đã gây không biết bao nhiêu sát kiếp và cũng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ nhân, kỳ tích.

Thiên Hiệp thấy lão Đâu' ù đã tán tụng Thiệt t thư một cách say sưa lòng chàng cảm mến nói:

- Lão tiên' n bô' i! Nếu lão tiên' n bô' i thích bảo vật ấy thì xin tiên' n bô' i giữ lấy mà dùng.

Nghe chàng nói vậy, lão Đâu' ù đã trợn to đôi mắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài, khen:

- Tiểu tử! Người thật là đứa bé tốt, lòng quảng đại ít kẻ sánh được.

Đoạn lão đưa tay chỉ vào hai chân gãy của lão nói tiếp:

- Ha... ha...! Ta lấy Thiệt t thư mà làm gì? Hai chân của ta đã tàn phế' thì dù có được báu vật đệ nhất võ lâm cũng vô ích.

Thiên Hiệp không biết lời nào để an ủi lão nữa.

Thật ra chàng vì mang ơn lão thí công điề`u thương, nên muố`n tặng cho lão báu vật để đề`n ơn! Cứ như ba mươi năm công lực của lão truyề`n cho thì dù chàng có tặng lão “Thiề`t thư” cũng chưa đề`n đáp nôi.

Nghĩ như vậy, chàng lễ phép nói:

- Vãn bồ`i thành tâm trao tặng vật này cho tiề`n bồ`i đây! Báu vật này dù vãn bồ`i có giữ lâ`y cũng không sử dụng được.

Lão Đầ`u đà khẽ gật đầ`u nói:

- Phải, báu vật câ`n phải biế`t sử dụng mới đem lại lợi ích. Tuy nhiên, muố`n sử dụng không phải là chuyện dễ, câ`n có một nội lực uyên thâm mới được. Ta sẽ giúp cho ngươi.

Thiên Hiệp chưa hiểu lão Đầ`u đà muố`n nói gì cả, đứng ngơ ngác nghe một lúc rô`i hỏi:

- Lão tiề`n bồ`i! Thiề`t thư có công dụng như thế` nào?

Lão Đầ`u đà câ`t tiế`ng cười vang.

- Thắ`ng nhỏ đại dột! Mà y vô`n thông minh linh hoạt bát, tại sao không hiểu điề`u này! Thiề`t thư là một quyển sách dĩ nhiên nó không phải là một môn binh khí rô`i!

Thiên Hiệp xen vào:

- Thế` thì cuố`n sách dạy về` võ học?

- Phải! Đúng vậy! Một cuố`n sách dạy về` môn võ học rấ`t tinh kỳ. Nó còn lợi hại hơn là những món linh khí sắ`c bén nữa! Kẻ học được sẽ có một võ công vô` định.

Thiên Hiệp nghe nói đến đây thích thú quá, vì chàng vốn tánh ham học.

Lão Đâu đà vụt hỏi:

- Tiểu tử! Người đọc sách có mau thuộc không?

Thiên Hiệp thưa:

- Văn bài ít được đọc sách từ nhỏ giờ văn bài có lên xem được một vài quyển vũ thư của “thân phụ” văn bài mà thôi... Nhờ trời cũng mau nhớ.

Lão Đâu đà hỏi:

- Một trang sách người đọc qua mấy lần thì thuộc?

- Nếu đọc chậm rãi thì chỉ một lần, còn đọc hơi hả thì phải hai lần.

Lão Đâu đà cười ngất:

- Hay lắm! Thế thì thông minh lắm! Tiểu tử, lão hãy ngồi xuống bên ta, ta giúp cho người học được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thiên Hiệp ngơ ngác:

- Trong “Thiếp thư” có chữ nghĩa gì mà học.

Lão Đâu đà cười lớn:

- Hừ! Cứ ngồi xuống đây! Thằng bé khờ khạo! Người sẽ đọc được chữ. Hãy để tâm chú ý vào nhé!

Thiên Hiệp tuân lời, ngồi sát vào cạnh lão Đâu đà.

Lão Đâu đà lại dặn:

- Tiểu tử! Đôi mắt của ngươi không được rời khỏi Thiệt thư nghe chưa! Ta hy sinh tánh mạng cho ngươi đó!

Thiên Hiệp không hiểu lão nói gì cả, đưa mắt nhìn vào mặt lão Đà`u đà.

Chỉ thấy sắc mặt ông ta có vẻ thận trọng, hai bàn tay đỡ lấy Thiệt thư, để ngửa ra hai trang đà`u.

Tay ông ta có hơi run run!

Thiên Hiệp không giám lơ đãng, chăm chăm nhìn vào hai trang sách.

Bỗng chàng ngạc nhiên, vì màu sắc của Thiệt thư thay đổi. Từ màu đen bóng đổi qua màu ửng đỏ.

Chàng giật mình muốn la lên, nhưng lão quái Đà`u đà đã nghiêng răng hét.

- Chú ý vào!

Thiệt thư từ màu đỏ bầm tiếu sang màu đỏ đậm, rồi đỏ loét, đỏ như máu!

Xung quanh Thiệt thư rực sáng lên vì màu đỏ sáng ra như một ngọn đèn lớn.

Thiên Hiệp không dám sơ ý, đôi mắt nhìn chăm chăm, và chàng cảm thấy có một hơi nóng bốc ra!

A! Té ra lão quái Đà`u đà đã vận dụng hơi nóng trong người truyền qua Thiệt thư, nung Thiệt thư đỏ rực như những tấm sắt!

Công lực này nếu là kẻ võ công tầm thường không thể nào làm được.

Thiên Hiệp thấ y trong màu đỏ rực kia lại từ từ nổi lên những chấ m chấ m vàng á y nố i nhau kế t thành những hàng chữ chỉ chít.

Trước sự lạ lùng á y Thiên Hiệp không thể nào bình tĩnh nổi.

Tim chàng rộn lên! Chàng để mắ t đọc từ đầ u đầ u cuối suố t hai trang sách sách.

Cuố i trang thứ hai, chàng thấ y có bô n chữ lớn đề : “Lôi hành cửu chuyên”.

Vớ i sự thông minh trời sanh của Thiên Hiệp, chàng vừa đọc qua đã rõ ngay đây là một môn võ công thuộc về huyê n cơ ảo diệu, dạy về thuật khinh công, uyên học du tẩu.

Chàng liê n tịnh tâm xem lại một lượt nữa từ đầ u đề n cuố i trang sách thứ hai.

Nhưng, lúc chàng vừa đọc hế t một loạt nữa thì bỗng Thiế t thư đổi màu. Từ màu đỏ biế n thành màu đỏ nhạt rô i trở về màu đen huyê n như cũ.

Những chữ trên trang sách cũng biế n mắ t, ánh sáng đỏ màu đỏ quyền Thiế t thư phát ra cũng không còn nữa.

Chàng cảm thấ y hai bàn tay của lão đầ u đã rơi xuô ng đấ t.

Lão Đầ u đã buông một tiế ng thở dài mệt nhọc:

- Hù... hù...!

Thân mình lão té xiu, mặt trắ ng nhợt, toàn thân run lên như câ y sắ y, đôi mắ t lão thấ t thầ n.

HỒI THỨ BA

Tà tâm hắ c đạo

Thiên Hiệp kinh hãi cúi xuô ng nắ m vai Đầ u đà lay qua lắ c lại và gọi lớn.

- Lão tiề n bồ i! Lão tiề n bồ i!

Toàn thân lão mô hời toát ra ướt như tắ m, mặt mày tái ngắ t, hai tay chơi vơi như nú lắ y không khí; lão há hắ c mô n thở hổn hển đôi môi cong của lão mắ p máy như muố n nói gì nhưng không nói được nữa.

Qua một lúc lâu, cô gắ ng hế t sức mới thoát ra được mắ y tiề ng:

- Chặn... lên... mạng... môn.

Đứng trước thân hình quắ n quại của Đầ u đà Thiên Hiệp quá thương tâm, chàng cảm thắ y lão là ân nhân và cũng là sư phụ mình không hơn không kém vì trong lúc lão bị thương đế n nổi tàn phế mà còn có thể phí sức để trì thương cho chàng và lại còn truyề n công lực nữa. Chỉ có thể lão cũng chưa vừa lòng, lão còn đem hế t tàn lực vận vào Thiề t thư để cho chàng học hỏi võ công. Thật là một cử chỉ cao quí từ thuở bé đế n giờ chàng chưa từng thắ y.

Thiên Hiệp nắ m lắ y bàn tay lạnh ngắ t của Đầ u đà nói:

- Thừa sư phụ! Để đệ tử tiề p sức cho!

Vừa dứt lời Thiên Hiệp vận khí ở đon điề n tập trung lên cánh tay mặt rồ i chặn lên huyết mạng môn của Đầ u đà. Nhiệt lực từ trong

người chàng tuôn lên cánh tay nóng như lửa đốt. Chàng thấy rõ công lực của chàng bây giờ quá dồi dào, so sánh với công lực trước kia của chàng chẳng khác giọt nước sánh với đại dương.

Thiên Hiệp cắn răng vận chân khí, nhiệt lực truyền sang Đâu đà một lúc thì thấy sắc mặt lão trở hồng hào. Đôi mắt lão từ từ mở ra, tay chân không còn run rẩy nữa. Bây giờ toàn thân lão ấm áp như cũ. Đâu đà ngồì phất dậy nhìn nở một nụ cười sung sướng.

Lão gật đầu mấy cái nói:

- Tiểu tử! Thế là được rồi!...

Đây là lần thứ nhất mà Thiên Hiệp có thể tiếp khí dẫn lực cho một người khác, mà người này lại là ân nhân của chàng nên lòng chàng rất sung sướng.

Tuy Đâu đà bảo chàng thôi, nhưng chàng vẫn ấn tay lên mạng môn tiếp tục truyền nhiệt lực mà nói:

- Xin sư phụ hãy điều dưỡng một lực nữa đã!

Đâu đà há t cánh tay chàng ra như không cần thiết nữa.

Keng! Keng! Keng!...

Lão phất cánh tay đeo vòng của lão một cái rồi đưa mấy ngón tay ngoắc ngoắc nói:

- Tiểu tử! Hãy xích lại trước mặt ta đây!

Dứt lời, lão mở cuốn Thiệt thư ra để lên hai bàn tay lão hai luồng nhãn quang sáng lóe chiếu lên Thiệt thư, lão cắn chặt hai hàm răng.

Thiên Hiệp lạnh mình bước lùi lại một bước, vì chàng biết lão định vận công lực nung đốt Thiệt thư lúc này. Công lực ấy sẽ làm cho Thiệt thư hiện lên võ công tuyệt học, chàng có thể nhìn vào đó mà học hỏi. Nhưng chàng không thể tiếp nhận sự hy sinh cao cả ấy vì chàng không muốn lão vì mình mà phải chịu kiệt sức và có thể chết đi được!

Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ! Công lực của người mới hồi phục kia mà!

Lão tròn tròn đôi mắt gườm chàng một cái:

- Tiểu tử! Chớ nên chậm trễ một giây phút nào nữa cả. Mi không muốn học nữa hay sao?

Thiên Hiệp quá cảm động chàng ngập ngừng nói:

- Đệ tử chỉ sợ... sư phụ bị trọng thương!

Quái Đâu đà cau đôi mày ra vẻ tức giận. Lão quay mặt nhìn ra ngoài, trông thấy bình minh sắp ló dạng, lão lại càng bức tức hơn nữa “hừ” một tiếng hét:

- Trời đã gần sáng rồi, mi còn chờ gì nữa?

Thiên Hiệp cũng nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên trời đã gần sáng tiếng gà trong xóm thôn dưới chân núi đã gáy đang lên bất giác chàng vỗ tay cười ha hả nói:

- Sư phụ ôi! Phải lắm, phải lắm! Hiện giờ trong Phi Lai Sơn trang này ngoài chúng mình ra thì không còn ai nữa cả. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát rồi hãy học hỏi cũng chẳng muộn.

Đâu đà tròn xoe mắt quét lên mặt chàng nghiêng răng hét lớn:

- Tiểu tử mi điên rồi sao?

Tiếng hét như sấm của quái Đầu đà khiến cho Thiên Hiệp giật mình; chàng ngạc nhiên nhìn lão sững sờ. Qua lúc lâu, chàng cũng không dám nói gì cả.

Đầu đà nghiêm giọng nói:

- Mi có biết tại sao trên mình ta có cả mấy mươi chỗ thương tích không?

Thiên Hiệp cung kính đáp:

- Thừa sự phụ đệ tử không biết!

Lão ôn tồn nói:

- Ta tin cho mi biết, vừa rồi trên đường Đông quan ta đã đánh nhau mấy chục tay cao thủ hắc đạo. Cuộc chiến đầu này đã hai ngày nay, tuy ta đã diệt chúng nó hơn hai mươi mấy người song ta cũng phải thọ thương bỏ chạy qua Phi Lai Sơn này...

- Ô mấy người cao thủ của hắc đạo?

Đầu đà nói tiếp:

- Phải đấy, chúng nó thừa hiệu trong mình ta bị thương quá nhiều nên không thể bỏ ta qua được. Chắc chúng sẽ đuổi đến ngay.

Thiên Hiệp suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng đã lâu rồi mà chúng chưa đến thì có thể chúng đã lạc đường rồi!

Đầu đà lắc đầu đáp:

- Không thể lạc đâu! Vì trên đường ta có để lại vết tích mà dò i với bọn giang hồ` khét tiế`ng này lại khờ khạo lắ`m sao? Sở dĩ chúng không đuổi theo đế`n ngay là hàng ngũ chúng còn phân tán, chỉ một đôi người nên chưa dám đuổi đế`n. Chúng phải chờ tập trung số` đông, hơn nữa thuật khinh công của chúng không đồ`ng nhau nên bị chậm chạp. Ta tin chắ`c trời sáng lên chúng sẽ đế`n ngay đây!

Thiên Hiệp nghe nói hai hàm răng cắ`n chặt vận công lực lên hai cánh tay múa qua múa lại, đôi mắ`t sáng quắ`c chăm chăm nhìn ra cửa như sẵn sàng chờ đợi để đồ`i phó.

Chàng đồng dục nói:

- Sư phụ hãy yên tâm! Tôi bình sanh rắ`t ghét bọn tà đạo hạ lưu, nếu chúng đế`n đây đệ tử sẽ ra tay cự địch cho!

Đầ`u đã đang tức giận nghe Thiên Hiệp nói bỗng cười xòa và nói:

- Ta cũng khá khen cho long can đảm của mi đầ`y! Nhưng rõ thật mi còn khờ khạo quá. Mi nói như thế` chẳng khác nào ế`ch nắ`m dưới giề`ng xem trời bắ`ng cái vung.

Câu nói của Đầ`u đã hình như chạm lòng tự ái của Thiên Hiệp. Chàng nghiế`n rằng vỗ ngực ra vẻ nghĩa hiệp nói:

- Công lực của đệ tử tuy không đủ sức, nhưng lòng nay đã bắ`t bình thì dù chề`t có xá chi?

Đầ`u đã nghe nói lão gật đầ`u mắ`y cái “hừ” lên một tiế`ng rõ`i ôn tồ`n nói:

- Tiểu tử mi chớ tự cao mà cũng không nên tự ti. Công lực của mi được ta truyề`n thụ thì khả dĩ lắ`m đầ`y chớ. Nhưng phải ngồ`i xuố`ng đây học cho được vài chiêu tuyệt học trong Thiế`t thư này rõ`i hãy nói đế`n việc đánh đầ`u!

Ồi! Một lời nói quá dịu ngọt mà từ thuở bé đến giờ chàng chưa từng nghe. Chàng chỉ được nghe những lời đay nghiến căm đoán của phụ thân chàng. Hôm nay lần đầu tiên chàng tiếp nhận lời lẽ thân mật bảo sao chàng không cảm động?

Thiên Hiệp toan nói; nhưng mới vừa hở miệng thì Đầu đà bỗng nghiêm sắc mặt gằn giọng:

- Tuyệt đối không được phân trần gì nữa cả! Phải ngó i xuống xem Thiệt thư trong tay ta đây!

Giọng nói quá khắt khe khiến Thiên Hiệp bỗng thấy sợ hãi liền cúi đầu chịu phục tùng ngay.

Cuốn Thiệt thư bỗng từ từ biến thành màu vàng rộm đỏ rực. Sắc mặt Đầu đà cũng bắt đầu bầm tím lên, hai cánh tay lão nổi lên những thớ thịt và những làn gân trông rất dễ sợ.

Đầu đà trợn đôi mắt lầy gân hai vành môi và hét lớn:

- Hãy nhìn kỹ! Đây là “Thăng thường bát kiếm”.

Đôi mắt của Thiên Hiệp cũng nhìn sừng lên Thiệt thư. Quả nhiên hiện lên bốn chữ “Thăng thường bát kiếm” và phía dưới có một người tay cầm kiếm doi múa chậm chậm. Người trong Thiệt thư đánh từng động tác một và cứ mỗi thức lại dừng tay, để cho người xem đủ thì giờ chiêm nghiệm.

Thiên Hiệp vốn vẫn có trí thông minh và chàng lại ưa thích võ công nên thấy thế chàng chăm chú nhìn không sai lảng một động tác nào.

Khi chàng học được bốn thức thì màu sắc trong Thiệt thư bỗng loe dần và trắng hẳn lại không còn thấy gì nữa.

Keng!

Thiệt t thư đã rời khỏi tay Đâu ù đà rơi xuống đất. Chàng quay lại nhìn Đâu ù đà thì lúc ấy mồ hôi từ trên trán lão đã tuôn xuống như mưa. Sắ c mặt của lão vàng khè rõ i tái nhợt. Ánh sáng trong phòng lúc bấy giờ không còn sáng sủa như lúc nãy nữa, vì Thiệt t thư đã nguội hẳn.

Thiên Hiệp chỉ học được bốn thức mà thôi, nếu đem kết hợp lại cũng chưa đủ một chiêu.

Lão quái Đâu ù đà lắ c đôi vai vài cái rõ i không rục rịch nữa, thân hình to lớn mập mạp của lão bỗng co rúm vô khô đét như con nhái; đôi mắt bỗng sâu hóm vào hình như đôi tròng mắt biế n đầu mắ t chỉ còn hai cái lỗ hồng như hai cái hang, hai má hõm vào, hàm răng nhô ra chẳng khác một chiế c đầ u lâu góm ghiế c.

Thiên Hiệp thắ t kinh lay động đôi vai lão và khế gọi lớn:

- Sư phụ! Người sao rõ i?

Đầ u đà cô gắ ng uố n éo đôi vành môi và lúc lắ c hai vai.

Thiên Hiệp phải để tai vào miệng lão mới nghe lão thì thào:

- Phải... đi... gắ p... và... giữ kỹ... thiế t... thư!

Lão sợ trời sáng hẳn thì bọn cao thủ hắ c đạo sẽ đuổi đế n nguy hiể m đế n tính mạng chàng nên muố n cho chàng rời khỏi nơi đây, và lão cũng sợ bọn hắ c đạo đoạt mắ t Thiệt t thư một báu vật của võ lâm.

Nhưng Thiên Hiệp, một kẻ giàu tình cảm lại có một chí khí anh hùng, chàng không thể bỏ ân nhân của mình ra đi như thế được!

Thiên Hiệp nói lớn:

- Đệ tử công sư phụ đi!

Quái Đâu đã nghe chàng nói, lão quá cảm động uốn cong vành môi một lúc mới có thể điểm một nụ cười khô héo, rồi thì thảo:

- Không được... đâu!... Phải... nghe... lời... ta!

Lão còn nói gì nữa nhưng chàng không còn nghe được nữa Thiên Hiệp quá lo lắng, chàng vận khí độn điền lên đôi tay toan trị thương cho lão.

Bỗng nghe đằng xa có tiếng la ó vang trời, tiếng la ó này không phải năm ba người mà chắc chắn có cả hai ba mươi người chứ không ít.

Tiếng la ó này còn xa lắm, nếu âm thanh này vào ngày hôm qua thì Thiên Hiệp không thể nào nghe được, nhưng sau khi được quái Đâu đã trị thương và truyền cho ba mươi năm tu vi nên lỗ tai chàng mới thính như vậy.

Thiên Hiệp giật nảy người nói lớn:

- Quả thật, chúng nó đến rồi!

Lúc bấy giờ công lực của Đâu đã tiêu tan, thân xác của lão như ngọn đèn sắp tắt thì làm thế nào lão có thể nghe được tiếng đó đằng xa ấy?

Lão nghe tiếng nói của Thiên Hiệp liền giật mình vận hết tàn lực nhặt lấy Thiệt thư nhét vào trong lòng Thiên Hiệp và xô chàng một cái rồi nói ra tiếng:

- Hãy đi gặp! Thiệt thư là võ lâm kỳ bảo, người mới học được một điểm nhỏ trong ấy mà thôi. Hãy giữ kỹ và ráng khổ luyện lúc thành công chớ nặng sát kiếp!

Thiên Hiệp bước tới nắm tay áo của Đâu đà khăn thiệt:

- Đại sư phụ! Xin hãy vui lòng để đệ công đi!

Chàng vừa nói vừa kê vai vào, quái Đâu đà liền nổi giận xô chàng ra vừa thở vừa hét:

- Tiểu tử! Mi không nghe lời ta sao?

Lúc ấy, tiếng la ó của người đuổi theo nghe đã đến gần. Thiên Hiệp nóng lòng kéo áo Đâu đà, lão liền ghì lại nên mất một miếng áo. Chàng thấy sắc mặt của Đâu đà bây giờ đã mệt mỏi và thở hổn hển như lúc nãy, chàng quá động lòng thăm nghĩ:

- Mình đã từng sống với Nhiệm Tử Huệ đã mười mấy mấy năm mà chỉ học sơ đôi chút pháp kiếm hộ thân mà thôi, còn công phu thì chưa biết gì cả. Giờ đây mình lại luyện được “Lôi hành cửu chuyển” và “Thường thảng bát kiếm”. Tuy võ công tuyệt thế này đã ghi sẵn trên Thiệt thư, nhưng nếu không có Đâu đà này thì làm sao mình hiểu được cái bí ẩn ấy?

Nghĩ như thế, chàng cúi xuống gọi lớn:

- Ân sư!...

Chưa dứt lời, trong đôi lỗ mắt của Đâu đà bỗng loáng ra tinh quang, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi run run, lão lắc lư chiếc đầu không nói được gì cả.

Thiên Hiệp thấy thế quá lo lắng cho tính mạng của lão nên hỏi vội.

- Xin ân sư cho lão đệ biể t pháp danh!

Tuy quái Đâu đã không nói được nhưng lão cũng cố gắ ng lắ y ngón tay vẽ xuố ng đấ t.

Thiên Hiệp thắ y thề chàng đoán chắ c lão dùng ngón tay làm bút để viể t tên ra, nhưng chàng dòm xuố ng chỉ thắ y lão viể t ba con số “1, 2, 3” rồi dừng tay lại. Thiên Hiệp không thể đoán được lão muố n nói gì.

Bỗng vang lên tiế ng la ó từ phía “Phi Lai Sơn trang” tiế p theo là tiế ng chân “bộp bộp” tiế ng gió “ào ào” hòa lẫn với tiế ng trồ ng ngực của chàng đánh “thình thịch”

Quái Đâu đã cố gắ ng nhắ c cánh tay ra hiệu, ý lão muố n bảo Thiên Hiệp phải đi gắ p ra ngoài. Thiên Hiệp bỗng nhớ lại việc gì quan trọng bèn hỏi:

- Ân sư là bậc tiề n bồ i trên giang hồ , vậy người có biể t rõ Nhiệm Tử Huệ có phải thật là phụ thân của tôi không?

Lão lắ c đầ u.

Thiên Hiệp lại hỏi.

- Vậy thì phụ thân của tôi là ai?

Quái Đâu đã lúc bắ y giờ đã kiệt sức rồi, lão há hắ c mắ m ráng hế t sức mới nhắ ra được một tiế ng:

- Cừu!...

Bỗng ngoài cửa có mắ y tiế ng hét lớn như sắ m nổ hòa lẫn với tiế ng cười khanh khách, tiế ng vũ khí khua động ren ren.

Vút vút!

Ba hán tử mặc áo vằn vện như cạp từ ngoài bay vào như tên bắn họ đáp xuống giữa nhà ngược mặt nhìn lão quái Đầu đà cười như nắc nẻ.

Người đứng trước đôi mắt xếch ngược hình tam giác, đôi lông mày thưa thớt chỉ có vài cái lông dài thườn thượt phất phơ theo chiều gió. Chiếc mũi như một con cóc ngoi dòm xuống cái miệng rộng như hỏa lò.

Lão vươn đôi lông mày lên rồi lắc lư chiếc đầu trọc lóc mảy cái, đưa tay chỉ vào mặt quái Đầu đà hét lớn:

- Thái Linh Quan! Ta không ngờ mi mà cũng có lúc cùng đường. Ha... ha... ha..

Bộp, bộp!

Tiếng cười chưa dứt, hai chân hấn đã nện mạnh dưới đất, đôi mắt phóng ra hai luồng nhãn quang. Hấn vươn tay lên toan đánh xuống lão Đầu đà một chưởng.

Thiên Hiệp thấy sự xuất hiện đột ngột của ba cao thủ hắc đạo chàng lưỡng lự muồn ra tay nhưng vì từ bé đến giờ chàng chưa hề đánh với ai, hơn nữa chàng vừa mới nghe Đầu đà ca tụng võ công của bọn hắc đạo này nên chàng đành bước trái sang một bên đứng nhìn sững.

Chàng vừa trông thấy lão chân mày thưa vươn tay lên, chàng định nhảy ra cản trở thì bỗng ngoài cửa có người hét lớn:

- Hãy khoan!

Dứt lời, có hai võ lâm lùn tịt như hai thằn lằn tí hon lướt vào nhẹ như bay.

Hai hán tử lùn này chỉ bả`ng đứa trẻ năm sáu tuổi, nhưng mặt đã nhăn nheo, râu dài đê`n bụng, hai chân bé tí nhưng cái đầ`u to tướng, đôi mắ`t ô`c buu hai hàm răng chỉ vòn vẹn có năm sáu cái răng xĩa ra ngoài như những ô`ng điề`u trông rấ`t quái dị.

Gã hán tử có đôi mắ`t tam giác nghe tiề`ng hét giật mình hạ tay xuô`ng, sâ`m nét mặt hỏi:

- Sao? Nhị lão Hàn sơn Yê`n có ý kiề`n gì chẳ`ng? Hay là có lòng thương xót hắ`n?

Lão lùn đứng trước cười gắ`n một tiề`ng đáp:

- Ô`! Chúng ta không đội trời chung với hắ`n sao ngươi dám bảo là ta thương xót? Họa may khi nào mặt trời mọc từ hướng tây thì mới có thể như thế` được!

Lão hán tử đôi mắ`t xê`ch ngược chu miệng lại ra vẻ không vui vì bị cản trở chương lược. Lão lạnh lùng nói:

- Thế` sao lại còn bảo ta dừng tay? Hay là các ngươi không căm thù Thái Linh Quan?

Lão lùn khoác tay áo qua một cái rô`i ôn tồ`n đáp:

- Trảo Tam Gia! Ngươi chớ có nông cạn mà hiểu lầ`m chúng ta đầ`y! Ngươi nên biề`t tên Thái Linh Quan này trên giang hồ` hắ`n được liệt vào hạng “Nhấ`t tăng, nhị cái, tam kiề`m khách”. Bởi thế` hắ`n có coi người trong hắ`c đạo chúng mình ra gì đâu!...

Lão có đôi mắ`t xê`ch ngược tức là Trảo Tam Gia liên ngắ`t ngang nói:

- Thế` thì ta cho hắ`n một chương đề` trả thù cái thâm đại hận mà hắ`n đã giề`t mắ`t nhị quĩ trong sô`ng “Trảo” của ta sao cô`c ngươi

cản trở là ý gì?

Lão lùn cười ha hả nói:

- Thế thì cái chết của hắ n xuôi thuyề n mát mái quá, chưa đủ để trả mô i thâm thù kia! Phải làm sao cho hắ n đau đớn quắ n quại trước khi chết mới khoái chứ! Trảo tam gặt đầ u mắ y cái ra về đắ c ý rô i nói cười ngắ t nghèo nói:

Hay! Hay lắ m! Thế thì tôn huynh đệ thật là cao kiế n. Vậy thì ý kiế n của tôn huynh nên hành hạ hắ n bằ ng cách nào đây?

Lão lùn trợn mắ t, nghiề n răng kệt kệt nói:

- Theo ý của chúng thì nên chặt đi cánh tay mặt đeo kim hoàn của hắ n trước, vì chính tay á y hắ n thường dùng để giế t những hắ c đạo lão hán của chúng ta!

Nghe nói Trảo Tam Gia mừng rỡ há hô c cái miệng hỏa lò ngửa mặt lên trời cười một chuỗi cười như qui lúc nghe rắ t rung rợn.

Trảo Tam Gia nói:

- Bích lão đại! Ngươi chính là một bậc đa mưu tồ t kề , hèn chi trong giang hồ người ta thường truyề n tụng là “âm tứ tứ tài” hôm nay ta giế t hắ n rô i sẽ cải tên hắ c là “Huyề t bích Đầ u đà Thái Oan Quỉ”.

Vừa dứt lời cả bọn nhe răng cười híp mắ t.

Đoạn, Trảo Tam Gia thò tay vào túi rút ra một con dao găm tỏa ra hào quang sáng lóe xăm xăm bước tới.

Tắ t cả đầ u vỗ tay vỗ đùi cười đắ c chí. Chúng nó xem “Kinh bích Đầ u đà Thái Linh Quang” như một con chuột nằ m trên miệng mèo

mặc cho chúng muố n làm gì cũng được vậy!

Lúc nầy giờ Thiên Hiệp vẫn đứng yên không nhúc nhích chàng nhìn qua gương mặt của bọn chúng, ai nấ y đề u có một thân hình ghê tởm chẳng khác gì quỷ dạ xoa, lại có một tâm địa độc ác. Chúng cố sức nghĩ ra đủ mọi cách để hành hạ một kẻ tàn phế cho thỏa mãn lòng muôn dạ thú.

Từ tiế ng cười cho đề n cử chỉ của bọn chúng, chàng có cảm tưởng bọn này là lũ quỷ ở dưới địa ngục mới lên dương trầ n để tác oai tác quái.

Thiên Hiệp quay lại nhìn ân sư của chàng thì thấ y người vẫn ngồ i nhấ m mắ t như một nhà sư đang nhập định không biế t gì sự vật xung quanh cả.

Lúc đó Trảo Tam Gia bước tới trước mặt Thái Linh Quang giơ con dao găm lên cao nói lớn:

- Thái Linh Quang! Hôm nay ta “Trảo lão tam” muố n xin mi một cánh tay để rửa hận cho bạn bè của ta. Vậy thì sang năm tới vào ngày này là ngày giỗ của mi. Nế u mi có oan ức điề u gì thì hãy xuố ng thập Diêm Vương mà kêu kiện.

Dứt lời lão than hạ thủ thì ngoài cửa bỗng có tiế ng la lớn:

- Trảo ca! hãy coi chừng!

- Á! Á!...

Nghe nói Trảo Tam Gia liề n thụt tay ré lên một tiế ng la lớn thấ t thanh rô i nhảy sải ra cửa.

- Tại sao thế ?

Bàn tay của Thái Linh Quang đã làm cho bọn hắc đạo tán đởm kinh tâm, đến nỗi nay người bị trọng thương gần chết ngất đi đó mà hắc n cũng còn khiêu p oai. Khi hắc n đưa dao lên trong lòng hắc n đã hô i hộp mà lại có người dọa hắc n nữa thì làm sao hắc n không hoảng hô n?

Khi Trảo tam Gia hoảng sợ nhảy ra cửa thì gặp ngay một phu nhân có đôi chân mày cao sắc lẫm từ ngoài bước vào.

Trảo Tam Gia nhìn phu nhân cười hi hí run giọng nói:

- Hô` cô nương! Có phải cô nương đoán biết Thái Linh Quang giả ngộ ngộ i như thế để chờ cơ hội hạ thủ tôi sao?

Ngộ hiệp yêu đào Hô` My Dung trừng mắt một cái rô i nói:

- Đó là lòng tốt của tôi đấy!

Trao lão Tam như mắ c cỡ với thái độ hèn nhát của mình liền giơ lưỡi dao lên nói:

- Lòng tốt?

- Cô nương định hù nhát tôi phải không?

Lão phu nhân “hừ” một tiếng và nói:

- Tôi kêu người coi chừng là vì tôi xem Thái Linh Quang chắ c chắ n có âm mưu gì rô i! Không biết chừng hắc n ngộ i im đó rô i đột nhiên ra tay thì nguy hiểm lắ m. Nê u người không tin thì cứ việc làm dạn đến thử xem nào!

Trảo Tam Gia nghe bà ta phân trắ n, lão cảm thắ y lạnh mình rón rén liề c nhìn Thái Linh Quang với vẻ mặt sợ hãi.

Lão nói:

- Đúng đây! Thằng Đâu đà này hă n dám làm vậy lă m chớ chẳng chơi đâu!

Lúc bấy giờ Hàn Sơn nhị lùn và Trảo gia nhị quỷ đều tin lời Hồ` My Dung thố i lui ra cửa đứng thủ thế , các luông nhỡn quang đều quét lên mình Thái Linh Quang nhưng không thấy lão cử động chút nào cả.

Hồ`i lâu, người ta thấy ở ngoài sân đã chạy tới có cả mười mảy cao thủ hă c đạo nhưng ai nă y đều lă p ló ngoài cửa không dám vào vì họ sợ luông chuông phong bắ t thành linh trong đánh ra thì nguy hiểm.

Thiên Hiệp thấy vậy mừng thă m. Chàng rắ t hănh diện với cái uy phong của ân sư chàng, và cũng hy vọng may ra bọn ác tinh này quá sợ sệt rút lui thì ân sư sẽ thoát khỏi nạn.

Nhưng những tay ma đă u ác quỷ này đâu có thể chịu bỏ qua một cách dễ dàng như thế đư ợc?

Bỗng có người trong số á y nói lớn:

- Hãy lă y “Ám thanh tử” ra!

- Đúng đây! Đúng đây!

Hu... hu... hu... hu...

Từ ngoài cửa bắ n vào vô số á m khí nhắ m thẳng thân mình Thái Linh Quang tồ ng tới.

Phịch, phịch, phịch!

Các luông á m khí đã trúng chỉ dính lên mình Thái Linh Quang nhưng người vẫn không rục rịch.

Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ré lên một tiếng thấ t thanh hoảng hốt nói:

- Ô! Chúng ta bị hắ n gạt rô i! Thái Linh Quang đã tự bế huyết đạo, chúng ta đánh ám khí cũng vô ích.

Bồng có tiếng nói lớn:

- Chưa chắ c!

Vụt! Vụt!

Hai cây “bạch hổ đinh” từ ngoài cửa phóng vào lẹ như tên.

Phập! Phập!

Hai binh khí ác hiểm này đã cắ m lút vào thái dương huyết của Thái Linh Quang nhưng vẫn không thắ y Thái Linh Quang cử động.

Lúc bắ y giờ mọi người mới biế t rõ lão tắ t thờ đã lâu rô i. Trảo Tam Gia thắ y the ́ nổi giận nói:

- Đây cũng bởi Hô ́ cô nương hù nhát cho nên ai nắ y đề ́u sợ sệt cả.

Đôi má của Hô ́ cô nương bỗng đỏ lên ra vẻ khó chịu tự miệng nói:

- Tính tôi lo xa cho nên muố n cho các người phải đề ́ phòng the ́ thôi, ai bảo các người sợ sệt làm gì?

Trảo Tam Gia cau mày “suyt” một cái rô i nói:

- Lão đã chề t tám mươi đời mà ai nắ y đề ́u sợ rút gân thật xắ u hổ quá!

Vừa nói lão vừa nhảy vào câ m con dao găm nhắ m chính giữa ngực Thái Linh Quang mà đâm tới.

Thiên Hiệp thấy thủ đoạn tàn ác của hắn chàng quả nóng lòng quên hẳn sự nguy hiểm, chàng la lớn:

- Hãy khoan!

Vừa hét, chàng vừa nhảy đến trước mặt Thái Linh Quang cản Trảo tam Gia lại nói:

- Đố i với người đã chết thì thù hận phải tiêu tan! Người ta đã chết rồi, sao người còn nhẫn tâm hạ độc thủ?

Lúc này giờ lũ giang hồ ma đầu tuy cũng thấy Thiên Hiệp đứng đó, nhưng ai nấy đều cho là kẻ trong “Phi Lai Sơn trang” đứng xem nên không để ý. Bây giờ chàng lại thành linh nhảy ra cản trở nên ai nấy đều sửng sốt.

Thê công của Trảo Tam Gia đã bị chàng xô bật qua, nên lửa giận của lão bùng lên. Lão thấy Thiên Hiệp là một thằng bé không nghĩa lý gì nên lão tròn đôi mắt tam giác lên nói:

- Tiểu qui! Mi muốn chết sao?

Thiên Hiệp nghiến răng nói:

- Đâm một người đã chết rồi thì anh hùng lắm sao?

- Mi chớ nhiều chuyện! Hãy tránh ra!

Chàng cười ha hả nói:

- Đâm một người chết không những đã mất thanh danh mà còn tàn nhẫn nữa!

- Tiểu tử! Mi nên biết từ xưa đến nay ta giết người chưa từng nghĩ đến việc tàn nhẫn hay không. Nếu mi dám chọc tức ta thì mi cũng bị tan xương nát thịt ngay.

Dứt lời lão nhìn vào mặt chàng cười hi hi.

Thiên Hiệp cười khúc khích nói:

- Hễ làm dữ cuối cùng sẽ phải gặp quả báo đó là luật trời đã định tránh sao cho khỏi!

Trảo tam Gia rướn đôi mày thưa.

Vụt!...

Lưỡi dao loáng ra hào quang khiếp người đâm thẳng đến Thiên Hiệp.

Hai người đứng cách nhau không được hai bước, mà Trảo Tam Gia lại ra tay một cách lạnh lẽo và độc đáo thì Thiên Hiệp khó mà tránh khỏi.

Ngờ đâu sự việc lại xảy ra không phải như mọi người ước đoán. Người ta thấy Thiên Hiệp loáng một cái, thân chàng đã biến ra sau lưng Trảo Tam Gia. Lưỡi dao găm đành phải đâm trong không khí.

Thế đánh bị hụt nên lão mất thăng bằng lão đảo mấy cái cơ hồ ngã chúi xuống đất.

Mấy mươi cao thủ hắc đạo thấy thế, ai nấy đều giật nảy người nhìn sững lên mặt chàng. Họ không ngờ một thằng bé thế kia lại có thủ pháp lạnh lẽo đến thế!

Thiên Hiệp đứng sau lưng Trảo Tam Gia nói lớn:

- Ta với người không thù không oán đột nhiên lại hạ độc thủ thế sao?

Trảo Tam Gia quay lại nắm con dao đứng thủ thế. Lão quá ngạc nhiên, không biết thằng bé này đã dùng thủ pháp gì mà có thể

tránh ngọn dao một cách lạnh lẽ quá.

Lão rồ'ng lên một tiế'ng vang cả căn phòng và nói lớn:

- Tiểu tử! Mi là người hay là quỷ hiện hình hãy nói mau!

Ta quyề't sẽ giề't mi, nê' u ta giề't không được mi thì sẽ không làm người đầ'y!

Vừa dứt lời, lão quay dao phóng mình lên đánh ra một chiêu “Trực đao huỳnh long” hào quang nhậ'p nháy như điện chớp. Cả người lẫn dao quay tròn phóng tới Thiên Hiệp. Thật là một chiêu thề' quá rùng rợn.

HỒI THỨ TƯ

Túi tham không đầy

Thiên Hiệp lầy làm lạ, chàng tự xét không có một thái độ gì khiêu khích đối phương. Chàng chỉ dùng lời lẽ phải trái để ngăn cản bớt lòng thù hận của con người còn sống đối với một người đã chết mà thôi. Thế mà lão cứ hằn học muốn giết chàng cho được.

Hay là bọn hắc đạo này xem việc giết người như việc ăn uống chẳng?

Chàng nhìn thẳng lên mặt lão Trảo Tam cau mày hỏi:

- Người thích giết người lắm sao?

Tên Trảo qui này đã bị đánh hụt mấy cái nên quá tức giận, lão căn rằng phì lỗ mũi khịt khịt mấy cái rồi lao mình tới vùng tròn ngọn đoản đao sáng lóe cô đâm thẳng vào đại huyết của chàng. Với thủ pháp của một tên qui hắc đạo khét tiếng giang hồ này đâu phải tầm thường. Cả bọn hắc đạo đứng xem gật gật đầu ra vẻ đắc chí, chúng định ninh rằng lần này thằng bé kia không thể trốn tránh được nữa.

Lưỡi dao chỉ còn cách thân mình Thiên Hiệp vài tấc thì bỗng thấy Thiên Hiệp đâu mất. Bọn cao thủ hắc đạo chỉ thấy bóng chàng vụt qua như một làn khói. Chúng ngơ ngác nhìn bốn phía thì thấy chàng đứng chắn ngang sát vách tường cách Trảo qui chỉ gần ba trượng.

Cả bọn đều giật nảy người trở mắt nhìn Thiên Hiệp. Chúng không hiểu thằng bé này áp dụng thân pháp nào mà tránh né kỳ

diệu đến thế!

Chiêu thế mà Trảo Tam mới vừa đánh ra đó tức là chiêu “trực đao huỳnh long”, một chiêu thức vô cùng độc đáo trong hắc đạo, xưa nay ai gặp phải cũng đều táng đờm kinh tâm thế mà hôm nay không thể hạ thủ một thằng bé mười lăm tuổi thì bảo sao họ không ngạc nhiên?

Bây giờ đôi mắt tam giác của Trảo Tam lại trợn lên to hơn nữa và đỏ ngầu như hai cục máu, lão rống lên một tiếng khiếp người và nhảy chồm tới cản rằng đâm mạnh một đao quyết không để hụt nữa. Lực đạo của ngọn đao bây giờ lại tăng thêm gấp bội.

Phập!

Bốp!

Ai nãy đều giết mình, vì lưỡi dao kia đã không đâm trúng Thiên Hiệp mà còn đâm thủng cây cột lút đến cán. Bị quá trớn, Trảo qui đâm sầm vào cột ấy rung rinh cả nhà. Lão ôm đầu xuýt xoa chệnh choạng như muốn ngã quỵ xuống đất. Thằng bé Thiên Hiệp kia đã đứng bên vách tường bên kia, thật là một việc không thể tưởng tượng được.

Lão bị rêm cả óc, nhưng vì quá tức giận không kể gì đau đớn nữa. Lão đứng phắt dậy vận công lực “hự” lên một tiếng rút lưỡi đao ra rồi đứng gờm Thiên Hiệp.

Người ta thấy trên trán lão bị sưng vù như một quả cam sành và rướm máu. Sắc lão bây giờ tím ngắt dù biết lão đã giận đến mức nào rồi!

Trảo lão tam giờ ngọn đao lên trời hét lớn:

- Tiểu tử! Ta quyết không tha mi được!

Lão vừa lao mình tới thì bỗng Hô` My Dung gọi lớn:

- Trảo Tam ca!

Lão liền đứng sững lại trợn mắt ngó Hô` My Dung, lão há t hàm như muố n hỏi ý kiế n.

Hô` My Dung nói:

- Hãy coi chừng! Tôi thấ y thân pháp của hắ n kỳ quái lắ m đấ y!

Câu nói của Hô` My Dung không những làm cho lão tam thoái chí mà còn làm cho bọn hắ c đạo đề u kinh nghi nhìn sững Thiên Hiệp. Chúng muố n tìm hiểu thân pháp của thắ ng bé này do đâu mà có.

Sự thực Thiên Hiệp cũng không ngờ mình lại có thể tránh né tài tình như thế . Lúc này, chàng học được “Lôi ảnh cửu chuyển” trên Thiế t thư, tuy chàng nghe Thái Linh Quang bảo là võ công tuyệt thế nhưng chàng không rõ công hiệu của chiêu thức này ra sao và nên áp dụng trong trường hợp nào. Chàng cũng ngờ lão Trảo qui này lại cố sát chúng như vậy. Trong lúc nguy biế n chàng đành áp dụng một cách liề u lĩnh, ai ngờ “Lôi ảnh cửu chuyển” trên Thiế t thư có một tác dụng phi thường như vậy.

Nghĩ như thế chàng vừa mừng vừa giận. Mừng là vì chàng học được võ công kỳ bí và chàng quá giận bọn người đầ u trâu mặt ngựa lòng dạ độc ác không kể gì đề n lời phải lẽ trái.

Lúc ấy, lão đại của Hàn Sơn nhị lùn lắ c mình một cái rô i bước tới trước mặt Thiên Hiệp, đưa cánh tay tí hon lên vuố t hàm râu dài thườn thọt rô i cười ha hả nói:

- Thắ ng bé, mi tên họ chi sao lại can thiệp vào việc này?

Câu hỏi của lão tí hon này có vẻ ôn tồn, chàng muốn đáp lại nhưng biết nói làm sao? Vì Nhiệm Tử Huệ không phải là thân phụ của chàng thì biết họ gì mà nói?

Bỗng chàng nhớ lại lúc nãy chàng hỏi Thái Linh Quang người quá kiệt sức chỉ nói lên được một tiếng “cừ” thì chắc thân phụ chàng là họ Cừ rồi!

Chàng đồng dạc đáp:

- Tôi họ Cừ tên Thiên Hiệp!

Nghe cái tên Cứu Thiên Hiệp ai nãy đều ngỡ ngác trở mắt nhìn nhau. Họ cố tìm tòi trong ký ức để xem thử tên này là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào nhưng lạ thật cái tên này tuyệt đối không trong hàng cao thủ giang hồ.

Lão Trảo tam quả quyết rằng gã thiếu niên này không phải là nhân vật thành danh, nhưng lão còn sợ cái thù này có thể liên hệ đến môn phái bèn trợn mắt hỏi:

- Mi là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu thật thà đáp:

- Tôi không thuộc môn phái nào cả! Sư phụ tôi tức là người kia kia!

Vừa nói chàng vừa đưa tay trở về phía Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang, người đã tắt thở ngổn trong góc phòng đó.

Nghe chàng nói, mấy mươi cao thủ hắc đạo đều giật mình, cả đến lão Trảo quỷ đang tức giận, cũng phải kinh ngạc bước lùi hai bước nhìn đăm đăm vào mặt chàng.

Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ngược mặt lên cười ha hả, trầ m giọng nói:

- Ô! Thầ ng bé này quá ranh mãnh hắ n cũng biế t hù nhất chúng ta đầ y chứ! Suố đời Thái Linh Quang chỉ làm bạn với Nhị Cái và Tam Kiế m Khách mà thôi, hắ n cũng không trú ngụ một nơi nào quá nửa tháng và cũng không nghe hắ n có một đệ tử nào cả thế mà mi dám đặt điề u xưng là đệ tử của Thái Linh Quang. ha ha ha...

Lão Trảo tam nghe nói liề n sắ n tới một bước trợn mắ t hét lớn:

- Tiểu tử! Mi định đem cái uy danh của Nhấ t Tăng, Nhị Cái và Tam Kiế m Khách ra dọa hăm lão tử này sao?

Cừu Thiên Hiệp ôn tồ n đáp:

- Thật đầ y! Tôi không dồ i trá với các người đâu!

Lão đại vuồ t râu hỏi:

- Mi bảo rằ ng mi là đệ tử của Thái Linh Quang vậy mi biế t bá i sư môn tại núi nào, và ai đã giới thiệu mi làm đệ tử cho hắ n?

Cừu Thiên Hiệp vẫn thật thà đáp:

- Tôi chỉ tôn người làm sư phụ tôi lúc nầy tại nơi đây, khi trời còn chưa sáng. Tôi phỉnh gạt các người để làm gì chứ.

Lão Trảo Tam cười khúc khích nói:

- Tiểu tử! Thế thì họa đề n cho mi rồ i. Thái Linh Quang đã sát hại mắ t hai người trong ngũ Trảo qui của chúng ta, nay lão đã chế t rồ i chỉ còn mi là đệ tử thì phải đề n mạng đây.

Dứt lời Trảo qui vung đoản đao đâm tới đô ng thời đánh một chưởng sát thủ. Ánh đao loang loáng, chưởng lực ào ào trông rắ t

nguy hiểm.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bình tĩnh trở lại, chàng cố tình biểu diễn cho đầy đủ “Lôi ảnh cửu chuyển” một tuyệt thế võ công để xem thử uy lực của chiêu thức này đến mức nào. Chàng không đợi lão Trảo Tam tiến sát đến như trước nữa, chàng đã tung mình bay nhanh. Người ta chỉ thấy thân chàng biến thành một làn khói khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến đối phương không biết đường nào tấn đánh cả.

Cừu Thiên Hiệp lớn tiếng:

- Tôi nói thật cho người biết, tôi chỉ nhẫn nhục đến thế là cùng.

Lão Trảo Tam là một trong ngũ Trảo qui rất có tên tuổi trong bọn hắc đạo, giờ đây thua tiếp ba chiêu mà vẫn không chạm được một máng lông của thằng bé mười lăm tuổi khiến cho lòng lão tràn ngập lửa căm hờn.

Lúc bấy giờ lão đại mới thấy rõ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp quả là phi phàm. Lão sợ ông bạn Trảo Tam bị xấu hổ nên gọi lớn.

- Trảo Chân Lẽ! Thôi, đừng đánh hấn nữa làm gì, để ta hỏi hấn thử nào!

Dứt lời lão đại lùn bèn nhảy tới trước mặt lão Trảo Tam tức là Trảo Chân Lẽ nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Kia, ông bạn nhỏ ơi, cứ theo thân pháp của người thì đâu có phải là đệ tử của Kim Bích Đà ư ờ Thái Linh Quang?

Cừu Thiên Hiệp, một thiếu niên thật thà chất phác, chàng đâu có hiểu được sự xảo trá của bọn hắc đạo này. Chàng chỉ thấy lão đại dùng lời lẽ ôn tồn để hỏi, chàng đoán chắc lão già lùn này tính tình

không hung dữ như lão quỉ kia. Chắ c là lão muố n giải nguy cho mình thì phải.

Nghĩ thế chàng vội đáp:

- Tôi đã nói thật như thế mà lão tiề n bô i không tin tôi sao?

Lão nghe má y chiế c rằng ô ng điề u cười rặ c rặ c nói:

- Ta có lạ lù ng gì cái thuật khinh công “Phật môn khứ thiên” của Thái Linh Quang, nhưng ta đã xét kỹ thuật khinh công của mi không giồ ng như thế .

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ đáp:

- À, thì ra vì thế mà tiề n bô i thắ c mắ c. Thật ra thủ pháp ấy không phải tôi học của sư phụ tôi.

Lão ngạc nhiên hỏi:

- Vậy mi học ở đâu mà được?

Cừu Thiên Hiệp có thiện cảm với lão nên không giầ u giế m gì cả.
Chàng đáp:

- Tôi được học trên “Thiê t thư chi bảo” đầ y!

Câu nói của chàng như tiế ng sét đánh vào tai bọn hắ c đạo. Cả bọn thì thầ m với nhau không ngó t.

Trảo Chấ n Lễ cau mày hót:

- Nói bậ ! Thiê t thư đã rơi vào tay Huyê t Quang Giáo chủ rô i, mi tưởng ta không biế t sao?

Lão đại lù n nắ m tay Trảo Chấ n Lễ kéo lùi ra sau rô i bước tới bên Thiên Hiệp cười mon trón hỏi:

- Nếu quả mi nói thật thì bây giờ Thiệt thư ở đâu chắc mi biết rõ rồi chứ?

Thiên Hiệp không do dự gì cả. Chàng đáp ngay:

- Thiệt thư hiện ở trong người tôi đây!

Để chứng tỏ lời nói của chàng là sự thật, chàng đưa tay vỗ vào bụng, mấy tờ Thiệt thư chạm nhau kêu “reng reng”.

Chàng lại hỏi:

- Người có nghe gì không? Bây giờ người đã tin rồi chứ!

Bọn hắc đạo không ngờ một bảo vật võ lâm lại rơi vào tay một đứa bé thật thà chất phác. Bởi thế, lòng tham của chúng nổi lên. Ai nấy đều nghĩ rằng kệt kệt lo sợ cho kẻ khác chiếm đoạt mất Thiệt thư, nên trong lòng của người nào cũng nghĩ ra trăm mưu nghìn kế để tiêu diệt kẻ xung quanh, hòng chiếm đoạt.

Lúc bấy giờ vẻ mặt người nào cũng hiện lên sát kiêu p vận công lực chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giành giật.

Lão đại lùn quay mặt qua nháy hai bạn lùn rồi sau quay người qua cười nói nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Tiểu bả`ng hữu! Hãy vui lòng đem Thiệt thư ra cho chúng ta xem thử có được không? Có như thế mới chứng tỏ lòng thành thật chứ!

Cừ Thiên Hiệp ngoan ngoãn gật đầu đáp:

- Nếu cần, tôi sẵn sàng cho xem đây!

Dứt lời, chàng liền thò tay vào lấy cuộn Thiệt thư.

Bỗng nhiên ba bóng người từ sau nhảy tới bộp bộp lao đại lùn sang một bên nhìn thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp hét lớn:

- Khoan đã!

Ba bóng người này chính là ba Trảo quỷ, họ sợ chàng lầy Thiệt thư ra thì sẽ vào tay lão đại lùn ranh mãnh này mất nên chúng quyết không để mất.

Cả ba đều rút binh khí ra đứng thành ba góc chuẩn bị chiêu thế “tỷ phát quỷ” rồi hét lớn:

- Quý vị nên biết rằng Thiệt thư hiện ở trong mình thằng bé này là sự thật hiển nhiên, không ai có quyền dùng lời lẽ phỉnh gạt để chiếm đoạt cả. Đã có huynh đệ lão gia ở đây và cũng có rất nhiều cao thủ thành danh nữa, chẳng lẽ đứng đây chúng ta kiên cho một lão đại dùng ba tác lược chiếm đoạt bảo vật võ lâm một cách bất công như thế được!

Vừa dứt lời thì trong bọn có người phụ họa:

- Đúng đấy! Nói như thế là công bằng hợp lý đó.

Trảo Chân Nhân là một trong ngũ Trảo quỷ đứng ra trình trọng nói:

- Theo ý kiến của ta thì Thiệt thư này nên giải quyết bằng hai cách: Một là chúng ta đem hết tài võ công ra mà đánh đấu nhau, nếu ai thắng thì người ấy sẽ chiếm đoạt Thiệt thư, còn lẽ thứ hai là trong hắc đạo chúng ta hãy luân phiên nhau mà cất giữ.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Sự thay phiên nhau để chiếm giữ này thì phải căn cứ theo công trạng đấu với Thái Linh Quang mà phân bổ. Trong cuộc đánh với

Thái Linh Quang ai có công nhiều hơn, tức kẻ ấy được quyên chiếm giữ trước tiên.

Sở dĩ lão Trảo qui này đưa ra hai điều kiện như thế là vì lão thiết tưởng đối với công lực của tam qui có thể trội hơn trong bọn và so sánh công trạng đánh nhau với Thái Linh Quang thì ngũ Trảo qui có công nhiều hơn cả. Nếu mọi người bằng lòng điều kiện nào thì Trảo qui cũng vẫn được lãnh phần ưu tiên.

Hàn Sơn nhĩ lùn nghe nói chỉ cười gằn không đáp, vì lão tự xét bần lùn của lão không phải là đối thủ của Trảo.

Còn số người kia thì dĩ nhiên không ai tán thành ý kiến ấy cả, nhưng họ đoán biết kẻ nào ra tay trước sẽ bị thiệt thòi, vì họ rất rành câu phương ngôn “đục bạn tương trì, ngư ông đắc thặng”. Bởi thế ai nấy đều im lặng khản trương vô cùng.

Trảo Chân Nhân thấy mọi người không ai nói gì cả, lão tưởng mọi người đã khiếp sợ oai danh của Trảo qui, bèn xoay lại quét đôi mắt nảy lửa vào mặt Cừu Thiên Hiệp hét lớn:

- Thặng bé! Hãy lấy Thiết thư ra mau!

Hai lão qui kia cũng vận công lực lên hai cánh tay giơ lên trước mặt chàng dọa nạt:

- Lấy ra mau.

Trước thái độ hung hăng của ba ác qui, chàng cảm thấy rùng rợn run rẩy đáp:

- Để tôi lấy ra cho, nhưng chỉ xem thôi chứ không được cướp giật đấy nhé.

Chàng vừa thò tay vào bụng thì cả mấy mươi người liền rùng rùng chạy tới vây Tam qui và Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Lúc bấy giờ không khí trong Phi Lai Sơn trở nên khẩn trương vô cùng. Mọi người đều cố nín thở nhưng chắc chắn rằng cuộc đổ máu sẽ diễn ra không phải tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp rút rờ rút Thiệt thư ra, đưa mắt nhìn qua mọi người ra vẻ nghi ngờ. Chàng không dứt khoát lấy ra mà chỉ lấp ló trong chéo áo cốt để cho mọi người thấy mà thôi.

Thầy thế Tam Trảo quỷ đông hết lớn:

- Lấy lệ đi!

Trước sự áp bức, Thiên Hiệp quá bức tức nhưng đứng trước lòng tham của số đông người chàng không dám có cường đành ấp úng nói:

- Để ... tôi ... lấy...

Bỗng nhiên có ba đạo hào quang bắn thẳng tới sau ót của Tam Trảo qui xẹt xẹt!...

Lúc bấy giờ ba lão Trảo Tam qui tuy cùng quay mặt về hướng Cừ Thiên Hiệp để dọa nạt song luôn luôn đề phòng phía sau lưng vì hấn sợ thủ đoạn hại lén của người trong hắc đạo.

Khi vừa nghe tiếng gió cả ba đều hét lên một tiếng nhảy trái ra ngoài hơn một trượng rồi la lớn:

- Vị cao thủ nào dám cả gan hả!...

Chưa dứt lời đã có tiếng “hừ” vang lên và tiếp nói:

- Ta, Cô Vạn Niên đây chứ còn ai nữa?

Sau tiếng nói lạnh lạnh như chuông ấy, có một hán tử cao lớn từ trong đám hắc đạo ấy bước ra với vẻ mặt hằm hằm sắc giận; một tay cầm cây “hổ vĩ” một tay cầm ám khí?

Trảo Châu Nhân cười gằn nói:

- Ta biết lắm, chỉ trừ Cô Vọng Niên ra thì chắc chắn không ai có thể bắt tiếp ba viên ám khí cùng một lúc cả, nhưng tiếc thay thủ đoạn độc ác ấy có nghĩa lý gì đối với Tam Trảo gia của chúng ta.

Cô Vọng Niên bữu môi nói:

- Các người chó phách lố i. Họ Cô này sẽ không tha thứ cho những kẻ tự cao như chúng bay đâu.

Trảo Châu Lễ tròn to đôi mắt tam giác của lão và hét lớn:

- Mi không nể ta sao?

Cô Vọng Niên rút cây hổ vĩ vung lên trời kêu vùn vụt ra vẻ tự đắc và hét lớn:

- Ta đã không nể mi mà còn đánh cho toét thêm cái miệng hỏa lò nói “dóc” của mi nữa chứ là khác.

Ba Trảo quỷ cả giận nhảy tới chỉ vào mặt Cô Vọng Niên hét:

- Nếu mi không nể, ta cũng buộc mi phải nể ta. Thiệt thử ấy coi như của chúng ta rồi đó. Nếu kẻ nào còn co cường hãy ném thử mùi “Ngũ quỷ âm công chương” của chúng ta.

Cô Vọng Niên cười hăng hắc nói:

- Đáng tiếc là ngũ quỷ đã chết mất hai, chỉ còn Tam quỷ sợ e thực hành không nổi nữa, ha ha ha...

Trảo Chấn Nhân quá tức giận, lão trợn mắt hét:

- Thằng họ Cô kia, hãy coi...

Tiếng “chưởng” còn chưa thoát ra khỏi miệng lão, thì bỗng Thiên Hiệp “á” lên một tiếng. Cả bọn quàn ma đều quay lại thì thấy hai lão lùn thừa cơ Thiên Hiệp đứng ngó sững Tam Trảo quỷ và Cô Vạn Niên nên sơ hở. Lão liền nhảy tới để cướp đoạt Thiệt thư.

Tuy “Lôi ảnh cửu chuyển” lạnh lẽo vô song, nhưng vì quá đột ngột thì làm sao chàng tránh khỏi. Cả hai lão lùn mỗi người một bên đè mạnh cánh tay trên hai vai Thiên Hiệp và khẽ hét:

- Hãy đưa Thiệt thư đây, nếu chậm trễ chúng ta sẽ vận chưởng lực, thân xác mi nát như tương bây giờ.

Sự việc xảy ra bất thành lình khiến trong trận trở nên đại biến. Bên kia, Tam Trảo và Cô Vạn Niên cũng dừng tay. Tất cả đều nhìn sững hành động ranh mãnh của hai lão lùn ấy.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bị mắc dưới tay của hai cao thủ hắc đạo, chỉ cần trái ý là hai bàn tay kia có thể làm cho chàng nát xương lập tức, nếu có giỏi lắm thoát khỏi chết cũng phải bị tàn phế chung thân.

Thiên Hiệp chỉ phải nói:

- Để tôi lấy ra cho, các người cần gì phải làm như vậy?

Hàn Sơn nhị lùn vừa giữ cánh tay trên vai Thiên Hiệp vừa quay mặt qua nói với quàn ma.

- Này các vị! Chúng ta đều là kẻ thân thuộc nhau cả, để chúng tôi lấy được Thiệt thư rồi hãy định liệu sau. Nếu chúng ta đánh đấu giành giật nhau thì hỏng việc mất, sau khi chúng tôi lấy được

Thiê't thư rô'i mà muô'n phản bội bỏ chạy cũng không được nào.
Xin các vị nghĩ kỹ xem, mọi việc chỉ thương lượng là hay nhấ't.

Tuy đã phân trầ'n như thế' nhưng hai lão lùn cũng còn sợ bọn quầ'n ma ra tay độc thủ nên lão lắ'c vai chàng hét:

- Mau! Mau!

Lúc bắ'y giờ Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn như một cái máy, chàng thò tay vào bụng lắ'y cuố'n Thiê't thư ra, hào quang chiế' u sáng lòa cả bọn quầ'n ma.

Bỗng nhiên vang lên hai tiế'ng:

Bịch! Bịch!

Hai lão lùn đê'u bị chấ'n lui hơn trăm bước, lão đảo mắ'y cái đứng vững lại, mặt mày tái ngắ't.

Và tiế'p theo là một giọng nói như một nhát búa đóng vào đầ'u bọn hắ'c đạo:

- Hai thắ'ng lùn kia! Ta đố' bây dám lắ'y Thiê't thư á'y!

Một giọng nói không lớn lắ'm nhưng nó mang theo cả một công lực khiế'p người.

Hai lão lùn vừa thắ'y mặt kẻ á'y thì bỗng rú lên một tiế'ng thắ't thanh chạy ra ngoài một trượng mặt mày hơ hải, tay chân run rẩy chẳng khác chuột thắ'y mèo.

Mọi người đang ngơ ngác thì người á'y đã xuấ't hiện. Nhân vật này chính là một lão ăn xin mặc chiế'c áo vá đụp trăm mảnh. Lão bay đê'n như một luồ'ng gió nhẹ, một tay kẹp cây trúc trượng, còn tay kia

cầm một đóa hoa sen màu vàng... Lão đứng trước mặt Cừ Thiên Hiệp như một thiên thần.

Một số người biết danh lão ăn xin đều sợ hãi lùi dãn núp mặt sau lưng kẻ khác. Còn một số khác không biết rõ lão là nhân vật như thế nào nên nhao nhao lên nhưng không dám hành động gì cả, vì họ thấy vẻ sợ sệt của Hàn Sơn nhị lùn cũng đoán biết, lão này không phải là nhân vật thường.

Trên khuôn mặt xương xẩu của lão, hiện lên những đường gân kỳ quặc, đôi mắt sâu ánh loáng ra hai luồng nhõn quang chiếu sáng hơn một trượng chẳng khác hai chiếc đèn của thợ săn.

Lão nhìn Cừ Thiên Hiệp gật đầu rồi quay qua Hàn Sơn nhị lùn cau mày nói:

- Hai vị hãy tránh xa một chút đi!

Hàn Sơn nhị lùn liền ứng tiếng dạ rồi chạy vòng ra sau chót đứng yên, như những kẻ đã bị xử tử bỗng được ân xá vậy.

Lão ăn xin đưa tay ra lấy cuốn Thiệt thư trên tay Cừ Thiên Hiệp lật qua lật lại xem xét.

Thầy thế đám ma đầu hắc đạo nhao nhao nhìn thẳng vào mặt lão ăn xin ra vẻ thềm thuồng. Ai nấy đều tức tối, nếu không giành dứt nhau thì Thiệt thư này đã về tay hắc đạo rồi có đâu để cho lão ăn xin tác oai tác quái.

Nhưng lão ăn xin xem xong liền trao lại cho Cừ Thiên Hiệp và ôn tồn căn dặn:

- Thằng bé! Hãy cất kỹ đi! Vì đây chính là võ lâm chi bảo, muốn học được võ công tuyệt nghệ trong ấy, cũng phải gặp một võ lâm kỳ tài mới có thể phát dương quang đại được!

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Mi hãy yên tâm! Đã có ta, khi lão ăn xin đến đây thì Thiệt thu này kể như là của mi rồi đấy!

Dứt lời trong đám hắc đạo quàn ma bỗng vang lên một tiếng “hừ” lạnh ngắt.

Lão ăn xin vẫn không lộ vẻ tức giận, lão bước tới trước thân thể của Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang chắp tay nghẹn ngào nói:

- Thái ca ca! Trước thân thể của người, Quê Cung Đăm này quá đau lòng ước ao chết thay cho người mới đành dạ.

Ba tiếng Quê Cung Đăm ả y lột tay vào tay quàn ma khiên cho những kẻ chưa biết mặt lão đều giật gân, vì cái tên Kim bản trúc trượng Quê Cung Đăm đã lừng danh khắp thiên hạ. Chính lão là một trong Nhị Cái mà trên giang hồ đã truyền tụng sáu vị chúa tể võ lâm Nhứt Tăng, Nhị Cái” và Tam Kiếm khách.

Lúc bấy giờ cả bọn hắc đạo đều đứng im lặng không dám nhao nhao như trước nữa.

Kim bản trúc trượng Quê Cung Đăm liền quay lại nói Thiên Hiệp:

- Thằng bé! Chúng ta gồm sáu người tức là Nhứt Tăng Nhị Cái và Tam Kiếm Khách đã kết giao với nhau và có lời thề rằng. Sinh tiền bất liên thủ, Tử hậu bất tâm hận” Do đó nay sự phụ bị sát hại, trong chúng ta không được báo thù. Bởi thế mới thù này do mi trả lầy.

Cừ Thiên Hiệp nghe nói vội chắp tay cung kính đáp:

- Việc này lẽ dĩ nhiên văn bô' i phải đảm nhiệm dù ché' t đi văn bô' i cũng cam; song vì võ công của văn bô' i quá kém coi sợ không đủ sức để đảm đương.

Kim bản trúc trượng Quê' Cung Dãm nói:

- Tuy nói thế', nhưng việc đó còn xa xôi, bây giờ nên giải quyê' t cuô' n Thiê' t thư này trước đã!

Bọn quâ' n ma nghe lão nói giải quyê' t cuô' n Thiê' t thư liê' n nhao nhao đưa mắ' t nhìn đăm đăm vào mặt lão chờ xem lão giải quyê' t bằ' ng cách nào.

HỒI THỨ NĂM

Một ý nguyện trước khi lên đường

Hai tiếng “giải quyết” của Quê Cung Dã nói ra khiến bọn hắc đạo quàn ma nhao nhô như nước thủy triều. Cả bọn đều lùi vài bước vận công lực thủ thế chờ nghinh địch.

Cả mấy mươi đôi mắt nẩy lửa đều quét lên mình Quê Cung Dã ra vẻ khâm trọng vô cùng.

Quê Cung Dã cười ha hả bình tĩnh nói:

- Các người chó tướng lão ăn xin này động lòng tham muốn chiếm đoạt Thiệt thư. Các người định hợp sức đối chọi với ta phải không? Thế thì lắm rồi!

Lão đại lùn thấy đám quàn ma hắc đạo lúc bây giờ có vẻ đoàn kết liền lớn tiếng nói:

- Kẻ nào muốn dùng võ công để ăn hiếp người thì hãy xem tấm gương của Kim Bích Đầu đà Thái Linh Quang ấy!

Quê Cung Dã nổi giận trợn mắt hét:

- Thằng lùn kia! Mi dám cả gan hả

Lão đại lùn thấy thế liền lướt nói lớn:

- Nếu bảo rằng không tham lam sao không giải quyết gấp đi.

Kim bản trúc trượng Quê Cung Dã cố gắng nhẫn nhục ôn tồn nói:

- Phương pháp giải quyết của ta rất đơn giản. Thiệt thư này đã là của Cừ Thiên Hiệp, nếu các người có tài năng thì cứ việc cướp đoạt mà lấy đi; muốn dùng lời lẽ phỉnh gạt hay dùng võ lực cũng được. Lão ăn xin này sẽ đứng ngoài xem chơi nhât thiệt không nhúng tay vào.

Câu nói của Quế Cung Đấm khiến cho mọi người quá bất ngờ. Ai nấy đều tưởng rằng lão sẽ dùng võ công tuyệt nghệ của lão để chiếm đoạt Thiệt thư, nhưng trái lại lão chịu đứng thị chứng cho mọi người ra tay cướp giật, đó là một việc không ai ngờ được. Do đó, mọi người ngơ ngác không dám tin.

Cừ Thiên Hiệp nghe lão nói liền thất kinh biến sắc mặt vội vàng nói:

- Lão tiên bô i chớ nên làm như thế, tôi đâu có đủ sức đảm đương!...

Quế Cung Đấm nghiêm sắc mặt nói:

- Xưa nay lão ăn xin này đã nói thì không bao giờ nói trái lại được.

Trảo Chấn Nhân cười ha hả nói:

- Chúng tôi biết lắm, xưa nay Nhât Tăng, Nhị Cái, Tam Kiêm Khách đã nói ra thì luôn luôn giữ lời hứa. Vậy chúng tôi xin phép ra tay ngay bây giờ đây.

Dứt lời Trảo Chấn Nhân lao mình ra trước vận công toan đánh tới Cừ Thiên Hiệp, còn bao nhiêu người kia cũng nhảy tới định bao vây chàng.

Bỗng Quế Cung Đấm hét lớn:

- Hãy khoan đã! Ta chưa hết lời kia mà.

Tất cả đều dừng lại, Trảo Châu Lẽ rướn đôi mày thưa lên nói:

- Sao đây? Định thay đổi ý kiến phải không?

Quê Cung Dãm nói:

- Lão phu không bao giờ thay đổi ý kiến đâu; nhưng phạm làm việc gì cũng phải có kế hoạch. Khi nào ta ném hết tiền mà các ngươi phải chưa giựt được Thiệt thư trên tay của Cừ Thiên Hiệp, tức là coi như Thiệt thư ấy các ngươi không có phần phước để chiếm đoạt, và sau đó các ngươi không có quyền giành giựt nữa.

Dứt lời lão thò tay vào túi hô t ra một nắm tiền giơ lên cho quàn chúng xem.

Bọn hã c đạo quàn ma, ai mà không muốn tuyệt thế kỳ thư ấy?

Bây giờ đã có kẻ làm trọng tài cho mình cướp đoạt thì còn gì sung sướng hơn nữa?

Tất cả đều vẻ đồng thanh reo lớn:

- Tốt lắm! Cứ làm theo vậy đi!

Cừ Thiên Hiệp rất lo ngại quay lại nói với lão ăn xin:

- Vãn bối làm thế nào chịu nổi số đông kia?

Kim bản trúc trượng Quê Cung Dãm cười ha hả nói:

- Ai bảo mi có cuốn Thiệt thư? Trong giang hồ này kẻ nào mạnh người ấy hơn, chớ nói năng gì cả.

Dứt lời lão vừa kề tai Thiên Hiệp khẽ nói:

- Chớ nên sợ sệt! Mi cứ việc dùng thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” lúc này đó thì cũng đỡ i phó với chúng đủ rồi.

Lão sợ mọi người nghi ngờ nên nói lớn:

- Mi đã là đệ tử của Nhât Tăng thì chắc chắn không phải tầm thường. Vậy việc gì mà phải khiêm nhượng?

Lúc bấy giờ mây chực cao thủ hất cạo đều rút binh khí ra, la ó vang trên trận thế vô cùng hỗn độn và khản trương. Họ chỉ chờ đồng tiền ném ra là họ ra gập rút.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đấm liền kéo tay Cừu Thiên Hiệp xô ra ngoài sân và la lớn:

- Ở trong nhà này hẹp, hãy ra ngoài sân cho rộng rãi.

Bọn quân ma sợ lão âm mưu đẩy Cừu Thiên Hiệp tẩu thoát nên ai nấy đều phóng mình ra ngoài sân nhanh như chớp quyết không để mất miếng mồi ngon ấy.

Lúc bấy giờ bầu trời quang đãng, mặt trời đã lên vài con sào, ánh nắng ban mai chiếu lên mình mọi người. Quế Cung Đấm đồng dục tuyên bố:

- Các vị hãy để ý đây! Ta sẽ ném tiền vào tấm bia bên sân này khi bắt đầu nghe tiếng “keng” thì quý vị có thể ra tay và khi ta đã ném hết sáu mươi đồng tiền rồi mà còn thấy có kẻ không dùng tay thì ta sẽ lấy mạng đấy!

Vừa dứt lời Quế Cung Đấm ném đồng tiền lên tấm bia phía cuối sân, chưởng ném của ông rất nhẹ nhàng và tỏa ra một ánh sáng vàng trông rất ghê rợn.

Keng!...

Đồ`ng tiề`n chạm vào tấ`m bìa tóe lửa ra, tức thì bọn hắ`c đao quầ`n ma đồ`ng thanh rồ`ng lên một tiế`ng vang trời và nhảy bổ tới Cừu Thiên Hiệp.

Mầ`y chục người này đề`u là cao thủ võ lâm cả nên chươ`ng lực tồ`ng tới như gió to bão lớn.

Cừu Thiên Hiệp từ thuở bé đề`n giờ chưa thấ`y trận ác chiế`n nào ghê tởm như vậy, chàng thấ`t kinh la lớn.

- Á!

Thân hình của chàng run lay bầy...

Đồ`ng tiề`n từ trong tay Kim bản trúc trượng Quê` Cung Đãm bắ`n ra không ngó`t.

Bỗng có tiế`ng Quê` Cung Đãm la lớn:

- Thắ`ng bé! Mi chờ chề`t sao?

Trong tiế`ng hét â`y đã có năm cánh tay chộp tới Thiên Hiệp. Năm cánh tay của bọn hắ`c đao này quả là những cánh tay sắ`t, nế`u bị một cánh tay nào chộp trúng cũng phải nát xương.

Cừu Thiên Hiệp đứng trước tình thế` nguy cấ`p chàng lại nghe tiế`ng hét của lão ăn xin khiế`n lòng chàng bỗng rộn lên. Chàng liề`n vụt một cái biế`n mình đi nơi khác chỉ để lại một làn khói trắ`ng.

Lúc bắ`y giờ chàng mới thấ`y rõ “Lôi ảnh cứu chuyề`n” là thân pháp kỳ tài có thể tránh khỏi mầ`y mươi luồ`ng chươ`ng lực và những cái chộp độc đáo kia là một điề`u không thể tưởng tượng.

Chiêu thế` của họ mới phát ra thì trước mặt họ không thấ`y Thiên Hiệp đâu nữa, họ liề`n rồ`ng một tiế`ng vang trời dậy đấ`t rồ`i mạnh

ai nãy đánh, đồ xô tới chưởng đánh, kiếm đao trông rất ác liệt.

Cừu Thiên Hiệp vừa phi thân sang phía trái thì chạm phải sức tấn công mãnh liệt ấy, chàng cố gắng nhớ lại thủ pháp đã dạy trên Thiệt thư để biểu diễn không cho sơ xảy. Hễ gặp phải sức gió thì phi thân, gặp phải lực đạo thì tránh né.

Ban đầu chàng cũng còn ngỡ ngàng nên quỳ gối ma hắc đạo còn ủa chạy theo chàng, đến khi chàng biểu diễn được vài lần, thủ pháp đã thuộc lòng, chàng bắt đầu biểu diễn quá nhanh.

Lúc bấy giờ bọn hắc đạo đều ngỡ ngàng không thấy chàng đứng đâu nhất định cả. Chỗ nào họ cũng thấy bóng chàng.

Bóng dáng Cừu Thiên Hiệp khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến bọn hắc đạo đều lóa mắt không biết đánh vào phía nào và chỗ nào. Thật là một thủ pháp kỳ bí vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp chỉ nghe tiếng “keng keng” của đồng tiền ném vào tấm bia, trước mắt chàng hàng trăm nghìn ánh hào quang và vô số lưỡi kiếm, nhưng chàng không cần để ý đến. Chàng cứ việc biểu diễn đúng theo chiêu thức của “Lôi ảnh cửu chuyển” thì chàng không thấy động vào thân chàng một mảy lông.

Lúc này chàng sợ sệt mất tinh thần bao nhiêu thì bây giờ chàng lại càng hứng thú bấy nhiêu. Chàng không ngờ bỗng dưng chàng lại học được một thứ võ công quý giá như vậy. Chàng cương quyết giữ kỹ cuốn Thiệt thư để sau này trở thành tuyệt nghệ.

Bọn hắc đạo hăng đánh chừng nào thì chàng lại càng biểu diễn nhanh lên chừng nãy, chàng cảm thấy thân thể của chàng nhẹ như tờ giấy, dù chàng có biểu diễn bao lâu đi nữa cũng không thấy mệt và chàng cũng đoán chắc rằng dù cho bọn hắc đạo cố tình rượt theo đánh chàng bao lâu đi nữa cũng không làm gì chàng nổi.

Qua một lúc lâu, chàng thấy bọn hắc đạo người nào mồ hôi đã toát ra ướt đầm cả áo và há hốc miệng ra thở hổn hển, có kẻ đã nản chỉ đứng yên không buồn rượt theo bóng dáng của chàng nữa, thế mà chàng vẫn chưa thấy một nhọc gì cả.

Bỗng nghe tiếng hét của Quê Cung Đấm vang rền:

- Đủ sáu mươi đòn nguyền rồi! Hãy ngừng tay!

Bộp! Bộp!

Lão nện cây trúc trượng dưới đất hai cái, rồi phi thân vào giữa trận. Lão vung cây trúc trượng, tức thì phát ra một luồng kinh lực ép lui mấy chục cao thủ hắc đạo qua một góc sân.

Lão tròn mắt hét:

- Đã ném đủ sáu mươi đòn nguyền rồi, kẻ nào mà gan ra tay nữa thì ta quyết không tha mạng.

Nói dứt lời lão lại động gậy trúc trượng dưới đất, hăm dọa, mọi người đứng yên không dám nhúc nhích.

Tuy thế bên hắc đạo còn uất ức, vì họ muốn lấy kỳ được cuốn Thiết thư bảo vật ấy. Họ không ngờ với số đông như thế này mà không làm gì được gã thiếu niên trẻ tuổi, ai nấy đều hằm hằm sắc giận, ước chừng không có lão ăn xin khét tiếng võ lâm kia, thì họ sẽ đánh cho đến lúc nào kiệt sức mới thôi.

Cừu Thiên Hiệp tươi tỉnh sắc mặt cười ha hả nói:

- Ô! Chơi một cặp vui quá!

Quê Cung Đấm “suyt” một cái rồi nói:

- Thằng bé khờ quá! Đó là chơi với tánh mạng đấy!

Lão quay lại nghiêm giọng nói với bọn hắc đạo:

- Sáu mươi đồng tiền lão phu đã ra tay cả rồi thế thì việc cướp đoạt Thiệt thư xem như đã kết thúc.

Bọn hắc đạo quỳn ma chi lầy mắt nhìn nhau; nhưng trong ấy có rất nhiều người sắc mặt còn tức giận vì họ còn chưa thỏa mãn.

Thầy thế Quế Cung Dãm quay cây trúc trượng trong tay quét đôi nhãn thần lên mặt các quỳn ma hắc đạo.

Lão gằn giọng nói:

- Các người còn nhiều người chưa thỏa mãn sao? Nếu không tin cứ việc đem thử các đồng tiền in trên bia kia thử xem có đủ không?

Quỳn ma hắc đạo nghe lão nói đều đưa mắt nhìn lên tấm bia bất giác đều giật mình cả, vì những đồng tiền lão ném vào bia đều lún sâu vào trong đá găm một tác. Có một điều lạ lùng là những đồng tiền in vào bia đá vẽ thành một hình người và các nơi đại huyết huyết trên hình người ấy đều bị một đồng tiền bắn trúng không sai sảy chút nào cả.

Quế Cung Dãm thấy bọn quỳn ma hắc đạo còn do dự liền nện cây trúc trượng xuống đất và nói:

- Nếu các người không đem được thì để lão lầy số tiền này ra cho mà xem.

Vừa dứt lời, lão bước tới trước bia đá, tay trái kẹp cây trúc trượng, tay mặt đưa ra vuốt tác bia đá thì tác bia đá nát bầy như bùn, số tiền này rút ra để lại không thiếu một đồng.

Bọn hắ'c đạo quầ'n ma tuy võ công không phải là tuyệt nghệ nhưng cũng đứng vào hạng cao thủ giang hồ' mà trước công lực phi thường của lão cũng phải rùng mình rợn gáy.

Đây là Quê' Cung Đấm chỉ dùng lực mắ'y ngón tay mà có thể làm nát tắ'm bia thành bột huớ'ng hồ' chỉ lão vận hế't công lực mà đánh chưởng ra thì đường nào nữa?

Nghĩ như thế' ai nắ'y đề'u dầ'n dầ'n rút lui không dám co cường đề' đòi hỏi việc giành giết Thiế't thư nữa.

Lúc bắ'y giờ những người đứng sau đã bỏ chạy cả rô'ì còn những người đứng trước, khi quay lại họ nhìn thắ'y tro'ng tron' liên vộ'i vắ' bỏ chạy theo hế't.

Chẳng bao lâu nơi Phi Lai Sơn trang trở lại im lặng chỉ còn lại hai người là Cừ Thiên Hiệp và Quê' Cung Đấm mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp thắ'y Quê' Cung Đấm diễn ra tuyệt học á'y khiế'n cho bọn hắ'c đạo bỏ chạy cả, chàng rắ't đố'i vui mừng và thắ'm

thán phục.

Chàng ước sao chàng có thể luyện võ công đế'n mức đó thì thích thú biế't bao.

Cừ Thiên Hiệp bước tới chắ'p tay chào lão ăn xin một lễ và cung kính nói:

- Thừa lão tiên bồ'ì! Không biế't nội công của tiề'n bồ'ì luyện bắ'ng cách nào mà có được như vậy? Tiề'n bồ'ì có thể vui lòng dạy cho vắ'n bồ'ì không?

Quê Cung Đăm thấ y tánh tình chàng dễ thương, lão mỉm cười nói:

- Đó chính là nội công tu vi do sự khổ luyện mà có. Muốn được như thế phải đòi hỏi sự luyện tập qua một thời gian khá lâu mới được.

Cừu Thiên Hiệp tò mò hỏi:

- Văn bô i có luyện đến mức đó hay không?

Quê Cung Đăm liền nghiêm sắc mặt nói:

- Những điều ghi chép trên Thiế t thư tức là tuyệt học đây, nó là thân công chỉ cao vô lượng. Nếu có thể tìm tòi nghiên cứu thì công lực đâu phải chỉ có chừng đó thôi!

Nghe lão nói lòng chàng rạo rức, chàng cảm thấ y nửa mừng nửa lo.

Mừng là vì bỗng dưng chàng lại được cuố n Thiế t thư một võ lâm chi bảo. Biế t đâu, sau này chàng có thể nhờ Thiế t thư á y mà trở thành một võ lâm đệ nhấ t giang hồ để phi chí tang bô ãg hồ ãi.

Còn lo là vì Thiế t thư á y là bảo vật nên ai ai cũng muố n cướp đoạt. Biế t đâu cũng vì nó mà chàng phải bị hại!

Nghĩ như vậy chàng vội hỏi:

- Xin lão tiề n bô i xem thử văn bô i phải tô n bao nhiêu năm mới có thể học được võ công trên Thiế t thư này!

Lão ăn xin nhìn thẳng vào mặt chàng một lúc như nhận xét điề u gì lão đáp:

- Đố i với mi quả là một đứa bé thông minh đỉnh ngộ, hơn nữa các huyết đạo của mi to lớn hơn người thường, thì muốn thành một võ lâm kỳ tài chỉ một thời gian ngắn thôi, tuy thế cũng phải cần một sự bền chí để chịu đựng sự khắc khổ mới được.

Nói đến đây lão liền đổi giọng:

- Cừ Thiên Hiệp!

- Dạ!

- Mi muốn luyện tập võ công tuyệt học để làm gì chứ?

Cừ Thiên Hiệp không suy nghĩ gì cả. Chàng đáp:

- Vãn bối i muốn dùng võ công để chế ngự những kẻ tà tâm tiêu diệt kẻ thù trừng trị những kẻ ác hiểm.

Chàng vừa nói vừa rướn đôi mày lên trong mắt của chàng loáng ra tinh quang, nét mặt ẩn hiện đầy vẻ sát khí.

Thầy thế lão ăn xin thăm nghĩ: “Thằng bé này quả là một kỳ nhân, mới chừng đó tuổi mà quang huy đã phát lộ ra ngoài thật không phải tầm thường”.

Suy nghĩ một lúc lão nói:

- Ta không thể ở lâu đây được, vì cái chết của Thái lão ca rất bất ngờ nên chưa ai hay biết, ta cần phải đem tin buồn này đến cho Nhị Cái và Tam Kiếm Khách biết. Còn mi phải có nhiệm vụ chôn cất người cho tử tế, vì dù sao một ngày cũng nghĩa sư đệ mi chớ nên sơ xuất.

Nói tới đây đôi mắt lão hơi ửng đỏ, hiện lên mấy đường nhăn nhúm trên gương mặt xương xẩu trông rất thê thảm.

Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Lão tiề`n bồ`i có thể cho vãn bồ`i đi theo với có được không?

Lão ăn xin Quế` Cung Đăm lắ`c đầ`u đáp:

- Ta, bồ`n bẻ không nhà thì theo ta có ích gì? Chẳng lẽ mi muố`n làm thắ`ng tiểu ăn xin sao?

Dứt lời, lão lắ`c đôi vai một cái, chỉ nghe tiề`ng gió nhẹ thoảng qua, đã thắ`y lão đứng trên nóc nhà rô`i!

Cừu Thiên Hiệp vội vàng gọi lớn:

- Lão tiề`n bồ`i, hãy khoan đã! Vãn bồ`i xin thừa chuyện tí nữa!

Lão ăn xin lại nhảy xuô`ng, nhẹ nhàng như một chiế`c lá rơi.

Lão mỉm cười nói:

- Thắ`ng bé! Còn muố`n nói gì nữa?

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày lười kiế`m đượm vẻ u buồ`n nói:

- Thừa lão tiề`n bồ`i! Trước khi sư phụ tôi chề`t có cho tôi biế`t tôi mang họ Cừu. Vậy lão tiề`n bồ`i có biế`t rõ trên giang hồ` này có ai đó mang họ Cừu không?

Quế` Cung Đăm suy nghĩ một lúc rô`i đáp:

- Ta lặn lội quá nhiề`u trên giang hồ`, phàm kẻ có tên tuổi thì ta biế`t cũng nhiề`u. Theo ta họ “Cừu” thì chỉ có hai người mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp nghe nói mừng rỡ nắ`m tay lão thân mật hỏi:

- Thì ra hai người họ Cừu như tôi đầ`u có tên tuổi cả. Vậy xin lão tiề`n bồ`i chỉ hộ cho!

Lão suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu lia lia nói:

- Ô! Khó lắm không thể chỉ được.

Cừu Thiên Hiệp biến sắc nói:

- Trên thế gian này ai mà không có cha mẹ? Cho nên dù khó khăn đến đâu vẫn bố i cũng phải tìm cho ra, dù cho vào hang cọp vẫn bố i cũng chẳng từ nan.

Lão ăn xin cau mày nói:

- Khó mà chỉ cho mi biết là vì hai họ Cừu ấy trước đây mười năm bỗng dưng mất tích và từ đó đến nay không còn thấy xuất hiện trên giang hồ nữa và cũng không nghe tin tức gì nữa.

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu làm lạ nói:

- Ô! Lại có thể như vậy sao?

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Một người tên là “Thần châu nhất kiếm Cừu Vô Kỵ” còn người kia là “Nộ thiên trụ Cửu Phi Hồn”. Hai người này đều là nhân vật chánh phái cả, về kiếm thuật của họ đều là quán tuyệt, uy chấn tứ phương!

Cừu Thiên Hiệp lâm bầm đọc lại hai tên ấy cho nhớ rồi thắc mác hỏi:

- Hai người này đều có võ công tuyệt thế, tại sao lại bỗng dưng mất tích cùng một lúc

Lão lắc đầu nói:

- Đó chính là một việc quá bí mật, không ai có thể tìm hiểu nổi. Mười năm về trước, hai người này rất ít giao du với người trong võ lâm, nhưng tánh tình họ rất căm thù những kẻ làm ác. Bởi thế, những kẻ có ác tâm mà gặp phải một trong hai người ấy thì không ai thoát khỏi đường kiếm họ. Cho nên sự mất tích của họ trong giang hồ rất có nhiều người mừng rỡ, vì nếu họ có mặt là một chương ngại cho những kẻ tà tâm.

Lão nói đến đây bỗng im lặng thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Hành động của kẻ võ lâm dù phải hay trái cũng đều gây ra rất nhiều ân oán khó mà lường được. Ta lấy thí dụ như Nhứt Tăng Nhị Cái và Tam Kiếm Khách mà bình phẩm thì biết. Sự thật, lâu nay chúng ta không tranh giành với ai cả thế mà Thái ca ca ta lại kết cuộc như vậy có ai mà đoán trước được?

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:

- Vì lý do gì mà ân sư tôi lại phải kết thù với bọn hắc đạo?

Lão ăn xin đưa mắt nhìn về phía chân trời xa buồn bã nói:

- Mi mới bước chân vào giang hồ, ta không muốn gọi nhiều ân oán mi vì sợ mi phải chịu nhiều việc rắc rối!

Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Vẫn biết, ở đời không nên gây thù kết hận, song đây là nghĩa vụ của sư môn vẫn bố i cần phải tận tâm chứ!

Tấm lòng trung hậu của Cừu Thiên Hiệp khiến cho lão cảm thấy động lòng nói:

- Cái chết của sư phụ mi chỉ vì một lưỡi thần kiếm thượng cổ mà thôi! Nghe đồn rằng lưỡi thần kiếm ấy xuất hiện ở cao sơn

Hồ`ng Hoa Lĩnh và rơi vào trong tay của một người đàn bà.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thế` thì có quan hệ gì với ân sư tôi?

- Cũng bởi bọn quầ`n ma ác đạo tập trung cả trên cao sơn Hồ`ng Hoa Lĩnh cô` đoạt cho được lưỡi kiế`m thầ`n á`y, nên sư phụ mi mới đế`n đó chứ.

Chàng ngạc nhiên hỏi tiế`p:

- Sư phụ tôi cũng muồ`n đoạt cho được cây kiế`m thầ`n á`y sao?

Lão lắ`c đầ`u đáp:

- Không phải thế` đâu! Sư phụ mi chỉ sợ cây kiế`m thầ`n á`y mà rơi vào tay bọn hắ`c đạo thì chắ`c chắ`n sẽ gây thêm nhiề`u sát kiế`p trên giang hồ` nên mới cản trở. Ngờ đâu cây thầ`n kiế`m đâu không thắ`y mà lại làm cho bọn quầ`n ma hắ`c đạo tức giận, chúng hợp lực lại quá đông nên sư phụ mi bị hại.

Cừu Thiên Hiệp nghe nói nghiế`n chặt hai hàm răng, vẻ mặt đầ`y sát khí trầ`m giọng nói:

- Vãn bồ`i chỉ mong linh hồ`n của ân sư phò hộ cho vãn bồ`i tập luyện thành công những chiêu thức trên Thiế`t thư; để rồ`i cô` đoạt cho được cây thầ`n kiế`m á`y mới có thể trừng trị những kẻ ác tâm!

Nghe mắ`y câu nói của Cừu Thiên Hiệp, lão ăn xin cảm thắ`y ròn rợn. Lão gượng cười nói:

- Đó là việc thuộc về` tương lai xa xôi quá không nên bàn sớm

Cừu Thiên Hiệp bỗng sực nhớ đế`n việc gì, bèn hỏi vội:

- Lúc này lão tiê`n bồ`i có nói đề`n hai vị đại hiệp họ Cừu đã bị mấ`t tích trước đây mười năm đó, không biế`t họ mấ`t tích tại nơi nào vậy?

- Nghe nói có một người vào “Hạc Long Sơn” rô`i mấ`t tích ở đó còn người kia lại mấ`t tích ở “Vân Quí”.

Nói đề`n đây lão nghiêm giọng nói tiế`p:

- Chúng ta gặp nhau đây thì kẻ cũng có duyên đấ`y! Ta có vài lời căn dặn ngưoi nên tạc dạ chớ quên.

Cừu Thiên Hiệp thấ`y vẻ mặt nghiêm khắ`c của lão, chàng đoán biế`t lão sẽ căn dặn một điề`u quan trọng, vội nghiêm trang cúi đầ`u nói:

- Xin tiê`n bồ`i chỉ giáo!

Kim bản trúc trượng Quê` Cung Đãm từ tô`n nói:

- Muố`n chiế`m đoạt thầ`n kiế`m để chề`ng kẻ ác tâm đó là một điề`u nên làm, nhưng nế`u may ra được thành công như ý nguyện thì nên lấ`y lòng từ tâm mà cải hóa tà đạo, vạn bấ`t đấ`c dĩ lắ`m mới dùng võ lực để trách sát kiế`p và tránh khỏi hận thù truyề`n tử lưu tôn. Ta chỉ có bấ`y nhiêu lời, thôi ta đi đây!

Cừu Thiên Hiệp còn định nói gì, nhưng khi ngược mặt lên thì không còn thấ`y tầm dạng của Quê` Cung Đãm nữa.

Chàng vội vã đi chôn câ`t thi thể của ân sư chàng và đồ`ng thời cũng đem thi thể của Nhiệm Tử Huệ chôn câ`t tử tề`, vì chàng nghĩ dù sao người cũng là dưỡng phụ của mình.

Đứng trước hai nầ`m mộ, chàng buồ`n bã tuôn hai dòng lệ châu rô`i bá`i biệt ra đi.

Chàng lưỡng lự không biết đi về hướng nào, nhìn quanh mình chàng cảm thấy quá cô đơn không biết đâu mà nương tựa. Chàng chỉ còn hy vọng hai người họ Cừu ấy thôi. Nhưng bây giờ nên đến Hạc Long Sơn hay là Vân Quý? Trong hai người này ai là kẻ thân thuộc của ta.

Bao nhiêu câu hỏi miên man nhưng đều không giải đáp được. chàng mãi thơ thẩn không biết nên đi về đâu.

Bỗng trong lòng chàng nảy ra một ý, chàng muốn nhờ trời định đoạt.

Nghĩ như vậy, chàng nhặt lên một miếng ngói vụn và thành tâm ngửa mặt lên trời khấn vái:

- Xin trời dắt chỉ về cho tôi! Sau khi tôi ném miếng ngói này ra nếu mặt láng nằm trên tức là tôi sẽ đi đến “Hạc Long Sơn”, bằng trái lại thì tôi sẽ đến “Vân Quý”.

Khấn vái xong, chàng vươn tay ném mảnh ngói mục lên không trung.

HỒI THỨ SÁU

Chỗ n rừng hoang gặp mỹ nữ

Nơi núi đá bị trói tay

Bịch!...

Miếng ngói rơi xuống đất, mặt lảng ngửa lên trời, chàng gật máy cái rồi bước vào nhà...

Cừu Thiên Hiệp mở tủ lấy ra một sợi tiều lộ phí và một lưỡi kiếm nhỏ buộc vào lưng rồi bước thẳng ra khỏi “Phi Lai Sơn trang”. Chàng đi về hướng bắc để tìm đến “Hạc Long Sơn” vì trời kia đã bảo chàng như thế mà!

Mặt trời đã gác non tây. Chim chóc đã bay về tổ. Thế mà Cừu Thiên Hiệp vẫn còn lững thững trong khu rừng già. Đêm nay chàng nghỉ nơi đâu? Tuy thân hình chàng vạm vỡ. Da thịt hồng hào nhưng vẻ mặt vẫn còn trẻ măng mà nơi đây bọn tà đạo võ lâm thường hay qua lại, hơn nữa chỗ này hễ đêm đến mãnh hổ đi tìm mồi gầm thét vang rừng, chàng có đủ sức chống cự lại bao nhiêu điều nguy hiểm này không?

Có lẽ Cừu Thiên Hiệp cũng biết thế, nên vội bước đi thoăn thoắt, vì hễ ra khỏi khu rừng này thì đến một thị trấn, chàng có thể vào lữ quán nghỉ ngơi qua một đêm rồi ngày mai sẽ lên đường. Từ bé đến giờ Cừu Thiên Hiệp chưa bao giờ ra khỏi “Phi Lai Sơn trang” hôm nay trên bước giang hồ rộng thênh thang chàng cảm thấy nao nao táctic dạ.

Thời gian qua gập rút, quăng rùng còn dài dằng dặc chàng đang bước vội. Bỗng bên mé rừng có một bóng đỏ thoáng qua, tức thì trước mặt chàng xuất hiện một thiếu phụ áo quần lờ lợt, môi son má phớt. Nàng đứng ngay ở lộ liếc đưa tình miệng điểm một nụ cười như hoa đào hé nhụy.

Cừ Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả thi là Ngô hiệp yên đào Hồ` My Dung. Chàng vội vã tránh sang một bên để đi gập kéo trời sắp tối, nàng vội nắm tay chàng kéo lại tha thiết nói:

- Ông bạn trẻ của tôi ơi! Tôi có lòng chờ đợi người ở đây đã muốn đứt hơi thê mà gặp nhau chưa kịp mừng rỡ chàng đã bỏ đi sao mà bạc tình vậy.

Nói đến đây, nàng sa sầm nét mặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Cừ Thiên Hiệp tuy đã đến tuổi cập kê, nhưng chàng đâu có biết được cái liếc đưa tình, những cử chỉ dâm loạn và giọt nước mắt giả nhơn giả nghĩa ấy.

Cừ Thiên Hiệp thật thà hỏi:

- Bà chờ tôi để làm gì? muốn giật Thiệt thư sao.

Đứt lời chàng đưa tay giữ chặt Thiệt thư trong bụng và bước một bước thủ thê, đề phòng bất trắc.

Đứng trước một chàng trai còn măng trẻ chưa thạo phong tình nhưng nàng không nản chí, vẫn điểm một nụ cười khiêu dâm mon trón:

- Ô! Làm gì mà sợ tôi đến thế! Tôi không phải là người đáng thương sao?

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã có một cảm giác thẹn thùng má chàng đỏ rực lên và vội lách đi sang mé rừng.

Chàng nói:

- Mặc kệ bà, tôi đi đường tôi.

Bỗng bóng đỏ ấy lướt nhẹ một cái.

- Ai đấy!

Nhưng trong rừng vắng lặng lẽ không tìm thấy ai cả. Chàng quay lại thì thấy Hồ` Mỹ Dung đuổi theo và gọi lớn:

- Á! Chân của tôi đau... mà người nhẩn tâm...

Cừu Thiên Hiệp là một kẻ thông minh đỉnh ngộ, một bài học, mà chàng đã thông cảm được bảy tám phần rồi lẽ dĩ nhiên chàng có thể hiểu hết. Chàng còn lạ lòng gì âm mưu đê tiện của Hồ` Mỹ Dung nữa?

Lúc bấy giờ chàng không thêm để ý đến lời kêu gọi tha thiết của nàng nữa, chỉ vội vàng diễn ra thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển”. Thân chàng nhẹ như chiếc lá chạy bay ra khỏi khu rừng già và tiến tới thị trấn.

Đây là thị trấn nhỏ đẽm đi đẽm lại cũng chỉ có mấy trăm căn nhà. Tuy thế cũng có rất nhiều lữ quán và tửu lâu.

Ngắm nghía hồ`i lâu, chàng vào một tửu lâu tương đối sạch sẽ, chàng thuê một căn phòng về` hướng đông để cho có gió mát.

Sau khi cơm nước xong, chàng lên giường ngủ ngon lành.

Á!...

Thình lình có một tiếng ré thắt thanh và tiếng p theo một tiếng “ư” từ ngoài cửa sổ đưa vào. Chàng giật mình ngồì dậy thì ra cửa sổ đã bị mở toang. Chàng vội cất giấ u Thiế t thư rô ì phóng nhanh ra ngoài và nhìn bốn phía để xem động tĩnh.

Lúc bảy giờ trăng trung tuầ n đã ngay đỉnh đầ u nên sáng như ban ngày. Chàng cố đưa tâ m mắ t nhìn xa nhưng không tìm thấy bóng dáng gì cả, cũng không nghe một tiếng động khả nghi nào. Chàng chỉ nghe trồ ng điểm canh ba vang một hồ ì rô ì im bật.

Bỗng chàng thấy bên phòng đồ ì diện có một ánh đèn lọt khỏi cửa hình như người trong phòng này còn chưa ngủ.

Cừu Thiên Hiệp đang cúi đầ u suy nghĩ, chợt chàng thấy dưới đầ t, bên cửa sổ của căn phòng có một vũng máu.

Quá kinh ngạc, chàng bước tới xem xét thì quả nhiên vết máu còn tươi, chàng đoán biế t có kẻ vừa mới bị thương nơi đây.

Chàng đưa mắ t nhìn lên cửa sổ thì chợt thấy trong phòng chàng có có bóng đen lướt động rõ ràng là có người đã vào trong phòng rô ì.

Cừu Thiên Hiệp hét lớn:

- Ai!

Vừa dứt tiếng hét, chàng liề n lao vào phòng.

Nên biế t rằng tuy Cừu Thiên Hiệp chưa được luyện qua nội công, nhưng chàng chuyên tâm tĩnh tọa nên đã có cơ bản về võ nghiệp. Thêm vào đó chàng được “Kim Bích Đầ u đà” Thái Linh Quang tặng cho ba mươi năm công lực hợp với thiên tài luyện võ của chàng. Hơn nữa chàng được “Lôi ảnh cửu chuyển” một thân pháp tuyệt thế và kỳ bí trên Thiế t thư thì không đáng sợ lắ m.

Vừa nhảy vào phòng, chàng đã thấy có hai hán tử bay vọt ra cửa sổ sau.

Cừu Thiên Hiệp tròn xoe đôi mắt quát:

- Tại sao vô cớ mà vào phòng ta làm gì.

Chưa dứt lời bỗng nghe phía sân sau rú thốt thanh tiếp theo là một tiếng hét chát chúa rồi im bật.

Chàng vội vàng nhảy vọt ra phía sau thì không thấy bóng người nào cả, nhưng chỉ có một điều làm cho chàng thốt kinh sửng sốt, vì ở dưới đất ngay cửa sổ phía sau phòng ấy lại còn một vũng máu tươi và trong vũng máu tươi lại có một vật tròn tròn dễ sợ.

Cúi xuống, chàng hít qua hít lại nhặt xem thì chính là một cái vành tai người.

Bấy giờ bóng trắng đã ném về tây, bóng đen của căn nhà chiếu xuống sân, chàng chợt thấy trên nóc nhà cũng có một bóng người in xuống nền sân gạch.

Ngước mắt nhìn lên rồi lệ như chớp chàng tung mình nhảy phóc lên nóc nhà thì lạ thay, chàng không tìm thấy hình bóng người ấy đâu nữa cả, chàng chỉ nghe vắng vắng đâu đây có tiếng cười phì rồi im bật.

Cừu Thiên Hiệp đứng sững trên nóc nhà như mất một vật gì tìm không ra vậy.

Chàng lặng lẽ nhìn xem bốn phía và lắng tai nghe ngóng thì bỗng dưới chân chàng có tiếng. Chàng cúi xuống nhìn kỹ thì quả nhiên tiếng động này chính ở căn phòng chàng ở.

Cừu Thiên Hiệp giật mình lao mình xuống rồi nhảy vào cửa sổ sau chui vào phòng. Chàng thấy đèn chớp một cái thì có một bóng trắng lách qua cửa sổ trước và thoát ra ngoài.

Lúc bấy giờ chàng muốn đuổi theo bắt gặp người ấy thì cũng không khó gì, nhưng chàng đã phát hiện được trên bàn có viết mấy dòng chữ lớn. Nhưng chữ này lại viết bằng nước trà của ly nước thừa mà chàng uống lúc này. Vì vậy chàng sợ nếu để lâu thì sẽ bị khô mất.

Những chữ này chỉ dùng ngón tay chấm viết nhưng thật là đẹp chẳng khác rồng bay phượng múa.

Chàng khẽ đọc:

Boston nhiều kẻ trộm

Bảo vật có trong lòng

Ngày sau thành tuyệt thế

Tại sao không đề phòng?

Boston câu này cũng không thành một bài thơ nhưng ý tứ rất rõ ràng. Cừu Thiên Hiệp xem xong rất ngạc nhiên.

Chàng tự hỏi:

- Đó là ai vậy?

Há... há...

Lại một tiếng cười the thé bên ngoài cửa sổ.

Cừu Thiên Hiệp bị người ta chọc ghẹo liên tiếp nên tức giận chàng gằn giọng nói:

- Mi là người hay quý?

Dứt lời, chàng liền bay ra ngoài cửa sổ đưa tay ra chụp. Chàng thoáng nghe một mùi hương thơm dịu dịu, chàng lại chụp hụt mất. Bóng trắng ấy lòn qua nách chàng rồi lướt qua nhẹ như khói.

Cừ Thiên Hiệp vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên vì quá tức giận chàng chụp tới quá mạnh, đến khi hụt phải bị mất trớn chụp lên khung gỗ của cửa sổ.

Xẹt!...

Một miếng gỗ cửa sổ bị chét văng ra, lại bị mất thăng bằng nên người chàng chệnh choạng mấy cái rồi mới đứng vững.

Há! Há!

Lại một tiếng cười the thé từ căn nhà dưới điện đưa ra giống tiếng cười lúc nãy không khác chút nào cả. Chắc hẳn là chỉ có một người áo trắng ấy cười mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp quá giận liền nhảy tới đứng ngoài cửa nói lớn:

- Ai mà lại nhút nhát như vậy? Nếu có gan hãy ra đây coi thử!

Rẹt! Rẹt!

Bên trong có người xô cánh cửa mở toang ra.

Cừ Thiên Hiệp không ngăn được nổi tức giận chàng tông vào cửa sổ một chương. - Á!

Người trong phòng kêu lên một tiếng rồi thối lùi hơn bảy tám thước mới có thể tránh khỏi chương lực của chàng.

Một giọng nói khe khẽ từ trong vọng ra:

- Nửa đêm lại đến kêu cửa la hét, mới vừa mở cửa lại ra tay ngay là nghĩa gì chứ?

Đưa mắt nhìn vào cửa sổ, ánh đèn rọi sáng cả căn phòng thấy rõ kẻ nói ấy là một thiếu nữ đẹp tuyệt thế.

Lửa giận của chàng bỗng lắng dịu xuống, chàng thối lui hai bước ôn tồn nói:

- Xin lỗi cô nương!

Thiếu nữ bước tới cửa sổ, chiếc áo xanh của nàng phản chiếu ánh đèn làm tăng thêm vẻ giận dữ trên nét mặt nàng.

Nàng gằn giọng:

- Ở đây tuy là lữ quán, cũng có pháp luật, tại sao người lại xâm phạm đến đây?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rất áy náy. Chàng ngượng cười nói:

- Xin lỗi cô nương! Sự đường đột của tôi như thế này thật là thất lễ...

Ret! Ret!

Chàng nói chưa dứt lời thì hai cánh cửa đã đóng chặt và ánh đèn trong phòng lại tắt lịm.

Há! Há!

Lại một giọng cười the thé...

Cừu Thiên Hiệp đứng sững giữa sân lòng rất hoài nghi. Tiếng cười ấy quả thật là nàng chứ không ai khác hơn cả

Chàng bóp trán suy nghĩ:

- Vững máu lắ n trước ta không thắ y rõ là ai, tiế p đế n vững máu ở sắ n sau và một lỗ tai người, chính mắ t ta thắ y hai bóng đen thì chắ c chắ n không phải là nàng. Còn bóng người nào phóng viế t chữ rô i vự t ra ngoài cửa sổ cười the the lại là bóng người áo trắ ng, mà nàng này lại mặc áo xanh thì nghi ngờ sao đượ c? Nhưng cứ theo giọng cười thì không khác gì cả thật là một điề u lạ lườ ng quá.

Suy nghĩ một lúc nhưng chàng không tìm hiểu đượ c bèn trở về phòng, nhưng chàng thao thức mãi không thể ngủ đượ c nữa.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ miên man nhưng không sao nghĩ ra những sự việc đã xảy ra trong đêm nay.

Bình minh vừa xuấ t hiện chàng đã vội vã sửa soạn lên đườ ng. Chàng gọi tên tửu bảo lên để tính tiế n.

Tên tửu bảo lon ton chạy lên nhìn mỉm cười rô i nói:

- Thừa khách quan! Tiề n phòng và tiề n ắ n của người đã có kẻ trả rô i!

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Ai? Ai lại trả tiề n cho ta?

Tên tửu bảo đưa tay chỉ căn phòng đố i diện mỉm cười rô i nói:

- Vị nữ khách ở bên phòng kia đã trả hộ cho khách quan đầ y!

Cừu Thiên Hiệp cau mày đắ p:

- Thề là nghĩa gì? Tại sao nàng lại phải trả tiề n phòng cho tôi?

Tên tửu bảo nhún vai cười hí hí nói:

- Việc ắ y khách quan còn không hiểu thì ai mà biề i đượ c?

Chàng vội hỏi:

- Thế, nàng đâu rồi?

Hắn đáp:

- Nàng đã đi từ hồi chưa sáng kia!

Cừu Thiên Hiệp toan hỏi thêm thì tên tửu bảo đã bước ra khỏi phòng chàng. Ôi! Quả là một việc vô cùng bí mật

Chàng lắm bầm:

- Đói với nàng, ta tuyệt nhiên không quen biết gì cả, khi hôm ta đến kêu cửa làm rách lòng khiến cho nàng giận dữ, nhưng tại sao nàng lại trả tiền cho ta là nghĩ gì chứ?

Thật tình chàng không sao khám phá được màn bí mật ấy, đành lặng lẽ bước ra khỏi tửu lầu rồi vươn mình bỏ chạy.

Lúc bấy giờ mặt trời đã mọc, chim chóc líu lo trên cành, ngoài đường đã có nhiều người qua lại. Chàng nhắm hướng bắc chạy như bay.

Chạy hồi lâu, trước mặt chàng bỗng hiện lên một hòn núi đá nhỏ. Dưới chân núi có một túp lều tranh trơ trọi. Chàng liền ghé vào đó để nghỉ chân một lát rồi tiếp tục lên đường.

Vừa bước vào, chàng thấy trong lều đã có hai người khách bộ hành ngồi nghỉ chân. Một người có đôi mắt chuốt, hình vóc trung bình, còn người kia vừa ốm vừa đen điu, lưng gù mắt óc nhô trông dị kỳ lắm.

Cừu Thiên Hiệp bước vào đứng nghỉ chân nhìn ra ngoài nhưng không thèm để ý đến họ.

Bỗng nhiên, hai người đều đứng phất dậy dăm dăm nhìn chàng cười ha hả nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai!

Vừa dứt lời, cả hai đều vươn hai cánh tay lên chụp đến Cừu Thiên Hiệp.

Hành động này quá bất ngờ lại lạnh lẽo vô cùng, nếu chàng có tránh khỏi cánh tay của người khò thì lại không thoát khỏi cánh tay người mất chuột. Thế là bên vai trái của chàng bị đôi phương nắm chặt cứng.

Đôi tay người mất chuột cứng như sắt, khóa chặt cánh tay trái của chàng và nói:

- Mi chớ hoảng hốt! Ta là Lãnh Diện Phi Hồ lâu nay không bao giờ hại người vô cớ đâu. Còn ông bạn này là Tuyệt Sơn Đà Duyên cũng là một kẻ từ bi bác ái. Chúng ta chỉ cần mi ngoan ngoãn nghe lời chúng ta sẽ không xảy ra việc gì cả?

Tuy chàng bị thắt thê nhưng chàng vẫn trợn mắt hét:

- Các người muốn gì?

Bỗng Tuyệt Sơn Đà Duyên nhảy đến chụp cánh tay mặt của chàng và nói lớn:

- Không có gì lạ cả! Lâu nay nghe đồn Thiệt thư là bảo vật vô lâm, nên chúng ta định xem thử!

Đôi tay lão Lãnh Diện Phi Hồ bỗng siết chặt lại rồi hét:

- Lấy ra mau! Chúng ta lấy Thiệt thư chứ không lấy mạng người đâu!

Chàng nghe nói, lửa giận bùng, cô vùng vẫy nhưng không thoát khỏi máy cánh tay sắt của hai người kia.

Cừ Thiên Hiệp liền nhảy vọt lên mang cả hai người kia lên cao hơn tám thước, đôi chân chàng co lại rồi đá thẳng vào đầu gối của hai người.

Thầy thế cả hai tên này đều phi thân vọt cao hơn chàng.

Tuyệt Sơn Đà Duyên hét lớn:

- Nếu mi không biết điều thì chúng ta hạ độc thủ đây!

Dứt lời, hai người đều vận lực định quăng chàng vào đá nhọn hoắt kia.

Lúc bấy giờ đôi chân của Cừ Thiên Hiệp đã rời khỏi mặt đất nên không có chỗ tựa để mượn sức thật là nguy hiểm.

Lãnh Diện Phi Hồ “hừ” lên một tiếng rồi nói:

- Chớ trách lão tử này lòng dạ ác độc đây!

Bỗng nhiên có tiếng gió ào ào và một chấm đỏ từ xa bay đến. Phập!

Một mũi tên mang theo một lá cờ máu đỏ rực từ xa bắn đến cắm lên trên cột lâu gió thổi phát phơ.

Cả hai người đều giật mình biến sắc.

Bỗng một tiếng hét lớn:

- Hãy thả người ra mau!

Tiếng hét như sấm sét dội vào hốc đá vọng ra âm thanh nghe rùng rợn.

Vừa dứt tiếng, trên tảng đá lớn phía trước đã xuất hiện một người cao to như thiên thần.

Người ấy có một chiếc đầu sư tử, miệng rộng mắt to, thân mình cao hơn một trượng, mình mặc áo đỏ, tay cầm thiết táng đen lóng lánh. Diện mạo trông rất hùng dũng.

Lãnh Diện Phi Hồ và Tuyết Sơn Duyên đưa mắt nhìn nhau với vẻ mặt kinh hãi, tuy thế họ vẫn không buông chàng ra mà vẫn nói:

- Có phải Hộ Pháp là thủ tọa của Huyền Quan giáo không?

Người ấy trầm giọng nói:

- Cần gì phải hỏi! Mi không thấy Huyền kỳ linh đó sao?

Tuyết Sơn Đà Duyên gượng cười quay lại nhìn lá cờ ba góc đỏ tươi trên cây cột bay phấp phơ theo chiều gió.

Lão nói:

- Phải, chúng tôi đã thấy rõ Huyền kỳ linh rồi, nhưng đến như Hộ pháp Lôi Thanh Minh mà cũng ra mặt, thật là một việc quá bất ngờ.

Hộ pháp Lôi Thanh Minh trầm ngâm ra vẻ khinh bỉ nói:

- Không thả hấn ra còn chờ cái gì nữa.

Thật là một giọng nói phách lối của kẻ bề trên, khiến cho Lãnh Diện Phi Hồ nổi giận, nhưng lão co nén lòng lạnh lùng cười nhạt rồi nói:

- Lôi Hộ pháp! Tại hạ không được lòng danh như các hạ, nhưng cũng không là đứa bé ba tuổi. Thật tình chúng tôi đã ăn trên ba mươi năm cơm gạo hồ rồi ạ!

Lôi Thanh Minh trợn đôi mắt nẩy lửa hét:

- Câm miệng! Chúng bây muốn đôi co với ta sao?

Dứt lời, lão bung thiết táng ra kêu “xẹt xẹt” rồi xoay tròn kêu “vo vo” tức thì thiết táng tỏa ra một khoảng hào quang xanh rợn người.

Đây là một thứ khí giới vô cùng lợi hại khiến cho Lôi Thanh Minh được thành danh trên giang hồ.

Thiết táng loáng ra hào quang mỗi lúc một loang dần rồi tạo nên một luồng kinh phong dữ dội.

Tuyệt Sơn Đà Duyên sợ hãi vội buông tay nhảy ra ngoài hơn một trượng và la lớn:

- Ra tay như thế là trái lẽ quá.

Lãnh Diện Phi Hồ cũng không chịu nổi đành buông tay nhảy xéo ra ngoài hét:

- Ô! Lại muốn dùng độc thủ để bắt nạt người hã!

Lôi Thanh Minh từ trên tảng đá bay vút xuống liền đưa tay vịn trên vai Cừu thiên Hiệp:

- Hãy đứng đây chờ một lát, để ta đánh đuổi hai thằng quỷ này đi.

Dứt lời lão trợn đôi mắt nẩy lửa và phóng tới tay vung thiết táng, ánh hào quang lại tỏa ra và cuốn tới một luồng kinh lực phi thường.

Lão hét lớn:

- Hãy nộp mạng đây!

Vừa dứt tiếng hét, một tiếng rú thât thanh vang lên chưa thây lão ra tay như thế nào, thân mình của Lãnh Diện Phi Hồ đã bắ

tung lên cao hơn hai trượng rồi rớt “bịch” xuống đất. Toàn thân đều bị lủng lỗ như tổ ong máu tuôn lai láng chết ngay lập tức.

Tuyệt Sơn Đà Duyên thấy thế kinh hãi rồi đứng lên một tiếng rồi bỏ chạy như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng. Lôi Thanh Minh không rượt theo.

Lão lâm bảm:

- Đồ vô dụng! Chịu không nổi một chiêu của ta, một mạng đã chết toi, còn một mạng chạy dài ha ha...

Dứt lời, lão xếp thiết tăng lại rồi từ từ bước tới bên Cừu Thiên Hiệp giờ bàn tay to lớn như cánh quạt ra rồi quạt lớn:

- Đưa đây, mau!

HỒI THỨ BẢY

Song lệnh giao hoan

Cừu Thiên Hiệp tuy bị đô i phương dùng công lực rợn người áp đảo, nhưng chàng không chút sợ hãi. Có lẽ đứng trước một võ lâm cao thủ hùng tâm của chàng lại càng tăng lên.

Vì vậy, chàng chỉ lùi lại nửa bước rồi cất giọng cười khách khí, nói:

- Làm sao mà hô` đô` thế?

Sắc mặt Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh bỗng dưng trầm lại trước thái độ kiêu hùng của chú bé.

Lão nói:

- Bộ thiên tàng thiế t báu khí thư của bốn giáo đâu?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Thiế t thư của quý giáo tại sao lại đến đây đòi tôi?

Lôi Thanh Minh cau đôi mày rậm, ngược mắt cười ha hả, giọng cười như hăm dọa, như thịnh thị. Lão chỉ vào thi thể nát bấy của Lãnh Diện Phi Hô` nằm bên đô ng đá và nói:

- Thă`ng nhỏ! Mày có thấ y cái gì đấ y không?

Cừu Thiên Hiệp cũng rướn đôi mày kiêu lên, thầ n thái vẫn trầ m lặ ng đáp:

- Ô! Chẳng lẽ ai cũng yêu đuổi như thế cả hay sao. Đến như Tuyết Sơn Đà Duyên ma... còn chưa...

Câu nói của chàng chưa dứt thì Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh đã rõng lên:

- Thằng bé to gan!

Võn là một kẻ nóng tính Lôi Thanh Minh không làm sao kiên nhẫn được nữa.

Thầy không còn cách nào hơn là đầu chiến, Cừ Thiên Hiệp mím môi lại, đôi mắt sáng quắc, thò tay vào bụng rút ra một cây đoản kiếm, rồi trầm giọng nói:

- Đừng quá phách lối! Hãy xuất thủ đi...

Lôi Thanh Minh chưa từng thấy một đứa bé cao ngạo như vậy, lão bất giác rú lên một tràng cười lạnh như tuyết đổ, và nói:

- Khờ khạo như người chấc chưa biết được trời cao đất rộng đến đâu. Người có thể tưởng tượng được cây đoản kiếm của ta lợi hại đến mức nào không!

Cừ Thiên Hiệp bước tới một bước nháp nhảy đôi mắt đáp:

- Chấc người cũng chưa được biết cây đoản kiếm của ta lợi hại đến bậc nào?

Lôi Thanh Minh Quân đến điên người, mặt mày tái ngắt, lão cười như điên dại và có cảm tưởng trước mặt lão mọi người đều điên cuồng cả.

- Ha...ha...ha...ha...!

Cười một lúc dường như đã thỏa mãn lòng tự phụ, Lôi Thanh Minh bỗng nhiên lắc đôi vai một cái, cây thiết táng trên tay lão vương ra, tức thì một luồng kinh phong ồ ạt ép tới Cừu Thiên Hiệp như sóng gào gió táp.

Quả thật không phải tay vừa! Lão chỉ vũ đông cây thiết táng mà công lực phát ra thế ấy thì trên giang hồ ai dám khinh lão?

Thế mà Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, chú bé gan dạ này thật hiếm có.

Chàng tung đoàn kiếm lên! Cây kiếm chàng cụt lủn yếu ớt! Tuy nhiên, chàng đã học qua bốn thế kiếm trong Thường thắ ng bát kiếm” trên cuốn Thiết t thư nên tay chàng vừa vung ra thì một đạo kiếm quang phát hiện.

Chàng hét lớn:

- Hãy tiếp chiêu!

Kiều Dương Táng có coi chàng ra gì, lão vung thiết táng qua một cái rồi lớn tiếng nói:

- Ô! Đừng có làm trò múa rối. Cây đoàn kiếm xắt thịt trâu ấy mà cũng đem ra múa máy trước mắt ta. Bỏ pháp nhường cho mi công trước mười chiêu cũng chẳng ăn thua gì.

Thật là một điều lảm lẩn!

“Thường thắ ng bát kiếm” là một kiếm học đệ nhấ t võ lâm, được lưu truyền hàng mấy thế kỷ. Trong đó có tám chiêu, nhưng Cừu Thiên Hiệp mới chỉ học qua được có bốn chiêu mà thôi.

Mặc dù vậy với sức thông minh của Cừu Thiên Hiệp, chàng đã lãnh hội được, và còn có thể sử dụng bốn chiêu thức ấy theo ý muốn

không hề` ngưng ngáp.

Vì vậy, tiếng nói của Lôi Thanh Minh vừa dứt thì Cừ Thiên Hiệp đã hét lên một tiếng.

Chỉ thấy mũi kiếm chàng vừa vung lên thì hàng trăm luồng hàn tinh phát xuất, gió lộng vù vù. Lôi Thanh Minh cảm thấy như hàng trăm mũi kiếm cùng một lượt đâm vào các huyết!

Một việc quá bất ngờ! Một thắ`ng con nít lại có thể sử dụng kiếm pháp phi thường chưa từng thấy như vậy sao?

Mặt lão tái ngắ`t, lão đưa cây thiế`t tắng lên ngăn lại.

Nhưng, một tiếng “Keng” phát ra, lão bị cây đoản kiếm đánh văng ra xa ba trượng.

May thay, Cừ Thiên Hiệp chỉ đánh ra một chiêu rồi dừng tay không đánh nữa.

Chàng cá`t tiếng cười ha hả nói:

- Lão quái, mới một chiêu mà chịu không nổi thì đừng phách lố`i đòi đê`n mười chiêu.

Lôi Thanh Minh đứng sững như một pho tượng trước một đứa bé oai hùng.

Thật ra, cây thiế`t tắng của Lôi Thanh Minh thuở nay đã đứng vào hàng vô địch.

Dù cho một võ lâm cao thủ cũng chưa chắ`c trong mười chiêu mà có thể đánh bật cây thiế`t tắng của lão ra ngoài được.

Thế` mà sự việc đã ra ngoài tưởng tượng của lão thì bảo sao lão khỏi kinh ngạc.

Trái lại, Thiên Hiệp đẩy một cây thiế t táng của lão ra vừa mừng vừa thích chí. Mừng là vì chàng đã có đủ sức đương đầ u với một võ lâm cao thủ, thích chí là vì chàng sử dụng được môn võ mà chàng mới học qua.

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh đứng nhìn chàng một lúc mặt đỏ gay, hàm râu rung chuyển vì giận dữ, đôi mắ t xế ch ngược lên. Là một kẻ đã từng vang danh trong võ lâm thì thà chề t chứ đâu được phép chịu nhục.

Lão nghiế n rằng hét như sắ m:

- Thắ ng nhỏ! Mi là đồ ã ệ của ma đạo nào, hãy đỡ lắ y chiêu của ta đây.

Cây thiế t táng vừa lướt đế n, tức thì một luồ ng gió tạt ra như một luồ ng sóng thắ n đẩy vào bờ vậy. Ba mươi sáu cây cô t sắ t xung quanh cũng đồ ng thời tung ra một lượt xoe tròn như một cây lọng, hợp thành ba mươi sáu mũi dao, bắ n thẳng vào mình đồ i phương.

Thậ t là một thứ vũ khí lạ đời!

Cừu Thiên Hiệp lại một lầ n nữa vung đoản kiế m, thực hiện chiêu thế trong “Thườ ng thắ ng bát kiế m”. Hàng trăm mũi tinh quang lại loáng ra, đánh bật cây thiế t táng của Lôi Thanh Minh.

“Keng”

Rầ m! Rầ m! Rầ m!

Một tiế ng động vang tai, tiế p theo mắ y tiế ng dội kinh khủng!

Thì ra, Lôi Thanh Minh đã nộ khí đánh nhắ m một chiế c cột lầ u, làm cho mái ngói sập xuồ ng, gạch đá đổ tung xuồ ng, cát bụi

bay ngập trời.

Cừu Thiên Hiệp kịp thời dùng thuật kinh công lướt mình ra ngoài ba trượng. Tuy nhiên, những gạch đá vụn vẫn còn bay tung vào người chàng.

Kiều Dương Táng không ngờ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp lại lạ lùng đến mức ấy.

Lão toan phóng mình theo nhưng không kịp nữa, một cây kèo nhà đã xập xuống đập vào vai trái của lão.

Lão rống lên một tiếng, đưa cây thiết táng lên đỡ.

May nhờ thiết táng là thứ vũ khí hạng nặng, và lão lại có sức nội công ghê gớm, nên mới đánh bật được cây kèo nhà ấy.

Lão vội thu mình nhảy ra ngoài, râu tóc áo quần đều dính đầy bụi cát.

Bị đánh hụt, lại làm sập mái nhà suýt vong mạng, lão nổi giận gầm lên như hổ dữ:

- Thằng con nít, hãy nạp mạng đây!

Vừa nói lão vừa giơ cây thiết táng lên trông rất khủng khiếp.

Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng có một thế kiếm mà hai lần đẩy lui được Lôi Thanh Minh, chàng vui mừng tiến tới nói:

- Lão quái, đừng trách tôi! Vì lão quái áp bức tôi quá nên buộc lòng tôi phải sử dụng võ lực đó.

Lôi Thanh Minh bây giờ cơn tức giận đã như điên lên, lão không cần nói phải trái gì nữa vùng thiết táng đánh tới.

Cừu Thiên Hiệp lại ra tay. Chàng múa đoản kiếm vun vút. Cứ một chiêu kiếm của chàng là đẩy lùi Lôi Thanh Minh lại ba bước.

Chàng liền tiếp đánh bốn chiêu. Lôi Thanh Minh tối cả mặt mày như không còn biết đường nào đỡ nữa.

Muốn nhìn ánh kiếm bao phủ lấy ông ta làm cho cây thiết táng, một vũ khí lợi hại dường ấy mà cũng phải hóa ra vô dụng.

Cừu Thiên Hiệp đánh đủ bốn chiêu kiếm thì đã ép Lôi Thanh Minh lùi ra mười hai bước dài, và làm cho tay chân của Lôi Thanh Minh rối loạn.

Nhưng khổ thay, chàng chỉ mới học được có bốn chiêu, đến chiêu thứ năm thì bỗng tay chàng yếu xụi, bị cây thiết táng của lão quái đánh bật trở lại.

Biết tài nghệ của mình chỉ dường đó, Cừu Thiên Hiệp không dại gì để cho đô i phương biết được, nên chàng vội dừng tay lùi lại, cao giọng nói:

- Thế nào! Lão quái! Ngươi còn dám đòi Thiết tước nữa không?

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh không những là một nhân vật số một trong Huyền Quan giáo, chỉ thua có vị giáo chủ mà thôi, lão còn là một võ lâm cao thủ trong giang hồ tên tuổi ai cũng biết.

Bởi vậy, lão không thể nào chịu nổi giọng nói khích của Cừu Thiên Hiệp được.

Lão dậm chân ré lên:

- Thằng tiểu quỷ! Ai dạy mi ăn nói ngạo nghễ như thế. Lão phu không giết được mi thì chịu chết chứ không chịu nhục.

Cừu Thiên Hiệp cố dùng lời khích làm cho lão giận dữ để lão mất bình tĩnh hầu tìm cách thoát thân vì chàng đoán biết với bốn chiêu kiếm của chàng chưa thể hạ lão được.

Chàng tiến tới, và bắt đầu trở lại bằng chiêu thứ nhất ép Lôi Thanh Minh quay tròn như một con gụ.

Tuy vậy, chàng cũng chỉ đến chiêu thứ tư rồi lùi lại, và bắt đầu bằng chiêu thứ nhất nữa.

Lúc này Kiều Dương Tán đã quen với thế kiếm kỳ diệu của chàng. Vì tuy ta là một võ lâm cao thủ, đâu cho những chiêu thế độc hại đến đâu mà chỉ dùng mãi thì tất ông ta phải khám phá được cái bí quyết bên trong mà tránh né.

Ấy vậy, qua một lúc giao tranh Lôi Thanh Minh không còn sợ sệt nữa, tuy ông ta vẫn phải thối lui.

Đợi cho Cừu Thiên Hiệp đánh qua đến bốn chiêu, lão mới vênh râu lên hét:

- Tiểu quỷ! Ngươi định dùng mãi bốn chiêu kiếm ấy để nhát ta sao?

Tuy la hét vang trời mà lão vẫn sợ sệt không dám tiến tới.

Cừu Thiên Hiệp thấy nguy, vì nếu như cứ như thế đánh mãi chẳng khác nào đem chiêu thuật của mình cho đối phương nghiên cứu.

Chàng giả vờ đổi cách, tung đoản kiếm ra trước mặt rạch bảy một chiêu để lừa đối phương.

Nhưng khổ thay ngoài bốn chiêu kiếm trong Thiệt thư thì những võ học của chàng đã thụ giáo nơi Nhiệm Tử Huệ toàn là những

đồ` bỏ.

Chàng vừa tung tay lên thì đã bị cây thiế` t táng của Lôi Thanh Minh ép tới, sức gió ào ào làm cho cây đoản kiế` m của chàng muố` n vụt ra khỏi tay.

Keng!

Cây đoản kiế` m trong tay Cừu Thiên Hiệp bị thấ` t thủ. Chàng không còn cách nào sử dụng được nữa.

Cây thiế` t táng của đồ` i phương đã khóa chặt thanh kiế` m của chàng, và đưa ngay giữa ngực như sắ` p đâm trúng con tim chàng.

Cừu Thiên Hiệp toát mồ` hôi lạnh, đứng trân trân không dám nhúc nhích.

Lôi Thanh Minh ngửa mặt lên trời cười đắ` c ý:

- Tiêu qui! Ngươi còn dám phách lô` i với lão phu nữa không? Hãy mau lấ` y Thiế` t thư ra!

Cừu Thiên Hiệp tuy bị trị, nhưng vẫn không kém khí phách. Chàng nẩy ngực ra trước húng lấ` y mũi thiế` t táng và nói:

- Muố` n lấ` y Thiế` t thư thì cứ việc hủy mạng tôi trước.

Lôi Thanh Minh đỏ mặt:

- Tại sao ngươi ương ngạnh đế` n thế` .

- Tôi chẳng bao giờ chịu để ai bức hiế` p.

- Nhưng ngươi không còn đủ sức bảo vệ Thiế` t thư nữa?

- Nhưng tôi chưa chấ` t thì quyế` t không để cho ai xâm phạm đế` n nó.

Lôi Thanh Minh “hừ” lên một tiếng lớn:

- Thằng nhỏ! Người tưởng ta không dám giết người sao?

Đôi mắt lão lóe ra hai luồng hung quang sáng rực. Đôi tay vừa nhếch lên, toan đâm thiết táng vào ngực Cừ Thiên Hiệp thì bỗng dưng xa có tiếng “lốp lốp” làm cho lão dừng tay quay đầu lại.

Tiếng “bốp bốp” từ xa vang lại chính là tiếng vó ngựa nện phía đầu trường.

Trên lưng con bạch mã lại có một thiết u phụ, mặc xiêm y trắng toát lướt gió như một vùng mây bạc.

Tiết u phụ ngồi trên lưng ngựa hét lạnh lạnh như ngọc rớt.

- Hãy dừng tay! Chớ làm bậy!

Âm thanh nàng vừa dứt thì con bạch mã đã dừng vó trước mặt hai người.

Người đàn bà áo trắng từ trên ngựa phóng mình xuống phơi phới như một đóa hoa lìa cành lượn theo chiều gió.

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh trông thấy người đàn bà ấy vội thu thiết táng về và cung kính cúi đầu thủ lễ:

- Té ra là Phó Giáo chủ! Tại hạ thất lễ không kịp nghênh đón.

Thiết u phụ áo trắng nhếch đôi môi đỏ mọng nói:

- Hộ pháp chớ quá lễ nghi! Xin cho biết tại sao lại có chuyện xảy ra ở đây?

Lôi Thanh Minh tung mình đến nơi đầu cột bị ngã sụp lúc này, lấy cây cờ tam giác nhỏ màu đỏ tươi, cầm nơi tay, rồi cung kính đáp lời:

- Tại hạ theo lệnh của Giáo chủ đến Phi Lai Sơn trang để tìm lại Thiệt thư không ngờ nơi đó không có ai cả. Trên đường đi, tại hạ lại nghe được Thiệt thư lọt vào tay thiêu niên này, vì vậy mới có việc chạm trán nơi đây.

Bạch y thiêu phụ mỉm cười nói:

- À! Thế thì việc đòi lại Thiệt thư xin Hộ pháp giao lại cho tôi.

Dứt lời, nàng khoả c tay áo một cái ra lệnh cho Lôi Thanh Minh trở về.

Lôi Thanh Minh ngập ngừng, đưa tam giác kỳ màu cờ đỏ rực phất phơ trước gió, lão nói:

- Thưa Phó Giáo chủ, tại hạ tuân hành theo huyệt kỳ lệnh, việc này...

Bạch y mỹ nữ nhướng đôi mày liễu lên, làn thu thủy nổi sóng như bất bình, như tức giận. Nàng đưa tay lên mái tóc rút mau đóa hoa hồng thiếc chạm trở rất tinh vi, ném đến trước mặt Lôi Thanh Minh và nói:

- Giữ lấy vật ấy!

Không nghe một tiếng động nào, thế mà cuống đóa hoa hồng đó lại cắm vào đống đá trông rất kỳ quái.

Cừu Thiên Hiệp bất giác sững sờ, chàng buộc miệng khen thâm:

- Ô! Nội lực quá mức uyên thâm!

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh nhìn sững đóa hoa hồng rồi lễ phép nói:

- Phó Giáo chủ, việc Thiết thư này không phải việc nhỏ...

Bạch y mỹ nữ trên mặt thoáng qua nét giận dữ, hai làn mi nhún lên nhún xuống, đôi môi mím chặt.

Nàng trầm giọng bảo:

- Hộ pháp là một môn hạ có chức vị lớn nhất trong bốn giáo lễ nào không hiểu quyề n lực của “song lệnh giáo”.

Lôi Thanh Minh nghe đến ba tiếng “song lệnh giáo” mặt biến đổi. Ông ta lùi lại ba bước rồi cong mình xuống nói:

- Tại hạ làm sao không biết song lệnh giao hoan, chỉ có điều việc này...

Bạch y mỹ nữ tức giận, không đợi lão nói dứt câu, hét:

- Nếu người đã biết thì nên chiếu theo lệnh mà hành sự, còn đợi ta giải thích nữa sao?

Lôi Thanh Minh cúi mặt nói ú ớ.

- Thưa Phó Giáo chủ...

Bạch y mỹ nữ “hừ” một tiếng:

- Hộ pháp! Người coi quyề n lực Phó Giáo chủ không ra gì cả.

Vừa dứt lời thì “set” một tiếng, Bạch y mỹ nữ với tay ra sau lưng rút ruột cây kiếm lưỡi dài bảy tấc, đưa ra phía trước mặt kiếm quang chói lòa, khí thế của nàng trông uy dũng vô cùng.

Lôi Thanh Minh liền quăng cây thiê't tắng của ông ta đang cầm trên tay thiê't tắng cách ra ba trượng, và hô'ì hả:

- Thừa... thừa Phó Giáo chủ, môn hạ không dám ra lệnh!

Tiếp đó, lão lại cúi đầu đưa cao cây tam giác huyê't kỳ lên khỏi đầu và đọc mấ'y câu giáo lệnh:

Huyê't quan lệnh kỳ hoa hô'ng hoa

Hô'ng hoa lệnh xuấ't phiên thiên ải!

Uy động giang hồ song lệnh hội.

Mãn thiên phong vũ biê'n vân hà!

Sau khi đọc xong bốn câu giáo lệnh của Huyê't Quan giáo, lão lại xoay mình bước tới đứng đá, lễ mễ nhật đoá hoa hô'ng lên một tay nâng “tam giác kỳ” một tay nâng “Hô'ng hoa lệnh” đưa cao khỏi đầu, từ từ bước tới trước mặt bạch y mỹ nữ, và nói lớn:

- Huyê't quan giáo thủ hạ hộ pháp Lôi Thanh Minh xin trao Phó Giáo chủ huyê't kỳ lệnh.

Bạch y mỹ nữ đưa tay đỡ lấ'y cây tam giác kỳ, và nói:

- Tham lệnh!

Lôi Thanh Minh lại cất cây Hô'ng hoa lệnh vào bọc rồi cúi mình lui lại ba bước, đưa mắ't liê'c xéo Cừu Thiên Hiệp một cái tỏ ra căm tức vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp mới bước chân vào giang hồ đố'ì với luật lệ các bang hội võ lâm chàng đề'u mù tịt.

Tuy nhiên, sự việc vừa biế n trước mặt chàng làm cho chàng hứng thú không ít.

Chàng không nghĩ đế n an nguy hiện tại của sinh mạng chàng mà cứ đứng nhìn sững.

Bạch y mỹ nữ nói với Lôi Thanh Minh:

- Lôi Hộ pháp! Phiê n người thuận đương đưa con bạch mã của ta về` Huyệ t Quan giáo luôn một thể.

Câu nói ấy như một mệnh lệnh, buộc Lôi Thanh Minh phải trở về` ngay.

Hai lỗ mũi trâu của lão Lôi Thanh Minh cử động mấ y cái như uấ t lòng, và đôi mắ t xê ch của lão từ từ đưa về` phía con bạch mã đang đứng.

Rồ i, lão búng nhẹ đôi chân một cái, toàn thân lão đã phóng lên cao, bay thẳng lên lưng con tuấ n mã, cách xa năm trượng.

Cứ như thân pháp của lão, dù là cao thủ võ lâm cũng phải lắ c đầ u khen ngợi.

Trước khi ra cương cho tuấ n mã cắ t vó, lão còn nhìn Cừ Thiên Hiệ p, dùng giọng mũi “hừ” một tiế ng thật dài và thật kêu để trút vào chàng những gì cảm phẫ n đang tràn ngập trong lòng lão.

Tuấ n mã lướt trên mặt cỏ như một vùng mây trắ ng trôi theo gió. Phút chồ c, người ngựa đã mấ t dạng.

Bấ y giờ Bạch y mỹ nữ mới cử động. Nàng nhẹ bước đế n trước mặt Cừ Thiên Hiệ p nói:

- Thiêu hiệp! Người nhìn gì mà sững sờ như vậy. Có phải vừa rồi người bị cây thiết táng của hã'n áp đảo đến loạn trí đi chăng?

Cừu Thiên Hiệp đang sững sờ trông theo bóng ngựa, nghe nói bỗng giật mình quay lại trông mắt nhìn Bạch y mỹ nữ.

Chàng hồi giờ chưa từng nói chuyện với đàn bà ở nơi hoang vắng, mà trước đây chàng lại chạm phải thái độ dâm dục của Ngô hiệp yêu đào Hồ` My Dung, nên hiện giờ, đối với đàn bà chàng có một thành kiến đáng ghét.

Vì vậy chàng mỉm một nụ cười nhạt nói:

- Buồn cười quá!

Bạch y mỹ nữ không để ý đến thái độ của chàng mà chỉ ngập ngừng hỏi:

- Ô`! Lạ thật! Nghe nói Thiết t thư đã bị Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ đoạt rồi, tại sao lại về tay thiêu hiệp?

Nàng nhắc đến tên Hùng Phong Nhiệm Tử Huệ làm cho Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến thân thế hiện tại của chàng.

Chàng tự nhủ:

- Nhiệm Tử Huệ là kẻ thù của mình, cần giữ mình để báo oán, còn mỹ phụ này lại là Phó Giáo chủ Huyết Quan giáo, cũng lại là kẻ thù nữa. Cứ như lời của Hữu sơn nhị quĩ nói thì Huyết Quan Giáo cũng mưu bắt mình để trả mối thù truyền kiếp. Như vậy mình phải cẩn thận, không nên làm lời du hoặc.

Chàng mỉm môi nói:

- Cô nương không cần tìm hiểu đến việc ấy?

Bạch y mỹ nữ nhìn chàng:

- Hừ! Thiếu hiệp quá phách rô*~*i! Thiếu hiệp có thể cho tôi biết danh hiệu không?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay:

- Có gì phải giấu! Cừu Thiên Hiệp là tên họ của tôi đấy.

Bạch y mỹ nữ đôi mắt đăm chiêu qua một phút suy tư nàng tự nhủ:

- Việc này hơi lạ! Theo ta biết thì Nhiệm Tử Huệ chưa hê~ nghe thành hôn với ai, vả lại lão áy luyện về môn “đồ~ng tử công” thì làm sao có con được? Theo lời đồ~n đại của võ lâm giang hồ thì Thiết thư đã bị đưa con của lão đoạt lấy và đem đi, nếu phải là người này thì chàng cũng không là con của Nhiệm Tử Huệ đâu!

Lầm bầm một lúc, nàng bỗng buột miệng nói:

- A tôi hiểu rô*~*i! Thiên Hiệp là đệ tử của Nhiệm Tử Huệ?

Cừu Thiên Hiệp ngạo nghễ lắc đầu nói:

- Nhiệm Tử Huệ là kẻ thù của tôi.

Bạch y mỹ nữ như đoán ra được một điều gì quan trọng, nàng gật gù nói:

- Phải rô*~*i! Thê~ nghĩa là Thiếu Hiệp đã giết đệ tử của Nhiệm Tử Huệ mà đoạt lấy Thiết thư?

Câu nói này làm cho Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên. Mỹ nữ này là Phó Giáo chủ của Huyết Quan giáo mà lại không rõ được lai lịch của chàng ư? Ô~! Như vậy nàng đã tưởng chàng là môn hạ của một phái giáo nào rô*~*i.

Nghĩ như thế, chàng cũng không muốn cãi lại, lơ đãng đáp:

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được cả. Còn việc cô muốn lừa phỉnh tôi để lấy Thiệu t thư thì nhất định không thể được.

Thái độ lạnh nhạt, kiêu hùng của Cừ Thiên Hiệp làm cho mỹ nữ khó chịu. Nàng toan hỏi nữa thì Cừ Thiên Hiệp đã quay mình bỏ xuống núi. Mỹ nữ lại cố nhìn nhục, nới gót đuổi theo sau, và hỏi:

- Thiệu hiệp! Tôi muốn hỏi Thiệu hiệp đồng bạn của Thiệu hiệp đâu?

Cừ Thiên Hiệp lộ vẻ bức tức, quay lại đáp:

- Đồng bạn? Tôi có ai là đồng bạn đâu?

Đôi má mỹ nữ nhúm hai đồng tiền duyên dáng, tuy nhiên, trong nụ cười duyên dáng mà lại chứa đựng một cái gì bất mãn không vui.

Nàng nói tiếp:

- Cừ Thiên Hiệp! Tôi có cảm tưởng Thiệu hiệp là kẻ khí phách. Thật thà, ngờ đâu Thiệu hiệp cũng là kẻ dối gạt.

Cừ Thiên Hiệp chạm tự ái gắt:

- Tôi chưa bao giờ dối gạt ai một gì cả.

Mỹ nữ được lời vội hỏi tiếp:

- A! Nếu vậy đêm vừa rồi ai đã đãi thương ba người trong số ngũ quỷ, và xẻ tai lão Tam quỷ.

- Việc đó...

Cừ Thiên Hiệp lúng túng không biết trả lời ra sao cả.

Mỹ nữ cười khúc khích:

- Thế thì Thiêu hiệp bảo là không có đồ ng bạn sao được.

Bị lâm vào chỗ bí không thể nói ra được, Cừ Thiên Hiệp vùng văng giận dữ:

- Cừ Thiên Hiệp này không biết gì về việc đó cả. Tôi phải đi thôi.

Dứt lời, chàng sử dụng “Lôi ảnh cửu chuyển”, phóng người qua lại như gió, bắn thẳng ra ngoài sườn núi đá.

Bạch y mỹ nữ không ngờ bất thình chàng lại vụt đi như vậy. Gọi lớn:

- Hãy khoan đi đã, tôi còn nhiều chuyện để nói với Thiêu hiệp mà!

Nhưng “Lôi ảnh cửu chuyển” là môn pháp khinh công tuyệt thế. Chỉ thoáng mắt, thân hình Cừ Thiên Hiệp như một vệt khói đã đi ra ngoài hai mươi trượng rồi.

Bạch Y mỹ nữ tức giận mím môi nói:

- Ô! Ta phải đuổi theo người mới được!

Nàng phất tay áo một cái, thân hình nàng cũng lướt nhanh như một làn mây bạc cuốn trôi.

Cừ Thiên Hiệp giờ ra môn khinh thân “Lôi ảnh cửu chuyển” đi vun vút, mặc dầu mỹ nữ có một thân pháp tuyệt học nhưng cũng không sao theo kịp. Hai người vẫn cách xa nhau trên mười trượng.

Cừ Thiên Hiệp lại lựa các con đường hẻo lánh mà đi, nên rất mau.

Qua một lúc, trước mặt chàng xa xa đã nổi lên một bức thành trắng xóa.

Đó là thành Tương Dương!

Trời còn sớm, bên trong phố xá nhộn nhịp vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Mỹ nữ cứ đuổi theo ta mãi, nếu ta không lợi dụng đám đông người mà lẩn tránh thì cũng khó thoát khỏi tầm mắt của nàng. Và lại ta đã có ý định đêm nay nghỉ lại thành Tương Dương, như vậy cũng nên thừa cơ hội ấy.

Nghĩ như vậy, chàng phi thân tiến nhanh về phía cửa thành, lẩn lộn với đám dân chúng.

Quả nhiên như dự đoán của chàng, mỹ nữ không còn tìm thấy chàng đâu nữa.

Mừng rỡ, Cừu Thiên Hiệp vội bước tìm một lữ quán thuê một phòng ngủ kín đáo.

Sau khi đã xếp đặt xong, Cừu Thiên Hiệp nghĩ:

- Lâu nay nghe tiếng đồn Trương Dương thành là một nơi phố n hoa đô hội mà ta chưa có dịp để gót dạo chơi... Nay nhân dịp qua đây cũng nên nhân du cho biết.

Nghĩ như vậy, chàng tắm rửa, rồi khóa chặt cửa phòng đi ra ngoài dạo phố.

Nơi đây quả thật là chỗ đô hội anh tài, nhà cửa như úp bát, phố xá đông đúc, ngoài đường đủ hạng người sang hèn lịch lãm.

Chàng mãi mê đi từ phố này sang phố nọ cho đến khi đến phố sáng rực, chàng mới quay gót trở về phòng trọ.

Vì đêm qua chàng mất ngủ, nên đêm nay trời chưa khuya lắm chàng đã lên giường tĩnh tọa điều dưỡng.

Chàng hành công xong thì đã đến canh hai rồi. Tinh thần chàng bây giờ rất khoan khoái và công lực dồi dào.

Tuy nhiên, chàng mãi nghĩ đầu đầu, không sao ngủ được. Bỗng nhiên chàng chợt nhớ đến trách vụ của chàng. Từ đây đến Hạc Long Sơn có trên ngàn dặm, nếu công phu chàng không được cao thâm tất chàng phải gặp nhiều trở ngại trong việc truy tầm song thân. Bềng chứng trong mấy ngày qua đã là một bài học khiến chàng lưu ý đến võ công.

Nghĩ như thế, vội thò vào túi, móc quyển Thiệt thư ra.

Trước mắt chàng, Thiệt thư vẫn là mấy tấm sớ đen nhẵn. Tuy nhiên, hiện giờ chàng đã rõ cách sử dụng rồi.

Chàng bắt chước theo phương pháp của Kim Bách Đầu Đà Thái Linh Quan vận hành công lực, tập trung sức nóng vào hai bàn tay nung đỏ Thiệt thư.

Từ nhỏ đến giờ, Cừ Thiên Hiệp theo Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ chỉ học lấy công phu “tĩnh tọa” trong mười năm

Mười năm công phu ấy tuy có hàm chứa một căn bản nội lực, song chỉ như là một giếng nước, không dùng được gì, vì Nhiệm Tử Huệ có bao giờ dám truyền võ công cho chàng để chàng có thể sử dụng nội lực ấy.

Nay được thêm vào ba mươi năm tu vi nội công của Thái Linh Quang, và học qua vào chiêu thế kỳ do trong Thiệt thư, những cái

đó như một vầng ánh sáng chiếu vào chỗ thâm u đen tối, khiến cho tim lực nội công của chàng bỗng nhiên dâng cao, và tương lai của chàng sáng láng.

Bây giờ chàng lật Thiệt thư để lên hai bàn tay, và vận tập công lực, đôi mắt chăm chăm nhìn lên trang sách.

Chàng biết, dù sao nội công chàng cũng chưa phải đã sung mãn, nếu có sử dụng được Thiệt thư cũng chỉ trong chớp nhoáng là kiệt sức, bởi vậy, chàng không dám tham lam, chỉ lật đến trang hai, để học tiếp thế kiếm thư năm và sáu trong “Thường thắ ng bát kiếm” mà thôi.

Tinh thần chàng đã tập trung duy nhất, nhiệt khí từ đan điền chuyển lên rồi phát ra hai lòng bàn tay.

Quả nhiên Thiệt thư đổi màu, từ miêng sắt đen nhánh đổi sang màu đỏ sậm, phát ra một luồng sáng.

Tiếp đó, từ từ biến thành màu đỏ tươi. Cả phòng sáng rực lên như ánh tường vân chiếu sáng.

Đôi mắt Cừu Thiên Hiệp không hề lơ đãng. Chàng để ý xem những chữ vàng nối tiếp nhau nổi lên, và chàng chỉ chú trọng đọc từ chiêu thứ năm trở về sau.

Chàng vừa đọc được hai chiêu thứ năm và sáu thì nội lực của chàng đã yếu đi, và Thiệt thư cũng mờ dần.

Giữa lúc đó, bỗng bên ngoài cửa sổ có một giọng nói thanh tao vọng vào:

- Gan to nhỉ! Dám cả gan đem Thiệt thư ra sử dụng!

Lòng chàng bất giác rộn lên! Chàng vội thu hồ i công lực, xếp Thiết thư lại rồi bước xuống giường.

Chẳng ngờ ngay lúc ấy lại có một giọng nói nữa, vang lên lạnh lạnh:

- Ô! Chuyện này đâu có quan hệ gì đến ngươi mà ngươi xen vào!

Cả hai giọng nói đều là đàn bà.

Cừu Thiên Hiệp dứt vội Thiết thư vào học rồi ứng tiếng hỏi:

- Các người là ai vậy?

HỒI THỨ TÁM

Thiên nam song tinh

Bên ngoài không có tiếng đáp:

Chỉ nghe một luồng gió đánh “tạt” một cái.

“Phục!”

Với tiếng gió tát ấy Cừ Thiên Hiệp đoán biết cả hai người đàn bà đều một loạt nhảy lên mái ngói.

Tuy không rõ hai người đó ai là bạn, ai là thù, song Thiên Hiệp không thể không lo lắng.

Chàng đưa tay đẩy cánh cửa sổ, rồi lòn người ra ngoài, đánh bật một cái, thân chàng đã bay ngược lên trên, chân chàng nhẹ nhàng đáp lên như một chiếc lá khô.

Chàng vừa chiêu dưỡng xong nên tinh thần của chàng khỏe khoắn, nội công của chàng rào rạc khiến chàng lạnh lẽo vô cùng.

Lúc chàng đánh thoắt lên mái ngói thì bốn bề vắng tanh, không có tiếng động.

Đưa mắt nhìn về phía xa xa, ngoài hai chục trượng, chàng mới nhận ra có hai bóng người đuổi nhau như hai vệt khói mờ trong bóng tối âm u.

Đoán biết hai bóng đó là hai người đàn bà vừa đối thoại với nhau cạnh cửa sổ phòng ngủ của chàng liền cong mình lại định diễn ra thuật “Khinh thân thần tốc” đuổi theo. Nhưng ráng rồi làm sao,

chàng chưa kịp thoát đi thì từ phía đông lại có hai bóng đen khác phi thân về phía chàng.

Lô i phi hành của hai người này cũng thâ n tồ c không kém. Chỉ loáng mắ t, hai bóng đen lớn dầ n, và Cừ Thiên Hiệp nhận ra đó là hai hán tử trung niên.

Cừ Thiên Hiệp giật mình, không ngờ nơi thành Tương Dương trong lúc nửa khuya lại có nhiê u cao thủ võ lâm xuấ t động như vậy?

Chàng vội lách mình núp vào một bóng tồ i để do xét hành động của hai người mới đế n. Chàng vừa núp núp xong thì hai người kia cũng đã đế n cách chàng không bao xa.

Người đi trước là một quái nhân mình ô m như một bộ xương khô, đôi mắ t sâu húp vào như hai cái lỗ. Tuy nhiên, hai cái lỗ sâu ấy lại chiề u ra hai luồ ng tinh quang sáng rực. Đằng sau lưng người đó có đeo lưng lẳng một cây trường kiế m.

Người đi sau, mặt vàng, bên trái có một vế t sọc đỏ như máu to bằ ng bàn tay, bên hông có quấ n một cái gân bao.

Cả hai đề u có vẻ dè dặt, nên họ lâ n từng bước một, không phát ra một tiế ng động nào.

Khi đế n chỗ mái ngói, gầ n Cừ Thiên Hiệp núp, người cao ô m quay đầ u lại khề hỏi đồ ng bọn:

- Quý hữu chắ c chắ n thằ ng bé ấy trú tại nơi này sao?

Người mặt vàng có vế t sọc đỏ ứng tiế ng ngay:

- Chính vậy! Lúc nầy tôi thắ y rõ hắ n đi trên các đường phồ rồ i lên vào đây trú ngụ.

Người cao ớn nói:

- Thế thì chúng ta lục soát mấy căn phòng này, thế nào cũng phải gặp mặt hấn.

Vừa nói, hai người dắt tay nhau nhảy sên khách sạn tiế ng dấn đế n nơi căn phòng mà lúc nầy Cừ Thiên Hiệp thoát ra.

Cừ Thiên Hiệp đứng trên cao nhìn xuố ng trông thấy rõ ràng từng cử động của hai người.

Họ rón rén đế n bên cánh cửa sổ mà chàng vừa mở cả hai dứt dấn u vào.

Bỗng nhiên, cả hai dấn u giật mình, bấn người lui ra ba bước mặt lơ lảo, liếc nhìn nhau một cái rồi đứng trôn trôn như hai con gà gổ.

Cừ Thiên Hiệp lấ y làm lạ, không hiểu việc gì xảy ra?

Tại sao họ vừa nhìn vào phòng ngủ của chàng lại thất kinh hờ n vĩa như thế ?

Đứng sững một lúc, hai người kia lại rón rén lui ra phía sên khách sạn, rồi đánh thoắ t lên mái ngói.

Cả hai tiế n dấn đế n bên chỗ chàng núp cách không bao xa và họ tìm một bóng tồ i ẩn thân.

Lúc này Cừ Thiên Hiệp không trông thấy hai người kia nữa, nhưng vẫn nghe được tiế ng của họ thầ m thì trò chuyện.

Một người nói:

- Quý hữu trông thấy rõ chứ?

Có tiế ng đáp lại:

- Sao lại không? Màu lục lóng lánh của chiếc “Tráng đơn lệnh” cắ m ngay ở cửa sổ ai mà không thấy?

Người kia lại thở dài, than:

- Đêm nay chúng ta khó hành động rô`i! Nê`u chúng ta làm kinh động đế`n vị “sát tinh” đó thì chúng ta mấ`t mạng ngay.

Người nọ ứng tiế`ng đáp.

- Tại Bão Sơn mà chúng ta không đoạt được Thiế`t thư, để hắ`n mang ra khỏi Hoàng hà thì còn khó khăn hơn nữa.

Lúc bắ`y giờ Cừu Thiên Hiệp mới biế`t hai nhân vật võ lâm này vì muố`n giặ`t Thiế`t thư của chàng mà đế`n đây.

Bắ`t giắc lòng chàng cảm thấ`y tức giận không sao dẫ`n được nữa.

Ô`! Lại có kẻ theo rình rập để mưu đoạt Thiế`t thư của chàng sao?

Chàng không thềm nghe hai người đàm đạo nữa.

Từ trong bóng tồ`i, chàng phóng mình nhảy ra, câ`t giọng nói:

- Cừu Thiên Hiệp ở đây, và Thiế`t thư cũng ở đây. Các nguoi có giỏi thì tranh đoạt đi.

Thái độ ương ngạnh của chàng thiế`u niên này thật đáng tức cười.

Tuy nhiên, sự việc xảy ra bắ`t ngờ như vậy khiế`n cho hai người kia kinh khủng!

Chẳng hiểu nghĩ sao, cả hai đề`u cong mình xuô`ng van vĩ:

- Cô nương!... Bẩm cô nương!... Chúng tôi...

Cừu Thiên Hiệp nghe họ nói cũng không hiểu gì cả. Tại sao họ lại gọi chàng là cô nương?

Chàng nhóng cao người lên, nhìn đồ i phương đang đứng sát vào nhau, mặt đầ y vẻ sợ sệt nói:

- Hừ! Ai là cô nương! Các người điên rồi sao hãy mở mắt mà nhìn kỹ xem ta là con trai hay con gái?

Bắ y giờ hai người kia như sực tỉnh, bắ n mắt sáng quắ c nhìn chàng chăm chăm một lúc.

Người cao ố m như bộ xương khô hét lên một tiế ng, nói:

- A! té ra là người! Tô t lắ m! Vậy thì người quả là đứa bé gan dạ chưa từng thắ y.

Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích:

- Ta không gan dạ gì cả nhưng quyế t không có những hành động đê hèn, rình rập để mưu đoạt báu vật của kẻ khác.

Người mặt vàng có vắ t sẹo đỏ xen vào:

- Thiế t thư là của giang hồ , đâu phải của người. Kẻ nào đủ sức thì đoạt lắ y nó.

Cừu Thiên Hiệp đồng dạc nói:

- Được nắ u các người đủ sức thì cứ đoạt lắ y xem sao.

Giọng nói cứng rắ n của một gã thiế u niên chưa từng góp mặt trên giang hồ , khiế n cho hai người kia cũng lo sợ.

Họ nghĩ rắ ng:

- Thằng bé chưa ráo máu đầu, võ công dù cao diệu đến đâu cũng không thể ngạo nghễ như vậy. Có lẽ là một nhân vật lòng danh nào hiện đang theo phò hộ hắ n là phải.

Nghĩ như thế, cả hai đều mắt liếc về phía lữ quán có vẻ kinh sợ.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Các người cứ ra tay cướp đoạt đi.

Người cao ớn như bộ xương nói:

- Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện.

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Tại sao không giải quyết nơi đây

- Người mặt vàng có sọc đỏ quắt mắt nói:

- Nếu u mi có gan thì cứ theo chúng ta mà đi, đừng hỏi lý do tại sao cả. Như thế mới gọi là anh hùng.

Cừu Thiên Hiệp vốn là kẻ tự cao tự đại, nên nghe câu nói ấy rất khó chịu. Chàng ứng tiếng đáp ngay:

- Đại trượng phu làm việc gì cũng sáng sủa không sợ ai bắt nạt cả. Nếu thế các người cứ đi trước đi.

Hai người kia thấy Cừu Thiên Hiệp lắm kẻ của họ, cả hai mừng rỡ, coi như báu vật trong tay liền cất mình đi trước.

Cừu Thiên Hiệp nới gót theo sau!

Khinh công của hai người kia không phải tầm thường, chỉ loáng mắt họ đã chuyển qua hơn mười nóc nhà rồi.

Cừu Thiên Hiệp cũng không chịu để đồ i phương khinh bỉ, chàng lắ c đôi vai một cái, đã đuổi theo hai người kia bén gót.

Cả hai đề u thoát ra khỏi lữ quán rẽ vào một khu rừng vắng, cách thành Tương Dương hai mươi dặm.

Lẽ ra nơi đây cũng có thể nói chuyện được rõ i, nhưng hai người kia cứ tiế n bước đi mãi vào rừng sâu.

Đêm khuya vắng, gió rít rạc rào khu rừng càng âm u tịch mịch, nhưng Cừu Thiên Hiệp không chút e dè.

Phải chăng vì chàng ý lại thuật phi hành và mấ y thể kiế m của chàng đã học được trong Thiế t thư khiế n cho chàng tự phụ?

Không! Cừu Thiên Hiệp là đứa bé gan dạ và liê u lĩnh. Chàng tự tin ở lòng khắ n khắ i và trí thông minh của chàng. Chàng đoán biế t võ công của chàng hiện nay không đế n nỗi để cho giang hồ bắ t nạt, chạm đế n danh dự của chàng.

Khi đã tiế n sâu vào một nơi hoàn toàn vắng lặng, người gầ y ô m như bộ xương dừng chân quay đầ u lại nhìn Cừu Thiên Hiệp, các gân mặt giậ t mấ y cái trước khi hắ n cắ t giọng the thé giới thiệu:

- Ta là Bạch cô t âm sát Sa Lương, còn người này là Châu sa qui diện Vạn Thắ ng. Chắ c các người cũng đã nghe danh khi nhỏ của hai anh em ta rõ i chứ?

Cừu Thiên Hiệp chỉ nhế nh mép cười qua một cái rõ i nói:

- Chưa! Ta chưa từng nghe qua những cái tên kỳ dị đó.

Vế t sẹo đó của Châu sa qui diện bỗng tím bầm lên, gã thét lớn:

- Tiểu tử! Tên tuổi của Thiên nam song tinh mà mày chưa nghe qua vậy thì mày là đứa nhóc tử lại dám lăn lộn trên giang hồ sao?

Cừu Thiên Hiệp thân nhiên đáp:

- Ta hồ i giờ không có ý định lăn lộn trên giang hồ!

Châu sa quỷ diện Vạn Thắ ng lại càng tức bực, quai mõm hét như sấm:

- Thắ ng nhỏ! Mày lại dám dùng lời “Xô c hồng” với Vạn gia gia! Hừ! Ta coi bộ mày có số ché t yếu rô i đấy.

Dứt lời, một tiếng “sét” vang lên, vòng dây gân nai quấ n nơi lưng của gã tung ra, gã thuận tay quét vội một cái trên không như để hăm dọa.

Bạch cô t âm sát Sa Lương lướt mình tới chắ ng đôi mắt ra cản lại nói:

- Quý hữu! Hãy khoan! Chờ tôi hỏi nó vài câu đã. Chúng ta lôi được hắ n đế n đây rô i thì không còn sợ hắ n chạy đi nữa.

Tiếp đó, Sa Lương lại quay qua nhìn Cừu Thiên Hiệp, hỏi:

- Có phải người hiện đi chung với một đồ ñ ng bọn không?

Cừu Thiên Hiệp, “hừ” một tiếng đáp:

- Ha...ha! Ta không có ai là đồ ñ ng bọn cả. Các người làm gì phải bận tâm điề u ấy?

Bạch cô t âm Sa Lương cau mày suy nghĩ. Nhưng châu quỷ diện Vạn Thắ ng lại nhe răng cười hi hi nói:

- Sa huynh! Thiệt tưởng chúng ta hỏi hắ n điề u ấ y cũng bằ ng thừa. Hắ n là đứ a con nít làm sao có thể là đồ ng bọn của đóa hoa “Độc trắng đơn” được?

Bạch cô t âm Sa Lượng thấ y lời nói của Châu sa quỉ diện cũng có lý, nên khẽ lắ c đầ u, rô i rút kiế m ra nghiề n răng hét lớn:

- Chúng ta nói thật cho ngưoi biế t, từ ThiênNam đế n đây chúng ta chỉ vì quyền Thiế t thư của ngưoi hiện bọc trong mình đó. Nế u biế t điề u hãy đứ a Thiế t thư ra thì chúng ta tạm tha cho mạng số ng.

Cừu Thiên Hiệp không ngờ chỉ vì một quyền Thiế t thư mà trên đường đi của chàng lại gặp nhiề u rắ c rô i như vậy, chàng nổi giận hét:

- Thì ta đã bảo chúng ngưoi nế u có tài thì cướp. Chẳng nhữ ng ta không để mấ t Thiế t thư mà còn lắ y mạng bấy để làm gương cho nhữ ng quân cướp khác.

Dứt lời, chàng không đờ i cho Thiên nam Song tinh đánh trước, chàng xuấ t thủ, vận dụng đôi chưởng phát ra hai luồ ng lực ép chàng tới song tinh.

Cừu Thiên Hiệp tuy chưa tập luyện về công phu chưởng phi nhưng nhờ được lão Đầ u đà truyề n cho ba mươi năm tu vi sức chưởng của chàng hiện giờ cũng không phải tầ m thường.

Chưởng lực vừa phát động thì bụi cát tung lên, xoáy tròn, đánh tạt vào mặt Song tinh.

Thiên nam Song tinh lách mình sang hai bên, chia chưởng phong ra làm hai, rô i tiế n lên dùng trường kiế m và sợi gân nai cự chiế n.

Công lực của Song tinh quả thật phi phàm. Chúng vừa xuất thủ đã đánh bật luồng chưởng phong của Cừ Thiên Hiệp, và song song tiến tới ba bước.

Rồi trường kiếm và roi gân hợp lực nhau tấn công tới tập.

Cừ Thiên Hiệp chỉ dùng tay không, không có vũ khí, tuy vậy nhờ bộ pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” mà chàng có thể né tránh được những đòn sát thủ tối độc của song tinh.

Đánh nhau được một lúc, Cừ Thiên Hiệp thiếu kinh nghiệm về giao đấu, nên bị song tinh áp đảo, chàng chỉ còn có nước né tránh, không phản công được chưởng nào cả.

Bên kia, Song tinh được thế càng trở tài thao túng, roi gân nai và trường kiếm vũ động như gió táp mưa sa.

Châu sa qui diện Vạn Thắc vận sức vào đan điền xuất ngón độc, hét lớn:

- Nạp mạng!

Tiến hết kịp theo một sức gió, roi gân nai vụt ngang qua một đòn tưởng như kết thúc trận đấu.

Từ đâu, bộ pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” là một môn khinh công diệu phi thường.

Thầy Cừ Thiên Hiệp lắc mình một cái, thân chàng đã bắn tới gần roi của Châu sa qui diện.

Gã này thầy đồ i phương thân pháp cao cường như vậy, lòng tự ái dâng tràn, gã lướt mình tới bên thêm một roi nữa, trong khi đó đồ i phương chân chưa kịp chạm đất.

Thật là một kẻ “độc chi nhân”.

Cừu Thiên Hiệp chưa từng gặp những nguy hiểm trên chiến trận như vậy, nên chàng thốt kinh ré lên một tiếng, phóng mình nhảy lên cao và tránh được tầm roi của địch thủ.

Tuy nhiên, đâu chàng lại chạm phải một cành liễu phất phơ gần đây, khiến cho chàng đau điếng cả người.

Lanh trí, chàng với tay nắm lấy cành liễu, đu mình nhảy vọt lên!

Đầu roi da của Châu sa qui diện liên tiếp quất lấy mấy cái, nhưng người chàng đã ở trên cây liễu rất an toàn.

Bạch cốt âm sát căm trường kiếm toan phóng lên, thì “ào” Một tiếng, một cành cây gãy xuống.

Thì ra Cừu Thiên Hiệp đã bẻ gãy một cành cây ném xuống ngay đầu Bạch cốt âm sát Sa Lượng.

Sa Lượng thốt kinh, đưa đường kiếm chặt ngang qua một đường.

“Phụt”.

Cành cây liễu vừa ném xuống bị đứt tiện đi, chỉ còn lại một khoảng dài hơn bảy thước, nhả nhụi rơi “bịch” dưới đất.

Song tình thấy Cừu Thiên Hiệp có vẻ hài hước, mặt hầm hầm phóng mình lên cây liễu, quyết giết cho được chàng thì giữa lúc ấy, Cừu Thiên Hiệp đã từ trên đột cây phóng xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá khô.

Chàng reo lớn một tiếng:

- Hay quá!

Và chàng cúi lượm lá y cành liễu múa vun vút, nói lớn:

- Thiên nam Song tinh, hãy coi kiếm của ta đây!

Thiên nam Song tinh thấy Thiên Hiệp múa cành liễu mà gọi là “kiếm” bất giác cười lên một tràng dài.

Bạch cốt âm Sa Lượng nói:

- Thằng nhỏ! Mày định làm trò hề trước cái chết của mày ư?

Dứt lời, song tinh lại kẻ roi người kiếm hiệp lực tấ n công Cừ Thiên Hiệp.

Bây giờ Cừ Thiên Hiệp được cành liễu trong tay khác nào cọp thêm vây. Chàng không dùng “Lôi ảnh cửu chuyển” để tránh né nữa mà áp dụng chiêu thế “Thường thả ng bát kiếm” trong Thiệt thư.

Chàng tung mình lên, vung cành liễu đánh thẳng vào tâm vũ khí của kẻ địch.

Châu sa qui diện thấy vậy cười lên một tiếng rồi quất đầu roi quấ n thẳng vào cành liễu của Cừ Thiên Hiệp.

Với lô i đánh này, Châu sa qui diện că m chắc ưu thế trong tay, nên gã hét to:

- Thằng nhỏ! Mày tự đi tìm cái chết!

Tiếng hét gã chưa dứt, thì một tiếng “set” nổi lên!

Đầu cành liễu đã quất trên cánh tay của Châu sa qui diện làm cho cánh tay của gã tê cứng đi, và sợi roi gân nai bị cành liễu hất bay ra xa năm trượng, uồn éo trên không trung như một con rắn dài, rồi rơi xuống đất.

Châu sa quỷ diện “á” lên một tiếng, bắn mình ra xa bảy thước, mặt biến sắc...

Trong lúc đó thì Bạch cô t âm sát vung trường kiếm chém bỏ qua một đường quyết chặt đứt cành liễu của Cừ Thiên Hiệp, cứu nguy cho đồng bọn, ngờ đâu kiếm hắ n vừa vung lên thì hắ n lại rút lên một tiếng, mặt biến sắc, nhảy lùi lại đằng sau như bị điện giật vậy.

Hắ n đứng nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trân như một pho tượng đá.

Vẻ mặt kinh dị của hắ n lại càng làm cho hắ n xấu xí hơn, khiến cho Cừ Thiên Hiệp không thể nào nhìn cười được.

Sự việc xảy ra không những làm cho Song tinh mất vía, mà ngay cả Cừ Thiên Hiệp cũng phải ngạc nhiên.

Chàng thầ m nhủ:

- Ta chỉ đánh Châu sa quỷ diện một chiêu trong “Thường thắ ng bát kiếm” sao lại có thể làm cho cả hai cùng một lúc bị bắn ra như vậy. Hay là chúng thắ y thế kiếm của ta quá lợi hại nên khủng khiếp đi chăng.

Dù sao, đã thắ ng được địch thủ một chiêu, chàng đại gì không nhân cơ hội kết thúc trận đắ u.

Chàng tung mình nhảy tới, vung cành liễu áp dụng kiếm thứ hai, đâm bỏ vào Châu sa quỷ diện.

Châu sa quỷ diện vừa mới tỉnh hồ n lại đã thắ y trước mắt bóng cành liễu loang loáng đâm đắ n trước ngực. Lúc đó, gã tay không roi gân nai mắ t rô i, không biế t cách nào đớ i phó được nữa. Gã muố n lách mình né tránh, nhưng lại không kịp đành phải đưa hai tay ra chụp lắ y cành liễu của Cừ Thiên Hiệp.

Nào ngờ, Cừ Thiên Hiệp vận dụng thế kiếm trong “Thường thắ ng bát kiếm” uy mãnh vô biên.

Châu sa quỷ diện Vạn Thắ ng rú lên một tiế ng, máu tươi bắ n tung ra như mưa.

Tiế ng rú của Châu sa quỷ diện làm cho Bạch Cô t âm sát thắ t kinh hắ n không còn tinh thầ n nào để đương cự với Cừ Thiên Hiệp nữa, vội tung mình nhảy đê n trước mặt Châu sa quỷ diện, hỏi:

- Vạn huynh! Sao vậy.

Vạn thắ ng mê u máo nói như khóc:

- Sa huynh! Tay... của tôi...

Máu tươi nhuộm cả thân mình Vạn Thắ ng. Té ra đôi tay của gã đã bị cành liễu của Cừ Thiên Hiệp đập nát ra, chỉ còn là hai cục thịt lòng thòng trông rắ t ghê rợn.

Thắ y đồ ng bọn thảm hại như vậy, Bạch Cô t âm sát Sa Lương nổi khùng, quay lại dùng trường kiếm đâm vào Cừ Thiên Hiệp tới tắ p, miệng hét.

- Tiểu quỷ! Mi dùng loại ám khí nào mà hại bạn như vậy?

Cừ Thiên Hiệp cũng không ngờ thế kiếm của chàng mạnh đê n như vậy. May mà cành liễu, chứ nê u là kiếm thật thì đôi tay của Châu sa quỷ diện đã đứt lìa rô i, không phải chỉ đập xương mà thôi.

Thắ y Bạch Cô t âm sát liê u lĩnh, Cừ Thiên Hiệp hét lớn:

- To gan! Người cũng muố n bỏ mạng sao

Bạch cô t âm sát cô trả thù cho đồ ng bọn không kể gì nguy hiểm nữa, hắ n một mặt xông vào đâm chém, buộc Cừ Thiên Hiệp phải

vung cánh liễu để nghênh chiế' n.

Chàng bước tới ba bước, đánh tạt ra một đòn, gài cây trường kiế' m của đồ' i phương lại.

Rồ' i chỉ trong loáng mắ' t mũi cánh liễu đã điể' m vào yế' u huyết trên cánh tay Bạch cô' t âm sát làm cho cánh tay hắ' n té cứng đi, trường kiế' m rơi xuô' ng đấ' t.

Hắ' n thấ' t kinh, rú lên một tiế' ng nhảy trái ra đầ' ng sau hơn bảy bước.

Cừu Thiên Hiệp toan lướt tới thì nơi mé rừng bỗng có tiế' ng vỗ tay khen:

- Hay lắ' m, kiế' m pháp tuyệt trầ' n!

Chàng ngạc nhiên vừa quay lại, đã thấ' y bóng một thiế' u nữ màu lục xuấ' t hiện.

Thiế' u nữ đẹp như hắ' ng nga giáng trầ' n, trên đôi môi còn đượ' m nụ cười chưa phai.

Nàng nhẹ nhàng lướt tới, gót sen uyển chuyển tỏ ra một kẻ phong lưu đài các.

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người, nhớ lại thiế' u nữ áo xanh này đúng là người con gái mà trước đây chàng đã gọi lộn cửa. Chàng buộc miệ' ng hỏi:

- Lại là cô nương?

Thiế' u nữ áo xanh nhoẻn một nụ cười tươi đáp ngay:

- Phải chính là tôi! Thiế' u hiệp thật là một cao nhân không lộ chân tướng. Kiế' m pháp như vậy trên đời ai còn bì kịp?

Cừu Thiên Hiệp bị thiếp u nữ táng tụng mấ'y câu, bấ't giác đỏ mặt lên vì hổ thẹn. Chàng thu cành liễu lại, lòng rấ't khó chịu khi phải dùng cành liễu thay cây kiể'm trước mặt mọi người.

Lục y thiếp u nữ như thông cảm, nghe rằng ngọc chứa thẹn cho chàng:

- Dùng kiể'm bằ'ng cây mà hại được đố'i thủ còn hay hơn là dùng kiể'm thép.

Cừu Thiên Hiệp lại quay về` phía Bạch cô't âm sát Sa Lượng câ't giọng lạnh lùng nói:

- Thiên nam Song tinh vì đâu dám chường mặt vào Trung nguyên mà tác yêu tác quái như vậy?

Bạch cô't âm sát bình nhậ't rấ't sợ Lục y thiếp u nữ này, nên hắ'n run giọng đáp:

- Thừa Hoa Qui lệnh chủ! Anh em chúng tôi sở dĩ đế'n đây là vì...

Thiếp u nữ áo xanh không đợi hắ'n nói dứt lời, đôi mắ't phát ra hai luồ'ng tinh quang sáng rực, nà'ng hét to:

- Câm mồ'm! Ai cho chúng bầy gọi ta là “Hoa Qui lệnh chủ”. Ta rấ't ghét người đời gọi ta bằ'ng cái tên ấy. Tên ta là Bích Lệ Hồ'ng sao các người không gọi?

Bạch cô't âm sát nghe hét, chân run câ'm cập, đứng không vững.

- Xin lỗi Bích cô nương! Kẻ ngu dồ't này không ngờ Bích cô nương đã có lệnh câ'm như vậy. Chính chúng tôi đã trông thấ'y “Trang đơn lệnh” của cô nương rồ'i.

Câu nói này làm cho Cừ Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện song tinh đàm đạo lúc nãy ở trước phòng ngủ của chàng, chàng buột miệng nói:

- A! té ra là cô nương! Tôi biết rồi!

Thiếu nữ áo xanh không hiểu Cừ Thiên Hiệp muốn nói gì cả, nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mặt chàng, hỏi:

- Sao? Thiên hiệp biết tôi?

Không do dự, Cừ Thiên Hiệp đáp ngay:

- Phải! Người ta gọi cô nương là “Độc trang đơn” phải không?

Mặt Bích Lệ Hồng bỗng nhiên biến sắc và cả đến Bạch cốt âm sát cũng giật nảy người lùi lại ba bước.

Cừ Thiên Hiệp trái lại ngơ ngác, không hiểu tại sao chàng nói ra cái tên “Độc trang đơn” lại làm cho thiếu nữ giận đến tái mặt, còn Bạch cốt âm sát lại khiếp người đi như vậy?

Chàng liền hỏi thêm một câu nữa:

- Có phải như thế không? Tôi đoán không sai mà.

Bích Lệ Hồng lùi lại một bước, mím chặt đôi môi nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Việc đó ai nói cho người biết?

Mặt Cừ Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, vì chàng không hề hiểu sự việc bên trong có quan hệ thế nào cả.

Chàng chỉ vào mặt Châu sa quý diện đang nằm mọp dưới đất cách ngoài ba trượng nói:

- Lúc này chính hắ n đã nói với Bạch cô t âm sát như vậy.

Bạch cô t âm sát Sa Lượng mặt tái mét như chàm đồ xua tay chồ i lia lia.

- Không không! Chúng tôi dầ u có gan lớn mật đê n đâu cũng không dám vô lễ như vậy. Xin Bích cô nương đừng nghe theo lời hắ n.

Thiế u nữ áo lục từ từ bước đê n trước mặt Châu sa qui diện hai tay nắ m chặt lại, tỏ ra giận dữ đê n cực độ.

Nàng hét lớn:

- Hừ! Người dám nhục mạ kẻ khác rô i giả chề t nắ m đồ hay sao?

Bắ y giờ, Cừu Thiên Hiệp mới biế t cái danh hiệu “Độc trang đơn” là danh hiệu giang hồ dùng để chỉ thiế u nữ áo lục là một thiế u nữ độc ác. Nế u không phải thế thì sao nàng lại giận dữ cho là đã nhục mạ nàng?

Châu sa qui diện bị cụt hế t hai bàn tay đau đớn quá, nắ m thiế p đi, nhưng khi nghe thiế u nữ áo xanh nói như vậy cũng cô gắ ng cá t dầ u lên van xin:

- Lệnh chủ... Ô ! Bích cô nương! Tôi xin thề có đầ t trời tôi thật không...

Cừu Thiên Hiệp thắ y hắ n chồ i quanh hèn hạ như vậy, nên nạt lớn:

- Đồ hèn, chẳng lẽ ta nói đồ i cho người hay sao?

Bích Lệ Hồ ng hét to:

- Người không nói thì sao hắ n biế t được. Ta đã từng nghe trong hai đạo hắ c bạch giang hồ gọi là “Độc trang đơn”. Ta đang định đi

tìm vài người hỏi thử ta độc ở chỗ nào mà chúng dám gọi như vậy?

Bạch cô t âm sát sợ thay cho bạn, vội nói:

- Bách cô nương! Chúng tôi thực không dám...

Nàng giận dữ hét:

- Câm miệng! Các người đã thấy “trang đơn lĩnh” tại sao không rời xa khỏi ba mươi dặm, mà lại dám lẩn quẩn nơi đây. Như thế các người có ý khinh dễ ta rồi.

Châu sa qui diện nói:

- Chúng tôi thấy “trang đơn lĩnh” đã có ý định lánh mặt đi nơi khác rồi, không ngờ thằng bé này lại ép chúng tôi đến đây giao đấu.

Thiếu nữ áo xanh đưa tay lên nói:

- Thì giờ không còn bao nhiêu nữa, bốn cô nương không thể để cho người nói nhiều lời, hãy lên đường cho sớm!

“Bùng!”

Tiếp theo một tiếng rú kinh hô n! Thân thể của Châu sa qui diện bị chưởng phong của Bích Lệ Hồ ng đánh nát ra như tương, máu thịt tung tóe, trông rất khủng khiếp!

Cừu Thiên Hiệp bất giác rợn người, chàng nhủ thầm:

Thủ đoạn như vậy người đời là “Độc trảng đơn” cũng đã đáng lắm rồi, tại sao nàng còn trách thiên hạ?

Chàng cảm giác cô nàng áo lục này đúng là một nữ ma đầu cực độc, tuy chàng không nói ra.

Thái độ và hành động của nàng chứng tỏ nàng đã từng tác yêu tác quái trên giang hồ, mà ai cũng phải khiếp sợ.

Bích Lệ Hồ`ng đập chết Châu sa quỷ diện xong, nhưng nét mặt nàng không có một chút thái độ nào cả.

Nàng quay lại nói với Bạch cô`t âm sát Sa Lượng:

- Sa Lượng! Ngươi thấ`y lệnh mà không tránh đi, tội ấy ngươi định sao?

Mặt của Sa Lượng tái nhợt! Hắ`n quy xuô`ng đầ`t run rẩy nói:

- Cô nương! Chúng tôi là hạ lưu bấ`t tài, xin cô nương lưu tình tha tội.

Thiê`u nữ khinh bỉ nói:

- Phải! Chúng bây chỉ là bọn hạ tiện không có một khí tiế`t nào là võ lâm anh hùng cả. Tuy nhiên, đã thấ`y lệnh mà không tránh tức là phạm tội rồ`i! Ta có thể tha chết cho ngươi, nhưng ngươi phải tự đi một mắ`t, rồ`i cút đi nơi khác cho mau.

Nàng vừa dứt lời thì nơi mé rừng lại có một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- A! oai quá nhỉ! Xem như dưới mắ`t không người.

HỒI THỨ CHÍN

Thà chịu chết, không chịu mất võ công

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồ`ng vươn đôi mày liễu lên quát lớn:

- Nghiêm Như Ngọc! Nếu mi có gan thì hãy ra đây!

Dứt lời bỗng nghe có tiếng đáp lại ngay:

- Mi tưởng ta không dám sao?

Tức thì, một thiếu nữ mặc áo trắng như tuyết từ trong rừng bay vụt ra. Ôi! Thật là một thiếu nữ đẹp tuyệt sắc. Dưới ánh trăng huyền diệu người ta có cảm giác như tiên nữ hạ trần gian, hường nga ly nguyệt điện.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả nhiên thiếu nữ ấy chính là Phó Giáo chủ của Huyền`t quan giáo mà chàng đã từng gặp giữa ban ngày tại núi đá.

Chàng thắm`m nghĩ:

- Sao mà oan gia cứ theo ta đây`y dầy như vậy? Ta mới ra đao mà hình như một kẻ đã bị phạm đào hoa tình, nên đàn bà cứ theo khuấy`rô`i mãi!

Nghĩ như vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng lẩm bẩm:

- Ta bỏ đi cho xong chuyện.

Chàng không thèm lo đến việc chết sống giữa Phó Giáo chủ của Huyền`t Quan giáo và Hoa Quỷ lĩnh chủ Lệ Hồ`ng nữa. Chàng chỉ lắ`c

động đôi vai một cái là diễn ra thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” phi thân nhanh như chớp vào thành Trương Dương.

Trên đường đi, chàng liếc mắt nhìn hai bên mé rừng có vô số bóng người lay động, xa xa trỗi lên tiếng la hét vang trời, chàng cảm thấy xung quanh chàng toàn là một mối đe dọa hãi hùng.

Khi chàng bay tạt qua thành Trương Dương thấy mấy bóng người cũng dùng thân pháp lạ như sao băng chạy thẳng vào trong thành, chàng đoán biết bọn người này không phải là kẻ tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp chạy thẳng về lầu quán rồi nhảy lẹ vào trong phòng.

Vừa bước chân vào trong phòng, linh tính cho chàng biết nơi đây có một không khí ghê rợn khác thường, chàng cảm thấy lạnh mình.

Đưa mắt quan sát tứ bề, bỗng chàng nhận ra được trên giường chàng nằm, chiếc mũng lại thả phủ xuống. Bước tới vén mũng ra xem bỗng chàng giật nảy người.

Cừ Thiên Hiệp quá sức kinh hãi...

Trên giường nằm sóng soai một lão già đầu tóc rối, râu ria xồm xoàm, đôi mắt lồi như hai quả trứng và phóng ra hai luồng nhõn quang trông dễ sợ.

Sắc mặt của lão tái dợt và lạnh như tiền, tay chân duỗi thẳng như người chết. Lão nhìn chàng chòng chọc không một cử chỉ hay một hành động gì cả.

Cừ Thiên Hiệp nhìn sững một lúc rồi hét lớn:

- Người là ai?

Đôi trông mắt lờ mờ của lão liếc qua một cái, luông nhõn quang quét thẳng vào mặt chàng khiến chàng giật thốt lùi một bước.

Lão cố gắng nhấc hai bàn tay chìa ra ngoài mừng và nói:

- Mi xem đây!

Thì ra hai bàn tay của lão bị đứt rất nhiều ngón tay. Chàng đếm đi đếm lại tổng cộng hai bàn tay chỉ còn năm ngón mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói:

- Ông là người bị tàn phế?

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại rồi trầm giọng nói:

- Mi đã từng nghe tên Hiên Bá Vong chưa?

Cái tên ấy chàng đã từng nghe Nhiệm Tử Huệ thường hay ca tụng nhưng chàng đâu có biết rõ người ấy ra sao; nhưng chàng cũng gạt đầu tỏ ra có nghe biết.

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại và nói:

- Mi đã biết được thân thế rồi, ta cũng không cần đầu với mi. Năm xưa, phụ thân mi đã dùng một trường kiếm quá độc hiểm đã thương chín cao thủ cùng một lúc, trong đó có ta. Bởi thế ta bị đứt mấy ngón tay này là một mối hận thù.

Nói chưa dứt lời, lão đã nghiêng răng ken kết và mặt đầy căm phẫn.

Cừu Thiên Hiệp giật mình vì chàng đã biết rõ chàng là kẻ thù của lão, tuy thế nhưng chàng muốn chờ cơ hội này để biết thân phụ chàng là ai nên bình tĩnh lại hỏi:

- Thân phụ tôi là...

Lão không để cho chàng nói hết câu, vội hét:

- Thằng bé! Hãy xích lại gần đây!

Chàng cắn răng vận công lực lên hai cánh tay hùng dũng nói:

- Nợ cha con trả là lẽ thường, nhưng hãy nói rõ lý do phụ thân tôi đã kết thù như thế nào? Nếu xét ra là việc to tát Cừ Thiên Hiệp nay có thể đảm nhiệm cho! Hãy nói đi.

Lão bực tức đập tay lên cạnh giường lập lại câu nói của lão:

- Ta đã bảo mi xích lại đây mà!

Chàng cắn răng tiến tới một bước nữa rồi gần giọng:

- Người muốn gì?

Vừa nói, chàng vừa nhìn chăm chăm vào mặt lão để đề phòng lão có hành động gì bất ngờ, chàng còn có thể kịp thời đổi phó.

Nhưng lạ thay, sắc mặt lão bỗng dịu lại rồi ôn tồn nói:

- Không sao đâu, mi cứ yên tâm! Mọi thù ấy, họ Hiên này đã đành chịu bỏ qua rồi! Hãy xích lại đây, ta có việc cần mi.

Sắc mặt lúc giận dữ, lúc ôn hòa của lão khiến cho chàng quá ngạc nhiên không thể nào đoán biết tâm trạng của lão được.

Hiên Bá Vong trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lầm bầm:

- Phải lắm, ta cứ làm như vậy đi!

Dứt lời, lão vội mừng nhảy phóng ra lẹ như tên bay, Cừ Thiên Hiệp chưa kịp diễn ra thân pháp “Lôi ảnh cửu chuyển” thì đôi cánh

tay chàng đã bị lão nắm giữ chặt cứng.

Cừu Thiên Hiệp biến sắc mặt hết lớn:

- Ô! Làm như vậy đâu phải là kẻ anh hùng hảo hớn?

Lão không nói năng gì cả, chỉ lôi chàng lại rồi vật ngửa “Phịch” xuống giường, lão nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Tiểu tử! Thiệt thư có phải rơi vào tay mi không?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Đúng! Nhưng muốn cướp đoạt Thiệt thư cần phải dùng tài năng đánh đâu chứ hành động tiểu nhon như thế này thì ta không phục chút nào cả. Ta quyết bảo vệ Thiệt thư cho đến hơi thở cuối cùng.

Hiên Bá Vong cười gằn mấy tiếng rồi trầm giọng nói:

- Họ Hiên này mà gặp mi trước đây hai giờ thì chắc chắn là lấy mạng mi và cướp đoạt cho kỳ được Thiệt thư ấy, nhưng bây giờ hi... hi... hi... dù Thiệt thư có quý giá đến đâu cũng không thêm nữa.

Dứt lời da mặt lão bỗng co rúm lại, tay chân lão bỗng nóng bừng lên, hai luồng nhơn quang chiếu sáng như đèn.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như thế nghĩa là gì?

Hiên Bá Vong hét:

- Chớ nói nhiều lời, hãy cúi xuống mau!

Lão vừa nói vừa đè đầu chàng xuống rồi thuận tay chặn lên đại huyết linh đài của chàng hành động ấy lẹ như chớp.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng nhiệt lực chạy vào ngũ tạng và cắn rút như kim châm.

Chàng thắm than:

- Thôi, thế là nguy đến nơi rồi!

Chàng liên vận khí đơn điền tỏa ra khắp châu thân để kháng cự lại.

Lão hét lớn:

- Dừng đại đột! Mi muốn chết sao?

Lúc bấy giờ chàng cảm thấy đã đến giờ phút nguy cơ nhất, nên chàng không còn kể gì cả, chàng vẫn tiếp tục vận công thí lực tập khí để chống cự lại mà thôi.

Bồng Hiên Bá Vong giật nảy người ra vẻ kinh ngạc và nói:

- Tiểu tử! Ai đã truyền cho mi ba mươi năm công lực như vậy?

Chàng vẫn im lặng không đáp chỉ cắn răng vận khí để kháng mà thôi.

Lão quát lớn:

- Thằng bé! Chớ nên đại đột! Để cho ta tiếp dẫn công lực cho, nếu mi kháng cự lại thì ngũ tạng mi sẽ bị thối nát học máu ra chết tức khắc.

Tiếng hét vừa dứt, lão liên lần bầm đọc to:

- Đơn điền tập khí tấn tuyền phương

Chấn khí thủ lâu tại trung ương

Khí lưu thượng hải tê` khai phóng

Cánh bê´ trung đình mạc hoán tương.

Cừu Thiên Hiệp lắy làm lạ, vì chàng thừa hiểu mắy câu này là khẩu quyế´t chỉ thượng bí quyế´t của nội công tu vi, dùng để truyề`n công lực cho kẻ khác. Chàng vội vàng nhắ`m mắ`t tĩnh tâm không dám nhúc nhích.

Bỗng nhiên chàng cảm thắy một luồ`ng nhiệt lưu nhỏ như sợi chỉ chạy thẳng vào huyết đạo của của chàng tỏa ra khắ`p huyề`t quản rắ`t thông suố`t. Luồ`ng nhiệt lưu á`y chảy mãi vào người chàng không ngó`t mỗi lúc một mạnh mẽ hơn.

Chỉ trong một lát, chàng cảm thắy ngũ tạng lục phủ như muố`n nứt rạn, trong người chàng tắ`t cả cái gì cũng bị căng thẳng đứ`ng mức. Toàn thân chàng mô` hôi toát ra như tắ`m. Chàng quắ`n quại đau khổ vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nhắ`m mắ`t nghe lão lâm bầm:

- Tổ sư lon hạ tạo hóa công

Thắ`t tinh bác mạnh bá`t như phong.

Tâm tạng bê´ môn tình mạc động.

Trùng tu khai thù “nhiệm đồ`c” thông!

- Xẹt!...

Một luồ`ng khí lực tồ`ng thẳng vào màng mon chang hòa lẫn với nhiệt lực tạo thành một sức nóng nung đồ`t mãnh liệt. Chàng cảm thắy tê liệt tứ chi rồ`i dầ`n dầ`n tê liệt cả thân mình, thân mình

chàng như bay bổng lên không trung, thế là chàng mê man như sa vào cơn ác mộng.

Bay cao lên...

Và bay đến vô tận!...

Không biết qua bao lâu, chàng tỉnh dậy, vừa cựa mình một cái thì các khớp xương trong người kêu răng rắc, toàn thân đau như dằm, chàng mở mắt ra thì thấy đang nằm dưới đất phía trước chiếc giường ấy.

Chàng uể oải đứng dậy thì thấy Hiên Bá Vong thân hình bị co rúm lại, da mặt tái ngắt, cả tóc râu đều biến thành màu vàng, đôi mắt lão sâu húp vào, há miệng thở hổn hển như một người sắp chết...

Cừu Thiên Hiệp vịn cạnh giường mon men xích lại, chàng thấy đôi môi lão máp máy, liền kê tai vào nghe lão nói.

Tiếng nói của lão bây giờ như muỗi kêu và ngập ngừng rất khó nghe.

- Lão phu... truyền cho mi... một giáp tử tu vi đó!....

Bỗng chàng giật mình lâm bầm:

- Ô! Một giáp tử tu vi sao! Nghĩa là những sáu mươi năm công lực, làm gì có việc dễ dàng như vậy?

Nghĩ như vậy lòng chàng sanh nghi bèn trợn hét lớn:

- Đừng giả vờ! Họ Cừu này xưa nay không muốn chịu ơn của ai cả! Người muốn đổi công lực để lấy Thiệt thư của tôi sao?

Lão cố gắng xê lại một chút rồi thì thào:

- Ta không... Có ý định... đó đâu! Nhưng, thời gian... Gấp rút.... Không nên... Nói nhiều! Hãy nhận... vật này!

Dứt lời lão lấy ra một cái bọc màu vàng trao cho chàng.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay ra nhận, nhưng không ngờ cánh tay chàng đau đớn quá và nhận thấy không còn một chút công lực nào nữa cả.

Chàng thất kinh nói:

- Ô! Lão già này...

Chàng vừa thốt ra lão đã hiểu ngay nên vội nói:

- Mi bị... Đau nhức... phải không? hãy yên tâm! Vì... công lực còn... phát tán...

Cừ Thiên Hiệp vừa kinh hãi vừa tức giận nên không thém nghe lão nói gì cả và cũng không mở bọc giấy ra xem thử cái gì trong ấy.

Chàng căm rắng nói:

- Lão quái! Người hại ta, thật là tồi bại.

Lúc ấy bỗng nghe đằng xa có tiếng hét vang rền. Lão liền giật mình căm rắng ngờ dậy và nói ra tiếng:

- Chúng nó đuổi theo gần tới rồi trốn mau lên!

Chàng thấy lão quá sợ hãi liền nói:

- Chúng nó là ai? Việc gì can hệ đến tôi mà phải trốn

Hiên Bá Vong nói:

- Chúng nó là kẻ thù hai mươi năm về trước của ta. Khi này, ta không may bị chúng dùng âm thủ điểm vào “phản huyết” của ta. Ta

ráng sức đến đây, nên bây giờ chúng nó...

Nói đến đây, lão thở một hơi dài chán nản.

Chàng lạnh lùng nói:

- Kẻ thù của ngươi, lại có quan hệ gì đến tôi

Lão nói trong hơi thở:

- Phản huyết mà ta bị điểm... Sau ba tiếng đồng hồ công lực... Bị tiêu tan mất hết... thành người tàn phế... vì vậy...

Tiếng la hét mỗi lúc một gần hơn, số người này có lẽ đông lắm. Mặt mày lão ra vẻ khẩn trương chỉ xuống giường nói:

- Hãy mau mau, chui xuống gầm giường này núp đi!

Chàng cau mày nói:

- Tôi, đường đường nam tử mà lại chui nấp dưới gầm giường sao?

Lão biết rõ chí khí của chàng, bèn ôn tồn nói:

- Bây giờ công lực của mi chưa phục nguyên, huyết khí hỗn loạn. Cần phải nghe lời ta. Sở dĩ ta thí công lực truyền cho mi cũng chỉ vì hy vọng mi có thể... báo thù cho ta!...

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu rõ hành động của lão chàng gật đầu nói:

- Lão tiên bối ơi! Tôi sẽ nghe lời...

Chưa dứt tiếng la hét đã đến quá gần. Lão liền bước xuống giường đẩy chàng chui vào trong xó.

Chàng muố n vùng vẫy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa cả, đành ngoan ngoãn chui trố n dưới gầ m giường.

Bịch! Bịch!

Tiề ng chân người nhảy vào...

Két!

Cửa phòng mở toang ra. Bảy tám luố ng nhõn quang rọi thẳng vào phòng. Hiế n Bá Vong nằ m yên trên giường không nhúc nhích.

- Hì hì! Ha ha!...

Tiề ng cười rùng rợn nhuộm đầ y sát kiế p nghe khiế p người.

Cừu Thiên Hiệp nằ m dưới gầ m giường hé mắ t nhìn ra chỉ thấ y hai bàn chân to lớn bước vào, và hét lên như sắ m:

- Hiế n Bá Vong! Dù thân pháp mi có lạnh lẹ đế n đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay độc thủ của lão phu đâu!

Hiế n Bá Vong ngô ì dậy bước xuố ng giường cô gắ ng đứng vững rô ì nghiề n răng nói:

- Lão ma đâu! Mi đã điể m huyết đạo của ta rô ì, còn muố n gì nữa?

Đồ ì phương “hừ” một tiề n rô ì nói:

- Thuở nay ta chưa tha chề t cho mi bao giờ. Ta đế n đây để buộc mi phải trao “ma lệnh” và lâ y mạng mi, ha... ha... ha...

Tiề ng cười của tên ma đầ y như quỷ khóc chứa đầ y hăm dọa.

Hiế n Bá Vong cười nhạt nói:

- Mi sẽ thất vọng đấy!...

Phịch!...

Hiếu Bá Vong nói đến đây cô gắng không nổi nữa nên ngã xuống trên giường rồi há miệng thở hổn hển.

Tên ma đầu thấy thế gằn giọng:

- Hiếu Bá Vong! Mi chớ giả vờ! Tuy mi bị điểm “phản huyết trung” nhưng chưa được mười hai tiếng đồng hồ thì làm gì có thể như vậy? Mi định phỉnh gạt ta để thoát chết sao? Hì... hì... Mưu kế của mi dễ biết quá! Hãy trao “ma lệnh” đây và chịu chết cho rồi!

Lúc bấy giờ hơi thở của Hiếu Bá Vong chỉ còn thoi thóp toàn thân lão quả nhiên quai một cách đau khổ.

Tên ma đầu thấy thế, vừa tức giận, vừa ngạc nhiên liền bước tới xách Hiếu Bá Vong lên rồi hét lớn:

- Hiếu bá Vong! Mi có trao “ma lệnh” ra không?

Hiếu Bá Vong ráng hết sức nói:

- Khi mà mi tìm được “ma lệnh phủ” thì mi cũng không còn ha... ha... ha...

- Bốp!

Tên ma đầu tức giận tát vào ót Hiếu Bá Vong và cười khanh khách.

Sau đó, Cừu Thiên Hiệp lắng tai nghe nhưng bấy giờ không có tiếng rên hoặc hơi thở nào của Hiếu Bá Vong nữa, quả là lão đã chết rồi!

Tên ma đầu xem xét huyết đạo của lão thì biết lão đã chết thật, bèn lục soát trong mình nhưng không tìm thấy “ma linh” đâu cả, hấn lấy làm lạ quăng Hiên Bá Vong lên giường rồi nói lớn:

- Lạ quá! “Ma linh” hấn giấu đâu rồi?

Tức thì bóng đen từ ngoài cửa nhảy vào. Người vào trước nói:

- Nếu “ma linh” không còn trong người hấn thì chắc chắn hấn đã trao cho người khác rồi, và hấn cũng mới trao tức thì đây chứ không lâu đâu!

Người thứ hai nói:

- Thế thì người mang “ma linh” chắc cũng còn đâu đây chúng ta thử lục soát xem nào!

Cừu Thiên Hiệp nghe chúng đề nghị lục soát, chàng biết không thể trốn núp được. Khi mà chúng bắt gặp, thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm trong giang hồ?

Nghĩ như thế chàng định xuất hiện ngay, nhưng lại nghe một người trong số kẻ nói:

- Tên Hiên Bá Vong mảnh khảnh rất xảo quyệt, hấn đã trao “ma linh” cho người khác thì tất nhiên người nhận linh ấy đã đi xa rồi. Sở dĩ Hiên Bá Vong nằm nơi đây tức là mưu kế để cho kẻ ấy có thể chạy thoát. Theo tôi đoán thì người mang “ma linh” đã đi được một đoạn đường rồi. Chúng ta hãy đi gặp!

Bọn này vội vã ra đi, nhưng không muốn thì thể Hiên Bá Vong còn nguyên vẹn, nên hấn quay lại đánh một chuông rồi mới bẻng lòng bỏ đi.

Bây giờ tiếng la hét đã xa dần, chàng mới bò ra, cả mình dính đầy máu thịt và đất cát trông rất gớm ghiếc.

Bỗng ngoài kia lại có tiếng người xông xáo, chàng đoán biết những người trong lữ quán đã dậy, họ đã biết nơi đây có việc bất trắc xảy ra, nhưng trời còn tối, họ không dám đến. Chờ khi trời sáng họ sẽ truy hô đến quan phủ. Thế thì mình ở lại đây bất tiện lắm.

Nghĩ như thế, chàng liền bước ra cửa rồi cong mình phóng ra.

Á!

Chàng định phóng mình ra giữa sân, nhưng công lực bây giờ rất phi thường, cũng với thế nhảy ấy mà bây giờ lại bay xa quá mức, tí nữa là va đầu vào bức tường phía bên kia sân. Thế thì lời nói của Hiên Bá Vong là đúng sự thật chắc chắn công lực chàng đã thêm một giáp tử rồi.

Chàng ré lên một tiếng rồi đưa tay ra đỡ bức tường. Đoạn chàng nhảy phóc lên mái nhà không tốn một tí sức lực.

Bây giờ không những thân thể chàng đã hết đau đớn mà còn nhẹ như bông, tinh thần rất sáng khoái, nhỡn quang thánh lực đều sáng suốt hơn xưa.

Chàng mừng rỡ chạy bay trong nháy mắt đã ra khỏi thành Tương Dương.

Khi trời vừa sáng thì chàng đã đi xa hơn năm mươi dặm đường rồi, bên vệ đường có cái quán nhỏ đã mở cửa, thằng bé làm công đang nhúm lửa thổi “phù phù”.

Cừu Thiên Hiệp bước vào xin nước để rửa tay rồi kêu vài món ăn lót lòng.

Bỗng chàng nhớ lại cái bọc vải mà Hiên Bá Vong đã trao cho chàng lúc nãy, vì gập rút chàng không mở ra xem nên không biết gì trong ấy, chàng chỉ nghe bọn ma đầu chúng gọi tên “ma linh” mà thôi.

Nghĩ như vậy, chàng cạy mở ra xem thì chàng chỉ thấy một chiếc mặt nạ do một tay thợ lành nghề điêu khắc tài tình, giống hết như cái mặt người sống, vẻ mặt hồng hào, đôi mắt sáng sủa tinh vi. Nếu đem bịt lên mặt thì đâu ai biết được lớp mặt giả tạo ấy!

Chàng đoán biết đây là một đồ chơi quý báu, bèn bỏ vào bọc và cột trong bụng cùng với Thiệt thư.

Bỗng có tiếng chân lộc cộc từ ngoài đi vào và xuất hiện trước cửa quán bốn trung niên đạo sĩ đứng sắp hàng ngay thẳng. Tất cả đều mặc đạo phục màu vàng, lưng đeo trường kiếm.

Nhìn thẳng vào mặt chàng, cả bốn người đều chắp tay lên ngực mỉm cười và niệm phật hiệu.

- A Di Đà Phật!

Cừu Thiên Hiệp thấy thế liền đứng dậy lễ phép nói:

- Xin mời bốn vị đạo trưởng ngồi!

Bốn vị đạo trưởng nhìn nhau, rồi một người trong bọn nói:

- Hình như không phải hã!

Một người nhỏ nhất trong bọn đáp:

- Chắc chắn không sai. Nghe nói hã là đứa bé mới xuất đạo. Hãy hỏi hã thử nào.

Dứt lời, người ngô ì trước đứng dậy chấ p tay cung kính hỏi chàng:

- Các hạ có phải từ “Phi Lai Sơn trang” đế n đây không?

Nghe lời nói của chúng, chàng sanh nghi, nhưng không thể nói đồ i được. chàng đồng dạc đáp:

- Đúng đầ y! Tại hạ chính là Cừu Thiên Hiệp từ “Phi Lai Sơn trang” đế n đây.

Vừa dứt lời bô n người nhảy qua bô n phía rút kiế m “leng keng” vây chàng vào giữa.

Đạo sĩ nhỏ vác kiế m lên vai rô i chấ p tay cười dài nói:

- Bầ n đạo chúng tôi tuân theo lệnh chương môn ở đây chờ các hạ đã hai ngày rô i. vậy xin mời các hạ hãy theo chúng tôi gấ p đi.

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả nói:

HỒI THỨ MƯỜI

Dưới chân núi võ đang

Bồ'n vị đạo trưởng tu tại núi nào? Tại sao quý chương môn lại đoán chắ'c tại hạ đi ngang qua đây mà đón mời?

Đào sĩ ô'm nghiêm sắ'c mặt nói:

- Chúng tôi đề'u ở Võ Đang Sơn Thanh Khư Quan!

Cừu Thiên Hiệp biế't rõ võ đang Sơn Thanh Khư Quan là nơi phát nguyện của danh môn chánh phái. Kiế'm thuật quán tuyệt võ lâm, nhưng chàng vẫn giả vờ nói:

- Quý chương môn là vị nào?

Nghe nói, đạo sĩ ô'm cau mày ra vẻ khó chịu rồi trao kiế'm sang tay mặt trá'ng giọng nói:

- Võ Đang chương môn chúng tôi, tuyệt thề' võ lâm, uy danh vũ hội ai mà không biế't cái tên Vân Tiên đạo trưởng? Tại sao các hạ lại hỏi ngớ ngẩn như vậy?

Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích đáp:

- Thề' mà tại hạ không biế't được, thật đáng trách!

Kiế'm dài của bồ'n đạo sĩ bỗng khua đông “leng keng” đạo sĩ trẻ tuổi ưỡn ngực nói lớn:

- Nhị sư huynh! Chớ nên đôi co nữa, hãy mời đi!

Đạo sĩ ô'm vung lưỡi kiế'm chỉ ra ngoài cửa và nói:

- Xin mời các hạ đi!

Chàng nheo đôi mắt lại “hừ” nhẹ một tiếng rồi ngò ì xuống bàn vừa nói vừa rót nước ra chén vừa nói:

- Lâu nay tại hạ không quen biết gì với quý chương môn, hơn nữa tại hạ quá bận việc nên không tiện đi theo quý đạo trưởng. Nếu cần, hẹn ngày khác tại hạ sẽ đến đây.

Dứt lời chàng nâng chén nước uống một cách tự nhiên như không có việc gì xảy ra xung quanh vậy.

Thấy thái độ của chàng coi thường họ nên cả ba đạo sĩ kia siết chặt cây kiếm trong tay ra vẻ giận dữ.

Một người trong số nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ ốm gầy t:

- Nhị sư huynh!...

Tiếng nói như nhắc nhở việc gì, đạo sĩ lớn liền chớp đôi mắt rồi lạnh lùng nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Xin mời các hạ hãy đi một lượt với chúng. Vì các hạ không muốn đi cũng không được.

Cừ Thiên Hiệp cau mày hỏi:

- Tại sao thế?

Đạo sĩ trẻ tuổi cười hăng hắc nói:

- Tại vì đã có bốn người trong tám đại kiếm thủ của Võ Đang đã đứng trước mặt các hạ rồi.

Cừ Thiên Hiệp đặt mạnh ly nước xuống bàn rồi cười ha hả nói:

- Dù cho có đủ mặt tám đại kiêu thủ của Võ Đang nơi đây đi nữa, việc đi hay không cũng đều do tôi quyết định, không ai có quyền ép buộc tôi cả.

Vừa dứt lời, đạo sĩ trẻ tuổi lúc lắc đôi vai rồi tiến đến bên bàn nhìn thẳng vào mặt chàng quát lớn:

- Ô! Tự cao quá! Người có biết nơi đây là thuộc địa phận của ai đây không?

Cừ Thiên Hiệp nổi giận đứng dậy vỗ bàn và quát lớn:

- Người đời có quyền đi trên đường đời, không cần biết là địa phương của ai cả và cũng không ai có quyền cản trở.

Gã đạo sĩ liền lướt tới cầm lưỡi kiếm lên bàn gằn giọng nói:

- Ta không ngờ người lại không biết điều đến như vậy! Dưới chân núi Võ Đang này xưa nay chưa có người nào dám trái lệnh cả?

Hai đạo sĩ kia cũng ứng tiếng nói lớn:

- Nếu người không vâng lời thì buộc lòng chúng tôi phải ra tay vậy!

Cừ Thiên Hiệp quá tức giận, chồm hai tay trên bàn nhún một cái, thân chàng đã bay vọt ra ngoài sân, giờ tay chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nói lớn:

- Ta, Cừ Thiên Hiệp không thù oán gì với các người nên không muốn ăn thua làm gì, nhưng đến nước này không ra tay cũng không được. Vậy thì các người cứ đánh đi để ta xem thử kiếm pháp quán tuyệt giang hồ của Võ Đang ra thế nào.

Bố n đạo sĩ đề u lầ n lượt bay ra sân, ai nấ y đề u vận công đưa ngang kiế m thủ thế chờ cơ hội ra tay.

Cừu Thiên Hiệp thấ y sắ c mặt của họ nổi lên sát kiế p nhãn quang loáng ra sáng ngời, chàng cười hăng hắ c nói:

- Võ Đang kiế m thủ lại chậm chạp như thế sao? Ra chiêu đi!

Đạo sĩ ô m hét:

- Người hãy lấ y binh khí đi!

Chàng giơ hai cánh tay nói:

- Tại hạ chỉ dùng hai cánh tay này thôi! Các người cứ việc đem hế t sức lực mà đánh đi.

- Được rô i! Thắ ng bé, mi cũng quá kiêu ngạo.

Đạo sĩ trẻ tuổi rô ng lên một tiế ng nói rô i nhảy tới đánh ra một chiêu “Bạch hạt triển chí” đường kiế m bay vun vút quả nhiên kiế m chiêu của Võ Đang thật phi phạm.

Bấ y giờ công lực chàng đã tăng thêm gấ p bội, tuy chưa đế n mức thân tâm hợp nhấ t, nhưng chàng biế t có thể diễn “Lôi ảnh cửu chuyển” để tránh né cũng không đế n nổi gì.

Do đó chàng rấ t vững tâm, bình tĩnh lách sang rấ t lanh lẹ tránh khỏi đường kiế m rô i dùng hai ngón tay đâm thẳng lên cánh tay của đạo sĩ trẻ tuổi, luồ ng chỉ phong tô ng ra ghê tởm.

Đạo sĩ trẻ tuổi mới đánh ra một chiêu thì thấ y chàng biế n đầu mắ t, nên rấ t ngạc nhiên bèn thâu kiế m trở lại. Nhưng vừa mới rút kiế m, bỗng nghe trên cánh tay có một luồ ng chỉ phong công đế n.

Đạo sĩ ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy ra ngoài hơn một trượng mặt mày hớt hải lập cập nói:

- Ô! Tiểu tử...

Cừu Thiên Hiệp không ngờ mình đánh tầm bậy như vậy mà lại có uy lực khả dĩ, chàng phất khởi cười ha hả nói:

- Ta tha chết cho ngươi một lần đây!

Đạo sĩ ôm thầy thế liên quát kiếm nhảy tới nói lớn:

- Ngươi hãy đỡ thêm chiêu nữa của ta đây.

Đường kiếm của đạo sĩ này quả nhiên tinh vi hơn đạo sĩ kia nhiều. Chiêu kiếm biến hóa thành muôn vạn lưỡi kiếm, ánh tỏa ra sáng ngời thế công mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp đã có một công lực gấp năm lần tuổi tác của chàng lại còn thêm tuyệt thế thần công trên Thiết thư, giờ đây chàng chỉ còn thiếu u kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Thì làm sao nhị đại đệ tử của Võ Đang với chàng được.

Người ta thấy bóng chàng bay lượn như một làn khói nhẹ bốn lưỡi kiếm chém tới như mưa nhưng không làm sao có thể động đến vạt áo của chàng.

Lúc ấy, khách qua đường có rất đông người đứng xem, ai nấy trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Qua hồi lâu, chàng cảm thấy hứng thú vận công lực lên hai cánh tay rồi hét lớn:

- Hãy buông tay hết.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng hét của chàng vừa dứt thì bỗng bốn cây trường kiếm đề`u văng ra xa hơn một trượng, bốn đạo sĩ liề`n kinh hãi ré lên, kiếm trong tay đã văng mắ`t mà còn ngã lăn dưới đấ`t, mặt mày dính đầ`y tro bụi.

Chàng không đánh tiế`p mà chỉ đứng đó cười khanh khách nói:

- Chỉ có hai chiêu xuấ`t qui nhập thầ`n ấy mà cũng định bắ`t nạt người khác sao?

Bao nhiêu khách bộ hành đứng ngoài xem bỗng vỗ tay reo lớn:

- Hay lắ`m, hay lắ`m!

Bốn đạo sĩ tro`` mắ`t nhìn nhau sắ`c mặt tím ngắ`t. Trong đó có hai người bị sùng mắ`t lẹm mũi lại càng làm cho những người đứng xem tức cười nôn ruột.

Chàng nhin cười, chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nghiêm sắ`c mặt trầ`m giọng nói:

- Hãy nhớ lầ`y bài học hôm nay, và từ nay đừng có ỷ sô` đông mà hòng bắ`t nạt kẻ cô đơn đầ`y nhé!

Trong đám quầ`n chúng bỗng vang lên tiế`ng con gái cười the thé, và nói:

- Hí hí! Bài học vỡ lòng hay lắ`m! Hay lắ`m! Hôm nay Võ Đang kiế`m thủ lại bị nhục ở nơi đấ`t mình, thật không thể ngờ được!

Bốn đạo sĩ liề`n bỏ mặt đứng phắ`t dậy quét tám luồ`ng nhõn quang về` phía phát ra giọng nói móc họng đó.

Cừu Thiên Hiệp cũng cau mày nhìn sang phía quầ`n chúng. Thì ra người nói ấy không ai khác hơn là Hoa Qui lệnh chủ Bích Lệ Hồ`ng,

mà chàng đã gặp được ở ngoài thành Tương Dương, vào đêm ác
chiến với Thiên nam Song tinh ấy.

Thầy thế, chàng định xoay mình bỏ đi. Ngờ đâu tám con mắt
của đạo sĩ không thèm để ý đến chàng mà chỉ hằm hằm muốn ăn
thua với thiếp u nữ kia.

Chàng liền dừng chân lại nói với bốn đạo sĩ:

- Nếu cần cứ đến tìm ta (Cửu Thiên Hiệp), chớ đừng đi gây
chuyện với người khác.

Đạo sĩ ốm nhìn trùng trùng gầy giọng nói:

- Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu! Chúng mình hôm nay cứ
yên tâm đi. Rồi đây đạo gia chúng tôi sẽ không quên món nợ hôm
nay đâu.

Cửu Thiên Hiệp cười ha hả đáp:

- Họ Cửu này nếu được trời nuôi sức khỏe thì lúc nào cũng sẵn
sàng lãnh giáo.

Bích Lệ Hồ ãng bước tới neho đôi mày liễu, lạnh lùng nói:

- Quân tử báo thù, ba năm không trễ, ha ha ha...

Một câu nói đầy mỉa mai chế nhạo, khiến cả bốn đạo sĩ dùng
chân lại áp tới vây quanh Bích Lệ Hồ ãng.

Đạo sĩ ốm vùng tay nạt.

- Bích Lệ Hồ ãng! Chúng ta không can phạm gì đến mi, tại sao mi
muốn sanh chuyện với chúng ta sao?

Thì ra họ đã quen biết nhau rồi!

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồ`ng lạnh lùng nói:

- Các người đánh đấ`u như thế` thì ai mà không tức cười? Tấ`t cả những người ở đây đẽ`u cười hế`t chứ đâu phải một mình ta?

Nàng đưa tay trở đắ`m quầ`n chúng nói tiế`p:

- Các người xem kia! Có ai không cười đâu nào? Ha ha...hi hí...

Dứt lời nàng cười ngắ`t nga ngắ`t nghèo, khiế`n bồ`n đạo sĩ giận tái mặt. Đạo sĩ ố`m nghiế`n răng ken két nói:

- Mi quên rằ`ng Bích Lão Ma và chươ`ng môn bổn phái là đôi bạn giao du thân thiế`t sao?

Bích Lệ Hồ`ng nghe nói biế`n sắ`c mặt quát lớn:

- Này Tri Huyề`n! Tiểu Tạp Mao! Mi nói ai là lão "ma lịnh" hả!

Vừa nói, nàng vừa chồ`ng nạnh lướt tới vươn cánh tay mặt lên như muố`n đánh bồ`n đạo sĩ.

Cừu Thiên Hiệp thắ`y thề` thầ`m nghĩ:

“Hỏa khí của cô nương này thật không vừa, người ta nói lỗ`n một tiế`ng là định ra tay ngay, thế` thì khách giang hồ` gán cho cái hiệu “độc trắ`ng đờn” là phải lắ`m mà! Ô`! Thật là danh bắ`t hư truyề`n”.

Đạo sĩ ố`m cũng nộ khí xung thiên lướt tới đứng sát trước mặt nàng nói lớn:

- Bích cô nương muố`n phá tan hỏa khí thì cứ việc ra tay đi!

Tuy đạo sĩ ố`m làm ra vẻ giận dữ nhưng trong lòng cũng hơi ngại, căn cứ trên tiế`ng gọi Bích cô nương thì cũng đủ biế`t trong thâm tâm có phầ`n sợ hãi.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồ`ng vẫn còn chưa bớt giận, nàng trở vào mặt đạo trưởng trẻ tuổi nạt nộ:

- Lúc nãy Tri Huyền Tiểu Tập Mao, hắ`n dám buông lời xấ`c lảo gọi lão ma kia, lão ma nọ. Phải gọi hắ`n giải quyế`t cho xong câu nói á`y, nế`u không ta quyế`t không nghe đầ`y!

Đạo sĩ ố`m dịu giọng nói:

- Bác sư đệ tuổi còn trẻ nên nói còn chưa đứng đắ`n lắ`m!

Nghe nói, nàng lại càng thêm giận dữ hơn và nói:

- Chẳng lẽ bác đại kiế`m thủ mà còn trẻ tuổi hơn tôi sao chính như tôi đây mà còn bị gán cái hiệu “độc tráng đơn” thì để cho công bắ`ng hơn, trong Võ Đang Huyền của các người thì bắ`t đầ`u hôm nay phải liệt thêm vào một chữ “bô`i” tôi mới nghe, vì một người trong bọn dám buông lời ngạo mạn một kẻ bẽ` trên.

Ngừng một lát nàng tiế`p:

- Sao? có bắ`ng lòng như thế` thì cho biế`t ý kiế`n đi! Nế`u không hôm nay tá`t cả bô`n người đầ`u phải ở lại đây hế`t, nhấ`t thiế`t ta không cho về` Thanh Khu Quan đâu!

Cừu Thiên Hiệp nghe nàng nói, chàng cảm thấ`y lạnh mình và thầ`m nghĩ:

“Võ Đang và Thiế`u Lâm là hai danh môn chánh phái đệ nhấ`t của võ lâm mà Bích Lệ Hồ`ng lại dám buông lời không kiêng nể` gì cả. Thật là quá lẽ` vậy!”.

Tức thì, đạo sĩ trẻ tuổi lách mình một cái lướt tới trước mặt Bích Lệ Hồ`ng cắ`n rằng nói:

- Độc trắng đơn! Trí Huyền này hôm nay cũng liêu chút tu vi, để xem thử cái độc của mi như thế nào cho biết!

Bích Lệ Hồng trợn mắt quát lớn:

- Thằng lỗ mũi trâu! Mi lại còn dám cả gan nói lên cái ngoại hiệu của ta nữa sao? Thật là xác xược, để ta thay cho Võ Đang dạy mi một bài học cho biết.

Dứt lời, người ta chỉ thấy một bóng xanh lướt qua lẹ như điện chớp, nàng đứng sau lưng đạo sĩ trẻ tuổi hết lớn:

- Sao? Mi có thừa nhận thêm vào chữ “bồ” không?

Ba đạo sĩ kia thấy thế tái mặt gọi lớn:

- Bác sư đệ!...

- Á!

Tiếng kêu của ba đạo sĩ kia chưa dứt, thì đạo sĩ trẻ tuổi đã ré lên một tiếng thốt thanh, thân mình đạo sĩ co rúm lại như con cóc, hai hàm răng cắn chặt đôi chân run rẩy như thằn lằn bị đứt đuôi.

Người ta thấy năm ngón tay của Bích Lệ Hồng đã bấu chặt lên vai trái của đạo sĩ trẻ tuổi. Nàng bóp đúng huyệt “kiên cảnh” nên đạo sĩ ấy bị co rút và đau đớn vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế cũng lạnh mình thềm nói:

- Ôi! Thủ pháp gì mà lạnh lẽo và đích xác quá vậy!

Ngoài kia, mọi người đứng xem đều khen hay không ngớt.

Lúc bảy giờ trên trán của Trí Huyền đạo sĩ đã toát mồ hôi to như hạt đậu, đôi mắt trợn ngược lên hàm răng nghiến ken kết đôi

môi mấp máy nhưng vì đau quá không còn nói gì được nữa.

Ba đạo sĩ kia, thầy thế ai nãy đều tức giận đưa mắt nhìn nhau, bỗng đạo sĩ ô m lướt tới dịu giọng nói:

- Bích cô nương! Linh tôn đại nhơn và bộ chương môn đã kết giao với nhau rất mật thiết, xin cô nương chớ vì việc nhỏ như thế mà....

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồ ng vươn đôi mày liễu lên, siết chặt bàn tay thêm tí nữa rồi nói:

- Ta vẫn biết tình bạn giữa phụ thân ta và chương môn của các người không phải là không mật thiết, nhưng hã n đã gọi phụ thân là “lão ma” ta cần phải tìm thắ ng lỗ mũi trâu già đó để hỏi thử hã n dạy đệ tử hã n xấ c xược như thế nào?

Đạo sĩ ô m tái mặt nói:

- Bát sư đệ nói lời một tí mà cô nương lại dám...

Bích Lệ Hồ ng trầ m giọng hỏi:

- Tôi sao?

Đạo sĩ ô m liế m hai vành môi rồi nói:

- Cô nương cũng vừa mới gọi chương môn của chúng tôi bắ ng thắ ng...

Nàng vẫn biết đạo sĩ á y không dám lập lại tiế ng “lỗ mũi trâu già” của nàng vừa mới nói, nhưng nàng vẫn giả vờ hỏi:

- Thắ ng gì? Nói đi!

Cừu Thiên Hiệp là người ngay thẳng trung hậu, chàng đâu biết được nàng muố n gây chuyện làm khó bô n đạo sĩ á y! Bởi thế,

chàng cho những việc ấy đều vô ý thức mà thôi, nên chàng xen vào can thiệp nói:

- Lúc này cô nương cũng gọi chàng môn người ta bằng “thằng lỗ mũi trâu già” thế thì hòa cả làng cho rồi! Vì hai bên đã kết nghĩa tâm giao với nhau rồi chớ nên làm méch lòng nhau. Tôi đề nghị bỏ qua việc này đi là hơn!

Nàng chu miệng đưa mắt háy chàng một cái rồi nói:

- Ô! Người ta giảng hòa sao? Chắc là sợ phái Võ Đang trả thù nên phải tìm cách nịnh bợ trước chứ gì?

Chàng không ngờ mình có lòng tốt như vậy mà lại bị nàng nói xấu, chàng lắc đầu vai toan lướt tới nhưng rồi nghĩ lại mình là con trai không nên đôi co với con gái.

Chàng dịu giọng:

- Cô nương làm rồi! Tại hạ chỉ sợ lẽ phải thôi chứ bình sanh không biết sợ ai cả. Mặc dù Võ Đang có cao thủ đệ nhất giang hồ đi nữa mà làm điều không phải, tại hạ cũng “cóc cá”!

Bích Lệ Hồ nàng cau mày nói:

- Thế thì người cho rằng tôi sợ Võ Đang sao?

Chàng không ngờ nàng lại khí phách đến như vậy, nên quá lo ngại cho nàng bèn gượng cười và ngập ngừng nói:

- Cô nương! Cô không nên...

Nàng vẫn lắc đầu không chịu thôi:

- Tôi sao? Chỉ có thế mà người cho là quá sức tưởng tượng của người rồi sao? Phải lắm, để tôi bước thêm một bước nữa cho người

xem!

Dứt lời, nàng quay lại nói với ba đạo sĩ:

- Ta muốn ba người đều đồng thanh hô lên một tiếng “lỗ mũi trâu già”. Nếu không thì hừ! Hừ! Hừ!...

Tuy nàng không nói ra là nàng sẽ làm gì nữa, nhưng chắc chắn là nàng sẽ vận thêm công lực bóp mạnh hơn nữa, để cho Tri Huyền đạo sĩ quả nhiên quại trên tay nàng, thì các đạo sĩ kia sẽ đau lòng chịu không nổi chứ gì?

Lúc bây giờ sắc mặt của đạo sĩ Ôm giận đến bầm tím còn hai đạo sĩ kia cũng tức giận vô cùng, họ đều lăm le thanh trường kiếm muốn ra tay.

Nàng lạnh lùng hét:

- Có đồng thanh hô không? Độc tráng đơn này sẽ ra “độc” đây.

Bàn tay nàng lại xiết chặt thêm tí nữa khiến Tri Huyền kêu lên.

- Á! Ừ, ừ... ô, ô... a!

Đạo sĩ Ôm nghiêng rằng rồi sa sầm nét mặt nói:

- Được! Tôi buông lòng rồi đây, hãy buông ra!

Nàng cười the thé nói:

- Người hô lên rồi ta sẽ buông tay!

Đạo sĩ Ôm liếc mắt nhìn hai người phía sau nháy nhó rồi cả ba đồng thanh hô:

- Lỗ mũi trâu già.

Những người đứng xem ngoài kia đều vỗ tay cười lớn, còn nàng thả Tri Huyền ra rồi cũng cười ngất nga ngất nghèo.

Bô n đạo sĩ vội vã nhất bô n thanh trường kiếm rồi cắ m đầu chạy một mạch không thèm ngoái lại. Thật là khó coi quá!

Cừ Thiên Hiệp cau mày nhìn Bích Lệ Hồ ng còn đang cười rã c. Chàng lắ c đầu lia lịa.

Tấ n hài kịch này đế n đây dường như đã chắ m dứt nên mọi người đứng xem đều lắ n lượt giải tán mắ t hế t.

Nàng liế c đôi mắ t lay lắ y về Cừ Thiên Hiệp rồi gắ n giọng:

- Ngươi lắ c đầu cái gì? Xem như thế ́ không sợ mắ t sao?

Cừ Thiên Hiệp khế cười nói:

- Cô nương làm như thế ́ thì thà chế t đi còn hơn, tôi xem bô n đạo sĩ á y đã cắ m gan lắ m đắ y. Món nợ hôm nay sợ e khó phai nhòa lắ m.

Nàng cắ n môi nói:

- Ngươi sợ chúng nó chứ tôi thì không khi nào sợ.

Chàng nói:

- Tôi không phải nói ai sợ, mà tôi chỉ muố n ở đời không nên gây thù kế t hận, hơn nữa đố i với Võ Đang cô nương không có thâm thù đại hận gì thì không nên làm như thế ́.

Nàng nghiêm sắ c mặt nói:

- Chỉ vì ngươi nên mới sanh ra chuyện đó còn nói gì nữa?

- Vì tôi?

Nàng gật đầu đáp:

- Phải đấy, nếu người không đánh bay trường kiếm của chúng nó thì đâu đến nỗi? Vì khi vắng kiếm ra chúng bò lê t như một con cóc thì ai mà không tức cười. Bởi thế tôi mới khen hay nên mới phát sinh ra việc này chứ sao?

Nghe vậy, chàng không biết nói sao cả, vì chàng đã thừa biết tính tình của cô nương này rồi. Nếu nói với nàng thì sẽ bị nàng nói lý sự xoay vần không biết lúc nào mới xong.

Nghĩ như thế, chàng gật đầu mấy cái rồi nói:

- Cô nương nói rất có lý! Việc ấy đều do tại hạ cả, xin cô nương bỏ qua cho.

Dứt lời, chàng cúi chào Bích Lệ Hồng rồi quay mình bỏ đi.

Nàng vội gọi lớn:

- Hãy khoan đã! Người đi đâu vậy?

Chàng vừa đi vừa quay đầu lại nói:

- Tại hạ có việc gấp phải đến Hạc Long Sơn chắc không thể tiếp chuyện với cô nương được nữa đấy!

Bích Lệ Hồng lại bước theo chàng than thở:

- Người không muốn gận tôi, thì để tôi gận với người chứ biết làm sao bây giờ.

Cừu Thiên Hiệp nghe nói rất ái ngại trong lòng, chàng cau mày nói:

- Tội gì cô nương lại phải làm như vậy.

Nàng vội bước nhanh tới mấy bước nữa sát cánh với Cừ Thiên Hiệp. Rồi nửa giả vờ nửa thật nói:

- Thế nào? Con đường nay chỉ có một mình người mới có quyền đi thôi sao?

Chàng vội lắc đầu nói:

- Tôi không có ý nghĩ thế! Cô nương có quyền đi lắm chứ.

Nàng chau miêng lại nói:

- Thế thì người cũng biết đi đâu đấy!

Chàng không dám trả lời nữa chỉ lặng lẽ bước nhanh, còn nàng thì theo sát như bóng với hình. Có lúc chàng đi mau, có khi lại bước rất chậm thế mà nàng vẫn sát cánh không rời khỏi tí nào cả.

Hồi lâu, mặt trời đã bắt đầu chen lặn chỉ còn cô gái ngẩng lên mới phóng ra tia nắng cuối cùng, cũng như nàng Bích Lệ Hồng không thể chịu đựng được không khí trầm lặng này nữa. Nàng nói:

- Tại sao người không nói chuyện?

Cừ Thiên Hiệp không muốn cãi lý với nàng và cũng không thể tách rời nàng, hơn nữa giữa ban ngày, đường đi có rất nhiều bộ hành, chàng không thể áp dụng thuật khinh công nên đành chịu bí. Chàng tức giận nói:

- Cô nương muốn tôi nói gì?

Nàng hỏi:

- Người có kết tình với Hồng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc không?

Chàng cau mày hỏi vặn:

- Hò`ng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc?

- Phải đấy! Phó Giáo chủ của Huyế`t Quan giáo đấy mà!

- Á...

Chưa dứt lời, thì bỗng đả`ng xa có nhiê`u bóng người chạy đế`n hai người giật mình dừng chân lại.

Vù vù! Vụt vụt!

Tức thì có trên hai mươi mấ`y vị lão đạo bay tới như tên bắn đứng chặn ngang đường của hai người. Tất cả đê`u mang trường kiế`m và vẻ mặt đầ`y sát kiế`p nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp và Bích Lệ Hò`ng nghiế`n răng ken két.

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

Thường thả'ng bát kiế'm

Lão đạo sĩ đứng đầ'u có bộ râu ngắ'n giố'ng như rể tre, mình mặc đạo màu nâu sau lưng đeo lưng lẳng một cây trường kiế'm dài thườn thượt.

Với lô' i phục sức như vậy kẻ ra cũng đã oai phong lắ'm!

Lão liế'c mắ't nhìn Bích Lệ Hồ'ng, nhưng lại quay sang nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Tôi là Võ Đang sơn nhị đại Tỉnh Huyề'n, phỏng theo lệnh của chương môn đê'n đây mời tiểu thí chủ và Bích cô nương ghé vào bồn quán hội diện.

Cừu Thiên Hiệp liế'c xéo san một bên thầ'y bồ'n đạo sĩ lúc này cũng có mặt ở đầ'y. Họ khế'p nép núp sau lưng đạo trưởng Tỉnh Huyề'n. Chàng đoán biế't những người này không phải thực tâm đê'n mời chàng mà họ muố'n dùng vũ lực để dẫn chàng về' sào huyết.

Tuy biế't vậy, nhưng chàng lo lên đường gắ'p, không muố'n tranh luận lời thôi, nên cô' nén lòng đáp xuôi:

- Tại hạ có việc câ'n, không thể ghé vào quán kéo dài thì giờ, phiề'n đạo trưởng chuyển đạt lời cảm ơn của tôi với vị Chương môn nhân. Còn như Bích cô nương đây, nế' u có thì giờ rảnh rồi, cũng nên vào bồn quán mà hội kiế'n.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồ'ng vương đôi mày liễu lên mỉm cười nói:

- Ô! Võ Đang sơn thành tâm thỉnh mời chúng ta đến. Nhưng người quan trọng chính là thiêu hiệp, không phải tôi đâu.

Thầy Bích Lệ Hồng nhanh nhẩu trêu mình, Cừ Thiên Hiệp toan tìm lời không chê, nhưng chàng chưa kịp nói thì đạo sư Tĩnh Huyền đã nói trước:

- Phải! Tiểu thí chủ chính là người được Chương môn nhân của bốn quán đề ý. Bốn quán cách đây không xa lắm, thì việc tiểu thí chủ ghé vào dùng tạm chén trà đâu có gì là mất thì giờ. Xin hai vị chờ từ chối.

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp đáp lời thì Bích Lệ Hồng đã lướt tới nói:

- Hừ! Quý vị ra đây là cốt để chúng tôi để gây chiến! Việc đã rõ ràng trước mắt, còn giả vờ nhân nghĩa làm gì chỉ cho chúng tai hại mắt.

Tĩnh Huyền lão đạo mặt đỏ sẫm, hàm râu rể tre như muốn đội ngược lên, đôi mắt lão xoe tròn nhìn chòng chọc vào Bích Lệ Hồng, nói:

- Bích cô nương! Chúng ta là những kẻ võ lâm giang hồ, điều đáng trọng là nguy danh và tín nghĩa. Ngày trước, lệnh tôn đại nhân đã có đến Tương Dương thành, và cũng ước hẹn với bốn Quán Chương môn nhân, chẳng lẽ việc đó cô nương không biết sao?

Bích Lệ Hồng khoa tay nói lia lịa:

- Ô! Ô! Ta không biết việc gì cả! Nếu các Ngươi muốn ăn thua thì cứ việc rút kiếm ra, hai lẽ sẽ được giải quyết.

Tĩnh Huyền lão đạo vọt người lên nói:

- Nếu ra khỏi võ đang địa giới thì Lệnh tôn đại nhân và cô nương cứ việc ra tay cướp đoạt báu vật, chúng tôi không có quyền gì ngăn cản cả. Còn ở đây là địa phận của Võ Đang sơn, không một kẻ nào có quyền xen tay vào. Chúng tôi không ngờ mới chỉ có ba ngày qua mà cô nương đã làm trái với lời hứa hẹn đó. Như vậy, đứng về danh dự và uy tín, cô nương đã không xem ra gì mà còn mấ t đi giao tình giữa hai nhà nữa.

Tĩnh Huyền đạo sư lý luận một hơi dài, nhưng Cửu Thiên Hiệp không hiểu gì cả. Vả lại chàng cũng không cần tìm hiểu sự liên quan giữa Bích Lệ Hồ ng và Võ Đang sơn làm gì.

Bích Lệ Hồ ng trái mặt đỏ rực lên, nàng cất giọng phẫn nộ:

- Bỏn cô nương không cần ai lên mặt dạy đời cả. Nếu muốn đấu lý thì cứ tránh đường ra, chờ khi khác, còn muốn đấu võ thì hãy ra tay ngay đi. Ngoài ra, mọi việc đều là những cái nhăm nhi, nhảm tai, bỏn cô nương không thì giờ đùa dai như vậy.

Tĩnh Huyền đạo trưởng mặt lạnh như tuyết t cười hi hi một lúc rồi cất giọng phẫn nộ nói:

- Trong địa phận Võ Đang sơn nếu muốn giao tranh bằng võ lực thì bỏn môn nhân xin vui vẻ thừa tiế p. Bà n đạo có công chiêm ngưỡng kiế m thức “Cái thê thập bát chương” của Bích cô nương, xin chớ trách bà n đạo đã vô lễ tiế p khách bằng cử chỉ không đẹp mắ t.

Dứt lời, Tĩnh Huyền đạo sư nghiế n hai hàm răng ken két, rút thanh trường kiế m ra khỏi vỏ.

Bích Lệ Hồ ng nét mặt vẫn thản nhiên, không vẻ gì bận rộn hay sợ sệt cả.

Nàng đưa chương trước mặt, mỉm môi nói:

- Hừ! Các người định ra tay một lượt sao!

Tĩnh Huyền cười khúc khích, quay mặt về phía sau, quét mắt nhìn hai ba mươi môn nhân bộ hạ của lão đang đứng và nói:

- Bích cô nương đã có hứng thú, muốn chúng ta hợp sức, vậy thì Đạo Huyền, Thanh Huyền, Thành Huyền, ba vị sư đệ hãy lãnh giáo Bích cô nương một trận.

Ba lão đạo này nghe gọi, đồng một lượt vung trước kiếm lướt tới chia nhau ba mặt, công đến các đại huyết của Bích Lệ Hồng.

Tĩnh Huyền đạo sư cũng vung kiếm lướt tới. Bốn người hợp thủ đánh với một giai nhân.

Tuy trước mặt toàn là đại địch sắc mặt Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên, thần thái vẫn thanh thoi không tỏ chút gì lo lắng.

Xem thế đã biết, Bích Lệ Hồng là một thiếu nữ đã dày kinh nghiệm giao đấu, và võ thuật của nàng không phải tầm thường.

Nàng tung song chưởng ra hét lớn:

- Được! Ta cho phép chúng bay ý nhà mà cạy đông đi.

Chưởng lúc này phát ra vu vu, chia làm bốn mặt tụ lại với bốn luồng kiếm quang của địch thủ.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy một mặt ngợi khen lòng dũng cảm của Bích Lệ Hồng, một mặt khinh bỉ lối hợp thủ hèn hạ của bốn lão đạo đó.

Tuy nhiên, lúc này chàng không thể xen tay vào trận đấu được. Bởi vì Tĩnh Huyền lão đạo chỉ tuyên chiến riêng với Bích Lệ Hồng

mà thôi. Và lại, trong lúc chưa biết thắng phụ về ai, chàng xen tay vào chưa chắc Bích Lệ Hồng đã hài lòng.

Do đó, chàng chỉ đứng bên ngoài sẵn sàng vận công, chớ khi cần thiết sẽ xuất thủ.

Kiểm pháp của Võ Đang là môn võ độc bá quần hùng. Tỉnh Huyền đạo sư lại là người cầm đầu trong “bát đại kiếm thủ công lực của ông ta trong võ đang chỉ thua một mình vị chưởng môn nhân mà thôi. Ánh kiếm của lão đánh ra chẳng khác nào như một nguồn suối bạc từ trên đổ xuống, có một sức mạnh kinh người.

Còn ba đạo sĩ kia cũng là những tay kiếm thủ trong số bát đại kiếm của Võ Đang, khi mà họ đã lên liên thủ hợp công thì giang hồ khó có ai mà đỡ nổi.

Tuy nhiên, “mươp đã ng lại gặp mặt cưa”, thân pháp của Bích Lệ Hồng đã đạt đến mức siêu phàm. Nàng như một con bướm bay liệng, lúc dùng chưởng phong đánh ra, lúc dùng chỉ lực điểm tới, tấ n thố i đề u theo thứ tự, không một chút rố i loạn.

Đứng bên ngoài chỉ thấy thân nàng chập chờn trong một vùng hào quang sáng rực trông rấ t đẹp mắ t.

Chỉ chồ c lát, hai bên đã giao tranh trên hai mươi hiệp mà vẫn chưa thấy bên nào chiế m được thượng phong.

Tỉnh Huyền lão đạo thấy bốn người mà không hạ nổi một cô con gái, nên lấ y làm hổ thẹn, mặt đỏ ngầ u, lão hét lên một tiế ng, dùng một chiêu tuyệt học phóng thẳng mũi kiếm vào ngực Bích Lệ Hồng nhanh như điện chớp.

Mũi kiếm chỉ còn cách ngực nàng trong gang tấ c mà Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài vẫn không thấy nàng tránh né gì cả, chàng

hoảng kinh “á” lên một tiếng.

Nhưng tiếng “á” vừa phát ra khỏi miệng chàng thì bỗng nghe một tiếng:

“Keng”.

Nửa lưỡi trường kiếm của Tinh Huyền lão đạo đã bị gãy tiện đi, bắn bỗng lên trời như một mũi tên vậy.

Một kiếm thủ thượng thặng trong lúc giao tranh mà bị gãy kiếm là một điều nhục nhã không thể tưởng tượng, Tinh Huyền đạo sư mặt mày đỏ rực, ác ý lại nổi lên dữ dội lão rống lên một tiếng như voi gầm, rồi dùng một thế tột độ, lưỡi kiếm gãy liệ u mạng đâm thẳng vào đờn điếu ở bụng dưới Bích Lệ Hồ ng.

Đây là một thế mà từ khi thành danh đến giờ, Tinh Huyền chưa hề sử dụng trong lúc giao tranh.

Giữa lúc đó, ba vị đạo sĩ kia cũng hợp thủ cùng một lúc quay ba mũi trường kiếm chia ngược vào ngực, vào bụng lưng mỹ nữ với khí thế rất hung hăng.

Bích Lệ Hồ ng bỗng bị công hãm, trông rất nguy hiểm.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn, hét lên một tiếng:

- Cô nương!

Chàng vội phi thân vào!

Nhưng phút nguy hiểm ấy rất ngắn ngủi. Thân chàng chưa kịp phi đến thì đã nghe Bích Lệ Hồ ng hét lên một tiếng, tung song chưởng đánh tạt ra hai bên, đồng thời chân nàng chồm dật nhảy vọt lên ba trượng như một vệt khói xanh bốc lên vậy.

Chưởng lực của nàng đánh ra đã làm ba mũi trường kiếm của ba vị đạo sĩ bay đi, người nào cũng liểng xiểng lùi lại một bước.

Trong lúc phóng mình nhảy lên, nàng lại thuận chân đá vào cổ tay của Tinh Huyền một đá, làm cho cây kiếm gãy của lão suýt rời khỏi tay.

Tuy nhiên, những kiếm thủ trong phái Võ Đang toàn là những tay kịch độc, mặc dầu bị đánh lùi lại, họ vẫn gượng người tới, đâm mũi kiếm cho trúng đích.

Ngờ đâu lúc đó Bích Lệ Hồng đã nhảy lên cao rồi, bốn mũi kiếm gãy của họ kể cả mũi kiếm gãy của Tinh Huyền lại đâm vào nhau suýt gây thương tích cho đồng bọn.

Tinh Huyền kịp trông thấy hét lên:

- Hãy thu kiếm lại.

Ba đạo sĩ bộ hạ nghe hét vội dí mũi kiếm xuống đất, nhưng đã lỡ đà, đầu họ chạm nhau bốp bốp, đau đến nỗi mắt đỏ lửa ra!

Sau cái chạm mặt, bốn đạo sĩ lui về, trở mặt đứng nhìn nhau hổ thẹn khôn tả.

Bây giờ Bích Lệ Hồng đã nhảy ra ngoài đứng cách xa họ hai trượng rồi, mặt nàng vẫn tươi như đoá hoa xuân.

Cừu Thiên Hiệp mục kích thân pháp tuyệt đỉnh thân pháp tuyệt đỉnh của nàng, chàng tâm tấu ngợi khen. Đôi mắt chàng như dính chặt trên mình thiếp nữ.

Không phải chàng chiêm ngưỡng dung nhan của Bích Lệ Hồng mà chàng thèm phục người con gái, tuổi trẻ lại có được một võ công quán thế như vậy.

Giữa lúc đó thì nơi giữa sườn núi nổi lên một tiếng hú dài đến chát tai, điếc óc.

Các đạo sĩ tại trận nghe tiếng hú ấy vẻ mặt hân hoan. Họ quay đầu một loạt nhìn thẳng về phía sườn núi.

Cừu Thiên Hiệp thấy lạ, cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy trên lưng chừng đồi một vệt trắng từ những tam cấp bằng đá lao xuống. Chàng có cảm giác vệt trắng đó như một con bạch hạc từ trên không đáp xuống vậy.

Nhưng không khí vệt trắng đến gần thì Thiên Hiệp nhận ra ngay, đó là một vị đạo trưởng, mình mặc đạo bào màu trắng lưng đeo trường kiếm, râu tóc bạc phơ đôi mắt lóe ra hai luồng nhãn quang đến khiếp người.

Cứ trông vào võ công và lối khinh thân của vị đạo sư đó đã biểu diễn, Cừu Thiên Hiệp cũng đoán được, ngay lão ta là chương môn nhân của phái Võ Đang rồi.

Thật vậy, đạo sĩ vừa xuất hiện đúng là Thanh Khư Quan chủ Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng chưa xuống đến nơi thì trong Thanh Khư Quan đã vang lên tiếng trống rền rập.

Tiếp theo đó, trên lưng sườn núi lại hiện ra vô số bóng người cùng một lúc từ trên phóng mình xuống, đông ước dư trăm, khí thế không khác một dòng thác lũ.

Những bóng người này đều mặc áo màu huyền, lưng đeo trường kiếm, lô nhô cao thấp không đều nhau,

Bấy giờ, Vân Tiên đạo trưởng đã đến trước mặt mọi người.

Lão khoả'c tay áo rộng một cái, đưa mắ't nhìn Tĩnh Huyê'n đạo sĩ, với vẻ mặt lạnh phách vô cùng.

Tĩnh Huyê'n đạo sĩ vội cong mình thủ lễ, và nói:

- Thừa Quan chủ! Tuyệt thể' Thiê't thư hiện có trong người thiê'u niên này.

Cừu Thiên Hiệp trợn mắ't thầ'm nghĩ:

- Ô'! té ra chúng nó lại vì cuô'n Thiê't thư của mình mà kéo đê'n đây đông như vậy! Thật đáng ghét.

Chàng chưa kịp tỏ thái độ, thì Vân Tiên đạo trưởng đã liê'c nhìn Hoa Quỷ lệnh chủ hỏi:

- Hiệp nữ! Cháu đã gặp mặt lệnh tôn chưa?

Đôi mắ't của Bích Lệ Hồ'ng đang chăm chăm nhìn về' phía lưng đô'ì núi, nàng lơ lửng đáp;

- Không có.

Vân Tiên đạo trưởng quay lại câ't tiế'ng cười khúc khích nói với Cừu Thiên Hiệp.

- Thiê't thư là báu vật đệ nhấ't võ lâm, câ'n phải được qui về' danh môn chánh pháp, như thể' mới tránh được sát kiê'p! Tiểu thí chủ trẻ người non dạ câ't giữ không tiện, tô't hơn nên gởi lại cho Võ Đang chúng tôi để tránh tai vạ.

Câu nói â'y tuy ôn hòa, song hàm chứa một cái gì kiêu ngoa, xảo quyết, làm cho Cừu Thiên Hiệp không thể nào nhin được.

Chàng cười khảy vài tiế'ng, rô'ì thông thả đáp:

- Hừ! Đạo trưởng là một vị chương môn nhân phái Võ Đang, dĩ nhiên phân tách được phải trái, thiện ác mới phải chứ? Đạo gia trọng nhất là “thanh tịnh vô vi”, không ham muốn gì cả, thế mà lại sinh tâm đón đường cướp giật của quý, như lại dám xưng mình là danh môn chánh phái sao?

Bị Cừ Thiên Hiệp chỉ trích Vân Tiên đạo trưởng nổi giận, đôi mày bạc cau lại. Lão hét lớn:

- Thằng con nít! Mày chưa ráo máu đầu mà lại dám đứng trước mặt bốn chương môn dùng lời đạo đức! Thật đáng buồn cười!

Cừ Thiên Hiệp cũng không nhin, trợn mắt nói:

- Sự hiểu biết của con người không phải căn cứ ở tuổi tác. Trong đời thiếu gì người đã vì tham vọng mà hủy bỏ một đời khổ hạnh công phu.

Vân Tiên đạo trưởng là một bậc võ lâm thành danh trên giang hồ, ông đã giữ chức chương môn nhân của một đại môn phái mà bị một thiếu niên hạc sách như vậy làm sao ông ta chịu nổi.

Lão rống lên một tiếng quát chúa:

- Câm miệng! Nếu không vào đến địa phận của Võ Đang sơn thì thôi, mà đã vào đây rồi tất nhiên không có một kẻ nào dám phách lối như vậy.

Cừ Thiên Hiệp biết không thể nào tránh khỏi một cuộc ác đấu. Tuy nhiên, chàng rất hài lòng. Vì đây là một cơ hội chàng có thể đem sức nội công của chàng vừa được hưởng thụ ra thử thách.

Chàng cười nhạt nói:

- Nếu vậy xin quý chương môn cứ ra tay xem.

Vân Tiên đạo trưởng đưa tay lên cây trường kiếm lắ c lư sau lưng và nói:

- Đã hơn mười năm nay, lão chưa hề rút ra vỏ thanh “truy vân cô kiếm” này, lẽ nào hôm nay lại để cho nó phải vấ y máu của một đứa con nít sao?

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả:

- Chỉ sợ không được như thế .

Vân Tiên đạo trưởng nở một nụ cười khinh bỉ, rõ ề i không dùng đế n trường kiếm, mà chỉ dùng song chưởng giao đấ u với Cừu Thiên Hiệp mà thôi.

Lão lướt mình tới, mười đầ u ngón tay cong cong chụm lại như mười cái móc sắ t chụp lên “thiên linh cái” đố i phương.

Cừu Thiên Hiệp cười gắ n một tiế ng rõ ề i đánh thẳng ra một chiêu.

Chưởng phong phát ra ào ạt! Thêm vào đấ y một luô ã ng chỉ lực của chàng điềm thẳng đế n đại huyết của Vân Tiên đạo trưởng nhanh không thể tả.

Chiêu thức của chàng vừa phát ra đã làm cho Vân Tiên đạo trưởng thắ t kinh, ông ta không ngờ một đứa bé trẻ tuổi lại có một công phu lợi hại dường ấy.

Lão hét lên một tiế ng, dùng khinh công nhảy vọt ra ngoài bảy bước.

Trong lúc đó, Cừu Thiên Hiệp đắ c thủ chiêu đầ u lẽ ra phải lướt tới để truy kích, nhưng chàng vì thiế u kinh nghiệm giao đấ u nên

vẫn đứng nguyên một chỗ, khiên cho đồ i phương có đủ thì giờ thoát nguy.

Vân Tiên đạo trưởng sau khi tránh được một độc chiêu của chàng liền lướt mình tới nhanh như chớp, dùng thế “Bạch hạc chương pháp” phản công.

Cừu Thiên Hiệp hét lên:

- Hừ! Qua một chiêu chưa phục sao? Vậy hãy đỡ chiêu này.

Chàng vận công lên song chương, sức gió phát ra “vo vo” trong chớp mắt chàng đã diễn ra nhât chiêu tam thức, song thủ lực chương. Chương nào chương nấy đều có một sức nặng như núi, ép tới Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng là nhân vật thành danh trên giang hồ, công lực không phải tầm thường, thế mà đồ i với chương lực của Cừu Thiên Hiệp ông cũng phải khựng khiếp, thầ m nhủ:

- Quái! Thầ ng bé này là người hay là quỷ mà có được một nội lực đập phi phạm như vậy. Cứ đem công lực của hắ n ra mà so thì sợ trong Võ Đang sơn không ai có thể đỡ nổi hắ n quá mười chiêu rồi!

Cừu Thiên Hiệp diễn ra ba chiêu sát thủ, thầ y không đẩy lui được Vân Tiên đạo trưởng, lòng chàng có chút lo ngại. Chàng không dám mạo hiểm tấn công như phút ban đầu, mà chỉ lựa đánh những đòn thật vững chắc.

Bóng chương trao đổi nhau vun vút, sức gió rợn người!

Những vạt áo phất qua phất lại chớp nhoáng.

Chỉ loáng mắt, hai bên đã đánh nhau quá mười chiêu rồi,

Cừu Thiên Hiệp bỗng diễn ra thân uy, đôi chân lúng đật nhảy tung lên cao ba trượng, miệng hét lên một tiếng rât lớn.

Vân Tiên đạo trưởng thât kinh, cũng phải tung người nhảy theo. Nhưng lão chưa nhảy lên kịp thì đã thấ y đố i chươ ng của Cừu Thiên Hiệp từ trên cao ép xuô ng, cả người lẫn chươ ng như một quả Thái sơn đè xuô ng vậy.

Vân Tiên đạo trưởng tái mặt, thô t ra một tiế ng:

- Nguy rô ì!

Vừa nói, lão vừa cong người như một cánh cung lộn ngược ra đằng sau hai trượng.

“Bùng!”

Một tiế ng long trời lở đât vang lên, cát bụi tung bay mù mịt, không ai còn thấ y gì nữa.

Qua một lúc, bụi tan khói tạnh, mọi người mới biế t chươ ng lực của Cừu Thiên Hiệp đã đánh hụt Vân Tiên đạo trưởng và tạt xuô ng mặt đât làm lũng sâu một lỗ đế n cả bảy thước.

Võ Đang bộ hạ ai nấ y đề u trợn mắ t, cứng lưỡi, đứng trôn người như những pho tượng gỗ.

Vân Tiên đạo trưởng bị nhục, mặt đỏ hóa thành màu tím.

Lão với tay ra sao lung, rút thanh “truy vân cổ kiế m” ra, chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thấ ng bé! Mày rèn luyện ở đâu mà có được công phu quái ác như vậy? Chính mày đã ép buộc bốn chươ ng môn phái phạm sát sanh đấ y.

Hoa Quỷ lệnh chủ lệ Bích Lệ Hồ`ng nãy giờ đứng xem rấ t thích thú, quên cả nói năng.

Đế n bấ y giờ, nàng thấ y Vân Tiên đạo trưởng đấ u chương không lại, phải rút kiế m bảo thị uy, nàng vỗ tay cười lớn xen vào:

- Võ Đang chương môn! Lúc nầy chương môn bảo là đã mười năm không thềm dùng kiế m mà?

Đạo trưởng đỏ mặt trầ m giọng nói:

- Hừ! Con bé quái ác kia! Mày lo cho phầ n mày đi. Nợ của mày tao sẽ tìm ông già mày mà thanh toán đó.

Dứt lời, Vân Tiên đạo trưởng đưa mũi trường kiế m ra phía trước.

Một luồ ng quang đồ rực chói ngời, khiế n ai nầ y đề u phải lé mắ t.

Quả là một thanh cổ kiế m quý báu!

Đôi mắ t lão đảo qua lia lịa một chặp, rồ i mới dừng lại ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.

Lão cười nhạt bảo:

- Sao! Thắ ng nhỏ! Người không chịu rút kiế m ra còn đợi chừng nào?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp:

- Thật ra tôi xuấ t đạo đã mấ y chục ngày nay chưa hề dùng đế n binh khí. Hôm nay cũng chưa phải là một trường hợp đặc biệt.

Câu nói có vẻ châm biế m một cách ý nhị khiế n Bích Lệ Hồ`ng không sao nhìn được cười. Nàng cong lưng xuô ng, cười ngắ t nghèo.

Vân Tiên đạo trưởng nét mặt hằm hằm, quay lại đám môn nhân nói:

- Tỉnh Huyề`n! Hãy cho hắ`n mượn một thanh kiế`m đi.

Tỉnh Huyề`n ứng thanh đáp:

- Dạ! Đệ tử xin tuân lệnh!

Dứt lời, đạo sĩ Tỉnh Huyề`n đã cầ`m ngang trường kiế`m, nhắ`m Cừ Thiên Hiệp ném tới như một mũi tên.

“Vèo”

Một luô`ng tinh quang loáng mắ`t bắ`n ngay ngực Cừ Thiên Hiệp. Chàng không hề` hoảng sợ, dùng thuật “Lôi ảnh cửu chuyển” mà chàng đã học được đem ra đầ`u với cây “Truy vân cổ kiế`m” của vị chưởng môn nhân Võ Đang.

Thanh trường kiế`m cũng khá nặng, chàng nắ`m chặt đố`c kiế`m, vận nội công vào bàn tay nhún thử mắ`y cái xem có vừa tay không nào ngờ.

“Xet” một tiế`ng!

Lưỡi kiế`m chàng đang nắ`m trên tay một nửa bị gãy ra, rơi xuô`ng mặt đầ`t.

Bọn môn hạ Võ Đang cả thấy đề`u giật mình, bao nhiêu cặp mắ`t chăm chăm nhìn vào mặt của Cừ Thiên Hiệp.

Trong lúc đó, Cừ Thiên Hiệp cũng không hiểu tại sao cả, ngỡ là Tỉnh Huyề`n đạo sư có ý xấ`u, đưa cho chàng cây kiế`m gãy, nên chàng liế`c xéo nhìn Tỉnh Huyề`n đạo sư có ý bắ`t bình.

Vân Tiên đạo trái lại không nghĩ thế, ông ra cho là Cừ Thiên Hiệp khoe khoang muốn biểu diễn nội công để hăm dọa ông, nên ông “hừ” một tiếng lớn nói:

- Thằng bé mày phách lối quá.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, cầm cây kiếm gãy trên tay nói:

- Kiếm này vô dụng! Đừng tưởng tôi...

Không đợi chàng nói dứt câu, Vân Tiên đạo trưởng đã quay sang Đạo Huyền hét lớn:

- Đạo Huyền hãy đưa trường kiếm của ngươi ta xem.

Đạo Huyền bước tới, hai tay nâng thanh trường kiếm đưa lên trao cho Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên vung qua vung lại, xem xét một lúc rồi ném cây trường kiếm căm lút xuống mặt đất, cách chỗ Cừ Thiên Hiệp ba bước, và nói:

- Đây! Ngươi xem cây kiếm ấy ra thế nào.

Chuôi kiếm còn lắ c lư chưa đứng hẳn, Cừ Thiên Hiệp đã ném, lưỡi kiếm gãy trong tay chàng đi và bước đến nhổ thanh trường kiếm kia rút lên.

Ánh thép sáng lòa! Chàng vừa vung lên, vận nội lực vào bàn tay thì “xẹt” một tiếng.

Lưỡi kiếm này cũng rớt ra làm hai khúc như lưỡi kiếm trước.

Mặt mày Cừ Thiên Hiệp ngơ ngác!

Hoa Quỷ lệnh Bích Lệ Hồ`ng lúc này cũng tưởng vị đạo sĩ Võ Đang đã đánh lừa trao kiếm gãy cho Cừu Thiên Hiệp để`n bây giờ nàng mới giật mình hiểu ra là do nội lực của Cừu Thiên Hiệp phát triển ra quá mạnh, để`n nỗi sức thép không chịu nổi.

Nàng thầ`m khen:

- Nội lực quả không ai có thể lường được.

Cừu Thiên Hiệp vẻ mặt chán ngán, liệng mạnh nửa thanh kiếm gãy xuống đất rồi bước tới một bước ôn tồn nói với Vân Tiên đạo trưởng.

- Chương môn nhân chớ trách! Có lẽ tại hạ không có duyên dùng kiếm chăng.

Vân Tiên đạo trưởng nghiể`n rằng như bực tức hỏi:

- Người muố`n dùng loại binh khí nào?

Cừu Thiên Hiệp có vẻ khó chịu nói:

- Thì cứ dùng đôi tay này cũng được.

Vân Tiên đạo trưởng “hừ” một tiếng rồi hạ mũi kiếm của ông ta xuống nói:

- Không được!

Thật ra, Vân Tiên đạo trưởng là một chương môn nhân của phái Võ Đang, lại là kẻ uy danh chấ`n động giang hồ`, lẽ nào ông ta lại dùng kiếm đánh với một đứa bé trong tay không có vũ khí?

Dẫu ông ta có hơn chàng cũng chẳng tiếng tăm gì, bắ`ng bị thua thì suố`t đời mang nhục.

Một kẻ thành danh giang hồ không bao giờ chịu xử sự như vậy.

Lão nói:

- Bốn chương môn bình sanh chưa hề dùng vũ khí đánh với kẻ tay không, nếu người không dùng được kiếm thì ta cũng phải dùng tay không giao đấu để phân thắng phụ vậy!

Câu nói này tuy thành thực, song có vẻ khích lệ.

Cừu Thiên Hiệp trong mình đã có sẵn sáu chiêu “Thường thắng không kiếm” thì sao lại bảo chàng không dùng được kiếm?

Vả lại nhân lúc này chàng cũng muốn dùng môn kiếm tuyệt học ấy ra giao đấu với một võ lâm cao thủ xem hiệu lực thế nào cho biết.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy gần bên chàng có một cây liễu khá lớn.

Nhớ đến chuyện dùng cành liễu làm kiếm giao đấu với Thiên nam Song tinh, chàng mỉm một nụ cười đắc ý, phóng chân nhảy vọt lên cây liễu bẻ một nhánh vừa cầm tay, giữ sạch lá và nói:

- Vật này rất thích hợp! Xin chương môn nhân cứ an lòng sử dụng kiếm pháp.

Vân Tiên đạo trưởng lấy làm lạ hỏi:

- Sao? Người dùng cành liễu ấy làm kiếm ư?

Không ngần ngại, Cừu Thiên Hiệp đáp ngay:

- Phải! xin chương môn nhân cứ xem đây là một thanh kiếm.

Vừa nói chàng vừa đưa cành liễu tới trước mặt với thế đứng vững chắc như ngọc thọ hên phong vậy.

Vân Tiên đạo trưởng thấy chàng dùng cành liễu thay cho lưỡi kiếm đã giật mình rồi, bây giờ thấy chàng ra bộ nữa, thì ông ta lại càng kinh khủng hơn.

Lão là một nhân vật kiên thức rộng, nên ngó lơ i sử dụng kiếm pháp của Cừ Thiên Hiệp lão đã biết không thể nào thắng nổi chàng rồi.

Tuy nhiên, trước mặt hàng trăm môn hạ, lão như một kẻ đã cỡi trên lưng cọp rồi không thể nào lùi bước được nữa.

Lão sanh ra một kế , gọi Cừ Thiên Hiệp lại nói:

- Thằng nhỏ! Ngươi dùng cây dâu kiếm tât ta không thể nào dùng tận lực được.

Cừ Thiên Hiệp trở mặt nhìn lão:

- Sao? Chương môn nhân khinh cành liễu của tôi không xứng với cây kiếm ư? Ô ! xin chương môn nhân cứ việc giao đấu thật tình cho.

Vân Tiên đạo trưởng nói:

- Ta hạn định ngươi trong mười chiêu.

- Mười chiêu?

Vân Tiên đạo trưởng ngửa mặt cười ha hả cố giấu vẻ mặt hãi hùng của lão và nói:

- Phải trong mười chiêu mà ngươi có thể đỡ nổi cây cỏ kim của bần đạo để thì bần đạo cho được tự do ra khỏi Võ Đang sơn này còn

nên không đỡ nổi cho người sẽ chịu theo qui luật.

Vân Tiên đạo trưởng là một con cáo già, đầy kinh nghiệm. Lão biết thế nào lão cũng không thắng nổi Cừ Thiên Hiệp! Tuy nhiên trong mười chiêu thế tất lão có thể chịu nổi.

Như vậy, quá mười chiêu thì lão sẽ thôi đâu, và để cho Cừ Thiên Hiệp tự do ra đi, còn phần lão, lão sẽ cứu vãn được danh dự trước bọn môn hạ Võ Đang.

Cừ Thiên Hiệp cũng chỉ mới học được sáu chiêu trong “thương thắng bát kiếm” nên cũng có thủ qua sáu chiêu đó mà thôi, vì vậy chàng không đòi hỏi gì hơn, gọi lớn:

- Đạo trưởng là chủ môn nhân của một đạo phái, xin chớ dỗi lời đâu nhé.

Vân Tiên đạo trưởng không nói nửa lời, cây cổ kiếm trong tay lão bỗng xẹt ra một luồng đỏ rực, đâm tới trước ngực chàng.

Cừ Thiên Hiệp lệ làng vùng cảnh liễu ra, một màu xanh dòn chớp động, đâu cảnh liễu lệ như tên bắn, điểm thẳng vào cổ họng đối phương, thật là môn kiếm pháp quán triệt giang hồ.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

Bảo An Long lữ quán

Vân Tiên đạo trưởng giật mình biếc sắc mặt, cúi rạp mình xuống nhảy xéo sang một bên vận thêm công lực trên hai cánh tay siết chặt thanh trường kiếm thủ thế không dám xem thường đối phương nữa.

Cừu Thiên Hiệp vẫn không thấu thế kiếm, chàng vung cánh liều nhảy tới hét lớn lên một tiếng rồi đánh mạnh ra theo thế “thường thắng bát kiếm”.

Thế công dữ dội quá, lão không dám cự đương, bèn nhún mình nhảy vọt sang bên kia, không ngờ thế kiếm chàng lẹ làng quá đã đánh đứt tiện vật áo ngũ sắc của lão bay lượn theo chiều gió rồi rơi xuống đất.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp dùng tay không thừa thế đuổi theo lão nữa. Võ Đang quàn chúng nhìn chàng bằng những con mắt lăm lét.

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lê Hồ ng cười ha hả vỗ tay reo lớn:

- Hay, hay quá!

Vân Tiên đạo trưởng cúi nhìn vật áo đứt, lão vừa hổ thẹn vừa giận dữ. Sắc mặt đỏ của lão đã biếc thành xanh, râu tóc của lão như muốn dựng ngược lên. Đôi mắt như than lửa hồng chăm chăm nhìn Cừu Thiên Hiệp như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Cừu Thiên Hiệp mới dùng một chiêu mà đã đánh lui một chưởng môn lừng danh kiếm pháp nên chàng quá thích chí bèn cao giọng

nói:

- Chưởng môn! Với chiêu thức của văn bối đó, có thể qua khỏi Võ Đang sơn không?

Câu nói cao ngạo của chàng xoáy vào tai Vân Tiên khiến gương mặt già nua của lão bỗng cau lại xếp thành những đường nhăn nheo lại càng thêm hung dữ.

Tuy quá giận, nhưng lão vẫn biết câu nói của chàng cũng có thể đúng, nhưng lão phải làm sao để khỏi mất mặt với môn nhân, vì lão là chưởng môn của một phái kia mà.

Nghĩ như thế lão giả vờ nói:

- Bôn chưởng môn bình sanh đâu kiếm chưa chịu lùi bước bao giờ, nhưng không biết mi đánh chiêu thức gì mà trông kỳ quái quá vậy?

Cừu Thiên Hiệp thật tình đáp:

- Chiêu kiếm pháp của tôi đây chính là “Thường thắ ng bát kiếm”.

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng đầu ra vẻ trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thường thắ ng bát kiếm!

Cừu Thiên Hiệp thấy lão suy nghĩ chàng giải thích:

- Chiêu thức ấy là tuyệt học được chép trong Thiế t thư vậy!

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồ ãng cười khúc khích xen vào nói:

- Đúng đấy! Cũng vì Thiệt thư quý báu như thế nên rất có nhiều kẻ mạnh tâm muốn cướp đoạt chứ sao?

Câu nói xỏ xiên của nàng khiến lão cảm thấy nhột nhạt trong lòng bèn “hừ” lên một tiếng nhìn nàng nửa mắt nói:

- Phải lắm, phụ thân của cô nương chắc cũng có mạnh tâm ấy nên cô nương mới biết rõ phải không?

Dứt lời lão quay sang Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Đó có phải là chiêu thứ nhất của “thường thắ ng bát kiế m” phải không?

Cừ Thiên Hiệp gật đầu đáp:

- Phải đấy! Chính là chiêu thứ nhất và cũng là chiêu khởi thế đấy!

Vân Tiên đạo trưởng biết rõ hôm nay đã gặp phải địch thủ quá lợi hại, nhưng lão muốn xem thử vô địch kiế m chiêu của tuyệt thế kỳ thư như thế nào nên lão liền vung tròn cây “truy vân cổ kiế m” để bảo vệ các đại huyệt rồi mới dám quát nói:

- Thế thì bốn chương môn lãnh giáo đây!

Dứt lời lão vừa thủ thế vừa áp dụng “minh công ám thủ” chém sát tới chàng một kiế m.

Cừ Thiên Hiệp thấy lão mới vừa bị trận mà lại dám hăng hái tuyên chiến như thế, chàng đoán chắc lão đã liều mạng rồi. Chàng bèn vung cành liễu lướt tới tuầ n tự diễn ra từng chiêu sát thủ.

Chiêu thế chàng vừa đánh ra thì ánh sáng xanh lấp lánh trông rợn người. Cành liễu trong tay chàng múa lộn mỗi lúc một nhanh

đến nỗi người ta không còn thấy cảnh liễu đâu nữa chỉ thấy một lớp hào quang bao phủ quanh Cừ Thiên Hiệp ước chừng phun nước vào cũng không thể lọt vào người chàng được.

Vân Tiên đạo trưởng chỉ dùng cây trùy vân cổ kiếm thủ thế hộ thân không dám trở tay. Lão liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp ra tay sơ hở, lão sẽ thừa cơ hội ấy chặt đứt cảnh liễu của chàng đi.

Nhưng than ôi! Mộng tưởng ấy thật là một việc mò kim đáy biển. Cảnh liễu trong tay chàng bủa vây tứ phía không còn trông thấy đâu cả, muốn phân biệt cảnh liễu ở nơi nào cũng không được thay, chứ đừng nói chỉ đến việc chặt chém.

Lúc bấy giờ chàng muốn hạ thủ Vân Tiên đạo trưởng thật là một việc dễ dàng; nhưng chàng không muốn gây thù kết hận với phái Võ Đang, hơn nữa lâu nay phái Võ Đang đối với chàng không có ân oán gì; nên chàng chỉ biểu diễn như kẻ luyện kiếm vậy để cho mọi người khiếp đảm mà thôi.

Lão Vân Tiên đạo trưởng cất giọng cao giọng nói:

- Xưa nay ta lăn lộn trên giang hồ chưa thấy một võ lâm cao thủ nào mà có thể chịu đựng dưới lưỡi kiếm ta qua mười chiêu cả. Mà hôm nay mi chịu đựng được kể là người thứ nhất đây.

Hoa Quỷ lĩnh chủ Bích Lệ Hồ đứng xem cũng biết rõ là Cừ Thiên Hiệp không muốn hạ thủ lão. Bây giờ lão lại buông lời cao ngạo hòng vót vát lại thanh danh trước mặt môn nhân.

Bích Lệ Hồ lên tiếng:

- Ha ha ha! Nghĩ mà tức cười quá!

Vân Tiên đạo trưởng ném đôi nhãn quang vào mặt nàng rồi trầm giọng nói:

- Hiên nhi nữ! Cháu nói gì vậy?

Bích Lệ Hồ`ng nghiêng đầu cười hi hi hi rồi ha hả ngắ`t nga ngắ`t nghèo một lúc rồi nói:

- Thắ`ng thì thắ`ng, thua thì thua nói cho dứt khoát chứ đâu có cái lễ hàng hai như thế` được thà chịu thua đi còn ít xấ`u hổ hơn nói đỡ ngược với người đắ`y.

Vân Tiên đạo trưởng biế`n sắc mặt, vung kiế`m lướt tới chỉ lên mặt Bích Lệ Hồ`ng quát lớn:

- Con bé này to gan thật! Dù cho phụ thân mi muố`n nói chuyện với ta cũng phải ôn hòa thay huố`ng chi mi mà dám xấ`c xược với ta thế` sao?

Bích Lệ Hồ`ng cũng dậm chân hét:

- Ông lại ỷ lớn mắ`ng tôi là con tiện tỳ kia, con tiện tỳ nọ sao?

Hai người đã tiế`n sát nhau bô`n mắ`t như than lửa đỏ tình hình lại trở nên khẩn trương vô hạn.

Bỗng nhiên có tiế`ng hú vang từ miệng núi đưa đế`n. Vân Tiên đạo trưởng liề`n lùi lại ba bước và chỉ vào mặt nàng nói:

- Tô`t lắ`m! Có phụ thân mi đế`n kia. Ta sẽ bảo người phải dạy mi mới được!

Bích Lệ Hồ`ng bấu môi ra vẻ khinh bỉ không đáp.

Dứt tiế`ng hú, có mười mắ`y bóng người từ nơi góc núi bay đế`n, cứ xem lố`i khinh công của họ cũng đủ biế`t toàn là những kẻ công phu thượng đẳng. Chỉ trong nháy mắ`t họ đã đế`n tại trận rồi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt ngó thì thấy người đi đầu độ chừng năm mươi tuổi, tóc vàng rói như tơ vò, mắt sư tử miệng rộng mũi cong, râu ngắn và xồm xoàm, đôi tay to như hai bàn tay xòe. Ngang thắt lưng lão lại đeo một cây “ quỉ đầu truy hồn câu” dài thước thước, mình mặc áo rộng chân mang đôi giày to tướng kia mình đã gặp nơi nào, bỗng chàng rung mình và như chàng đã nghĩ ra người ấy là ai rồi.

Vừa đến nơi, lão già năm mươi tuổi đi đầu ấy lại lớn tiếng:

- Lệ nhi! Không được vô lễ!

Bích Lệ Hồng liền chu miệng, nhảy tới chui vào lòng lão đưa tay chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng. Nàng nhong nhèo nói:

- Phụ thân ôi! Lão mũi trâu của Võ Đang sơn ý lớn ăn hiếp con. Lão chửi con là con tiện tỳ đấy!

Vân Tiên đạo trưởng kẹp cây kiếm vào nách chấp tay ôn tồn nói

- Bích huynh! Lệnh nữ nó....

Lão già mặt sư tử liền ngược mặt lên buông một chuỗi cười dài như chuông rung làm át cả câu nói của Vân Tiên đạo trưởng.

Lão không thèm nghe lời phân trần của đạo trưởng chỉ đưa tay lên vuốt mái tóc của Bích Lệ Hồng rồi khẽ nói:

- Con đừng sợ! Ai mà dám hiếp con thì ta sẽ không tha cho họ đâu!

Bích Lệ Hồng được thể càng thêm nhong nhèo chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng nói:

- Con tức lão lỗ mũi trâu áy quả!

Vân Tiên đạo trưởng vội gọi:

- Bích huynh!...

Đôi mắt của lão già mặt sư tử bỗng tròn xoe nhìn trừng trừng vào mặt Vân Tiên đạo trưởng máy cái rồi há miệng cười dài. Tay trái lão ôm chặt lấy Bích Lệ Hồng, tay mặt lão phất ngang tay áo qua trước mặt Vân Tiên đạo trưởng rồi nói lớn:

- Ai không biết ta là “Cái Thê ma quân Nam Hùng” chỉ có một đứa con, mà dám lại ăn hiếp con ta. Làm sao ta có thể nhịn được chứ!

Vân Tiên đạo trưởng lắc đầu máy cái rồi mỉm cười, lão lấy mũi kiếm chỉ vào chiếc mũi cong của Bích Nam Hùng và nói:

- Thằng già này cũng quá cưng con rồi.

Dứt lời, lão liền quay lại nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Tiểu hữu! Thê là Võ Đang Sơn không có quyền giữ người lại được! vậy mời người hãy tự tiện rời khỏi nơi đây nhưng hãy coi chừng đậy nhé!

- À! Có phải thằng này từ “Phi Lai Sơn trang” đến đây không!

Vân Tiên đạo trưởng mỉm cười nói:

- Đúng! Nhưng... Ha ha ha!... Hì, hì, hì!...

Lão cười vang lên một lúc, nhưng giọng cười máy tự nhiên vì lão không biết nói sao để cho khỏi xấu hổ đối với cái địa vị chương môn của lão cả.

Bích Nam Hùng vịn vai Vân Tiên đạo trưởng lúc lắ c vài cái rô i khê nói:

- Nay chúng môn! Người cứ việc xuô ng tay đi! Tôi Bích Nam Hùng đã nói là giữ lời hứa, tuyệt đố i không phải hỏ i hận đâu!

Vân Tiên đạo trưởng điềm nụ cười đau khô và nói:

- Võ Đang Sơn từ nguyện bỏ qua việc này, vì tự thấ y mình vô duyên!

Bích Lệ Hô ng liê n xen vào nói:

- Phụ thân ôi! Lão không đở nổi cành liễu trong tay người ta đầ y!

Bích Nam Hùng nhìn Cừu Thiên Hiệp một lúc rô i lắ c đầ u tỏ vẻ không tin. Lão nhìn Bích Lệ Hô ng trừng mắ t quát:

- Lệ nhi! Đừng nói bậy!

Bích Lệ Hô ng liê n cúi mặt xuô ng nhặt vạt áo đứt của Vân Tiên đạo trưởng lúc này lên rô i lắ c qua lắ c lại mắ y cái và kêu lên nói:

- Chiế c áo bác quái của lão bị đứt đây này! May tý nữa là toi mạng đầ y! Phụ thân còn không tin nữa sao?

Vân Tiên đạo trưởng nghe nàng nói quá xấ u hổ, mặt mắ y tím ngắ t, liê n qua phấ t tay áo một cái dõng dạc nhìn các môn nhân hét:

- Truyê n các đệ tử hãy về` quan gắ p.

Đứt lời, lão dậm chân một cái rô i vưon mình chạy vụt lên núi Võ Đang Sơn. Tấ t cả môn nhân thấ y thế` đầ u tiế p tục chạy theo lão.

Cừu Thiên Hiệp nhìn đi nhìn lại đôi giày to tướng của Bích Nam Hùng, chàng đoán chắc lão này là kẻ đã điểm huyết đạo Hiên Bá Vong, vì khi trong phòng lữ quán chàng trôn dưới giường nhìn ra, chàng thấy kẻ vào phòng cũng mang đôi giày ấy.

Chàng muốn tìm hiểu thân thế và hành động của Hiên Bá Vong, người đã cho chàng sáu mươi năm công lực ấy; nhưng chàng lại sợ hỏi ra có thể phát sinh ra nhiều việc khác nữa làm cho chậm trễ việc đi tìm thân phụ chàng. Hơn nữa lý lịch của Hiên Bá Vong chàng không biết gì cả mà đột nhiên xen vào cũng có thể sanh chuyện lôi thôi.

Nghĩ như thế, chàng liền quay mình bỏ đi.

- Hãy khoan đi đã!

Chàng chưa kịp đáp thì Bích Nam Hùng đã kêu nói:

- Lệ nhi ta đã có hẹn với Võ Đang chưởng môn rằng: Ở trong địa phận Võ Đang Sơn tuyệt đời không được ra tay. Cứ để hã'n ra khỏi Võ Đang Sơn hãy....

Nàng vùng vằng nói:

- Không! Con muốn...

Nghe nói, chàng rớt áy náy trong lòng và cũng muốn tách rời chàng cho rồi, vì vậy chàng liền chạy lẹ như bay. Vừa đi chàng vừa nghe tiếng Bích Nam Hùng gọi lớn:

- Lệ nhi! Hãy về đây!

Và nghe tiếng nhõng nhẽo vắng vắng của nàng:

- Không! Để con đi mà!

Cừu Thiên Hiệp ra khỏi hóc núi, bốn bề thanh tịnh, chàng đoán rằng sau sẽ không có ai theo chàng nữa. Bèn để thân tập khí, hai cánh tay chàng quật lên không, các đầu ngón chân dụng lực diễn ra khinh công vô thượng. Thân chàng vụt chạy như một làn khói nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp chạy một hơi ra khỏi mấy mươi dặm sau lưng chàng không còn nghe tiếng kêu vắng vắng nữa chàng mới dừng chân lại.

Ra khỏi Võ Đang sơn, một mình chàng đi thui thủi, suy nghĩ từ chuyện này sang chuyện khác.

Chàng nhìn cành liễu trong tay, chàng liên nhớ đến việc chàng đã đánh gãy mấy cây kiếm.

Chàng lâm bầm một mình:

“Xưa nay anh hùng hiệp sĩ đều dùng kiếm làm vũ khí tại sao ta lại không dùng kiếm được thật là lạ lùng quá! Võ đang Bác Đại là tay kiếm thủ lừng danh trên giang hồ thì cây kiếm của lão tất nhiên không phải thứ sắt thép tầm thường. Thế mà về tay ta thì thành cây củi mục là tại sao.

Ồ! thế mà cây liễu nho nhỏ này lại dùng để đánh rất tiện lợi! Hay ta không có duyên dùng kiếm chăng?”

Thực ra Cừu Thiên Hiệp đâu có biết được công lực chàng quá mạnh, cần phải có một cây kiếm thân mới có thể chịu đựng được sức nóng nung đỏ t khi chàng vận công lực lên.

Cừu Thiên Hiệp lại chợt nghĩ đến Bích Lệ Hồ`ng, một thiếp u nữ liên thoả`ng hay nói “móc họng” nhưng tâm địa lại trong sạch dễ thương, hơn nữa đứng về` nhan sắc mà bình phẩm thì trên giang hồ` này cũng ít có vậy!

Bổng Cừ Thiên Hiệp cười lên rồi lắc đầu:

- Con trai gì mà đi phê bình sắc đẹp của con gái xấu hổ quá!

Dứt lời, chàng đưa mắt nhìn bốn phía tuy không có ai cả nhưng mặt chàng cũng nóng rực lên ra vẻ bẽn lẽn, vì vậy chàng liền áp dụng lối khinh công thượng đẳng chạy bay một mạch về hướng Quyên Châu.

Khi mặt trời vừa khuất non tây thì chàng đã lừng thừng đi vào Quyên Châu thành.

Quyên Châu là một đô thị quá lớn. Từ Ngọc Châu đến Hiệp Châu kẻ buôn người bán rất đông đúc. Nhà cửa san sát, đường đi như bàn cờ, chợ búa đông đảo. Ngoài đường, bất cứ chỗ nào cũng thấy người ta đi chen cánh xe cộ qua lại như mắc cửi trông rất ồn ào nhộn nhịp.

Từ thuở bé đến giờ chàng chỉ sống tại “Phi Lai Sơn trang” là nơi thâm lâm cùng cô c nay bỗng dưng lạc vào chốn phố n hoa đô hội, chàng cảm thấy thích thú. Bởi thế chàng định nghỉ tại Ngọc Châu qua đêm nay rồi ngày mai sẽ qua Hiệp Châu.

Cừ Thiên Hiệp đi dọc theo đường phố, ngược mắt nhìn mấy dãy nhà lâu đồ sộ để tìm một lữ quán nghỉ ngơi.

Chàng vừa bước qua một ngã ba đường thì thấy một lữ quán nguy nga có treo một tấm biển để năm chữ đỏ tươi là “Bảo An Long lữ quán”.

Bên cạnh đó là một tửu lâu cũng nguy nga tráng lệ năm tầng lầu cao vút. Chàng dừng chân lại thì mùi thịt xào và rượu bay ra thơm phức khiến chàng có ý định kiếm chỗ nghỉ chân của chàng trong đêm nay vậy.

Cừu Thiên Hiệp vừa bước vào sân đã thấy trong tửu lầu có rất đông người, có lẽ bây giờ đã đúng bữa ăn chiều nên đông khách là phải.

Chàng còn chưa kịp bước lên tam cấp, thì một thanh niên hán tử mặc áo cẩm đội mũ bông từ trong tửu lầu chạy ra nhìn chàng xá một cái rồi chắp tay cúi đầu cung kính nói:

- Thưa thiếu hiệp! Tiện nhơn đây chính là Dư Miên có nhiệm vụ ở đây nghinh tiếp và hầu hạ thiếu hiệp.

Nghe nói chàng giật nảy người nhìn y sững sờ không nói gì cả.

Chàng nhận thấy mình không quen thuộc với ai nơi đây cả mà bỗng dưng lại có người niêm nở đón rước mình như một kẻ quan quyền tước vị thì làm sao chàng không ngạc nhiên?

Cừu Thiên Hiệp liền chắp tay đáp lễ rồi nói:

- Xin các hạ hãy coi! Chắc có lẽ các hạ đã làm rồi đây.

Dư Miên vẫn lễ phép nói:

- Tiện nhơn tuân lệnh của chủ nhân chờ đợi nơi đây để cung hầu hạ thiếu hiệp. Không làm lộn đầu. Xin thiếu hiệp hiểu cho.

Cừu Thiên Hiệp lại càng thêm kinh ngạc nói:

- Tại hạ họ Cừu từ “Phi Lai Sơn trang” đến đây, không có bà con, bạn bè, thân thuộc gì cả. Xin Dư huynh đừng làm lẫn như thế!

Dư Miên liền khoả tay lia lịa nói:

- Xin thiếu hiệp chớ làm khó dễ kẻ tiện nhơn này tội nghiệp.

Dứt lời hắ n cung kính chấ p tay đứng sang một bên tránh đường cho chàng bước vào. Thấ y thê ́ trong tửu lầ u có một số ́ người chạy ra cúi đầ u sát đấ t để chào hỏi. Không những họ xem Cừ Thiên Hiệp như một công tử thê ́ gia mà họ đố i với Dư Miên cũng cung kính vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y bô i rồ i mấ t tự nhiên chàng không hiểu lý do gì và cũng không biế t nên đố i xử như thê ́ nào trước sự đón tiế p niề m nở ấ y.

Dư Miên bước tới gầ n chàng và cung kính nói:

- Chỗ nghỉ ngơi của thiê u hiệp đã sắ p đặt sẵn sàng trên lầ u năm rồ i, xin thiê u hiệp hãy theo tiện nhân!

Dứt lời, Dư Miên không đợi chàng trả lời, chỉ quay mình từ bước đi trước.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y như mình số ng trong mộng, nhưng lòng hiế u kỳ lại thúc đẩy chàng bước theo gầ Dư Miên để xem thử thê ́ nào cho biế t.

Theo sau Dư Miên, chàng nhìn thấ y bước đi của hắ n vững chắ c và lanh lẹ lạ thường rõ ràng là một kẻ đã dày công luyện tập võ công không phải tâ m thường. Chàng tin chắ c chắ n không thể là kẻ tội tó như lời hắ n tự xưng.

Đang nghĩ miên man, trực nhìn lại thì thấ y chàng đã theo hắ n lên đế n tầng lầ u thứ hai rồ i.

Nơi đây, bộn nhậ ngô i la liệt, không có thể nào có một luồ ng nhõn quang đáng để ý cả; họ toàn là những khách lữ hành bán buôn, cũng cũng có một vài đôi nhân vật ra vẻ văn nhân thanh nhã.

Bước lên lầu ba là phòng ngủ trang hoàng rất lịch sự, nhưng lại không có ai cả.

Bước qua lầu tư thì lại càng sáng sủa hơn như một đại thánh đường, quét dọn sạch sẽ, trưng bày có thứ tự chung diện toàn là vật quý giá cả. Hai bên có treo mấy bức cổ họa tỏ ra nhàn cư nho nhã vô cùng.

Dư Miên lên đến lầu tư rồi dừng chân quay lại chắp tay cúi đầu nói:

- Chủ nhân tôi đã thuê hết ba tầng lầu đặc biệt này cho thiếp u hiệp. Xin thiếp u hiệp hãy vui lòng chờ tỳ chúng tôi sẽ dâng trà.

Dứt lời, hất n đưa tay tạt vào vách:

- Bép! Bép:

Tức thì một cánh cửa mở ra. Trong đó có một cô gái độ mười ba tuổi mặc áo hồng hai tay nâng chén nước trà bốc hơi tỏa mùi hương thơm phức, nàng từ từ bước đến bên bàn chõ chàng ngồi lễ mễ để xuống và bái hai bái đoạn nàng bước vào trong ám môn đó.

Dư Miên đứng vòng tay nói:

- Mời thiếp u hiệp dùng trà! Tiện nhân xin phép lên lầu năm để dọn dẹp đồ đạc.

Cừu Thiên Hiệp nói lớn:

- Hãy khoan đi đã! Dư huynh như thế này nghĩa là gì vậy?

Sư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép nói:

- Tiện nhân là kẻ tội đồ, xin thiếp u hiệp cứ gọi thẳng là Dư Miên chứ đừng gọi thế tội cho tiện nhân lắm!

Cừu Thiên Hiệp quá hồ i hộp vội hỏi:

- Như thế này có nghĩa là gì vậy? Nếu người không nói rõ ra thì tại hạ sẽ xin cáo từ đây!

Dư Miên nghe chàng nói vậy hấn biến sắc mặt vội năng nỉ:

- Thiếu hiệp chớ nên hờn dỗi như vậy, nếu việc tiếp rước của tiện nhân có gì sơ xuất xin thiếu hiệp tha lỗi cho. Tiện nhân chỉ làm theo lệnh của chủ nhân, ở đây để tiếp rước và hầu hạ thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp bỏ đi thì tánh mạng của tiện nhân này sẽ không còn.

Lời nói của Dư Miên rất tha thiết chàng lại càng mập mờ hơn nữa.

Chàng nói:

- Lại có thể như vậy sao?

Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép đáp:

- Dạ, tiện nhân đâu dám nói dối!

Cừu Thiên Hiệp cau mày lại nói:

- Quý chủ nhân là ai nếu không nói cho rõ cho tôi biết thì tôi đi ngay bây giờ.

Nghe chàng nói, mặt hấn tái mét như gà cắt tiết và run rẩy nói:

- Thiếu hiệp! Tiện nhân không dám nói đâu, vì nói ra tức là trái lệnh chủ nhân rồi. Sớm muộn gì thiếu hiệp cũng sẽ gặp mặt chủ nhân, lúc đó sẽ hiểu rõ ngay. Xin thiếu hiệp chớ nên làm khó dễ kẻ tôi đòi tội cho tiện nhân này.

Chàng thấy thân sắc của hắn không là giả dối. Nhưng chàng quá ghê tởm những hành động hiểm ác trên giang hồ nên không thể không đề phòng được.

Nghĩ như thế, chàng không uống nước trà mà vội đứng dậy nói:

- Dư huynh!...

Chàng vừa thốt ra hai tiếng “Dư huynh” thì hắn đã quì xuống đất, đôi mắt cơ hồ muốn rơi lệ, hắn nhìn chàng bằng đôi mắt khẩn cầu nói:

- Xin thiếu hiệp hãy rộng lòng thương kẻ tiện nhân này mà ở lại đây, tiện nhân sẽ hết lòng hầu hạ chờ chủ nhân được thấy mặt rồi thiếu hiệp hãy ra đây. Tiện nhân cảm đội ơn thiếu hiệp vô cùng.

Dư Miên càng cầu khẩn bao nhiêu thì chàng lại càng sinh nghi bấy nhiêu. Vì vậy, chàng bước tới đỡ Dư Miên lên nói:

- Tại hạ họ Cừu cam thốt lẽ đây!

Lúc ấy, bỗng có tiếng chân bước đi bồm bộp vang lên dưới thang lầu và tiếp theo là một giọng nói lớn:

- Cừu Thiên Hiệp! Việc gì mà phải vội vàng như vậy? Hay là chúng tôi có điều gì thất lễ, tiếp rước không chu đáo sao?

Giọng nói to lớn ấy vang dội xa nghe rõ cả nhà dù biết người nói ấy nội công rất phi thường.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hơi hòi hộp đưa mắt nhìn xuống thang lầu.

HỒI THỨ MƯỜI BA

Rước khách nửa khuya

Lúc bấy giờ vẻ mặt của Dư Miên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa, hắ'n đứ'a mắ't nhìn xuố'ng cửa thang lầ'u nói:

- Đượ'c rô'ì! Đính Tổng quản đã đê' n rô'ì! Tôi có thể giao phó việc này cho Đính Tổng quản, khỏi phải bận tâm nữa.

Chưa dứt lời thì ở cửa lầ'u có một hán tử, sức vóc to lớn. Lanh lẹ bước vào.

Hán tử đó trạc bô' n mươi tuổi đôi mắ't như ánh đuô'c, thầ'n quang rực rỡ, miệng vuông tai lớn, khí vũ siêu phàm râu ria được cạo tía rắ't công phu, vầ'ng trán nhô lên rắ't cao, mặc quầ'n áo xanh trông rắ't nhã nhặn.

Không những dáng điệu rắ't oai vệ, mà đê' n võ công Cừ Thiên Hiệp đoán biế't không phải tầ'm thường.

Ban đầ'u, Cừ Thiên Hiệp tưởng rằ'ng người đó là “chủ nhân của Dư Miên, nhưng khi nghe Dư Miên giới thiệu Đính Tổng quản” chàng mới rõ đây cũng chỉ là người hầ'u hạ của kẻ bí mật nào đó, nên chàng toan đứng lên thủ lễ lại phải ngồ'ì xuố'ng với cử chỉ rắ't bỗ'ng.

Đính Tổng quản bước tới trước mặt chấ'p tay nở một nụ cười cung kính nói:

- Mầ'y ngày nay được nghe gia nô truyề'n đạt đại danh của thiế'u hiệp, hôm nay tiện nhân mới may mắ'n được gặp mặt. Tiện nhân được phái đê' n đây hầ'u hạ kẻ cũng đã là hữu phước lắ'm rô'ì.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt lạ lùng nhìn Đinh Tổng quản. Chàng không thể nào ngờ i im được nữa, vội đứng dậy Cừu Thiên Hiệp chấ p tay xá dài một cái nói:

- Tôi không phải là khách quý của ...

Không để cho chàng nói hết câu, Đinh Tổng quản lễ phép ngắ t lời:

- Thiế u hiệp vạn an! Chúng tôi đề u nô dịch của chủ nhân, vâng lệnh đế n đây hầ u hạ thiế u hiệp, xin chớ xử sự như vậy.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Tại hạ và quý chủ nhân hầ i giờ chưa quen biế t nhau, tại sao có chuyện tiế p đón đặc biệt này?

Đinh Tổng quản cười lớn:

- Sao thiế u hiệp lại câu nệ như vậy “Nhân sanh hà xứ bất tương phùng” Huồ ng hầ đêm nay thiế u hiệp câ n phải tạm nghỉ lại đây thì việc tiế p đón của chủ nhân tôi cũng chưa phải gọi là chu đáo mà!

Cừu Thiên Hiệp toan nói nữa thì Đinh Tổng quản đã quay lại gọi Dư Miên:

- Hãy đem com rượu ra đây! Giờ này chấ c thiế u hiệp đã đói lắ m rồ i!

Cừu Thiên Hiệp thấ y hai người này đã có sắ p đặt trước, quyế t tình giữ chàng lại, bên trong như có ẩn ý gì, làm cho chàng không yên lòng, thầ m nghĩ:

Trên giang hầ có làm quái nhân, kỳ sư! Không chừng bọn này nghe được tin mình mang Thiế t thư nên lập cách lừa gạt để đoạt báu

vật. Nhưng chúng nó đã cố tình thì mình có trốn đi cũng không khỏi, chỉ cần mình đề phòng là được rồi.

Nghĩ như vậy chàng không nói đến việc ra đi nữa.

Chàng muốn như dùng “bất biến để chống vạn biến”. Đó cũng là cái khôn ngoan của chàng trẻ tuổi họ Cừ vậy.

Chưa bao lâu thì tiệc rượu đã bày trên bàn.

Tất cả các món ăn đều thuộc loại cao lương mỹ vị.

Chàng mời hai người ngồi chung bàn, nhưng Đinh Tổng quản nhất định từ chối, còn Dư Miên thì hai tay chấp lại xá dài một cái, thụt lùi lại đằng sau hơn bảy bước.

Không biết phải làm sao hơn Cừ Thiên Hiệp đành ngồi lại ăn một mình, trong lúc đó Đinh Tổng quản và Dư Miên chấp tay đứng một bên hậu hạ.

Sau bữa cơm đó thì trời đã gần khuya rồi, Đinh Tổng quản sai người dọn bàn ăn, rồi lại kêu tửu bảo đem năm cân rượu và năm cân thịt bò tươi.

Lần này Đinh Tổng quản và Dư Miên ngồi lại ăn uống chuyện trò với nhau trông rất vui vẻ.

Chỉ chốc lát, hai người đã “quét” sạch cả mâm rượu thịt khiên cho Cừ Thiên Hiệp trông thấy cũng phải rợn người.

Chàng nhủ thầm:

- Bọn này đúng là những tay võ công cao thủ đâu phải những hạng coi nhà giữ cửa tầm thường.

ăn xong, Đinh Tổng quản chùi miệng rồi cung kính nói với Cừu Thiên Hiệp.

- Mời thiếp u hiệp vào phòng nghỉ một lúc để n canh hai chủ nhân chúng tôi sẽ đến đây hầu tiếp.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Sao lại có kẻ chủ trương tiếp khách nửa khuya? Kẻ ấy là ai, có dụng ý gì mà kỳ quặc như vậy?

Lúc đó Cừu Thiên Hiệp ăn uống no say, tánh tò mò của chàng giúp cho chàng thêm can đảm. Chàng có ý định khám phá ra hành động bí mật của kẻ nào đó xem thử.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói:

- Nếu vậy tôi xin tạm cáo từ!

Dứt lời, chàng bước lên từng lầu năm.

Ở đây đã có một căn phòng được dọn dẹp tươm tất, màn treo trướng phủ, đệm gấm bông trông rất sang trọng.

Tuy đã về ấm cúng, song Cừu Thiên Hiệp làm sao có thể ngủ được. Chàng miễn cưỡng bước lên giường ngơ ngác nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tâm trí chàng vẫn lo lắng nghĩ đâu đâu không sao nhập tịch.

Bỗng bên lạnh ngắt như tờ! Tiếng xì xào của quan khách ở dưới lầu bây giờ cũng im bặt.

Chàng nghe bên người có tiếng ngáy vo vo của Đinh Tổng quản và Dư Miên.

Hai người này đã nằm trên chiếc ghế dài đang say giấc.

Thời gian đố i với chàng như chậm lại. Chàng ngồ i mãi và để ý lắ ng nghe động tĩnh.

Tiê ng trồ ng ngoài thành báo hiệu đầ u canh hai. Và tiê ng ngáy vo vo của hai người nằ m trước cửa phòng chàng cũng im đi.

Chàng nghe Đinh Tổng quản khế bảo Dư Miên:

- Người đi đón chủ nhân một khúc đường xem sao! Ta ở đây chờ đợi.

Có tiê ng Dư Miên “ạ”.

Tiê p đó một tiê ng “xẹt” vang động!

Tiê ng “xẹt” này là tiê ng gió của một vật áo đánh ra.

Chàng trồ mắ t nhìn qua cửa sổ. Trong ánh sáng lờ mờ của màn đêm chàng thấ y một bóng người từ tâ ng lầ u trên bắ n ra ngoài, roi xuô ng từng dưới nhẹ và nhanh như một vệt sao băng.

Thân thủ phi thường! Bóng người đó không xa lạ mà chính là Dư Miên!

Chàng giật mình lắm lắm.

- Tên Dư Miên này chẳng qua là một kẻ tồi tớ hạng nhì mà có được thân pháp như vậy thì Đinh Tổng quản kia còn cao diệu đế n bực nào nữa. Cứ theo đó mà đoán thì chủ nhân của họ phải thuộc vào hạng võ lâm siêu đẳng rồ i.

Chàng đang mải mê với ý nghĩ á y thì bỗng ngoài thành hơi xa xa, bỗng phát ra mắ y tiê ng quát ré.

Tiê ng hét trong đêm thanh vắ ng rợn người làm sao.

Chàng hơi ngơ ngác, không rõ việc gì đã xảy ra! Chẳng bao lâu từ tầng lầu dưới lại có một bóng người chậm chạp bước lên.

Nhãn lực của chàng tuy chưa đến mức tối thượng, song chàng cũng đã nhận ra đó là Dư Miên.

Dư Miên ra đi rồi lại trở về một mình!

Chàng lấy làm lạ nhóng cao người lên nhìn kỹ hơn.

Nhưng chàng lại giật nảy người, đôi mày mũi kiếm trên vùng trán của chàng cau lại.

Chàng thấy Dư Miên lúc này không còn lạnh lẽ, và có những thủ pháp cao diệu như lúc ra đi nữa.

Hắn phải mệt nhọc lắm, bấu tay vào cửa sổ để nghỉ một lúc mới leo lên được tầng lầu thứ tư. Hơi thở hắn phát ra rất mệt nhọc không khác một kẻ bị thương.

Quả nhiên, chàng đoán không lầm. Sau khi đã cố gắng vượt qua khung cửa sổ tầng lầu thứ tư. Dư Miên đuối sức ngã xuống sàn ván một tiếng “Bịch”.

Hơi thở hắn rộn rập như muốn ngạt đi!

Đúng là một tai nạn rồi! Nhưng tai nạn gì đã đến với tên Dư Miên khả ái này.

Cừu Thiên Hiệp định vén màn, mở cửa phòng chạy ra, thì đã nghe Đình Tổng quản quát thanh hỏi:

- Dư Miên! Sao vậy?

Dư Miên chỉ còn ú ớ được mấy tiếng, không nói ra lời.

Tuy nhiên, Đinh Tổng quản hình như đã đoán được nguyên nhân rồi, hắ n rùng mình nhảy vù qua cửa sổ như một vệt khói, rồi bắ n mình chạy biế n về hướng ngoại thành chỗ đã phát ra tiế ng hét lúc này.

Thân pháp của Đinh Tổng quản quả nhiên, còn giỏi hơn Dư Miên má y bực.

Bắ y giờ, Cừu Thiên Hiệp không còn đủ kiên nhẫn để ngô ì yên dò xét tình hình nữa. Chàng bỏ ngay ý định “bắ t biế n chỗ ng vạ n biế n” mà xô cửa phòng thoát ra lầ n đế n chỗ Dư Miên đang nằ m.

Chỉ thắ y thề xác Dư Miên nằ m co rúm trên sàn lầ u. Hơi thở của hắ n đã quá yế u ớt. Cả mình hắ n có hơn mười má y vế t thương sâu ngòm, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo quầ n chẳng khác một con người máu vậy.

Dẫu chưa biế t, chưa rõ Dư Miên này là ai, song Cừu Thiên Hiệp thề không đau lòng.

Chàng đưa ngón tay ra, điểm vào huyệt mê của Dư Miên để tránh cho hắ n những giờ phút đau đớn.

Xong chàng lại vươn mình phóng qua sổ đáp xuô ng đấ t, rồi nhắ m hướng Đinh Tổng quản đã thoát lúc nầy mà đuổi theo.

Ra khỏi thành chưa bao xa, chàng đã nghe được tiế ng quát tháo của Đinh Tổng quản phát ra từ một rừng hồ ng dương bên cánh mặt.

Chàng không hiểu trong khu rừng hồ ng dương á y đã xảy ra việc gì.

Tuy nhiên, chàng tự cho mình là kẻ ngoại cuộc, khi chưa rõ sự việc của mọi người ra sao thì cũng chưa nên vội xen vào.

Vì vậy, chàng ẩn mình vào mé rừng rậm rồi lần mò tìm cách xem xét.

Bên trong khu hồ ng dương ấy là một khoảnh đất nhỏ, cỏ cây mọc đầy, bên dưới lộ những bộ bia bằng đá chứng tỏ đây là một nghĩa trang u tịch.

Ánh trăng mờ xuyên qua kẽ lá, rọi xuống những bóng người đang quay cuồng vũ động binh khí.

Tiếng gió vù vù! Tiếng hét thỉnh thoảng nổi lên chát chúa.

Cừu Thiên Hiệp nhận ra đám người đang quay cuồng giao đấu đó thì có năm hán tử đang vây đánh Đinh Tổng quản rất kịch liệt.

Năm hán tử mặc quần áo đen bó sát người, trên tay mỗi người đều sử dụng một con dao dài sáng chói.

Năm mũi dao tua tủa, sáng quắc, luôn chọc điểm vào đại huyệt của Đinh Tổng quản.

Chiêu thức của bọn này rất ly kỳ. Chúng dùng toàn những ngón đòn mạnh và ác hiểm phi thường.

Một luồng ánh sáng bao trùm cả Đinh Tổng quản như một màn khói làm phủ kín vậy.

Cừu Thiên Hiệp giật mình cảm thấy như những con dao kia có tâm đầy chất độc vậy.

Đinh Tổng quản một mình đứng ở giữa trận, đôi chưởng tung ra không ngừng chống lại với năm con dao dữ dội kia.

Tuy chiêu pháp của Đinh Tổng quản cao siêu nhưng Cừu Thiên Hiệp đoán chắc không thể chịu nổi với năm lưỡi dao quắc của bọn hán tử nọ.

Quả thật chưa bao lâu, năm hán tử cầ m dao siết chặt vòng vây, rồi năm mũi dao đồng chia vào người Đinh Tổng quản một lúc.

Cừu Thiên Hiệp núp trong bóng tối trông thấy cũng phải kinh hồn. Mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng đoán chắc Đinh Tổng quản không chết cũng phải bị thương, nên toan xông ra để giải cứu.

Ngờ đâu trong giây phút nguy nan ấy Đinh Tổng quản bỗng hét lên một tiếng. Thân hình to lớn của gã nhảy vọt lên không hai chân tung ra hai đòn cước mạnh như núi đổ.

Mấy tiếng “reng reng” phát ra, lẫn với vài tiếng hú thét thanh.

Trong năm tên hán tử có hai tên rút dao, hai mũi dao văng bỗng lên trời, bắn tạt ra xa hai trượng.

Còn hai hán tử khác bị cường lực của Đinh Tổng quản đánh dội lại. Cả hai đều liềm xiềng thối lui hơn ba bước, đứng không vững.

Chỉ dùng có một chiêu sát thủ mà Đinh Tổng quản đã đẩy lui một lúc bốn địch nhân, thật là chuyện phi phàm.

Nhưng còn lại một người kia, lưỡi dao của hắn lại loáng lên một luồng sáng xanh. Luồng sáng ấy đâm thẳng vào bắp chân của Đinh Tổng quản nhanh như chớp.

Không còn thể nào tránh né được nữa, bắp chân của Đinh Tổng quản từng giọt máu rơi xuống.

Mặc dù bị đâm qua một vết thương Đinh Tổng quản vẫn không thêm lưu ý, gã nhảy lên như một con hổ dữ, lao mình về phía hán tử cầ m dao, đánh ra một chiêu và nói:

- Tuyên Đại Hô! Mày tưởng ta có thể dung tha mày sao?

Tuyên Đại Hồ, hán tử cầm dao vừa đâm trúng bắp chân Đinh Tổng quản bỗng lùi lại một bên né tránh, bất ngờ Đinh Tổng quản đã bắt người tới chụp năm cánh tay lại sử dụng một thế trào Chop vào mệnh môn của Tuyên Đại Hồ.

Thân pháp của Đinh Tổng quản quá lanh lẹ và ảo diệu, khiến cho Cửu Thiên Hiệp đứng bên ngoài cũng phải buột miệng khen:

- Ô! Hay thay.

Tuyên Đại Hồ bị Đinh Tổng quản khóa mệnh môn huyết lồi dao rơi xuống đất, nhưng hắn lại không có chút gì sợ hãi, mà nhe răng cười ha hả nói:

- Thằng họ Đinh! Ta xem thử người có thể sống được bao lâu nữa. Hà... hà...

Tiếng nói của hắn eo éo như quỷ khóc, nghe rất rùng rợn người.

Đinh Tổng quản vung cánh tay lên, toan đập vào thiên cái của Tuyên Đại Hồ, và hét:

- Cầu trệ! Cái chết của ngươi đã đến nơi mà còn dám phách lối.

Nhưng cánh tay Đinh Tổng quản vừa đưa lên, chưa kịp đánh xuống thì bỗng gã “á” lên một tiếng, cánh tay yếu đi như mất năng lực và hai đầu gối của gã cũng quy xuống.

Thì ra, Đinh Tổng quản đã bị chât độc trong vết thương ngấm vào người rồi không còn đủ sức giết Tuyên Đại Hồ nữa.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy thất kinh từ trong bóng tối phóng mình ra hét lớn.

- Ngừng tay!

Người chàng vừa phóng mình ra thì hai luồng chưởng phong cũng đồng thời ép tới, đánh tạt về phía bên hán tử kia.

Đinh Tổng quản tuy cả người bị tê liệt, nhưng nhất định nắm cứng ở mệnh môn huyết của Tuyên Đại Hổ, không chịu buông.

Bây giờ sắc mặt của Đinh Tổng quản đã trắng bệch, gã kêu lớn:

- Thiếu hiệp! Hãy coi chừng đại đao của chúng có chấu độc đấy.

Dứt lời gã lấy hết tàn lực, thù tay lại ném Tuyên Đại Hổ văng ra xa hai trượng.

“Bịch!”

Tuyên Đại Hổ bị ném trúng vào một tấm bia đá đau quá phải nằm mẹp ở đấy bò dậy không nổi.

Cừu Thiên Hiệp sau khi dùng song chưởng đẩy lùi bên hán tử kia rồi, chàng đứng ngay giữa trận nhìn chúng nói:

- Liên thủ hợp công đã hèn hạ rồi, còn dùng chấu độc để ám hại đồ đệ phương nữa. Hành động ấy không xứng đáng là võ lâm giang hồ.

Bên hán tử đưa mắt nhìn nhau đồng cười lớn lên một lượt.

Một tên trong bọn nói:

- Ha ha! Hành động vừa rồi mà do người mà ra cả. Người đến đây rất đúng lúc.

Một tên khác trong bọn lại nói tiếp:

- Biết điều thì mau xuất trình Thiệt thư cho bọn ta khỏi mất công ra tay.

Cừu Thiên Hiệp bất giác cười lớn lên một tiếng. Chàng gằn giọng nói:

A! té ra các người đến đây với mục đích để cướp đoạt Thiên Thư?

Một tên trong bọn ứng tiếng!

- Phải! Người đã biết rồi thì khỏi phải giải thích dài dòng.

Dứt lời bọn hán tử đồng loạt múa bọn cây đại đao, phát ra bọn luồng sáng xanh uồn ẻo như những con rắn độc.

Cừu Thiên Hiệp tức giận vùng tay hét to:

- Phách ló! Hãy giữ lấy mạng sống!

Chàng toan lướt mình tới thì bỗng nơi mé rừng có tiếng nói thiên thanh vọng vào:

- Hừ! Tuyên gia ngũ quái! Các người hành động như thế kẻ cũng to gan lắm rồi!

Cừu Thiên Hiệp giật mình, vì giọng nói đó là giọng con gái!

Chàng lùi lại một bước! Đàng xa, một chiếc bóng vàng lách mình đến giữa trận.

Tuy trong đêm tối, nhưng chàng nhận ra đó là một giai nhân diễm lệ, mặt phấn mày ngài, lả lướt như cành liễu thướt tha trước gió.

Trông thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, bọn hán tử kia mặt mày như chàm đỏ, thu đao lại từ từ lui ra sau bảy bước, đứng trơ trơ như những pho tượng đá.

Đinh Tổng quản tuy bị thương, ngã liệt một chỗ, nhưng cũng cố gắng nói lên mấy tiếng:

- A! tiểu thư...! Công chủ...!

Đôi mày liễu của giai nhân hơi cao lại một chút, nàng đưa đôi mắt phượng đờm buồn, liền nhìn Đinh Tổng quản hỏi:

- Tổng quản! Người sao đây.

Đinh Tổng quản gắng gượng đáp:

- Tên tôi tớ bất tài này bị trúng mũi độc của Tuyên Đại Hổ nơi bắp chân nên...

Nghe đến đây, đôi mắt phượng của giai nhân trợn lên, hai lông nhon quang lóng lánh. Mặt phẫn đỏ hồng vì pha sắc giận, nàng quay nhìn tử quái nói:

- A! các người lại muốn gây chuyện với Chung Nam sơn ư?

Lúc này Tuyên Đại Hổ, người bị Đinh Tổng quản ném vào bia đá lúc nãy, đã lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt chớp mấy cái ra hiệu cho đồng bọn, rồi đến trước mặt giai nhân, chắp tay lễ mễ nói:

- Công chủ...

Hoàng y giai nhân mặt lạnh như tuyết, gằn giọng bảo:

- Câm miệng! Ta hỏi người nơi đây cách Chung Nam sơn bao xa mà các người dám đặt chân đến hành hung?

Mặt Tuyên Đại Hổ sợ quá đến trắng chột đi. Hắn ứ ớ một lúc mới nói ra lời:

- Thưa Công chủ...! Chỉ cách chừng... hai trăm dặm.

Mặt hoa cau lại, giai nhân cười lạnh lãnh.

- Hừ! Người đã biết nơi đây cách Chung Nam sơn có hai trăm dặm mà lại dám đặt chân đến. Thế thì tội đáng chết rồi.

Chưa dứt tiếng thì:

“Vù”!

Một luồng hào quang bắn ra!

Một lưỡi dao nhỏ sáng lóe mắt, căm phập vào một thân cây hồ ng dương trước mặt ngập sâu năm tấc.

Tuyên Đại Hồ run rẩy, cúi đầu nói:

- Thưa công chủ! Xin tha mạng...

Giai nhân áo vàng không thèm để ý đến lời nói của hắn, quay lại tiến về phía Đình Tổng quản rồi cúi đầu xuống xem xét vết thương.

Qua một lúc nàng buồm bã nói:

- Đình Tổng quản! Chân của người phải bỏ đi rồi!

Đình Tổng quản không chút kinh hãi lễ phép nói:

- Chân kẻ tôi tớ bị mất là việc nhỏ, làm phiền đến Chung Nam sơn là điều kẻ tôi tớ này rất đáng tội.

Giai nhân áo vàng không nói gì cả, đưa tay bẻ một cành cây khô gập gãy rồi từ từ xắn tay áo lên.

Một làn da trắng như tuyết để lộ ra! Năm ngón tay thon thon trắng muốt.

Nàng vận công lực vào bàn tay ngọc đỏ, rồi khẽ nói:

- Đinh Tổng quản! Người hãy ráng chịu đau một chút.

Chưa nói dứt lời, lưng ong của mỹ nữ cong xuống, nàng quật cành cây khô tạt ngang qua đầu gối bị thương của Đinh Tổng quản.

Đinh Tổng quản cắn răng lại, lăn đi mấy vòng.

Một khúc chân của Đinh Tổng quản đã bị đứt lìa ra, máu tuôn như xô!

Cừu Thiên Hiệp vừa kinh vừa sợ.

Một khúc cây khô lại có thể chặt đứt đi một ống chân người! Như thế công lực của thiếp nữ áo vàng thật khó có ai bì kịp!

Năm tên đại hán kia vừa thấy mặt thiếp nữ áo vàng đã sợ như chết là phải.

Nhưng, Đinh Tổng quản bị chặt đứt một chân mà không thốt ra một tiếng rên rỉ nào, gã này cũng đáng mặt gan dạ anh hùng lắm.

Hủy xong một khúc chân của Đinh Tổng quản mà mặt hoa vẫn không biến đổi, mỹ nữ áo vàng ném cành cây khô sang một bên, rồi tỏ giọng an ủi:

- Đinh Tổng quản! Ta cầm máu, bế huyết cho người. Người nên tĩnh dưỡng một lúc cho lại sức!

Giọng nói của nàng như tiếng oanh, lúc an ủi thì thật giàu cảm tình, nhưng lúc lạnh nhạt thì cũng đáng sợ!

Tiếp đó nàng đưa tay lên điểm nhẹ các huyết đạo của Đinh Tổng quản.

Trong chốc lát nàng đã phong đi ba mươi sáu huyết quan của nạn nhân.

Cừ Thiên Hiệp say sưa nhìn cử chỉ của hoàng y thiê u nữ không nháy mắt.

Trong lúc đó thì Tuyên gia ngũ quái mặt mày hơ hỗi, đứng trơ trơ như năm tội nhân sắp sửa lên đoạn đầu đài.

Chữa thương cho Đinh Tổng quản xong hoàng y mỹ nữ quay lại, nhìn con dao nhỏ còn đang găm trên cây hông dương và hét:

- Sao? Các người không tự xử còn đợi gì nữa.

Tuyên Đại Hổ run rẩy nói:

- Công chủ...

Đôi mi mỹ nữ nhú hai cái. Nàng hỏi:

- Còn gì nữa?

Bốn hán tử đứng sau lưng Tuyên Đại Hổ đồng thời quát lên một tiếng nói:

- Lão đại! Liệu không được thì chúng ta liều mạng với nó một phen, đằng nào cũng đưa đến cái chết mà thôi.

Tuyên Đại Hổ lùi lại, đứng giữa bốn tên hán tử kia, cất giọng nói:

- Công chủ! Công chủ hiệp người quá sức! Dầu “nhất đại yên cư” có đến đây nữa thì trong trường hợp túng cùng này chúng tôi cũng phải đánh liều. Chắc Công chủ rõ chó cùng dút đậu chứ?

Thiếu u nữa áo vàng mím một nụ cười nhạt, lộ ra nửa hàm răng ngọc.

Trong cái cười ấy hàm chứa đầy khinh bỉ.

Nàng tiến lên một bước nói:

- Hừ! Chúng bay to gan lắm. Đã thế đừng trách ta độc ác.

Câu nói chưa dứt thì tay áo của nàng đã phất ra như một cánh quạt.

Sức gió vù vù phát ra như vũ bão

Thân hình của Tuyên gia ngũ quái đều lảo lư muốn té xuống cả. Họ cố gắng nhảy xéo sang một bên để tránh luồng chưởng phong ấy.

Mặt người nào người nấy trắng nhợt như một thây ma.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn. Chàng không hiểu mỹ nữ áo vàng này là ai mà lại có được công lực dường ấy.

Thiếu u nữ áo vàng phất tay áo quạt ra một chưởng mà chưa đánh ngã được Tuyên gia ngũ quái, mặt nàng bất giác đỏ lên vì tức giận.

Nàng buộc miệng “ý” một tiếng, gót sen từ từ điểm đến gần ngũ quái.

Tình thế này sinh mạng của ngũ quái coi như không còn nữa rồi.

Bỗng từ ngoài mé rừng lại có một giọng nói dịu dàng vọng vào:

- Hãy khoan! Chưa cần như vậy!

Âm thanh chưa dứt thì đã có bóng một thanh y mỹ nhân xuất hiện trước mặt rồi.

Cừu Thiên Hiệp vừa thoáng thấy thanh y mỹ nhân bỗng giật mình nảy người.

Té ra, khuôn mặt thanh y mỹ nhân này lại giống hệt với thiếp u nữ áo vàng.

Hai người như một mặt, khó mà phân định được, tuy rằng thanh y mỹ nhân tuổi tác có thể lớn hơn thiếp u nữ áo vàng chừng đôi ba tuổi theo chàng đoán.

Nếu hai người cùng mặc một sắc áo vàng thì không khác gì nhau cả.

Cứ đoán theo khuôn mặt, Cừu Thiên Hiệp định ninh hai người này là hai chị em ruột, hoặc đôi gái song sinh.

Trong thấy mỹ nhân áo xanh xuất hiện, thiếp u nữ áo vàng vội thâu chưởng lại.

Trong lúc đó thì mặt mày của Tuyên gia nữ quái cũng tăng vẻ sợ sệt hơn. Họ lão liên nhìn quanh, hình như tìm cách bỏ chạy.

Thanh y mỹ nhân sắc mặt ôn hòa, chỉ đưa mười ngón tay trắng mịn nhận trong không khí một cái và nói:

- Các người hãy đứng yên đây, để ta lo cho khách xa trước đã rồi sẽ nói đến các người.

Tuyên gia nữ quái đều im lìm đứng như năm pho tượng gỗ, không cử động nữa.

Thanh y mỹ nhân lại quay qua nhìn Cừu Thiên Hiệp một cái rồi khẽ gật đầu nở một nụ cười tươi, hỏi:

- Vị này tức là Cừu Thiên Hiệp sao?

Cừu Thiên Hiệp bước tới đáp:

- Vâng! Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp! Chẳng hay cô nương có gì dạy bảo!

Mỹ nhân áo xanh bất giác cười lớn. Hai tay nàng ôm lấy bụng, cười đến nghiêng ngửa không thôi.

Thiếu nữ áo vàng cũng không nhịn được, mắt liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp mà miệng thốt ra từng tràng cười sặc sụa.

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

Hồ-bá-ma-đâu lệnh

Cừu Thiên Hiệp thấy hai mỹ nữ nhìn chàng cười đển chảy nước mắt, và cứ cười mãi không thôi, chàng không hiểu gì cả, đứng sững sờ nhìn họ một lúc, rồi bực bội hỏi:

- Cô nương cười cái gì vậy?

Mỹ nhân áo xanh nghe nàng nói lại cười lớn hơn nữa, mà không đáp lời.

Giây lát, thiếp u nữ áo vàng mới nhin cười nói lên má y tiếng:

- Bà này... là thân mẫu tôi!

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người, then đển đỏ mặt.

Họ cười chàng là phải, vì chàng lại gọi mẹ thiếp u nữ bằng “cô nương”!

Thật ra, không ai có thể biết được thanh y mỹ nhân kia là mẹ của một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, trong lúc người đàn bà ấy không thể nào bảo là ngoài ba mươi tuổi được.

Qua một lúc, mỹ nhân áo xanh nhin cười, rút khăn ra lau mặt, rồi nói:

- Không thể trách người ta, vì người ta không biết được mà!

Dứt lời, mỹ nhân từ từ bước tới, đưa tay chỉ vào thiếp u nữ áo vàng và nói:

- Nó là con gái của tôi, thiên hạ thường gọi nó là Vô Lý Công Chủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy cái tên có vẻ lạ đời, lắm bả:

- Vô lý công chủ?

Mỹ nhân gật đầu nói:

- Phải! “Vô lý” có nghĩa là không nói lý do.

Thiếu nữ áo vàng lắc mình đến trước mặt mỹ nhân áo xanh
nhõng nhẽo:

- Thân mẫu! Con không bả`ng lòng thân mẫu căt nghĩa như thế
đâu.

Mỹ nhân áo xanh chỉ nhẽ`nh mẽp cười khẽ, rồi lại đưa tay chỉ
vào mặt mình nói tiế`p:

- Ba mươi năm trước, người ta thường gọi ta là Nhấ`t Đại Yên Cư.
Chẳng biế`t giờ đây thiên hạ còn nhớ đế`n tên ta nữa không.

Hừ! Ta già rồi! Nhưng trong quá khứ...

Mỹ nhân chỉ nói đế`n đây rồi nín bật, đôi sớng mắ`t như đượm
buồ`n và thờ dãi một cái.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầ`m:

- Bà này đã có cái tên là “Nhấ`t đại yên cư” thế` thì không phải là
một kẻ tà`m thường rồi. Ít nhấ`t bà ta cũng là một võ lâm tiề`n
bồ`i. Hiện giờ tuy chưa biế`t lý lịch của bà ra sao, thù hay bạn, danh
nhân hay tiện nhân, nhưng bà đã có ý thân thiện thì ta cũng nên lợi
dụng cơ hội mà hỏi thăm tông tích của cha mẹ ta, may ra biế`t đượ ít
nhiề`u.

Nghĩ như vậy, chàng vội chắp tay lại nói:

- Té ra là tiên bồi! Xin bỏ qua tội thất lễ của tiểu tử vừa rồi!

Nhất đại yên cư bỗng lặn mình một cái, thân mình mỹ nhân bấn ra vọt lên cả mây trượng.

Bà ta lại dùng mũi giày nhún thêm vào cành cây một cái nữa rồi vọt lên cao hơn. Thân mình bà ta lả lướt trên không trung như một cánh bướm. Thật là một lối khinh thân lạ lùng.

Tiện đó, bà ta rút lên một tiếng, âm thanh lạnh lạnh như xé không gian.

Cửu Thiên Hiệp ngỡ ngác không hiểu gì cả.

Tại sao vị tiên bồi có sắc đẹp tuyệt trần kia lại có cử chỉ lạ lùng?

Âm thanh vừa dứt, bà ta từ trên cao đáp xuống.

Rồi chẳng bao lâu, nơi mé rừng lại vang lên tiếng rôn rập như tiếng vó ngựa lẫn tiếng xe lăn.

Lúc này Cửu Thiên Hiệp mới chợt hiểu.

Thì ra, nhất đại yên cư đã dùng hiệu lệnh để gọi người đến.

Những bóng người ngựa rôn rập kéo đến khá đông, ai nấy đều cởi ngựa và lái một chiếc xe màu xanh dầm dẫm tiến vào trong rừng.

Bụi bay ngất trời, chẳng khác một đám mây mù.

Những người mới đến đều là những tay trang hán lực lưỡng, mình mặc một thứ quần áo vải cảm không khác gì Dư Miên, người đã

ngênh đón Cừ Thiên Hiệp ở tửu lầu vậy.

Đoàn người vừa đến trước mặt mỹ nhân áo vàng đã vội vàng nhảy xuống cung kính cúi đầu thưa:

- Tham kiến gia chủ!

Nhất đại yên cư nói:

- Hãy khiêng Đinh Tổng quản lên xe, đem Tuyên gia ngũ quỷ cột ra đằng sau. Những người này ta đã điểm vào huyết mê cả rồi.

Cừ Thiên Hiệp giật mình “á” lên một tiếng. Chàng không ngờ cái búng tay trong không khí lúc nãy là bà ta đã dùng chỉ lực điểm huyết của ngũ quái.

Nhất đại yên cư lại nói tiếp:

- Hãy để lại ba con ngựa cho ta với Công chủ cùng thiếp u hiệp cỡi. Trên đường về nhớ ghé vào tửu lầu đem xác Dư Miên về luôn.

Giọng nói bà ta như ra lệnh, như dặn dò, mà sắc mặt không có chút gì thay đổi.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn ngũ quái, quả những người này như đã chết lịm đi từ bao giờ rồi, mặc dầu thân xác vẫn đứng tro ra đó, tay vẫn cầm dao sáng quắc.

Sau khi nhận lệnh, bọn người kia ứng lệnh một tiếng, rồi bắt đầu chia nhau hành sự.

Một tên trong bọn bắt một con bạch mã, lông trắng như tuyết đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Thưa lệnh gia chủ mời, thiếp u hiệp lên yên.

Cừu Thiên Hiệp lại không tiếp ngựa mà lại bước tới chấp tay chào Nhứt đại yện cư một lễ rồi nói:

- Kính tiển bồ i! Vãn bồ i đang có việc cần phải lên đường, chẳng biết tiển bồ i định đưa vãn bồ i về đâu, có việc gì, xin cho biết?

Nhứt Đại yện cư nhếch nhếch cười nhạt;

- Bất kể thiêu hiệp đi về đâu, muốn sang bắc tây phải qua Chung Nam sơn này, không còn đường nào khác. Từ đây đến đó cách không bao xa, trên tình võ lâm đồng đạo mộ danh nhau mà mời thôi. Thiên Hiệp cần gì phải khách sáo.

Cừu Thiên Hiệp ái ngại, trên mặt thoáng qua nét nghi ngờ, nói:

- Nếu tiển bồ i không cho biết nguyên do, tại hạ quyết không thể ứng miệng được.

Dứt lời, chàng quay lưng bước ra ngoài rừng!

Vô lý công chủ vội lách mình gần lại trước mặt chàng nói:

- Người sao lạ lùng quá! Thân mẫu tôi bảo thiêu hiệp đi thì thiêu hiệp cứ tuân lệnh mà đi. Lẽ nào thiêu hiệp sợ chúng tôi cướp của giết người sao?

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt thiêu nữ có vẻ chân thật. Song chàng là người đứng đắn không chịu làm việc gì không rõ nguyên nhân.

Chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ muốn được hoàn toàn tự do. Mời hay không là quyết ở tiển bồ i và cô nương, và chấp thuận lời mời hay không là quyết ở

của tại hạ.

Dứt lời chàng lại bước tránh sang một bên, đi ra khỏi rừng.

Vô lý công chủ chớp mình một cái, nàng lại đứng chặn ngay trước mặt chàng và nói:

- Ý! Người muô' n làm khó dễ tôi sao?

Cừ Thiên Hiệp tro' mắ' t nhìn nàng một cái, rô' i ôn tô' n nói:

- Không phải thế' ! Tôi không có một lỗi lầ' m nào đố' i với cô nương, dĩ nhiên không bị một ràng buộc.

Nhắ' t đại yên cư lướt đê' n, khóa tay ra hiệu cho con gái bà, rô' i quay sang nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Có phải người muô' n đi tìm tông tích của thân phụ người không? Hừ! Chung Nam sơn chúng tôi hiện có biế' t được một người họ Cừ. Tôi chỉ nói cho người biế' t như thế' mà thôi. Người muô' n theo chúng tôi về` Chung Nam sơn hay không tùy ý.

Bà lại quay sang bảo vô lý công chủ:

- Con ơi! Chúng ta đi thôi!

Vừa nói, bà kéo tay thiế' u nữ áo vàng lướt ra khỏi rừng.

Cừ Thiên Hiệp nghe câu nói â' y sững sờ! Từ khi chàng rời khỏi Phi Lai Sơn trang luôn luôn ôm lắ' y trong lòng hy vọng là tìm tung tích cha mẹ chàng. Thế' mà lâu nay chàng chưa hề' nghe được một tin tức nào cả. Hôm nay Nhắ' t đại yên cư lại biế' t được một người họ Cừ thì làm sao chàng bỏ qua được.

Chàng vội chạy ra mé rừng gọi lớn:

- Tiê`n bô`i! Tiê`n bô`i!

Nhưng hai mẹ con Nhâ`t đại yên cư đã lên ngựa phóng đi xa rô`i. Trong phút chôt` cả hai đề`u mấ`t dạng.

Chàng chưa biế`t tính sao thì phía mé rừng lại có một tiế`ng ngựa “hí” vang.

Thì ra, con bạch mã lúc nãy họ vẫn để lại cho chàng. Con ngựa yên cương đóng sẵn được cột vào gô`c hồ`ng dương cẩn thận.

Không câ`n suy tính gì nữa, chàng vội chạy vào rừng dắ`t ngựa ra, phóng lên yên chạy về` hướng Chung Nam sơn.

Đêm tô`i mịt mùng! Vùng trăng chiế`u sáng vàng nhạt. Bô`n bê` lạng ngắ`t như tờ. Bỗng bên đường vang ra một tiế`ng Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Tiê`p theo đó, một lão hòa thượng mập úc núc từ nơi mé rừng bước ra, tay câ`m cây thiế`t trượng to bắ`ng chén, gần ngay trước đầ`u ngựa, đôi mắ`t chớp sáng, miệng nói:

- Tiểu thí chủ! Khoan đi đã!

Cừu Thiên Hiệp liê`n gò cương lại nói:

- Đại sư! Tại hạ có việc câ`n, không thể hoãn lại được.

Lão hòa thượng mập đưa ngang cây thiế`t trượng ra nói:

- Đứng đứng! Thí chủ chớ nghe theo lời Vô khu Cung Yên Cư. Muô`n tìm tông tích thân phụ thí chủ cứ hỏi tôi, người thê` ngoại này.

Dứt lời, lão hòa thượng mập cặm đầu thiết trọng xuống, khoanh tay ngồi xuống đất, lấy ra một cái mỏ cây, hình con cá, vừa gõ lộc cộc vừa tụng kinh “đa tâm”.

Cử chỉ và lời nói của lão hòa thượng rất lạ lùng, khiến cho Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả.

Té ra lão cũng biết tông tích của thân phụ chàng sao?

Thế thì chàng nên hỏi lão này hay nên đến “Vô khư cung” mà hỏi Nhất đại yên cư?

Chàng do dự một lúc rồi nhảy phóc xuống ngựa chấp tay xá hòa thượng mập một cái nói:

- Xin nhờ thượng nhân chỉ giáo!

Hòa thượng mập gõ mạnh lên chiếc mõ mấy tiếng rồi im bặt, đôi mắt vẫn nhắm lại, nhưng không còn tụng kinh nữa.

Chốc lát lão nói:

- Mười năm trước đây, trong võ lâm có tất cả bốn danh thủ họ Cừ. Một người gọi là “Thần chân nhất kiếm” Cừ Vô Kỵ, còn người nữa gọi là “Kinh thiên ngọc trụ” Cừ Phi Hòang...

Vừa nghe đến đây Cừu Thiên Hiệp bỗng mừng rỡ “á” lên một tiếng. Đôi mắt chàng sáng rực. Vì lời nói của hòa thượng mập này đúng với lời nói của Kim bản trúc trọng Quế cung Đàm, không sai tí nào cả.

Chàng nghiêng mình bước tới một bước nói:

- Ô! thượng nhân nói rất đúng. Không biết...

Chàng chưa nói dứt thì lão hòa thượng đã ngắt lời, nói tiếp:

- Hai người họ Cừu ấy hình như đồng thời mất tích. Một người thì ở về Bắc Thái, một người thì ở về phía Nam Cương. Bà n tăng nghĩ...

Nói đến đây bỗng lão ngừng lại, môi điểm một nụ cười rồi không nói nữa.

Cừu Thiên Hiệp đang chú ý nghe, tâm hồn chàng tập trung vào câu nói của lão hòa thượng hâu như nín thở.

Ài ngờ, qua một lúc lâu hòa thượng mập vẫn ngồi im không nói nữa.

Rồi chiếc mô hình con cá trong tay lão từ từ vỡ lên, miệng lão lâm râm niệm “đa tâm kinh”.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng quá, không còn chờ đợi được nữa, cất tiếng hỏi:

- Thượng nhân! Tiểu tử đang chờ lãnh giáo.

Hòa thượng mập vươn đôi mày lên, trở mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Bà n tăng cũng đang chờ tiểu thí chủ bột thí đây.

Giọng nói của lão hòa thượng không còn ấm áp và chậm chạp như lúc này.

Cừu Thiên Hiệp nghe vậy bất giác giật mình đáp:

- Nếu tại hạ tìm được phụ thân dĩ nhiên sẽ tìm đến dâng hương lễ Phật mà thêm dầu thêm hương cho quý tự để đền đáp đấng từ bi.

Hòa thượng mập cười lớn một tiếng:

- Ha ha! Lữ Lương sơn tuy nghèo nhưng cũng có đủ một ngọn đèn và ba cây hương mỗi tối.

Cừu Thiên Hiệp không biết ông ta muốn nói gì, ngơ ngác hỏi:

- Thế thì ý của lão hòa thượng dạy như thế nào?

Hòa thượng mập kéo chiếc mũ để vào trong lòng, rồi nói:

- Tiểu thí chủ! Người có biết lai lịch của bần đạo tăng như thế nào không?

Chàng lấc đãu, vẻ mặt hơi khó chịu đáp:

- Tại hạ xuất đạo chưa bao lâu, lại chưa được thỉnh giáo trước nên chưa biết.

Hòa thượng mập ráng cười lên một tiếng rồi nói:

Hí hí, hèn chi người coi ta như những hòa thượng hóa duyên, tăng nhân du phương vậy, mà chỉ biết bột thí tiền hương, hoa quả mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp lạ lùng trước cử chỉ và lời nói có vẻ hằn học của lão hòa thượng vội lễ phép nói:

- Dám hỏi đại hòa thượng tọa đang nói nào để tiện nhân biết mà xưng hô cho đúng phép.

Hòa thượng mập nghiêm nét mặt nói:

- Bần tăng xuất gia nơi Lữ Lương sơn, người võ lâm thường gọi là Đại Phật Thông đàn, một trong số Lữ Lương tam Phật. Tiểu thí chủ. Người đã nghe danh bần tăng chưa?

Cừu Thiên Hiệp tuy chưa nghe nói đến tên Thông đàn đại nhât bao giờ, nhưng vì muốn làm cho hòa thượng vui lòng, chàng gật đầu lia lịa:

- Phải! phải! Tiểu nhân đã từng nghe danh của thánh tăng rồi!

Hòa thượng mập cười híp mắt, giọng cười rất dặc y.:

Mục đích của Cừu Thiên Hiệp là muốn lấy lòng lão hòa thượng mập để được lão chỉ điểm về lai lịch của cha mẹ chàng vì vậy khi lão hòa thượng mập dặc ý cười lớn, chàng cũng cười phụ họa theo và hỏi:

- Xin hỏi “Đại phật” về tông tích của song thân tiện nhân! Mong được “Đại Phật” chỉ điểm cho.

Thông đàn hòa thượng nhướng đôi mày rậm lên, nói:

- Hừ! Điều đó không khó gì, nhưng...

Nói đến đây lão ngửa mặt cười ha hả, không nói nữa.

Nóng lòng nói:

- Việc này đối với tiện nhân rất quan trọng, xin “Đại Phật” chớ lấy đó làm một việc trêu người...

Thông đàn hòa thượng nghiêm sắc mặt:

- Hừ! Bồn đàn sư lúc này có bao giờ đùa nghịch với ai đâu. Nhưng muốn được việc tất phải...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hòa thượng như muốn đòi hỏi ở chàng một điều kiện gì, nên vội nói:

- Nếu “Đại Phật” giúp cho tiện nhân tìm được song thân thì dù phải hy sinh đến giá nào tiện nhân cũng vui lòng, kể cả việc “Đại

Phật" muốn lấy mạng tiện nhân cũng được.

Đôi mày hòa thượng cau lại, lão giả ng giọng nói:

- Tiểu thí chủ! Người nói bấy rồi, bây giờ là kẻ tu hành, lấy mạng người mà làm gì, mạng sống của người đâu có ích lợi gì cho việc tu hành của bây giờ đạo.

Cừ Thiên Hiệp không biết ý muốn của hòa thượng ra sao cả liền hỏi:

- Xin "Đại Phật" cho biết ý kiến!

Thông đàn hòa thượng bỗng vươn đôi tay ra, đôi tay của lão to như hai cánh quạt. Lão chụp lên đại huyết "Lỗ hạ" của Cừ Thiên Hiệp, rồi quát:

- Ta muốn lấy quyển Thiệt thư trong bọc của người.

Hai người cách nhau không xa lắm, nên trong lúc Thông đàn hòa thượng xuất thủ bất ngờ, Cừ Thiên Hiệp không sao né tránh kịp. Chàng chỉ kêu lên một tiếng:

Á!

Trong lúc đó, thì bàn tay của hòa thượng đã chặn cứng trên yếu huyết của chàng rồi. Cả người chàng tê cứng đi, và nếu chàng kháng cự thì lão bóp chết ngay lập tức.

Không còn biết làm sao hơn, Cừ Thiên Hiệp đành đứng trơ ra đấy.

Thông đàn hòa thượng từ từ đứng lên, tay mặt vẫn đè cứng yếu huyết của Cừ Thiên Hiệp, tay trái thò vào bụng chàng móc ra tìm Thiệt thư.

Nhưng lão mò không trúng “Thiệt t thư” mà lão lại lấy ra một cái bọc vải màu vàng!

Nhìn thấy vật này, sắc mặt lão bỗng tái đi, lão ré lên một tiếng thất thanh rồi lùi lại mấy bước, miệng ú ớ.

- Á! Hổ... Bá... Ma... đã... u... lệnh...

Từ lúc bị hòa thượng điểm huyết, Cừu Thiên Hiệp định ninh rằng Thiệt t thư của chàng những bị lão ác tăng này đoạt mất, mà sinh mạng chàng cũng chẳng còn.

Ngờ đâu, khi lão bóc trúng cái bọc vải vàng mà trước đây Hiên Bá Vong đã trao cho chàng, thì lão hòa thượng lại thất sắc, buông chàng ra, mặt mày hơ hãi như vậy. Chàng không biết cái bọc vải vàng kia, chiêng mặt nạ ấy, có sức mạnh như thế nào?

Đôi mắt thất thần của lão hòa thượng mập cứ chăm chăm nhìn vào mặt chàng.

Giây lát, lão ú ớ hỏi:

- Ma quân! Người là... Ma... quân?

Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả, chưa tìm được lời để chắt vắn lão, thì đằng xa có một bóng người màu lục bắn đến.

Bóng người đó chính là Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồ.

Nàng vừa đặt chân xuống, đã nói lên lạnh lạnh:

- Hễ hấn trông thấy lệnh thì hấn phải chết, cần gì hỏi nguyên do!

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày thâm nói:

- Hừ! Đồ ` qui! Hắ n lại đeo đuôi theo mình nữa rô `i!

Lúc này sắ c mặt của Thông đàn hòa thượng lại còn khó coi hơn. Đôi tay lão nâng chiế c bọc vàng lên, hướng về ` phía Bích Lệ Hồ `ng nói với giọng rắ t tội nghiệp:

- Cô nương cứ thâu lệnh về ` đi!

Bích Lệ Hồ `ng cười gắ n một tiế ng, mặt lạnh như tuyế t:

- Phải! Bỏn cô nương đế n đây chính là thâu lệnh đó! Vậy tô t hơn ngưoi nên tự hủy mình đi.

Cừu Thiên Hiệp không hiểu sự việc bên trong như thế ` nào cả. Cái bọc vàng đó là cái gì mà lại diễn biế n cảnh tượng như vậy?

Chàng đứng trân trân nhìn hai người!

Thông đàn hòa thượng bước lui lại liên tiế p mắ y bước rô `i rú lên một tiế ng đau đớn nói:

- Ô `! Thế ` thì cha con của cô nương đã hiế p người quá sức! Lữ Lương tam Phật của chúng tôi như vậy là đã phục mệnh cha con cô nương sát đắ t rô `i...

Bích Lệ Hồ `ng hét lên:

- Câm miệng! Thật không biế t nhục, dám xưng là “Lữ Lương tam Phật”? Ai cho phép ngưoi xưng danh hiệu như vậy? Lữ Lương sơn sanh ra ba tên ác tăng như các ngưoi đã làm bản danh lam thắ ng cảnh.

Mặt Cừu Thiên Hiệp bắ t giác đỏ lên vì hổ thẹn.

Chàng nghĩ thắ m:

- Ô! Thế mà này giờ ta tưởng lão là một cao nhân nên hết lòng tôn kính. Nếu lời của Bích Lệ Hồ ng là đúng thì hành động của ta thật nhục nhã.

Bây giờ lão hòa thượng đã lùi tại rất xa. Đột nhiên lão thuận tay rút cây thiến trượng chỉ vào mặt Bích Lệ Hồ ng nói:

- Nếu cô nương bước đến gần tôi một bước đừng trách tôi vô lễ đó.

Bích Lệ Hồ ng vẫn thản nhiên cười lớn:

- Hung tăng! Không ngờ ta không tìm người mà người lại tìm bổn hung lệnh để phải chết! Như vậy thì thiên đàng người không đi mà lại chui xuống địa ngục rồi!

Dứt lời, nàng lắc mình một cái, bóng xanh màu lục nhảy vọt lên, bắn tới trước mặt Thông đàn hòa thượng.

Đôi chưởng nàng quất ra, hai luồng kinh phong veo veo.

“Cái thế thập bát chưởng” của nàng, Cửu Thiên Hiệp đã được mục kích qua. Đó là một môn võ công tuyệt diệu.

Tuy nhiên, hiện giờ đôi thủ của nàng trong tay có cây thiến trượng rất lớn, đôi chưởng nàng liệu tay không có chỗ ngửi vũ khí hay không?

Cây thiến trượng của Thông đàn hòa thượng trong chớp mắt vũ động lên, lão dùng thế “Luân hồ i cửu chuyển” múa vun vút tạo thành một vùng bóng đen tua tủa, trong hai trượng kinh lực khiếp người.

Bích Lệ Hồ ng không chút e sợ. Nàng hét lên một tiếng:

- To gan! Lữ Lương sơn tam quái có bao nhiêu gan dạ mà dám kháng lệnh hành hung như vậy?

Chưa dứt lời bóng màu lục đã chập chùng lướt vào vùng cây thiế t trượng.

Chẳng biế t nàng đã dùng thân pháp gì mà người nàng như vệt khói mờ, Cửu Thiên Hiệp cũng không thấ y rõ nàng được.

Bỗng nghe nàng hét lên một tiế ng lạnh lạnh:

- Buông tay!

Cùng trong lúc đó lại phát ra hai tiế ng động chất chúa.

- Keng! Keng!

Thiế t trượng trong tay lão hòa thượng rơi xuô ng đấ t đánh “bịch” một cái, người của lão như một thắ ng khờ, đứng ngây ra đó.

Bích Lệ Hồ ãng mặt đầ y sát khí, nàng đưa bàn tay mặt lên, chia hai ngón tay đâm vào mặt lão hòa thượng, và nói:

- Đôi mắ t có nhãn mà vô châu, ta để lại cho ngươi cũng chẳng ích gì.

Lão hòa thượng “á” lên một tiế ng! Hàng ngàn tia máu bắ n ra!

- A!

Tiế p theo một tiế ng rú kinh hô ãn, thân hình lão hòa thượng mập té xiủ xuô ng đấ t, đôi mắ t của lão biế n thành hai lỗ sâu, máu tươi tuôn ra xồ i xả.

Mặt Bích Lệ Hồ ãng vẫn không đổi sắ c. Nàng rảy rảy hai ngón tay bị dính máu đỏ ngòm, và nói

- Mất công ta phải rửa rồi!

Cừ Thiên Hiệp bắt giặc cau mày thâm nghĩ:

- Cô gái này sao lại ác độc quá sức như vậy? Không trách võ lâm gọi nàng là “Độc tráng đơn” cũng phải.

Bích Lệ Hồ ng lau bàn tay máu xong, mặt mày vẫn tự nhiên lắm lắm:

- Ta còn phải thủ lệnh!

Vừa nói, nàng vừa cúi xuống nhặt cây thiết trượng lên, rồi phóng đầu thiết trượng về phía lão “đại quái” đang nằm dưới đất.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh ré lên:

- Bích cô nương! Người...

Chàng mới nói đến đây thì đã “xẹt một tiếng”.

Một tiếng rú vang lên! Hàng ngàn tia máu bắn ra bốn phía! Cây thiết trượng đã cắm phập trên ngực Thông đàn hòa thượng thâu đến sau lưng và xuyên thẳng dưới mặt đất ba bốn thước, đầu gậy dựng đứng lên.

Đại quái Thông đàn tay chân quơ múa lia lịa vài cái rồi tắt thở.

Bích Lệ Hồ mím chặt đôi môi, mày liễu hơi cau lại, liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp, khẽ nói:

- Sao? Hình như thiết u hiệp còn luyện tiếng hắc hắc nữa sao?

Cừ Thiên Hiệp nét mặt không vui, nghe Bích Lệ Hồ nói, chàng quay lại thở dài.

- Nếu trường hợp có thể tha chết cho kẻ khác thì nên tha đi là hơn cô nương quá...

Không đợi Cừ Thiên Hiệp nói hết câu, Bích Lệ Hồng mỉm cười nhạt:

- Ô! Thiếp chưa phải một vị Phật sống mà đã lên giọng nhân từ. Nếu không có tôi đến đây hắt có tha mạng cho thiếp hiệp không?

Cừ Thiên Hiệp nhớ lại lúc nãy bị lão hòa thượng mập điếm vào tử huyệt, hành động đề hèn lén lút của lão khiến cho chàng tức giận lên. Tuy nhiên, chàng vốn có tính nhân đạo, không thích giết người, trước cái chết mà lão hòa thượng đã làm cho lòng chàng thấy xót xa rồi.

Chàng nuốt nước bọt, ngập ngừng nói:

- Đó là do...

Thầy Cừ Thiên Hiệp chỉ nói được mấy tiếng rồi đứng lặng thinh, Bích Lệ Hồng nói!

- Do lòng tham...! Do đủ thứ! Nhưng trong xã hội này không ai ra ngoài khỏi cái “do” ấy cả. Nhưng thôi, chớ lý luận dài dòng, tôi đến đây là đã vào sâu ba trăm dặm của Chung Nam sơn rồi, đó là một điều đại kỵ của “Vô khứ cung” Tôi phải đi thôi!

Dứt lời, nàng bước tới vài bước, cúi xuống nhặt cái bọc vải vàng lên.

Cái bọc này hiện rơi bên tử thi của lão hòa thượng.

Thầy vậy, Cừ Thiên Hiệp vội phóng mình đến.

Hai người cùng chụp xuống một lượt, bốn bàn tay đều bóp lên chiếc bọc vải vàng.

Mặt họ vừa ngược lên thì đôi má họ lại chạm vào nhau nóng hôi hổi.

Cả hai cái đều hổ thẹn, nhảy lùi lại ba bước, trở mắt nhìn nhau.

Trong cái nhìn ấy, cả hai đều thấy khó chịu, tuy không ai nói ra một lời nào.

Bích Lệ Hồ ngẹn đến đôi má đỏ hồng lên, vội tìm lời nói lấp:

- Sao? Thiệu hiệp định tranh đoạt vật ấy?

Cừu Thiên Hiệp ú ớ:

- Vật đó... là... là... của tôi mà!

Bích Lệ Hồ làm mặt giận để xóa những nét thẹn thùng:

- Linh phù, đó không phải là đồ tốt. Nó là một trong số “Võ lâm tứ đại hung lệnh” Thiệu hiệp giữ lấy nó mà ích gì?

Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch phù hiệu đó lành dữ làm sao, nhưng chàng đã bọc nó lâu nay, quyết không để mất.

Chàng nói:

- Lành dữ tôi không biết, nhưng tôi được một vị tiên bố i nhờ cậy!

Thiệu nữ áo lục nghiêm giọng nói:

- Được người ta nhờ cậy? Hừ! Đó là thiệu hiệp muốn thay người đó để mang lấy tai họa.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt:

- Dù vậy tôi cũng không thể để mất vật đó, vì tôi đã nhận ở vị tiên bố i ấy một đặc ân. Tôi phải báo đáp...

Sắc mặt của Bích Lệ Hồng càng nặng nề thêm, nàng buôn bã nói:

- Ô! trung hậu quá nhỉ! Hừ!

Nàng muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi.

Đôi khoe mắt như chứa một cái gì đắng cay, buôn bã.

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

Nửa đêm vào nơi câ' m địa

Cừu Thiên Hiệp vội vàng bước tới cúi nhậ' chiế' c bao màu vàng
ấ' y rô' i lệ làng nhét vào bụng.

Ngước mặt nhìn Bích Lệ Hồ' ng, chàng chấ' p tay nói:

- Xin đa tạ cô nương đã có lòng cứu giúp tôi. Ôn này tôi sẽ ghi nhớ
mãi mãi!

Dứt lời, chàng bước sang phía con bạch mã đang đứng gặm cỏ.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồ' ng sa sầ' m nét mặt nói:

- Người lại muố' n đi gấ' p thê' sao?

Cừu Thiên Hiệp gật đầ' u nói:

- Phải, cô nương cũng nên đi chứ? Vì trời đã gầ' n sáng rô' i mà!

Bích Lệ Hồ' ng vội bước vài bước rô' i hỏi một cách băng quơ.

- Đố' i với Hồ' ng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc người cảm
thấ' y nàng như thê' nào?

Câu hỏi của Bích Lệ Hồ' ng quá đột ngột khiế' n chàng lúng túng
không biế' t nói sao cả. Chàng suy nghĩ một lúc rô' i nói:

- À! Người mà cô nương muố' n nói là Phó Giáo chủ của Huyế' t
Quan giáo phải không? Vì cô nương mặc áo trắ' ng đấ' y chứ gì?

Nàng đáp:

- Phải đây người cảm thấy nàng ấy ra sao?

Cừu Thiên Hiệp không biết Bích Lệ Hồng muốn đề cập đến phương diện nào của nàng ấy. Nhưng chàng lại nói:

- Tôi cảm thấy dũng khí của nàng ấy có thừa. Nhưng tôi không hiểu tại sao con người như thế lại có thể tham gia vào “Huyết Quan giáo” chứ! Vì hai tiếng “Huyết Quan” nó có ấn tượng như đồ máu ghê rợn lắm!

Bích Lệ Hồng để ý từng cử chỉ từng lời nói của chàng đây về dò xét tâm trạng.

Nàng nói:

- Người rất có ác cảm với những kẻ ra tay giết người chứ gì?

Không do dự gì cả, chàng đáp gọn:

- Đúng!

- Thế thì đối với tôi, người có ghét không?

Câu hỏi của nàng quá đột ngột khiến chàng không tiện nói sao cả nên ngập ngừng nói:

- Việc ấy...

Nàng mỉm cười:

- Cứ phê bình tự nhiên có gì ngại ngần thế! Nói đi!

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Theo tôi thấy quý cô nương đều là những bậc anh kiệt nhưng lại không ngờ... hì hì...

Cừu Thiên Hiệp thấy Bích Lệ Hồng lộ vẻ không vui nên đến đây chàng lại không nói nữa.

Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên nói:

- Xin người cứ việc công tâm mà phê phán. Có phải nàng Nghiêm Như Ngọc có sắc đẹp mê hồn không? Và nàng có phải thuộc về hạng quái ác đó không?

Chàng không rõ nội ý của câu hỏi Bích Lệ Hồng là thế nào, chàng vừa đưa tay kéo con bạch mã vừa nói:

- Cũng có thể đúng phần nào!

Bích Lệ Hồng “hừ” lên một tiếng rồi nghiêm giọng nói:

- Tôi tin cho người biết, Huyết Quan giáo đã phát động cho tất cả môn nhân cao thủ đang đuổi theo người, nên cần phải thận trọng lắm mới được. Hãy coi chừng kẻ mắ c mưu vào sắc đẹp của Hồng Hoa lệnh chủ Nghiêm Như Ngọc. Người nên biết rằng hiện nay hắ n là kẻ thù chính của người đây.

Lời nói của Bích Lệ Hồng ra vẻ nghiêm trọng và khẩn trương nhưng chàng vẫn bình thản tung mình nhảy lên lưng ngựa điểm một nụ cười nhạt và khoát tay nói:

- Đa tạ lòng tốt của cô nương, tôi sẽ luôn luôn đề phòng.

Dứt lời chàng giục ngựa buông cương bỏ đi. Bỗng nàng gọi lớn:

- Ê! Hãy dừng lại tôi còn muốn nói thêm việc này nữa!

Chàng xiết dây cương lại, nhưng vẫn đứng yên không nhảy xuống ngựa. Thấy thế, nàng vội chạy tới trầ m giọng nói:

- Cái bao màu vàng, đó người phải giấ u kỹ chớ nên lộ cho ai biế t cả! Hãy nhớ kỹ điề u này nhé! Ra khỏi Chung Nam sơn rồ i chúng ta sẽ hẹn gặp lại nhau tại Trường An thành.

Dứt lời, nàng bỏ vào trong rừng biế n mấ t dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng thon thon của Bích Lệ Hô ã ng, lòng chàng xao xuyế n. Chàng miên man nghĩ nhiề u về cô gái mà bị người ta gán cho cái tên là “Độc trắng đơn”. Cái tên ấy đố i với nàng thật cũng không phải là quá đáng lấ m vậy.

Tính tình nàng lạnh lẽ sáng suố t lại thêm vui vẻ yêu kiề u. Nàng quá ngay thẳng và giàu lòng tự ái cho nên lòng dạ của nàng đố i với những kẻ lòng lang dạ thú thường xung khắ c với nhau. Thật là một đức tính tồ t khó mà quên được.

Chàng ngô ã i trên ngựa suy nghĩ lung tung đế n nỗi quên cả giục ngựa buông cương. Bỗng con bạch mã đứng lâu khó chịu “phì” lên một tiế ng. Chàng giật mình thúc chân vào nó.

Xa xa đã vang lên tiế ng gà gáy, tiế ng chó sủa, phương đông trải một dải lục trắ ng. Trời đã tờ mờ sáng, trên cành cây đã có tiế ng chim bay rẹt rẹt. Một luồ ng gió mai thổi tới mát rượi khiế n Cừu Thiên Hiệp sáng khoái, chàng quấ t ngựa phi nước đại chạy thẳng về hướng Chung Nam sơn.

Đường đi khúc khuỷu quanh co, lội suố i băng rừng, không biế t chàng đã vượt qua bao nhiêu dặm đường chàng chột ngược mặt nhìn trời thì trời đã về tây. Người và ngựa đã mệt nhòa i mà đường đi còn xa lơ xa lắ c.

Cừu Thiên Hiệp nheo mày phóng tầ m mắ t ra trước thì thấ y dãy núi Chung Nam sơn cách đây còn xa lắ m, chàng ước độ còn những

ba bốn mười dặm đường; muốn đi thẳng một hơi đến đó cũng phải hết canh một mới đến.

Chàng gò cương lại suy nghĩ:

- “Đêm hôm tăm tối mà lại lặn lội trong rừng núi, đường xá lại không thuộc sợ e có việc gì xảy ra bất trắc chẳng? Hơn nữa con bạch mã cũng đã đuối sức rồi, ta cũng nên ghé vào mé núi tìm chiếc nhà sàn nào nghỉ đỡ qua đêm rồi mai hãy lên đường cho tiện.

Nghĩ như thế, chàng thúc ngựa rào bước đi tìm nơi yên nghỉ.

Dọc theo mé núi chàng đi mãi, nhưng không thấy một thôn trang cũng không tìm ra một ngôi nhà sàn nào cả. Chàng đưa mắt nhìn vào trong rừng phía xa xa thấy hiện ra một căn nhà nhỏ lọt ngói kiến trúc theo kiểu miếu chùa.

Cừu Thiên Hiệp bèn rẽ dây cương bon bon chạy tới. Đến nơi chàng chỉ thấy đây là một “sơn thất miếu” đã lâu năm không ai sửa soạn; hương đã tàn khói đã lạnh tự bao giờ. Vách tường đã siêu vẹo, ngói bể lủng liều lỉu nơi.

Chàng cột ngựa bước vào thì thấy một cảnh tượng hoàn đồ nát chiếc bàn án thờ thần bảng gỗ đã bị mối ăn năm ngón ngang một xó. Ánh nắng chiếu lọt vào miếu lại càng thêm rõ ràng cảnh tiêu điều u hiu quạnh.

Cừu Thiên Hiệp còn đang lưỡng lự không biết ngó nơi nào vì đâu đâu cũng thấy bụi bặm nhớp nhúa cả, bỗng chàng nhìn về phía cửa sổ thì thấy có sáu bảy đồ ng gạch tương đồi sạch sẽ hình như có bàn tay ai rình sắp lại để ngó vậy. Chàng vội vàng bước tới để tay lên máy đồ ng gạch thì quả nhiên gạch còn ấm ấm. Chàng biết nơi đây có sáu bảy người mới ngó đây rồi ra đi không lâu lắm.

Cừu Thiên Hiệp vừa ngồ ì xuống đồ ng gạch thì thấ y dưới đấ t có rơi rớt đôi chút đồ ể ăn vụn, chàng đoán chắ c những kẻ dẫn gố đồ t than đã vào đây nghỉ chân và ăn uố ng.

Ngồ ì một lúc ngó trước nhìn sau, bỗng chàng thấ y ở dưới thầ n án có một miế ng vải lớn bằ ng đồ ng tiề n, trên â y có thêu bằ ng chỉ ngũ sắ c hình như tường vân trông rấ t đẹp. Chàng bước tới nhậ lên sắ m soi chán rô ì gắ m lên áo chàng, rô ì lại ngắ m nghĩa chàng thấ y cũng ngộ ngộ.

Đoạn chàng ngồ ì trên đồ ng gạch vận công điề u dưỡng. Vận công một lúc thì tinh thầ n của chàng trở nên phấ n chấ n.

Lúc bắ y giờ bóng trăng đã rơi vào khiế n cho tấ m lòng thơ trẻ trở nên rạo rực, chàng cảm thấ y ngồ ì giam hãm nơi đây thì bức bối vô vị quá.

Cừu Thiên Hiệp bước ra ngoài nhìn trăng và phong cảnh núi rừng trùng điệp, bắ t giắ c chàng than thầ m:

- “Núi rừng trùng trùng điệp điệp chưa bao giờ trút nhẹ gánh phong sương, vũ trụ bao la ngàn đời không thay đổi. Thế mà đời người chỉ vồn vện mắ y chục cái xuân, rô ì phải nhắ m mắ t lìa đời, thật là một giắ c phù du ngắ n ngủi quá. Người đời lại tranh giành xâu xé lẫn nhau gây thù kố t hận. Có kẻ lại thích sồ ng trên mũi giáo đường guom.

Xem như Bích Lệ Hồ ñg, Nghiêm Như Ngọc lẫn cả Nhấ t đại yên cư và Vô Lý công chủ đề u là những kẻ nhan sắ c tuyệt vời mà đôi tay của họ cũng phải nhuộm lắ y máu tanh tạo thành huyế t nọ.

Nghĩ như vậy chàng sững sờ một lúc rô ì đưa mắ t mơ màng nhìn về phía xa xăm, dưới bóng trăng mập mờ, chàng thấ y mắ y bóng

đen bay lẹ như chim tiể n thẳng về phía núi sâu. Chỉ trong nháy mắt họ đã biể n vào trong rừng cây rậm rạp.

Chung Nam sơn lâu nay có tiể ng là một nơi thắ ng cảnh, cho nên tuy phái Chung Nam đã bị giải tán, nhưng khách giang hồ hào hiệp thường hay lai vãng nơi đây. Vì thế, chàng cũng chẳng quan tâm đế n má y bóng đen kia lắ m.

Cừu Thiên Hiệp thơ thân hồ i lâu, xem chừng mới bắt đầ u canh hai, chàng cảm thắ y đêm dài dẫ ng đặc.

Bỗng chàng nghĩ rắ ng;

- “Sao ta lại thơ thân mãi nơi đây để giể t thì giờ một cách vô ích như vậy! Hay là ta cỡi ngựa cho đi thông thả để du sơn ngoạn thủy rồi từ từ sẽ đế n “vô khứ cung” để ngày mai ta khỏi vội”.

Nghĩ như vậy chàng thắ ng ngựa lên yên rào bước ra khỏi sơn thầ n miế u.

Ngồ i trên ngựa dưới bóng trăng vượt qua những lùm cây lúp xúp, leo đèo và lội qua nhiề u con suối bạc đầ y thơ mộng. Má y con thỏ bạch đi ăn đêm, đứng sừng sắ t nhìn trăng, càng tăng thêm vẻ đẹp của phong cảnh đêm trăng.

Chàng mãi mê trong phong cảnh huyề n diệu không biể t bao lâu, bỗng trước mặt chàng đã hiện lên một tòa lâu đài bằ ng đá trắ ng như tuyế t, nằ m giữa núi.

Dưới ánh trăng mờ, chàng vẫn thắ y rõ ba chữ “Vô khứ cung” to lớn màu lục, và phía trên có một hàng chữ:

- “Chung Nam cá m địa, Vô sự bá t khả xâm”.

Thế thì người lạ mặt không được tự tiện vào đây, hơn nữa đêm hôm tăm tối làm thế nào ta thông báo được vào?

Nghĩ như vậy, chàng gò cương lưỡng lự một hồi lâu. Đưa mắt nhìn tứ bề, bỗng chàng “á” lên một tiếng rồi từ trên lưng ngựa nhảy phóng ra ngoài hơn năm trượng.

Cừu Thiên Hiệp đã thấy trong đám cỏ có hai xác người nằm cứng đờ nhưng không thấy vết máu me gì cả quả nhiên là hai người này đã bị điểm tử huyết.

Chàng đoán chắc hai người này là bộ hạ của Vô khư cung đã có kẻ nào đến đây hành hung rồi.

Chàng thấy “Vô khư cung” không còn bao xa nữa, chàng bèn men lại mở cương ngựa ra để cho nó tự do chạy. Con ngựa lập tức bon bon chạy về tòa lâu đài đá. Chàng dùng thuật khinh công, chạy theo sau bạch mã khi ẩn khi hiện xem động tĩnh lẽ nào.

Chạy một đoạn xa xa bỗng có tiếng quát:

- Ai đây!

Tức thì trong đám cỏ bên vệ đường bỗng vang lên một tiếng rống lớn phóng ra bốn bóng người chặn chàng lại.

Cừu Thiên Hiệp không thể ẩn núp được nữa bèn hiện hình nói lớn:

- Có phải là người của “Vô khư cung” không?

Bốn hán tử thấy trên tay chàng không cầm binh khí bèn cầm dao trong tay thủ thế rồi tiến đến gần chàng. Một người trong số, nhìn lên trên áo chàng bỗng hất đầu đao chấp quyết lễ phép chào và nói:

- Không ngờ Đà chủ lại thân chinh đến đây. Chúng tôi có mắt không trông xin Đà chủ tha thứ cho. Các môn nhân của Đà chủ đã qua đây lúc này rồi, xin mời Đà chủ tiếp theo gập.

Dứt lời, hắ n không chờ chàng trả lời liền đưa tay ra hiệu, ba người kia cũng chấ p tay cúi chào rồi tất cả đều nhảy vào đám cỏ núp lại như cũ.

Chàng không hiểu rõ bọn chúng đối với chàng như thế nghĩa là gì cả. Nhưng chàng đoán chắc, bọn người này không phải là người của “Vô khư cung”. Hôm nay bọn này đã xâm nhập nơi đây mà không biết mẹ con “Nhất đại yên cư” có biết hay không?

Chàng nghĩ mãi, không biết bọn người này thuộc phái nào mà lại kính trọng ta như vậy?

Bấy giờ chàng quên mất cái tấm dấ u hiệu ngũ sắc chàng lượm được trong miế u và găm bậy vào áo chơi. Chính dấ u hiệu này đã làm cho chúng lầm tưởng, thế mà chàng vô tình đâu có biết?

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, chàng không ản nấ p nữa, bèn phóng mình chạy thẳng vào.

Chàng chạy chừng ba trượng thì trong lâu đài bỗng phát lên một tiếng chuông vang rền. Tức thì từ trên lầu bay xuống một bóng người mảnh khảnh.

Người ấy quát lớn:

- Kẻ nào dám cả gan trong đêm khuya lại xâm nhập vào cung?

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn kỹ, thì ra người này là một trung niên phụ nhân, mình mặc áo quầ n chạt sát vào da, sau lưng cắ m một cây cuố c xói hoa nhưng diện mạo phi phạm.

Chàng ôn tồn nói:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp, vì có lời mời nên mới đến đây!

Nghe vậy, trung niên phụ nhân liền bay đáp xuống trước mặt chàng mỉm cười nói:

- Ô! Té ra là Cừ Thiên Hiệp! Hèn chi Động chủ của tôi đoán rằng ngày mai người đến đây nên có chuẩn bị nghênh tiếp, ngờ đâu người đến sớm nên không biết xin cam thất lễ đây.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Đêm khuya, tôi đến đây đường đột quá thật...

Á!...

Chàng nói chưa dứt lời, bỗng trung niên phụ nhân ré lên một tiếng rồi lui hơn ba bước mặt mày biến sắc rút cây cuốc sau lưng ra đứng thủ thế và hét lớn:

- Tiểu tử! Mi định phỉnh gạt ta sao? Ta là Huệ tứ nương luôn luôn có đôi mắt tinh vì không ai có thể qua mặt ta được cả!

Dứt lời, bà ta bỏ tới một cuốc. Hai người đứng cách nhau rất gần, nếu chàng không lanh lẹ thì đã bị trúng rồi!

Vừa tránh khỏi lưỡi cuốc, chàng quá ngạc nhiên hỏi:

- Bà làm gì vậy?

Huệ tứ nương nghiêng răng ra vẻ tức giận vô cùng, bà vừa bừa cuốc xuống vừa la lớn:

- Tiểu tử! Mi dám cả gan giả dạng xông vào đây tức là mi đã tới số rồi! Ta cho mi chết! Ta cho mi chết!

Trong lúc ấy, chàng không muốn trả tay lại, chàng chỉ dùng thuật “Lôi ảnh cửu chuyển” tránh né và kêu nói:

- Tôi là người mà chủ nhân các người mời đến, tại sao bà lại có hành động lạ lùng như vậy?

Huê Tứ Nương đánh ra chiêu nào cũng đều bị hụt cả nên lửa giận càng phùng lên bà tấn tới đánh loạn đả và la lớn:

- Tiểu tử! Mi còn định phỉnh gạt ta nữa sao?

Chàng không hiểu mình đã làm gì phỉnh gạt đối phương cả. Đang khi bà ta nhã nhặn tử tế bỗng nhiên lại ra tay đánh cổ mạng thì chàng không ngạc nhiên sao được?

Cừu Thiên Hiệp thấy bà ta ra tay quá hung ác bèn co tay tấn tới ba bước rồi đưa tay ra chop cây cuốc trên tay Huê Tứ Nương và nói:

- Bà chó láo mồm như vậy!

Cái “chop” của chàng như sức mạnh phi thường khiến cây cuốc trong tay bà bị rơi ra, chàng liền chụp lấy cây cuốc đứng trơ trơ như tượng gỗ.

Mất cây cuốc, bà ta tức mình thò tay vào túi móc ra một miếng ngọc phi quăng lên trên tấm bảng đồng rồi phi thân nhảy lên đầu tường đứng nhìn xuống.

Miếng ngọc phi chạm lên tấm bảng đồng phát ra một tiếng “keng”. Tức thì bốn phía nổi lên vo, vo, vo...

Thì ra cả bốn bên đều có vô số bóng người chạy đến như tên bay; ai nấy đều cầm đao trong tay vung lên trông rất rùng rợn.

Huê Tứ Nương đứng trên đầu tường kêu lớn:

- Hãy giết tên cường đạo ấy!

Cả mấy mươi hán tử này đều đội mũ bông, mặc áo cảm cả, họ vùng gươm đao xông tới la hét vang rền.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hơi hộp, nhưng không phải chàng sợ họ quá đông người, mà chàng chỉ ngại là đối với Vô khư cung chàng không có ân oán gì, hơn nữa chàng cần muốn biết hạ lạc của thân phụ chàng. Nếu ra tay đánh chết môn nhân sợ e làm rách lòng mà có thể thành thù địch nữa là khác.

Nhưng nếu không ra tay họ thừa thế công hãm có thể nguy hiểm, đến chừng ấy hơi hận cũng đã trễ rồi! Nghĩ như thế chàng vận công triển lực hộ thân rồi kêu lớn:

- Tôi đến gặp công chủ của các người mà các người lại hỗn láo đến thế sao?

Mọi người đã có lệnh của Huệ Tứ Nương thì họ có cần gì để ý đến lời nói chàng nữa? Họ vừa hét vừa phóng mấy chục lưỡi kiếm tới, hào quang sáng lập lòe như điện chớp, đồng thời mấy mươi luồng gió lại đến ô ạt như sóng vỗ.

- Hãy mau mau mời công chủ các người đến gặp ta!

Huệ Tứ Nương đứng trên đầu tường cầm cây đoản đao chỉ xuống quát lớn:

- Tên cường đạo kia! Mi không xứng đáng gặp chủ nhân ta. Anh em hãy sát cánh tiến lên giết nó đi!

Đám người ấy lại xông tới, đao đâm kiếm chém ào ào như giông bão. Thế đánh liên tục mạng số đông này cũng không vừa.

Cừu Thiên Hiệp cả giận nói:

- Không hỏi han cho rõ ràng, cứ việc đánh tứ tung là ý gì vậy?

Cây cuốc xới hoa trong tay chàng lại vung lên ô` ô` tỏa ra một màn hào quang sáng rực và tó`ng tới năm thành lực đạo tạt vào đám người ấy.

Keng, keng, keng!...

Tiếp theo là những tiếng ré khiếp đảm. Một nửa số` binh khí của đám người ấy đều bị luồng kinh lực của chàng văng ra khỏi tay xa lắ`c.

Một số` còn binh khí trong tay liền`u mạng công tới mãnh liệt như lúc này.

Lúc ấy trên đầ`u tường phía trên lại xuấ`t hiện hai thiế`u niên hán tử, họ kêu lớn:

- Huê Tứ Nương!

Huê Tứ Nương đang chỉ huy đám người công đánh chàng nghe gọi liền` quay lại đáp:

Việc gì thế`?

Thiế`u niên hán tử nói:

- Công chủ cho biế`t đêm nay có rấ`t nhiề`u địch nhơn từ các ngã đường xâm nhập vào chúng ta hãy...

Chưa dứt lời, Huê Tứ Nương đã cướp lời vội nói:

- Các người hãy xem kìa! Tên cường đạo đã xông vào đây, đang đánh với chúng ta đầ`y, hắ`n lại còn ngang nhiên muố`n khiêu chiế`n với công chủ nữa là khác!

Cừu Thiên Hiệp nghe vậy liền lớn tiếng nói:

- Hãy mau mau phi báo cho công chủ các người biết có ta là Cừu Thiên Hiệp đã đến đây muốn vào yết kiến!

Hai thiếu niên hán tử liền ứng nói:

- Quả là Cừu Thiên Hiệp sao?

Chàng mừng rỡ vội nói:

- Đúng vậy! Phiền tráng sĩ hãy thông báo cho!

Huê Tứ Nương nổi giận nói:

- Chớ vội nghe lời hăn, các người hãy đến xem thử đã!

Hai hán tử nghe nói liền từ trên đầu tường nhảy vọt xuống. Khi đến gần thì hai người liền kinh hãi thối lui hơn bảy bước đưa mắt nhìn nhau sững sờ không nói gì cả.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy vội nói:

- Hai vị hình như đã gặp tôi tại Quyên Châu một lần rồi sao hôm nay gặp tôi lại ra vẻ lạ lùng như thế?

Hai hán tử đều lộ ra vẻ kinh nghi rồi nhảy lên đầu tường nói với Huê Tứ Nương:

- Hãy giữ hăn lại đừng cho tẩu thoát để chúng tôi vào mời công chủ ra đây rồi sẽ định đoạt sau.

Dứt lời hai người vọt bay vào trong lầu đá.

Huê Tứ Nương vội vàng gỡ hai miếng ngói ném lên tầm bảng đồng.

Boong! Boong!

Hai tiếng hiệu lệnh vang lên, tức thì cả mấy chục hán tử tra gươm vào vỏ nhảy về sau bức tường, mỗi người đều lấy ra một ống đồng vàng chói rọi nhảy ra vận công đứng thủ thế chờ ra tay.

Huê Tứ Nương nói:

- Hãy đứng im, nếu mi bước đi một bước ta sẽ cương quyết không tha mạng mi đâu!

Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói:

- Các người đã mời ta từ Quyên Châu đến rồi tiếp ta bằng cách như vậy sao?

Huê Tứ Nương hét lớn:

- Tiểu tử! Nếu còn nói bậy nữa thì đừng trách Huê Tứ Nương này độc ác đâu!

Dứt lời bà ta cúi gờ hai miêng nắm trong tay định ném vào tấm bảng đồng nữa thì bỗng chàng nổi giận quát lớn:

- Ta không ngờ Chung Nam sơn của các người lại có thủ đoạn độc ác như vậy!

Chàng liền múa cây cuốc trong tay chàng tỏa hào quang cuồn cuộn thẳng tới.

Huê Tứ Nương hét:

- Mi muốn chết hả!

Boong!

Miêng ngói bay vào tấm bảng đồng rồi vang lên một tiếng.

Chàng đoán chắc trong các ống đồng kia sẽ bắn tên độc ra cũng như không dễ dàng gì bắn trúng chàng. Chàng bèn cười lên một giọng ngạo nghễ rồi múa nhanh hơn nữa từ từ tiến tới rồi nói lớn:

- Ta không sợ đâu, cứ việc hành động thử xem nào!

Boong!...

Chàng vừa dứt lời nói thì một miếng ngói lại ném vào tấm bảng đồng vang lên tiếng thứ hai. Huê Tứ Nương trối giọng lạnh lạnh:

- Nếu không phải ta chờ công chủ ta thì chắc hẳn mi đã ra tro rồi! Nếu mi bước thêm một bước nữa thì ta sẽ...

Lòng tự ái chàng liền nổi lên, khí phách của chàng như nước vỡ bờ. Chàng vẫn múa tròn cây cuốc và tấn tới không ngừng.

Chàng kêu nói:

- Cừu mổ này có sợ đâu?

Đôi mắt Huê Tứ Nương bốc ra lửa, lớn tiếng nói:

- Nếu vậy thì mi đã tới số rồi!

Bà ta liền vươn tay ném một cái “vo” miếng ngói thứ ba liền bay tới tấm bảng đồng. Nhưng một tiếng “vèo” từ trong thành bay ra tán một cái rồi rớt “bịch” xuống đất.

Tiếp theo là một bóng người áo vàng đã bay ra như làn khói nhẹ rơi trên đầu tường rồi hét lớn:

- Huê Tứ Nương! Không được vô lễ!

Thì ra bóng người này là Vô lý Công chủ. Nàng đứng dưới ánh trăng như khoe sắc đẹp Hắ ng Nga vậy.

Nàng đưa mắ t nhìn Cừ Thiên Hiệp đang đứng ngoài năm trượng rồ i cũng bắ t giắc cau mày lại nói:

- Ô`! Lạ thật, chẳng lẽ Cừ Thiên Hiệp lại là...

Cừ Thiên Hiệp thấ y Vô lý Công chủ hiện hình lại dừng tay lại không múa cuố c nữa. Chàng nói lớn:

- Công chủ! Tại hạ Cừ Thiên Hiệp thỉnh dung nhấ t kiế n!

Vô lý Công chủ nhìn chàng một hô i lâu rồ i buông giọng oanh vàng nói:

- Các hạ sao bỗng dung lại có một địa vị khác thường quá, khiế n cho chúng tôi khó nghĩ như vậy?

Chàng giật nảy người ngạc nhiên nói:

- Lời của công chủ, khiế n tại hạ quá ngạc nhiên. Nửa đêm, tại hạ đường đột đế n đây nhận thấ y không hợp tình hợp lý, nhưng...

Nói đế n đây, chàng lại lặng thinh không biế t nói sao nữa cả. Lúc â y Huê Tứ Nương đã phân công đám người â y bao quanh để chặn nẻo ra của chàng.

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

Thất quái nhập yên cung

Sắc mặt của Vô Lý công chủ lộ vẻ hoài nghi nhưng chàng vẫn bình tĩnh nói:

- Vào đây ban đêm hay ban ngày đó là một việc khác. Ở đây ta chỉ nghi ngờ về lai lịch của các hạ mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp không hiểu họ nghi ngờ chàng những gì liền nói:

- Tại hạ rời khỏi “Phi Lai Sơn trang” để đi tìm phụ thân. Cũng bởi hai chữ “lai lịch” ấy mới lặn lội vào đây trong đêm hôm tăm tối như thế này. Hơn nữa sự đường đột của tôi là do lời mời của công chủ kia mà?

Vô lý công chủ trầm giọng nói:

- Tôi không muốn nói nhiều lời với người vô ích. Tôi chỉ muốn biết dấu hiệu người đeo trước ngực đó là gì?

Nàng vừa nói vừa sa sầm nét mặt và bước tới hai bước nhìn thẳng vào mặt chàng với vẻ mặt thù nghịch. Nếu chàng đáp không xuôi thì nàng ra tay lập tức.

Cừu Thiên Hiệp cúi xuống nhìn trên ngực chàng, từ miệng “ngũ sắc tường vân” mà chàng nhặt được trong sơn thân miêu ấy không có gì nữa cả.

Chàng hỏi:

- Công chủ chắc mắc về cái tường vân này sao?

Nàng vươn đôi mày liễu lên nói:

- Cái đó chính là dấu hiệu của Thê Vân Bang ở Phục Ngưu sơn chứ còn gì nữa? Người vào Thê Vân Bang lúc nào vậy?

Lúc bây giờ chàng mới hiểu tại sao họ lại có thái độ với chàng như vậy. Chàng cười xòa một hơi rồi nói:

Thì ra là như vậy! Thật là một sự lầm lẫn quá lớn. Vật này tại hạ lượm được trong sơn thẳm miếu, trên đường đi đến đây và cũng cách đây không xa lắm. Tại hạ thấy nó đẹp nên mới gắn vào áo chơi cho vui, chẳng ngờ sinh chuyện lôi thôi quá nhỉ!

Vô lý công chủ nghe nói liền nghiêm sắc mặt hỏi

- Thật thế sao?

Chàng mỉm cười rồi gỡ cái dấu hiệu ấy ném xuống đất và dùng chân đạp lên nó:

- Tại hạ đâu làm gì? Tại hạ không ngờ vì vật này mà phát sinh ra việc lầm lẫn như vậy!

Vô lý công chủ đỏ mặt lên và nói:

- Tôi muốn hỏi người có phải thật tình nhặt được trong sơn thẳm miếu không?

Chàng gật đầu:

- Quả thật là như vậy!

Nàng sững sờ rồi quay lại nói với Huê Tứ Nương:

- Những người canh gác của chúng mình đều là vô dụng cả sao? Đêm nay có rất nhiều địch nhọn xâm nhập vào đây, các người hãy

coi chừng đây!

Dứt lời, nàng quay lại nói với Cừ Thiên Hiệp:

- May mắn quá hôm nay có kẻ thù của chúng tôi đến để cho thiếu hiệp được mục kích thật còn gì thú vị cho bằng? Thôi, xin mời thiếu hiệp vào cung dùng trà!

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Khi tại hạ vào đây thấy có hai người bị điểm tử huyết và bốn hắc y hán tử ra cản đường, nhưng họ lại gọi tại hạ Đà chủ và cung kính nhường đường cho tại hạ vào.

Nghe chàng nói, nàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Thiếu hiệp ở trong sơn thần miếu có thấy điều gì khác nữa không?

Chàng suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Trừ ra trên bảy đồ ng gạch có dấu người mới ngó qua, thì không thấy gì nữa cả!

Vẻ mặt nàng bỗng lạnh lại rồi cười khúc khích nói:

- Ô! Thế thì Tam tinh, Tứ tỷ đều đến cả rồi, không thiếu một ai!

Chàng không rõ “Tam Tinh Tứ Thử” là nhân vật như thế nào song nghe nói lòng chàng cũng cảm thấy khẩn trương bèn nói:

- Xin hỏi công chủ, Tam Tinh Tứ Thử là nhân vật ra thế nào?

Nàng mỉm cười nói:

- Chúng là những bọn ma đầ`u võ công của chúng cũng được tam chiêu nhị thức, kẻ cũng là hạng nhấ`t đẳng cao thủ trên hắ`c đạo. Bầy nhân vật này có những nhân vật cừ khôi nhấ`t của “Thẻ Vân Bang” liệt vào hạng độc thủ nhấ`t trên giang hồ` đầ`y!

Lâu nay chàng ghét cay ghét đắng`ng bọn tà đạo nên nghe nàng nói, lòng nghĩa hiệp bỗng sôi lên. Chàng nói lớn:

- Nế`u thề` thì công chủ cho phép tôi ra tay với!

Nàng mỉm cười rô`i chắ`p tay thi lễ nói:

- Thiế`u hiệp có lòng tồ`t xin đa tạ, Võ Khư Cung chúng tôi tuy không có tuyệt học kinh người, song đố`i với hạng chuột lác á`y cũng không giám phiề`n đế`n thiế`u hiệp!

Dứt lời, nàng quay lại gọi hai hán tử căn dặn:

Các người phải đắ`i hầ`u Cừu Thiên Hiệp trong trung cung cho tử tể` và đem người vào thư phòng an nghỉ nhé!

Beng! Beng! Beng!

Bỗng nhiên, ba tiế`ng phèn la từ phía tây vang lên xé tan bầ`u không khí im lặng của đêm khuya. Tức thì có một thiế`u niên tráng sĩ từ phía tây phi thân đế`n cúi đầ`u trước mặt Vô lý công chủ tâu:

- Xin kính trình công chủ! Về` phía tây có cừu địch xâm nhập!

- Kẻ nào?

- Thừa võ lâm của “Bạch Long hội”!

Nàng cười ha hả nói:

- Hãy dẫn chúng vào trong “Mai Trầ`n” đi!

Thiếu niên tráng sĩ vội ứng dạ một tiếng rồi bỏ đi.

Keng! Keng! Keng!

Bỗng tiếng phen la từ phía đông vang lên, Huệ Tứ Nương cả kinh nói:

- Ô! phía đông có cừ địch xâm nhập nữa rồi!

Vô lý công chủ phất tay ra hiệu rồi nói:

- Huệ Tứ Nương! Hãy truyền vài mươi tráng sĩ dẫn xuống phía đông phối hợp cùng Đinh Đại Hưng dụ địch vào trong “Trúc Trận” rồi lát nữa ta sẽ đến trị chúng!

Huệ Tứ Nương ứng dạ nhưng còn lưỡng lự chưa chịu đi, đôi mắt bà đắm đắm nhìn cây cuốc xới hoa trong tay Cừ Thiên Hiệp.

Cây cuốc này cán vàng lưỡi bạc không chỉ dùng để xới hoa thôi, mà còn là vũ khí của bà ta, bởi thế bà cần phải đòi lại để thi hành nhiệm vụ. Nhưng bây giờ Cừ Thiên Hiệp là thượng khách của công chủ, nên bà ta không dám đòi lại chỉ đứng nhìn mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp hiểu ngay, chàng cầm cây cuốc đưa hai tay ngang mày và nói:

- Cừ Thiên Hiệp cảm thấy đắc tội với Tứ Nương đây!

Huệ Tứ Nương hồ thẹn, mặt bà đỏ thẹn lên đưa tay ra lấy cây cuốc rồi không nói gì cả chỉ bắn mình ra ngoài mây trời. Mây chực hán tử tay cầm ô ngông cuồng đều chạy theo sau bà.

Bỗng một tiếng rống vang lên tiếp theo là tiếng hú dài ghê rợn. Vô lý công chủ hừ một tiếng rồi nói:

- Tam Tinh Tứ Thử đến rồi! Thiệu hiệp có thích xem thì hãy đứng đây chứng kiến tôi sẽ trừng trị chúng, nếu có điều gì sơ suất, xin chỉ giáo cho!

Trước sự bao vây của cừu địch, thế mà nàng vẫn vui vẻ nói đùa một cách tự nhiên, khiến cho Cừu Thiên Hiệp khâm phục vô cùng.

Chàng đang định nói thêm vài câu nữa nhưng còn chưa nói ra thì bỗng xuất hiện bảy lão già hung thần ác sát. Họ bay đến quá bất ngờ, chứng tỏ thuật kinh công của họ không phải hạng tầm thường. Ai nấy đều có một gương mặt khác thường, kẻ mặt cú người mặt chuột trông thật ghê tởm. Họ dừng chân lại chỉ còn cách chàng hai trượng mà thôi.

Trước tình hình Vô lý công chủ vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra. Nàng quay qua phía Cừu Thiên Hiệp nói:

- Ba người mặt áo đà đứng trước đó tức là Quá Thiên Trinh, Hình Thiên Hóa, Phi Độ Lưu Tinh, Linh Hồ Mộc và Diên Khách Tinh Thường Đạo. Người ta gọi là Tam tinh đây!

Bảy lão già đồng thanh cười gằn một tiếng rồi người đứng trước là Hình Thiên Hóa bỗng hét lên một tiếng quát tai như tiếng thanh la vậy.

Lão trời giọng rồn rồn nói:

- Con bé kia! Hãy vào kêu Yên Cư mẹ mi ra đây tiếp chuyện với chúng ông đây!

Vô lý công chủ tức giận nhưng không thêm, điềm xía gì lời nói của Hình Thiên Hóa. Nàng vẫn tiếp tục nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Còn bốn người đứng sau kia tức là Tứ Thử: Bạch Nhật Thử, Đặng Thiệu Quê, Quá Giới Thử, Tan Tử Tu, Thủy Lão Thử, Phương

Đại Nguyên và Phi Thiên Thân Thư, Thịnh Bách Thân. Bọn này toàn là bọn mặt chuột cả, thiêu hiệp hãy nhìn kỹ xem tức cười lắm!

Thầy nàng vẫn làm lơ, Bạch Nhật Thử, Đặng Thiêu Quê lướt tới cười rúc rích nói:

- Nhứt đại yên Cư đã trôn rồi hả? Đêm nay trôn không khỏi chúng ta đâu! Hãy chường mặt ra đây đặng chúng ta sẽ xác.

Cừ Thiên Hiệp thầy họ quá kiêu hãnh, ăn nói thô lỗ chàng toan vận công lực lên hai cánh tay toan lướt tới, nhưng Vô lý công chủ lại đưa chưởng ra chặn chàng lại và từ từ nói:

- Lâu nay chúng múa gậy vườn hoang tự xưng là Phục Ngưu sơn thầ t lão hà hiệp không kể gì ai cả. Để tôi biến nó thành bảy con bò thui cho mà xem. Xin thiêu hiệp hãy đứng xem chơi đừng ra tay nhọc sức.

Nói đến đây bỗng nàng liếc nhìn bảy tên ma đạo cười ngất nghẻo.

Phi Lộ Lưu Tinh, Linh Hồ Mộc cả giận, tay mặt trút lưu tinh chùy, tay trái lấy dây xích sắt ra đánh tếu với nhau vắng lùa, ra vẻ hăm dọa và hét lớn:

- Con tiện tỳ kia! Mi muốn chết hả!

Vô lý công chủ vươn mày gằn giọng nói:

- Bà già! Mi ăn nhâm cô rồi, coi chừng đả ng miệng đả y.

Thường Đạo liền trợn mắt óc nhôi “hự” lên một tiếng như hổ gặp mô i, rồi rút cây “chiêu hồn phan” dài bảy thước ra giơ lên cao rồi rống lớn:

- Mi dám vô lễ với chúng ông sao? Hãy coi chừng ta xuống tay đây.

Dứt lời lão thè lưỡi liếm tròn trên đôi môi. Chiếc lưỡi của lão to như bàn tay trông rất dễ sợ. Có lẽ cũng vì chiếc lưỡi quá to mà lão nói giọng nói lục cục thật khó nghe.

Vô Lý công chủ cười the thé nói:

- Chúng bay có nói thì tự nghe đây, vì giống bò ăn có rõ ràng lên như thế thì ai mà nghe được?

Hình Thiên Hóa liền vùng tinh mang kiếm hét lên nhảy tới đánh ra một chiêu và nói:

- Con tiện tỳ! Hãy coi kiếm đây.

Vô Lý công chủ còn chưa hành động. Cừu Thiên Hiệp đã lướt tới hét:

- Hãy dừng tay!

Quá Thiên Tinh, Hình Thiên Hóa cũng một cái, đưa ngang cây kiếm thân thép lại trở vào mặt chàng nói:

- Mi là ai?

Chàng co hai cánh tay lại hét.

- Cừu Thiên Hiệp.

Ha ha ha....

Quá Thiên Tinh cười lên một hô ì dài như chuông rung rồi gật đầu nói:

- Chúng ta mãi đi tìm mi nhưng chưa ra, hôm nay bỗng nhiên mi lại đem nạp mạng cho chúng ta thì còn gì sung sướng cho bả`ng? Sở dĩ chúng ta đến đây cũng vì mi đấy.

Chàng cau mày:

- Sao lại vì ta mà đến đây?

Quá Thiên Tinh, Hình Thiên Hóa trợn đôi mắt óc nhò`i lên nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Mi chớ nên vì sắc đẹp mà xiêu hờ`n lạc phách. Chỉ cần mi trao Thiệt t thư ra đây. Chúng ta hứa sẽ trao cho mi nhiề`u cô còn đẹp gấ`p mấ`y Vô Lý công chủ nữa là khác, tha hờ` cho phi tình trắng gió.

Cừ Thiên Hiệp mặt đỏ phừng phừng, nghiê`n răng ken két, Vô Lý công chủ cũng phừng sắ`c giận.

Cả hai đề`u nhảy tới đánh tạt về` phía Quá Thiên Tinh. Hai luô`ng khí phong này đã cuô`n tới quá mạnh, cát bụi bay mịt trời, đề`n không còn thấ`y đồ`i phương đâu nữa.

Một người có sức nội công phi thường, một người lại có tuyệt học của “vô khu” lại đang lúc quá tức giận mà hợp lực lại thì luô`ng chưởng lực có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Người ta chỉ nghe Quá Thiên Tinh rú lên một tiế`ng rồ`i văng bỗng lên cao hơn bảy thước rồ`i rớt bịch xuô`ng đấ`t nằ`m im không nhúc nhích.

Linh hỏ` Mộc và Thường Đạo thấ`y thê` vội chạy tới đỡ Quá Thiên Tinh lên. Tứ Tỹ cũng từ đầ`ng sau nhảy tới rồ`ng lên đỡ dôi và vùng binh khí đánh tới.

Cừu Thiên Hiệp còn chưa nguôi giận, chàng cong đôi cánh tay lên và nói:

- Chúng bây hãy đến cả đây để ta giết luôn một thể!

Vừa nói chàng vừa lướt nhanh tới, nhưng Vô Lý công chủ lại càng lạnh lẽo hơn, nàng đã nhảy tới trước múa đôi tay áo lên. Hai luồng kinh lực từ trong tay áo phát ra ô ồ ồ ồ.

Nàng kêu nói:

- Cừu Thiên Hiệp! Hãy tránh ra, để tôi cho chúng nó lên đường cho sớm.

Thân mình của nàng lúc bấy giờ bay chập chòn như một con bướm. Chiêu thức nàng đánh ra quá tinh diệu và lạnh lẽo vô song.

Bên kia Bạch Nhật Thử lao mình tới trước đánh ra một chiêu “Quý tinh điểm nguyên”.

Vô Lý công chủ cười the thé nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Nàng vung tròn cánh tay một vòng. Bỗng trong tay áo nàng phát ra một luồng khói màu vàng vẽ thành một vòng tròn trong không khí. Tức thì cây “phan quang bút” trong tay Bạch Nhật Thử bị chấn văng ra ngoài một trượng.

Than ôi! Chiêu thức chưa thành thì binh khí đã rời khỏi tay nên lão hoảng hốt căm đầu chạy thoát.

- Chạy đi đâu!

Vô Lý công chủ quát lên một tiếng rồi bay rượt theo như bóng theo hình và tạt vào ót lão một chưởng.

- “Ồa!”

Bạch Nhật Thử quy xuống máy phun ra từng vòi và giấy đành đạch.

Thầy thế, Tam lão Tỷ kia đông thanh quát lớn:

- Con tiện tỳ kia to gan thật!

Vô Lý công chủ không nói năng gì cả, nàng vung tay áo một vòng.

Ô! Ô! Ô!...

Luông sát khí phóng ra dữ dội khiến Tam Thử nhảy ra hơn một trượng. Bạch Nhật Thử vùng đứng dậy toan nhảy tới để cứu đông bạn. Thì bỗng “Bùng” lên một tiếng lão lại vắng ra ngoài hai trượng. Bị quả đấm thứ hai này, lão chỉ nằm thoi thóp trên vũng máu không ngờ dậy được nữa.

Vô Lý công chủ ra tay đánh thương Bạch Nhật Thử nàng cũng đã bớt giận tháo tay áo lại đứng giữa trận nói lớn:

- Chúng bay đã chịu phục ta chưa? Nếu chưa phục thì cứ thử lại xem.

Cừ Thiên Hiệp lúc này giờ đứng xem, chàng không ngờ Vô Lý công chủ tuổi còn nhỏ như vậy mà có võ công kinh người quá. Lúc trước chàng đã gặp nàng trong khu rừng tại Quyên Châu chàng đã cho công lực nàng khá lắm. Đến hôm nay chàng mới thấy tường tận, chàng không hiểu nàng luyện tập bằng cách nào lại ghê gớm đến thế.

Nghĩ đến đây lòng háo thắng của chàng lại sôi lên, chàng muốn tìm cơ hội để biểu diễn một thủ pháp tuyệt nghệ để cho mẹ con nàng khỏi xem thường chàng.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước tới khẽ nói:

- Công chủ hãy nghỉ một lát, để tôi thay thế cho!

Dứt lời, chàng không đợi nàng trả lời, bèn vung đôi chân lên một luống tím lục rồi vạch thử ra một chiêu trong không khí sức gió phát ra ồ ồ.

Chàng nhìn qua phía Tam Thử nói:

- Nếu các người có lòng tìm ta thì có tài năng bao nhiêu cứ việc thi thố ra hết đi. Ta sẵn sàng đảm đương tất cả.

Lúc bấy giờ bọn Tam Tinh Tứ Thử đã thua tiếp hai lần nên thối chí ai nấy đều lạnh mình đưa mắt nhìn nhau tán loạn nang họ không biết trả lời sao cả.

Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói:

- Lúc đầu, các người quá phách, thế mà mới đánh vài chiêu tán đởm kinh tâm cơ đầu rút cổ. Với thái độ đầu cộp đuôi rắn đó đâu có phải là anh hùng?

Lệnh Hồ Mộc nhấm thế đánh không lại, mà tánh tình của lão lại điếm xảo vô cùng. Lão bèn vung lưu tinh chùy lên ra oai thần võ rồi nói lớn:

- Cừu Thiên Hiệp! Quả thật chúng ta muốn tìm mi đây, nhưng lại gặp mi không phải nơi cũng không phải lúc nên chúng ta không tiện ra tay đó thôi!

Nội dung lời nói của lão quái, quả nhiên là muốn tìm cơ hội xuống đài.

Cừu Thiên Hiệp là kẻ thật thà ngay thẳng, chàng đâu biết được cái điếm xảo của họ.

Chàng liền nói:

- Các người muốn gặp ta vào lúc nào và nơi nào? Hãy nói đi! Ta, Cừu Thiên Hiệp sẵn sàng đổ i phó, nếu ta lẩn tránh thì không phải là tu mi nam tử vậy!

Linh Hồ Mộc nghe chàng nói mừng thầm, lão hả miệng hỏa lò cười hô hô vài tiếng rồi nói:

- Nếu có gan thì chúng mình hãy gặp nhau tại “Thê Vân Bang” Trường An, có được không?

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói không ngần ngại gì cả. Chàng đáp gọn:

- Ta sẽ đến!

Vô Lý công chủ thừa hiểu tánh tình xảo huyệt của Linh Hồ Mộc. Nàng liền nói lớn:

- Linh Hồ Mộc! Mi tin rất hay! Chắc là muốn tìm cách bỏ đi cho xong chuyện chứ gì?

Bị nàng chỉ trích, lão đỏ mặt lên hỏi vặn?

- Mi nói thế nghĩ là gì?

Nàng “hừ” một tiếng và nói:

- Chung Nam sơn không phải là nơi dễ vào và không phải là nơi dễ ra, vì không phải là trạm nghỉ chân cho các người muốn đến và đi lúc nào cũng được.

Thủy Lão Thử liền bước tới uốn ngực ra hét lớn:

- Mi muốn gì?

Nàng vươn tay áo lên và nói lớn:

- Phải ở lại hết cho ta!

Thủy Lão Thử cả giận, lướt tới, thân hình lão thấp bé trông như cái vụn lẳng tròn. Lão múa cặp “cư tử đao” tỏa ra một khoảnh hào quang sáng lòa rồi nói lên một giọng như quỷ ré.

- Con tiện tỳ này nói quá sức! Dãy núi Chung Nam này mi mua lúc nào mà chúng ta không hay biết?

Cừu Thiên Hiệp liền bước tới khóa tay nói:

- Dừng tay! Nếu các người muốn rút lui thì cũng nên tha cho các người đêm nay và ta sẽ gặp các người tại Trường An thành đúng theo nguyện vọng của các người vậy.

Lệnh Hồ Mộc rất mong ước được như vậy song lão cũng làm bộ nói:

- Phường huynh! Chương trình chúng ta đã vạch xong vậy thì phải đi gặp!

Nhưng Vô Lý công chủ đâu bỏ qua? Nàng lướt một cái “set” thì đã chặn ngang trước mặt bọn quỳn ma hắc đạo rồi.

Nàng phất tay áo qua và hét lớn:

- Ai cho phép chúng bây đi dễ dàng như vậy?

Lệnh Hồ Mộc nghe rằng ra cười mon vài tiếng nhưng không nói với nàng mà quay lại nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Mi to gan chịu hứa hẹn gặp chúng ta tại Trường An, sao mi lại còn thúc đẩy nó chặn chúng ta lại? Hay là mi sợ chúng ta rồi?

Nét mặt chàng bỗng đỏ rực lên, gương cười lên một tiếng rồi nói với Vô Lý công chủ:

- Xin công chủ vì tôi mà tha cho chúng nó một phen!

Nàng cau mày lại nói:

- Ô! Người mắc mưu chúng nó rồi! Sao người lại nhẹ dạ đến thế?

Lời nói của nàng, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy khó chịu chàng còn lưỡng lự không biết nên nói sao thì Linh Hồ Mộc đã cười gằn nói:

- Ha ha ha... Không đảm đương được việc nhỏ này mà dám to gan hứa một việc tày trời với chúng ta.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó chịu gằn giọng nói:

- Mi chớ nhiều lời.

Rồi chàng lại quay qua nói với Vô Lý công chủ:

- Xin công chủ hãy vui lòng tha thứ cho chúng nó đi. Xong cái hẹn ở Trường An tôi sẽ có cách buộc chúng phải đến đây.

Vô Lý công chủ quá tức, hai chân nàng dậm dưới chân đất liên tiếp nhìn thẳng vào mặt chàng gắt:

- Ô! Người thật là một kẻ nông cạn vô cùng.

Tam Tinh Tứ Thủ thấy vậy được thể xúm nhau cười rúc rích khiến chàng cảm thấy mặt bèn ấp úng nói:

- Đó!... Công chủ có thấy không?

Vô Lý công chủ cũng nhận thấy lúc này giờ mình mệt hạ chàng nặng lời, nên có phần hơi hận mặt đỏ bừng lên, đôi mắt sáng ngời như thu thủy bỗng chuyển động liên tiếp ra vẻ mặt tự nhiên nói:

- Chúng nó đã xâm nhập vào Chung Nam mà thả chúng nó đi một cách dễ dàng như vậy thì từ nay luật cấm của Vô Khư cung của chúng tôi chẳng lẽ bỏ đi sao? Tôi cũng muốn vì lòng thiện hiệp, song vì chúng tôi không thể phá bỏ luật lệ ấy.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy nàng nói rất có lý vì giới luật của một phái là chí tôn vô thượng. Chàng đành cứng miệng không biết giải quyết bằng cách nào cả.

Lúc ấy trên thành bỗng hiện ra một bóng người.

Đây chính là “Nhất đại yên Cư”

Bà ra nói lớn:

- Việc này cũng dễ giải quyết.

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

Bí thê' quâ' n ma chịu đồ máu

Vô Lý công chủ vừa thâ' y Nhâ' t đại yên cư liê' n nhảy vọt lên đầ' u tường đứng bên bà ta nũng nịu nói:

- Thân mẫu ôi! Cừu Thiên Hiệp muô' n thả bọn Tam Tinh Tứ Thủ thì từ nay luật lệ của Chung Nam sơn sẽ ...

Nhâ' t đại yên cư mỉm cười rô' i khỏa tay nói:

- Chớ nên vội vàng lắ' m! Việc này ta sẽ giải quyê' t dễ dàng chứ không sao đâu!

Thâ' y thê' Cừu Thiên Hiệp cũng phóng mình lên đầ' u tường chấ' p tay cung kính nói:

- Thừa tiê' n bồ' i! Vãn bồ' i đã trót hứa gặp chúng nó tại Trường An, không biê' t tiê' n bồ' i có thể châm chước trên phương diện luật lệ không? Hơn nữa bọn chúng toàn là kẻ tiểu nhon, giọt máu chúng có đổ nơi đây kẻ cũng dơ bản cho Huyê' n Cung cá' m địa.

Nhâ' t đại yên cư vẫn một vẻ mặt lạnh lùng “hừ” lên một tiế' ng đưa tay chỉ vào mặt bọn Tam Tinh Tứ Thủ trầ' m giọng nói:

Lâu nay Vô Khư cùng chúng ta không đã động gì đê' n Thê' Vân Bang của chúng bây, thê' mà vô cớ chúng bay lại đột nhập vào đây cô' tình gây sự là tại sao hả?

Giọng nói bà tuy nhỏ nhoi nhưng đầ' y vẻ hắ' n học.

Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc chớp đôi mắ' t ô' c nhô' i vài cái rô' i nói:

- Ta tưởng việc ấy cũng không cần phải hỏi. Mẹ con mi đã đến tận Quyên Châu dụ dỗ họ Cừ về đây là vì lý do gì?

Nhất đại yên Cư cười gằn:

- Quyên Châu cách Chung Nam sơn chưa ngoài ba trăm dặm, chúng bây có quyền gì xen vào?

Linh Hồ Mộc cười ha hả nói:

- Thiệt thư là bảo vật võ lâm thì thiệt tướng người trong võ lâm ai nấy đều có quyền tranh đoạt cả!

Vô Lý công chủ nổi giận trở vào mặt Linh hồ Mộc chủ quát:

- Lão quái này, to gan há.

Nhất đại yên Cư vội khỏa tay ra hiệu cho Vô Lý công chủ đừng nói nữa. Bà mỉm cười nói:

- Linh Hồ Mộc! Mi đem lòng dạ tiểu nham mà đo lường lòng dạ của người quân tử sao? Mẹ con ta mời Cừ Thiên Hiệp đến Huyền Cung đây với một nguyên do khác, làm sao các ngươi có thể biết được? còn về việc Thiệt thư thì tuyệt đối mẹ con ta không hề muốn lấy.

Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc bữu môi nói:

- Lòng dạ con người ai mà lường được? Ngoài miệng thì giả nham giả nghĩa như thế nhưng trong lòng lại khác biệt bao.

Nhất đại yên Cư cau mày nói lớn:

- Ai thêm đồ i khẩu với mi làm gì. Võ công của Vô Khư cùng chúng ta đồ i với “Thiệt thư kỳ công” thật là một âm một dương

chẳng khác nước với lửa, ta làm sao có thể dùng được? mi là kẻ thiếu
cận biế t gì!

Dứt lời bà ta hô lên một tiế ng và vỗ tay “bép lép!” Tức thì hai
cánh cửa dưới chân tường mở toang. Từ trong cửa nhảy ra tám hán tử
đội mũ bông, mặc áo cấm mỗi người đề u kéo một dây xuyê n sắ t
kêu leng keng. Mỗi đầ u dây xuyê n sắ t đề u có hai tội nhân tay bị
khóa chặt, mặt mày ai nắ y đầ y máu me. Có kẻ bị cắ t tai, có người
bị móc mắ t, ai nắ y đề u chịu một sự tàn tật ghê gớm nhấ t là kẻ bị
lóc thịt trông như ác quỷ từ trong địa ngục thả ra vậy. Dưới ánh trăng
lờ mờ lại càng thêm tăng thêm vẻ rùng rợn khiế n ai nắ y đề u lạnh
mình không dám ngó.

Cừu Thiên Hiệp rùng mình một cái và thầ m than;

- Ôi! Thật là một thảm cảnh gầ n như địa ngục!

Tam Tinh Tứ Thủ đề u biế n sắ c mặt, họ ngơ ngác mhin nhau
run lấy bầy.

Nhấ t đại yên cư từ trên đầ u tường nhảy xuô ng vừa cười vừa nói:

- Chúng nó đề u là kẻ phạm tội xâm nhập vào đây. Nhưng vì đức
hóa sanh của Vô Khư cung nên chúng ta không nỡ giế t tuy thế đố i
với giới luật nghiêm minh, mỗi người đề u phải để lại một chút vật
trong cơ thể để khỏi hư đi luật lệ ở đây.

Tam tinh tứ tú càng thêm hoảng hốt, bước lùi ra sau mắ y bước
mặt mày tái ngắ t.

Lúc bắ y giờ Cừu Thiên Hiệp mới thắ y rõ trong số mười sáu tội
nhân á y cũng có năm anh em Tuyên Đại Hồ đã dùng dao tâm độc
hành hung tại rừng Quyên Châu, hôm nay cũng chung số phậ á y.

Nhất đại yên cư thấy bảy tên ác quái vẫn ngo ngác im lìm. Bà ta liền trầm giọng nói:

- Chúng bay đã thấy rõ luật lệ nghiêm minh của Vô Khư cung chưa? Sao không tự xử đi. Hay còn đợi ta ra tay?

Quả Giới Thử nhăn mặt và vênh ngược hàm râu lên rồi nói lên một giọng như quỷ rồ ng:

- Chung Nam sơn chúng mi thật quá độc ác. Thậm chí đến khách giang hồ đồng đạo mà cũng có thể nhẫn tâm hành hạ đến thế ư?

Nhất đại yên cư lạnh lùng hét:

- Câm miệng! Rồi sẽ đến lượt mi tha hồ mà oán trách.

Dứt lời bà quay lại nhìn tám hán tử phất tay áo qua một cái rồi nói:

- Hãy thả đám người ấy ra để họ được hưởng thú đời ít năm nữa rồi sẽ nhắm mắt.

Tám hán tử áo cảm dạ lên một tiếng rồi cùng nhau mở khóa cho mười sáu tội nhân. Đoạn họ bước sang đứng sắp hàng hai bên.

Nhất đại yên cư nói:

- Ta đã khoan hồng cho các người rồi đây, hãy đi đi. Nếu muốn phục thù thì Vô Khư cung chúng ta sẵn sàng chờ đợi các người đây:

Đám người ấy trỗi lên một giọng cười chua chát và cũng có mấy luồng nhõn quang sáng quắc quét lên mặt Nhất đại yên cư rồi ôm đầu bỏ chạy vào rừng biến mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng của đám người khôn nạn ấy cho đến khi mất dạng rồi quay qua nhìn nét mặt như tiên nga của hai mẹ con Nhứt đại yên cư. Bỗng chàng thở một hơi dài náo ruột; chàng cảm thấy trên giang hồ này toàn là những kẻ độc ác, nhìn bề ngoài khó mà đoán biết được. Vô Lý công chủ quỳ

qua nói:

- Thân mẫu chớ nên lạc lòng như vậy. Luật lệ ấy mà mở ra thử uy tín của Chung Nam sơn sẽ bị giảm bớt đi không phải ít.

Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn theo đám người vừa mới chạy vào khu rừng kia, như muốn đuổi theo để giết nốt.

Nhứt đại yên cư quay qua nhìn tam tinh tứ tỷ nói:

- Còn các người muốn thoát ra khỏi núi thì hãy theo dấu những kẻ đã đi trước đây, bằng không thì chỉ còn cách để mang lại.

Dứt lời, bà quay lại nói với Vô Lý công chủ:

- Hãy chuẩn bị!

Nàng rướn mi lên nói:

- Thân mẫu hãy yên tâm! Đợi với bọn chuột này cần gì phải chuẩn bị, và thân mẫu cũng khỏi ra tay nữa!

Nàng vừa nói vừa thò tay vào áo lấy cung phiến ra, vận chưởng lực lên hai cánh tay như chuẩn bị đại chiến vậy.

Tam tinh tứ thử đều là những kẻ xảo quyết nham hiểm, thế mà họ không ngờ mẹ con Nhứt đại yên Cư lại xuất hiện nhập thần như vậy. Tất cả những bạn bè của họ đến đây đều không thoát khỏi. Thế thì bây giờ họ có co cẳng cũng không được nào. Chỉ bằng tùy

cơ ứng biến anh hùng gặp vận xuôi nên hạ mình chịu nhục may ra mới thoát khỏi tai nạn.

Nghĩ như thế Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa hít một hơi dài vạt áo chùi máu trên miệng rồi nhìn đồng bọn nháy nhó mấy cái và ôn tồn nói với mẹ con Nhât đại yên cư:

- Thật ra chúng ta không phải là những kẻ sợ chết, nhưng....

Không để cho lão nói hết lời, Vô Lý công chủ vội vương “cung phiến” lên trợn mắt hét:

- Nếu vậy các người đã quyết đấu với ta rồi! Hãy coi đây.

Nàng nhảy chồm lên quét cung phiến ra, một làn khói vàng tỏa ra ép đến bảy người rất nguy hiểm. Quá Thiên Tinh vội nói:

- Hãy khoan! Để ta nói hết lời đã rồi muốn đánh nhau cũng chẳng muộn.

- Nói đi!

Nàng chững nạnh đứng sững trước mặt Linh Hồ Mộc như một quan tòa đứng trước tội nhân.

Quá Thiên Tinh Linh Hồ Mộc nói:

- Thật ra chúng tôi không có ý muốn gây thù kết hận với Huyền Cung cả, nhưng sở dĩ chúng tôi đến Chung Nam sơn này cũng chỉ là vì Thiệt thư. Nhưng các người lại không có ý định mà thôi. Lâu nay chúng ta không thù oán nhau thì tội gì phải đánh nhau à.

Thủy Lão Thử nghe nói cũng phụ họa:

- Phải đấy, việc làm lần nhỏ mọn như vậy cũng nên bỏ qua đi là hơn! Được như thế thì Thẻ Vân Bang của chúng tôi sẽ nhớ ơn Vô Khư

cung mãi mãi.

Phi Thiên Thôn Tý cười ha hả nói.

- Đúng lắm, ở đây toàn là những người biết phải trái, chúng ta đã không muốn đánh nhau thì ai lại muốn làm khó dễ chúng ta làm gì?

Kẻ này nói một lời, người kia nói một câu chung qui cũng chỉ nhờ vào ba tác lữ, hồng tránh khỏi sự nguy nan trong hoàn cảnh thất thế mà thôi.

Nhất đại yên Cư lóng tai nghe một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt và nói:

- Chúng bây uôn ba tác lữ cũng hay đấy! Nhưng tiếc rằng luật giới của Chung Nam sơn phải thi hành không thể tha thứ một cách dễ dàng như thế được.

Dứt lời bà quát lớn:

- Hãy ra tay.

Vô Lý công chủ lúc này giờ cảm thấy xông xang hai lỗ tai, bây giờ được lệnh nàng cong giò búng một cái phóng thẳng trước mặt tam tinh tứ tỷ chuẩn bị một cuộc ác đấu.

Thầy thế, Quá Nhiên Tinh Hình thiên Hóa vội kêu lớn:

- Hãy khoan đã! Chúng tôi đã bằng lòng thi hành theo qui luật của Chung Nam sơn rồi! Nhưng...

Vô lý công chủ nói:

- Nếu đã bằng lòng thuận theo quy luật thì hãy tự xử đi chứ còn nhưng gì nữa?

Cả bọn đều ngơ ngác nhìn nhau. Cừ Thiên Hiệp thấy thế thâm nghĩ:

“Lâu nay nghe tiếng tam tinh tứ tú là bọn hắc đạo khét tiếng giang hồ đi đến đâu là cây úa lá vàng, thế mà hôm nay lại phải chịu hy sinh thân thể để đến tội, mất mặt với võ lâm như vậy sao?”

Lúc này chàng vì cái hẹn họ tại Trường An cho nên muốn tìm cách xin cho họ, đến bây giờ chàng thấy tư cách của họ quá hèn nhất đáng khinh bỉ nên chàng đành rút lui ý kiến ấy.

Nhất đại yên Cư ngược mặt lên nhìn trời rồi nói:

- Khuya lắm rồi, chớ nên nhiều lời nữa vô ích. Chúng bay hãy hợp sức lại đánh với con ta để tẩu thoát nơi này! May ra được toàn thân thì phước tinh của bay đây, bằng dờ lắm thì phải bỏ mạng. Ta thì tuyệt đối không nhúng tay vào và cũng không thêm truyền bộ hạ của ta bao vây chúng bay làm gì?

Nhất đại yên Cư chắc chắn công lực của con gái bà mười phần bảo đảm chắc thắng nên bà ta nói với giọng rất quả quyết.

Quá Thiên Tinh nghiêng rằng trợn đôi mắt trắng xác nói:

- Đánh nhau, nghĩa là cố làm máu rơi xuống đất thế mà chúng ta đã bằng lòng để cho máu rơi thì còn muốn gì nữa?

Vô Lý công chủ gằn giọng nói:

- Nếu đã bằng lòng như thế, sao không ra tay đi!

Quá Thiên Tinh đưa tay rút “tinh mang kiếm” khỏi vỏ gươm lên khỏi đầu nói lớn:

- Chúng ta đã thi hành đúng theo giới luật của Chung Nam sơn thì mẹ con mi cũng phải giữ lời. Nghĩa là không có quyê`n cướp đoạt Thiê`t thư. Nê`u nuô`t lời thì ta Quá Thiên Tinh sẽ là người đầ`u tiên can thiệp đầ`y.

Dứt lời, lão giơ kiế`m chặt đứt tiện ngón tay út bên tay trái của lão.

Tinh mang kiế`m sắ`c bén vô cùng, chỉ thắ`y lưỡi kiế`m liế`c qua một cách nhẹ nhàng, ngón tay đã rơi xuô`ng đấ`t, máu vọt ra đỏ cả bàn tay trong rắ`t ghe rợn.

Vô Lý công chủ hử lên một tiế`ng và nói:

- Không được! Ngón tay út của tay trái có bỏ đi cũng không hại gì!

Lão già Quá Thiên Tinh trợn đôi mắ`t nẩy lửa nói:

- Ta chỉ tiế`c rằ`ng lúc mẹ mi có nói chỉ để lại một phầ`n cơ thể chứ không nói rõ để lại cái gì nhắ`t định cả. Nê`u không thì chúng ta đã liề`u chề`t sô`ng với mi một trận rồ`i.

Dứt lời, lão trao tinh mang kiế`m cho Phi độ lưu Tinh và nói:

- Lão nhị! Chặt!...

Phi Độ Lưu Tinh cắ`t lưu tinh chùy vào bao rồ`i rước lắ`y mang tinh kiế`m sáng ngời á`y và cắ`t đứt ngón út của tay trái như Quá Thiên Tinh vậy.

Chỉ trong chồ`c lát bảy ngón tay út đã rơi xuô`ng đấ`t cả. Cừu Thiên Hiệp cảm thắ`y rùng mình. Chàng thắ`y rõ lòng dạ của mẹ con Nhắ`t đại yên Cư quá độc và bọn ma đầ`u hắ`c quái kia cũng quá hèn nhát tiểu nhân.

Nhắ`t đại yên Cư chỉ vào mặt Quá Thiên Tinh cười ha hả nói:

- Quá Thiên Tinh là một lão quái điếm xảo quá. Nhứt đại yên Cư này kẻ như đã bị mi phỉnh gạt rồi đây! Thôi hãy đi đi.

Quá Thiên Tinh sa sầm nét mặt chỉ vào mắt Cừ Thiên Hiệp nói:

- Thằng bé họ Cừ kia! Hãy nhớ cái hẹn ở Trường An đây nhé! Nếu thất hứa đừng trách ta độc ác.

Dứt lời lão khoát tay đây máu qua một cái và khẽ nói:

- Chúng mình đi đi.

Bảy người rống lên một tiếng, diễn ra thân pháp thượng đẳng khinh công bay nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.

Vô Lý công chủ “hừ” một tiếng và nói:

- Lại phóng sanh thêm bảy mạng nữa rồi!

Cừ Thiên Hiệp nhìn bảy ngón đang nắm trong bảy vũng máu bất giác chàng thở dài. Lắc đầu lia lịa.

Nhứt đại yên Cư thấy thế cười ha hả nói:

- Tuổi còn nhỏ như thế đáng lẽ yêu đời lắm chứ? Tại sao lại thở dài than ngán như vậy?

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy mình có cử chỉ thất lễ bèn chấp tay nói:

- Vãn bối cảm thấy bọn chúng bị nhục nhã quá.

Vô Lý công chủ vội nói:

- Khuya lắm rồi! Chúng mình hãy về cung đi.

Bà ta nhìn tám hán tử, khoát tay ra hiệu một cái, tức thì tám hán tử chạy đến chào bà một lễ, và đóng chặt hai cánh cửa đỏ dưới chân tường lại.

Vô Lý công chủ kêu nói:

Khuya quá rồi mà còn đứng sững ngoài trời làm gì?

Nhất đại yên Cư nhìn chàng khẽ nói:

- Thiệu hiệp có nghe không? nó nói cho người nghe đây!

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt lên chắp tay nói:

- Xin mời tiên bối đi trước, vãn bối sẽ theo sau?

Đoạn ba bóng người vụt bay lên trên thành, thuật khinh công của ba người không ai kém ai cả.

Vào đây, chàng mới thấy rõ Vô Khư cung quả là một cung điện nguy nga tráng lệ. Bốn phương tám hướng đều có những dãy lầu đài đẹp để kiến trúc theo lối cổ điển nhưng sang trọng không kém cung vàng điện ngọc của các vị đế vương.

Hoa quả được trồng khắp sân vườn mùi hương thơm ngào ngạt thật là một nơi thế ngoại đào nguyên, bên ngoài lại tiên cảnh.

Nhất đại yên Cư khẽ nói:

- Mời thiệu hiệp vào trung cung dùng trà với chúng tôi.

Dứt lời, ba bóng người leo lên tam cấp, bước đi thoăn thoắt rồi phi thân qua một con đường bằng đá cẩm thạch chui vào một vườn hoa. Ở đó, có một căn nhà đèn chong sáng rực bông hoa kết bụi son son thếp vàng lộng lẫy, dưới nền trải toàn gấm nhung.

Tám thiếp u nữ từ trong bước ra, mỗi người cầm một cây đèn bước ra tiếp rước.

Nhất đại yện Cư quay lại nói:

- Mời Thiên Hiệp vào!

Cừu Thiên Hiệp bước vào ngò�i trên một cái ghế bông phía trước là một cái bàn bằng ngọc thạch. Mẹ con Nhất đại yện Cư ngò�i đối diện chàng. Trên bàn đã đặt sẵn ba chiếc ly bằng ngà láng bóng.

Ánh đèn ngũ sắc trong phòng tạo thành một ánh sáng huyền diệu, lại càng tăng thêm vẻ đẹp của mẹ con Nhất đại yện Cư.

Sau khi bọn tỷ nữ dâng trà xong chàng ôn tồn hỏi:

- Tiệp n bố i gọi văn bố i đến đây không biết có dạy điếu gì? Có thể có văn bố i biết ngay được không?

Nhất đại yện Cư trầm tư nghĩ ngợi một lúc bỗng nét mặt bà hiện lên một vẻ buồn ảm đạm.

Bà dịu dàng nói:

- Tôi có một việc muốn hỏi thiếp u hiệp nhưng không biết thiếp u hiệp vui lòng không?

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Tiệp n bố i cần hỏi gì cứ việc nói ra. Văn bố i sẵn sàng hầu chuyện.

Bà trịnh trọng hỏi:

- Thiếp u hiệp là họ Cừu nhưng không biết đại danh của lệnh tôn là gì. Thiếp u hiệp có thể cho tôi biết không?

Nghe bà hỏi, trố'ng ngực chàng đánh thành thịch, chàng không biế't nói sao cả. Trong thiên hạ ai mà không có cha và ai lại không biế't tá'nh danh của cha mẹ? Nhưng đố'ì với chàng thì lại là một trường hợp khác thường.

Chàng ấ'p ú'ng một lát rô'ì nói:

- Nói ra đây thì vẫn bô'ì cảm thấ'y hổ thẹn lắ'm. Sở dĩ hiện nay vẫn bô'ì phải lặn lội trên bước đường thiên lý đây cũng là chỉ vì muố'n đi tìm cho ra chút nguồ'n gô'c của thân phụ mà thôi! Vì vậy....

Nói đế'n đây mặt chàng bỗng đỏ lên và nghèn nghẹn không nói được nữa.

Nhấ't đại yên Cư gật đầ'u liên tiế'p, bà thở một hơi dài về mặt đượm buồ'n nói:

- Ô'! Tôi vô tình đã nhắ'c lại dĩ vãng khiế'n cho thiế'u hiệp đau lòng thật là có lỗi!

Vô Lý công chủ lại xen vào nói:

- Thân mẫu hãy nói cho thiế'u hiệp biế't đi!

Đôi mắ't bà bỗng xao xuyê'n nhưng rô'ì lại bình tĩnh lại ngay, bà liê'c con bà một cái như muố'n bảo nàng chớ nên xen vào rô'ì bà từ từ nói:

- Tôi có một người bạn cũng là họ Cừu...

Nói đế'n đây bà dừng lại rô'ì ra về trầ'm ngâm nghĩ ngợi. Thấ'y thế' chàng vội hỏi:

- Họ Cừu ấ'y ra sao?

Bà hít một hơi dài rồi nói:

- Mười ba năm về trước họ Cừ ấy bỗng mất tích và đến bây giờ vẫn không tìm ra tin tức gì cả. Vì vậy...

Nghe bà nói đến, chàng quá hồ i hộp hỏi:

- Người bạn của tiên bố i thì chắc chắn là người trong võ lâm nhưng xin hỏi họ Cừ ấy là đàn ông hay đàn bà?

Bà đáp gọn:

- Đàn ông!

Chàng mừng quá vội đứng phất dậy hỏi:

- Xin hỏi tiên bố i có phải là Thân chân nhất kiế m Cừ Vô Ky hay là Kinh thiên ngọc trụ Cừ Phi Hô ãng?

Nghe chàng nói bà bỗng biế n sắ c mặt, đôi môi hơi run rẩy, thắ n tỉnh ra vẻ khác thường. Bà đáp:

- Hai người đề u phải cả!

Chàng hơi thắ t vọng, vì hai người đề u là bạn của bà cả thì chắc là sự việc này có lẽ lắ m. Nhưng rồi chàng lại vui vẻ lên và thắ m nghĩ:

“Hai người đề u là bạn của bà thì tất nhiên thân thế của hai người bà phải biế t, mà nế u ta biế t rõ được thân thế thì chắc chắn sẽ tìm ra ngay”.

Nghĩ như thế , chàng vội nói:

- Tiên bố i đã là bạn của hai người họ Cừ ấy, hơn nữa trải mười ba năm qua mà tiên bố i vẫn không quên thì chắc là tiên bố i

biết rõ thân thể của hai người ấy rồi. Xin tiên bố vui lòng cho vẫn bố biết, để tìm cho ra phụ thân, thì ơn ấy vẫn bố xin tạ dạ ghi xương.

Nghe chàng nói bà hơi mất tự nhiên, trong đôi mắt huyền của bà bỗng đỏ lên và có đôi chút ẩm ướt. Bà ta thở một hơi dài rồi nâng chén trà nhấp một miếng để cho thông cổ, nhưng bà vẫn trối giọng thanh thanh nói:

- Thời gian thật quá vô tình, mới đây mà đã trở thành câu chuyện ba mươi năm về trước rồi!

Chàng liền xen vào nói:

- Tiên bố vốn giao tình thanh mai trúc mã với hai người ấy khoảng ba mươi năm về trước sao?

Bà không đáp, chỉ tiếp tục nói câu chuyện lở dờ của bà:

- Trước đây ba mươi mấy năm tôi cùng Cừu Vô Kỵ và Cừu Phi Hồng đều đồng sư học nghệ. Tuổi tác của ba chúng tôi đều bằng nhau và cũng đều là những kẻ mồ côi được sư phụ đem và nuôi dưỡng nên rất thương yêu nhau có thể nói là như ruột thịt vậy.

Chàng lại nói:

- Đã cùng chung một cảnh ngộ thì thương yêu đùm bọc nhau là phải lắm!

Bà nhìn lên cây đèn trên bàn như suy nghĩ lại câu chuyện xưa rồi nói:

- Ngày tháng trôi qua, ba chúng tôi theo thầy tập luyện trong chốn rừng sâu và cũng dần dần trưởng thành khôn lớn Võ công cả

ba cũng được một thành tích nho nhỏ. Ngờ đâu trong chúng tôi lại phát sinh ra một việc rắc rối không thể ngờ được!

Chàng ngạc nhiên vội hỏi:

- Việc như thế thì có gì mà rắc rối? Đã thương nhau coi như ruột thịt chẳng lẽ có thể xung đột nhau sau?

Sắc mặt bà bỗng đỏ lên rồi buồn bã nói:

- Cừu Vô Kỵ lại thêm yêu tôi và Cừu Phi Hồng cũng thế. Chỉ có tôi là không biết có yêu họ chưa, nhưng cả hai người tôi đều kính trọng cả. Do đó tạo thành một chuyện sai lầm lớn cho ngày sau. Cho đến bây giờ hãy nghĩ đến họ tôi cảm thấy xót xang trong lòng, ăn ngủ không yên.

Nói đến đây hai giọt lệ châu lăn tròn xuống đôi gò má của bà.

Vô Lý công chủ cũng muốn khóc nhưng làm ra vẻ bình tĩnh khuyên bà:

- Thân mẫu chớ nên đau lòng!

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng vội hỏi:

- Rồi sau này sinh ra việc bất trắc làm sao?

Nhất đại yên Cư lau nước mắt rồi nói:

- Cả hai người võ công đều thành đạt nên tuân lệnh sư phụ xuống núi hành đạo. Hai người cũng đồng thời tỏ rõ tâm sự cho tôi biết là họ đã thật tình yêu tôi. Lúc bấy giờ tôi đứng trước hai con đường nên không biết nên chọn ai cả. Cả hai đều muốn tôi hứa một lời thì tôi đành quyết định trên bước đường giang hồ học đạo, nếu ai giỏi hơn thì tôi sẽ ưng người ấy.

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

Nhìn nhận người thân

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây rất hứng thú! Tâm tình trẻ trung của người thiếu niên này lại nổi lên một niềm vui là lạ. Chàng vỗ tay reo to:

- Phải! Như thế rất có ý nghĩa lại hàm cả công bằng đạo đức!

Nhưng Nhât đại yên cư lại lắ c đầ u buồ n bã tiế p:

- Trong thiên hạ thật có nhiề u chuyện không thể ngờ trước được. Chẳng biế t có phải do tạo hóa trớ trêu hay không? Hai người lưu xuấ t giang hồ hành đạo trong mười năm cả hai đề u nổi tiế ng trong võ lâm về tài năng lẫn đạo đức, không một đố i phương nào có thể địch nổi.

Sau mười năm, họ cùng nhau trở về núi, lúc đó sư phụ chúng tôi đã từ trầ n rồ i, và hai người cũng tỏ ý câ u hôn với tôi.

Cừu Thiên Hiệp xen vào:

- Nế u thê thì tiề n bồ i cứ chiế u theo chương trình, kiểm điểm lại công tác hành hiệp mà giải quyế t, có gì là rắ c rồ i?

Nhât đại yên cư lắ c đầ u:

- Nế u dễ dàng như vậy thì đâu có chuyện đáng tiế c. Đàng này cả hai đề u có công đức ngang nhau, tính đế n việc trừ khử bọn “ma đạo sát tinh” trong giang hồ để cứu dân lành thì bọn họ cũng bằ ng nhau, không hơn không kém. Một người bồ n mười chín một người lại năm mươi, không ai chịu thua ai cả.

Cừu Thiên Hiệp bất giác lắc đầu một cách buồn cười:

- Ô! Tại sao có chuyện lạ lùng và may mắn cho cả hai như vậy?

Nhất đại yên cư mỉm một nụ cười đau khổ:

- Có gì đâu! Lúc lưu xuất giang hồ để hành hiệp, cả hai người đều mơ tưởng đến tình yêu. Họ luôn luôn nghĩ đến ta và quyết không để mất tình yêu. Hễ người này gặp được một kẻ gian ác thì người kia cũng phải tìm cho được một việc thiện mà làm, không ai chịu thua ai nửa bước. Cũng vì thế mà tiếng tăm của hai người ấy lẫy lừng, được giang hồ chính phái tặng cho cái tên là “đại hiệp”.

Cừu Thiên Hiệp nhoen môi cười hỏi:

- Thế thì tiên bối phải giải quyết mọi tình duyên đối với họ như thế nào?

Nhất đại yên cư không đáp mà nhìn chàng hỏi:

- Theo ý ngươi thì câu chuyện phải giải quyết làm sao?

Cừu Thiên Hiệp đôi mắt mông lung nói:

- Thật khó quyết định! Có lẽ phải nhường cho hai vị tiên bối ấy tự dàn xếp mới được.

Nhất đại yên cư đẩy ghế, từ từ đứng lên, nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Phải! chính ta đã có ý định như ngươi. Mà chính vì vậy nên đã sanh ra chuyện không hay.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, trở mặt hỏi:

- Việc gì đã xảy ra cho hai vị tiên bối ấy?

Nhất đại yên cư nói:

- Họ quyết định dùng võ công đấu nhau để phân định sự thắng bại.

Cừu Thiên Hiệp “ồ” lên một tiếng nói:

- Đồ ng một sư huynh đệ sao lại có thể ra tay quyết đấu được. Như vậy từ chỗ “thân” bước sang chỗ “thù” rồi!

Sắc mặt Nhất đại yên cư tái xanh đi. Bà nói:

- Phải! Huống hồ “lưỡng hổ tranh đấu tất hữu nhất thương”, ta làm sao có thể để cho họ dùng võ lực mà hại lẫn nhau.

Cừu Thiên Hiệp nghe nói mặt mày mừng rỡ, hô i hả nói:

- Phải, phải! Lẽ nào để cho họ làm tổn thương tình sư môn! Tiễn bớ i ngăn cản họ là phải! Nhưng tiễn bớ i đã dùng cách nào vậy?

Nhất đại yên cư buồn bã nói:

- Ta dùng đủ cách để khuyên giải nhưng không được! Cuối cùng ta phải cắn răng tuyên bố một câu...

Đôi mắt Cừu Thiên Hiệp chăm chăm nhìn vào mặt Nhất đại yên cư, như đang nóng lòng chờ đợi câu tuyên bố quan hệ ấy.

Bà ta nói tiếp:

- Ta tuyên bố dứt khoát là ta không có tình ý gì với hai người họ cả! Ta không yêu ai hết! Ta khuyên họ hãy chôn chặt mối tình yêu của họ trong đáy lòng đừng mơ tưởng đến ta nữa mà uống công.

Cừu Thiên Hiệp tròn tròn đôi mắt, gật đầu lia lịa.

- Được! Nếu vậy thì tình yêu của tiên bố i quả thật sâu xa và cao thượng! Thà chịu tự mình hy sinh, chôn chặt mối tình yêu vĩ đại ấy trong đáy lòng để hai vị đại hiệp kia khỏi vì tình yêu mà bị thất bại. Hành động và tâm tình của tiên bố i đáng cho đời kính phục!

Vô Lý công chủ nghe chàng nói bỗng cười khúc khích xen vào:

- Ô! Thiệu hiệp nói nghe dễ quá! Nếu là tôi thì quyết không dại gì chịu khép cũi lòng, bóp chết con tim mình suốt đời chịu hy sinh như vậy!

Nhất đại yên cư hất hàm, đưa mắt liếc xéo Vô Lý công chủ và nói:

- Con ạ! Con chớ nên chống đỡ lời nói của Cừu Thiên Hiệp!

Thầy bà ta máng con gái bênh vực mình, Cừu Thiên Hiệp bắt giắc đỏ mặt lên, ú ớ:

- Không, không! Có lẽ lời nói của Vô Lý công chủ có một phần nào đúng về tâm lý...

Nhất đại yên cư buông bã tiệp:

- Nhưng sự thật là ta đã hy sinh tình yêu đối với họ...

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Trước sự quyết định của tiên bố i, hai vị đại hiệp nghĩ thế nào?

Nhất đại yên cư buông bã than:

- Cả hai nghe xong đều thất vọng! Tuy họ bỏ hẳn ý định quyết đấu, nhưng họ lại nhìn mặt nhau thêm một lời rất độc, mà hậu quả

còn tai hại hơn.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng hỏi:

- Hậu quả gì vậy?

Sắc mặt Nhât đại yên cư lạnh nhạt, hai giọt lệ ngấn dài trên đôi khoe mắt, bà nói:

- Hai người đều thế rằng nếu không lấy được ta thì suốt đời họ quyết không chịu lấy vợ!

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người “ồ” một tiếng lớn:

- Thật rắc rối quá! Nếu vậy hai vị đại hiệp của thời đó đành chịu để dòng họ mình tuyệt đi sao? Cái gì đã bắt buộc họ phải làm như vậy?

Nhât đại yên cư lau nước mắt:

- Tình yêu!

Cừu Thiên Hiệp sửng sờ:

- Tình yêu! Ôi! Thật là một hậu quả tai hại!

Vô Lý công chủ, thấy nét mặt buồn bã của Cừu Thiên Hiệp xen vào nói:

- Hừ! Lúc này thiêu hiệp khen lối giải quyết của thân mẫu tôi là đúng kia mà?

Cừu Thiên Hiệp có vẻ then thùng, miễn cưỡng nói:

- Tôi không ngờ lại có thể xảy ra việc như vậy!

Lân này Nhât đại yên cư không rầy la con gái bà nữa, mà đắm chiêu nhìn ra ngoài trời nói tiế p:

- Ta xét thấ y không thể nào số ng gầ n hai vị sư huynh ta nữa, để nuôi mãi mộ i tình yêu thấ t vọng trong lòng. Vì vậy ta giã biệt cả hai để nhập vào giang hồ ! Ôi! Lòng ta lúc đó đau khổ biế t bao nhiêu, nỗi đau khổ không thể nào chịu nổi. Sự đau khổ ấy đã tạo cho ta trở thành một con người nóng nảy, độc ác. Hai mươi năm lưu xuấ t giang hồ ta đã nhúng tay vào không biế t bao nhiêu vụ giế t người tàn nhẫn. Vì vậy ta mới có cái danh hiệu “Nhât đại yên cư” ngày hôm nay.

Nghe đế n đây, Cừ Thiên Hiệp không dám tán thưởng mà cũng không dám chê trách. Chàng chỉ buộc miệng “ô ” lên một tiế ng, đôi mày cau lại!

Không câ n đế ý đế n thái độ của Cừ Thiên Hiệp, Nhât đại yên cư kể tiế p:

- Ta tưởng hai sư huynh đó sẽ chán ghét ta mà tạo một cuộc số ng riêng, ngờ đâu họ lại vẫn theo đuổi ta trong giang hồ . Họ tìm đủ cách để khuyên giải ta, họ biế t ta vì thấ t tình mà sanh sát kiế p như vậy. Họ bỏ tấ t cả những đại sự trong giang hồ mà theo ta như bóng với hình, không rời khỏi bước nào cả.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Họ không còn đi hành hiệp nữa sao?

Nhât đại yên cư lắ c đầ u:

- Không! Bắ y giờ họ chỉ vì ta, chỉ số ng vì ta. Bởi vậy các chánh phái giang hồ khinh khi, chỉ trích chúng ta, cho là môn phái chúng ta không đứng đắ n.

Cừu Thiên Hiệp buồ`n bã nói:

- Đáng trách thật, nhưng kể ra tình yêu của hai vị tiê`n bồ`i đó cũng hiế`m có trên đời này!

Lúc này Nhấ`t đại yên cư đâu còn để ý đế`n lời khen, chê của chàng nữa, bà ta gặt lệ nói:

- Mặc dầ`u gầ`n gũi, nhưng lúc nào ta cũng cắ`n rằng bảo với hai người là ta không yêu họ chút nào cả... Nhưng, khổ nỗi! Hai vị sư huynh cho là ta nói dố`i, không tin...

Cừu Thiên Hiệp xen vào:

- Dĩ nhiên! Bởi vì, đờ`ng môn thụ nghệ, tâm ý của tiê`n bồ`i hai vị đại hiệp còn gì mà không rõ. Huô`ng hồ`, tâm hồ`n của tiế`n bồ`i sau khi lư xuấ`t giang hồ` lại đột biế`n như vậy thì không thể chố`i cãi vào đâu được.

Nhấ`t đại yên cư cau mày nói:

- Vì dư luận giang hồ` mỗi ngày một nhiề`u, mà hai vị sư huynh ta vẫn không chịu rời ta. Trước tình thế` ấy, muố`n giải quyế`t dứt khoát thì chỉ có một con đường cùng. Đó là ta lâ`y chồ`ng!

Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắ`t.

- Lâ`y chồ`ng?

- Phải! Ta làm như vậy để cứu vãn danh dự môn phái, để trả hai vị sư huynh ta trở lại con đường nghĩa hiệp giúp ích dân lành.

Cừu Thiên Hiệp thở dài:

- Ô`! Đau đớn cho hai vị đại hiệp. Nhưng biế`t làm sao hơn.

Nhất đại yên cư buồn bã, hai giọt lệ treo trên đôi má nói:

- Ta vì tức giận mà đã thành hôn với Huyền Cung Huyền Ma Hạ Đình Oai”, một người có tiếng là ác độc nhất của thời đó.

Cừ Thiên Hiệp giật mình nói:

- Ô! Tiễn bỏ đi đem thân chôn vào tay một người...

Chàng không nói nữa, nhưng Nhất đại yên Cư đã hiểu ý chàng:

- Ta đã coi như thân này không còn nữa thì làm gì phải lựa chọn.

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu:

- Nhưng làm như vậy có lẽ là một đau đớn sâu xa đối với hai vị đại hiệp kia.

Câu nói đó khiến cho Nhất đại yên Cư không thể cầm nổi dòng lệ. Bà vừa khóc vừa nói:

- Phải! Đúng như người đã dự đoán! Hai vị sư huynh ta đó ờng thời...

Nói đến đây, bà ta nghẹn ngào, ôm mặt nước mắt không nói được nữa.

Cừ Thiên Hiệp cũng nóng lòng không nhịn được, hỏi vội:

- Họ như thế nào?

Vô Lý công chủ cau mày nói:

- Thân mẫu ta đang đau lòng khóc như vậy, người chớ ép thân mẫu tôi nói nữa.

Rồì nàng nhảy vào lòng mẹ nàng, ngôì vuố t ve hai đầ u gồì của mẹ nàng và nói:

- Thân mẫu! Việc xưa hãy bỏ qua, đừng khóc nữa mà!

Nhấ t đại yên Cư vẫn khóc mãi không thôi khiế n cho Vô Lý công chủ cũng đau lòng ứ ứ mắ y tiế ng rồì khóc theo.

Cừu Thiên Hiệp sững sờ nhìn hai mẹ con Nhấ t đại yên Cư là lòng thắ y xồ n xang khó chịu.

Nhấ t đại yên Cư đưa tay xoa đầ u con gái, đôi mắ t ngắ n lệ nói:

- Hai vị đại hiệp đó vì tức giận việc ta lắ y chồ ng mà tự ý hủy hế t vũ khí, không dùng đế n võ công nữa, rồì rút lui ra khỏi võ lâm, kẻ ở chân trời phía nam, người tìm chân trời phía bắ c vào núi non hoang vắ ng mà ẩn dật không ra giang hồ nữa. Từ á y đế n nay đã gầ n hai mươi năm rồì.

Cừu Thiên Hiệp nghe đế n đầ y thở một hơi dài như trút được mọi lo lắ ng trong lòng chàng. Mặt chàng bình thản nói:

- A! Té ra là người hoàng sơn thắ ng cảnh, lại là chồ n để cho những khách thắ t vọng về tình an thân, quên đi những gì đau khổ trong dĩ vắ ng. Như thế cũng là chuyện hay, tiề n bớ i khỏi phải đau lòng về hai vị đại hiệp á y nữa.

Tưởng câu nói á y là một điề u an ủi, không ngờ Nhấ t đại yên Cư lại khóc lớn lên.

Bà ta nói:

- Người võ lâm đâu được cái diễm phúc nhàn cư như người tưở ng. Hai vị sư huynh ta khi xuấ t đạo, hành hiệp giang hồ đã chém giế t

quá nhiều bọn hắc đạo lục lâm. Do đó món nợ máu di lưu, và bọn chúng họp nhau quyết tìm đến thanh toán.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Hai vị đại hiệp kia là hai cao thủ đệ nhất võ lâm, bọn hải đạo dù có nuôi thù chuốc oán đã dễ gì hại mạng hai vị ấy được. Tôi tưởng tiên bố ỉ nên an tâm về điểm này.

Nhất đại yên Cư thở dài:

- Không! Người không rõ! Hai vị đại hiệp ấy đã không chịu dùng võ công nữa. Vả lại, cả hai đều cưới vợ! Nhưng vợ của họ không phải là gái võ lâm mà là đàn bà trong khuê các. Xem thế thì đã biết họ đã chán ghét võ học đến bực nào rồi! Họ quyết không dùng đến võ công nữa mà!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây nửa mừng, nửa ngại, nói:

- Á! Như vậy thì hai bậc tiên bố ỉ đó đã lưu lại trong xã hội một dòng máu anh kiệt rồi. Dù đời họ không dùng đến võ công nữa, nhưng tôi dám chắc con cháu họ sẽ không để cho tiếng tăm họ bị mất.

Nhất đại yên Cư nhoen một nụ cười đau khổ:

- Ôi! Tạo hóa lắm đa đoan! Cách đây hơn mười năm, ta được nghe tin đồn rằng hai gia đình ấy bị kẻ thù tìm đến tận sát, đến nỗi con cái cũng không thoát khỏi.

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây trợn ngược đôi mắt, nghiến răng nói:

- Ô! nếu vậy thì độc ác quá! Con cái họ còn nhỏ mà có tội gì? Tại sao lại tiêu diệt cả dòng họ.

Nhất đại yên Cư nói:

- Những kẻ thù của hai gia đình ấy toàn là những bọn lục lâm hắc đạo, đâu kẻ gì đức nhân đạo, lương tâm...

Vừa nói bà vừa khóc rống lên như quá sức đau xót vậy.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Việc này do lời đồn đại hay là thật đã xảy ra như vậy?

Nhất đại yên Cư gạt lệ nói:

- Việc đã rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Tại sao tiên bối biết rõ.

Nhất đại yên Cư thở ra một hơi dài, đôi mắt lộ ra hai luồng nhãn quang như cảm tức, giận dữ, và nói:

- Té ra tham gia vào việc huyết tẩy hai gia đình đó lại có cả Huyền Cung Huyết Ma Hạ Đình Oai, chủ nhân của ta nữa.

Cừ Thiên Hiệp “Á” lên một tiếng!

Toàn thân chàng nháy dựng lên như điện giật. Chàng muốn nói gì rồi lại không nói gì cả.

Nhất đại yên Cư buồn bã tiếp lời:

- Lúc Huyền Cung Huyết Ma trở về nhà vô lý thổ lộ việc ấy nên ta biết. Ta vừa tức giận vừa đau lòng, cố hỏi dò xem nơi cư ngụ và con cái của hai gia đình ấy hiện ra sao, nhưng Huyền Cung Huyết Ma nhất định không nói ra. Vì vậy...

Nói đến đây, bà khóc to đến ngất nghện không nói nên lời:

Cừ Thiên Hiệp quá cảm động cũng ngồì yên.

Giây lát bà ta nói tiếp:

- Hai vợ chồng ta vì bất bình việc đó mà cãi nhau đến phải động thủ! Huyền Cung Huyền Ma quá giận dữ ép ta đến kỳ cùng, buộc ta phải dùng đến “Khư vô chương”.

“Khư vô chương lực” của ta đã làm cho Huyền Cung Huyền Ma ngũ tạng thọ thương, rồi cách hai ngày sau, ông ta học máu tươi ra mà chết.

Lúc đó, quả tim của Cừ Thiên Hiệp cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng nắm chặt hai bàn tay lại như giận dữ ai, mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng cứng lưỡi ngồì yên không nói nên câu.

Nhất đại yên Cư thở dài:

- Ô` chỉ vậy mà ta đã mang tiếng giết chồng! Có điều u thỏa mãn. Là trước khi chết, Huyền Cung Huyền Ma có để lộ một vài điều.

Cừ Thiên Hiệp hỏi vội:

- Điều gì vậy?

Nhất đại yên Cư nói:

- Ông ta cho biết con của hai vị đại sư huynh ta chưa bị sát hại. Trong lúc hỗn loạn đó không biết kẻ nào đã cướp đi. Vì vậy, những kẻ thù hiện nay còn ra sức tìm kiếm để trừ diệt! Nếu con cái của hai vị đại hiệp đó còn sống thì nay đã hơn mười bốn tuổi, mười lăm tuổi rồi!

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây không sao nhìn được, nói:

- Thân thể của văn bố i chính là vậy rồi!

Nhất đại yên cư nói:

- Phải! Chính vì vậy mà ta mới tìm người để hỏi cho rõ.

Cừu Thiên Hiệp nghiến răng nói ra mấy tiếng:

- Huyền Cung Huyền Ma...

Nhưng chàng biết lỡ lời, vội cầm miệng ngay, và hỏi sang chuyện khác:

- Trước khi Hạ tiên bố i chết có nói rõ con cái hai nhà đó được mấy người, và trai gái như thế nào không?

Nhất đại yên cư lắc đầu:

- Không!

Chàng buôn bã nói bằng quơ:

- Không biết nơi ẩn cư của hai gia đình đó ở đâu nhỉ?

Nhất đại yên cư lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Nhưng người được lớn lên từ bé đến giờ lẽ nào lại không nhớ ra một điều gì sao?

Chàng buôn bã lắc đầu:

- Từ bé đến giờ văn bố i chỉ biết sống ở Phi Lai Sơn trang, gọi Hùng Phong Vạn Lý là thân phụ mà thôi. Nếu không gặp được Nhất tăng, Nhị Cái và Tam kiếm Khách, hai vị tiên bố i trong đó nói ra thì văn bố i cũng không biết được là văn bố i họ “Cừu” nữa:

Nhất đại yên Cư “hừ” một tiếng:

- Thật là kỳ dị!

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Bất cứ giá nào, vẫn bớ i cũng phải tìm cho được lai lịch để qui tông.

Nhất đại yên cư thở dài nói:

- Phải! nhiệm vụ của ngươi là phải vậy rồi!

Bà ta chưa nói dứt lời thì Cừ Thiên Hiệp đã bước xuống ghế, quỳ mọp xuống trước mặt Nhất đại yên Cư, nói:

- Sư thúc! Diệt nhi xin yết kiến!

Vô Lý công chủ đang ngồi trong lòng mẹ, thấy vậy vội nhảy phóc ra ngoài, quắc mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Người này... làm cái gì vậy? Việc này chưa hẳn đã rõ ràng sao lại gọi thân mẫu tôi là sư thúc?

Nhất đại yên Cư nói:

- Ta chưa dám chắc có đúng lai lịch của ngươi như vậy không.

Cừ Thiên Hiệp nói:

- Dẫu cháu là con của nhà họ Cừ nào đi nữa thì cũng vẫn gọi tiên bớ i bằng “sư thúc”! Huống hồ sư thúc đã vì gia đình cháu mà mang tiếng sát phu, việc ấy cháu có chết đi cũng chưa đền đáp nổi.

Mọi sầm trên nét mặt Nhất đại yên Cư như phai dần đi. Bà ta gật đầu nói:

- Cũng được! Ta nhìn nhận là sự thúc của người đây!

Cừu Thiên Hiệp mừng rỡ bái ba bái, rồi đứng dậy hướng về phía Vô Lý công chủ nói:

- Vô lý muội muội!

Vô Lý công chủ không trả lễ, đôi mày liễu rướn lên, chân nhảy loạng choạng nói:

- Nói bậy! Tôi tên là Hạ Bích Liên sao lại gọi là “Vô lý”?

Cừu Thiên Hiệp bất giác nhoẻn một nụ cười, rồi gọi lớn:

- Bích Liên muội muội!

Thiếu nữ thích chí gật đầu, nhoẻn một nụ cười.

Nhất đại yên Cư thấy vậy cũng không nhịn cười được, quay qua mỉm cười:

- Con bé đại khờ! Con phải hành lễ ca ca của con trước chứ!

Vô lý công chủ then đỏ mặt, nhưng phải tuân theo lời mẹ dạy cúi xuống bái một bái và gọi:

- Thiên Hiệp ca ca!

Hai người đều nhìn nhau cười lớn, và những gì e then cũng theo tiếng cười ấy tiêu tan đi mất, chỉ còn lại tình thân.

Lúc đó trời đã sáng tỏ. Cừu Thiên Hiệp định cáo từ.

Nhưng Nhất đại yên Cư đã giữ chàng lại, chưa cho đi và nói:

- Diệt nhi! Việc cháu đi tìm thân phụ là đại sự nhưng ta không thể theo giúp cháu được, vì ta có lời nguyện là “bê môn cái hồ i”. Nếu cháu có tìm được tin tức gì thì viết thư gửi ngay về đây cho ta biết với.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu:

- Dạ! Cháu xin tuân lời sư thúc.

Vô lý công chủ Hạ Bích Liên thấy trời đã sáng, bụng đói nên xen vào:

- Ô! Một nhóc rồi, để con đi làm chút đồ ăn cho thân mẫu lót lòng.

Nhất đại yên cư âu yếm nhìn con:

- Phải! Con cũng nên sửa soạn một tiệc rượu để đãi Thiên Hiệp ca ca của con trước khi lên đường.

Nàng không chờ mẹ nàng nói dứt câu, đôi chân nàng nhảy tung tăng, xiêm y đã lướt như một cánh bướm bay thẳng vào hậu đường.

Chỉ chớp lát, hai con tỳ nữ đã bưng ra một mâm bốn thức ăn điểm tâm, và một bình rượu cúc.

Nhất đại yên cư mời Cừu Thiên Hiệp ngồi bàn.

Trong bữa ăn, Nhất đại yên cư định ninh dặn dò Cừu Thiên Hiệp về các quy luật giang hồ, những kinh nghiệm võ lâm, mỗi mỗi đều rành rẽ.

Cừu Thiên Hiệp để tâm chú ý, không quên một lời nào.

Ăn xong, chàng bái biệt lên đường.

Hai mẹ con nhấ't đại yên cư đưa chàng thẳng đê'n Mộng Cô'c Chung Nam sơn rồ'i mới quay lại Huyê'n cung.

Ra khỏi núi, Cừu Thiên Hiệp một mình lững thững bên đường.

Chàng không ngờ thân thể' của chàng lại gặp nhiê' u rắ'c rồ'i như vậy. Lòng chàng lo lắ'ng hơn trước.

Bởi vậy, nhấ't cử nhấ't động của chàng từ đây được chàng cẩn mật hơn.

Chàng dùng tuyệt thể' khinh công dựa theo con đường hẻo lánh mà đi. Lúc đó người qua lại thì chàng lại vĩnh viễn đi rắ't chậm như không phải là một kẻ có thân pháp tuyệt học vậy.

Khi mặt trời ngã bóng về' tây thì chàng đã đê'n Tràng An thành rồ'i!

Tràng An là nơi kinh đô đê' vương thuở xưa, dĩ nhiên khác hẳn với các thị trấ'n khác rắ't nhiê' u.

Đâu đâu cũng có danh lam thắ'ng cảnh, và di tích! Nhấ't là phố' xá thì đông đúc, cảnh náo nhiệt chàng chưa từng thấ'y.

Ở đây có đủ hạng người, giàu sang có nghèo hèn có những cô gái đẹp nố'i nhau diễn qua từng đoàn, ăn mặc thật kỳ quan tao nhã.

Những thương gia mua bán, trao đổi nhau, giao thiệp với nhau trông rắ't bật thiệp.

Đúng là một kinh đô trong thuở thanh bình.

Cừu Thiên Hiệp là người võ lâm, thích những di tích của anh hùng ngày xưa, nên chàng tìm đê'n chỗ Mã Siêu truy Tào Tháo để xem.

Nơi đây là một cây cổ thụ, lớn đến mười người ôm không xuể. Thân cây có một cái lỗ rất lớn, đâm sâu vào giữa ước đến ba thước.

Tục truyền rằng đời Tam quốc Mã Siêu tức giận đâm Tào Tháo một thương nhưng không trúng Tào Tháo, mà cây thương dài đã cắm vào cây đó, để lại một lỗ sâu như vậy.

Cừu Thiên Hiệp đứng nhìn cái lỗ sâu hút trong cây ấy một lúc mà lòng nổi lên khí phách anh hùng.

Chàng không có việc gì làm cả, nên thả gót đi từ chợ đến cuối phố một vòng, bất giác lòng chàng sanh nghi thâm thúy:

Thê Vân Bang đã có hẹn mình nơi Tràng an, tại sao lại không thấy? Còn như các anh hùng hào kiệt giang hồ không thiếu gì, tại sao nơi đô hội nhộn nhạo lại không thấy bóng một người nào có vẻ là “võ lâm” cả. Chẳng lẽ những kẻ giang hồ đến đây đều cải trang cả chăng!

Lúc này Cừu Thiên Hiệp đã có đôi chút ý thức về đường đời, nên chàng không an lòng, khi đã thấy trước mặt chàng toàn là những kẻ mua bán, xa hoa hoặc là những kẻ chỉ biết lăm lăm lợi trong đường phố.

Chàng từ từ dạo gót ra khỏi Bắc môn thì thấy xa xa, trên một khoảng đất rộng có hàng mấy trăm người đang vây thành một vòng tròn. Có kẻ vỗ tay reo hò tán thưởng khen hay, có kẻ lại nhón người lên trố mắt nhìn vào.

Thấy có vẻ khác thường, Cừu Thiên Hiệp vội lần đến, chen chân vào đám đông người ấy.

Thì ra đó là một cuộc mãi võ để xin tiền!

Người ta biểu diễn các môn đi trên dây sắt, đội chum nước, hoặc múa rối đủ cách để làm vui cho khán giả.

Chàng vừa lộ mặt vào thì đã thấy một thiếu nữ trạc mười bốn mười lăm tuổi, đang biểu diễn môn “lộn nhào”.

Chàng trông thấy công phu biểu diễn của cô gái này thật quả còn non nớt, hình như chưa được danh nhân chỉ dạy qua.

Vì vậy, nàng chỉ làm những động tác sơ đẳng mà mệt đến thở hào hển, mồ hôi toát ra như tắm.

Nàng nhào lộn mấy vòng, thân mình vươn lên, hạ xuống, lúc nghiêng bên hữu, lúc uốn bên tả.

Cừu Thiên Hiệp bất giác buột miệng khen:

- Hay!!!

Cái hay của chàng vừa khen thiếu nữ làm trò mãi võ không phải ở chỗ công phu tinh diệu mà là do cái sắc đẹp tuyệt thế của cô nàng.

Mặt nàng trắng mịn như tô qua một làn phấn, nước da mượt rượt đến nỗi người ta có cảm giác như một làn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm nứt rạn làn da ấy ra được.

Tóc nàng đen huyền lóng lánh, được thắt thành hai cái bím dài thông xuống đôi vai thon thon, đôi mi như hai lá liễu nhún nhảy trên cặp mắt sáng long lanh như ánh nước mùa thu. Miệng nàng nhỏ nhắn trông rất có duyên.

Nói chung là toàn thân nàng không có một cái gì không đều đặn và đẹp đẽ.

Cừu Thiên Hiệp lại đưa mắt nhìn ở cuối sân khấu, thì thấy nơi đó có để hai cái ghế. Trên mỗi chiếc ghế có một người ngồi.

Một trong hai người đó là một gã trung niên, mặt đen như than hằm, trên cái màu đen xám xịt lại còn điểm những lốm đốm màu trắng, đốm lớn đốm nhỏ trông rất dễ sợ. Đã vậy, nơi miệng của gã lại lộ ra hai cái răng cửa vàng chạch, trông rất xấu xí làm sao.

Tuy nhiên, đôi mắt gã đã sáng rực lên, làm cho Cừu Thiên Hiệp phải giật mình. Với sức sáng đó, chứng tỏ gã là một cao thủ võ lâm, mà công phu nội lực không phải tầm thường.

Những cái lạ lùng của Cừu Thiên Hiệp phát giác ra được chính là những cái đã đánh vào lòng tò mò của chàng.

Chàng để ý dò xét kỹ hơn!

Nơi ghế bên kia là một lão già, trạc năm mươi tuổi, người gầy như một bộ xương khô, trên mình lão từng cái xương nhô ra có thể đếm được không sót một cái. Đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ và chói ngời ánh sáng.

Cứ theo nhận xét của Cừu Thiên Hiệp thì lão già ốm này công lực còn uyên thâm hơn gã mặt rắn kia gấp bội phần.

Cả hai đều ở trên tròng trọc, mặc một chiếc quần bằng vải, ống quần rộng thênh thang.

Bấy giờ thiêu nữ đẹp đứng giữa sân đã “nhào lộn” đủ các môn rồi, nàng đứng yên lặng nghỉ mệt, và thở như gà mổn đứt hơi.

Bỗng người mặt rắn ném cho nàng một chiếc phen la bằng đồng, và nói:

- Hãy đến xin tiền thưởng quý vị khán giả đi!

Thiếu nữ đang thở hào hển và cúi xuống nhặt chiếc phèn la, rồi đi quanh một vòng, đưa tay ra, miệng nói không ngớt:

- Xin quý khán giả hảo tâm cho tôi chút ít tiền để nuôi sống.

Nàng đi giáp một vòng khán giả rất đông, nhưng trong chiếc phèn la không có đến hai chục đồng tiền.

Nàng sợ sệt, đến đổi tay run run, bụng chiếc phèn la đưa đến trước mặt gã mặt đen.

Gã mặt đen trằm mắt xuống, với tay rút chiếc roi da để làm trò quất nhanh vào lưng thiếu nữ, hét như rống:

- Súc sanh. Người biểu diễn thế nào mà không đẹp mắt quý vị khán giả để quý vị khán giả chê trách không thưởng cho?

Thấy vậy, lòng Cừu Thiên Hiệp nóng rang như bột lửa, chàng xô đám người đứng trước mặt, toan nhảy vào can thiệp.

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

Cô ́ đồ Trầg An là chỗ long tàng hồ ngọa

Nhấ ́ c lại Cừu Thiên Hiệp nhảy ra cản trở. Bổng nhiên giọng nói nhỏ rút nổi lên bên tai:

- Đừg can dự vào việc kẻ khác mà khô ́ n!

Lời nói tuy nhỏ, song nghe rõ từng tiế ́ ng một.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh ngạc, liề ́ c mắ ́ t nhìn bô ́ n phía, xung quanh mình không có kẻ khả nghi nào.

Bây giờ, giữa sân diễn của đoàn mãi võ. Ma diện nhân tay câ ́ m khúc dây, quấ ́ t nhọn vào mình cô gái nhỏ, trên bắ ́ p tay trắ ́ ng muố ́ t bị làn roi quấ ́ t vào gây ra nhiề ́ u vế ́ t tím bằ ́ m.

Ma diện nhon thâu cuộn dây lại, vừa bước vào giữa sân, hắ ́ n vòng tay hướng vào bô ́ n phía khán giả thi lễ, sau cùng hắ ́ n nói vài câu giới thiệu là hắ ́ n vũ lộng đường dây theo thê ́ “Yề ́ n thanh bổng”.

Vừa nói dứt, sợi dây trên tay hắ ́ n quay tít một vòng, thân thể “hắ ́ n” nằ ́ m gọn trong đường dây, phút chố ́ c biề ́ n thành một đạo hào quang sáng rực che mắ ́ t cả bóng hình của “hắ ́ n”

Cừu Thiên Hiệp xem qua bắ ́ t tức cười thằ ́ m.

Chàng nhìn thắ ́ y Ma diện nhân vũ lộng bổng pháp, lại dùng ngón roi dây, áp dụng theo lô ́ i hoa chiêu, thực là một thê ́ võ pha chè, đồ ́ ng thời chàng lại quan sát thắ ́ y Ma diện nhân không phải một hư phái vì chân khí và thực lực hắ ́ n chỉ biểu diễn không đê ́ n nửa phằ ́ n.

Chàng lại nhìn khắp mọi người, trong lòng hết sức lo lắng sợ kẻ lạ theo dõi.

Ma diện nhân xong “Yên thanh bổng”, lui vào giữa sân, vòng tay cúi đầu chào khán giả.

Tiếp đây, lão ốm như khi đang lặng ngò'i trên ghê' cao, không thủ thế', chẳng động chân, chỉ thấy đôi vai nhún mạnh, thân mình lão đã rơi vào giữa sân trò, thật là tuyệt hảo công phu.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, nhủ thầm:

- Người này đã dùng chiêu “phi vân xuất tự”, tuy khinh công chưa đến độ tuyệt đỉnh nhưng lão cũng là hàng cao thủ, võ lâm... đôi mắt chàng nhìn vào sân trò không chớp.

Lão ốm hé miệng cười, để lộ hàm răng hô trắng hếu, mặt gầy, tai nhỏ, đôi mắt tròn xoe như lông nhăn, trông hình dáng lão giống hệt con già, lão lại học được tiếng kêu “khệt khệt” và tiếng “hú” của loài khỉ vượn, nên lão vừa “khệt” một tiếng khán giả bu quanh đã cười rộ, và reo lên:

- Hay tuyệt!

Lão ốm lại thủ thế' khi giữa sân trò, vừa cao giọng hét lên:

- Hắc Phượng! Lại đây!

Cô gái nhỏ mặt mày trắng bệch, trông rất thảm hại, nghe lão ốm gọi, cô nàng tỏ ra sợ sệt “dạ” một tiếng nhưng đôi chân đứng sừng không nhích động.

Ma diện nhân đưa mắt nhìn cô bé trừng trợn đoạn lão đưa bàn tay hộ pháp chop lấy hai mó'i bím tóc cô gái toan giật mạnh, và găt à'm lên;

- Người giở chứng lười à!

Vừa nói dứt, Ma diện nhân giật mạnh bím tóc cô gái nhỏ hất qua phía lão ốm,

Nhìn thấy thân hình bé nhỏ bị hất tung, ai cũng tưởng cô gái sẽ bị động đậy xuống đất y vỡ sọ.

Khán giả bên ngoài xám mặt, chẳng hện nhau mà họ đứng la lên:

- Húy chết!

Cừ Thiên Hiệp tóc lông dựng ngược, toát mồ hôi, hai chân chàng toan nhún lên để nhảy đến trước đỡ cô gái...

Không ngờ, ngay lúc ấy, bên hông chàng đau nhói lên, ngôi đại huyệt “Du kiên” bị điểm mạnh.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, vận công giải huyệt, đoạn quay mặt ra đưa tay toan chộp vào người tên đánh lén.

Phía sau lưng chàng là một lão già mảnh khảnh, đầu chim thước mặt lưỡi cày, vệt những người kẻ cận bước chen tới trước, ngang lưng lão đeo lưng lẳng chiếc hồ lô phiêu, thực là lão hoa tử, chàng nghĩ:

- Chẳng lẽ lão già lại đùa bỡn?

Cừ Thiên Hiệp hơi đỏ mặt, bàn tay từ từ rút nhẹ, đoạn quay mặt nhìn vào sân diễn trò.

Lão hoa tử dường như không hay biết gì cả, lão đứng yên nhìn chăm chú vào cuộc diễn trò.

Bây giờ, thân hình cô gái bị văng xuống nên đất, tuy nàng không bẻ trán vỡ đầu, nhưng vì thân pháp của nàng quá non nớt, bị

té lăn xuô'ng đấ't, mặt mũi chân tay dính đầ'y cát bụi và chiế'c áo bị rách tả tơi.

Lão ô'm câ't tiế'ng nói to:

- Quý vị! Tiểu lão và bé, một già một trẻ, sẽ biểu diễn môn đả huyết công phu, ví như biểu diễn đúng, thì các vị vỗ tay, khen ngợi, nế'u chúng tôi biểu diễn sai, xin quý vị chỉ giáo thêm! Vừa nói dứt, thân mình lão như vành cung bật ngược ra sau một trượng, lão vươn ngón tay trỏ chỉ vào mặt cô gái trầ'm giọng:

- Hấ'c Phụng! Lại đây! Lại đây động thủ!

Cô gái nhỏ nghe qua mặt mày tái mét, đôi mắ't lộ những tia sợ hãi kinh hoàng, lắ'm lét nhìn Ma diện nhân, lại quay nhìn lão ô'm. Nàng không biế't làm thề' nào cho ổn, đôi mắ't đứng tròn, muố'n khóc mà chẳng ra lệ, thầ'n kinh thê thảm, nghiê'n răng mím môi, đôi tay vòng lại đưa cao, theo chiêu thề' “Ngọc Nữ hiế'n đào” mình hơi ngã về' phía sau, gót sen dẫm cứng trên đấ't, tả hữu chưởng bỗng phẩy mạnh về' hướng lão ô'm.

Công lực của nàng đã kiệt, nên chưởng lực rấ't yế'u, mát nhẹ như gió quạt chiề'u thu.

Lão ô'm ra chiề'u suy nghĩ, lão đưa mắ't nhìn khắ'p mọi người nói to:

- Các vị! Hiện giờ tiểu lão điể'm vào “Kiên tình nguyệt” cô bé!

Lão nói chưa dứt, đã thắ'y tay hữu phắ't mạnh một chấ'm nhỏ li ti màu vàng, xạ vào người cô bé.

Hấ'c Phụng kêu lên.

- Ô'í chao!

Toàn thân nàng ngã phịch xuống đất, nằm bất động.

Thì cái vẩy tay của lão ô m tỏa ra một chấm vàng nhỏ, đó không phải là chưởng phong mà là một hột đậu nành.

Khán giả bu quanh vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, tiếng reo cười vang đi cả dặm đường.

Lão ô m dùng một hột đậu nành điểm huyết, đó là môn chân công thực học, ai có học qua võ thuật được rõ, lão không dùng đến nửa phân đạo lực nhưng đây là cuộc diễn võ trào phúng, cốt ý làm cho người xem reo cười là tốt nhất.

Hắc Phụng lộ m cô m ngòi dậy miệng không ngớt khăn câ u:

- Lão gia ôi! Xin lão gia nhẹ tay chút ít! Thật ra tiểu nữ đã...

Lão ô m quét đôi mắt lạnh như băng nạt to:

- Im đi! Hãy vung chiêu!

Hắc Phụng mím môi, song chưởng đẩy ra chiêu thứ hai.

Lão ô m bỗng quay mặt ra sau chạy như bay, Hắc Phụng đuổi theo rất nhanh, thân pháp này không còn vẻ chậm chạp nữa cả hai kẻ chạy người đuổi vòng quanh sân diễn trò.

Lão ô m vừa chạy, vừa đưa tay tả đánh ngoặc ra sau lưng, nạt lớn:

- Ta điểm vào “Nhũ hạ” huyết của ngươi đây!

Dứt lời, điểm hoàng quang đã thoát khỏi vòng tay lão ô m đánh vụt vào ngực Hắc Phụng, với thế mạnh thân tốc, nàng chỉ kịp kêu “hự” một tiếng ngã nhoài trên mặt đất bất động.

Khán giả vây quanh reo hò, những tiếng “leng keng” rơi như mưa vào sân trò, chẳng mấy phút một dòng tiếng trên ngàn quan, tràn ngập mặt sân.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh đầu vật lấy tiếng lòng chàng bỗng dâng lên nỗi buồn chua chát...

Giữa sân trò sự hoạt động không dừng. Lão ốm bỗng giờ cao song chưởng phẩy như quạt, đánh vào mấy mươi ngôi huyết đạo trong mình Hắc Phượng, vô số hạt đậu nành bay ra như mưa, đổ vào mình Hắc Phượng đang nằm quy trên đất.

Đáng thương hại cho cô bé không nạn, giấy trên mặt đất như con bạch thỏ trúng tên, mình mẩy Hắc Phượng đầm ướt mồ hôi, toát ra ướt cả áo quần lại thêm cát bụi bám vào, khiến thân mình cô bé diêm diêu biến thành bức tượng lộ lem, trông rất thảm hại... tiếp theo đây sự kêu la thong thả của cô bé, khiến người nghe lấy làm bất nhẫn.

Bên ngoài khán giả, không ngớt khen ngợi tặng tài diễn xuất của Hắc Phượng rất điêu luyện, cho nên mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Riêng Cừu Thiên Hiệp nội công tu tập đến bậc đại hành gia, cho nên nhìn qua đã biết lão ốm dùng phương pháp “tá vật thi công” tuy chưa dùng hết toàn lực, mà Hắc Phượng kêu la thảm thiết như thế, bên ngoài ai cũng cho là giả, chứ thật ra phương pháp tá vật thi công đã làm cho toàn thể huyết đạo trong châu thân bị chuyển nghịch khi huyết đạo đảo lộn như nhô vô cùng, sánh với cái chết còn dễ chịu hơn.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế bất nhẫn, một luồng máu giận xông lên tận óc, chàng nhích lên một bước, toan nhảy vào cản trở lão ốm để cứu Hắc Phượng.

Bỗng nhiên, một giọng nói thật thanh vang lên.

- Ôi trời! Chết tôi mất! Trời ơi! Người dẫm nát chân ta.

Thì lúc đó thầy lão hoa tử đứng trước mặt chàng, đột nhiên lão ngơ ì phetch xuống đất ôm chặt bắp vế Cừu Thiên Hiệp kêu la inh ỏi.

Cừu Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chàng cau mày nói to:

- Người làm gì thế? Người điên rồi sao?

Lão Hoa tử rất lợi hại, bằng giọng nói chanh chua, rên rĩ:

- Ôi trời! Người dẫm nát chân ta, mà còn giả bộ không hay biết, món nợ này người phải trả, hãy đền bù chân ta.

Khán giả đang coi diễn huyết, bỗng nghe ồn ào náo động, nên tất cả đều quay về hướng Cừu Thiên Hiệp và lão Hoa tử đang cãi nhau.

Lão ôm vội dừng tay, nhìn lão Hoa tử nói:

- Vị bằng hữu, nếu không xem biểu diễn, xin im lặng cho sự thể chẳng có chi...?

Ma diện nhân thầy lão Hoa tử tru tréo và gắt mắng Cừu Thiên Hiệp âm ỉ, hấn nhảy ba bước dồn một, đến trước mặt lão Hoa tử quát to:

- Người có ý khuây rỗi phải chăng? Xú tử hôi tanh chứ “Hoa tử” gì?

Lão Hoa tử vờ không nghe, vẫn luôn miệng rên rĩ:

- Ôi chao! Gãy chân tôi, ôi chao, chết mất!

Ma diện nhân đại hán thấ y Lão Hoa tử mãi kêu la rên rĩ, làm hắ n nổi giận xung thiên, hai bàn tay phồ p pháp vệt nhanh khán giả qua hai bên hắ n xòe bàn tay như vút hồ, chớp nhanh vào đầ u Lão Hoa tử, the ́ mạnh lực trầ m.

Cừu Thiên Hiệp co tay thủ the ́ đơ i tiế p chiêu... ngay lúc đó Lão Hoa tử vẫn ôm bắ p chân Cừu Thiên Hiệp rên rĩ, đột nhiên lão ngã nhòai ra sau vừa kêu rồ ng lên:

- Không xong! Cứu ta với! Không xong! Chê t ta mấ t! Vừa nói dứt lão đã rút nhẹ ra sau, nhanh vô tả, lòi cả Cừu Thiên Hiệp té văng ngoài hai trượng, bàn tay hồ trảo của Ma diện nhân đánh rơi vào khoảng không.

Bắ y giờ, lão ô m lại cao giọng rồ ng to:

- Nế u người còn lớn lớ i thì ta...

Nói đế n đây, lão vụt im bật mặt mày tái nhợt bước nhanh vào sân trò, vừa thấ y Ma diện nhân đứng hắ n học, thuận tay lão kéo mạnh vào trong vừa run giọng bảo:

- Xê p đồ ́ đặc! Đi mau! Dọn đi mau...!

Ma diện đại hán lắ y làm lạ, vì sự uấ t giận lúc nầy còn bùng bùng, nên hỏi lại:

- Xê p đồ ́ đặc dọn đi à?

Lão ôm gật đầ u, tay hữu lòi mạnh Ma diện nhân vào sân trò vừa nặng giọng vừa quát:

- Ta bảo xê p dọn là xê p dọn! Đừng hỏi lòi thôi!

Nói xong lão ôm cúi xuống giải huyết và đỡ Hắc Phượng dậy, vòng tay hướng vào khán giả nói to:

- Các vị gia đài, có lòng đoái tưởng đến xem, tại hạ lấy làm đa tạ! Hôm khác chúng tôi tái diễn!

Vừa nói dứt lão đi gom góp những món đồ binh khí đao, thương côn, bổng dồn vào một góc luôn cả chiêng, trống, đồ nghề là, đoạn hướng về phía Bắc ải quan đi tới, Ma Diên nhân và Hắc Phượng khiêng, xách hành lý theo sau.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy mọi người đột nhiên gây biến cố với chàng, chẳng khác nào họ giáng vào đầu chàng hai trượng sắt.

Bấy giờ, mọi người tản mát ra về, nhìn lại Lão Hoa tử, không rõ lão đi ngõ nào mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình rung động mãnh liệt, bèn mắng thê m;

“Gặp toàn quý ma quỷ rồi!”

Chàng lại hồ nghi tưởng những việc xảy ra: Chàng đoán Lão Hoa tử cũng là phường quỷ đạo!... Lúc ấy kẻ nào đã nói nhỏ vào tay ta? Và ai điểm vào huyết đạo Du kiên? Khinh công của ta nhanh hơn chớp, thế mà cũng bị cản trở! Lão Hoa tử, ôm cứng đôi chân, tại sao ta không nhích nổi nửa bước! Lão lại lánh mặt Ma diện nhân, rồi buông tha cho mình một cách xảo diệu... thực là những chuyện rắc rối không hiểu nổi.

Cừ Thiên Hiệp càng ngẫm nghĩ, càng thích thú, chàng nói thê m:

- Có lẽ Lão Hoa tử là kẻ giang hồ kỳ hiệp, ẩn sĩ phong trần, hay là bậc cao nhân ngạo tú yên hà. Ta đã bỏ lỡ cơ hội giao tình thật uổng vậy!

Chàng tự nói thẳm rấ t lâu, sau cùng lại suy tư:

- Trên bước giang hồ của ta, vẫn chưa gặp được hàng võ lâm cao thủ, hay một người nào vừa ý, nhưng mà trời đấ t bao la, làm gì ta cũng thấ y... chỉ e gặp họ, mà họ không hiểu được lòng ta đó thôi!

Bắ y giờ, trời chiề u bắ ng lắ ng, á c vàng vừa chen ắ n non tây, chim sắ p bay về tổ, màu nắ ng chiề u nhuộm vàng ô i góc trời tây thẳ m thấ p.

Cừu Thiên Hiệp nhìn trời ảo nắ o, tủi phận mình không có chỗ nương thân, chàng cúi đầ u lắ ng thắ ng nhắ m cửa Bắ c đi đầ n tới... chàng để tâm ghi nhớ những con đường trọng yế u và toan tìm một khách điể m nghỉ ngơi.

Không ngờ chàng vừa đi qua một ngã ba đường đột nhiên chàng trông thấ y một tên Hán tử dùng phá n vẽ nguệch ngoạc trên bờ tường, chàng ắ n mình sau góc phồ , đợi tên Hán tử vẽ xong và đi, chàng mới bước đế n xem thì thấ y trên đầ u bờ tường đấ t, để lại một vết ký hiệu trắ ng tinh nhìn xem giồ ng hệt con bạch xà, chẳng sai một nét. Chàng hiểu đây là đấ u hiệu của một phái giang hồ .

Kế cái hình vẽ ắ y chàng lại thấ y có một ký hiệu khác so với hình vẽ bạch xà, thì đường nét cũng không thua kém.

Lúc chưa xuấ t đạo, còn ở tại Phi Lai Sơn trang Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu chi nhiề u, nhưng hiện nay gót chân chàng đã dẫm khắ p nơi, lại giao kế t lắ m bạn giang hồ hào kiệt, lẽ tự nhiên sự hiểu biế t về giang hồ không ít.

Chàng đã nghe người ta nói về ký hiệu con bạch xà phun ra hai chữ “Tín Thiệt” mà tắ m lắ y hướng đi!

Trên đường đi phàm những lối quanh co khúc khuỷu, thế nào cũng gặp hình dáng con bạch xà in trên đất, chỉ phương hướng... Riêng con bạch xà này đầu quay về hướng Bắc nội thành, mà trước mắt chàng là một tòa cổ lâu hoang phế, đổ nát, có lẽ đã nhiều năm ít ai lui tới, vả lại theo cái ký hiệu này, thì con bạch xà không có phun ra hao chữ “Tín Thiệt”. Cừu Thiên Hiệp đoán là đã có người đi ngang qua đây xóa mất vết tích.

Chàng đang suy tư, bỗng thấy từ xa đi lại một bà lão đầu bạc như sương, tay chống gậy đầu Cừu, dáng người quắc thước thân thái thong dong, chứng tỏ bà lão có nhiều công lực phi phàm.

Cừu Thiên Hiệp vội như khách đi đường, vội bước xẹt vào tòa cổ lâu, núp dưới mái hiên chờ xem hành động của bà lão.

Khi lão bà đi đến chỗ ghi ký hiệu Bạch xà bà liếc nhìn qua, đoạn thở dài một tiếng nhỏ tay cầm gậy đầu Cừu, giơ lên cao, đánh xuống nền tường thật mạnh, đầu gậy của bà còn cách xa ký hiệu Bạch xà chừng một trượng.

- Coong! Coong! Coong!

Tiếng kêu không lớn lắm nhưng phiến đá bị đánh vỡ vụn bốc lên phấn bụi ngợp trời, lưu lại dưới bờ tường ba cái lỗ sâu hoắm, chừng một tá c vuông mỗi lỗ, biến thành hình chữ “Phẩm” Lão bà nhìn lại công phu sáng tạo của mình lần nữa, có lẽ bà ta vừa ý nên cười nhẹ. Đoạn bà ra chống gậy đi về hướng Bắc thành.

Cừu Thiên Hiệp toan bước xem.

Bỗng nhiên trên tường tòa cổ lâu nhảy xuống một bóng người, tiếp theo là giọng nói trầm trầm vang lên:

- Vô Lượng Thọ Phật!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này là một đạo sĩ đội mũ vàng, chàng mỉm cười nói thắm:

Tên Huỳnh quan đạo sĩ, thật to gan, bây giờ trời chưa tối hẳn, mà đã dám leo rào, vượt vách nhà người!

- Huỳnh quan đạo sĩ vừa niệm Phật hiệu xong, đã phá lên cười hê hê, trong tay cầm cây phát trăn, lão bước đến chỗ lão bà viết chữ “phẩm” giờ tay phát trăn quét mạnh mấy vòng, làm cho cát đá bay mù mịt, rồi buông mấy tiếng cười nhạt và bỏ đi ngay.

Cừu Thiên Hiệp thấy đã vắng người, liền chạy nhanh ra xem bất giác chàng há mồm kinh ngạc đến cùng cực.

Nguyên, hình chữ phẩm lão bà vẽ, bằng đầu gậy, gồm ba chữ khẩu to bằng cái bát canh, bây giờ ba chữ khẩu ấy biến thành ba tổ ong không rõ mấy ngàn lỗ nhỏ chi chít, chính là Huỳnh quan đạo sĩ dùng cây phát trăn lông đuôi ngựa soi mặt lưng đá, kinh người như thế. Lông đuôi ngựa sánh với dây tơ không hơn kém, nó chỉ là loại dây, nhưng không ngờ lão đạo dùng nó soi thủng mặt đá, nếu lão đạo không có nội lực cao thâm thì Huỳnh quan đạo sĩ phải là tay lệch đất, nghiêng trời đứng nhát nhai trong võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy trong lòng hơi khiếp đảm vội đề cao cảnh giác và thắm nghĩ:

Chỗ này cô đô Trường An ngày nay là chỗ “Tàng long phục hổ” đây đây những tay “Cừ khôi, cự phách lỗi lạc siêu quần, bạt chúng thì ta không nên ỷ thị mà mang khôn”.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Chính mình mới xuất đạo giang hồ, kẻ sanh sau, phùng hậu bối, mà cả gan đến hội Trường An đối với chính mình là chỗ “Ván

bài vận mạng”. Ví như ta thắ ng thê , thì danh tiế ng muôn vàn bắ ng trái lại, chỉ trong nháy mắ t hay một nửa chiêu tính mạng này khó bảo toàn!... Thê thì việc tìm cha, truy nguyên thân thê sẽ biế n thành, bọt nước, bèo mây!

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đế n đây, tâm thầ n chàng đắ m trong mơ loạn, đứng ngẩn ngơ như kẻ mắ t hờ n, dựa lưng vào tường ngắ t.

Ngay lúc đó, một bàn tay đặt nhẹ lên vai chàng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh sợ, nhảy vọt ra xa một trượng vừa hốt hoảng nạt to:

- Ai?

- Hi hi! Ta chó ai? Ha ha...

Hành động lạ, mà lời nói cũng kỳ. Nguyên người này là Lão mang bầ u hờ lô, xem diễn võ buổi trưa là “Lão Hoa tử”.

Lão há mồm cười to, để lộ hai hàm răng trắ ng như ngọc, xinh đẹp dị thường, lão đưa đôi mắ t cảm tình nhìn Cừu Thiên Hiệp bắ ng những tia hòa dịu.

Cừu Thiên Hiệp trông thắ y lão, cũng đôi giận làm vui vừa cung kính hỏi:

- Lão gia mới đế n ư? Thê mà tôi tưởng ai đắ y chứ!

Lão Hoa tử cười nhẹ nói:

- Cựu cổ lâu là ổ của Lão Hoa tử! Thì bảo sao ta chẳng đế n đây!

Cừu Thiên Hiệp nhận thắ y lão là người rắ t hiế m trong giới võ lâm, do đó chàng mỉm cười nói:

- Tiề`n bồ`i chớ cười nhé!

Lão Hoa tử thấ`y chàng lễ độ ôn nhu nói năng phải lẽ, thì lấ`y làm đấ`c ý hỏi:

- Ý! Người ở phái nào, chúng ta chưa có dịp thấ`y nhau?

Cừu Thiên Hiệp tuy nhận biế`t Lão Hoa tử là kỳ nhơn dị sĩ, nhưng hiện giờ không rõ bạn hay thù, nên chàng nhận thấ`y không nên nói rõ lai lịch, nhưng không lẽ chẳng trả lời câu hỏi của Lão Hoa tử hay sao? Vì thế` chàng bồ`i rô`i đế`n đỏ mặt, sau cùng chàng phải nói dồ`i:

- Tại hạ là người của Thê Vân Bang!

Lão Hoa Tử nghe qua tái mặt, bắ`ng giọng nói nặng nề` lão, gắ`t bảo:

- Bọn chuột! Hãy lưu ký hiệu lại đây rô`i cút cho khuấ`t mắ`t ta!

Cút mau!

Gương mặt của lão trong cơn thịnh nộ, nhan sắc rấ`t lợi hại, uy nghi... Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được lời nói bịa của chàng đã làm Lão Hoa tử nổi cơn thịnh nộ đáng sợ, khiế`n chàng giật lùi hai bước. Tuy quá ngạc nhiên, nhưng Cừu Thiên Hiệp không đổi thái độ, vẫn giữ vẻ cung kính nói nhanh:

- Tiề`n bồ`i thứ lỗi, chẳng phải tại hạ đế`n đây lưu tín hiệu!

Lão Hoa tử hơi ngạc nhiên, nhìn Cừu Thiên Hiệp bắ`ng những tiế`ng nói dịu lành, một khắ`c sau mới ôn hòa bảo:

- Tiế`c thay- Hồng cả rô`i!

Nói dứt Lão Hoa tử không liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp nữa, mà vói tay lấy bầu hồ lô phiêu trên lưng xuống, tay cả cầm chiếc hồ lô, tung tới trước. Không rõ vô tình hay cố ý, chiếc hồ lô rớt xuống kê ba cái dấu ký hiệu của ba môn phái, Lão Hoa tử bước đến lấy ngón tay vẽ theo chiếc Hồ lô, vết in trên nền đá sâu không đến nửa ly, trong khi ký hiệu của ba môn phái kia sâu đến ba tấc.

Sau khi vẽ xong ký hiệu, Lão Hoa tử chân nam đá chân xiêu xàng qua bước lại trên hình vừa vẽ ba lần, rồi lão cúi đầu đi nhanh về phía trước.

Cừ Thiên Hiệp nhìn lại thấy ký hiệu Hồ lô Phiêu đột nhiên dấu hiệu này biếm sâu đến ba tấc, bất giác chàng buộc miệng khen:

- Thế mới biếm, người giỏi thường có người giỏi hơn.

Đạo sĩ dùng phát trăn, phát qua lại tạo nên ngàn lỗ nhỏ, bằng phương pháp mượn ảnh làm hình, tuy công lực đáng khen, song chưa bằng Lão Hoa tử cao diệu hơn Huỳnh quan đạo sĩ một bậc.

Lúc bấy giờ màn đêm đã bao phủ khắp nơi, đường phố vắng người qua lại. Đột nhiên, từ đầu ngõ vang lên nhiều tiếng chân người.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp luôn luôn đề ý phòng bị, vừa nghe tiếng động chàng vội lách mình vào bóng tối bước vào chỗ ẩn lúc này, hầu quan sát động tịnh.

Chàng nghe nhiều tà áo chạm nhau phàn phật. Trong nháy mắt số người này phi thân đã đến đầu bờ tường, họ là bang phái “Thê Vân Bang” một bang có nhiều cảm tình và chân chánh với mọi giới giang hồ. Trong nhóm này gồm bảy người là Tam Tinh Tứ Thủ:

ba người lấy tinh tú làm hiệu, bốn người lấy chữ “thử” (chuột) làm tên ngoài. Bảy người này khi hạ xuống đầu bờ tường, họ đưa mắt nhìn xem các ký hiệu ngay.

Bồng Quá Thiên Tinh cả kinh hô to:

- A! Lão xú kêu côm cũng có đây!

Vừa nói, hắn vừa đưa mắt nhìn sáu người kia ai ai cũng lộ vẻ kinh sợ, hãi hùng. Phi độ Lưu tinh “lệnh hô` tiêu” khẽ gật đầu nói nhỏ:

- Thế` tình hình càng trở nên gay cấn hơn nữa!

Bạch Nhật Thử là người hùng nhất bọn, không có ý gì ái ngại, trầm giọng bảo:

- Ở đời trong cái họa, có cái phúc. Chúng ta đã đến đây tức nhiên sẽ gặp may, trong đêm nay chẳng riêng gì một bang phái Thể Vân Bang chúng ta, mà nào là “Tam Điểm Đào, Hoa Mạnh Lão Thái, Bạch Xà Long Quân, lại có Thiệt Thắt Trại Đốn Dương, thì có gì bất hảo đâu? Nếu có gì không hay, bất quá chúng ta đốt cao cây đuốc, để cho chúng nó đánh nhau, thì chúng ta ái ngại gì nữa!

Quá Thiên Tinh gật gù, bảo:

Hãy ghi ký hiệu trước đã, đến giờ hội chúng ta sẽ tùy cơ hành sự!

Nói dứt, hắn lấy trong tay áo ra một thẻ bài bằng thiếc, bên trên vẽ năm vùng mây “ngũ thể tường vân”, hắn đem cầm cạnh bên ký hiệu Bạch xà, bảy người liền hô`i hả bước đi rất nhanh.

Tam Tinh Tứ Thử đi rất gập. Nhưng lúc đó, có một bóng đen thập thò sau ngõ, đợi cho bảy người của thể vân bang đi xa, hắn lặng lẽ bước ra ngoài chàng thấy hắn chỉ là một tên hán tử ốm tong.

Tên hán tử ở m bước dọc theo bờ tường quan sát từng dấu ký hiệu. Bỗng nhiên hấn nghiêng mình ra sau thủ thế, tả chương xòe ra đánh mạnh vào phiến đá trên bờ tường gần bên các ký hiệu.

Bùng! Coong! Coong!

Ba tiếng nổ vang dậy, hấn đã dùng chương pháp ghi ký hiệu xong, dường như hấn thích thú về xảo thuật vừa tạo ra, chỉ nghe giọng cười ha hả đầy đắc ý, nhiên hậu hấn nhún mình nhảy vọt qua tường viện và biến mình trong bóng tối mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ hấn thuộc môn phái nào, chàng toan bước ra coi dấu ký hiệu mà đánh giá công lực của hấn cao thấp thế nào.

Bỗng nhiên, một giọng nói hào hùng vang lên.

- Nay ông bạn! Đừng giở trò ma quỷ thập thò hãy ra đây.

HỒI THỨ HAI MƯƠI

Rộ̀ng mây gặp hội

Cừu Thiên Hiệp nghe nói cả kinh, toan bước nhanh ra ngoài, thì người ậy quát:

- Người toan đào tẩu à?

Giọng nói to như sấm vang lên, tiếp theo là luồng kinh phong nhỏ như tơ, xoáy mạnh vào Hoàn cơ đạo huyết Cừu Thiên Hiệp thệ̉ nhanh khôn tả.

Cừu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, tay vươn ra hai ngón, hóa ra chiêu kiệ́m “Thường thặ́ng bát kiệ́m” điểm nhanh vào luồng kinh phong như lạc tinh sa, đôi chân dùng “Lôi ảnh cửu chuyển” thệ̉ mạnh như thiên lôi đánh trả vào độ́i phương.

Người ậy phặ́t tay áo chộ̀ng lại, vừa tung mình lên cao bảy thước, miệng nói to:

- Hay thật! Ta đoán không sai!

Vừa nói dứt, người ậy đã hạ xuộng đậ́t, gương mặt đường đường chính chính, đôi mặ́t chiệ́u hào quang lặ̀m lặ̀m oai phong nhìn thẳng vào người Cừu Thiên Hiệp.

Bặ́y giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ độ́i phương là một người tặ̀m vóc, mặt vuông, tai lớn, cặ̀m bạnh mặ́t to, năm chòm râu dài đuộ̣t, điểm tô gương mặt thêm phậ̀n hiên ngang khí vũ.

Trên lưng đeo lưng lặ̀ng thanh kiệ́m Lục Sư ngự bì, nghi dung thực khác phậ̀m.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ khách lạ lòng chàng bỗng thấy kính mến lạ, bao nhiêu sự uất hận tiêu tan rất nhanh.

Người ấy nhìn Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Túc hạ thuộc môn phái nào? Tại sao lại ẩn mình lén lút như thế?

Cừu Thiên Hiệp thấy khách lạ nghiêm trang nghi biểu, chẳng phải phường tà ma ngoại đạo, nên chàng thành thực trả lời:

- Tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ vì tại hạ đi ngang Trường An...

Khách lạ không đợi chàng nói dứt câu liền câu đôi mày lưỡi kiếm hỏi nhanh:

- Cây có cội, nước có nguồn? Nhân vật võ lâm ai lại không môn, không phái?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp:

- Rất tiếc, tại hạ chưa thể liệt vào hàng nhân vật võ lâm, chẳng qua tại hạ động tính hiếu kỳ mà đến đây thôi!

Chàng nói đến đây, tự cảm thấy thẹn với lòng nên mỉm cười khổ sở, thần thái mất hẳn vẻ xinh tươi.

Người lạ nhấp mấy đôi môi, muốn nói gì nhưng lại thôi... sau cùng cả cười nói:

- Ngày nay ở Trường An, sự náo nhiệt xem đủ mãn nhãn, nhưng mà, sự náo nhiệt đó không dễ gì xem?

Dứt lời, người ấy chạy đến đầu bờ tường nhìn xuống vừa nói nhỏ:

- Tam ca đã đến rồi!

Tiếp đây, gã rút nhanh thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, tay động trên bờ tường như phượng múa rồng bay, lấy kiếm làm bút, vẽ lên mặt đá hai chữ “TUYỆT TÌNH” to bằng cái chén trà, nét bút rất linh động, sau khi vẽ xong gã quay lại nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Người vừa sử dụng quái chiêu, kỳ thế mà người không nhận là nhân vật võ lâm, dù người không nhận người cũng mặc nhiên là con nhà võ, vả lại muốn xem hội, thì phải lưu lại đây một ký hiệu gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp hơi bối rối, bất giác thẹn đỏ mặt, chàng lắc đầu nói:

- Tôi không có ký hiệu gì cả!

Khách lạ cau mày, trầm giọng bảo:

- Không có ư? Thế thì người có tính hiệu kỳ đến đâu, cũng khó mà xem hội được?

Cừu Thiên Hiệp thần thờ:

- Thật thế sao:

Khách lạ dịu giọng bảo:

- Đúng vậy!

Nói đến đây người ấy cả cười đổi giọng tiếp:

- Có thể người chọn một ngoại hiệu gì theo ý thích cũng được!

Cừu Thiên Hiệp ái ngại bảo:

- Chỉ sợ không ổn!

Khách lạ mim cười giải thích:

- Chẳng sao cả! Phàm con nhà võ ai ai cũng tự chọn cho mình một cái tên chữ, hoặc ngoại hiệu theo sở thích! Đường đường tráng sĩ lại chịu vô danh tiểu tồ t hay sao?

Lời nói ấy của khách lạ làm kinh động tâm chí Cừu Thiên Hiệp, khiên chàng tự nhủ:

- Hă n nói đúng đấ y! Chữ hiệu là do sở thích của mỗi người, chẳng lẽ ta mãi vô danh không có tự hiệu hay sao? Ta có thể tự lập môn phái cho ta chứ!

Nghĩ vậy nhưng chàng lại rùng mình e ngại...

Khách lạ nhìn thấ y cử chỉ của chàng, bắ t tức cười bèn đưa ra một ví dụ giải thích:

- Này các hạ! Ta là một kẻ không có môn phái chỉ vì ta quen dùng cây gươm thép gọi là “Tuyệt tình kiế m”, mà ta quen miệng gọi “Tuyệt Tình Kiế m” lâu ngày thiên hạ quên bẵng tên họ thật của ta, mà gọi ta là Tuyệt Tình Kiế m Khách? Bởi vậy tự hiệu là do sở thích của mình mà thôi:

Cừu Thiên Hiệp nghe qua liế c mắ t nhìn hă n và nói thầ m!

“Con người đường đường chánh chánh như ngươi, mà dùng hai chữ “Tuyệt Tình”, không khéo thiên hạ lại hiểu lầ m... cũng oan lắ m đấ y!”

Tuyệt Tình Khách thấ y chàng tư lự, tưởng đâu chàng đang suy nghĩ tìm ký hiệu, bèn tỏ vẻ lưu ý nói:

- Ta thầ y các hạ có ghi biểu hơn người, tương tự anh chàng thu sinh bạch diện, vậy các hạ cứ tự tiện vẽ đũa một ký hiệu gì cũng được

đề tượng trưng là được!

Lời nói của hắ' n đánh thức Cừ Thiên Hiệp lầ' n nữa khiế' n chàng lại nghĩ:

Quyển “Bồ thiên tàn thiế' t hạo khí thu” là một vật chí bửu trong giới võ lâm, ai ai cũng ước ao nhất được. Tại sao ta chẳng vẽ quyển tuyệt thể' kỳ thơ này, lên bờ tường cho mọi người biế' t rõ?

Vừa nghĩ ngợi, chàng bèn tương kê' tợ kê' nói:

- Y theo lời các hạ chỉ giáo, tại hạ giồ' ng tên bạch diệu thư sinh, thì tiện đây tại hạ vẽ một “quyển sách” làm ký hiệu được chẳng? Sở dĩ tại hạ làm thể' là chỉ nghĩ việc xem buổi hội mà thôi!

Nói xong, chàng chẳng do dự tay tả duỗi thẳng vươn ra hai ngón, nhắ' m bên dưới chữ Tuyệt tình, vận công vào đôi ngón tay á' n mạnh trên mặt đá, vẽ một quyển sách nhỏ hình dáng giồ' ng như tạc...

Tuyệt tình Khách thấ' t kinh tái mặt, hẳn không ngờ Cừ Thiên Hiệp tuổi trẻ mà công lực đê' n bậc thượng thừa, lầ' y tay vẽ trên đá như vẽ vào mặt cát, mặt bùn, lại thấ' y Cừ Thiên Hiệp vẽ quyển sách phía dưới hai chữ “Tuyệt tình” khiế' n hắ' n quá khâm phục kêu to lên:

- Nay các hạ, lầ' y công lực mà so, thì các hạ hơn ta gắ' p bội, tại sao lại vẽ ký hiệu dưới chữ Tuyệt tình, chẳng hóa ra quá khiêm nhường với ta lắ' m ư!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:

- Không phải vậy đâu! Chỉ vì huynh thuộc vào hàng tiề' n bối' i của tôi đầ' y!

Tuyệt Tình Kiể' m Khách nghe qua lầ' y làm đẹp dạ, phá lên cười

ta nói:

- Này tiểu bả`ng hữu! Canh ba chúng ta sẽ gặp lại nhé!

Nói đoạn, Tuyệt Tình Kiếm Khách nhảy ra xa mắ`y trượng chớp mắ`t đã biế`n mình vào cuô`i ngổ mắ`t dạng.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắ`t tiến chân “Tuyệt Tình Kiế`m” chàng lại lui vào bóng tồ`i ngồ`i chờ rấ`t lâu vẫn không thấ`y nhân vật nào đế`n thêm nữa.

Chàng nhìn thấ`y đêm đã đế`n đầ`u canh, nên vội lững thững quay mình đi ra phồ`, tìm một tửu lầ`u ăn uố`ng no nê. Thấ`y thời giờ còn lâu lắ`m mới đế`n canh ba, chàng lại rời một tửu lầ`u đi tìm một lữ quán nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cừu Thiên Hiệp ra khỏi quán ăn tìm đế`n lữ quán Bình An chỉ cách đầ`y vài căn phồ`, sau khi thuê được một căn phòng, chàng ngồ`i xuố`ng chiế`c giường tịnh tọa dưỡng thầ`n, hầ`u có đủ tinh thầ`n phó cuộc long tranh hổ đầ`u đêm nay.

Cừu Thiên Hiệp mới vào cuộc Long vân đại trận bả`ng hình thức đợi chờ, lòng chàng lo lắ`ng chẳng an cho nên ngồ`i trên giường tịnh tọa, mà tâm thầ`n bắ`t định, những dấ`u vế`t ký hiệu các môn bang, phái trên bờ tường, cùng những nhân vật hình như hiện lên nhảy múa lơ mờ trước mặt chàng, tựa hồ` chàng đang kẹt vào trận Ngũ hoa, bát môn... nên sự tịnh dưỡng tinh thầ`n không hiệu quả gì cả.

Chàng đang mê loạn mơ màng, bỗng nhiên tiế`ng gió rít như xé lụa, rơi vào giữa nhà ngoài song cửa phòng của chàng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót một cái, bước nhẹ xuố`ng giường đi lầ`n ra cửa sổ, chàng hé nhẹ cánh cửa nhìn vào trong viện.

Nhưng bên trong tối đen như mực không có một bóng người động tịnh. Chàng toan mở cửa bước ra ngoài, chợt thấy bên dưới nhà đèn đuốc thấp sáng, ánh đèn lại di động vào giữa nhà, Cừ Thiên Hiệp hé cửa theo dõi chỉ thấy hai bóng người, ngơ ngác đối diện nhau giữa sảnh phòng, một người vạm vỡ trắng kiện, còn một người ốm nhỏ yếu đuối, nhưng chàng không nhận rõ mặt mũi cả hai ra sao, vì họ quay mặt vào trong nhà.

Bấy giờ, người trắng kiện giơ tay chỉ bức họa sơn hà xã tắc treo trên vách, cất tiếng rồn rảng nói:

- Sư thúc! Thật là cuộc hội ngộ mây, võ lâm hai đạo chánh tà sẽ dự không ít, họ chiếm cứ phía Tây Bắc hết nửa mảnh giang sơn hôm nay họ về đây chật cả chỗ đồ như cuộc họp năm đường hồng!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động, với giọng nói của người này chàng đã có dịp nghe qua mấy lần.

Người ốm nhỏ gật đầu bảo:

- Thật vậy sao?

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ ra giọng nói của lão ốm, chính là giọng nói của lão già giông khi diễn võ lúc ban mai, và người vạm vỡ trắng kiện kia chính là Ma diện nhân.

Chàng liền nín lặng theo dõi cuộc trò chuyện giữa hai người.

Ma diện nhân tiếp tục nói:

- Sư thúc! Họ đến rất nhiều, nào là: Bạch Xà Lang Quân, Trại Đô n Dương, Mạnh Lão Thái... và... À! Và Thử Vân Bang, có cả Lão Du tổ tông Ngô Trung Sanh của không môn, hẳn ghi ký hiệu “Tam chi thủ”!

Lão ô' m nhỏ cười hi hi, bảo:

- À! Như thế' càng náo nhiệt chứ sao!

Ma diện nhân lại nói:

- Chánh đạo có hai người, một người vẽ ký hiệu phạm phiêu...

Nghe đến đây, lão ô' m phụt đứng phắt dậy, lão cả kinh, ngắt lời:

- Hắ' n! Hắ' n là Thuộc Y Du Long Thượng Quan Kiệt, sáng này ta thấy hắ' n cũng là sự ngẫu nhiên, ta chú trọng đến việc lưu ký hiệu, và sợ kẻ có quyền tuyệt thế' kỳ thư mà ít ai tưởng đến... biết đâu Thượng Quan Kiệt chẳng giữ vật này!

Vừa nói dứt, lão ngô' i bệt xuống trường kỷ tỏ vẻ lo sợ, ưu tư

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, bây giờ chàng mới vỡ lẽ các tay danh thủ giang hồ', tụ tập tại Trường An, chỉ vì họ muốn tìm hiểu quyển Thiệt' thư mà thôi, chính chàng mới là cái bia, mà họ lại không rõ.

Ma diện nhân nghe lão ô' m nói, hắ' n tỏ vẻ bất phục, trầm giọng tiếp lời:

- Sự thúc khéo khen đô' i chí khí của người, mà làm mất oai phong của mình, chắc gì họ thành tựu đâu!

Lão ô' m lắc đầu thở dài, bằng giọng nói thiếu não bảo:

- Người có biết' đâu! Trong vòm trời võ hiệp những tay trung đỉnh cao thủ là Nhấ' t Tăng, Nhị Khấ' t Cái, Tam Kiế' m Khách, sáu người này là vũ nội vô địch!...

Ma diện nhân chợt nhớ điều gì, hắ' n vội lớn tiếng cướp lời:

- Sư thúc! Còn nữa, còn một ký hiệu vẽ gọn hai chữ “Tuyệt tình”, có phải là người mà sư thúc thường nói Tuyệt Tình Kiếm Khách đây hay chăng?

Lão ô m nghe đến đây, càng tỏ ra thất vọng chán chường, lão ôm đầu rên rỉ:

- Thế là hết! Hồng cả rồi!

Ma diện nhân biến sắc hỏi nhanh:

- Vì sao thế! Sư thúc, nghĩ gì thế?

Lão ô m lắc đầu buồn đã đuối, bằng giọng nói tuyệt vọng:

- Nhứt Tăng, Nhứt Cái, Tam Kiếm Khách, số sáu người đại danh đã có mặt hai người, nếu hai người kết liên với nhau, thì! Chúng ta dám chống lại họ được sao!

Ma diện nhân quá bất mãn về thái độ gàn dở của lão nên trở giọng bướng bỉnh:

- Sư thúc! Tai nghe đâu bằng mắt thấy, biết đâu người đời họ hữu danh vô thực! Hãy nhìn thầy sẽ quyết định sau!

Lão ô m không thuận nghe lý luận gàn bướng, bèn ngắt lời hỏi:

- Người còn nhìn thầy ký hiệu gì nữa?

Ma diện nhân nâng chén trà lên uống một hớp, đôi mắt nhìn ra cửa mờ màng, hách chợt nhớ lại một việc liên nói:

- Sư thúc, còn một điều hơi lạ, là phía dưới hai chữ “Tuyệt tình” có vẽ một quyển sách không rõ có phải là ký hiệu hay chăng?

Lão ô m kêu lên thất thanh:

- A!

Tiếng “a” vừa thoát khỏi vành môi mỏng, dường như có gì ngăn chặn lão mập máp vành môi, song nói chẳng ra lời. Lão đưa hai tay bóp mạnh vào trán, nhăn mặt, cau mày, tựa hồ như gan ruột đã khô, vì cùng tư cạn tưởng...

Cừu Thiên Hiệp thấy thế cười thê m: “Lão già y dù lão có suy nghĩ trong mười năm, cũng khó mà tìm được gì theo ý muốn!”.

Quả nhiên, lão đứng phắt dậy, bước lui bước tới giữa phòng ra điếu suy nghĩ lung lắ m, sau cùng lão cũng cất tiếng nói bằng quơ:

- Hừ! Chẳng có gì lạ nó là một môn phái! Là một phái mới ra đời!

Ma diện nhân đưa mắt nhìn lão nói:

- Tôi đã in ký hiệu của sư thúc vào tường... rồi...

Lão ôm khoát tay lắ c đầu bảo:

Rõ khô! Hôm nay có rắ t đông nhân vật rồ ng mây, người đã lỡ lưu ký hiệu, chúng ta chỉ còn nước trớ n đi là hay hơn cả, đừng để lọt vào mắt thiên hạ... để rồi ôm chịu sự trớ ng không!

Ma diện nhân quá bức dọc về tình thắ n chủ bại của lão, hắ n cô cao giọng gào to:

- Sư thúc nói chỉ những lời này? Trâu Sơn phái đâu phải là một phái yếu hèn? Còn sư thúc là Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, một người trong nhóm “tam nghĩa, cửu hiệp” oai trắ n giang hồ, danh rồ n thiên hạ... Sư thúc đã quên tự hiệu rồi sao?

Cừu Thiên Hiệp nghe nhắ c đế n bô n chữ “Tam nghĩa Cừu hiệp” làm rúng động cả châu thân...

Nguyên vì Hùng Phong Vạn Lý Nhậm Tử Huệ là người đứng đầ u nhóm Tam Nghĩa Cừu Hiệp chữ Nghĩa, chữ Hiệp nghe rấ t dễ mế n, nhưng độc địa vô cùng, danh ác đế n nổi giề t người không góm tay.

Nhậm Tử Huệ đã nuôi dưỡng Cừu Thiên Hiệp mười năm, cô t trả cái thù mấ t mấ t và tâm địa vô cùng tàn nhẫn, người thường không thể nghĩ được”.

Chàng cúi đầ u nghĩ ngợi rấ t lâu, bấ t giác nhớ đế n cô bé Hắ c Phượng diễn trò lúc sáng, bấ y giờ không rõ có ở đây không, mà chẳng thấ y bóng dáng hay tiế ng nói của cô nàng.

Chẳng đế Cừu Thiên Hiệp nghĩ ngợi nhiề u, Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng câ t tiế ng nói:

- Người đã ghi ký hiệu rõ i, dĩ nhiên chúng ta không thể ly khai buổi hội, chúng ta sẽ đế n nơi tuy cơ hành sự. Hiề n diệt! Người có đế n đấ y phải nhẫn nại đừng có hô` đô` nhé!

Ma diện nhân tựa hô` như chẳng vừa ý, nên tiế p tục nói:

- Sur thúc! Sau khi diệt nhi khắ c xong ký hiệu. Diệt nhi chưa về` ngay, lại gặp thêm một nhân vật lợi hại nữa,

Cừu Thiên Hiệp cô` nén cười nghĩ thầ m:

- Gặp ai người cũng cho là lợi hại cả, thật là quân nhất gan.

- Là ai thề`?

Ma diện nhân chưa kịp đáp, đột nhiên ngoài cửa sổ thò vào một bàn tay xòe năm ngón như cánh quạt.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả kinh, không rõ điều gì quái gì sắp xảy ra.

Ma diện nhân đưa tay thủ thế, còn Tiên Viên Hích Lượng thì cười ngất bảo:

- Quả là Ngũ Diện Yêu hồ!

Lão chưa nói cạn lời, đã nghe một tiếng “Soạt” nhẹ nhẹ, rồi một bóng người lướt nhanh qua nóc nhà,

Cừu Thiên Hiệp đã trải qua hai độ kỳ duyên cho nên tai thông mắt sáng, nhìn bóng biệt nơi trú, nghe tiếng động biệt phương nào, nên vội nấp phục sát đất, sợ bị lộ hình tung bị kẻ lạ phát giác.

Chiếc bóng đen nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành rơi nhanh trên mái nhà, mà không gây ra tiếng động nhỏ.

Tiếp theo đây một giọng nói ảo là của người thiêu nữ khê vang lên:

- Lão hâu nhi! Sau lưng gọi ta là “Yêu hồ! Hừ! Ta Yêu hồ thì mọi người là súc sanh dã thú cả!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đưa nhanh tay hữu đẩy mạnh cánh cửa sổ, rồi thò đầu ra ngoài cười nhẹ bảo:

- Nhắc đến A man, thì Tào tháo lại dẫn xác đến! Hãy mau vào đây!

Cả hai tỏ ra vui vẻ lắm, họ cười hỉ hả không thôi!

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt hướng vào trong nhìn thấy người vừa xuất hiện là một đạo cô trung niên, mái tóc đen tuyền nhả sợi mỏng, mặt trắng môi hồng, nhất là đôi mắt xanh biêng biếc,

nàng mặc áo “bá kê t đạo y”, thắt lưng xanh, dáng điệu phong tao cô t cánh, nàng chỉ vịn song cửa leo vào nhà. Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng vội đưa cánh tay vịn dìu nàng đi vào phòng viện...

Cừu Thiên Hiệp không nghe họ nói chuyện nữa, mà chỉ nghe tiếng cười khúc khích đầy vẻ lả lơi của đạo cô, pha lẫn tiếng cười hô hô đượm mùi dục lạc của Tiên Viên Hích Lượng.

Nghe qua giọng cười đùa bốn cả hai, chàng đoán biết vị đạo cô này là hạng phong tao nữ khách, không phải người lộ số chánh kinh, nhất định vị đạo cô này thuộc hạng giang hồ bại loại, vốn giòng đảng phụ, dâm giai...

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, quyết không để vào tai tiếng nói giọng cười của Viên, Hồ...

Dứt tiếng cười đùa Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng vào đề bằ ng giọng nói rất nhỏ:

- Thử xét lại buổi Hội Trường An đêm nay, ta nghe nói cao thủ tề tụ như sóng biển mây ngàn, thì công việc sẽ biế n đổi qua nhiề u sắc thái!... vậy nàng là một tinh quái hồ ly đã tính toán thê nào, và đưa ra những tuyệt chiêu gì?

Ngũ diện hồ ly bữu môi cười nhạt, bằ ng giọng nói dịu dàng và

bí mật:

- Bồn cô nương đã có kê hay tuyệt, hiện giờ thì cơ trời khó lậu cho ai nghe!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cười hô hô , trằ m giọng bảo:

- Đạo cô hãy im đi, đừng giở giọng cao hàng! Cái môn “Mị nhãn mê hồ thuật, của người, dùng để đố i phó với người khác kìa, chớ

đừng mong đồ ỉ phó với Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt và Tuyệt Tình Kiếm khách, chỉ sợ người thất công vô ích!

Ngũ diện yêu hô` nhẽn miệng cười bảo:

- Khi già họ Hích! Chớ có khinh người bản đạo cô đã có diệu kế thật đấy!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội nín hơi, tâm tịnh cô` lắng nghe, nhưng họ không nói nữa.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nói tiếp:

- Việc này liên quan đến quyền Tuyệt thế kỳ thư; còn ngại đến sinh mạng chúng ta khó bảo toàn, là việc hết sức quan hệ người chớ tưởng đó là trò đùa nhé!

Ngũ diện yêu Hô` tỏ ra đắc ý cả cười bảo:

- Thật là nhất như khi! Người hãy kể` tại đây nghe ta bảo việc này...

Nhìn qua khe cửa chàng thấy hai người kể` tại nhau nói nhỏ. Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng, nhưng không có cách nào nghe được những lời nói của họ.

Lúc bấy giờ, nếu công khai ra mặt thì bất tiện còn nghe trộm thì không được nữa, còn lén lút bước đến rình ngoài song cửa lại sợ lộ hình tung.

Lúc bấy giờ gian nhà đồ ỉ diện bỗng truyền sang một giọng cười hùng hậu.

Chàng lại nghe Trâu Sơn Tiên Viên nói tiếp:

- Hay lắm đấy! Hôm nay ta mới thấy người hoàn toàn là con hồ ly tinh quái, khi Thiệt t thư về tay rồi, người chớ quên người bạn già này nhé!

Ngũ diệu yêu Hồ` bữu vành môi cong bảo:

- Xi! Chưa gương bày đã bắt nước làm lông, chưa vào vòng đã mong ăn thịt... Rõ là khi già!

- Bò`ng! Bò`ng!

Tiếng trống canh lâu Ngũ Phượng đã điểm hai dùi, báo hiệu bước sang canh hai, đêm lặng người yên, cảnh vật chìm say trong dạ tịch.

Cửa sổ đối diện ánh sáng vàng chiếu ra le lói. Ngũ Diệu Yêu Hồ` giũ áo, từ trong phòng nhảy vọt ra sân lữ quán tiếp theo đấy Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng hồ`i hả chạy theo, hấn đặt bàn tay lên vai Ngũ Diệu Yêu Hồ`, âu yếm bảo:

- Khi quyền “Thiệt t thư lọt vào tay, mong nàng nhớ chút duyên già của chúng ta, mà để cho ta xem với nhé!

- Húy! Ô`i chao! Lão Hà`u...

Không hiểu vì sao Ngũ Diệu Yêu Hồ` đột nhiên lại kinh sợ kêu hoảng lên, đôi mắt lộ ra tia ngạc nhiên thât thâ`n. Bằ`ng giọng nói mât bình tĩnh nàng ta hỏi:

- Lão Hà`u... người chẳng có dẫm mạnh lên chân ta chứ...?

Trâu Sơn Tiên Viên lắ`c đầu, mỉm cười bảo:

- Chẳng lẽ là ma, hay là chúng ta đã gặp...

Cừu Thiên Hiệp nhìn xuống sân lữ quán, nhìn thấy một vầng khói trắng lơ lửng, quện qua cuộn lại sau lưng Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ` run giọng bảo tiếp:

- Này lão Hâu! Người có nghĩ rằng trong lữ quán này có xảy ra chuyện quái lạ không?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đôi mắt chớp lia về đón giắc, vừa run giọng nói:

- Đúng thế! Ta vừa nghe ai thổi sau ót ta mấy lượt! Lạ thật!

Cừu Thiên Hiệp rung động khắp châu thân, vì hai người này rất lợi hại, song không rõ có người theo dõi. Chỉ vì chàng có đôi mắt tinh vi, nên mới thấy rõ vầng khói mỏng lượn qua, đây chính là một người có môn khinh công tuyệt đỉnh đang theo dõi cặp Viên, Hồ`.

Ngay lúc đó, Ngũ Diệu Yêu Hồ` vẫn chưa hết lo âu nói:

- Chắc trong khách điếm không cúng bái, nên yêu quỷ lộng hành!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng vẫn chưa hết kinh sợ nói tiếp:

- Thực là quái đản, làm gì có ma quỷ lộng hành chẳng qua... Lão chưa nói dứt lời, bỗng thấy Ma diện nhân từ trong chày hồ`ng học ra ngoài vừa kêu lên rồ`i rít:

- Sư thúc! Bất hảo! Con Hắc Phượng ngạnh đầu không rõ đi đâu mất!

Trâu Sơn Tiên Viên nghe qua tái mặt, hô ỉ hả chạy vào nhà vừa đi vừa hỏi nhanh:

- Thật thế ả?

Lão vào nhà một lúc lâu, bỗng nghe lão quát ầm lên:

- Người là thắ ng chắ t gió? Nó làm sao tự giải huyết được? Chân cẳng đâu nhảy ra song cửa mà đi? Tắ t nhiên có người bắ t cóc nó rô ỉ! Khỏ thật!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lắ y làm mừng thắ m cho hoàn cảnh cô bé Hắ c Phượng.

Ngũ Diệu Yêu Hô ợ thắ t thắ n nói nhanh:

- Lão hắ u nhi! Ta tin rắ ng có người theo dõi chúng ta! Lão hắ u nhi... ta đi trước nhé!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nhìn Ma diện nhân cúi đầ u sắ u thăm, bắ ng giọng nói chán chường bảo:

- Thực là hồng cả, chúng ta phải rời khỏi nơi đây lập tức, nắ u nghỉ lại đêm nay, chúng ta sẽ gặp dữ nhiề u lành ít!

Vừa nói dứt, lão Hắ u kéo Ma diện nhân đi ra ngoài, cả hai hướng về ợ toà cổ lâu song song đi tới.

Cừu Thiên Hiệp đợi cả ba đi rắ t xa, chàng bèn bước lắ n đắ n cửa song, toan nhún mình nhảy vọt ra ngoài.

Bỗng nhiên sau lưng chàng vang lên một giọng nói trắ m trắ m!

- Chưa nên động vội!

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

Khách quá kiệt khéo cứu gái quá n thoa

Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi dầm mình, tay tả chàng co như vòng cung, quạt mạnh ra sau, chớp ngay người phát ra tiếng nói, thuận theo chiều chàng kéo mạnh người lạ lùi đi.

Nhưng không ngờ, chàng như con chuồn chuồn lùi trụ đá, tay nắm chặt cánh tay người lạ, song chàng không lùi đi được nửa tấc. Chàng vội quay phắt người lại, và buông tay lui lại bên giường thân nhiên nói:

- Tưởng ai, hóa ra lão tiên bô i!

Người lạ chẳng ai khác hơn là Lão Hoa tử...

Lão Hoa tử xoa tay mỉm cười bảo:

- Tuổi thanh thanh chẳng học chánh kinh, mà đi nhìn trộm Lão Hầ u và Nữ hồ ly tình tự!

Cừu Thiên Hiệp then đỏ mặt, chàng chợt nhớ ra một việc, nên vội vàng vòng tay thi lễ nói:

- Cháu xin ra mắt Tam Sư thúc!

Lão Hoa tử khoát tay lắ c đầu, thè lưỡi ra, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế nghĩa là gì? Vì lý do gì người gọi ta là Tam Sư thúc?

Cừu Thiên Hiệp không đáp, mà nghiêm trang hỏi tiếp:

- Tiê`n bồ`i có phải là người mà giang hồ` đề`u gọi là “Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt chẳng?

Lão Hoa tử cau mày mắ`y lượt, chẳng nại đáp:

- Thước Y Du Long Thượng quan Kiệt, cánh mũi phồ`ng lên hạ xuồ`ng mắ`y lượt, nói:

- Chưa dám giao tình, vì người của người quá già dặn! Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, bèn lên tiế`ng hỏi:

- Sư thúc nói thế` là...

Thượng quan Kiệt tỏ vẻ nghiêm trang bảo:

- Người khó chồ`i được, dắ`u người còn đó, khó thể phân trắ`n! Người thử xem lại thế` nào?

Vừa nói dứt, lão đưa tay chỉ vào tắ`m lụa trắ`ng đang bay phồ`i trên giường của chàng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì, vội bước đế`n đưa tay nắ`m chặt mảnh lụa bạch giờ hồng lên.

Mắ`t chàng vừa nhìn, tay chân đã run lẩy bắ`y chàng thồ`i lui ba bước, há miệng song chẳng thồ`t ra lời như si như ngồ`c.

Nguyên chàng vừa hắ`t tung tắ`m lục bạch, chợt thắ`y một người vừa nắ`m dài, mà người ắ`y lại là cô bé Hắ`c Phượng, đôi mắ`t cô gái nhắ`m kín dường như ngủ say sưa.

Cừu Thiên Hiệp tức muồ`n bẻ ngực, vì tình ngay lý gian, vô cớ cô gái lọt vào nắ`m trên giường của chính mình, khiế`n chàng sùng sùng và ứa lệ.

Thượng quan Kiệt phá lên cười ngắ`t nói:

- Người phải tính thế nào chứ?

Cừu Thiên Hiệp tuy biết Lão Hoa tử đùa mình nhưng tình lý không thông khó bề biện luận được nên chàng bước nhẹ đến đầu giường đưa tay vỗ ầm ầm vào cây song, trước đầu Hắc Phượng mà kêu lên riu rít:

- Ý... dậy đi chứ... Cô nương!

Không ngờ nàng ngủ như mê, toàn thân không cử động, hơi thở vẫn đều hòa.

Cừu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh vội đưa mắt nhìn Thượng Quan Kiệt cả cười nói:

- Tam sư thúc, đùa dỡn làm tiêu diệt sợ thất thân, người điễm vào huyết ngũ của cô bé làm cho lục thân bất động, đoạn bế cô ta ném lên giường tiêu diệt phải vậy chăng?

Thượng quan Kiệt cười ngất, bả ng giọng nói điềm đậm bảo:

- Thế nhỉ! Công lực của người tuy cao, mà vận dụng lại không đạt được sự tinh vi, đôi mắt chẳng quan sát hết tám hướng, tai nghe được ngũ lộ, và có chuyên tâm định thân, song tiếng động kê bên chưa biết phân biệt, đó chỉ vì người không chú ý đó thôi, sau này người nhớ phải cẩn thận trong khi hành sự nhé!

Thật là câu nói đúng. Nguyên lúc này chàng còn ở trong phòng, thì Lão Hoa tử đã điễm vào mạch ngũ cô bé Hắc Phượng, đem ném lên giường vậy mà chẳng may hay biết, há chẳng phải là chuyện đáng cười ư!

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy mình còn sơ hở quá nhiều, mắt không thấy được người, tai chẳng nghe được tiếng, chàng nghĩ thàm phục tài nhập hóa xuất thân của Thượng Quan Kiệt.

Chàng nghe má' y lời vàng son của Thượng Quan Kiệt vừa bảo, như lời chàng tỉnh hẳn cơn mê và cũng là sự dạy dỗ đáng kính.

Thượng Quan Kiệt sau khi nói xong, lão đưa tay chỉ vào Hắ' c Phượng vừa nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Cô bé đáng thương đấ' y nhi! Có phải hồ' i sáng này ngươi toan cứu “nó” chẳng? Hiện tại ta đã thay ngươi làm xong, giờ thì ngươi muô' n tính thê' nào với cô ả thì tính? Ta không câ' n biê' t đê' n.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thấ' t kinh vội vã nói:

- Tam sư thúc! Xin tam sư thúc chớ nên “đùa” nữa tội nghiệp!

Thượng Quan Kiệt không đáp mà bước nhanh đê' n bên giường, hai tay xòe ra mười ngón dùng tám ngón lướt nhẹ trên người Hắ' c Phượng giải khai toàn thân huyết đạo cho cô bé lão đưa má' t nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Thiên Hiệp! Ta không đùa với ngươi đâu nhé! Người ta còn tại đó ngươi hãy liệu!

Hắ' c Phượng được hóa giải các bế' mạch, nàng vừa sức tỉnh ngô' i dậy ngay, nhưng sự kinh hoàng chưa tan hẳn trên đôi tròng má' t đẹp, nàng đón dác sợ hãi hê' t ngó Thượng Quan Kiệt đê' n ngó Cừ Thiên Hiệp. Qua một lúc lâu, nàng bước chân xuô' ng giường thần thờ hỏi:

- Ta... ta không nă' m mơ đấ' y chứ?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ' y thương hại cô bé vô cùng nên nhanh nhẩu đáp lời:

- Không, không phải giấ' c mơ đâu, mà đây là sự thật!

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp cười chúm chím bảo Hắc Phượng:

- Lúc ban mai “hắc n” thấy cảm thương người và hiện tại đã cứu người thoát khỏi cơn hoạn nạn.

Hắc Phượng nghe qua cả mừng vội quỳ ngay trước mặt Cừ Thiên Hiệp cúi đầu vừa lạy vừa nói:

- Đa tạ ân nhân!

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh nhảy sang một bên, khoát tay lia lịa nhưng không dám bước đến đỡ cô bé, chàng vội nói nhanh:

- Không, đừng làm thế! Người hãy đứng dậy mau! Đứng lên mau!

Vừa nói dứt, chàng quay sang Thượng Quan Kiệt bằng giọng nói căm uất:

- Sư thúc, người đã bùa đức hóa sanh! Đã ra tay cứu vớt... thì xin sư thúc nên giúp cho nàng trọn vẹn!

Thượng Quan Kiệt cười mỉm bảo:

- Đâu có dễ dàng như thế được? Người đã không nguyện ra sức giúp “nó” thì ta sẽ điếm vào mạch ngũ, mà đem trả cho con vượn già Hích Lượng!

Hắc Phượng thốt kinh, vội quỳ nhanh xuống trước mặt Thượng Quan Kiệt lạy tam thiên bát tạ và cất tiếng van lơn căm uất:

- Lão ân nhân muôn ngàn chẳng nên làm thế, tiểu nữ dù phải làm nô bộc hay chết tại đây cũng được chớ không thể trở về... để lãnh nhiều đau khổ triền miên...!

Thượng Quan Kiệt nhìn Cừ Thiên Hiệp chúm chím bảo nhỏ:

- Đấy người xem “cô bé dễ thương chứ, người nên...

Cừu Thiên Hiệp cười không ra tiếng, nói chẳng ra lời, chàng đã hiểu trọn câu nói của Lão Hoa tử nên vội vàng ngắt lời nói:

- Sư thúc, tâm thân tiểu hiệp như bèo nổi mây trôi, bốn biển không nhà, mà sư thúc bảo phải...

Hắc Phượng nghe đến đây khóc ròng lên vừa buồn bã nói nhanh:

- Quý vị đã ra ơn, xin làm ơn cho trót! Tiểu nữ đâu dám trở về!

Thượng Quan Kiệt được thể, song giả bộ nghiêm sắc mặt, cất tiếng bảo to:

- Phàm con người hành hiệp thì phải trọng nghĩa, trọng phu phải hành kinh. Ta thấy người không có chút gì gọi là lòng trách ảm chút gì gọi là hào khí của con trai!

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào lắ c đầu nói:

- Sư thúc đã dùng lời dạy bảo, song việc này ngoài sức gánh vác của tiểu đệ.

Thượng Quan Kiệt gắ t to:

- Ngoài sức gánh vác của người à? Tại sao?

Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:

- Đi không chỗ đến, ở không chỗ nằ m, cái thân trơ trọi không có vật gì? và...

Thượng Quan Kiệt cả cười ngắt lời:

- Ví như người mang nó theo ta phụ trợ một vài bữa cơm chẳng được hay?

Cừ Thiên Hiệp ngẫm nghĩ đáp:

- Được lắm chứ! Nhưng mà...

Thượng Quan Kiệt cúi lên, ngắt lời:

- Nhưng mà... tại sao phải nhưng mà?

Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng thưa:

- Chỉ vì “Nam nữ thọ thọ bất thân”!

Thượng Quan Kiệt cười nhạt bảo:

- Ô! Đó là lão đạo học! Giang hồ không phải vậy, nói việc gì làm việc ấy cho xong, không phải giáo đường mà đem kinh điển ra luận...!

Hắc Phượng nghe hai người lời qua tiếng lại thì sợ thầy trò Hích Lượng quay về bất nằng, nên lớn tiếng chen vào:

- Xin nhị vị ân nhân chỉ điểm cho tiểu nữ lối thoát thân! Vì sợ...

Cừ Thiên Hiệp bỗng nhiên nhớ đến một ngõ đi, chàng nhìn Hắc Phượng hỏi:

- Người có đủ can đảm, đi một mình không?

Hắc Phượng bình thản đáp:

- Dĩ nhiên phải có! Xong tiểu nữ này biết đi về đâu?

Cừ Thiên Hiệp tỏ ra trân trọng bảo:

- Người hãy đi về` ngay Chung Nam sơn, người tự thân đi đến đây được chứ?

Hắc Phụng nghe đến đây tái mặt, nàng gượng phỉu lớp bụi đất dính trên áo, vừa run giọng từ khước:

- Xin ân nhân chỉ điểm nơi khác, dù ở đâu cũng được, chỉ có Chung Nam sơn là tiểu nữ không dám đi!

Cừ Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Người chẳng biết đường đến đây ư?

Hắc Phụng chớp nhanh đôi mắt phụng đáp nhỏ:

- Vâng, tiểu nữ có đi qua một lần!

Cừ Thiên Hiệp lầy làm lạ:

- Nhưng... tại sao không dám?

HỒI THỨ HAI MƯỜI HAI

Tiểu hiệp dũng chiến quân

Hắc Phụng tỏ vẻ ái ngại, ngập ngừng đáp:

- Vì ở Chung Nam sơn tại Khư Vô cung có một người ăn thịt, uống huyết người không ngán. Lần trước thầy trò lão Hích đưa tiểu nữ đi ngang đây sợ quá bé tiểu nữ chạy trốn... cho nên tiểu nữ quá sợ không dám đến đó.

Thượng Quan Kiệt cả cười bảo:

- Người quá khờ khạo! Chúng nó gạt người đấy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua hiểu ngay vì Trăn Sơn Tiên Hích Lượng دوست với Vô Khư cung là nơi cấm kỵ lại sợ người khác biết rõ đã tâm, bèn kiêu lời bịa đặt đòi người, nên chàng cả cười bảo:

- Không có yêu nữ, nữ tinh nào cả, mà là hai vị nữ hiệp danh trăn giang hồ!

Hắc Phụng nghe qua cả mừng, nhanh nhẩu nói:

- Nếu quả vậy, tôi đi ngay! Tôi quyết đến cầu học để báo cừ!

Thượng Quan Kiệt lên tiếng thúc dục:

- Không nên chần chờ trời sáng mất, nếu người có quen với “Khư Vô cung” thì nên để cô nàng đi cho chóng.

Cừ Thiên Hiệp lấy ra ít bạc vụn đưa cho Hắc Phụng và nói nếu ai hỏi thì cứ bảo ta khiên người đến. Nói dứt, chàng quay lưng toan bước ra ngoài Hắc Phụng chạy theo sau lên tiếng hỏi thêm:

- Ân nhân ví như mẹ con họ hỏi, tôi phải nói ân nhân là ai?

Bá y giờ Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đã vọt đứng trên mái nhà lão cao giọng nói xuống:

- Tâm tình gì lâu thế? Hãy đi cho mau!

Cừ Thiên Hiệp gáp rút nói nhanh:

- Ta tên là Cừ Thiên Hiệp!

Hắc Phụng vô nã hỏi:

- Ân nhân họ Cừ à?

Cừ Thiên Hiệp ngất ngang:

- Thôi hãy đi cho mau! Kéo chú cháu nhà họ Hích đến đây mà rả c rô i!

Nói dứt, chàng sử dụng chiêu “Lôi ảnh cửu chuyển” chạy ra ngoài nhanh như gió lốc, rún mình vọt lên cao mấy trượng.

Hắc Phụng còn tỏ vẻ lưu luyến, nhưng nàng không dám chậm trễ chạy nhanh ra ngoài, tuy nàng không giỏi về khinh công, song đủ sức vượt qua bức tường thấp, nàng mang sao đội nguyệt đi tựa chim bay, hướng về Chung Nam sơn Khư Vô cung để tìm mẹ con yêu cơ nữ hiệp.

Lúc bá y giờ vầng trăng đã soi chiếu giữa đỉnh đầu, thời giờ đã đến nửa đêm, đầu giờ tí canh ba.

Thước Y Long Thượng Quan Kiệt tuy thân mình to như chiếc chuông đại hồng, vậy mà hộ pháp khinh công của lão đến mức đăng phong tạo cực...

Cừu Thiên Hiệp có chiêu Lôi ảnh cửu chuyển cũng là một tuyệt thế khinh công.

Hai người kẻ lên người xuống, chỉ mấy khắc đã thấy tòa Chung Cổ lâu cách chẳng bao xa, khoảng đất rộng trước Cổ Lâu, lúc bấy giờ im lìm tĩnh mịch, không có một tiếng động nhỏ. Nhưng ai ngờ, tại đây có một rừng người ngồì im đứng lặng; Thượng Quan Kiệt và Cừu Thiên Hiệp hạ mình rồì đứng nhẹ trên bờ tường.

Thượng Quan Kiệt mặt lộ nghi vắ n, mắ t chiế u ra những tia kinh quái, lão nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Giờ canh ba, quan cảnh sao lạ thế này?

Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Phải đấ y! Tại sao?

Câu nói chưa dứt hế t, bỗng nghe một giọng cười lạnh lạnh phát ra dưới gố c cây ba tiêu kê bờ tường, tiế p theo đấ y một lời nói nhẹ:

- Đế n đây!

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, nhún mình rơi nhẹ từ đầ u bờ tường xuống, đôi mắ t không ngó t quan sát cảnh vật xung quanh.

Nguyên ba cây tiêu này cảnh lá sum xê dày mịt, một vị lão nhân ngồì xê p bắ ng tròn lưng tựa vào thân cây, vẻ mặt âm ma trầ m lặng, không lộ nét cảnh tỉnh nào, duy có đôi mắ t lão trông trắ ng trắ ng đã dường như không có một tí tròng đen nào khiế n người trông thấ y đủ ngán sợ.

Cừu Thiên Hiệp nhớ kỹ, lão này là một người lạ không có ghi ký hiệu trên bờ tường vào lúc chiế u. Chàng thủ thế bước ngang qua cách mặt lão một trượng song lão tỏ ra không hay biế t, đôi mắ t

trắ ng hướng nhìn trời, nghiêng tai dường như nghe ngóng sự gì ở đâu.

Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ rút vang lên:

- Chánh chúa nhi đã lại!

Giọng nói quá nhỏ, song nhờ trời khuya vắ ng lặng Cừu Thiên Hiệp nghe rõ từng tiế ng một, chàng nhanh chân bước khỏi chỗ lão mắ t trắ ng, ngoảnh mặt nhìn về hướng phát ra tiế ng nói:

Lại thắ y dưới gó c cây bàng, có hai người ngô ìi xế p bắ ng tròn đố i diện.

Một là Bạch Xà Lang Quân, tức tên hán tử vẽ ký hiệu Bạch xà trên bờ tường. Bên hông hắ n một cây gậy tỏa hào quang chiế u nhắ p nhoáng sáng rực, đắ y là cây “Trại ngân kinh xà bổng”. Còn người kia là Không Không Môn Phú Giáp Thiên Hạ Ngô trung Sanh.

Cả hai đề u thắ y Cừu Thiên Hiệp nhìn một cách soi mói, nhưng họ lặng lẽ không nói nửa lời, lại đưa mắ t nhìn nhau ra hiệu, rô ìi nhắ m kín mắ t lại như kẻ ngủ say, không câ n chú ý đế n ngoại sự.

Cừu Thiên Hiệp man mác buồ n, nguyên mắ y người này họ chờ có biế n cô , mới gây thêm biế n cô hiện giờ lại giả bộ nhắ m mắ t, chứ mục đích họ là chờ xem thời cơ.

Chàng thô i lui ra sau hai bước toan ngô ìi bệ t xuố ng.

Hồ t nhiên... tiế ng niệm Phật cực nhỏ vang lên:

- Vô Lượng Thọ Phật!

Tiế ng niệm vừa dứt, thì đạo kinh phong rắ t mạnh tỏa ra một vùng rộng lớn, từ phía sau thổi mãnh liệt vào lưng Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp hoảng hốt nghiêng mình giữ thế, vận ngay đạo nội lực hộ thân, vô tình chàng thối lui rất nhanh, ước chừng một trượng, tí nữa vấp trúng một người, nhưng linh tính báo động khiến chàng quay người ra sau, nhận rõ người ngồì trước mặt chàng là Huỳnh quan đạo sĩ Thiệt Phất Trại Đốn Dương, trên tay lão cầm cây thiệt phất trăn, thế đánh Cừu Thiên Hiệp vừa rồi chưa kịp thấu, mà tựa hồ như lão toan tấn công chiêu kế tiếp.

Cừu Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng tràn lan khắp cơ thể, khí giận bốc lên đầy mặt bèn trầm giọng hỏi:

- Lão đạo! Người giỏi trò gì thế?

Vừa nói dứt chàng ngã người ra phía trước, tay tả giờ cao, phòng chống lại đạo kinh phong, tay hữu để ngay bụng toan đẩy ra chiêu thế...

Một giọng nói khàn khàn chột vang lên:

- Tiểu khách quan! Không nên lầy làm lạ về thái độ của đạo sĩ! Cái lỗi là do Khách quan dẫm phải đạo bào của hắ n ta.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận, vì chàng có dẫm phải áo đạo sĩ đâu? Lại thấy một đạo hắ c quang chớp mạch. Một bà lão tay cầm gậy cừu múa vút, bước ra cản ngang Cừu Thiên Hiệp, chính lời nói vừa rồi do bà ta phát ra.

Cừu Thiên Hiệp thấy cử chỉ và lời nói của lão bà con giận chàng như lửa cháy dầu thêm, tay tả chồm tới trước toan chop đầu gậy, miệng thì nói to:

- Tam Điểm Đào Hoa, Mạnh Bà Tử, Lão bà nghĩ sao mà đứng ra tiếp vụ này!

Tam Điểm Đào Hoa, Mạnh Lão bà, thủ pháp rất tinh, nhanh nhẹn tốt cùng chí cực, chẳng đợi Cừ Thiên Hiệp chop lấy gậy, tay hữu mục kéo nhanh cây gậy vào lòng; lão bà không nói nửa tiếng mà tháo lui ra ngoài một trượng, nhấc mình lên ngồi cái trống đá, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ như kẻ vô tư...

Cừ Thiên Hiệp giận sôi gan, vội bước đến trước mặt lão bà, hét to lên:

- Lão bà tử, tại sao chẳng nói nửa? Tại sao không can thiệp cho lão đạo nữa đi?

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh bà tử, nói giọng khàn khàn đầy tử khí bảo:

- Ta là người thích yên lành an tĩnh, tiêu khách quan chẳng nghe lời khuyên thì cứ tự tiện giao tranh với đạo gia chứ đừng vu cho già này nhiều chuyện hay can thiệp!

Vừa nói xong, lão bà nhắm kín đôi mắt, ví như kẻ tu hiền đang phút trầm tư, Cừ Thiên Hiệp thấy thế cũng không giận nữa đưa mắt nhìn mục một lần nữa, mới quay đầu đi về phía trước.

Ngay lúc đó, cách năm trượng về phía hữu, dưới lùm cây rậm có hai cặp mắt xanh biếc tỏa ra luồng lực quang chiếu thẳng vào người Cừ Thiên Hiệp dường như muốn rơi từ đầu đến chân.

Cừ Thiên Hiệp nhận rõ bốn tròng mắt liếc này, là đôi mắt của Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng và tên Sư diệt Ma diện nhân, chẳng rõ chúng chờ đợi gì mà trầm tĩnh và khép nép như tuồng lẫn trốn?

Cừ Thiên Hiệp có cảm tưởng như rơi vào vùng sa mù năm sáu dặm, mờ mịt không hiểu gì cả, chỉ biết đưa mắt nhìn, hết người

này đến người khác, nhưng mà, đôi mắt chàng nhìn thấy mọi người đều có một thái độ hành động hết nhau, ai ai cũng ngồ i xếp tròn, đôi mắt nhắm kín, không một cử động nhỏ, tựa hồ như mùa Trai tịnh dưới mái nhà chùa.

... Có phải họ sợ chẳng? Không, vì mặt họ vẫn an nhiên bình tĩnh!

... Hay là họ tạo một âm mưu? Vẫn không đúng nốt, vì ai cũng yên lặng chẳng có gì khả nghi kia mà!

Bỗng nhiên một giọng ngáy ngủ ô ô vang lên như trâu rồ ng phát xuấ t từ cái giá trồ ng cũ nát bên thềm Chung cổ lâu.

Cừ Thiên Hiệp bước đến vài bước, tiếng ngáy vẫn vang lên đều đều, chàng lấ y làm lạ nhủ thầ m.

- “Ai thế? Có phải họ có ý đến đây hay là một khách lạc đường?”

Cừ Thiên Hiệp rón rén bước lầ n vào Tòa chung cổ lâu, khi vào đến thềm chàng đưa mắ t quan sát, thì có một việc khiế n chàng khó nín cười, lại cảm thấ y vui vui. Thì ra chàng trông thấ y dưới cái giá trồ ng đổ, một người nằ m ngủ co rút như con tôm, gương mặt lại nghiêng đố i diện với mặt trồ ng bề, cái mũi phồ ng ra xếp vào ngáy phì phò, tiế ng ngáy dội vào mặt trồ ng, phát ra âm điệu lớn kinh hồ n, cái miệng lại điểm thêm một nụ cười thoải mái người này không ai khác hơn chính là Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt, lão ngủ say sưa một giấ c ngon lành, Cừ Thiên Hiệp cả cười vộ i cúi khom người nhìn vào mặt lão, Thượng Quan Kiệt vẫn ngáy đều đều, bỗng đôi mắ t ti hí của lão chớp má y cái đôi môi lại má p má y thố t ra câu nói nhỏ:

- Hãy đề phòng! Hãy đi đi!

Cửu Thiên Hiệp hiểu ý, chuyển mình bước ra ngoài.

Một lả`ng xẹt như một ngôi sao lạc từ trên trời rơi xuố`ng, một bóng người lả lướt giữa không trung từ từ hạ xuố`ng trông rấ t yêu điệu, quả là Ngũ Diệu Yêu Hồ`. Da

Ngũ Diệu Yêu Hồ` đáp xuố`ng trước mặt Cửu Thiên Hiệp cách nhau khoảng một trượng, đạo cô chẳng nói nửa lời, chỉ đưa đôi mắ t long lanh, chiế u những tia xuân tình quý mỵ nhìn thẳng vào đôi mắ t Cửu Thiên Hiệp, dường như có một quái lực thâm gọn thầ n trí con người.

Cửu Thiên Hiệp nghe một luô`ng máu nóng xông lên, tâm thầ n giao động mãnh liệt, cơ thể bải hoải rã rời, trí óc như mắ t hế t sự thông minh, chỉ cảm thấ y một sự thềm thuô`ng nhục lạc vô bờ bế`n, đôi mắ t màu thanh biế n thành màu huyế t dụ, giương lên nhìn thẳng vào mình Ngũ Diệu Yêu Hồ` một cách lô` bịch.

Lúc này Cửu Thiên Hiệp nhìn thấ y Ngũ Diệu Yêu Hồ` đã biế n đổi, trông phảng phấ t như một kẻ khác vì chàng thấ y rõ đạo cô Mặt phấ n má hồ`ng, mày ngài mắ t phượng, tóc như suô`i mọng, mũi thẳng dọc dừa, miệng như môi son, mắ p máy, thở ra hơi xạ hương, thơm mùi lan huệ, ẩn trong làn gió thổi đế`n khiế`n người chàng có một cảm giác lâng lâng.

Nàng ta vóc người mảnh khảnh, chiế`c yế`m lụa căng phồ`ng vì hai gò bồ`ng đào còn ngậm sương mai, lại thêm lưng ong thon nhỏ tạo cho nàng có những đường cong tuyệt mỹ, đôi chân dài đứng như ngọc trụ, bàn tay trá`ng muốt màu ngà, mười ngón dài đuột búp măng trong ngần như tay tiên nữ ướp lưu ly, thật là một cô gái xuân tình.

Tóm lại, Ngũ Diệu Yêu Hồ` dưới con mắ t Cửu Thiên Hiệp bấ y giờ đã biế`n thành bức tranh “vẽ người xuân phụ oán”, tả không hế`t

những vẻ đẹp siêu trần, tốt thế của giai nhân.

Cừu Thiên Hiệp như say như ngây, hai chân không tự chủ được, mà từ từ bước đến bên Yêu Hồ.

Ngũ Diệu Yêu Hồ mỉm miệng cười như loài yêu mị, một tay áp vào má, một ngón vươn ra ngoài để kê môi, còn bốn ngón kia vẫn áp vào má như củ, bả giọng nói trong êm bảo:

- Cừu Thiên Hiệp! Chàng! Chàng lại đây...

Tiếng nói rất nhỏ như muỗi vo ve nhưng sức thu hút như đá “từ thạch hút kim”, như ngọc hồ phách hấp dẫn mãnh xà.

Cừu Thiên Hiệp tâm phiến não muộn, đầu choáng váng như say, lại quá ngạc nhiên, vì bên tai chỉ nghe thấy Ngũ Diệu Yêu Hồ chiêu hô hô hoán, chớ không có nghe tiếng ngáy như sấm của Thượng Quan Kiệt nữa.

Ngũ Diệu Yêu Hồ đôi mắt mỗi lúc một tình tứ thêm đôi gót sen nàng di động, nhún nhảy, bước đến bên Cừu Thiên Hiệp.

Cả hai đã bước đến sát bên nhau, Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra nắm lấy chiếc vai tròn trĩnh của đạo cô. Ngũ Diệu Yêu Hồ lại nắm lấy tay chàng siết nhẹ vừa nói nhỏ êm như ru:

- Cừu Thiên Hiệp! Chàng còn nhớ Thiệt thư để ở đâu chẳng?

Cừu Thiên Hiệp hiện giờ đã mất cả tự chủ đôi mắt rục như lửa, nhìn xoi mói vào ngực, chân tay từ trên xuống dưới, khắp cơ thể của Ngũ Diệu Yêu Hồ, chàng chớp mắt nói nhỏ:

- Thiệt thư ở trong mình ta đây!

Bấy giờ ba bên bốn bề vô số con mắt chăm chú vào Cừ Thiên Hiệp. Còn vài ba người chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt, họ không dám nhìn Ngũ Diệu Yêu Hồ vì họ sợ chạm phải đôi mắt “Mị nhãn câu hồn thuật” của hồ yêu thì đời tàn, vận cuộc!

Ngũ Diệu Yêu Hồ nghe qua như chim vàng thoát cũi, bả ng giọng nói âu yếm yêu ma bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Chàng lấy ra đi, cho thiếp xem qua nào!

Cừ Thiên Hiệp còn chút thân trí ở linh đài, nhưng định luật dường như không đủ, nên yêu đuối đáp lời:

- Không! Không thể được! Ai cũng muốn đoạt lấy nó!

Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ sau ót Cừ Thiên Hiệp bả ng giọng nói lả lơi quý mị bảo:

- U! Tại sao thế! Chàng không yêu thiếp à! Song thiếp vẫn yêu chàng lắm lắm!

Cừ Thiên Hiệp then thuờng đỏ mặt, bả ng giọng nói thỏ thẻ:

- Ta biết rõ lắm!

Vừa nói dứt, chàng rút bàn tay đặt trên vai Ngũ Diệu Yêu Hồ, mà cho tay này vào bọc lấy ra một vật lạ, hướng vào Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa chuyên qua, vừa hôn hên nói:

- Đây này! Nàng hãy cầm đi!

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

Tiêu Hiệp đứng chiến với quàn ma

Ồi chao!

Ngũ Diệu Yêu Hồ thét lên hai tiếng kinh hoàng, vội ngã nhoài mình lui ra sau hàng trượng, mặt mày biến sắc, đôi mắt hồ ly đỏ chói chiếu ra những tia sợ hãi muôn mẫu.

Lúc bấy giờ, bốn mặt trăng bóng người nổi dậy và tràn ra như nước vỡ bờ.

Thiệt Phất Trại Đôn Dương niệm to “Vô lượng thọ Phật” và nói tiếp:

- Kỳ thư tại...

Hắn nói chưa dứt, thì một bóng đen lao mạnh vào mặt, cây thiệt phất trần vẩy mạnh ngọn, che ngang đầu hắn kêu lên thất thanh:

- Ối!

Tiếng hét thất thán của Ngũ Diệu Yêu Hồ làm cho Cửu Thiên Hiệp giật mình, tỉnh hẳn cơn mê tỉnh thán sáng tỏ lại, thì thân mình chàng ướt đầm mồ hôi, chàng nhìn tới nhìn lui, chợt thấy trên tay còn cầm cái túi bằng lụa Hoàng Nga.

Nguyên lúc chàng mê sảng vì thuật câu hồn, chàng cho tay vào bọc lấy nhậm cái túi đựng Hồn phách Ma đầu lệnh đưa ra.

Hiện giờ Cửu Thiên Hiệp đã phục hồi thán trí sức nhớ những chuyện vừa qua, bất giác một dòng máu giận xung trào lên tận não

môn, tay tả nhét ngay cái túi Huỳnh Nga vào trong bọc, hữu chưởng vận công thủ thế ấn vào huyệt Ngũ Diệu Yêu Huyệt và quát to như sấm động!

- Huyệt ly quỷ mi! Người hãy mau chưởng mặt ra đây!

... Chàng giận quá mức độ nên xuất thủ ngay, chàng dùng đến bảy thành lực, gần cả trăm năm khí công nên khí xuất chưởng lạng như tờ không nghe tiếng kinh phong róc rách, song thế mạnh như lôi đình.

Ngũ Diệu Yêu Huyệt thấy chàng đẩy ra đòn chưởng không biết chiêu số này xuất xứ ở đâu, vả lại công việc vừa rồi thất bại khiến ả tức giận thêm, hét lạnh lạnh:

- Tiểu quỷ đầu! Cứu cánh của người là chiêu pháp không lộ số, ta há sợ chi người.

Vừa nói dứt, đôi tay thon nhỏ đập nhanh ra song chưởng, đón luồng ác chưởng của Cửu Thiên Hiệp.

Không ngờ hai đạo chưởng phong của nàng bị áp lực do đạo kinh phong của Cửu Thiên Hiệp đè bẹp nàng cảm thấy sự bất lợi đã nghiêng về mình, vội đẩy ra một hư chưởng kế tiếp, đoạn nhún mình nhảy trái sang một bên ngoài hai trượng.

Ngay lúc đó vang lên một tiếng:

- Ầm!

- Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay lên ngùn ngụt đá nát văng tứ phía, cái giá treo cũ gần đây bị hất tung và bề vụn rơi lả tả, cái treo hư cũng bị ngọn gió cuốn đi lông lóc.

Quân ma tề tựu tại Phê hu hoang viên này để u biể n sắ c kinh hô n.

Bọn chúng không ngờ Cừ Thiên Hiệp tuổi độ thiế u niên mà có nội công khí lực cao tuyệt có thể sánh với người tu tập suố t bảy, tám mươi năm.

Cừ Thiên Hiệp đưa ra song chưởng đầ u tiên Ngũ Diệu Yêu Hô tránh thoát, nên ngọn chưởng đánh rơi vào khoảng không gây ra tiế ng động vừa rồ i, chàng tức giận Sung thiên, bước đế n ngay trước mặt Ngũ Diệu Yêu Hô , chiêu thế thứ hai nhanh như chớp đẩ y mạnh vào mặt đố i phương, khí thế thật hùng bạo và trầ m bạo vô cùng.

Ngũ Diệu Yêu Hô đã nhận thấ y thế chưởng đầ u quá ư lợi hại nên đôi mắ t nàng long lanh, chú trọng thân chủ Cừ Thiên Hiệp. Khi thấ y cánh tay chàng chớp nhẹ. Nhanh như mũi tên bay, nàng chạy vụt đế n sau lưng Bạch Xà Lang Quân và Phú Giáp Thiên Hạ Ngô Trung Sanh ẩn mình.

Cừ Thiên Hiệp đã bị Yêu Hô dùng môn “Mỵ nhãn câu hô n thuật” làm cho thầ n trí đảo điên, có thể bầ n thầ n lại giở trò yêu mị trước lũ quầ n ma, cho nên hiện tại chàng quyế t theo đuổi đế n kỳ cùng.

Như bóng với hình, chàng đuổi theo gầ n kịp.

Bỗng nhiên chàng thấ y một vầ ng ánh sáng bạc lung linh bay tỏa ra tựa đao ngân quang, chắ n ngay bước tiế n của chàng. Đó là Bạch Xà Lang Quân đang múa cây “Ngân linh xà bổng” như mưa xa bão tố nhắ y ra ngăn Cừ Thiên Hiệp, hầ u che chở Ngũ Diệu Yêu Hô . Bằ ng giọng nói kinh khiế p lão quát to:

- Tiểu đầu quý! Tôn sư của ngươi là ai, tại sao dạy ngươi truy địch vào bước đường cùng?

Cừu Thiên Hiệp bị cản trở, chàng giận run lên, trợn mắt nhìn Bạch Xà Lang Quân, hét như sấm:

- Yêu đạo! Ngươi là phường tà ma ngoại đạo mà nói được những lời chánh khí đó ư? Hãy tránh ra cho ta bắt hô yêu... việc này chẳng nên liên quan đến ngươi, chớ can thiệp mà toi mạng!

- Hừ! Tiểu tử chớ cao giọng khoác lác! Vừa dứt lời, Bạch Xà Lang Quân huy động cây Linh Xà bỗng hóa ra muôn điểm hào quang, xung tỏa như tuyết hoa rơi rụng, hướng vào Cừu Thiên Hiệp bức tới, hấn buộc miệng hét to:

- Nếu biết xét hãy giao lại Thiệt thư, anh hùng võ lâm đầu Tây Bắc rất rộng lượng, quyết sẽ tha cho người được sống còn, nếu ngươi cưỡng lời, thì... hừ... hừ...

... Nói đến đây dường như đủ ý hấn không cần nói nữa. Cây linh xà bỗng quay tròn như con bạch xà uốn khúc, giáng nhanh vào chín ngôi yêu huyết trên người Cừu Thiên Hiệp ... hấn đã thành danh về Xà bổng pháp, nổi tiếng nức giang hồ, lại thêm hấn tu tập suốt mười năm chuyên luyện về môn này, thì nó chính là võ môn tuyệt thế.

Cừu Thiên Hiệp không ngại tí nào, hai chân thông thả bước theo lối Lôi ảnh cửu chuyển như người đi trên sợi tơ, nhún mình nhảy lên cao bảy thước và nghiêng mình hạ xuống như cánh én lượn vườn xuân, giáng xuống đầu đô i phương một chưởng mãnh liệt.

Bạch Xà Lang Quân nhìn thấy đô i phương nhanh như thả lệ như cheo, biết rằng khó mà tấn công ngay được, vội thu ngay xà bổng giữ thế hộ thân. Nhưng đã muộn, vì thân pháp của Cừu Thiên Hiệp

quá nhanh, ngọn chưởng phong như chiếc búa lôi thiên hạ xuống đầu Bạch Xà Lang Quân với cái thế mạnh khủng khiếp.

Giữa lúc sự sống chết của hắc tử chỉ qua làn tơ kẽ tóc. Cừ Thiên Hiệp lại chuyển thế công, thân hời ngọn chưởng kinh thiên mà chỉ đáp nhẹ nhàng trước mặt “hắc tử” cánh tay vươn của Cừ Thiên Hiệp vươn ra năm ngón như lưỡi câu chộp vào giữa cây “Linh xà bóng” một cách bất thình lình hết to:

- Buông ra!

Bạch Xà Lang Quân thành danh, chỉ độc nhỏ món binh khí này, nếu như ra bị đoạt, thì anh hùng đất Tây Bắc còn coi “hắc tử” ra gì nữa. Cho nên hắc tử chọn ngay con đường “liều mạng” do đó “hắc tử” gầm lên một tiếng, sử dụng hết toàn lực giữ chặt vào rổng to:

- Chưa chắc!

Cừ Thiên Hiệp trong cơn giận dữ, cánh tay có trên năm thành lực nắm chặt giữa gậy và quát lớn:

- Coi này...

- Ôi chao!

Bạch Xà Lang Quân kêu lên đau đớn, hồ khẩu tay bị toét, máu đỏ dầm dề, hắc tử không giữ nổi cây Linh Xà nên bị gãy hai, thân hắc tử loạng choạng thối lui ra sau hàng trượng, và suýt ngã vào Ngũ Diệu Yêu Hồ ...

Ngũ Diệu Yêu Hồ lòng gai dạn độc, đã không đỡ Bạch Xà Lang Quân mà mạnh tay đẩy vào lưng xô đến trước và mỉa mai nói:

- Thế diện của người để đâu? Hãy tiến mạnh lên!

Bạch Xà Lang Quân thoắt lui, bị nàng xô tới trước.

Cừu Thiên Hiệp tay cầm cây bồng linh xà gãy trở mũi nhọn về phía trước, chạy như gió đuổi theo Bạch Xà Lang Quân

Chỉ chớp mắt chàng đã đến nơi, Bạch Xà Lang Quân bị đẩy ưỡn ngực nhào tới trước ngay tầm mũi Linh xà bồng từ tay Cừu Thiên Hiệp... hắ n chỉ kịp kêu:

- Thôi! Chết... tôi!

Hắ n chỉ kêu được mấy tiếng thê thảm, mũi linh xà bồng đã đâm thủng ngực hắ n thâu đến sau lưng.

Cừu Thiên Hiệp không có ý đã thương mà chính hắ n bị Ngũ Diệu Yêu Hồ xô vào đầu guom mũi giáo, nên chàng giương đôi mắt to nhìn kinh ngạc.

Quần ma bao quanh bốn phía đầu trường, tuy chúng thấy Bạch Xà Lang Quân đã chết, song không nhận xét được tường tận, kẻ thủ phạm là ai, họ chỉ nhả vào mục tiêu chính là Cừu Thiên Hiệp vì thế chúng đồng hét to:

- Tiểu quỷ! Người quá độc tâm tàn bạo!

Việc đã đến là phải đến, vận kiếp sát đã mở màn điếu mà Cừu Thiên Hiệp dặn lòng cố tránh nhưng cũng không tránh khỏi, chàng cắn răng, đâm mạnh ngọn “Linh xà bồng” vào bụng “Bạch Xà Lang Quân...

Ngọn gió kinh đưa tới cơn mưa máu, thân thể Bạch Xà Lang Quân bị chàng nhấc bổng lên cao ném ra xa hàng trượng hướng vào mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ.

Ngũ Diệu Yêu Hồ` vô cùng ác độc, nàng đề` cao ngọn liên câu, đẩy mạnh thể xác Bạch Xà Lang Quân ngã tới trước, đồng thời nàng cất giọng yêu tinh gào lên:

- “Môi hờ rãnh lạnh”quí vị chớ để tên tiểu quỷ thoát thân. Chẳng nên để nó nguyên vẹn hình hài...

Ngõ`i cạnh bên Bạch Xà Lang Quân là Không Không Môn Phú Giáp Thiên Hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh nhìn thấy Bạch Xà Lang Quân và nghe Ngũ Diệu Yêu Hồ` ly hò hét, hấn vội đứng phất dậy găm to như trâu rống:

- Đập chết hòa thượng máu ngáp của thiên, võ lâm đất Tây Bắc không từ nan một hành động nào, thế` há dung cho thằ`ng nhãi ranh kia sao!

Thực là lời độc ác của hai tên ma đạo.

Cừu Thiên Hiệp ném xong thân xác Bạch Xà Lang Quân, trên tay còn nửa khúc “Ngân linh xà bông” gãy, sẵn ý bông bột, cây bông gãy giờ lên cao thủ theo kiế`m thế`, chàng lay động chiêu Thường thắ`ng bát kiế`m” một chiêu kiế`m đánh mau đánh mạnh, mà trước ngày đế`n HạLạn Sơn chàng ưa sử dụng.

Bấy giờ, Huỳnh quan đạo sĩ Trại Đô`n Dương, tay cầm thiế`t phất trắ`n mạnh, giờ tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Khoan động thủ!

Cừu Thiên Hiệp đang vũ lộng kiế`m chiêu, bỗng nghe tiế`ng Trại đô`n Dương, chàng vội thâu ngay thế` kiế`m quắ`c mắ`t hỏi to:

- Lão đạo nguoi còn muố`n hỏi gì nữa?

Trại Đô'n Dương dựng đôi mày rậm, bằ'ng giọng nói trầ'm trầ'm bảo:

- Ta hỏi người một câu; vậy chứ quyền "Bỏ thiên tàn thiế't hạo khí thư" người cá't giấ'u nơi nào?

Cừu Thiên Hiệp chẳng do dự, đưa tay bỏ vào bụng nói:

- Ta cá't trong bụng đây.

Trại Đô'n Dương mặt mày tái nhợt, dịu giọng:

- Người còn quá trẻ, mang trong mình quyền tuyệt thế' kỳ thư, đơn thân đi vào Tây Bắ'c với dụng ý gì?

Cừu Thiên Hiệp cười ngắ't ngựa sẵn giọng bảo:

- Ha ha! Đường ai nắ'y đi, ý ai nắ'y nghĩ! Thì có ai làm gì ta chứ?

Trại Đô'n Dương mở to đôi mắ't, chiế'u những tia rùng rợn trùng trợn Cừu Thiên Hiệp gắ't â'm lên:

- Người miệt thị hai đạo hắ'c, bạch ở Tây Bắ'c không người hay sao?

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:

- Đắ'y là ý người muố'n nói! Chứ ta không miệt thị ai cả.

Trại Đô'n Dương tái mặt trông rắ't khó coi. Bằ'ng giọng nói âm trầ'm quát lớn:

- Ta không ưa thái độ vờ vĩnh của người, đừng hùng biện!

Cừu Thiên Hiệp hào khí bắ'c lên nóng mặt nặng giọng bảo:

- Hứ nê' u chẳng ưa chẳng phục, cứ gian thủ thử thì hiểu nhau ngay!

Trại Đôn Dương cầm phát trôn run lên bần bật, bắ'ng giọng nói kinh khiế'p quát:

- Hay cho khẩu khí của người thử tiể'p sơn nhân một chiêu nào!

Lão đạo tại Tây Bắ'c là một nhân vật kiệt liệt nhấ't đời, cây thiế't phát trôn, hắ'n đã khổ luyện bắ'n mươi năm, chiêu thê' vô cùng lợi hại, nội lực lại cực kỳ thâm hậu.

Suố't vùng Tây Bắ'c ít có người nào dám ngang nhiên chạm phải, vì họ sợ ngọn thiế't cước phát trôn.

Vừa nói dứt, hắ'n đưa ra một chiêu “Vạn điểm mai hoa” quét dưới, phát ngang thê' mạnh như sóng gào gió thét...

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, tay cầm nửa cây Linh xà bông, rùng mình xuố'ng thấ'p như hổ phục, dịu giọng bảo:

- Lại càng hay!

Vừa nói xong, nửa khúc, “Linh xà bông” quay tròn như đạo ngân quang kiế'm, chẳng tránh không lụi, chiêu sô' “Thường thắ'ng bát kiế'm” huy động mạnh, bông ngắ'n và phát trôn giao nhau hóa ra muôn điểm hàn tinh kêu “reo reo” lạnh người...

Quầ'n ma vây quanh đầ'u tròng, quên bằng sự sợ hãi mà chú mục vào cuộc đấ'u, cá't tiể'ng reo hò cổ vũ vang dậy.

Lâu nay hầ'u hế't những tay võ lâm đấ't Tây Bắ'c chưa ai có can đảm chố'ng lại ngọn Thiế't phát trôn vì họ cho đó là sợi xích sắ't vô địch, hôm nay Trại Đôn Dương xuấ't thủ, họ định nhìn sự thắ'ng lợi được chín phầ'n mười.

Trại Đô'n Dương nhìn thấy cây bông trên tay Cừ Thiên Hiệp, nên lấy làm mừng thầm, bèn quát lớn:

- Tiểu bồ' i, ngươi thật là con phù du không biết đường sanh tử!

Vừa nói, vừa lay động mạnh ngọn phất trần hàng ngàn sợi đuôi ngựa bay tua tủa, tựa hàng nghìn con rắn cuộn nhảy múa men, trông rất ghê rợn... nhìn qua Cừ Thiên Hiệp thấy cây linh xà bông gãy... vũ lòng như gió cuốn ba đào, nào là “quyết căng xảo chuân” bốn chữ tuyệt kiể' m đầy đủ.

Xung quanh quầ' n hùng nhìn thấy không ngớt vỗ tay reo hò tán thưởng: - Hay tuyệt!

Một tiếng “Roạch” nổi lên nhẹ nhẹ. Cừ Thiên Hiệp cao hứng gọi thật to:

- Đây mới là “tuyệt diệu”!

Hai bóng người bông rẽ đôi, mỗi người tháo lui ra ngoài hàng trượng.

Giữa tràng gió cuộn ù ù kinh phong hô' c lên cao ngùn ngụt, ẩn trong lớp gió có hàng ngàn vệt nhỏ như cây kim bay lên cao cả trượng, dưới ánh trăng khuya mờ ảo, những vệt nhỏ như cây kim, từ từ rơi rụng khắp bốn phương tám hướng.

Trại Đô'n Dương giơ cao cây thiế' t phất trần ngang mặt, đôi mắt phùng phùng, khề kêu lên:

- Ngươi...

Tiếng “ngươi” dường như tắ' t nghẹn vì kinh khiế' p rồi theo tiếng “Ai... ôi”! như qui khô' c liên trời, hắ' n gào lên thảm khổ.

- Ôi! Tiểu tử... ngươi là... tà môn... tả đạo!

Vì “hắ n” nhìn thấy ngọn phất trần đã trụi cả lông ngựa, dường như bị lưỡi kiếm cự tuyệt cạo sạch, chỉ còn trơ lại khúc cán dài nên mới thất kinh đến thế?

Quần ma trông thấy thất phất trần trụi lông. Chúng cả kinh há miệng song chẳng thốt ra lời.

Cừ Thiên Hiệp đề cao cây “Ngân linh bổng” gãy ngang ngực, hào khí lên ngàn ngút, bắ ng giọng nói trầm khiế p quát to:

- Các người không ngớt nói Thất thư là môn tuyệt học không?

Lời nói của chàng khiế n cho quần ma vô cùng kinh dị, chúng lắ m lét nhìn chàng bắ ng những tia mắt hãi hùng đến cực độ.

Trại Đô n Dương tay xoa vào đầu cây phất trần “trọc” ưa nước mắ t... bắ ng giọng nói âm ma ác độc quát lên;

- Họ Cừ, câu chuyện đêm nay ngươi nên nhớ đắ y! Trời còn dài, đắ t còn rộng chúng ta còn ngày gặp gỡ nhau!

Hắ n không đợi Cừ Thiên Hiệp đáp lời, vội xô c lại đạo bào, nhún mình nhảy lên bờ tường viện băng mình vào bóng đêm mắ t dạng.

Lão đạo để lại tràng viện mắ y lời bi thất hận cừ, khiế n cho quần ma tiêu tan ý chí buồ n nản chán chường.

Lúc bắ y giờ. Chúng ma quay mặt nhìn về hướng Mạnh Bà tử như ngầ m hỏi phải đố i phó bắ ng cách nào. Vì luận về tôn ty thứ bậc, thì Tam Điểm Đào Hoa Mạnh thái này là đệ nhấ t trong nhóm võ lâm đắ t Tây Bắ c...

Mạnh Bà tử có gương mặt nhăn nheo rất dễ khiếp, bây giờ lại cau lên rất khó coi, đôi chân mày trắng bệt như vệt bông chớp chớp liên hồi, bỗng giọng nói trưởng thượng mụ thét lên như quỷ hú:

- Đừng để tên nhóc con này, khinh thị đất Tây Bắc chúng ta hết người hào kiệt!

Nói xong, bàn tay gầy guộc cử cao cây cuu đầu trượng, rún mình nhảy ngang qua chiếc trống đá. Mụ cười “lách cách” và đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp như dò xét.

- Bùng!

... Cuu đầu trượng giáng mạnh xuống đất, lún sâu cả thước. Cừ Thiên Hiệp biết rõ ý của Mạnh Bà tử, mụ muốn phô trương thanh thế, đập bụi kinh chôn để dọa chàng, vì nghĩ thế nên Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, mắt không rời cây Cuu đầu Trượng, mà tay thì lăm lăm nửa khúc gậy “Linh xà bông” thuận tay chỉ vào mặt mụ nói to:

- Lão bà! Tuổi đời chôn cất, chắc cũng thừa hiểu trẻ con học ban trung, tiểu thường đòi khảo hạch Trạng nguyên, vả lại chôn gang hồ hỗn độn, họ không mê tín một mảy lông, thì xá gì tuổi cao tác lớn!

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử bị lời chỉ trích của Cừ Thiên Hiệp quá nặng nề, bà ta vốn người bông bột, tánh nóng như thiêu, nên cả giận quát ầm lên:

- Hay thật, hay cho tiểu tử! Lão thái bà sống gần trăm tuổi, đây là lần thứ nhất người dám lớn mặt giáo huấn ta.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy bà nổi giận hằm hằm bèn mỉm cười nói tiếp:

- Lão bà nên nghỉ lại! Tôi nói những lời hay đẹp không phải ư? Bay nhảy là dành cho hậu bối, tuổi cao nên yên nghỉ là hơn!

Mạnh Bà tử giận run lên, mái tóc trắng phau bay phất phới, chân mây bạc phéu động từng cơn mù động mạnh gây dẫu cuu vừa quất lên như sấm đổ:

- Người khí tử ta phải chăng?

Vừa nói dứt, Cuu dẫu trượng giơ lên cao, song chẳng tấn công Cừu Thiên Hiệp, mà giáng mạnh xuống phiến đá bằng trước mặt mụ.

- Bùng! Sức gây tựa sét lôi công, khô' i đá bằng to cả ôm bị gây dẫu cuu đập nát biế' n từng khối nhỏ li ti bay ngợp dất dậy trời.

Chính Mạnh Bà tử đã dùng môn Ngoại công, là một đại lực tốt trầ' n, dù cho những tay nội công thâm hậu đâu cũng phải lắ' c dẫu ái ngại.

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên chẳng giận, mà phá lên cười to, tiế' ng cười hào sảng làm chấ' n động cả không gian. Làm tái mặt bọn quầ' n ma. Tiế' ng cười dứt, chàng đưa mắ' t nhìn Mạnh Bà tử dịu giọng:

- Thật là một luồ' ng Man lực, tiế' c thay quyền Thiế' t thư lại không ghi chú môn luyện pháp “Ngư kinh” này!

Kêu rô' ng lên má' y tiế' ng “bào hao” như cộp điên, vung gây dẫu cuu giáng vào dẫu Cừu Thiên Hiệp hét:

- Mụ sẽ giế' t ngươi!

Cừu Thiên Hiệp không có ý khinh địch, đắ' c thê' được chiêu, chàng đã hiểu đại cương về' nội lực của Mạnh Bà tử cũng như Trại

Đô n Dương chẳng hơn gì bao nhiêu, bởi thế tâm trí chàng an như bàn thạch không chút gì lo ngại bởi i rô i.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Cừu đầu trượng hạ nhanh xuống đầu, chàng đứng yên như cột đá chẳng tránh không lùi công chuyển vào tay tả, lực phổ vào cây bồng gãy tay hữu lấy nhu chế cương dùng thuật “thiên điếu thủ pháo” để chống đỡ nhưng đôi mắt vẫn nhìn vào chiêu thế, vừa đoán biết tiêu chuẩn đích mà Cừu đầu trượng sắp điểm, bèn cao giọng nói to:

- Nếu đỡ không nổi tôi quyết chẳng giữ Thiệt thư!

Vừa dứt lời bỗng một tiếng “băng” vang lên dữ dội, Cừu đầu trượng giáng mạnh vào cây bồng gãy... Mạnh Bà tử cảm thấy tê chón cả hai tay, hồ khẩu buốt như dao cắt, miễn cưỡng thu hô i Cừu trượng về, toàn thân bà rung động loạn choạng lùi ra sau hai trượng, thân sắc biến đổi dị thường.

Lấy theo nội lực võ công mà luận, thì Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử tuy không sánh được chiêu “Thường thắ ng bát kiế m” là môn tuyệt học vô địch, nhưng không đến nỗi chỉ một chiêu đầu đã thảm bại một cách đau đớn thế này.

Nhưng ta cũng nên biết qua về võ thuật đôi chút; phạm tên võ sĩ hay một kiế m khách đang giao đấu đều tới kỳ là giận dữ, cơn giận sẽ làm cho khí tháo, tâm phù, là lạc bại.

Mạnh Lão bà đã sơ suất ở điểm này, là chưa chịu vận công tụ lực trước, mà nổi cơn giận dữ lên làm cho khí huyết tán mát, lại dùng thêm sức ngoại công “cứng”, thì sao địch nổi nội công “mềm”.

Về phần Cừu Thiên Hiệp tuy có cẩn trọng đôi chút, song nguồ n khí nội lực chàng đều vận vào đòn điề n, lại dùng thuật nhu công

lấy sức của Mạnh Bà tử làm thế tấn của mình, thiết tưởng, kẻ tỉnh người loạn, thì ai hơn ai đủ rõ?

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử thâu hô i cưu trượng lui ra sau, trông tương tự như con beo điên, mặt đỏ ng to lên:

- Tiểu tử! Ngươi là kẻ tà ma ngoại đạo!

Cừu Thiên Hiệp nhón miệng cười lắc đầu:

- Không phải vậy đâu? Toàn ở trong quyền Thiết thư tuyệt học đây!

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử, tức giận lại xung lên cổ nghẹn ngào không nói được nửa lời.

Ngũ Diệu Yêu Hô bồng lên tiếng:

- Ta không tin một đứa bé miệng còn hôi sữa như ngươi đã thu nhập được “Thiết thư tuyệt học”.

Mạnh Bà tử nghe Ngũ Diệu Yêu Hô nói khoác lác, bèn đưa gậy đầu cưu chỉ vào người nàng nói to:

- Thật đây! Ta sợ ngươi không địch nổi nó!

Ngũ Diệu Yêu Hô sừng sùng đỏ mặt, có miệng mà chẳng nói ra lời, cặp mắt hồ ly long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng tia nhìn căm hờn giận dữ.

Riêng Cừu Thiên Hiệp lại không muốn giao đầu với Mạnh Bà tử, thế “bồng” hạ trầm, không giờ thế công nữa, bằng giọng nói êm nhẹ:

- Như thế tạm đủ lắm rồi! Gậy thù kết hận có ích chi!

Mạnh Bà tử tuy đã kiệt lực song gượng chống chèo để bảo toàn sanh mạng khi thấy Cửu Thiên Hiệp rút đoản bồng về không tấn công nữa, Cửu đầu trượng cũng hời hợt đứng im, trông mặt chẳng khác nào vị thần Đà la nhìn trời tuyệt vọng thảm khổ vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp thắ ng thê ỉ với Mạnh Bà tử, chàng lại nhún mình nhảy đề n trước mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ ề vừa hét to lên:

- Hồ ề tinh! Ngoài yêu công tà pháp của mi ra... người còn nghề nghiệp gì đưa ra xem thử?

Ngũ Diệu Yêu Hồ ề nghe qua mặt trắ ng nhợt nhạt, chỉ một khắ c sau, mặt nàng trở nên hồ ề ng thắ m, đôi mắ t chuyển long lanh phát ra những tia hồ ề mị, như cười không ra tiề ng, bắ ng giọng nói lạnh lẽo âm ma:

- Ôi! Người bảo gì thê ỉ “ác sài lang”?

Cửu Thiên Hiệp đã ngán sợ “thuật mị nhân câu hồ ề n” nên tâm thắ n định tĩnh, công lực quy nguyên, bắ ng giọng nói đầ y hào khí bảo to:

- Này yêu hồ ề ! Người sử dụng được Mị nhân câu hồ ề n thuật, thì sẽ bị lộ đuôi chồ n tức khắ c!

Ngũ Diệu Yêu Hồ ề nhìn thắ y đôi mắ t Cửu Thiên Hiệp đầ y ánh lửa, lại nghe tiề ng nói hùng hậu, thì biế t công lực đố i phương sung mãn “câu hồ ề n thuật bị phá vỡ tức khắ c, nàng tái mặt run lên, song gượng hét lạnh lãnh:

- Cửu tiểu tử! Người dám to gan nhục mạ tiên cô!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua “suýt” bật cười to, và thắ y Yêu Hồ ề tái mặt, chàng quát lên một tiề ng khùng khiế p:

- Hừ! Nhục mạ chưa đủ đâu, ta còn muố' n lột da hồ' ly may áo da nữa kia!

Ngũ Diệu Yêu Hồ' nghe qua như dầ' u sôi cháy mặt, hét lên â' m ĩ:

- Hay lắ' m! Bỏn tiên cô sẽ tiế' p ngươi.

Vừa nói nàng giương đôi mắ' t láo liên nhìn về' phiế' n đá thái hồ' chỗ thầ' y trò Hầ' u Tiên Hích Lượng ẩn núp, kêu to lên:

- Lão Hầ' u tử, thúc điệt ngươi mau lại đây, Thiế' t thư đã đế' n tay chúng ta cùng cộng hưởng vinh hoa!

Thực là loài hồ' tinh quái, dùng nhiề' u tay chồ' ng một để tranh phầ' n thắ' ng lợi.

Quả nhiên lời nói của Yêu hồ' có một ma lực kỳ quái, khi nàng vừa nói dứt, trong lùm cây sau phiế' n đá Thái hồ' bay vọt ra hai bóng người Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng với người sư điệt và ma diện nhân, kẻ thủ cây phi trảo, người câ' m “bồng ngân nha” họ đi song song, đế' n bên cạnh Ngũ Diệu Yêu Hồ' đứng, trên vẻ mặt cả hai biế' n đổi mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp trông thầ' y thề' , chàng cười hăng hắ' c, tay nắ' m chặt nửa khúc Linh xà bồng chỉ vào mặt cả ba, nạt to:

- Yêu hồ' ! Ngươi lắ' y ba người liên thủ chồ' ng ta ư? Hay lắ' m ta sẽ bẻ gãy từng tay một!

Ngũ Diệu Yêu Hồ' quay sang trầ' n an Hích Lượng trầ' m giọng bảo:

- Có phước cùng hưởng, gặp nạn cùng chia! Muố' n lắ' y củi phải đố' n cây, muố' n có Thiế' t thư phải điệt tên tiểu quỷ!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, phá lên cười ha hả bằng giọng nói trầm khiêu p bảo:

- Đúng đây! Phải cầm cho được tên tiểu quỷ mới mong chiêm được Thiệt thư... Đây chớ tình khi đối... mau động chiêu!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng thét lên một tiếng “hú” lợi hại của loài quỷ hâu, ba người rừng mình thủ thế tay vận chưởng lực toan tấn công.

Bỗng có tiếng quát:

- Dừng tay, nhân vật Tây Bắc ta đã nghe qua, đừng kéo bè đảng xướng ca ra múa nhộn, nên nhường lại cho ta người Đông Bắc hiền vài đường chiêu xâu.. cho các người xem!

Tiếng nói như sấm rền, từ từ vang lên nghe âm âm ong ong, như biển gào, gió núi, ngân dài khiên mọi người tái mặt, chết tại.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

Đoạt thê, cừu sâu tựa biển

Ngồi dưới gốc Ba tiêu thọ, lão nhân mắt bạc cất tiếng quát to, đoạn từ từ đứng lên bước ra tràng viện.

- Bung! Bung!

Mỗi bước đi của lão nhân, vang lên những tiếng bung cực lớn. Cừu Thiên Hiệp thấy vậy lấy làm khâm phục, vì thà khách lạ có môn đặc thù công lực, chỉ vì mỗi bước chân đều xuống đất đến năm tấc sâu, ngập gần đầu gối, như chân lội bùn hay đi trên băng tuyết vậy, tuy nên đất không cứng như song nó là đường đi đã chai, thì cũng khó mà dẫm lún, công như lão nhân này thật là ít có.

Tất cả quỳn ma đứng vây quanh, chúng giương nhìn trân tráo, đờm đầy vẻ sợ hãi đến cùng tột.

Lão nhân mắt bạc, chẳng thèm ngó nghiêng chỉ hướng thẳng về phía trước, tay tả chỉ vào nhóm Ngũ Diệu Yêu Hồ, cười và lạnh giọng:

- Ý mạnh hiệp yếu, nhân vật Tây Bắc hành động như thế ư? Tại Đông Bắc chúng tôi không bao giờ làm một việc như thế! Và lại ta không rõ quy luật ở đây ra sao?

Ngũ Diệu Yêu Hồ nín lặng không nói nữa lời. Ma diện nhân cả giận lên, tay hữu giơ cao ngọn “Ngân nha bổng” vừa quát lớn:

- Người nói thế với dụng ý gì?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đưa tay chặn lời tên sư điệt vừa dịu giọng bảo:

- Nếu gã muốn thế, chúng ta ngồi ngoài vòng xem cho mãn nhãn, chẳng lợi hại hơn sao?

Nói xong, hắn lấy mắt nhìn Ma điện nhân ra hiệu.

Cừu Thiên Hiệp điềm đảm bảo:

- Lão hâu! Hích Lượng nguoi tính xưa hồ rượt lang, làm ngu ông thủ lợi hay sao?

Lão nhân mắt trắng nghe qua âm thầm cười lên một tiếng và bảo:

- Phải đấy! Hắn si tâm mong tưởng trông mong chúng ta hai người chỉ còn một!

Nói đến đây, bỗng nhiên lão đổi giọng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp! Quyền Bỏ thiên tàn thiệt hạo khí thư người cất giữ nó thật à!

Cừu Thiên Hiệp thấy tướng mạo của lão dờ chết dờ sống, lại thêm khí sắc lơ mờ, nên chẳng lấy gì làm trọng bèn nhanh miệng đáp:

- Nói dối để làm gì? Hiện nay, tại hạ là chủ hơn quyền Thiệt thư đấy!

Lão nhân mắt trắng thân nhiên nói khẽ;

- Ủng thật!

Vừa nói dứt, chỉ nghe một tiếng “Soạt”, đột nhiên lão rút trong tay áo ra món binh khí rất kỳ quái, quay mạnh mấy vòng, phát ra tiếng kêu, “ong ong”, tỏa ra ánh sáng lạnh người.

Quần ma bao quanh tràng, vụt đứng phát dậy, tất cả la lên thất thanh:

- A, “Phi giao thất”!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng mặt mày xám xịt bất giác thối lui mấy bước, khẽ kêu lên;

- Cô` Mực Phi giao Đơn Như Hắc!

Lão nhơn mắt trắng đột nhiên đổi hẳn thái độ, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp lặng giọng bảo khẽ:

- Xin người nán chờ ta ít phút, để ta giải quyết một chuyện riêng trước đã.

Vừa nói dứt, đột nhiên lão không còn ngờ nghệch nữa mà nhanh nhẹn vô cùng, chỉ cái rún mình nhẹ đã đến ngay trước mặt Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, ngọn phi giao bay vùn vụt và tỏa ra muôn đạo kim quang chói mắt, lão trầm giọng:

- Hích Lượng! Món nợ người thiếu ta trên hai mươi năm về trước, cái hận đoạt vợ này... muôn thuở khó quên.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cả cười lơ đi, bằng giọng nói nặng trầm hét lên.

- Đơn Như Hắc, người điên vừa chứ. Làm gì có cái hận “đoạt vợ, cướp chồng” .

Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc dựng ngược đôi mày nghiêng
răng trèo treo vừa rõ ng to lên:

- Hích Lượng! Hai mươi năm về trước, người bị Thôn chân nhát
kiếm Cừu Vô Kỵ rượt đuổi trốn chết, người bao đầu chạy vào
Trường Bạch sơn, ta nghĩ tình là chung một giới hắc đạo, nên chưa
chấp bảo vệ cho người, Ta có ngờ đâu, người giờ trở bất lương,
nuốt trộm của ta củ “Vạn niên sâm mẫu”.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng mặt như đồ chàm, cổ gượng gạo
đờ lờ:

- Việc... này thì có! Chỉ vì...

Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc quát lên âm ỉ bằng giọng gắt
gao nói như diêm chúa hỏi cung:

- Người trộm nuốt củ “Sâm mẫu vạn niên” vì trị thương, ta vui
lòng tha thứ! Không ngờ khi lành mạnh lại quyên dụ vợ ta, làm cho
gia đình ta ly tán... Rồi người cao bay xa chạy, khiến ta đã đi khắp
núi cao rừng thẳm, tìm khắp giải Đại Giang Nam - Bắc vẫn không
thấy mặt người, những tưởng ta sẽ mang mối hận này xuống
tuyệt đài.. không ngờ còn có ngày nay... Ha... ha!

... Lão cười lên như khóc than ai oán, âm điệu lạnh tựa ma điên
khóc mờ.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng rút nhanh cây Phi thảo múa vụt,
vừa quát lớn để chữa thẹn:

- Người bịa chuyện nói ngoa, để vu khống cho ta!

Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc, gầm lên như quỷ dạ tràng:

- Cầm miệng “Hầ`u” người lại! Lưới trời lơ`ng lộng, tuy thừa mà chẳng lọt mấy lông. Mau quỳ xuô`ng nhận tội.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng cười trầ`n tỉnh nói:

- Kẻ điên trông quô`c tưởng gà, đừng nên ngậm máu phun người.

Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắ`c vùng mạnh phi giao kêu “o, o”, vừa kêu rô`ng lên kinh khiế`p:

- Gã họ Hích! Người mê hoặc nữ nhân bắ`ng phương pháp “Dâm hầ`u công”, người tì tiện như mi mà sô`ng làm gì cho chặt đấ`t?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng mặt mày xanh mét xấ`u hổ biế`n thành căm thù, hắ`n cao giọng nói:

- Trước mắ`t chuyện đại sự là quyền Thiế`t thư, người dám to gan nhúng tay vào, và nhục mạ đấ`t Tây Bắ`c không người... Nào hãy nế`m qua Phi thảo của ta.

Chiêu thê` đã vùng ra trước, lời nói mới nói sau, lời chưa dứt, thê` thảo đã bay vùn vụt...

Hích Lượng năm xưa là một người trong nhóm Tam hiệp cửu nghĩa công phu tự nhiên chẳng thấ`p kém, ngọn thảo lơ`ng lộng giữa không gian tỏa ra hơi gió dị thường, giáng mạnh xuô`ng vai Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắ`c, thê` mạnh như nhiề`u quả núi băng.

Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắ`c, ngang dọc tung hoành khắ`p đấ`t Đông Bắ`c, các tay giang hồ` đề`u nể mặt, giới hắ`c đạo tôn là Minh Chúa, hẩn chiế`m ngự và ngự trị suô`t dãy Trường Bạch sơn trên năm mươi năm dư, công lực siêu thê` tột đời trong một thuở.

Đơn Như Hắ`c huy động ngọn Phi giao lá lướt, động một tiế`ng nhẹ, đánh bật mũi Phi thảo qua một bên, lão xòe năm ngón tay như

vuốt cộp nhanh hơn chớp xẹt ngang trời, đánh vút vào mặt Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, thế mạnh tuyệt luân muôn vàn hung hiểm.

Ma diện nhân đứng bên ngoài, trông thấy thế cả kinh, lang nha bổng cất nhanh lên cao, hấn nhấc ngang lưng Đon Như Hắc giáng xuống một đòn chí tử, không tài nào né tránh kịp...

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy, cau mày khó chịu chàng rât bất mãn việc đánh lén, vả lại Đon Như Hắc là một người “quân mạnh” không khác người đui bao nhiêu bất giác chàng buột miệng gọi to:

- Đê! phòng ám toán! Huyết hải đại huyệt!

Giữa lúc sanh mạng chỉ cách làn tơ kẽ tóc thì ngay lúc đó...

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc vẫn bình tĩnh vũ lộng sợi “phi giao” không thay đổi chiêu thế, tay tả vẫn đưa ra như vút hỏ, duy có chân hữu đột nhiên đá bổng lên cao.

Bằng!

- Ôi chao!

Ma diện nhân bị cái đá chéo như trời giáng hấn kêu lên một tiếng thât thanh, thân mình bị nhấc bổng lên không trung quay tít như múa phụng hoàng, khi hạ xuống, chân giờ lên trên đầu cúi xuống dưới động vào không khí đá to, mặt bị nát như tương máu, óc văng ra tung tóe, giấy đàn đạch như cá bị đập đầu... chỉ chớp mắt hồn lìa khỏi xác.

Cổ Mục Phi Giao Đon Như Hắc dùng chân đá, còn tay tả chộp giật được cây ngân xà bổng của Ma diện nhân, bấy giờ lửa giận chưa tàn tay tả cầm lang nha bổng, tay hữu nắm ngọn phi giao, cả hai tay cử một lượt, dùng toàn lực đánh vào người Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng thế mạnh như vạn mã chạy đua, kinh người đến tột độ.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng xám mặt chực rú lên một tiếng khùng khiếp, song nhìn thấy cục diện quá nguy kịch, vội cử Phi thảo múa như điên tóa ra muôn ngàn ánh ngân tinh, bao phủ quanh mình, vừa hộ thân vừa thoát hộ.

Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc vẫn mạnh tiến, không kể ngọn Phi thảo, lão giữ chặt tay bồng tay giao, lướt mạnh vào muôn ánh sáng thảo, khí thế rất hùng mãnh và nhanh nhẹn vô cùng.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chán nản rãi rời trước mắt hẳn là chiếc vòng Diêm chúa không còn cách nào thoát khỏi cái chết dưới tay Đơn Như Hắc.

Đột nhiên... một bóng người bay tới như gió lốc – hiện hẳn ra là Ngũ Diệu Yêu Hồ. Ngũ Diệu Yêu Hồ hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho lão mù! Người chóe bức người thái quá!

Vừa nói dứt, nàng đã hạ xuống trước mặt Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc, trong tay nàng cầm một cái khăn gói nhỏ màu đen, thuận tay giữ mạnh chiếc khăn tuông ra vô số phấn hồng, theo làn gió bốc bay tứ phía.

Cổ mục Phi giao kêu một tiếng “Ồi”, ném nhanh cây lang nha bổng xuống cỏ lầy mảnh Phi giao che trước mặt, té ngửa xuống đất, chơi với!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng há bỏ cơ hội ngàn năm thuở hay sao, nhanh như chớp, hai càn Phi thảo múa vút ra và giáng xuống Đơn Như Hắc.

- Ối!

Đơn Như Hắc kêu lên đau đớn, vì hai cây Phi thảo có mười lưỡi câu đồng, Hích Lượng giáng vào mái tóc bạc phơ của Cổ Mục Phi

Giao Đơn Như Hắc, thùng mười lỗ, máu bắn ra như suối chảy ướt mặt Đơn Như Hắc...

Những hành động chuyển tiếp nói thì lâu, chứ những động tác nhanh hơn chớp mắt, khiến mọi người còn thấy không kịp huống gì thủ cứu người.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng thật không còn đạo nghĩa, không có một chút tư cách của con nhà hành hiệp trượng nghĩa, bắt chàng buộc miệng quát to:

- Lũ súc sinh! Bọn chúng người đã táng tận lương tâm rồi sao?

Ngũ Diệu Yêu Hồ chớp nhanh đôi mắt ngọc, bằng giọng âm ma rợn rít bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Hay lắm, người biết rồi đấy chứ! Bỏ tiên cô đối với người, có nữ nhân tâm như thế đâu, vì sao người hiểu chứ. Hiện tại bỏ tiên cô cõi lòng tan nát vì si mê một người ... Cừ Thiên Hiệp!

Cừ Thiên Hiệp giận run người hét to:

- Yêu hồ! Mặt mi xinh mà dạ mi lang sói. Mi là kẻ đê tiện nhất đời này.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng lúc bấy giờ tựa hồ nắm chắc phần thắng, vội thâu thế trào, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp cười hềnh hệch bảo:

- Đêm nay người không hiến Thiệt thư thì người nhìn Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc mà suy nghiệm?

Hắc nói bằng những lời dương dương đắc ý tự phụ kiêu căng.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng phần hận, chàng hận không xé xác được một hâu một hồ, cho đỡ uất giận, nhưng chàng phải nghĩ kỹ cô đã nỡ lừa giận, tay chẳng xuất chiêu, chỉ trâm giọng hỏi:

- Hích Lượng! Ta cần hỏi người một câu thôi! Nếu người nói rõ ta sẽ tha chết cho người... và còn báo đáp đôi phần là khác.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nghe qua, nửa tin nửa ngờ bèn hỏi lại:

- Hừ! Người muốn hỏi gì?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Có phải người là một vị trong nhóm Tam nghĩa cứu hiệp hay chăng?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng ngược mặt lên trời cười dài, bâng giọng nói trâm buồn bảo:

- Để làm gì? Chỉ hư thanh thế mà thôi! Ai ai cũng rõ cả.

Cừu Thiên Hiệp ra dáng hài lòng, bèn hỏi tiếp:

- Thế cũng đủ! Vậy người có nhận biệt mặt “Thần Châu nhứt kiếm” và “Kình thiên Ngọc trụ” hai vị đại hiệp đó hay không?

- Cừu...

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chỉ nói ra được một tiếng “Cừu” đột nhiên nín bặt, mà gương đôi mắt tròn như quả táo nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, sắc diện tỏ ra kinh ngạc vô hồ.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cử chỉ của lão Hâu chàng đoán thâm “lão đã nhận thấy mình hao hao giống một trong hai người” chàng

nhất định truy nguyên cái thân thể mơ hồ này! Nhân đó Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Lúc nãy Cổ Mục Phi Giao Đơn Như Hắc có nói: Người bị Thần Châu nhất kiếm đánh đuổi. Việc này cũng là cái nghiệp “tiền nhân hậu quả” người có thể kể đại cương cho ta nghe được chăng?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chớp nhanh đôi mắt nhỏ tí hí, đột nhiên vui vẻ gật đầu nói:

- Có thể! Có thể kể được!

Cừu Thiên Hiệp hài lòng bảo:

- Xin mời ngài kể ra xem?

Trâu Sơn Hích Lượng cả cười hỏi:

- Người đề n đáp lại ta bằng gì?

Cừu Thiên Hiệp cả cười, thản nhiên nói:

- Do người yêu câ u?

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nghe qua như chim lông sổ cánh mừng rỡ vô hồ i, ngập ngừng hỏi:

- Ta yêu câ u? Do ta yêu câ u?

Cừu Thiên Hiệp không do dự tiếp lời:

- Ừ!

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nghiêm sắc mặt nói:

- Ta chỉ câ n quyển Thiết thư trong bọc!

Cừu Thiên Hiệp cau mày tỏ vẻ khó chịu, từ tốn bảo:

- Việc này...

Ngũ Diệu Yêu Hồ` đứng bên nghe rõ, vội nhún mình tới trước nhìn Cừu Thiên Hiệp xen lời:

- Đúng đây đây là sự giao dịch... công bình, hắ`n đòi như thế` là đúng!

Cừu Thiên Hiệp thắ`y yêu hồ` xuấ`t hiện bèn mỉm cười, trắ`m giọng bảo:

- Nhưng giá tiề`n nó quá cao, sợ người chề` đắ`t đắ`y chứ!

Vừa nói chuyện, chàng đã ngắ`m vận chân khí, trên mặt thắ`n sắc chẳng đổi, đôi chân xe dịch tới trước, muố`n giờ thế` công.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng nhanh mắ`t, quay mạnh cây phi trao vừa hét to:

- Dừng lại! người bước thêm bước nữa thì ta quyề`t chẳng....

Ồ`i chao!Ồ`i chao!

Lôi ảnh cửu chuyển là một môn học đầ`u tiên ghi trong quyển Thiề`t thư ánh sáng tỏa như lôi oanh chớp lòe như đá lửa, Cừu Thiên Hiệp ẩn mình trong ánh sáng huyề`n diệu, chàng vươn tay hữu ra chop mạnh vào vai phải và nắ`m chặt cánh tay gắ`y guộc của Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, vừa bóp mạnh.

-Ồ`i chao!Ồ`i chao!

Hích Lượng kêu lên đau đớn, mũi phi trao buông rơi xuố`ng đắ`t, mặt mày tái nhợt nhắ`n nhó như khi già bị cúm trông rắ`t thảm hại.

Cừu Thiên Hiệp ra tay trong lúc xuất kỳ bất ý, Hích Lượng không tài nào phong bị kịp, chàng vừa xiết mạnh tay vừa cười to bảo:

- Rượu mời chẳng uống, uống rượu phạt! Nay Hích Lượng người hãy nói mau.

Ngũ Diệu Yêu Hồ` nhãn mặt, vừa trầm giọng kêu lớn:

- Tiểu tử, người luôn mô`m câu chánh phái nhưng kết cuộc người cũng hành động đồ`n hèn.

Vừa dứt lời, đôi mắt của hồ` yêu chớp liên hồ`i, đôi bờ vai khẽ động như muố`n giờ thế` công.

Cừu Thiên Hiệp biế`t cô ả đang vận công và ngắ`m xuất thủ nên mạnh tay bóp chặt cổ tay lão hồ`u vừa thét to:

- Yêu hồ`! Nế`u người nhích động, ta sẽ bẻ cổ con khi sọm này tức khắ`c.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng quá đau đớn kêu to:

- Ô`i chao!... tiểu... hiệp, ta... chẳng yêu... câ`u...

Ngũ Diệu Yêu Hồ` sát khí hiện đầ`y mặt vừa rề`n rĩ nói to:

- Lão Hồ`u nhi, người hãy gắ`ng chịu đau đớn, để ta chế` phục nó trước đầ`..

Vừa nói dứt, thì cái túi “hắ`c la phách” được Ngũ Diệu Yêu Hồ` giữ thật mạnh, một trận phắ`n hồ`ng bay tua tủa như vắ`ng khói sớm, xông lên mù mịt cả trảng viện.

Cừu Thiên Hiệp ngử qua không rõ mùi vị gì, chỉ che mặt mày xây xắm, khi huyế`t trào lộng cả một bắ`u trời vụt tồ`i sắ`m như mực, cơ thể bắ`i hoắ`i rụng rời, không còn tí sức lực nào...

Ngũ Diệu Yêu Hô` cá' t tiế' ng gọi nhanh;

- Lão Hà` u nhi! Hãy tránh ra mau!

Nhưng không còn kịp nữa, Cừ Thiên Hiệp tay run run chân loạn
lảo đảo ngã quỵ xuô' ng đấ' t.

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng chưa gỡ tay ra kịp đã nghe choáng
váng mặt mày, toàn thân loạn choạng té ngã tiế' p theo.

Ngũ Diệu Yêu Hô` phá lên cười ha hả, tay câ' m cái khăn Hắ' c La
giơ lên cao, hoan hỉ vô cùng, bèn nói to như cuô' ng say, đấ' c thắ' ng.

- Hay lắ' m. Còn ai bắ' t phục nữa hiện ra đây... nê' u không bốn
tiên cô sẽ là chủ nhân quyền “Bỏ thiên tàn thiế' t hạo khí thư”.

Vừa nói dứt, nàng bước đế' n bên mình Cừ Thiên Hiệp, toan cúi
xuô' ng lục soát tìm quyền Thiế' t thư.

Ngay lúc đó, hai bóng người chao động hiện ra nhanh như tên bay
điện xẹt, từ xa lướt tới, một nam một nữ, nam đi trước nữ đi sau,
người chưa đế' n nơi, mà tiế' ng nói đã vang lên một cách khản câ' p.

- Chậm lại! Có ta là Tuyết Tình Kiế' m đế' n đây, hà' u tiế' p người
vài the' vớ.

Cô gái phía sau cũng thét lên lạnh lảnh:

- Yêu hô`!... Mi có dám tiế' p nhận không?

Tuyết Tình Kiế' m khách vừa hạ chân xuô' ng đấ' t, đã tung mình
nhảy phắ' t đế' n trước.

- Roeng!

Tiêng kim khí ngân to, gươm ba thước rời khỏi vỏ, Tuyệt Tình Kiếm khách, tay phải đưa ra chiêu thế, tay trái án phía trước, che chở cho Cửu Thiên Hiệp đang ngã sóng sượt trên đất, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, diệu ảo lạ thường.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vội rút tay vào, vì trước mắt khí lạnh bén người, không dám đẩy chiêu vung chuông mắt thấy Tuyệt Tình Kiếm quá hung hãn, bất giác cau đôi mày liễu nói to:

- Người hãy thay ta canh chừng bửu bối, đừng để lọt vào tay hai người kia nhé!

Vừa nói dứt, chiếc Hắc la phách đã vung phát mạnh trước mặt Tuyệt Tình Kiếm máy lượn.

Tuyệt Tình Kiếm không rõ nàng dùng chiếc phách Hắc la sử dụng bửu khố gì, nên lay động mạnh ba thước kiếm, đánh mạnh về phía trước...

- Toách, phạt!

Ngũ Diệu Yêu Hồ tay cầm Hắc la phách ve vẩy trước mặt, đột nhiên mũi kiếm tuyệt tình bay vút cắt tiện nửa chiếc phách rơi ngay xuống đất, nàng không tỏ vẻ lo sợ tí nào, mà chỉ mỉm cười, nửa chiếc phách còn lại hất bổng lên cao, toát ra một mùi hương kỳ diệu tiếp theo đầy vô số phấn hồng bay cuồn cuộn tỏa ra như cụm mây màu.

Tuyệt Tình Kiếm ngửi thấy phấn độc ho sặc sụa, lưỡi gươm ba thước suýt rời khỏi tay, toàn thân hấn lão đảo chực ngã.

Ngay lúc đó, người thứ hai cùng đi với Tuyệt Tình Kiếm là một cô gái đẹp tuyệt trần.

Cô nàng vận bộ xiêm màu thúy lục, xanh nhợt như lá sen non, thân mình từ trên không đáp xuống nhanh như điện nàng vươn một ngón tay nhấc ngay Ngọc châu đại huyệt của Tuyết Tình Kiếm điểm mạnh.

Bây giờ, Tuyết Tình Kiếm bị hít nhấc độc của Ngũ Diệu Yêu Hồ, toàn thân cứng đờ ra không còn tí lực lượng nào né tránh kịp nữa...

Cô gái một tay điểm vào huyệt đạo, một vươn ra, đẩy nhanh một chưởng, mau như chớp xẹt đánh xuống...

Lúc đó, Tuyết Tình Kiếm cảm biết có người đánh mình, song nội lực nhược chỉ kịp kêu lên ừ ơ:

- Mạng ta chắc hết kể rồi!

Cùng lúc đó, Cừu Thiên Hiệp tuy bị trúng độc tủy, song thần trí còn linh mẫn nhận rõ được mọi việc xảy ra, bèn cố gắng gọi to:

- Tiệt cô nương! Không nên làm thế! Hãy dừng tay mau!

Chính như lời Cừu Thiên Hiệp vừa nói, Cô gái vừa đến là người bạn của chàng, có một kỳ danh là Hoa khôi lệnh chủ Độc mẫu đơn Tiệt Lệ Hồ.

Nàng đang giờ thế đã kích “Tuyết Tình Kiếm” bỗng nghe tiếng gọi của Cừu Thiên Hiệp vội vã tháo hồ i thế công, rún mình nhảy tung sang bên tả hai trượng, nàng giương đôi mắt phượng đảo nhanh nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp đang ngò i dưới đất, bèn gọi thất thanh:

- Cừu... người... thế nào?

Cừu Thiên Hiệp quá cảm xúc nghẹn ngào kêu khê lên:

- Ta đã trúng phải Thắt độc mê dược của yêu hồ.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồ nghe qua biến sắc, mặt phẫn hóa hồ, khí giận bốc lên ngàn ngút tã chừng giờ cao, chỉ vào mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ hét to:

- Mau đưa thuốc giải độc cho ta!

Ngũ Diệu Yêu Hồ không biết mặt nàng, chỉ thấy nàng có những cử chỉ thân thiết với Cừu Thiên Hiệp tựa hồ như tình nhân bất giác lòng hồ nổi cơn buồn chua chát, nặng giọng nói:

- Con nghenh đã u! Người đồng bọn với hă à?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồ mắt phượng tròn xoe, mày ngài dựng ngược, cả giận nạt to:

- Ủ, ta là một bọn đả y, ngươi muốn biết để làm gì?

Vừa nói dứt lời, hai bàn tay ngọc xoè ra thủ thế, chiếc lưng ong uốn nhẹ qua phía tả, cao giọng quát to:

- Hãy lượng sức, ngươi có tiếp nổi Cái thế thập bát chương của bản cô nương không? Nếu tiếp nổi cô nương sẽ nói cho ngươi rõ.

Tiếng nói của nàng cao trong vang dậy, khiến cho Không Không Môn Phú Giáp Thiên Hạ. Ngô Trung Sanh ẩn dưới bụi tòng nghe rõ môn một, đột nhiên hă đứng phắt dậy, quay mặt nhìn Tam Điểm Hoa Mạnh Bà tử nói to:

- Mỹ quỷ đến kìa! Ta đi cho mau!

Tam Điểm Đào Hoa Mạnh Bà tử, tay chống vào hông, tay cầm cưu đầu trượng, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Mỹ quỷ là giống gì?

Ngô Trung Sanh nói như hét:

- Là nó đó!

Mạnh Bà tử càng nhiên hơn, hỏi nhanh:

- Tiểu du nhi! Người muô' n bảo con bé đó sao?

Ngô trọng Sanh đáp nhanh qua hơi thở:

- Phải đấ'y! Nó là Độc đơn, với gã họ Cừu là đồ'ng bọn, nó lại là bản chủ nhơn của Tứ đại hùng lệnh... ta không thể chố'ng được!

Mạnh Bà tử, nế'p nhắ trên mặt run lên bắ'ng giọng ái ngại hỏi:

- Nế' u như thế' ... nó là gì của Cái thế' ma quân...

Ngô Trung Sanh hỏn hển đáp:

- Là con gái cung của lão â'y.

Hắ'n vừa nói dứt, thân hình lắ'm lét tựa chuột già, chạy nhanh đế'n bên Tuyệt Tình Kiế'm cúi nhắ nửa mảnh Hắ'c la phách nhét vào bọc, rô'i nhún mình nhảy vọt lên tường bỏ chạy như bay biế'n trong nháy mắ't đã chìm vào bóng đen mắ't dạng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ' cô' vận chươ'ng hầ'u tiế'p Độc mẫu đơn lúc đầ'u không lưu ý cuộc đàm thoại của hai người, chùng nghe Mạnh Bà tử hỏi qua lai lịch thiế' u nữ, khiế'n nàng giật mình suýt run lên nhưng tính "hồ'" rắ't quý quyết, nàng vờ không vận chươ'ng nhún mình nhảy vọt qua một bên; vừa câ't tiế'ng lạnh ló't nói to:

- Dừng tay lại! Người có phải là Độc...

Hoa khô'i lệnh chủ Tiế't Lệ Hồ'ng mới đưa ra chỉ hai chiêu chươ'ng phong làm cho Ngũ Diệu Yêu Hồ' thở hồ'ng học, đột nhiên

thầy Yêu hồ` bỏ chạy và lên tiếng hỏi thăm:

- Độc gì thế? Cô nương chính là Độc Mẫu Đơn!

Ngũ Diệu Yêu Hồ` cả mừng reo thẳm Thoát hiểm nhưng nàng cố làm ra vẻ sợ sệt, đôi mắt chớp nhanh bằng giọng nói màu mè bảo:

- Ôi chào! Nước lớn ngập nhẳm miếu Long Vương chúng ta là người nhà mà không nhận được nhau!

Tiết Lệ Hồ`ng nghe qua, bất giác cau mày khó chịu, vừa trẳm giọng nói to:

- Người nhắ c lại ta nghe thử?

Ngũ Diệu Yêu Hồ` mỉm cười nhẹ giọng tự giới thiệu:

- Chẳng nhẽ Ma quân chẳng nói cho người biế t hay sao ta là kẻ bất tài ở Tây Bắ c được Ma quân nhận là muội muội đấ y?

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

Ơn xá sanh câ`m bắ`ng tái tạo

Tiê`t Lệ Hồ`ng chỉ xiê`t kinh ngạc, qua mắ`y giây trì nghi hỏi lại:

- Người nói thật đắ`y chứ?

Ngũ Diệu Yêu Hồ` cười nhẹ mơn trớn, bắ`ng giọng nói yêu ma bảo nhỏ:

- Ta đâu dám giắ`u cô nương, vả lại ai có gan bắ`ng trời cũng không dám dắ`i gạt Ma quân ca ca, tánh của ca ca, ta hiểu rắ`t rõ.

Nàng nói rắ`t chậm tựa hồ` như chuyện có thật, vừa dứt lời nàng đã bước lắ`n đắ`n Cừu Thiên Hiệp toan cúi xuố`ng lục soát mình chàng.

Cừu Thiên Hiệp thắ`n trí tinh mắ`n, tai thông mắ`t sáng khi nghe tiế`ng chân của yêu hồ` bước đắ`n gắ`n vội hét to lên:

- Yêu hồ`! Người toan ám hại gì ta?

Nguyên chàng nghe những lời nói Ngũ Diệu Yêu Hồ`, nên vội tin Hồ` ly là em kắ`t nghĩa của cái thắ` Ma quân, vì thắ`... Cừu Thiên Hiệp lặ`ng thình chặ`ng, không kêu câ`u cứu với Tiê`t Lệ Hồ`ng.

Hoa khô`i lệnh chủ Tiê`t Lệ Hồ`ng nghe tiế`ng kêu của Cừu Thiên Hiệp làm nàng hắ`t sức bắ`n khoắ`n, vội nhìn thẳng vào mặt Ngũ Diệu Yêu Hồ` gắ`ng giọng hỏi:

- Người giớ` trò gì thắ`?

Ngũ Diệu Yêu Hồ` nở một nụ cười âm ma quỷ quyết, đáp lại bằ`ng giọng nói mập mờ khó hiểu:

- Ta muố`n lấ`y đưa cho cô nương một chứng kịch!

Hoa khô`i lệnh chủ Tiế`t Lệ Hồ`ng chỉ xiế`t nhiên hỏi lại:

- Chứng kịch! Chứng kịch là cái quái gì?

Ngũ Diệu Yêu Hồ` thực xứng đáng là con hồ` ly tinh quái, bèn giở giọng nghiêm trang nói:

- Cô nương! Chẳng phải ta dám quấ`y rầ`y cô nương đâu, chỉ

vì người bạn trai này câ`t giữ cái lệnh phù của lệnh tôn... ta e rằ`ng hắ`n hay đi đây đi đó, sẽ tạm dùng cái lệnh phù vào việc man

trá thì....

Tiế`t Lệ Hồ`ng hơi tái mặt ngắ`t lời:

- A, Có thật như vậy à?

Ngũ Diệu Yêu Hồ` nghiêm sắc mặt tiế`p lời:

- Sở dĩ ta và hắ`n chạm mặt nhau, là vì hắ`n trượng cái lệnh phù ra...và do đó...

Tiế`ng nói chưa dứt, đột nhiên có tiế`ng động â`m â`m nổi lên cắ`t ngang lời nói của Ngũ Diệu Yêu Hồ`... từ trong gò loạn thạch, lăn lông lố`c ra một cái tro`ng to.

Thực là quái đản cho cái tro`ng, không chịu lăn theo chiề`u hướng mà quay ngang mình lăn đế`n hướng Ngũ Diệu Yêu Hồ` với cái đà mau và mạnh một cách hãi hùng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ` trông thấ`y thấ`t kinh, cau đôi mày to:

- Có quý hiện? Quý hiện!

Vừa nói, nàng đưa tay hữu, quạt mạnh một chương, đạo kinh phong rít lên như xé không gian, tỏa ra luồng cự lực bay lông lóc và đánh mạnh vào cái trố ng.

- Rắ c! Bùm!

Một tiếng nổ vang trời, chiếc đại cổ bị đánh bể tan, thành muôn mảnh vụn, lộ ra một người vạm vỡ già nua Lão Hoa tử!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết t Lệ Hô`ng trông thấy lão Hoa tử reo lên:

- Thượng Quan bá bá! Bá bá làm gì ở trong bụng trố ng thế.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đưa đôi mắt hiên nhìn Tiết t Lệ Hô`ng, dịu giọng:

- Ta đang ngủ say, nếu không có Hô` đạo cô... đánh thức chẳng phải nằ m luôn đến sáng rồi!

Ngũ Diệu Yêu Hô` vừa thấy Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mặt mày biến sắc, toan tìm lối thoát thân.

Thượng Quan Kiệt có thân mình lớn như cái bồ, đứng trước mặt Ngũ Diệu Yêu Hô` cách bảy thước khi thấy nàng đôi mắt lảo liên, thân mình nhích động bèn cười hi hí nói:

- Hô` tinh! Ngươi toan chạy đi đâu?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết t Lệ Hô`ng nhìn thấy thân sắc của Ngũ Diệu Yêu Hô` biến đổi rất nhanh lấy làm lạ, bèn bước đến Thượng Quan Kiệt hỏi thật nhanh:

- Thượng quan bá bá! Mụ ấy nói phụ thân đã nhận mụ ấy làm nghĩa muội không rõ đúng thế hay chẳng?

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Ta không biết, ta không nghe, người hỏi lại nó xem sao.

Tiết Lộ Hồ nghe qua cả giận, hai hàm răng nghiến kêu ken két, tay hữu đưa ra song chưởng toan quật ngã Ngũ Diệu Yêu Hồ, lại nặng giọng bảo:

- Yêu hồ, người chớ cố ý nhục mạ ta!

Ngũ Diệu Yêu Hồ giận đến cùng cực quên cả sợ hãi, tay chưởng tay tiếp chiêu vừa mãnh to:

- Tiện tì! Dù danh tiếng của cha người, ta cũng dám hỏi nhục nữa là...!

Tiết Lộ nói dứt cả hai xông ra quật đầu kịch liệt.

Tiết Lộ Hồ quá giận ra tả chưởng, hữu chiêu vung ra bão táp chưởng chưởng đều lợi hại, chiêu chiêu đều trúng đích.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vừa né, vừa lùi cố trách những đường chiêu khốc liệt, nàng lại đưa ra những đường chiêu sở trường, cố đỡ những ngọn chưởng cừ khôi của Tiết Lộ Hồ vung tới tấp...

Chưởng phong tua ra từng trận, bóng người loang loáng tựa hồ n ma, trong nháy mắt không phân biệt được ai cừu ai bạn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt bỏ mặc cho hai kỳ nữ choảng nhau, lão lê tấm thân phục phịch bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp vừa cười hi hi bảo:

- Tiểu hài nhi, người ăn chay năm dất dấy à!

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, cố phân trần:

- Sư thúc! Yêu hồ` là hạng tà môn lợi hại!

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Tuyết Tình Kiếm và Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng, điề`m đảm bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Kia! Ngươi hãy nhìn xem chúng nó, đang xua chấ`t độc hương ra ngoài đấ`y!

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo ngón tay của lão chỉ chột thấ`y, Tuyết Tình Kiếm và Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng đang ngồ`i xế`p bắ`ng tròn trên thảm cỏ nhắ`m mắ`t dưỡng thầ`n, chính là đang hành công vận khí.

Cừ Thiên Hiệp chột hiểu kêu lên một tiế`ng Trại Đôn Dương mừng rỡ, chàng lại nghĩ Công lực quá dễ dàng mà ta quên đi mắ`t, chính vì ta kém kinh nghiệm nế`u ta sớm biế`t sẽ áp dụng ngay những điề`u thu lượm được trong hai độ kỳ duyên dùng nội công sửa khí đê` công, thì bắ`y giờ đã an nhiên vô sự rồ`i.

Nghĩ đê`n đây, chàng sửa tọa bộ, dùng thuật vận công khí hành công.

...Lúc bắ`y giờ, Tam Điềm Đào Hoa Mạnh Bà tử và Không Không Môn Ngô trung Sanh đã rời khỏi nơi vùng đấ`t phé` hu này, trừ Ngũ Diệu Yêu Hồ` và Tiế`t Lệ Hồ`ng đang hò hét đấ`u nhau, ngoài ra tứ bề` không có tiế`ng động nào khác nữa cả.

Cả hai kỳ nữ đấ`u với nhau trên dưới hai mươi chiêu, luận về` võ công kẻ tám lượng người nửa cân không hơn không kém là bao.

Nế`u luận về` chương pháp. Cái thê` thập bát chương là một môn chương đã đưa Cái Thê` Ma Quân Tiế`t Thê` Hùng lên tuyệt đỉnh vinh quang, Tiế`t Lệ Hồ`ng học được môn chương gia truyề`n uyên bác này, tự nhiên phầ`n thắ`ng về` tay nàng.

Bỗng nhiên, Tiế't Lệ Hô`ng thét lên:

- Yêu hô`! Mau nộp mạng cho ta!

Ngũ Diệu Yêu Hô` hét lên một tiế'ng, thân mình như mảnh khảnh nghiêng về` phía sau, uô`n bật như vành cung xung lên cao hai trượng.

- Toẹt!

Một tiế'ng kêu xé lụa nô`i lên, Tiế't Lệ Hô`ng đã nắ'm chặt nửa bộ đao bào bá kế't...

Thượng Quan Kiệt thấ'y thế` cười ngậ't nói:

- Tiế't hài nhi! Hiê`n diệt nữ của ta, ngươi đã thay đao cô thoát y, tại sao chỉ lột có phân nửa!

Tiế't Lệ Hô`ng vùng vắ'ng, ném nhanh nửa mảnh đao xuô'ng đấ't nói:

- Bắn thủ thật!

Thượng Quan Kiệt lại trêu thêm:

- Sao lại vắ't đi! Hãy đem về` cho gia gia ngươi xem, để rõ chiế'c áo hoa của cô em kế't nghĩa!

Tiế't Lệ Hô`ng cả thẹn nói như khóc:

- Hoa Tử bá bá! Xin bá bá chớ đùa! Nữ nhi chề't má't! Xung quanh bờ tường, bồ'n phía đèn đuô'c nổi lên đỏ rực làm sáng tỏ tòa hoang phế' Chung cổ lâu. Ẩn dưới ánh đuô'c bóng người hiện ra lố'nhố', hàng trăm người tay đuô'c tay đao, họ giơ lên cao và hò hét vang trời dậy đấ't, thanh thế' thật hãi hùng.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cau mày khó chịu, bắ`ng giọng nói trầ`m trầ`m bảo:

- Hảo Tra! Các ngươi thông báo khắ`p đại Ấ`p, đề` trương đuồ`c đỏ sáng trời, hầ`u đề` cao thanh thề! Chứ gì?...

Tiề`t Lệ Hồ`ng lầ`y làm lạ hỏi mau:

- Thượng Quan bá bá – Họ là ai? Và họ làm gì thề`...?

Trên bờ tường đột nhiên hiện ra bảy vị lão nhân đứng dàn hàng thành chữ nhấ`t, một người trong bọn cắ`t giọng cười to:

- Cừu Thiên Hiệp, mau dâng nạp quyền Thiề`t thư cho ta, thì miễn cho ngươi tội chề`t. Nề`u không ta sẽ biế`n ngươi thành cái xác cháy thui!

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt quét mắ`t nhìn bọn người lạ, bắ`t giác phá lên cười hi hi bảo:

- Thễ Vân Bang! Tam Tinh Tứ Thử!

Cừu Thiên Hiệp đang ngô`i vận công chuyển khí chợt nghe những lời của Tam Tinh Tứ Thử, khí giận bắ`c lên tới mặt, toàn thân rung động từng hồ`i, không kịp nghĩ suy lợi hại. Chàng vội đứng phắt dậy không ngờ thầ`n trí mờ ám, nội lực suy nhược, một tiề`ng “Phịch” khô khan nổi lên, chàng lại té ngô`i xuồ`ng đấ`t.

Tiề`t Lệ Hồ`ng vừa thắ`y thề`, lòng nàng nổi lên sự chua chát muôn phầ`n, chẳng khác nào kim châm muồ`i xát vào mình, chẳng còn kể đế`n gì cả, nhìn vào Cừu Thiên Hiệp trù mề`n bảo:

- Ngươi hãy an tâm ngô`i nghỉ mọi việc đã có ta gánh vác!

Vừa nói dứt, thân nàng nhích động toan bước tới trước, không ngờ...

- “Roẹt!”

Một tiếng động mạnh nổi lên, mũi tên lửa đỏ rực xé không gian, bay thành hình vòng cung từ phía sau bờ tường bắn tới.

Quá Thiên Tinh cười ha hả quát to lên:

- Ai nhúc nhích là tự chuốc lấy khổ vào thân!

Tiết Lộ Hồng sợ đối phương nổi giận dùng thuật loạn tiễn, tuy chính mình nàng đủ sức xung phá nhưng còn Cửu Thiên Hiệp nội lực chưa hồi phục thì làm sao tránh khỏi biển lửa của đối phương?

Nghĩ đến đây hai chân nàng run lên từng chập, vội dừng hẳn lại, không giờ thể công nữa, đoạn nàng quay sang Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thượng quan bá bá! Có diệu kế gì không?

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đầu bù tóc rối, vẻ mặt rãn lại, trầm giọng bảo:

- Lòng người gác độc, thật khó lường!

Tiết Lộ Hồng thiểu não nói:

- Chẳng nhẽ khoanh tay chờ chết hay sao?

Cửu Thiên Hiệp đau khổ như dao cắt chàng nghiến răng “kèn kẹt” vừa trầm giọng nói:

- Tam sư thúc! Tiết cô nương, nên rời khỏi đây cho mau!

Tiết Lộ Hồng thất kinh hỏi nhanh:

- Còn người thì sao?

Cừu Thiên Hiệp đôi mắt rực tinh quang, vừa cương quyết bảo:

- Tự ta có lối thoát!

Tiết Lộ Hồng cau đôi mày liễu, nàng hy vọng hỏi nhanh:

- Lối thoát bằng cách nào?

Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp:

- Ta dùng kế hoãn binh mà chờ đến sáng, lúc đó công lực vẫn hời thì ta có sợ gì chúng nữa?

Ngay lúc đó, Tam Tinh Tứ Thủ rống lên hô thúc:

- Ta đếm “Một, hai, ba” nếu người cường lý, không giao hiệp n Thiệt thư... thì sẽ ăn năn không kịp!

Tiết Lộ Hồng quá giận, bèn dùng lời khiêu khích hô to:

- Đã là hào kiệt phải xuống đây cho ta thấy chân tướng tuyệt học.

Phi Lộ Lưu Tinh Lệnh Hồng Tiêu, mỉm cười tự đắc:

- Ngạnh đầu! Đừng mơ mộng!

Thượng Quan Kiệt hô to:

- Thê Vân Bang tiểu bối! Người chẳng sợ bại hoại danh tiếng của một bang phái hay sao?

Quá Thiên Tinh cười hô hô bảo:

- Có trí dùng trí, có lực dùng lực, tiếng đời dư luận bỏ đi, ha ha!

Bạch Nhật Thử tiế p lời:

- Hoi đâu mà cãi nhau với chúng nó! Nào anh em! Chuẩn bị:

- “Cô c! Một!”.

Tiế ng con khăng gõ lên một nhịp và tiế ng người đấ m “một” vang lên điệu âm ba lạnh buồ t người.

Quá Thiên Tinh rô ng lên như quỷ sứ:

- Mau hiế n Thiế t thư! Tiểu tử họ Cừu nghe đấ y chứ!

Phi Độ Lưu Tinh Lệnh Hô` Tiêu rô ng lên:

- Hiện tại không còn một yêu cở nào thay thế đỡ lưng cho người đâu, mau hiế n nạp Thiế t thư... tiế ng đấ m “một” qua rô ì!

Lữ Dung Tinh to tiế ng nói tiế p:

- Người chớ trù trù do dự giữ lâ y Thiế t thư làm gì, người phải coi mạng mình là trọng.

Quá Thiên Tinh giờ cao song chưởng quát lớn:

- Hai! Tiế ng thứ hai đấ y nhé!

Phía dưới tường con khăng gõ lên một tiế ng “cô c” thứ nhì, vẫn không thấ y ảnh hưởng gì đố i với Cừu Thiên Hiệp.

Quả nhiên bọn Tam Tinh Tứ Thử nói thật, tiế ng gõ nhịp thứ hai vừa dứt. Đột nhiên vòng đai người siế t vào thêm, bốn bên bờ tường hiện lên vô số ánh đuồ c, khoảng đấ t nhỏ phế hư cở lâu tựa hô` như chim trong biển lửa đỏ rực trời.

Người mang vế t độc thương trong mình, Cừu Thiên Hiệp và Tuyệt Tình Kiế m chỉ còn nước nhấ m mắ t chờ chế t, thân xác vùi

trong ngọn lửa loạn cuồng, chứ không mong gì tìm ra biện pháp thoát thân!

Trên bờ tường Tam Tinh Tứ Thủ không ngớt tiếng reo hò thúc giục bang chúng siết chặt vòng vây.

Thước Y Du Long đứng tại chỗ, đưa tay ngoảnh c Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hò ng.

Tiế t Lệ Hò ng vội quay lại đố i diện, chờ đợi xem lão tử muố n gì? Nhưng... Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt không nói bắ ng lời mà đưa tay chỉ vào Tuyệt Tình Kiế m rồi lại đưa tay chỉ vào người nàng và chỉ vào Cừ Thiên Hiệp, sau cùng lão hai tay để ngang lưng ngã đầ u chúi tới trước.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hò ng bắ t giác then đỏ mặt, vì nàng hiểu Lão Hoa tử ra đầ u.

Thì ra lão muố n bảo “chính lão phải công lấ y Tuyệt Tình Kiế m, còn Tiế t Lệ Hò ng phải công Cừ Thiên Hiệp”, thiế t tưởng một cô gái đế n cập kê mà công trên lưng một cậu trai tuấ n tú, ô i chao! Thực là...

Nàng lại nghĩ:

- Cừ Thiên Hiệp trúng độc quá nặng, hoàn toàn không hay biế t gì, thì ngẫm lại có gì là xấ u hổ, vấ lại, lúc bắ y giờ chàng lại hoàn toàn vô lực, nhưng... khổ nỗi...”

Hoàn cảnh hiện tại không cho phép nàng suy luận nhiề u vì Thượng Quan Kiệt giương đôi mắ t nhìn nàng lom lom như chờ đợi trả lời.

Tiế t Lệ Hò ng chỉ còn một cách là gật đầ u thuận theo.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mỉm cười gật đầu lão lại đưa tay ra đầu hiệu tiếp.

Một tay chỉ vào đồ ng đá loạn phía trước, hai tay đem nhập lại thủ thế. Tiếp đến, lão quay tròn như tránh những mũi tên. Ý lão “ám chỉ đồ ng đá loạn là ám khí, hai tay chấp lại quay tròn là phá vòng vây, “có nghĩa dùng đá nhỏ phá vây”.

Tiết Lệ Hồ ng gật đầu hiểu rõ, hai chân nàng di động nhẹ đi liền đến bên Cừu Thiên Hiệp dáng ngồ i xếp tròn trên đất chẳng xa lắm...

Ngay lúc đó, từ phương xa tiếng gà gáy rộ, chó sủa “uông uông” báo hiệu canh tư đã hết.

Trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng nói to:

- Các người thật là kẻ không thức thời vụ, thì các người chó trách lão phu đây độc ác nhé.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nhanh như điện xẹt, chớp mình đã đến bên Tuyệt Tình Kiếm khách, vừa cất tiếng bảo nhỏ:

- Lão Ngũ! Leo lên lưng ra mau! Ôm cho chặt vì ta phải vận chưởng phá vòng vây tên lửa!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồ ng cũng bước đến quy phục trước mặt Cừu Thiên Hiệp, cất giọng oanh run rẩy bảo:

- Lại đây, leo lên lưng ta mau, người khá mà lo giữ cho chặt... chứ ta không thể dặt dìu người được! Chỉ vì....

Lúc đó, trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng hô i thúc thuộc hạ:

- Các bạn chuẩn bị! Phóng!

Tiếng nhịp sanh thứ ba tiếng lại vang lên:

- “Cô c! Cô c! Cô c!”

Tiếp theo đây, những tiếng kêu “vút, vút, véo véo”, tên lửa xạ ra rợp trời, tựa hồ như bày rả rỡ múa loạn giữa không gian, chỉ thiếu tiếng kêu sấm rền gió thét.

Hai chiếc bóng đen, lay động phía dưới đất.

Thượng Quan Kiệt kêu rống lên:

- Tiếng nữ nói, hãy nới gót ta!

Vừa nói dứt lời tay tả lão vung ra nhiều đạo kinh phong đánh bạt hết những mũi tên lửa rơi tả tả, một tay bắt những phiến đá gồ ghề, nhỏ hướng vào bờ tường viện phóng tới như bay biếc.

- “Soạt, soạt! Vèo vèo”

Những mũi tên lửa như cuồng phong, bão vũ bay sáng rực một góc trời như hàng ngàn ngọn pháo bông đổ t lên giữa đêm dạ hội Ngân tiên.

Bỗng nghe...

Trâu Sơn Tiên Viên Hích Lượng kêu rống lên thảm một cách kinh hoàng.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt hô to những tiếng lợi hại.

Hoa khôi lệnh chủ lệ Hồ ng cũng hô hét không thôi.

Thượng Quan Kiệt và Tiếng Lệ Hồ ng miệng reo hò tay không ngớt vẩy động, từng viên đá nhọn thi nhau bay vút lên bờ tường, trúng vào

những tên bang chúng Thê Vân Bang. Chúng thi nhau cả loạn và kêu lên ới ới! Nhiều tên giỏi võ thuật né tránh và nhảy ra ngoài, còn một số bị té rơi xuống đất vỡ sọ chết ngay.

Lúc bây giờ, nên trời đỏ rực như màu máu, vì những ngọn tên lửa thi nhau bay lượn giữa khoảng không, và tiếng người kêu la thê thảm vang lên không dứt, làm kinh động dân chúng ở quanh vùng Cổ lâu hư phế. Tòa cổ lâu độ hai, ba mươi trượng vuông, bao bọc bởi bức tường cao trên hai trượng, vì khoảng đất quá hẹp nên Thượng Quan Kiệt chỉ nhún mình vài cái đã đến gần chân tường viện.

Khi bước chân vừa chạm đất u bờ tường, Thượng Quan Kiệt đã vùng mạnh song chưởng, trên tường độ mười tên hán tử bị chưởng phong đẩy mạnh bay văng ra xa mấy trượng, kêu rống lên thê thảm và rơi mạnh xuống đất vỡ sọ.

Bây giờ, Tam Tinh Tứ Thủ, vội chen vào vòng vây bọn chúng đứng xa xa, trương nỏ bắn vào Thượng Quan Kiệt những mũi tên lửa đỏ.

Thượng Quan Kiệt rống to lên:

- Thủ bô i, chúng bay to gan thật!

Tai lão lại nghe Quá Thiên Tinh hét ta lên:

- Các anh em! Mau xạ tiễn vào con ngạnh đất u!

Vì, Hoa Khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hò công lực tự nhiên chẳng bằng Thượng Quan Kiệt, vả lại nàng là thân phận gái, sức lực thế nào sánh kịp hán tử nam nhi, lại thêm gánh trên lưng một người, lẽ tự nhiên sự mau lẹ đâu sánh bằng Thượng Quan Kiệt nên rơi lại phía sau rất xa.

Chỉ vì Thượng Quan Kiệt đánh bật má'y mũi tên lửa rơi ngập cả lô' i đi, tuy không trúng vào mình nhưng hơi khói bay lên mù mù mịt mịt nên nàng không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Nàng cố' gượng mở má't, hơi khói xông vào làm cho nước má't tuôn trào, nàng nhìn qua cảnh vật thấy lò' mờ.

Lúc đó, những tay xạ thủ của “Thế Vân Bang” vừa thấy bóng người là buông tên như lửa tấp, Thượng Quan Kiệt lẹ như giao phong, nương gió tới trước vùn vụt, Tiế't Lẹ' Hô'ng chạy lẻo đẻo theo sau, vô hình trung nàng bị má'y mũi tên xạ trúng.

Bấ'y giờ, Thượng Quan Kiệt thấy vùng đất phê' hư khói bốc lên ngắ't trời, thế' lửa dậy phùng phùng, mà không trông thấy Tiế't Lẹ' Hô'ng vượt lên bờ tường, hiển nhiên nàng bị rơi phía sau.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cảm thấy lòng mình đau như xé vội hướng ra sau gọi nhanh:

- Tiế't hài nhi! Ta ở tại đây! Tiế't hài nhi ngươi ở đâu?

Không nghe tiếng đáp lại Thượng Quan Kiệt nóng lòng như lửa đô't, đẩy mạnh song cửa'ng đánh thẳng vào mặt Tam Tinh Tứ Thủ, đô'ng thời lão quay mình ra sau chạy xông vào biển lửa.

Bỗng thấy Hoa khôi lệnh chủ Tiế't Lẹ' Hô'ng lưng còng Cừu Thiên Hiệp quờ quạng đi trong vậ'ng khói mịt mù, đôi má't đỏ như quả đào chín gắ't, nước má't chảy ràn rụa ướt cả mũi lại thêm khói, bụi bám vào, khiế'n gương mặt đỏ hường của nàng lem luố'c bản thủ như kẻ bị rơi xuố'ng bùn... sánh với gương mặt bóng loáng như tượng đô'ng đen của Lão Hoa tử không kém lắ'm, chiế'c áo màu bích lục bị cháy loang lổ' m đô' m khiế'n người nhìn vào không tưởng được đó là Hoa khôi lệnh chủ Tiế't Lẹ' Hô'ng, mà tưởng là cục than lửa biế't đi...

Ngay lúc đó, Tiệp t Lệ Hò`ng hai tay không ngớt giao động cô` dập tắt những đốm lửa cháy trên mình nàng và cháy trên áo Cừ Thiên Hiệp, cho nên hai chân loạng choạng, thân thể đảo nghiêng, thật là kinh hoàng vạn trạng.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thấ t thanh:

- Tiệp t cô nương! Hãy ném tôi xuô`ng mau chạy thoát khỏi biển lửa! Đừng nên vì tôi mà khổ lụy.

Tiệp t Lệ Hò`ng dùng một tay gạt mạnh những mũi tên lửa bay tới tấp, một tay phui mấ y đốm lửa cháy trên áo, hơi thở “ô` ô`” vừa dịu dàng bảo:

- Người đừng lo lắ ng vô ích, sự thể như vậy, nế u chế t.. chúng ta cùng chế t với nhau!

Nàng nói đế n đây, tự cảm thấ y đã lỡ lời, bèn đổi giọng nói:

- Không có gì đáng ngại – người hãy an tâm!

Bấ y giờ, Thuộc Y Du Long Thượng Quan Kiệt quay mình lại thúc giục:

- Mau lên, hãy theo ta, nhún mình lên! Trên bờ tường có lố i thoát cho chúng ta!

Tiệp t Lệ Hò`ng cắ n rằng chịu đựng, nàng cô` vận dụng toàn lực công phu vừa ứng tiế ng đáp:

- Lên được.

Khi hai người cô` xông lên dứt lửa lên đế n bờ tường thì lão hớn tử bị cháy xém nửa bộ râu, trông khó nín cười.

Nguyên toàn thể bang chúng Thẻ Vân Bang tổng số đến cả ngàn người, trong nháy mắt chúng đã tê tịu không sót một tên.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt công lực tuy cao, nhưng bấy giờ mồ hôi nhễ nhại, ướt cả áo quần, hơi thở phát ra hồng hộc.

Tiết Lệ Hồng nhìn lại bản thân mình thấy bèo nhèo dơ dáy chẳng khác tên khất cái bị mưa, bất giác nàng phá lên cười khúc khích vừa nhủ thầm:

- Con gái thiếu đức hạnh, nên mới thế này?

Nàng đang miên man nghĩ ngợi, Bỗng thấy từ Đông, Tây, Nam, Bắc, bóng người vô số chạy rầm rộ trên đường, hướng vào tòa Hư phé Cổ lâu, cùng với tiếng phen la và tiếng người hò reo dậy đất.

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

Tiêm Long Cốc câu thần y

Hoa khôi lĩnh chúa Tiết Lệ Hồng hô lên:

- Không xong rồi, hãy chuẩn bị chiến đấu đi.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nháy mắt ra dáng ngăn cản:

- Tiết cô nương! Không nên hấp tấp, hình như quan lại đến cứu hỏa!

Lúc ấy tiếng người mỗi lúc một gần, quả là đám hậu cận quan nhà địa phương xua bá tánh mang theo vật cứu hỏa đến, chứ không phải bọn thủ hạ của Thử Vân, Tiết Lệ Hồng buột miệng nói:

- Dù vậy ta cũng phải đi ngay đây! Vì án mạng là việc nhỏ, trái lại việc làm cho lòng người khiếp sợ là tội phạm thường quý vô lâm.

Thượng Quan Kiệt bỗng dừng nhit miệng nói:

- Đại quá! Có một nơi hay quá mà lại nghĩ không ra, cô nương, mau lên, theo tôi đây.

Chàng công Tuyệt Tình Kiếm chạy một hơi như tên bay ra khỏi thành.

Tiết Lệ Hồng tuy nội lực hao tổn rất nhiều, nhưng nôn nao vì háo thắng, lại thêm người công trên lưng là Cừu Thiên Hiệp, một người mà nàng hết lòng yêu chuộng. Vì thế dũng khí tăng thêm cho nàng không ít, khiến nàng cũng chạy theo kịp Thượng Quan Kiệt. Ra khỏi thành không xa, trời đã hùng sáng.

Thượng Quan Kiệt không chạy theo quan bộ mà cứ chạy tắ t theo đường mòn. Mặt trời đã lên cao, độ chừng đi được năm bảy chục dặm. Tiế t Lệ Hô`ng đã đổ mồ` hôi như tắ m, thở hỏn hỏn.

Cừ Thiên Hiệp kê` tai nằg nhỏ nhẹ:

- Tiế t cô nương! Thật làm nhọc cô nhiề`u quá! Tôi sẽ lắ y gì báo đáp đây?

Mặc dù đã mệt đuô`i người, nhưng được nghe giọng nói êm đẽ`m, nằg cảm thắ y sung sướng vô cùng. Nằg muố`n nghe thêm một lầ`n nữa nên hỏi lại:

- Chàng nói chỉ vậy?

Cừ Thiên Hiệp dịu dàng nói:

- Tô`i hôm qua, nế`u không có cô nương thì tại hạ đã bị thiêu rụi trong lửa! Tình nghĩa khiế`n tôi ghi nhớ cả đời dù phải nát thân cũng không đủ để bào đáp!

Tiế t Lệ Hô`ng liế`c mắ t nhìn xoáy về` phía sau để trả lời thì Thượng Quan Kiệt đã dừng chân cách lố`i mười mắ y trườg ở đắ`ng trước, đặt Tuyệt Tình Kiế`m xuố`ng trên một mảnh đá to và nói:

- Tiế t cô nương! Đã tới nơi rồi!

Hoa khôi lệnh Chúa Tiế t Lệ Hô`ng xoay đầ`u về` phía Cừ Thiên Hiệp ở sau lưng mỉm cười nói:

- Chàng đừng nổi cơn ghen nhé! Chỉ câ`n chàng hiểu lòng ta là được.

Nói xong, mặt nằg càng ửng hỏ`ng, ráng sức vùng lên, chỉ ba lầ`n uố`n lưng liễu thì đã tới chỗ Thượng Quan Kiệt dừng chân và

nói:

- Bác Thượng quan đã tới đâu rồi?

Thượng Quan Kiệt chỉ xuống khe núi nói:

- Tiêm Long Côc!

Nơi đây, một khe núi toàn là nhà lũy tre, với nhành liễu dập dềnh, cảnh sắc như hoa, không khác Thế ngoại Đào nguyên là một nơi tuyệt hảo! Thượng Quan Kiệt bỗng chuyển động hai cánh tay, ngược mặt lên trời hét lên một tiếng dài như rống thét cộp gầm tiếng vang tứ bề làm rung động đến lá rơi từng mảnh.

Vừa dứt tiếng thì bỗng thấy một hình ảnh màu vàng, dài ôm gầy từ trong nhà lá dưới khe trỗi lên ba trượng với thuật khinh công Tiêm long thẳng thiên giông hệt như một con hạc vàng cất cánh bay lên núi.

Hình ảnh này còn đang ở nữa chừng, khe núi thì đã có tiếng vang:

- Đờ khôn! Đã đến Tiêm Long Côc mà còn muốn chờ ta sắp hàng nghinh tiếp sao.

Vừa dứt lời thì bóng vàng đến nơi. Một ông già cao gầy gò, độ ngũ tuần, mặc áo lụa vàng, phấp phới trước gió đầu cột khăn giác, sắc mặt hồng hào râu mọc năm chòm. Quả là một kẻ xuất trần siêu tục, tất nhiên là vị ẩn sĩ.

Ông ta vừa thoáng thấy Tuyết Tình Kiêm nằm trên tảng đá, Tiệt Lệ Hồng đứng gần một bên Thượng Quan Kiệt hơn thế, trên lưng nàng còn đang cõng Cừ Thiên Hiệp, lão cau mày tỏ vẻ không vui nói với Thượng Quan Kiệt:

- Lão già mày kia, người định phá ta đây ư?

Thuân Y Du Long Thượng Quan Kiệt có vẻ mất tự nhiên gương cười nói:

- Vì bất đắc dĩ, nên tôi mới...

Lão già không chờ dứt lời, xua tay ngang nói:

- Người không biết những điều ta căm kỵ sao? Lại còn cố ý làm cho ta khó chịu à?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng không hiểu được họ nói điều gì nên không tiện mở miệng, nhưng nghe giọng nói và thái độ thẳng thắn của lão già, hiển nhiên là không vui lắm, nàng nghĩ thầm:

- “Trong võ lâm lại có người ăn nói một cách nghiêm khắc trước mặt Nhị Tằng Nhị Cái Tam Kiếm Khách thì quả là một việc hiếm có”.

Nghĩ đoạn, nàng định xen vào nói cho đỡ sự bất bình thì Thượng Quan Kiệt đã mỉm cười nói:

- Tôi thừa hiểu huynh ở đây đã thế không tiếp xúc với giới giang hồ, trừ ra tôi, lão ăn mày này, ít người biết được đâu. Phen này vạn bất đắc dĩ, xin thông cảm cho.

Lão già lạnh lùng đáp:

- Không thể được!

Lời nói cứng rắn không chút tình cảm, làm cho Tiết Lệ Hồng nổi giận không dằn lòng được nữa, bèn nói to lên:

- Không được? hà hà... không được cũng phải được!

Lão già giận dữ biến sắc mặt xoe tròn đôi mắt nhìn Tiể t Lệ Hô`ng hỏi:

- Mi là ai?

Tiể t Lệ Hô`ng càng giận nói:

- Ông không có quyề`n biể t.

Thượng Quan Kiệt vội vã chạy lại nói:

- Không phải người ngoài, không phải người ngoài.

Nói xong liề`n chỉ lão giới thiệu:

- Đây là vị Thầ`n y khét tiế`ng, Hoa Tử Phong Hoa Lão tiế`n bồ`i.

Tiể t Lệ Hô`ng đang cơn thịnh nộ chẳng những không thi lễ lại khinh bỉ nói:

- Kiể`n nghĩa dũng vị là bốn phận của nhà võ, có đâu chúng ta dừ`ng chân một chút cũng không được? Thê` thì đâu phải là bậc tiế`n bồ`i đáng kính?

Thầ`n y Hoa Tử Phong biể`n sắc đứng thủ thê` quát to:

- Tiể`n bồ`i! Ngươi dám lớn gan?

Tiể t Lệ Hô`ng cũng không nhin, nàng gắ`n giọng từng tiế`ng:

- Ông định làm gì tôi?

Thượng Quan Kiệt liề`n lách mình ra trước dụ`ng giọng nói với Hoa Tử Phong.

- Nàng là con gái của Ma Lão Đại, Tiể t cô Nương, người ta gọi Hoa khô`i lệnh chúa Tiể t Lệ Hô`ng.

Thần y Hoa Tử Phong cau mày lại nói:

- Con gái của Ma quân, có phải là Độc Mẫu Đơn chăng?

Tiết Lệ Hồng nghe nói mặt xanh như tàu lá hét lên:

- Nói bậy!

Không ngờ Thần y Hoa tử Phong ngược mặt lên trời cười lâu lâu mới nói:

- Con nhỏ này dữ quá! Sở dĩ già đây không chấp trách là vì nghĩ lúc con còn nhỏ mới học nói bập bẹ mà già đã đến chơi lần đầu tiên, chứ có phải Tiêm Long Côc này là Ma vẽ bùa của cha mi đâu?

Nói xong lão chỉ Cừ Thiên Hiệp trên lưng nàng hỏi:

- Nó là ai?

Thuần Y Du Long Thượng Quan Kiệt sợ Tiết Lệ Hồng lại có lời chòng chỏi làm mất lòng vị quái nhân đương kim thần y, tiên nhanh miệng đáp:

- Hả cũng không phải người ngoài mà là người nô i nghiệp của Đâu đà đại ca đấy!

Thần y Hoa tử Phong lại cười dài và đắc chí reo to:

- Tái Tinh Quan đã có người nô i nghiệp. May lắm, may lắm.

Tiết Lệ Hồng thấy lão tử cứ nói đùa nàng sốt ruột nói:

- Thực ra ông có bả ng lòng cho chúng tôi vào nhà nghỉ ngơi một lát hay không?

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi rồi buộc lòng nói:

- Ta niệm tình hai bạn cô ́ giao, đã trên hai mươi năm cách biệt nên tạm thuận cho vào một lầ ́n, nhưng lầ ́n sau không được!

Thuầ ́n Y Du Long Thượng Quan Kiệt cười hỉ hả:

- Nhờ ân trên hộ độ!

Nói xong cớ ́ng “Tuyệt Tình Kiế ́m” đang ngồ ́i trên tảng đá lên và nói:

- Chúng ta hãy vào thôi!

Không ngờ thầ ́n y Hoa Tử Phong bỗng thét lớn:

- Lão ăn mày! Khoan đã!

Thượng Quan Kiệt lại phải dừng lại hỏi:

- Quân tử lời nói nghìn vàng, sao còn muồ ́n nói quanh gì nữa?

Thầ ́n y Hoa Tử Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Quân khô ́n. Hôm nay mi phá điề ́u câ ́m kỵ thứ nhấ ́t của ta, hễ như chuyện đã đành, nhưng phải biế ́t điề ́u một chút đừng phá điề ́u câ ́m kỵ thứ hai của ta nữa chứ.

Thượng Quan Kiệt nhăn răng cười mà không trả lời, chỉ quay qua nhìn Tiế ́t Lệ Hồ ́ng khoắ ́c tay nói:

- Đi mau lên, đừng để ông thầ ́y giang hồ ́ trở miệng, làm mấ ́t chỗ nghỉ ngơi của chúng ta.

Vừa nói lão vừa bước nhanh xuồ ́ng khe.

Tiế ́t Lệ Hồ ́ng thầ ́m hiểu rằ ́ng đệ nhấ ́t câ ́m kỵ là tìm một vài người như Thượng Quan Kiệt chẳng hạn, ngoài ra không ai được tiế ́n một bước nào Tiề ́m Long cô ́c này còn câ ́m kỵ thứ hai thì chưa hiểu

là gì, nhưng Thượng Quan Kiệt đã khoả'c tay bộ báo đi thì nàng không ngậ'n ngại vớ'c Cừu Thiên Hiệp lên vai mạnh dạn xuô'ng khe không ngờ Hoa Tử Phong xuô'ng sau mà tới trước, đã xô hai cánh cửa cây ra đưa tay tiế'p khách.

Đây là một gian nhà lá rộng rãi, ngoài Hoa Tử Phong ra còn có bô'c n'đưa tiểu đồ'ng lố'i mười ba tuổi lo việc trà nước đãi khách.

Các gian phòng trong nhà đề'u đạ'ng bằ'ng tre Hô' Nam trù ra một gian dùng kính và treo tấ'm biển Bách Thảo Đường khắ'c bằ'ng tre. Mấ'y gian khác đề'u dựng vách n'ữa chặ'p rấ't đẹp và thanh nhấ làm cho kẻ vào nhà có cảm giấ'c mát mẻ và sắ'ng khoái.

Thượng Quan Kiệt đặt Tuyệt Tình Kiế'm trên một chiế'c giường tre, căn dặn Tiế't Lệ Hô'ng:

- Hãy để tên tiểu tử đó xuô'ng rồ'i chúng ta cùng đi!

Lão nói có vẻ thật tình lắ'm khiế'n Tiế't Lệ Hô'ng ngơ ngác chưa kịp thoát ra lời thì Thầ'n Y Hoa Tử Phong nghiêm nét mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Thê' chưa đủ sao? Còn muô'c giở trò gì nữa đó? Ta cho người biế't, người không có quyề'n phá lệ của ta một lầ'n nữa đấ'y chớ.

Thượng Quan Kiệt lắ'c đầ'u nói:

- Tôi có phá luật lệ gì đâu? Ai bảo tôi phá luật lệ?

Thầ'n y Hoa Tử Phong chỉ Tuyệt Tình Kiế'm và Cừu Thiên Hiệp nói:

- Vậy mi để lại hai người đã bị nhiễm độc này ở lại đây là nghĩa gì?

Thượng Quan Kiệt nói:

- Một mình là bạn của huynh, một người là kẻ nô i nghiệp duy nhấ t của bạn huynh, họ sẽ chề t không chỗ chôn, anh có lo việc an táng cho họ cũng chỉ là việc nghĩa, không thể từ chồ i kia mà!

Thầ n y Hoa Tử Phong hỏi vặn lại:

- Còn về` phầ n huynh?

Thượng Quan Kiệt không một chút do dự đáp:

- Tôi đi trả thù cho họ!

Thầ n y Hoa Tử Phong trầ m ngâm một hồ i, lão cảm thấ y như không thể chồ i từ, nhưng lại cắ n răng nói:

- Dù sao tôi cũng không thể phá lệ này nữa!

Tiề t Lệ Hồ ng bỗng dương mày hướng về` Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Lệ gì gọi ră`ng phá lệ?

- Mười mấ y năm về` trước ông ta rửa tay rời khỏi giang hồ` bèn tự lập ba điề u đại câ m:

Một là không cho nhân vật giang hồ` bước vào Tiề m Long Cô c, hai là không chữa bệnh cho bấ t cứ ai trong làng võ. Để tránh gây ra ân oán có thể bị lôi cuố n vào vòng...

Tiề t Lệ Hồ ng nghe tới đây không nhin được nữa, nàng bắ`ng giọng mũi, tỏ vẻ khinh thường:

- Hừ! Hừ!

Thầ n Y Hoa Tử Phong thấ c mắ c thái độ của nàng liề n nổi giận hỏi:

- Cô nương cười cái gì?

Tiê't Lê Hô`ng bậm miệng nói:

- Ông làm cho người ta bấ't tức cười:

Hoa Tử Phong là bậc giang hô`, tên tuổi hiể'm có, chẳng những y đạo thông thầ'n, cả nội ngoại công cũng liệt vào hàng tiể'ng tăm nhấ't, có bao giờ bị chề'nhạo mấ't mặt như thế? Nên hậm hực nói:

- Đồ` hồn láo! Dám cả gan!

Không thấ'y lão xê dịch đôi chân lão đã tới trước mặt Tiể't Lê Hô`ng nạt lớn:

- Cha mi đồ'ỉ với ta chưa chắ'c dám khinh thường như vậy.

Tiể't Lê Hô`ng thản nhiên nói:

- Có lẽ nhưng tôi thì khác.

- Mắ'y ý cái gì?

- Không ý gì hế't!

- Mi xem thường Tiể'm Long Cô'c hay khinh bỉ ta?

- Ha...ha... đã thấ'y người sắ'p chề't mà không cứu thì đâu phải là người đáng cho tôi tôn kính?

Hoa Tử Phong dụ giọng phân trầ'n:

- Con nên hiểu, giới giang hô` dễ vào khó ra, một khi đã dầ'n thân vào rô'ỉ muố'n rút chân ra không phải dễ.

Hoa khô'i lệnh chúa nghe xong ngược mặt lên trời cười ngắ't ngửa.

Thầ n Y Hoa Tử Phong lấ y làm khó chịu vội hỏi:

- Có gì đáng cười như vậy?

Tiê t Lệ Hô ãg nín bật, nghiêm sắ c mặt đáp:

- Hễ là chính nhân quân tử trong võ lâm thì việc làm chỉ dựa vào nhân nghĩa, không câ n tính đế n sự lợi hại. Có ngờ đâu một bậc tiê n bô i lừng danh lại có cử chỉ ngại ngùng như vậy, khiê n kẻ hậu bô i chúng tôi được sáng mắ t vì được học hỏi thêm nhiê u điê u mới lạ!

Thượng Quan Kiệt thắ y đôi mắ t thầ n liê c mắ t mãi, lão mừng thắ m và lấ y làm thích thú với tài ăn nói hoạt bát của Tiê t Lệ Hô ãg, nhưng lại muô n kê m hãm, bèn nói:

- Con nhỏ này, sao dám nói sắ n sả như vậy? Không nên đâu!

Tiê t Lệ Hô ãg nói tiế p:

- Chuyện đáng nói phải nói, đã nói thì không ngắ n ngại gì cả đó là bản tính trời sanh vậy.

Thầ n y Hoa Tử Phong đỏ mặt nói:

- Mi bảo ta sợ sệt ư?

Tiê t Lệ Hô ãg không trả lời, một mực nói tiế p:

- Xưa người lương y đã cắ t thịt đùi mình để cứu bệnh người. Nê u cứu người mà nghĩ đế n sự lợi hại cho mình trước thì kẻ xả thân thủ nghĩa có phải trở nên người đại dột không? Kẻ kiê n nghĩa dũng vi há cũng toàn là hạng điên rồ hay sao? Thử hỏi tiê n bô i tìm ra những phương thuô c thầ n hiệu làm gì? Nê u nói rằ ng để thúc thủ trước chứng trùng độc nguy kịch này thì đó là một việc khác.

Nàng đoán những lời lẽ này có thể làm cho Hoa Tử Phong thẹn mà nổi giận làm hung, nên nàng chuẩn bị lấ'y thê' nhảy ra bên ngoài.

Ngờ đâu Hoa Tử Phong đã không giận mà lại cười:

- Há! Há! Lý lẽ của con cháu có thể bẻ gãy được lý lẽ của ông cha, lão phu nay đã bị con sắ'p xề'p vào hạng tội lỗi rô'i Ha! Há!

Tiê'ng cười vừa vang đế'n dưới hiên thì Hoa Tử Phong vào đế'n Bách thảo đường.

Thượng Quan Kiệt hướng về' Tiê't Lệ Hồ'ng đưa ngón tay cái và nói:

- Giỏi lắ'm! Được lắ'm!

Tắ'm màn tre vừa hé mở, Thầ'n y Hoa Tử Phong đã xách một cái giỏ tre từ trong Bách thảo đường bước ra, trong giỏ đầ'y nhóc những ve thuố'c vừa lớn vừa nhỏ, có gầ'n một trăm mười mắ'y cái ve đủ màu mà hình trạng khác nhau, ve nào cũng có sắ'p trên nút.

Lão lườm Tiê't Lệ Hồ'ng một cái và đỏ mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Đừng có đắ'c ý, sở dĩ ta phá lệ này là vì con nhỏ này chứ mi đồ' ăn xin, ta có đế'm xĩa vào đâu!

Thượng Quan Kiệt cười ha hả nói:

- Đú'ng rô'i! Về' ngôn ngữ thì tôi nói không ra lẽ thật nhưng, về' võ thì đỡ được vài đòn đánh chó cũng đã khá lắ'm rô'i.

Lúc bắ'y giờ Hoa Tử Phong đã buông giỏ xuô'ng đi lại bên cạnh Cừ Thiên Hiệp, đặt tay bắ't mạch, bỗng lão la thắ't thanh:

- Tại sao lại thê' này! Vì lẽ gì?

Tiê't Lệ Hô'ng và Thượng Quan Kiệt đề'u giật mình, mắ't nhìn Hoa Tử Phong kinh ngạc, và đờ'ng thanh hỏi:

- Sao đó? Không lẽ...

Thầ'n y Hoa Tử Phong mảy nói:

- Người bị trúng Tồn người Dâm Độc nhưng chân khí chưa bị động đê'n Tinh cô' Thầ'n ninh công lực chớ'ng khởi này do đâu mà có? Thật khó hiểu quá!

Tiê't Lệ Hô'ng nghe vậy mới yên lòng.

Thượng Quan Kiệt cũng như trút được cục đá trong lòng, vỗ ngực nói:

- Thê' mà làm tôi sợ muô'n chế't, tôi cứ tưởng vô phương điề'u trị chứ.

Thầ'n y Hoa Tử Phong còn đang thắ'c mắ'c nói:

- Đây là một kỳ nhân mà trong đời lão phu chưa từng gặp, không cầ'n thúc mạnh, chỉ dùng một ít thuô'c thanh lương nhẹ nhàng thì thắ'y đỡ ngay.

Vừa nói lão vừa lấ'y từ trong giỏ ra một cái ve cầm thạch rút ra một giọt thuô'c xanh, nhỏ như hột đậu xanh bỏ vào miệng Cừ Thiên Hiệp rồ'i đi qua bên Tuyết Tình Kiế'm bắ't mạch rồ'i lắ'c đầ'u nói:

- Lão tướng Dương Lâm không bắ'ng tiểu tướng La Thành.

Trong khi nói, đôi mày lão nhăn nhó, lắ'c đầ'u thở dài, có vẻ như xúc động vô ngầ'n:

Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thế thì lão này thế nào?

- So với thắ`ng nhỏ này khác một trời một vực, tuy không phải ngại đứ`n tánh mạng, nhưng trúng độc đã sâu, tinh tiể`c nguơn tán, dù có yên tâm điề`u dưỡng cũng phải mấ`t ít nhấ`t là 49 ngày mới có thể phục nguyên.

Tiể`t Lệ Hô`ng ngẫm nghĩ người yêu mình được trời phó cho một khí phẩ`m khác thường, thắ`m trộm nhìn Cừu Thiên Hiệp nắ`m trên ghề`tre, trong lòng có một niề`m an ủi vô bờ.

Lúc bắ`y giờ Thắ`n y Hoa Tử Phong đã lắ`y một đồ`ng kim vàng chăm chú đứ` vào đường huyết của Tuyết Tình Kiể`m.

Rồ`i soạn ra ba bớ`n thứ thuố`c viên sắ`p xế`p cho uồ`ng và quét dọn chỗ nơi cho bớ`n người nắ`m nghỉ.

Trải qua mắ`y ngày đêm nhọc nhắ`n, Tiể`t Lệ Hô`ng nay mới được rử sạch cát bụi, lo trang điể`m.

HỒI THỨ HAI MƯỜI BẢY

Hạ Lan Sơn ngộ kỳ nhân

Hôm sau Cừ Thiên Hiệp đã hết hơi độc, chỉ còn chưa được phục sức thôi, còn Tuyệt Tình Kiếm vẫn còn mê man chưa tỉnh.

Hoa khôi lệnh chúa Tiếu Lệ Hồng tuy đã biết Cừ Thiên Hiệp sức khỏe không có gì đáng ngại cả, nhưng cũng theo chàng săn sóc cả đêm.

Sau bữa cơm Thượng Quan Kiệt nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Trong giới giang hồ hiện nay tuy yên ổn không có gây nên sóng gió, nhưng bên trong ngấm ngấm sát khí. Lần này mi về phía bắc tìm cha, là một điều hiều đạo ta không thể ngăn cản được, chỉ mong rằng mi sớm trở về, có thể sau này mi là kẻ cầm đầu trong võ lâm.

Cừ Thiên Hiệp miệng nói “không dám” nhưng trong lòng nổi lên một niềm tự hào.

Hai hôm sau, Thượng Quan Kiệt từ giả ra đi, để Tuyệt Tình Kiếm ở lại điều trị.

Cừ Thiên Hiệp đã liên tiếp trong hai ngày nói chuyện tâm tình với Tiếu Lệ Hồng, đôi bên đã hiểu nhau gạt bỏ những thành kiến năm xưa và đã nhen lên một mối tình bất diệt.

Nhưng hảo cảnh bất thường, dù sao Cừ Thiên Hiệp cũng phải ra đi, Tiếu Lệ Hồng nhất định cùng đi cho có bạn. Cừ Thiên Hiệp từ chối bằng những lời lẽ khéo léo và từ giả Thân y Hoa Tử Phong rời khỏi Tiềm Long Cô.

Cừu Thiên Hiệp ra đi lẻ loi một mình, hồ i tưởng những điề u tao ngộ từ khi đặt chân lên đường đời. Chàng cảm thấ y trừ ra một số ít người xấ u, mình đã thọ ân rấ t nhiề u người. Đại trượng phu ân oán phân minh, phen này nế u tìm được cha mẹ, thì phen này dù có chề t số ng cũng phải làm sáng tỏ thân thề của mình để báo đáp ơn nghĩa đã mang nặng. Nhưng ... phải báo đáp cách nào với Tiế t Lệ Hồ ng? Đây là một vấ n đề nan giải.

Nghĩ đế n đây chàng đã rời xa thành Hàm Dương. Dọc đường chàng thấ y vô số người trong võ lâm lai vãng. Nhưng vì muố n đế n Hạ Lan Sơn nên tìm cách lánh họ. Chàng tìm làng mạc lánh nghỉ ngơi để khỏi phải sanh ra nhiề u chuyện lời thôi.

Đã hơn một ngày, đeo đuổi cuộc hành trình. Một hôm dừng vùng núi Hạ Lan Sơn.

Hạ Lan Sơn lúc bấ y giờ đã phủ đầ y sương tuyết t trắ ng xóa mênh mông cả nghìn dặm. Nô i liề n vô số đò i núi trùng điệp và cao vồi vọi gió lạnh thấ u xương tủy.

Nội công của Cừu Thiên Hiệp rấ t thâm diệu nên dù nóng hay lạnh đế n đâu chàng cũng không ngại. Khi đi sâu vào núi thì thấ y vắ ng vẻ vô cùng... thậm chí câ m thú cũng không có thì làm sao thăm dò được tin tức. Nhưng chàng vẫn không nản chí tiế p tục tìm kiế m, chàng nghĩ:

- Cha mình là một đời kiế m khách, công lực đã cao, mà mười mấ y năm nay không ai hay biế t, rấ t nhiề u người phải ẩn cư chố n thâm sơn cùng cốc, nơi mà không người lai vãng.

Vì thề cú tiế n mãi vào sâu, trải qua nửa tháng cũng không thấ y manh mô i nào quả là một việc mò kim đáy biển.

Cừu Thiên Hiệp nhìn cảnh tuyết rơi, tay chân chàng sung phù lên đỏ lói bắt đầu lở ra, lần lần chàng đâm ra thất vọng.

Trời tối dần, chàng cảm thấy trong người đã qua mệt mỏi, định tìm một cái hang để nghỉ ngơi, để khỏi phải bị tuyết phủ.

Chàng thấy xa xa có một cái đèo tuyết nhô ra trên sườn núi chàng nghĩ ở dưới đèo này có thể tránh được phong tuyết, bèn cong mình thả xuống dưới đèo, nhưng chân vừa chạm đất bỗng thấy như mềm xèo, lại tưởng rằng nội công còn đang chuyển vận chưa dứt, nên không để ý tuyết nổi dưới chân. Chàng thông thả ngồì xuống nghỉ mệt thì bỗng dưng bị sụp đất tuột sâu xuống chỉ nghe tiếng “Ùm! Ùm!”

Cừu Thiên Hiệp sợ hãi, tung mình toan nhảy vọt lên thì lúc ấy đèo tuyết ở trên sụp xuống nghe “ầm ầm” như núi Thái Sơn đè xuống không sức mạnh nào chịu được. Chàng cố dừng lại, nhưng tốc độ tuột xuống càng nhanh nước đá từ trên tạt xuống như vũ bão, Cừu Thiên Hiệp than thầm:

- Phên này hết rồi.

Bây giờ có cách dùng nội công giữ mình để khỏi bị nước đá đập chết, mặc tình cho nó tuột xuống mãi.

Ngót một tiếng đồng hồ cái thể trầm xuống vừa dừng lại thì Cừu Thiên Hiệp nhảy lộn người lên để khỏi bị trôi. Trong này tuy tối i thui nhưng không lạnh bằng bên ngoài.

Chàng đưa tay thử, được biết nơi đây là một cái hang vuông vức độ năm trượng phía trên không ánh sáng, bốn bề là vách đất cao vút.

Chàng dựa vào chỗ bả`ng phẳng, thì nhân thấ`y hang này do người làm ra chứ không phải thiên tạo. Cừu Thiên Hiệp đặt hi vọng số`ng còn và nghĩ.

“Nế`u do người làm ra, thì phải có lố`i ra”.

Nghĩ đoạn chàng bước đi dò khắ`p nơi bô`n bên vách, nhưng ngoài sự tưởng tượng không có một chỗ hờ nào cả.

Giờ đây Cừu Thiên Hiệp đứng trước cảnh tuyệt vọng, buồ`n thở than, ngô`i xuô`ng suy nghĩ:

-Không ngờ ta đã không làm nên trò tro`ng gì hế`t nay lại vùi mình nơi địa huyết dưới lớp sương tuyết`t. Còn gì là thân thể`, son môn, ân nhân kẻ thù!...

Lòng chan chứa thiên sâ`u vạn thảm, rô`i nghĩ đế`n cái chề`t một cái chề`t bất ngờ, không minh bạch, bỗng chàng đứng dậy hét to:

- Ta không thể chề`t, ta chưa tới ba mươi tuổi, không thể chề`t một cách vô lý như thế` này được.

Dục vọng muồ`n số`ng một ngọn đèn hy vọng được đố`t cháy trở lại. Cừu Thiên Hiệp bắ`t đầ`u định lấ`y hành động thực tể` đi tìm lố`i ra. Chàng vận lực vào hai bàn tay ngô`i bẹt xuô`ng đấ`t cào móc mãi vào vách đấ`t... Một lát sau chàng thấ`y ngón tay mỏi quá và tê buồ`t, bèn ngừng tay lại sờ thử thì biế`t được mình đã móc được một cái lỗ rộng lớn 3 thước, sâu lố`i năm thước.

Cừu Thiên Hiệp đã kiệt sức, nhờ có mạch nước trong lỗ nhĩ ra. Chàng bụm lấ`y cả bụn, uồ`ng vào đỡ khát rô`i tiế`p tục moi đấ`t. Đế`n khi mỏi mệt lại nghĩ, nghĩ rô`i lại tiế`p tục một cách máy móc như vậy không hiểu đã trải qua bao nhiêu ngày tháng, bỗng dừng tay

chàng cảm thấy như không còn đựng nhậm vật gì nữa, không có gì chịu lại sức lực đôi tay nữa.

Quả thật chàng đã đào đến nơi rồi, nhưng không biết đến một nơi nào!

Chàng thò tay mò, nổi vui mừng ngoài sức tưởng tượng, chấn khỏi tinh thần, chàng đào rộng thêm vài ba thước nữa, nhưng lạ thay, ngoài lỗ hang vẫn đen như mực, chàng đoán chắc lúc này là ban đêm nên mới tối đen như thế. Rồi chàng chui ra ngoài lỗ, nhưng vì sợ nơi đây là một cái đèo cao nên đưa hai chân ra trước thử xem hư thiệt. Thì ra nơi chàng bước sang cũng là mặt đất phẳng lì, tối đen, chàng bước tới vài bước nữa thì cả đến một chút hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan mất hết, vì ngoài này bất quá là một cái hang lớn hơn mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp đối quá thốt ra một tiếng than yếu đuối rồi lại mò tới độ năm ba trượng bỗng giật nảy người kinh hãi.

Thì ra ở góc hang kia có đôi mắt chớp nhoáng đang nhìn gấn vào người chàng không nháy, chàng cố giữ bình tĩnh tập trung tinh thần dòm vào đôi mắt ấy.

Chàng nhận ra người ăn mặc theo lối văn sĩ ngô nghê khoan chân trên đôi giày, quần áo gầy như mực hết. Từ cặp mắt có một tia sáng mạnh mẽ khiếp người, ngoài ra gã như một xác chết lâu năm.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã đợi đến tối tăm mịt mịt. Chàng thụt lùi, kêu ứ ớ:

- Ai đó vậy?

Văn sĩ trung niên trạc độ tứ tuần, không trả lời đôi mắt chàng ghê rợn hơn, chập chòn đưa tay ngoắc Cừu Thiên Hiệp chàng không

dám lại gâ`n, nói gắ`t:

- Ông là qui hay là quái?

Văn Sĩ trung niên vẫn ngoắ`c tay như thường.

Cừu Thiên Hiệp giận dữ bước tới khoác tay:

- Nế`u không nói mãi, thì đừng trách tôi ra tay!

Văn Sĩ trung niên nheo mắ`t một cái khiế`n chàng cảm thấ`y hơi lạnh mình.

Cừu Thiên Hiệp hỏi luôn 3 tiế`ng đồ`i phương không đáp, làm vận công lực cho thân mình dài ra, bàn tay rắ`n lại như lưỡi kiế`m, toan trở tài Thường thắ`ng bát kiế`m của môn tuyệt học Thiế`t thư tay trái đưa lên phớ`i hợp với thầ`n trí để phân tán nhấ`n thầ`n của Văn sĩ trung niên, tay mặt ngón chỉ và ngón trở nhập lại, tủa ra trăm nghìn ảnh ngón tay nhắ`m trọng huyết Đôn điề`n của đồ`i phương bắ`t thầ`n mạnh bạo điể`m xuấ`t. Chỉ phong lướt nhẹ vào, kích động khí lưu trong huyết, tạo ra một luồ`ng âm thanh của một tiế`ng gầ`m. Chàng ra tay trong hầ`m quả thật là uy lực vô biên.

Văn sĩ trung niên hình như không ngờ chàng lại có thủ pháp lợi hại như vậy, nên chưa kịp đứng dậy đã phải né qua một bên.

Động tác này cũng quá nhanh nên mới tránh khỏi nế`u không sẽ bị trúng thẳng vào đôn điề`n đại huyết ngay. Ta nên biế`t rằ`ng hai bên yế`u huyết Đôn điề`n là Phủ sá và Sung môn. Hai huyết này dù trúng mạnh hay nhẹ cũng khó toàn mệnh.

Cừu Thiên Hiệp thấ`y đồ`i phương cũng khá lợi hại nên chàng vẫn giữ nguyên thê` không rời đồ`i phương nhân chân lực bắ`t thu và vận công lực một mực điể`m tới.

Bỗng văn sĩ trung niên rú lên một tiếng thốt thanh và ngã ngửa ra, đồng thời từ trong người gã vọt ra một tia máu bắn tung người chàng.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy đối phương phản ứng liên lộn qua một vòng rồi nhảy xa để tránh, nhưng khi thấy tia máu từ trong người Văn sĩ vọt ra chàng đã cảm thấy hai lỗ tai lưng bùng xây xầm mà mặt ngã hụp xuống đất bất tỉnh ngay.

Nên biết rằng Cừ Thiên Hiệp bị giam mình trong hang quá lâu, đói quá chân lực đã giảm. Nay dùng toàn lực đánh liều, một khi lực đạo đã phát xuất, trong người trở nên không hư nên không sao tránh khỏi bị, thoát hư mà ngã t đi.

Độ chừng một tiếng đồng hồ, chàng tỉnh lại từ từ, thấy toàn thân vô lực, tứ chi nhuyển nhược, chàng phải nằm nhắm mắt dưỡng thần một hồi lâu mới thấy hơi khỏe một tí.

Bỗng có tiếng nói bên tai chàng:

- Tiểu tử! Công lực của mi chưa được!

Trong hang lại có tiếng người? Cừ Thiên Hiệp sợ hãi, nhảy dựng người lên, choáng váng, lùi bước tựa vào vách đất.

Trong bóng tối, Văn sĩ trung niên vẫn ngồi yên tĩnh trước đôi mắt càng sáng rực hơn này, nhưng miệng lại mỉm cười.

Nụ cười của đối phương, cười này đối với Cừ Thiên Hiệp chỉ giống ác quỷ nhe nanh múa vuốt rất khủng khiếp. Chàng “ủa” lên một tiếng và nghĩ:

“Gã mới bị một đòn chí mạng đây mà làm sao sống lại được trong nháy mắt?”

Cừu Thiên Hiệp lạnh xương sống, hai chân như đã mọc xoay chuyển nửa bước cũng không được. Thầy trong hang tối i mịt có vẻ như ma quỷ nhiều lắm, chàng ghê sợ rón óc rùng mình.

Văn sĩ trung niên lại lạnh lùng nói:

- Cái ngón này có thể thêm năm phần công lực nữa, thì lão phu có thể khỏi chết đây.

Bây giờ chàng mới biết rõ ràng là có người đang nói chuyện, chỉ trừ giọng nói có hơi lạnh lùng mà thôi, tất cả đều giống như người thường.

Cừu Thiên Hiệp làm gan nạt lớn:

- Thật ra ông là người hay là ma?

Văn sĩ trung niên cười nhạt:

- Lớn gan thế. Lại đây ta bảo xem nào!

Cừu Thiên Hiệp đâu dám lại gần. Chàng đứng tựa vách to tiếng:

- Oan hồn của người không tan ư?

Văn sĩ trung niên gất:

- Ta bảo mi lại đây.

Vừa nói hai tay vừa đưa ra, hai móng tay già dài không dưới mười thước chỉ nắm vùm trong không gian một cái thì thầy có một sức hút ngấm ngấm khiến Cừu Thiên Hiệp tự nhiên phải chạy về trước ngay.

Cái phép “Hư không hấp dẫn” này, nếu nhả m lúc bình thường, Cừu Thiên Hiệp không dễ gì bị hút tới được, nhưng nhả m lúc này

toàn thân chàng không đủ bổn lượng lực đạo làm sao vẫy vùng cho khỏi được?

Văn sĩ trung niên lạt lẽo:

- Đề báo đáp ngón tay của người ta trị bưng đối của người trước đã!

Trong khi nói ông búng ngón tay rồi đặt trên Đơn điề`n của Cừu Thiên Hiệp, một tay khác đỡ Ngọc chắm huyết của chàng lên.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hai luồng hơi ấm chạy vào thân mình rồi hội lại thành một luồng chạy khắp mình, tức thì sự khó nhọc, và đói khát tiêu tan và tinh thần bừng mạnh như xưa.

Chàng định nhảy vọt ra khỏi tay Văn sĩ trung niên, thì lại nghe:

- Nay lão phu dạy mi cách trị đối Phích Cô`c Đại Pháp.

Văn sĩ trung niên lại ho nhẹ một tiếng rồi đọc:

- Minh sát tử ngộ tuyền, Qui túc đơn điề`n, Ngũ tạng hàn hỏa;
Minh kinh trầ`n bất tiêm.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, nghĩ thầ`m:

- Đây là phép lớn được thắ`m nhuầ`n giữa hai nhà Phật và đạo bấy lâu nay chỉ nghe tin đồn, chưa hề thắ`y ai có cái kỳ công này, Văn sĩ này...

Chàng không dám nghĩ mãi, liên ghi nhớ khẩu quyết này và thực hành đứng đắ`n, quả thật tinh thần mạnh khỏe cơn đói không còn tồn tại, dù vậy chàng lại càng chứa một mó`i nghi ngờ không sao đè nén được ở trong lòng, bèn hỏi vội:

- Thực ra ông là ai? Có thể cho tôi biế`t được không?

Văn sĩ trung niên cười gượng nói:

- Việc này không can gì đến người, hỏi mà làm gì? Giờ đây người phải tìm cách thoát khỏi nơi đây là hơn!

Cừ Thiên Hiệp lại tò mò:

- Ban nãy ông bị ngón tay tôi điểm...

Văn sĩ trung niên nói:

- Nếu bây giờ người điểm ta chết cũng không có gì lạ, ban nãy lực đạo của người chưa đủ.

- Nhưng ông đã trào máu! Ngã gục?

- Hừ!

Văn sĩ trung niên có vẻ rất kích động nói:

- Nói thật với người, lão phu bị người ta làm tê liệt cả động tĩnh mạch trong người, trước chỉ lực của người ta không cử động được cũng như ta không nói ra lời, chỉ còn có hai tay có thể ráng gượng cự động một vài cái mà hễ cử động một vài cái vậy thì phải dùng công phu một tháng mới bắt đầu lại được.

Cừ Thiên Hiệp nghe lão nói vậy, chàng động lòng thương hại vội hỏi:

- Thế thì phải giải bằng cách nào? Tiên bối cứ bảo tôi biết đi, nếu có thể tôi sẽ giúp tiên bối một tay.

Văn sĩ trung niên nhìn Cừ Thiên Hiệp, rất cảm kích, nhưng rồi cuộc ông lắ c đã u nói:

- Với người chưa thể làm được nên việc.

- Ông muốn nói công lực của tôi chưa đủ?

- Công lực? Người còn nhỏ tuổi mà công lực đã trội hơn nhiều lắm rồi, còn muốn nói rằng đủ thì tự nhiên là không đủ.

- Lúc này ngón tay tôi điểm trúng tiên bối kia hiểu chưa đủ sao?

Văn sĩ trung niên cười xoa đầu giọng đáp:

- Ngón tay của người bất quá cũng như ngòi thuốc nổ đã bắt cháy đến cái công phu của ta rèn luyện không biết từ bao lâu rồi, thế mới là cho hai vai ta cựa quậy được và mở miệng nói chuyện. Người tưởng đâu chỉ nhờ hai ngón tay của người điểm một cái là tạo thành kết quả khả quan như vậy sao?

Cừ Thiên Hiệp then đỏ mặt, không thốt ra lời. Văn sĩ trung niên lại dịu dàng nói:

- Lòng dạ của người tốt lắm, ta ghi nhớ đây.

Cừ Thiên Hiệp bỗng nghĩ đến một vấn đề, hỏi:

- Chắc tiên bối kia biết đây là ở chỗ nào chứ?

- Hạ Lan Sơn đây.

- Không, tôi nói cái địa huyết này.

- À!

Văn sĩ trung niên suy nghĩ một hồi rồi nói chậm rãi:

- Đây là một địa ngục do một nhóm nhân sĩ giang hồ tạo nên.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, không hiểu tại sao nhân sĩ giang hồ lại thiết lập địa ngục để làm gì?

Văn sĩ nói tiếp:

- Người lấy làm lạ lắm sao? Và lại địa ngục này đặc biệt nhắm vào mục đích đó ỉ xử với ta.

Cừu Thiên Hiệp còn đang thắ c mắ c nói:

- Với công lực của tiề n bồ i mà có thể hại được thì nhóm người ấy thật phi thường.

Văn sĩ trung niên nghiê n rắ ng nói:

- Là cả một bầ y chuột đầ đê hèn.

- Xin cho phép tại hạ nói thẳng, có sao họ lại kiề m chề đượ tiề n bồ i, ngoan ngoãn vào huyết?

- Đó là cả một mảnh khõe gian ngoa, chúng đánh lừa ta, xuấ t kỳ bá t ý chụp thuố c độc, thuố c mê, không chứa một thủ đoạn nào.

- Việc xảy ra được bao lâu rồi?

Văn sĩ trung niên chứng hửng vỗ tay nói:

- À phải đã bao lâu rồi?

Ông ta lắ c đầ u, có vẻ thắ t vọng nói:

- Thật không biế t đã bao lâu rồi, và lại trong huyết không có ngày tháng, có thể là lâu lắm là phải.

Bỗng dưng, ông ta hình như nghĩ tới điề u gì, liề n chỉ một chỗ cách trước mô đầ t hơn một thước mà nói lớn lên:

- Người đào hộ một cái tử thi ở đây lên cho ta xem, có lẽ đoán được bao lâu rồi.

- Tử thi?

Cừ Thiên Hiệp rùng mình, nhưng chàng lại không một chút ngả nài, dùng hai tay cào đất lia lịa, chỉ mới được chừng ba thước sâu thì đã thấy một bộ xương khô vàng úa, xen vào những sợi tóc dài trên cơ thể đoán được đây là thi thể đàn bà.

Văn sĩ trung niên ứa lệ xúc động nói:

- Coi không ra rồi, người chết một năm thì da thịt tan rã còn xương khô thì 10 năm 20 mươi năm cũng vậy thôi! Ôi chuyện qua rồi cần biết bao lâu mà làm chi.

Cừ Thiên Hiệp xúc động trước vẻ xót xa của ông ta chàng hỏi:

- Tiên bố, thì thể nàng là...

Văn sĩ trung niên đau thương vô cùng đáp:

- Gia thất, một người đàn bà trời gà không chặt.

Nói xong lệ tuôn như mưa, khóc nức nở, giờ đây Cừ Thiên Hiệp nghĩ tới cái gọi là “một nhóm nhân sĩ giang hồ” cho rằng họ quá độc ác. Động lòng hào hiệp chàng hô to:

- Tiên bố, có thể cho tôi biết tên tuổi những người hại tiên bố chẳng? Tôi sẽ tùy khả năng của tôi nhất định báo thù cho tiên bố.

Văn sĩ trung niên đôi mắt sáng lên, chùi sạch nước mắt, chăm chú nhìn Cừ Thiên Hiệp, nhưng một lát sau lại gục đầu xuống thở dài ông ta nói:

- Ân liên oán kết biết đến chừng nào mới hết? Vì thế lão phu không muốn liên lụy đến kẻ khác. Chỉ một lời nói ấy đã đủ cho ta

ghi tạc rõ i.

Cừu Thiên Hiệp buôn bã nói:

- Tiề n bô i lại xem rẻ vãn bô i thê ư?

- Không! không bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Con người sanh trong cõi đời này vô ́ n là để thân trưng chính nghĩa, hà tấ t phải câu nệ ở chỗ tự kỷ hay tha nhân?

- Tô t lắ m.

Vãn sĩ trung niên đập mạnh đôi tay khen ngợi:

- Chỉ có lời nói này của ngươi, tinh thầ n võ lâm mới tô n tại mãi mãi trong giang hồ . Nhưng ta đã chán chường danh lợi thì thử hỏi còn đâu là ân oán? Nế u ngươi biểu dương được tấ m lòng này trong số ́ võ lâm thì còn vĩ đại hơn báo cừu đấ y! Ha... ha... Không ngờ ta lại gặp được một người đồ ̀ng đạo chân chính, giờ đây dầ u có thác đi ta cũng cam tâm.

Nói xong, ông ta liề c mắ t nhìn, hình như muố n đòi hỏi một điề u gì ở con người Cừu Thiên Hiệp. Bỗng hô to:

- Lại đây! Lại gầ n ta.

Tiề ng hô kinh khủng đầ y sát khí, làm rung động cả không khí trong huyết, tiề ng dội ong óng, lâu lâu chưa dứt.

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

Mừng được Khô-trúc Thánh-kiếm

Cừu Thiên Hiệp thấy thái độ ông ta thay đổi quá đột ngột, chàng có cảm giác ông ta bây giờ với ban nãy như hai người khác biệt vậy, khiếm chàng rụt rè, lấm bầm:

- Ông...

Văn sĩ trung niên càng hét lớn hơn:

- Ta muốn ngươi lại gần ta.

Nói dứt lời, ông ta đưa tay về phía sau lưng “vụt” một cái bỗng một ánh sáng vàng lóe ra bùng sáng cả đáy huyết. Thì lão đã rút ra một thanh kiếm mỏng như tờ giấy tỏa ra hào quang khiếm người.

Cừu Thiên Hiệp càng sợ thêm, liền vận công phòng bị rồi nói:

- Té ra lời nói ban nãy của ngươi đều giả dối cả, ngươi cũng là bọn khiếm nhược như ai.

Cừu Thiên Hiệp cau mày:

- Khiếm nhược? Tôi khiếm nhược à? Ông tưởng chừng như một lưỡi gươm đã đe dọa được tôi rồi sao?

Văn sĩ trung niên lạnh mặt:

- Có sao ngươi lại rụt rè? Và lại nói ấp úng?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, nói to:

- Chỉ vì tôi quá cảm động đối với thân thể đáng thương hại của ông, hơn nữa tôi không muốn so tài với một người không cử động được.

Văn sĩ trung niên ngược mặt lên trời cười khanh khách rồi nói:

- So tài? Ai muốn so tài với người?

- Vậy ông rút gươm ra làm gì?

- Ta muốn người dùng gươm này để thực hiện hào ngữ của người vừa thoát ra ban nãy, hãy đem lại cho võ lâm một sắc thái mới, san bằng mọi bất công tận sát bọn xấu xa, dùng máu rửa thanh kiếm.

Ông ta nói gần từng tiếng, mỗi tiếng như một lần roi đánh vào tâm khảm Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp khép nép mất cả vẻ tự nhiên! Trong giờ phút này lòng chàng thoáng hiện bao nhiêu hình ảnh như Nhiệm Tử Huệ nuôi chàng lớn rồi đòi chặt chân, khoét mắt. Thái Linh Quan bị chém thành người máu; Cang Chỉ Truy Hồ'n Khương Bá Vọng sọ bể văng tứ tung, trên đường tìm cha đã gặp những bộ mặt xấu xa gây cho mình bao cơn nguy hiểm, một tiểu cô nương kia. Thương tích trong người. Hắc Phụng, cha mẹ mất tích... bỗng chàng că'n răng sát khí xung thiên nói:

- Phải rồi! Ta muốn tận sát tà ma, san bằng bất công cho loài người! Hãy đưa ra đây.

Chàng đi tới một bước, giơ tay xin nhận kiếm.

Văn sĩ trung niên chỉ dưới đất bảo:

- Quì xuống.

Cừu Thiên Hiệp hiểu rằng đây là Thụ kiếm Đại lễ và độ chừng lưỡi gươm này là vật quý nhất của ông ta. Cứ đoán theo công lực của ông ta thì gươm này đây ắt là một kỳ trân dị phẩm hiếm có trên đời, nên chàng vâng lời quì xuống trước mặt ông ta.

Bỗng dưng, ông ta tay mặt cầm kiếm đưa cao lên, tay trái đặt trên đầu chàng mà cất tiếng nói lớn:

- Gươm này là Thiên hạ đệ nhất kiếm là một thân vật đời thượng cổ, mệnh danh là Khô trúc thánh kiếm kẻ cầm kiếm phải ngay thẳng, thứ nhất không giết bậy, thứ nhì không buông tha tà ma, thứ ba...

Nói đến đây lời nói bỗng tắt nghẹn không thốt ra được nữa, Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:

- Sao tiên bố i không nói tiếp?

Văn sĩ trung niên sắc mặt như điển chớp, lời nói như sấm sét.

- Thứ ba là kiếm hủy nhân vong (kiếm gây người chết).

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp máu nóng sôi hừng hực, hừng tâm vạn tượng, hào khí can vân, chàng gập đầu xuống bái lạy rồi đưa hai tay nhận kiếm dâng lên cao nói:

- Đệ tử can tuân!

Văn sĩ trung niên lúc bấy giờ bỗng tỉnh thân ủy mị, nhìn lưỡi gươm trong tay Cừu Thiên Hiệp chậm rãi nói:

- Không ngờ ở chốn tăm tối i không thấy trời trăng này lại gặp được kẻ hữu duyên. Thế thì thân kiếm này khỏi phải mai một vậy.

Lúc bấy giờ tâm trạng của Cừu Thiên Hiệp mới hồ i phục bình tinh một tí, chàng thở dài.

Văn sĩ trung niên lấ y làm lạ hỏi:

- Sao con lại thở dài?

Cừu Thiên Hiệp cũng thân mật đáp:

- Thừa tiề n bô i! Đã trót dấ n thân trong chồ n gầ n như địa ngục này, dù có thanh kiế m mà không thoát khỏi cũng vô ích.

Văn sĩ trung niên có vẻ rấ t lạc quan, mỉm cười nói:

- Ta vào đây là chúng nó lắ p bít miệng hang, hơn nữa ta không cự cựa được, còn bây giờ con lại khác. Vậy con hãy nghe lời chỉ thị của lão phu, rồ i đây sẽ có một ngày thoát khỏi nơi này.

Cừu Thiên Hiệp cho là lời an ủi thôi, nên chỉ vâng vâng dạ dạ chứ thật ra trong lòng không tin.

Văn sĩ trung niên lại nói:

- Nhân lúc còn nương lại đây. Lão truyề n cho con Thập tam thức kiế m chiêu mệnh danh là Thập nhị sinh tiế u thánh kiế m.

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Đã là thập nhị sinh tiế u kiế m có sao lại có thập tam chiêu.

Văn sĩ trung niên cười đáp:

- Lão bị giam hãm nơi đây, cùng tư cục tưởng, lấ y hế t tâm lực nghiên cứu thêm một chiêu, ta đặt tên là Mệnh văn chi chiêu ta lấ y uy lực vô biên, nhưng chưa từng sử dụng.

Cừu Thiên Hiệp vội vã quì mạp xuống đất cung thỉnh lời dạy kiếm chiêu.

Bắt đầu từ đệ nhất chiêu, Văn sĩ trung niên miệng nói tay múa không nệ phiền muộn, thêm vào thông minh xuất chúng của Cừu Thiên Hiệp, đã giàu thiên tư, lại thêm công lực thâm hậu. Hơn nữa chàng đã hiểu qua Thường thắ ng bát kiếm nên học một hiểu ba tiến bộ thần tốc.

Ngày tháng trôi qua, đã không ghi nhớ là bao lâu, Nhậ t thập tam chiêu kiếm đã vận dụng thuần thục. Một hôm, Văn sĩ trung niên bỗng lộ vẻ vui mừng reo lớn:

- Con ôi! Mau đi! Bây đã đế n lúc giờ phút con thoát khô n rồi.

Cừu Thiên Hiệp nghe chung hứng, Văn sĩ trung niên lại nói:

- Con có nghe gì không?

Cừu Thiên Hiệp nghe tiế ng động rầ m rầ m và tiế ng nước chảy không ngớt. Những tiế ng động lâu nay chàng không thèm để ý đế n những điề u này với vắ n đề thoát khô n có liên quan gì đây? Chàng ngớ ngẩn hỏi:

- Tiề n bồ i muố n nói về tiế ng động đó chẳng?

Văn sĩ trung niên vui hơn bao giờ hế t nói:

- Phải đầ y! Con hãy chuẩn bị thoát khô n đi!

Cừu Thiên Hiệp vẫn còn hoang mang hỏi:

- Thoát khô n?

Văn sĩ trung niên thở than:

- Đúng rồi, chúng ta lại phải xa nhau.

Nói xong, nét mặt trâm xuông, đầy vẻ thương cảm cô gượng nói:

- Đó là tiếng nước chảy vì tuyết tan. Khi con vào đây bị cản trở vì tuyết phủ nên không thể ra được, vậy bây giờ tuyết tan, con đã có lối ra.

Cừ Thiên Hiệp nghe có lý vội nói:

- Tiên bối nói có lý lắm! Bây giờ con cũng tiên bối cùng ra một lượt.

Văn sĩ trung niên cười khô khan nói:

- Công ta?

Cừ Thiên Hiệp vội vã quì trước mặt Văn sĩ nói:

- Con cũng tiên bối đi thầy không khó gì đâu.

Văn sĩ trung niên bỗng nạt lớn:

- Hò đồ! Con lọt vào đây cách xa mặt đất không dưới một trăm trượng, làm thế nào công người trên lưng rồi vọt lên mặt đất được? Hơn nữa ta đã tàn phế thoát ra để làm gì? Đi mau lên đừng nói lời thôi nữa.

Mấy lời trên đây khiến Cừ Thiên Hiệp đau lòng, vì trong thời gian gần gũi với Văn sĩ trung niên, một mối tình cảm tự nhiên đã khiến chàng cảm thấy Văn sĩ trung niên là một người an ủi duy nhất của chàng, mà chàng không sao quên được. Thậm chí một người đã từng cứu sống mình và đã nảy sinh một mối thâm tình

như Hoa khôi lệnh Chúa Tiê't Lệ Hồ'ng cũng chưa làm chàng quý
mê'n bắ'ng, nên chàng khóc lóc nói:

- Tiê'n bồ'í không đi thì con cũng không đi, vả lại ở đây không sợ
chế't đói, con xin theo cận tiê'n bồ'í suô't đời.

Văn sĩ trung niên đôi mắ't đầm lệ, ghen ngào nói:

- Sao con dại quá! Ta truyê'n Nhấ't kiê'm thập tam chiêu cho con
rồ'í để con ở lại đây thì có lẽ nào vẽ rắ'n thêm chân vậy? Huô'ng chỉ
ở đời việc hợp - ly là điê'u tâ'm thường kia mà...

Thật ra ông ta đã nói không ra lời, rõ ràng là có vẻ quyê'n luyê'n
lắ'm.

Cừu Thiên Hiệp xúc động ngã vào mình ông ta khóc sụt sùi,
Văn sĩ trung niên sờ vai chàng mà nói:

- Con ngoan ngoãn nghe theo lời lão thì có ý nghĩa hơn là lo cho
cứu lão thoát khô'n.

Cừu Thiên Hiệp thắ'y ông ta đã nhấ't định như vậy mà liệu cõng
người trên lưng, mà leo lên đèo tuyê't cả trăm trượng bê' cao là điê'u
không thể thực hiện được, buộc lòng phải quỳ xuô'ng cáo từ và sau
cùng còn khấn câ'u:

- Gầ'n gửi sư phụ một thời gian khá dài, giờ phút này con câ'u xin
sư phụ cho biê't danh tánh, đờ'ng thời cũng xin cho biê't kẻ thù của
sư phụ là ai, để sau khi đệ tử thoát khô'n, có thể trước nhấ't làm việc
này, để trả ân cho gươm và truyê'n võ của sư phụ.

Văn sĩ trung niên nổi giận quát:

- Hồ' đồ'! Lão tặng kiê'm truyê'n công không phải vì danh vọng,
cũng như không phải vì tư thù, con đã quên rồ'í sao con đã nói thế'

nào trong khi thọ kiếp m?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mô` hôi tuôn như suối, quì mộp xuống đất gập đầu nghe cùm cụp. Văn sĩ trung niên đang trón nói:

- Hãy yên trí đi! Làm người chỉ biết tư thù cá nhân thì nhỏ mọn lắm, cần phải có một lòng quảng đại mới có thể lập nên đức trọng trong hoàng võ.

Cừu Thiên Hiệp chỉ lặng làm thinh không biết nói gì và có một sợi rễ tách rời ra khoanh tròn lại dưới cán. Nhưng hơi chỉ gập đầu thêm má`y cái rồi đứng dậy.

Lúc bấy giờ Văn sĩ trung niên động lòng, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng siết chặt tay Cừu Thiên Hiệp ra vẻ xúc động lắm, và ôn tồn nói:

- Con ơi lẽ ra lão cần phải mang ơn con, mới đúng hơn, vì nếu không có con thì một đời kiếp thánh này sẽ chôn vùi dưới ba lớp đất, thôi! Con hãy đi đi. Cứ theo đường cũ khi con vào đây mà trèo lên.

Nói đến đây ông ta đã ghẹn ngào nói không ra tiếng bèn đưa tay đẩy Cừu Thiên Hiệp vào lỗ trống do chàng moi móc trước đây, rồi đánh mạnh vào vách một cái nghe “Rầm! Rầm” chưởng phong rung động làm cho đất trên miệng lỗ trống chúi xuống bít kín lỗ hồng ấy.

Cừu Thiên Hiệp quì xuống lạy má`y lạy, rồi đứng dậy xem bề` miệng hang thấy có một ít ánh sáng, nhưng miệng hang nhỏ dưới hang lại rộng, mà nước đá rỉ vào chung quanh hang, nên muốn leo lên thật khó.

Chàng lẩy hết chân khí tay cầm Khô trúc kiếm hét lên một tiếng, nhảy vọt lên năm trượng, khi thấy con người sắp rơi xuống góc thì phóng kiếm vào vách, rồi nắm chặt lấy cán gươm bám thân vào vách xúc công vận khí một hồi lại rút kiếm ra rồi nhảy vọt lên như trước, từng chặng từng chặng như vậy, liên tiếp chừng hai ba chục lần thì đã thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào. Chàng cố gắng vọt lên hai lần thì đã đặt chân trên núi Hạ Lan Sơn, chàng vui mừng vô hạn không khác nào vừa được hồi sinh.

Lúc bấy giờ chàng mới thấy hai cánh tay và kiệt sức. Chàng dòm lại dưới hang đen như mực không thấy đáy, nghĩ lại việc rồi vẫn còn sợ hãi, những điều làm cho chàng sợ hơn là Khô trúc thánh kiếm ở trong tay chàng.

Xem kỹ lại, thì ra là một khúc tre khô chuốt thành hình lưỡi gươm, điều lạ nhất là cán gươm cũng là rễ tre dính liền lại là thánh kiếm danh bất hư truyền.

Khúc tre khô này dưới ánh sáng mặt trời vẫn như vàng nước và phản chiếu thành nhiều sắc thái đẹp tuyệt vời. Thanh kiếm mong mỏng ẩn hiện những cảnh phong vân biến hóa, chân kiếm tuy có vẻ mềm, nhưng kỳ thật, cứng vô song, và xem nhẹ lắm, nhưng lại vừa tay.

Cừu Thiên Hiệp nhìn một hồi lâu lẩy làm lạ đời lắm, chàng giờ kiếm lên nhấc vào hòn núi tuyết cạnh mình chém một cái thì lạ thay! Núi đã nứt không khác nào như chém vào nước vậy, nhẹ nhàng không cần ra sức. Trái lại, nếu Cừu Thiên Hiệp dùng sức nhiều thì như chặt vào chỗ vô vật, quá trớn bị nhúi tới chút nữa lọt vào hang, còn lưỡi kiếm thì trơn bết và nhoáng ra những ánh sáng vàng vàng! Dù chặt vào đá vẫn như thường không sút mẻ chút nào thật là vật quý báu phi thường.

Lâu nay chàng lo mãi không có võ khí vừa tay, mà sự học của chàng lại toàn là công phu kiếm pháp. Khi còn ở Võ Đang Sơn chàng đã thử qua bao nhiêu lưỡi kiếm thường, nhưng hề sử dụng đến là gãy ngay. Nay trong tay có thánh kiếm, khiến chàng mừng quá như muốn điên. Chàng ngước mặt lên trời cười, chạy nhanh ra khỏi núi.

Về việc tìm cha chàng thấy chuyện đã cách mười mấy năm, không còn hy vọng gì nữa. Vừa rồi chàng định hỏi thăm Văn sĩ trung niên trong huyết, nhưng thấy ông ta kín đáo quá, đến đổi thân thế, tên họ và kẻ thù của ông ta cũng không chịu tiết lộ, huống chi là chuyện của người khác. Có mấy lần chàng thừa dịp bắt qua câu chuyện của mình, nhưng ông ta vừa nghe đến việc trong võ lâm liên tỏ vẻ như một thầy tu, không muốn nghe gì hết, vả lại chàng độ chừng như ông ta bị giam hãm trong huyết lâu lắm nên câu chuyện mười năm trước vị tất ông ta đã được biết.

Vừa vui mừng vừa thất vọng chàng đi mau như tên bắn vượt qua bao nhiêu núi non trùng điệp.

Trời sắp tối, đường trước vẫn là một cảnh hoang vu, bỗng một bóng người màu tím từ quả núi bên trái lướt qua nhanh như chim ưng, thân pháp không tầm thường, công lực cũng không yếu, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt, chàng hỏi:

- Ai đó?

Cừu Thiên Hiệp đã vận công lực ngang nhiên đứng không nhúc nhích. Chàng thấy kẻ trước mặt rất hùng dũng, râu xồm, mày rộng nét mặt tím hồng, khí thái không tầm thường với áo tím dài đơm bông giả tươm sau lưng oai phong lẫm lẫm, hừ như muốn nuốt người.

Cừu Thiên Hiệp vừa cung tay chào, thì người đã tuốt gươm ra điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Nếu người là nam nhi thì hãy đi theo ta.

Nói xong, đôi mắt nhìn thẳng vào Cừ Thiên Hiệp một cách dữ dằn rồi chạy băng ngang đường hoang thính thoảng quay đầu lại phía sau ngó chừng Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp không rõ lai lịch gã kia và vì lẽ gì lại có cử chỉ như vậy? Chàng hoang mang, không hiểu nên đi theo hay không.

Người áo tím thấy Cừ Thiên Hiệp vẫn còn đứng lại một chỗ bèn dừng lại, từ xa xa gươm trong tay chỉ và hét lớn:

- Tiểu tử kia! Không dám đi theo ta sao?

Cừ Thiên Hiệp nghĩ:

- Không lẽ hắn là đũa điên? Tại sao một kẻ xa lạ mà ăn nói vô phép như vậy? Chàng nổi xung nhảy dựng lên la lớn:

- Họ Cừ này có bao giờ sợ ai đâu?

Vừa nói vừa phóng mình tới. Người áo tím thấy vậy vừa chạy vừa nói:

- Có gan thì đứng trở măt nhé!

Khinh công của Cừ Thiên Hiệp không kém hơn người áo tím, hai người, một trước một sau đi như sao băng điện chớp.

Độ chừng uổng hết một chén trà, thì đã vượt trên hai mươi trượng. Hai người đến một túp lều tranh mới dừng lại. Người áo tím đáp ngay xuống, cấ p kiế m dưới nách rồi vỗ tay:

- Bốp bốp!

Tức thì từ trong lều nhảy ra tám người áo đen lực lưỡng cầm võ khí xáp lại. Cừu Thiên Hiệp không biết chuyện gì, bèn đáp xuống né qua bên trái; không ngờ bọn người này chạy lại bao vây chàng, đồng thời người áo tím vùng gươm nói to:

- Nó là Cừu Thiên Hiệp!

Tám người áo đen hét to một tiếng rồi xông tới đánh Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận dùng chưởng phong đẩy lui thế phong của họ rồi nói:

- Chuyện gì vậy? Hãy nói rõ đi rồi hãy đánh.

Không ngờ bọn người này như nổi điên cứ la rùm lên:

- Còn nói gì nữa! Mi quá độc ác! Mi là kẻ sát nhân!

Bọn người nông cuồng ấy cứ việc nhào tới tấn công quyết liệt.

Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nhịn được nữa, vì đã bị dồn vào chỗ bí, bắt buộc chàng phải ra tay, vội rút Khô trúc thánh kiếm ra phối hợp với một đời tuyết học Thường thắng bát kiếm và trúc kiếm Thiết t thư uy lực phi thường, lưỡi kiếm bạt gió nghe như sấm sét, như giông tố, và cũng mừng tượng như có thiên quân vạn trạng mã vậy.

Tám người áo đen tay mạnh nhưng đâu có phải địch thủ của chàng? thường thắng bát kiếm chỉ mới có ba chiêu thì đã nghe tiếng kêu thê thảm.

Trong tám người, có bốn người võ khí bị rời khỏi tay hoặc bị hủy hoại, số còn lại kẻ thì bị đứt áo, kẻ thì bị đứt da nứt thịt.

Nhưng họ vẫn hung hăng không chịu lùi bước, hình như họ gặp kẻ thù, quyết liều chết sống vậy. Cừu Thiên Hiệp giận dữ nắm chặt gươm trong tay hét lớn:

- Đừng trách ta sao không nhường tay nhé!

Chàng vung gươm nhắm bốn người dữ nhát trong bọn dùng Nhát chiêu thức” tấn công ngay lúc bấy giờ bỗng có tiếng kêu thảng thốt:

- Hãy dừng tay lại đã!

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

Khô tâm vì mấ t đi tri kỷ má hô`ng

Cừu Thiên Hiệp vừa kìm hãm lại, nhưng đã muộn đi vì uy lực của thanh kiế m quá mạnh nên máu đã văng tứ tung; hai người áo đen bị rơi đầ u, một người bị cụt cánh tay, một người bị xả vai, còn bô`n người kia nhảy ra ngoài vòng chiế n. Bỗng có tiế ng nói lớn:

- Ô`! Quả thật con người gian xảo, tàn nhẫn đê`n thế` cơ.

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên dòm, thì ra một điề u bất ngờ không thể tưởng tượng được, chàng vội xé p kiế m lại vui mừng reo lớn:

- Tiế t cô nương! Lệ Hô`ng!

Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hô`ng đôi mắ t sung đỏ hoe, mặt xanh như chàm, môi tái ngắ t rung lập cập như người mấ t trí, nhìn hai tử thi và hai kẻ bị thương đang rên siế t mà ứa lệ như mưa.

Cừu Thiên Hiệp thấ y vậy liề n bước tới khẽ gọi:

- Lệ Hô`ng.

Không ngờ Tiế t Lệ Hô`ng cắ n răng, vĩa vào đại huyệt trên mặt Cừu Thiên Hiệp bất thình lình lẹ như chớp quát to:

- Ngươi còn hỏi ta?

Cừu Thiên Hiệp không đê` phòng chút nào. Bị Kinh đạo của Chuởng phong làm cho sự tuầ n hoàn của huyế t mạnh trong người thấ t thường, trong lúc bô`i rồ i chàng vận động đôi chân Lôi ảnh cửu chuyên, nhờ vậy mà chỉ suýt một chút mới bị đánh vào đại huyệt.

Tránh được một chiêu này rồi, chân của chàng cũng còn vận chuyển, lùi luôn mấy bước, lại thử vận công lực thấy huyết mạch tuần hoàn mới yên lòng.

Tiết Lộ Hồng chưa hả dạ, lại thêm chiêu, Cừ Thiên Hiệp không hiểu duyên cớ gì, vừa chạy vừa nói:

- Lộ Hồng! Lộ Hồng! Chuyện gì vậy? Hãy nói đi!

Tiết Lộ Hồng nghiến răng nghe kèn kệt nói rằng:

- Chính ta đang đòi hỏi ở mi một cuộc thanh toán minh bạch!

- Sao vậy? Ai đã giúp đáp cô nương?

- Chính là mi.

Tiết Lộ Hồng vừa nói vừa đánh, một chiêu mạnh hơn một chiêu, một thức mạnh hơn một thức, Cừ Thiên Hiệp lùi ra đằng sau tụt lên. Nơi đây có một ngôi mộ mới, bia đá trước mộ cao hơn người, Cừ Thiên Hiệp núp ở sau kêu lên:

- Lộ Hồng việc gì mà hiểu lầm như vậy?

Tiết Lộ Hồng giương tay mặt vừa muốn đánh lại ngưng, có lẽ vì không muốn đánh bể bia, nàng giận run cả người chỉ vào bia đá ướm lệ nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Ngươi nhẫn tâm quá!

Nói xong, lệ tuôn linh láng, đôi tay bụm mặt khóc thút thít thanh Cừ Thiên Hiệp nhân lúc này từ sau bia đá nhảy ra, không dám lại gần ta, đứng ở xa xa dòm vào bia đá chàng thấy trên bia khắc một hàng chữ:

- Cô Trưởng Tử Tiết Ấu Hùng chỉ mộ.

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ, thì ra anh nàng chế t, nàng buồn bực nhưng có liên quan gì với mình mà gặp mặt thì hạ độc thủ! Chàng xem tiể p hàng chữ bên cạnh:

- Ấu Hùng bỏ mình dưới tay Cừ Thiên Hiệp lúc 22 tuổi. Hương hỏa nhà họ Tiể t đoạn tuyệt. Thù này sâu như biển.

Cừ Thiên Hiệp sợ hãi, giật lùi hai bước, vẻ mặt ngơ ngác. Người áo tím câ m gương đứng xem gầ n đó cười lạnh lùng nói:

- Sao? Còn làm bộ làm tịch gì đó?

Cừ Thiên Hiệp đang hoang mang, bực tức, nghi ngờ. Nghe nổi giận hét:

- Im!

Chàng không đề m xia người áo tím, quay về Tiể t Lệ Hô ng nói:

- Lệ Hô ng! Hàng chữ trên bia này...

Tiể t Lệ Hô ng gạt nước mắ t và giận quá đổi nói:

- Bao nhiêu kỷ niệm công tích của ngươi, tức là sỉ nhục của nhà họ Tiể t, người sung sướng lắ m phải không?

Cừ Thiên Hiệp chưa bao giờ thắ y nàng hung dữ như lúc này thậm chí trong lúc nàng đang chém giể t người cũng không có ai khí sắ c khó chịu như lúc này. Chàng cau mày lại giải thích:

- Căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Tôi cùng lệnh huynh chưa hề quen biể t nhau...

- Chúng ta muố n hỏi ngươi, đại ca ta có thù hận gì với ngươi mà ngươi hạ độc thủ?

Cừu Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, dường như không còn một lời nào để nói được, nên gương mặt thư sinh đỏ gấc tựa hồ ng đào, bèn gượng đáp:

- Việc này không bao giờ có được, đấ y chẳng qua là nhâm lẫn tày trời.

Tiết Lệ Hồ ng cau đôi mày liễu, rắ n giọng bảo:

- Nhâm? Nhâm lẫn như thế này à?

Vừa nói nàng đưa tay chỉ ngôi mộ mới đấ p phấ t mạnh tay áo, toan đẩy ra đao chuồng phong.

Người áo tía xớ c mạnh thanh bảo kiế m, bước sắ n tới trước chận chàng lại vừa dịu giọng bảo:

- Hiề n diệt nữ, hãy để nó cho ta, ta quyế t tỉ lượng vài chiêu xem công phu nó đế n mức độ nào?

Vừa nói dứt, thanh kiế m quay nhanh một vòng chiêu cửu hỏa liêu thiên tỏa ra đạo hồ ng quang như con rô ng lửa sung trời, phát mạnh vào trung đàn huyết Cừu Thiên Hiệp. Kiế m phong nhấ p nháy biế n thành muôn điểm bạch hoa, công lực thật phi phạm độc đấ o, chứng tỏ là tay cao thủ thượng thừa.

Cừu Thiên Hiệp lắ c mình nhảy vọt ra xa, cô ́ tránh ngọn kiế m phong khô c liệt, đồ ng thời chàng rô ng to lên:

- Các hạ dẫn ta lại đây, những tưởng có gì mới lạ không ngờ, đấ y là một điề u vu khoác lẫn thị phi.

Người áo tím ngược đôi mày lửa, hét to lên:

- Tiểu tử, ngươi là kẻ có mắt không trông. Lịch Huyết Kiếm này đâu phải là hạng người thị phi vu khoác?

Lời dứt chiêu ra, lưỡi kiếm thép bay lượn như giao long, sánh với chiêu kiếm đầu hợp lợi hơn bội, lại thêm phần ác liệt tột trần.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua chấn động cả tâm tư, kiếm trúc thâm vè, lách mình qua một bên né tránh.

Nên biết đường gươm của Lịch Huyết Kiếm Mạnh Gia Trang là một đường gươm tuyệt kỹ nổi tiếng, là một trong ba kiếm khách của nhóm Nhứt Phạt, Nhị Cái, Tam Kiếm Khách, luận về tôn ti thứ bậc thì Lịch Huyết Kiếm là sư thúc của Cừ Thiên Hiệp, thì chàng làm sao dám động thủ.

Cây Khô Trúc thánh kiếm vừa thu lại, Cừ Thiên Hiệp đã thối lui sau hai trượng, cất tiếng kêu to:

- Sư thúc, sư thúc... tiểu đệ..

Không ngờ Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang mỗi khi xuất thủ, thanh kiếm tựa độc long lên mặt biển, mãnh hổ xuống triền non, thân mình quay cuộn như tên, “xoạt, xoạt”... Một chiêu biến nhanh ra ba chiêu một lúc, huân mãnh tuyệt luân, vô cùng kinh khiếp.

Cừ Thiên Hiệp nếu không cử chiêu đón đỡ, mãi thối lui đến trước ngôi mộ, tức là hệt cả lối đi.

Bấy giờ, Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang, kiếm thế biến ra nhiều chiêu tuyệt luyện, kiếm phong kêu réo rắt, quang kiếm tỏa sáng trời.

Lịch Huyết Kiếm cao giọng quát:

- Đạo trời vay trả, ta chỉ cần người có bao nhiêu nghệ nghiệp nhân cứ phô cứ diễn ra đây...

Đạo kiếm phong từ hồ ng đôi sang tía, tỏa tròn như chiếc móng trời, kinh phong nổi lên như sóng dậy ba đào.

Giữa cơn lửa cháy dàu sôi, Cừu Thiên Hiệp đang trằm tư mặc tưởng, lại nghĩ:

- Chẳng lẽ để cho lão biểu diễn kiếm chiêu giết ta ư?

“Chỉ một đốm sao tia lửa là đời tàn”. Đây chính là câu nói của người Văn sĩ trung niên dưới thạch động giảng cho chàng nghe:

“Người muốn đứng trong trời đất thì trước phải lập đức, lập tâm! Vì võ lâm mà tung ra dị thể, vì thế nhân mà đã phá bất bình... Cuộc đời của ta không thể nào chịu hết một cách bất minh, bất bạch như thế được”.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì một luồng kiếm phong màu tía phát ra âm điệu vi vu tạt ngang qua mặt, chỉ hơi gió thoảng cũng đủ buốt da.

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang hứng chí quát to:

- Hãy nạp mạng cho ta!

Tiếp theo đây là một tiếng:

- Soạt!... nhẹ nổi lên.

Cừu Thiên Hiệp rút mạnh Khô trúc thánh kiếm ánh vàng chớp nhoáng, lóe mắt kinh người.

Giữa cơn nguy cấp, chỉ còn cách nhau gang tấc cuộc đời Cừu Thiên Hiệp có thể hóa ra ma, nên chàng vội rút nhanh Khô trúc

thánh kiếm vừa đưa ra một chiêu tuyệt học Mạng vận chi kiếm, đỡ luôn kiếm phong khủng khiếp của Lịch Huyết Kiếm, kiếm khí của chàng bắn xẹt ra năm trượng luôn kiếm phong bao bọc thân mình như đợt sóng vàng.

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang chiêu thế ... bị chạm làm tê chôn cả cánh tay hữu, hổ khẩu đau nhức từng cơn, gương mặt vệt mờ đi về luôn kiếm khí, nên không trông rõ Cừu Thiên Hiệp sử dụng kiếm pháp thế nào, thanh Tử hô ng trường kiếm đã rời khỏi tay lúc nào không rõ, chỉ thấy từ cổ tay lên đến cùi chỏ máu chảy lâm li...

Buồn thay! Thanh danh Lịch Huyết Kiếm là một trong ba tay kiếm Nhất Phật, Nhị Cái, Tam Kiếm Khách danh vang thiên hạ, dự mãi giang hồ ... trong vòng mười năm ngang dọc tung hoành chưa hề bị thảm hại như thế.

Hôm nay, một tay kiếm khách trong Tam Kiếm Khách, gặp Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu thế đầu tay, thanh trường kiếm đã vắng xa mấy trượng và gây cho Lịch Huyết Kiếm đổ máu nơi đây, khiến cho những người có mặt tại trường như Tiểt Lệ Hông và bốn tên cao thủ, đồng kêu lên một tiếng, hoảng hốt muôn phần.

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang vừa kinh hãi vừa xấu hổ uất hận cắn hờn.

Lão thối lui ra bảy thước, đưa đôi mắt lơ dờ nhìn Cừu Thiên Hiệp, lại nhìn qua cánh tay của mình bị rách một đường dài hai tấc, máu đỏ từng giọt một, rơi tí tách xuống mặt đất, mỗi một giọt máu rơi là một nhát kiếm xói vào tim óc làm cho đau khổ vô hạn.

Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được, chiêu Mạng vận chi kiếm mới sử dụng có một phần, mà đã bại một tay kiếm lừng danh trong

vũ nội, bất giác chàng đứng yên ngơ ngác và lấy làm kinh dị vô cùng.

Hai người đứng trâm tư mặc tường, ngơ ngẩn như kẻ xuất thần. Sau cùng Cừ Thiên Hiệp lên tiếng trước, bằng giọng nói đau buồn khổ sở, chàng dứt thanh kiếm vào trong tay áo nói:

- Sư thúc - Tiểu diệt mạo...

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang vội ngẩng đầu lên hét to:

- Câm mồm!

Vừa nói dứt, lão gương đôi mắt tròn xoe, tỏa ra nhiều tia khác lạ đỏ hồng như lửa, dường như muốn đốt cháy mọi người.

Đột nhiên, lão tung mình tới trước, cúi xuống nhặt thanh trường kiếm, và quay mặt ra sau, tay giữ chặt đốc kiếm, ngó thẳng về phía Cừ Thiên Hiệp bằng những tia mắt rực hồng quang.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, định chặc lão khiêu chiến nữa nên nhảy lùi sau hai bước, gọi thất thanh:

- Sư thúc! Sư thúc! Hãy nghe tiểu diệt...

Lịch Huyết Kiếm Vạn Mạnh Trang mặt tái như tàu lá, đôi mày trâm dựng ngược, cặp mắt đỏ như hồng quân tựa hồng như sắp rơi tuyên lệ, lão cố gắng gào lên thật to!

- Ta không là Sư thúc của ngươi, mà ta là kẻ chết vì ngươi... thật ta không ngờ thanh danh của một tay kiếm thép lòng lầy khắp giang hồ, trên nửa đời người luyện kiếm, hôm nay lại lạc bại dưới tay người là một tên ti tiện, phương tiên bối hậu sanh... thì kẻ như danh dự ta chôn vùi vào đất lạnh.

Cừu Thiên Hiệp hô t hoảng thốt i lui thêm mấ y bước, và run giọng nói:

- Vạn.. Sư thúc..

Lịch Huyê t Kiê m Vạn Mạnh Trang đô c thanh kiê m tia trước mặt hạ giọng bảo;

- Hừ! Thái Linh Quan đã lui, ngươi tìm nó mà đòi nợ... đi đi!

Tiê ng đi vừa dứt, lão quay nhanh thanh trường kiê m, tỏa một vòng tử quang, đột nhiên đô c kiê m đẩy ra trước chém phập vào cổ lão, the mạnh và nhanh như chớp mắ t.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh phóng mình tới trước rú lên:

- Sư thúc.. sư..

... Huyê t mạnh dứt tiện, máu ra có vôi.

- Keng!

.... Thanh trường kiê m rơi xuô ng đấ t vang lên một tiế ng khô khan.

- Phịch! Một tiế ng ngã đổ, Lịch Huyê t Kiê m Vạn Mạnh Trang té nhào xuô ng đấ t.

- Bắ ng!.... Cái đầ u bị động mạnh, dứt tiện vắ ng bắ n ra ngoài, lắ n lông lô c mắ y vòng, lưu lại trên đấ t một đường máu râu lắ m tắ m.

Sự việc xảy ra như chớp mắ t, biê n hóa thật hắ i hùng.

Tiê t Lệ Hồ ng phi thân tới trước, ngô ì bệ t xuô ng đấ t khóc nức nở.

Bô' n tên thủ hạ chưa kịp hoàn hô' n, đứng yên lặng như tượng đá phỏng sành.

Quỳ bên thi hài Lịch Huyê' t Kiế' m câ' t giọng bi ai kêu lên:

- Sư thúc! Sư thúc!

Hoa khôi lệnh chủ Tiế' t Lệ Hồ' ng dẫ' n lòng bi thảm, đưa tay chỉ mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Người đừng giả trò giả nhơn giả nghĩa, mèo mướp đi khóc chuột đồ' ng, chính người đã bức tử lão â' y, rô' i giả bộ quở quái khóc than.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức muô' n bẻ ngực, vội nặng giọng hét lên:

- Nàng vịn vào mà nói như thế', ta bức tử sư thúc à?

Tiế' t Lệ Hồ' ng cười khô, vừa nặng lời bảo:

- Người không bức tử lão â' y, chẳng lẽ ta sao? Chuyện làm của người ai ai đề' u rõ, người thử hỏi bô' n vị huynh đài kia xem...Người tưởng chồ' i được sao!

Cừu Thiên Hiệp khỏ sở van nài:

- Tiế' t... Tiế' t Lệ Hồ' ng ... chính người đã mục kích tại sao người buộc tội ta, lời nói này lan rộng khắp p' giang hồ', thì làm sao ta dám thấ' y mặt những cô' nhân.

Tiế' t Lệ Hồ' ng chẳng giận mà cười, song tiế' ng cười â' y hàm chứa đầ' y phần nộ, ai oán vô hạn, khỏ sở vô cùng, nói:

- Hấ' c, hấ' c... Người nói với ta làm gì? Người là Cừu Thiên Hiệp khắp chồ' n giang hồ' ai cũng tôn là hàng cao thủ, là một nhân vật lẫy lừng trong vũ nội thì người còn sợ ai chứ?

Cừu Thiên Hiệp lắ y làm khó chịu nói:

- Xin cô nương, miễn...

Tiê t Lệ Hô`ng hét lên lạnh lạnh cướp lời:

- Hừ miễn nói à? Ta cũng chẳng nói làm gì với những tên thô i tha, ác độc và đáng nguyê`n rủa.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, lòng như dao đâm muô i xát, toàn thân run lên bắ n bật.

Bắ y giờ nê u gặp người khác nói như thế , thì Cừu Thiên Hiệp không dễ gì nhân nhượng, những đố i với Tiê t Lệ Hô`ng thì chàng cố nén lòng nuô t nhanh điê u uắ t ức, chỉ vì: Tiê t Lệ Hô`ng là người ân của chàng, đã cứu mạng hai lắ n tại Trường An Chung cổ lâu và Tiê m Long Cô c ở chung với nhau trên mười ngày, nên tình bạn của hai người không thể lãng xao trong mai một.

Chính lúc, Cừu Thiên Hiệp bị mang khô n dưới địa huyết, mà tâm tư hắ ng nhớ đế n Tiê t Lệ Hô`ng..

Không ngờ ngày nay nàng đã nặng lời khắ c bạc, nuôi chí hận thù, nên gương mặt sân si càng khiế n cho Cừu Thiên Hiệp đau khổ hơn?

Tiê t Lệ Hô`ng không nghĩ đế n sự thương tâm của Cừu Thiên Hiệp, mà chỉ thuận miệng nói:

- Cừu - người khác thì ta không hỏi nữa, ta hỏi người nhân lúc ta đuôi theo người, thì cha già trên đấ t bắ c, lại sợ ta bị người đố i gạt vì tuổi ta còn quá nhỏ, nên phụ thân ta mới phái anh ta tìm đế n Hạ Lan Sơn không rõ việc này có đúng không?

Cừu Thiên Hiệp tai ù mắ t loạn không hiểu nổi lời nói của nàng mà gượng mỉm cười mà đáp:

- Lẽ tự nhiên, cha mẹ yêu con như biển hồ` lai láng, sự lo lắng là thường tình, làm gì mà chẳng đúng.

Tiê` t Lệ Hồ` ng cười gắ` n, bắ` ng giọng nói như diêm vương lệnh:

- Nế` u như thế` , tại sao ngươi chẳng nói lời, mà để cho ca ca ta phải chề` t thảm tại đây?

Cừu Thiên Hiệp mím môi gượng chịu, sự uấ` t ức tràn ngập tận đáy lòng, bắ` ng giọng nói chân thành đáp:

- Không bao giờ có việc này!

Tiê` t Lệ Hồ` ng tròn mắ` t phượng, dựng mày ngài quát hỏi:

- Vậy ca ca giả chề` t hay sao? Còn phầ` n mộ!

Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng đáp:

- ... Việc này... Ta không hiểu ra sao cả!

Tiê` t Lệ Hồ` ng mỉm cười gay gắ` t nói:

- Phải mà, ngươi có gì đâu...? Chính mắ` t ta thấ` y ngươi đã bức tử sư thúc, mà còn phản cung không nhận... thì còn gì để nói chứ!

Cừu Thiên Hiệp điề` m đậm nói:

- Cừu mỗ thật chưa gặp mặt ca ca ngươi!

Tiê` t Lệ Hồ` ng buồ` n nói tiế` p:

- Tiế` c thay có một tay bị trọng thương chưa chề` t, lúc ngươi chưa đế` n, ta đã gặp trước, chính miệng hắ` n đã nói với ta... thì làm thế` nào được chứ?

Cừu Thiên Hiệp cúi đầ` u nghĩ ngợi, sau cùng lên tiế` ng bảo:

- Thế tại sao lúc ấy người không mời hă' n ra để nhận mặt giáp lời qua lời, thì chân giả sẽ phân minh, có hơn không?

Tiê' t Lệ Hồ' ng quá buồ' n bã song gượng cười nói tiế' p:

- Hă' c! Hă' c! Người thật là hạo cô' t hung hăn!... Người hãy nhớ chứ, tên ấy bị trọng thương khá nặng, không số' ng nổi ba ngày, mãi đế' n ngày nay sự tình đã trên ba tháng, mà người bảo gọi hă' n ra đố' i chấ' t thật là lă' m mưu đa kê' tâ' m lòng người tô' t lă' m đấ' y.

Cừu Thiên Hiệp thần thờ bảo:

- Ba tháng!... Ba tháng!

Tiê' t Lệ Hồ' ng thiểu não nói tiế' p:

- Ấ' y đấ' y? Suồ' t ba tháng liề' n người còn không thừa nhận sao? Tính thử thời gian, lúc người rời Tiề' m Long Cô' c và giờ này mới đế' n đây có đúng không? hay nhằ' m lẫn?

Cừu Thiên Hiệp đau buồ' n khôn tả, nên trầ' m mình trong những nỗi ưu tư, chàng không thể tin nổi ở chính mình làm gì khi rơi xuồ' ng địa huyết đế' n giờ chỉ nháy mắ' t đã hơn ba tháng dài đầ' ng đẵng, thì mọi người không tin là phải.

Nhưng mà, bắ' ng có còn rành rành theo thời tiế' t... lúc chàng vào núi thì tuyế' t phủ, sương sa, mùa đông chớm lạnh mà bây giờ Tuyế' t rã sương mờ khí trời ấm ẩm đượm khí xuân.

Cừu Thiên Hiệp hồ' i tưởng lại lúc ở dưới huyết động thời gian chỉ độ một ngày đêm lạ thật. Vì mãi suy tư nên quên hẳn câu trả lời cho Tiê' t Lệ Hồ' ng...

Tiê' t Lệ Hồ' ng nhìn thấ' y, bữu môi kinh bạc vừa trầ' m giọng nói:

- Này... Người đang trù mưu quỷ kế yêu gì thế? Theo lời nói của người, thì ngày, tháng vẫn năm yên một chỗ à?

Cừ Thiên Hiệp như người tỉnh mộng vội vàng đáp:

- A...! Ta nhớ là vào địa huyết chẳng bao lâu, nhưng dưới ấy không có ánh sáng mặt trời hay vầng trăng chói rọi, không ngờ trong chớp mắt đã qua ba tháng liền, thật là...

Tiết Lộ Hồ ng cười ngặt nghẽo, trong giọng cười hàm chứa đủ phần hận, bi thương, sau cùng nàng dùng lời gay gắt nói:

- Cừ... người cho ta là đứa trẻ lên ba ư?

Cừ Thiên Hiệp biện luận:

- Cô nương, sự thật bao giờ cũng sẽ là sự thật! Ta đòi gạt cô nương làm gì?

Cừ Thiên Hiệp dùng hết lời lẽ chân thành tình thật, nhưng Tiết Lộ Hồ ng khẳng khăng chẳng chịu tin.

Chỉ vì một lý do rất ấu trĩ là: Không một người nào sống được dưới đáy hang sâu ba tháng liền rỗng rã, chỉ đói cũng đủ chết, đừng nói là ba tháng chỉ ba ngày cũng biến ra ma, do đó nàng không thể tin được.

Nhưng đứng trong hoàn cảnh thực tại của Cừ Thiên Hiệp, thì hoàn cảnh này là một loại kỳ duyên hội ngộ, hiếm có nhất trần đời, chưa có một ai như thế.

Vì vậy nên ca dao có câu Vô xảo bất thành thơ. Không khéo léo chẳng nên chương sách.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế't Lệ Hô`ng đột nhiên rơi vài ngắ'n lện, lời nói đôi giọng trầ'm buồ'n:

- Cừu... ta với người nói mãi chỉ thêm vô ích. Nay Vạn lão tiề'n bô' i đã chề't về` tay người... thì chính bản thân ta không thể chồ' ng đố' i người được. Người hãy giề't ta đi... giề't ngay trong hiện tại!... Nê' u người từ chồ' i không giề't! Thì Tiế't Lệ Hô`ng này xin phép rời khỏi đây, nhưng mà cái thù giề't anh, ta thề, thề sẽ báo trả!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên như uầ't, đôi mắ't chớp nhanh lóng lánh vài ngắ'n lệ doanh tròng và rầ'u rĩ nói:

- Người khác không tin ta thì đã đành rồ' i, còn người cũng không tin ta nữa sao?

Tiế't Lệ Hô`ng thét lên:

- Cừu... có ngày ta sẽ móc mắ't người!

Nói xong nàng vẩy bô' n tên thủ hạ ra hiệu câ't bước.

Cừu Thiên Hiệp lòng đau như cắ't, dạ xót như bào, vội nhảy tới trước cản lố' i đi và nức nở:

- Lệ Hô`ng, Tiế't cô nương!

Tiế't Lệ Hô`ng quay mặt lại, đưa tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp đau đón rít lên:

- Cừu Thiên Hiệp. Ta hận chẳng ăn được thịt người, uồ' ng máu người, lột da người, bắ'm vằm xương cô't người! Giờ đây có lẽ người nghĩ ta là bạn nên không chịu giề't, sau này người chỉ ăn năn và tiề' c rẻ cơ hội này!

Cừu Thiên Hiệp đau khổ linh đình, tự nhận Tiế't Lệ Hô`ng là người bạn gái duy nhấ't, giờ này đã biế'n thành kẻ thù sanh tử đố'i đầ'u. Ôi! Thê' nhân nước lã khuấ'y nên hô`.

Giương đôi mắt đầm lệ, nhìn Tiế't Lệ Hô`ng không chớp mắ't, như ngây, như dại, hai giọt lệ nóng sô't lăn từ từ trên má, đây là lâ`n đầ'u tiên chàng khóc. Giọt lệ anh hùng khóc người tri kỷ.

Tiế't Lệ Hô`ng hơi chùn dạ, nàng cau mày khó chịu gắ't:

- Người không giế't ta ư? Tại sao không giế't? Thôi... ta đi!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay vẫy nàng, thần thờ bảo:

- Người đi sao?

Tiế't Lệ Hô`ng và bồ'n tên thủ hạ, nhún mình bay vọt tới trước họ trở thuật khinh công đi như gió bão chỉ nháy mắ't mắ't dạng.

Bỗng một cơn gió nổi thổi rơi xuô'ng đầ'u Cừu Thiên Hiệp một chiế'c lá vàng chàng câ'm nhanh chiế'c lá vàng ngắ'm nghĩa vừa chếp miệng:

- Đây là chiế'c lá lìa cành cũng như...

Nói đế'n đây lại tă't lịm, chàng đứng bên ngôi mộ mới, thầ'm tưởng niệm... bắ't giác hai giòng lệ anh hùng trào ra như suô'í chẳng phải chàng xót thương người qua cô' hay mắ't kẻ tri âm, mà chính chàng tủi lấ'y phận mình gặp toàn là niề'm đau khó tả, một niề'm đau từ vô thể thi nhau cuố'n phủ trên sô' kiế'p linh đình.

HỒI THỨ BA MƯƠI

Gió đưa hạc khô c trong rừng vồ

Người đời thường nói: Lạc cực sanh bi, Vui quá đổi sanh bi lụy.

Câu nói này đố i với Cừu Thiên Hiệp hôm nay rấ t hợp cảnh hợp tình, nhưng mà cái chữ “bi” này khác hẳn sự “bi” lụy tâm thường, nó đố i với Cừu Thiên Hiệp là một đại biế n cô ̣ liên quan đế n cả sinh mạng.

Bởi không thể làm sáng tỏ vấ n đề ` Lịch Huyế t Kiế m tại Vạn Mạnh Trang, cho nên chính bản thân Cừu Thiên Hiệp đã đoạn tuyệt với Nhấ t Tăng Nhị Cái và Tam Kiế m Khách một sự liên quan mật thiế t trong thời gian dài, cũng bởi Cừu Thiên Hiệp không biế t rõ vấ n đề `... , lại mấ t luôn Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hồ ̣ng, đây mới là quan trọng, vì mấ t Tiế t Lệ Hồ ̣ng là mấ t cả đời số ̣ng tinh thầ n, thì cuộc số ̣ng của Cừu Thiên Hiệp nào có ý nghĩa gì đâu?

Cuộc số ̣ng của Cừu Thiên Hiệp, chỉ vì một câu chuyện không minh bạch, chỉ trong nháy mắ t tấ t cả những người thân thuộc đề u biế n ra kẻ hận cừu. Chính bản thân Cừu Thiên Hiệp rơi vào địa huyết, gặp mộ i kỳ duyên được Khô trúc thánh kiế m là một phầ n hân hoan, â y vậy, lại không còn một người thân nào được hưởng phầ n, đời người dù có vinh hạnh được như thế ́, cũng không có ý nghĩa gì?

Cừu Thiên Hiệp đang đứng giữa cánh đô ̣ng hoang, bắ y giờ chàng mới cảm thấ y trời đấ t bao la, mà chính mình không còn mảnh đấ t ghé chân. Cuộc đời trôi cuộn không tìm ra dù một người thân thích họ hàng.

Ánh dương tà đã nhuộm vàng vạn vật, liễu sâu héo, nọ là nơi an nghỉ của Tiê't Ấu Hùng một nă'm đấ't vàng vùi thây một người quá cô', nhìn xem cảnh trí đầ'y vẻ buồn thảm thê lương.

Cừu Thiên Hiệp vẫn vợ suy nghĩ, trong nhấ't thời chẳng biế't phải đế'n đâu hoặc về` đâu?

Đột nhiên chàng nghĩ ra: còn một vùng có thể đế'n được Tiê'm Long Cô'c...

Phải tìm gặp Tuyệt Tình Kiế'm, chỉ có hấ'n mới đủ khả năng giải bày sự trong trắ'ng của mình, cũng do hấ'n mới đủ tín nhiệm giải thích cho Nhấ't Tăng, Nhị Cái và Tam Kiế'm Khách nghe qua những điề'u nghi vấ'n có thể xóa tan đám mây mờ.

Nghĩ đế'n đây, chàng quyế't định, vì đầ'y cũng là một lố'i thoát duy nhấ't.

Cừu Thiên Hiệp ngửa mặt lên trời, thở hấ't ra những điề'u u uấ't, đoạn mạnh dạn nhấ'm hướng Hạ Lan Sơn đi lầ'n tới.

Khi bóng tồ'i đã bao trùm vạn vật, thì chàng đã đi đế'n vùng ngoài chân núi Đỉnh Viên Dinh.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ'y mệt nhọc, bèn ghé lại Đỉnh Viên Dinh an nghỉ. Bắ'y giờ chàng mới quan sát lại y phục, bộ đồ` màu thanh thiên của chàng sau mấ'y tháng dưới huyết đã dính đấ't, bùn bẩn thiũ không thể mặc được nữa, chàng cởi ra và biế'n chế` thành bộ y phục màu xám tro, còn cây Khô trúc thánh kiế'm tóe ra muôn ánh hào quang sáng rực, chàng phải chế` thêm cái vỏ kiế'm bằ'ng da để che khuấ't lườ'ng ánh sáng.

Một đêm qua... Ánh mặt trời vừa ló dạng góc trời đông, vạn vật cũng chuyển mình chờ đón một ngày tươi sáng, Cừu Thiên Hiệp cũng

vừa thức giã c, chàng thu dọn nhanh hành trang và hô i hạ lên đường, chàng nhắ m hướng nam toan trở thuật thầ n hành đi cho chóng.

Cừu Thiên Hiệp rời Định Viên Dinh độ hai mươi trượng là phải lên đường cái quan để xuôi nam. Khi chàng vừa bước ra đường cái quan độ sáu bước; đột nhiên trước mặt chàng vang lên giọng nói trầ m trầ m:

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ mạnh giỏi!

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình ngó lên trước mặt chàng hiện ra một người mày từ, mắ t thiện. Một lão hoà thượng, chấ p tay trước ngực đứng thẳng người như chào đón chàng.

Vị hoà thượng này có gương mặt từ hòa, nước da hồ ng đỏ mày trắng như vệt bông, râu bạc như tuyết giá, thầ n sắ c rấ t linh hoạt, tuổi tác độ chừng trên tám mươi, song dáng người còn quắ c thước vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước, vòng tay trước ngực đáp lễ nói:

- Lão pháp sư vạn thọ!

Vị hoà thượng cười một tiế ng, vầ ng trán bóng đỏ hiện lên mắ y nề p nhắ n, vừa thắ n nhiên hỏi:

- Lão tăng xin hỏi tiểu thí chủ, có phải là Cừu Thiên Hiệp thiế u hiệp đầ y không?

Cừu Thiên Hiệp lắ y làm lạ, song chàng vẫn gậ đầ u tỏ vẻ cung kính đáp:

- Phải đầ y ạ! Xin hỏi lão hoà thượng quý thượng tánh là chi?

Lão hòa thượng nhếch môi cười vui vẻ, vừa chắp tay trước ngực đáp:

- A di đà Phật! Bà n tăng pháp danh là Ngộ Phi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, đổi hẳn thái độ, tỏ ra cung kính bội phần, chàng vòng tay cúi đầu làm lễ nói nhanh:

- A! Thế ra hòa thượng đây là Phật Diện Kim Thân Ngộ Phi đại sư! Văn bố i bấy lâu hă ng ngưỡng vọng. Hôm nay hân hạnh gặp vị minh chủ của bửu đại môn phái, một vị thành triệ t của võ lâm. Thực là tam sanh hữu hạnh.

Phật Diện Kim Thân Ngộ Phi, là lão chương môn của môn phái Thiế u Lâm, sáu mươi năm về trước đã nổi tiế ng khắ p giang hồ và hiện tại đệ tử của phái Thiế u lâm được truyề n đế n đời thứ tám mươi mấ y xuân, thế mà tinh thầ n vẫn thư thái, sức khỏe vẫn khang kiện như xưa.

Ngoài ra chương môn của tám phái lớn hiện giờ người nào cũng là hàng hậu sanh, văn bố i là đàn em của Ngộ Phi đại sư, vì những tay cao thủ của danh môn chánh phái hiện đại, đồ ng lứa tuổi hoặc đồ ng kế t bạn với đại sư, tấ t cả đề u khuấ t bóng. Do đó, trên chố n giang hồ, Ngộ Phi đại sư danh vang cửu đỉnh, không kể những người trong Cửu đại môn phái kính trọng như bậc thân minh thánh triệ t, mà luôn cả hai đạo phái kình trọng như bậc thầ n minh thánh triệ t, mà luôn cả hai đạo phái hắ c bạch, nhơn sĩ giang hồ, nghe đế n tên là nề trọng, hể gặp mặt là bái lễ.

Ngộ Phi đại sư cả cười đáp:

- Không dám, chính bà n tăng!

Nói xong, vị lão tăng đưa ngón tay chỉ vào mặt khóm cây bên vệ đường nói:

- Thiế u Hiệp, lão nạp xin mời thiế u hiệp đi bộ qua vài bước vì chúng ta có một vài câu chuyện nói với nhau!

Cừu Thiên Hiệp lòng hă`ng ao ước, nay thấ y Ngộ Phi đại sư thầ`n sắc nghiêm trang nên chàng chẳng chút do dự vội đáp ngay:

- Chẳng hay đại sư có gì muô`n chỉ giáo? Tại hạ hầ`u nghe!

Ngộ Phi đại sư nét hân hoan hiện rõ lên gương mặt từ tường tay áo rộng phấ t mạnh, người đã tung mình ra xa năm trượng vừa lớn tiế`ng bảo:

- Thiế u Hiệp hãy theo ta đế`n đây!

Cừu Thiên Hiệp buộc miệng khen thầ`m:

- Thực là môn pháp thượng thừa khinh công! Quả nhiên tiế`ng đồ`n chẳng sai.

Chàng liề`n rún mình chạy theo sau như vũ bão.

Hai người vượt qua một đê cao, Ngộ Phi đại sư đã dừng trên thảm cỏ xanh mướt, Cừu Thiên Hiệp cũng vừa đế`n nơi.

Ngộ Phi đại sư vừa đứng vững, vội chấ`p tay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiế u Hiệp, lão nạp không có chuyện gì riêng tư, mà chỉ hướng vào Thiế u hiệp mời đế`n dự một cuộc hội ước? Không rõ thiế u hiệp có vui lòng nhận hay chẳng.

Cừu Thiên Hiệp lấ y làm lạ hỏi ngay:

- Ước hội? Đại sư muô' n...

Ngộ Phi lão sư mỉm cười, ngắ' t lời bắ' ng giọng nói cực trang trọng bảo:

- Nguyên Cửu đại môn phái có bày ra buổi đại hội tại Cao Sơn Thiế' u Lâm Tự, và đã bắ' u lão nạp đi mời người dự, lão nạp đã vượt gầ' n mười dặm đường, từ tây bắ' c đế' n đây, may thay lại gặp thiế' u hiệp tại Đình Viên Đình này! Thật là tiện dịp cho lão nạp được hắ' u giá!

Lão hòa thượng tiế' ng nói trá' m hùng rõ rệt, nhưng sự thật có lẽ đúng tám phầ' n mười.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lắ' y làm lạ, thắ' m nghĩ:

“Thật là câu chuyện kỳ khôi, không tưởng được, có ai ngờ mình chủ của Cửu đại môn phái, lại là chủ môn phái Thiế' u Lâm địa vị rấ' t sang trọng mà đích thân vượt gầ' n ngàn dặm trường đường, đi mời người phó hội, thì cuộc hội ước này chẳng phải tắ' m thường.

Vì thế' Cừu Thiên Hiệp tỏ ra cung kính hỏi:

- Cuộc hội ước của Cửu đại môn phái, chắ' c đại sư rõ nguyên do và mục đích chứ? Có thể nào đại sư cho biế' t sơ lược đăng chắ' ng.

Ngộ Phi đại sư khẽ' nhích động vành mi bạc cả cười bảo:

- Cuộc ước hội không có bàn gì đại sự thiế' u hiệp vào buổi hội sẽ rõ? Xin chớ từ nan, và đừng để bắ' n tăng ngóng đợi. Vả lại lý do của buổi hội xin thiế' u hiệp tin tưởng vào bắ' n tăng là Một việc lành, chớ ngại gì cả!

Cừu Thiên Hiệp khó từ chớ' i, và cũng không nghĩ đế' n việc từ chớ' i, nên cả cười nói:

- Đại sư đã dạy như vậy, vẫn bớ i không thể chớ i từ và xin hứa đến hâu dạy.

Ngộ Phi đại sư nghe qua vội cháp tay trước ngực xá một xá dài, vừa đổi giọng trầm trầm nói:

- Lão nạp xin đa tạ. Vậy kính mới thiêu hiệp đến ngày mừng năm, tháng năm, giờ ngọ tức là đúng vào tết Đoan Ngọ đến tại Cao Sơn Hương Lô Phong hội ước.

Vừa nói dứt, lão nhún mình vượt qua bờ đề lại đưa mắt già từ Cừu Thiên Hiệp và thuận miệng nói to:

- Lành thay! A di đà Phật!

Mảnh áo cà sa màu nâu phất phơ theo làn gió nhẹ, hướng về đường cái quan đi thẳng...

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn, không hiểu nổi lý do gì, một bóng một hình tiếp tục bước theo con đường về Hạ Lan Sơn. Trên đường đi, may không xảy ra sự gì đáng tiếc.

Không ngờ bước chân chàng vừa vào đến Trường Thành, chàng có cảm giác dường như có sự biến đổi khác lạ.

Nguyên tại chốn Trường Thành là nơi tụ tập của đa số nhân sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm, không bao giờ dứt bóng người qua lại, vì tốp kia hợp, tốp nọ tan, thường xuyên không bao giờ dứt thế mà, lúc bấy giờ dường như vắng bóng không một khách hào hoa hay một chàng hiệp sĩ, thậm chí đến một tên võ sĩ bét hạng hoặc một người hán tử khù khờ cũng không có nốt, có lẽ nào khách giang hồ đã quay về chốn hoang sơn cùng cốc, trả lại đây sự yên tĩnh cho dân lành. Nhưng sự yên tĩnh và trầm lặng đó, dường như nó ẩn lờn vào trong một loại tai nạn kinh hồn hay một cuộc khủng bố vô cùng

kinh khiế'p! Hay là một cơn mưa bão sắ'p đê'n, khiế'n người ta có cảm giấ'c khắ'n trương.

Khi vào nội cắ'nh Thiể'm Tây, tình hình càng tỏ ra cắ'ng thẳng đê'n tồ't bực.

Trên đường phồ' tiế'ng đờ'n đấ'i không ngồ't. Họ nói:

- “Trên chồ'n giang hồ', gầ'n đây có xuấ't hiện một gắ'i thiế'u niên cao thủ, gặ'p ai giế't nắ'y, gây nhiề'u trậ'n kiế'p hắ'i hùng, chẳng phân tà chắ'nh, hắ'c, bạch, mà toàn thể nhân sĩ, cao thủ võ lâm trong hai đạo hắ'c, bạch đê'u nghe tên. Chỉ vì hắ'n là một chàng trai tuyế't đẹ'p, song lòng gắ'i tay đọ'c, giế't người không kẻ, mỗi lầ'n xuấ't thủ rắ't đọ'c ác, chẳng lưu vế't tích. Cho nên cái giớ'i giang hồ' trong võ trụ đê'u nói:

Gió đư'a hạc khô'c trong rừng vồ'.

Huyế't lệ vung đầ'y chỉ một tay!

... Thậ't là hai câu hoang đường quắ'i đắ'n.

Ngày nọ, Cừu Thiề'n Hiệ'p đi đê'n phủ Diề'n An.

Chàng bèn tìm khách điế'm để trọ, khi bước vào khách điế'm, lại gặ'p lúc hai đạo bảo tiề'u đố'ng ở đầ'y, nên trong điế'm vô cùng nhộn nhịp, tiề'u nhị không ngồ't lời cung chiề'u đấ'i khách.

Khách điế'm là một thề' phái cực lớn, sắ'nh với một toàn mắ't độn'g ở Thiể'm Tây chẳng khác bao nhiề'u, trướ'c mắ't khách điế'm bày ra năm gian rộng. Trướ'c mắ't tiề'n, khách điế'm bày ra mười chiế'c bàn bát tiề'n, chỉ có điề'u lạ là trên bàn không bày thức ă'n rượ'u.

Cừu Thiề'n Hiệ'p một mình ở trong gian phòng khá rộng về' phía mắ't tiề'n, nên cảm thắ'y buồ'n đắ'o để. Tiề'u nhị bày cơm nước tại

giàn nhà ngoài mời chàng ăn.

Trên chiếc bàn cạnh, có bốn tay đại hán, khí mạo kiêu hùng, có lẽ là tranh huân luyện võ nghệ đang lúc thảo luận về quyết định.

Bỗng nhiên...

Một tên hán tử mặt đỏ da đen, hướng vào tên trung niên mặt trắng bảo:

- Lưu đại ca, từ nay việc áp tải hàng hóa nhập quan về, chúng ta nên hết sức đề phòng, chỉ vì...

Người được gọi Lưu đại ca là một trang hán tử trung niên, tên này nghe qua phá lên cười ngất và ngất lời:

- Triệu Đại phiêu, người đã tính sai rồi, chúng ta là bảo tiêu chuyên nghiệp, thì phải có tự tin số hàng áp tải của chúng ta muôn phần không mất một!

Tên hán tử mặt đỏ da ngâm tức là Triệu Phiêu Sư, hẳn nghe qua rất bất mãn, vì tưởng làm người bạn không rõ lời nói của mình nên hậm hực bảo:

- Nay người đã quên Tên Điềm Tử đó sao, hẳn là một tên lòng lang dạ sói, tay nhám chân gai, thì người có dám quả quyết cuộc áp tải của chúng ta muôn phần không mất một hay chẳng?

Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại thì biết là họ hai bang, Bảo tiêu sư song chàng không muốn nghe nữa, chỉ vì họ nói đến ba chữ Tên Tiêu Sư nên chàng chậm rãi ăn uống, không lưu ý đến cuộc đàm thoại của hai người nữa.

Lưu Phiêu Sư đưa chén lên môi hớp một ngụm rượu thả m giọng và thưa đáp;

- Mỗi khi ta muô´n nói câu nào thì câu đó có ý nghĩa sâu xa của nó cả! Này.. này người thử nghĩ xem ba tháng vừa qua, Tên Điềm Tử, nào phải tên hắ c đạo ma đầ u trong mọi hành động mà là tràng nghĩa hiệp kỳ tài, một nhân vật võ lâm lừng lẫy, làm thế´ nào hắ n không gặp chúng ta? Mỗi khi hắ n xuấ t hiện, thì phải môn trón tự nhiên hắ n vô tình giúp chúng dọn đường, còn hơn ba波士 người bạn hữu, thử hỏi có ai dám cả gan nhích động? Vì lý do đó ta mới dám quả quyết với người muôn phầ n không mấ t một là thế´.

Giữa lúc hai người lý luận, thì phía bên phải có một tên đại hán cũng là bảo tiêu, tên đại hán này có phầ n say sưa, nên hắ n vỗ tay xuố ng đùi cái đét vừa rộn ràng nói:

- Cả hai người đầ u giồ ng đàn bà con gái, đi xem hát ư a lệ mủi lòng, thay người xưa mà rầ u chuyện trào đình, xót lòng hoài cổ. Theo ta nghĩ thì chúng ta là những tên bảo tiêu chuyên nghiệp phải tận dụng hế t năng lực của mình mà phụng sự...

Còn cái tên điềm nào đó, nế u nó không đế n thì muôn việc đầ u êm, nhược bắ ng nó đế n thì có ta đây Ma Vân Thủ đủ sức tiế p đấ i nó! Ta không tin rằ ng nó có ba đầ u sáu tay, hay có biệt tài thăng thiên độn thổ gì, mà ta biế t chắ c đó là một thiế u niên cao thủ thế´ thôi, chẳng qua là thiên hạ lắ m lòi, một đầ n mười, mười đầ n trăm vô tình trung thầ n thánh hóa câu chuyện!!!

Gã phiêu sư họ Lưu lắ c đầ u thề lưỡ i, tỏ vẻ lo lắ ng cho người bạn say quá lời.

Gã phiêu sư họ Triệu lắ c vai tên đại hán nói như hét:

- Người đã quá chén rồ i. Tên Điềm Tử mà nghe được những lời chúng ta nói, ta rắ t ngại cho những chuyế n áp tải hàng hóa càng thêm khó khăn, trừ khi chúng ta nắ m tay nhau, đi vòng mới mong chồ ng lại, ngoài ra không còn biện pháp nào nữa.

Ma Vân Thủ là tên đại hán say, hắ n nghe đồ ãng bọn nói lấ y làm bấ t phục, cặp mắ t trợn tròn xoe, đôi mày xế ch ngược, giờ hai tay lên trời như phân bua và hét ầm ỹ!

- Các người với ta là đồ ãng bọn! Tại sao các người quá khen đồ ãi chí khí của người, mà diệt bỏ oai phong của mình, ta cô làm tròn phận sự áp tải trong vòng ba tháng, rô ãi ta sẽ đi tìm Tên Điểm quyế t tử thí với nó cho bắ ãng được! Ha ha ta không thể nào tin nổi một tên tà.

Ba tên bảo tiêu cùng bàn, thấ y hắ n đã quá say, nên vội vàng không khuyên dứ t, và đem câu chuyện khác ra bàn luận, cô tránh sự đụng chạm vào Tên Điểm Tử.

Bấ y giờ, Cừu Thiên Hiệp đã ăn uố ãng xong lại lắ ãng nghe không thấ y chúng nói gì thêm, bèn quay trở về phòng an nghỉ.

Đột nhiên... một bóng đen bay vút qua, rõ ràng là bóng dáng một người ô m nhỏ từ trong phòng chàng nhảy cửa sổ chạy vút ra ngoài.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi to;

- Ai đó?

Vừa hết vừa bươn bã bước vào phòng, chợt thấ y giữa phòng đèn khêu cao ngọn sáng rực, mừng mừng tự nhiên phủ xuố ãng giường trên gố i lại lổm xuố ãng dấ u đầ u người vừa nắ m lên, lại thêm có mùi hương khác lạ, rõ ràng là có người chui vào đây ngủ.

Cừu Thiên Hiệp cả giận xung thiên, vội bước ra ngoài toan đuổi theo kẻ lạ mặt.

Đột nhiên nhiề u tiế ãng la ó vang dậy, kế đấ y là giọng nói lè thè của tên bảo tiêu Ma Vân Thủ:

- Ta phải... gặp nó... Điểm Tử... tìm ta... à! Được lắm... Ta sẽ... đâu... đâu...

Nguyên những tiếng la ó này của bốn tên bảo tiêu vì quá say sưa, cho nên cặp nhau đi xiêu tó, riêng Ma Vân Thủ vì say đến cực độ nên nói lảm nhảm luôn miệng.

Cừu Thiên Hiệp động tánh háo kỳ vội đứng nhìn mấy ông xem nghiêng ngả, mà quên trở lại phòng xem xét.

Đột nhiên... ngoài mặt tiếng khách điểm có tiếng hét lên inh ỏi:

- Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm!

Tiếp theo đây, tiếng chân người chạy thành thịnh cuộn như lớp sóng người, hai đoàn thủ hạ của Bang, bảo tiêu xông ứa ra, mỗi tên đều cầm sẵn binh khí nối tay, từ phía sau hậu viện tuôn ra ào ạt.

Cừu Thiên Hiệp nghe kêu vội chạy ra ngoài giữa viện.

- Soạt!

Một tiếng kêu xé, gió nổi lên, ba điểm nhỏ li ti hành tinh, từ một nơi vô danh bay xẹt vào hành lang, nhanh như chớp lóe giữa trời, bắn vút vào bốn tên bảo tiêu thế mạnh như thân lộc.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy, không dám chậm trễ hai tay đẩy ra xông chưởng, thân mình sà tới trước vừa cất tiếng gọi toi:

- Coi chừng ám khí.

Vừa nói dứt, ba điểm hành tinh bị chàng đánh rơi rất nhanh trúng vào một trong bốn tên bảo tiêu...

- Ôi chao! Chết..

Mấy tiếng kêu rú lên đau đớn, vật ám khí đã bắn vào đầu tên Ma Vân Thủ đẩy hắn ngã phịch xuống đất, hắn ngơ ì ôm gổ i rên la không ngớt miệng.

Cừ Thiên Hiệp không đắn đo hơn thiệt vội nhún mình nhảy vọt lên nóc nhà, và đưa cặp mắt rực tinh quang cố tìm xem vật ám khí xuất phát từ hướng nào.

Bây giờ một bóng đen như cách hắc ô chớp mình tung vọt lên cao ba trượng vừa bay tạt ngang đập vào ngọn cây rậm rạp. Cây Ngô đồng này rất cao ước độ bảy, tám trượng cành lá um tùm rậm tồ i..

Cùng lúc đó, ba tên bảo tiêu còn lại vội tung mình nhảy phốc lên mái nhà, chúng che mắt nhìn khắp bốn phương, tay hờm thế tấn công, nhưng vô ích vì bóng dáng kẻ lạ đã mất tự bao giờ.

Cừ Thiên Hiệp nói to lên:

- Nó kia! Nó đang ẩn trên ngọn ngô đồng...

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy phốc lên cây cố vận dụng ánh mắt rọi khắp ngọn cây mà bóng dáng kẻ lạ như chính trời bạt gió biến mất tự bao giờ, chàng nổi giận hét to:

- Cả gan cho tên cường tặc! Mau ra đây!

Vừa nói dứt tay chàng vận mấy thành lực, đẩy lên ngọn cây một chưởng ta như hòn giả sơn, gió cuộn ào ào, đạo kinh phong xé không gian đánh vào chót tàng cây ngô đồng.

- Rắc!... ào...ào!

Những tiếng “răng rắc” “ào ào” thi nhau nổi lên vang dậy, cành lá rậm rạp bị ngọn chưởng đánh vào gãy tan, nát vụn bay đổ xuống đất ào ạt chẳng khác nào trận bão to, trong chớp mắt, cây ngô

đồ`ng “trụi lủi” trở lại những cảnh to khổng khiu, song bóng người lạ vẫn bật tằm vắ`ng bóng. Cừ Thiên Hiệp miệng tiế`c rẻ: “Rõ hoài công!” chàng lại đưa mắ`t quan sát lầ`n nữa, lầ`n này lại thấ`y một bóng đen bay như cánh diều trước gió, từ xa xa hướng ra bên ngoài thành chạy như trồ`n bão, mắ`t người khó theo dõi kịp.

Ba tên bảo tiêu tuy có sáu con mắ`t, nhưng không tinh nhạy bắ`ng Cừ Thiên Hiệp, nên chúng gọi vọng xuố`ng hậu viên hò hét bọn thủ hạ đi truy sát, như lâm vào đại trận.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ`y bọn chúng, tay giáo tay gươm chạy như ong, bắ`t giác mỉm cười và điề`m đậm bảo vọng qua.

- Ba vị bảo tiêu, hãy xuố`ng đấ`t đi thôi.. tên đạo chích đã đi xa trên mười dặm rồ`i.

Vừa nói dứt chàng buông mình từ trên ngọn đại thụ ngô đồ`ng rơi nhẹ xuố`ng trước viện.

Lúc bắ`y giờ tắ`t cả khách ngụ, cùng toàn thể bang chúng tiêu cục, đê`u tề` tựu trước viện, người đê`u cắ`m binh đao võ khí, vây tròn bên bắ`n chiề`c xe bảo tiêu, giương đôi mắ`t trùng trùng thủ thế`.

Cừ Thiên Hiệp sức nhớ đê`n mũi ám khí đã chộp được lúc này, bèn đưa lên mắ`t xem; mũi ám khí lại là hai phiề`n trúc vuông. Bên trên có phắ`t miề`ng giấ`y trắ`ng nhỏ ghi mắ`y chữ, bắ`t giác chàng phá lên cười ngắ`t, vừa bước đê`n ba tên bảo phiêu sư vừa đáp xuố`ng đứng giữa viện tràng chàng trao mũi ám khí cho Lưu bảo tiêu mỉm cười bảo:

- Mời túc hạ xem!

Nguyên mảnh giấ`y nhỏ gián lên mũi ám khí có ghi mắ`y giò`ng chữ như sau:

- “Bảo tiêu hộ viện! Người võ hiệp chưa cùng đường, chớ lớn lời chẳng tốt, vì hậu quả khá ác độc đây!!”.

Lưu phiêu sư vừa xem xong mảnh giấy mặt bạc hóa hồng nhìn Cừ Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Đa tạ huynh đài!

Bấy giờ, Ma Vân Thủy men rượu chưa tiêu, hai tay chới dẫu gôi, xoay qua chuyển lại vẫn không đứng lên được, bèn khóc rống lên, vừa nức nở như trẻ lên ba kêu rên rĩ:

- Các bạn... tiêu sư!... Tại sao... ta thế... cũng vì... Tiêu... Tiêu... ôi... vì mi...

Cừ Thiên Hiệp bất giác cả cười, vừa điềm đậm nói:

- Người lạ đó không phải vì hàng hóa mà chính là muốn mộ danh Ma Vân Thủ nên đến đây.

Ma Vân Thủ then đỏ mặt, gương đau đớn đứng dậy, vừa hét to như sấm;

- Ngươi là người gì?

Vì quá bức tức nên hắn quên rằng đôi chân đang đau ê chề, vả lại hắn cũng không thấy Cừ Thiên Hiệp bắt ám khí cứu chúng, lại trao cho Lưu tiêu sư xem! Nên hắn loạng choạng suýt té ngã.

Cừ Thiên Hiệp vừa nhìn thấy bộ tịch của hắn cố nín cười mà vui vẻ hỏi lại:

- Ta nào phải là đồng đảng của kẻ trộm! Ngươi hỏi để làm gì.

Vừa nói xong, chàng quay lưng bước vào khách điếm, không lưu ý đến hắn nữa.

Không ngờ Ma Vân Thủ quá ư thành giận, sắc mặt nặng trâm vừa cổ găng quát to:

- Đứng lại! Bản tiên sư thấy hành động của ngươi không được chính đáng lắm.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận vội quay mặt lại sùng sộ:

- Cái gì là bất chính?

Ma Vân Thủ loạng choạng ngã tới trước một bước, đôi chân vẫn cứng đờ đau nhức như cũ, hấn cắn răng rít lên:

- Ngươi chính là dò thám của tên trộm vừa rồi, nên giả bộ chạy nhảy lảng xảng cho khỏi bị nghi ngờ đấy.

Cừ Thiên Hiệp khí giận bốc nóng mặt, chàng đưa tay chỉ vào mặt Ma Vân Thủ mắ ng:

- Bọn ngươi là phường tráo trở, nếu biết sớm ta có bất thấy mùi ám khí cứu các người làm gì, mà để cho riêng ngươi nếm mùi tử khí. Vì ta thấy ngươi quá vô nhân đạo, mà lại dở chứng khùng.

Lời nói của chàng chẳng khác nào nhát búa bửa vào đầu Ma Vân Thủ, khiến hấn run lên chẳng kể ba tên kia cản trở.

- “Soạt”.

Một mũi thương nhỏ từ trong tay áo hấn rút ra ném mạnh vào Cừ Thiên Hiệp vừa rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử, ngươi dám miệt thị bản tiên sư!

Nhưng đôi chân hấn quá đau nhức, thủ thế ném thương rất bất tiện, chỉ thấy mũi thương quay tròn rồi rơi trước mặt hấn, thực buồn cười!

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày cong vút, trên đôi môi nở một nụ cười thâm bí vừa dịu giọng bảo:

- Muốn động thủ à! Đâu có dễ, hãy đợi phòng!

Vừa nói dứt lời, chàng đã bước xông đến trước mặt hắ'n, đưa ra hai ngón tay cúi xuống điểm mạnh vào đầu gối tả của Ma Vân Thủ một điểm cực trầm làm cho “hắ'n” đau quá rú lên, đột nhiên hắ'n bước nhanh tới trước nhặt mũi thương, nhún mình nhảy vọt ra ngoài sáu, bảy trượng, tay hữu vũ lộng mũi thương vùn vụt, bao phủ khắp mình.

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bảo:

- Bây giờ đôi chân đã hết đau rồi à! Múa máy hay đây chứ!

Vì thầy Ma Vân Thủ đáng thương nên chàng ra tay điểm vào huyết đạo mở phong huyết đầu gối đã bị mũi ám khí khóa chặt.

Ma Vân Thủ nghe qua như người tỉnh mộng, vội buông cây thương xuống, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Còn ba tên bảo tiêu sư kia, lúc bấy giờ mới rõ không phải Cừu Thiên Hiệp xuất thủ đả thương Ma Vân Thủ, mà là giải huyết trị thương cho hắ'n nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như thằm cảm tạ.

Ma Vân Thủ lúc bấy giờ tâm thối lương nan, không lẽ cúi đầu tạ ơn người chữa thương, lại không thể nào động thủ, vì thế hắ'n ngơ ngác như gà phải gió như tượng phỗng sành.

Hồi lâu, ba vị bảo tiêu bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Xin các hạ thứ lỗi vì tệ hữu không rõ các hạ ra tay cứu trợ... chúng tôi xin tạ lỗi.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, quay mặt nhìn Ma Vân Thủ điệu giọng nói:

- Tại hạ đã mạo phạm đến tôn đài, xin bỏ qua cho tại hạ nhé!

Ma Vân Thủ vội vã vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng nói:

- Xin các hạ... chớ nói lời này! Cũng bởi bị phụ quá thô lỗ, xin các hạ cho biết tôn danh quý tánh là chi?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp!

Một chuyện hết sức bất ngờ, khi Cừu Thiên Hiệp vừa nói dứt, bốn tên bảo tiêu không hẹn đồng kêu lên một tiếng “A” sừng sốt mỗi tên đều lùi ra sau một bước, tám con mắt rực hào quang. Chiếu ra những tia kinh hoàng đến cực độ, họ nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trối như vừa trông thấy thiên thần giáng thế hay quỷ sứ hiện hình.

Cừu Thiên Hiệp rung mình kinh ngạc, không rõ mấy người này làm trò gì quái lạ, nên vội nhìn lại khắp châu thân, từ quần áo đến chân tay vẫn không thấy có gì thay đổi, nhưng không hiểu sao họ nhìn chàng như vừa thấy phải quái vật...

Bốn tên bảo tiêu sư lấy mắt nhau, và đồng đứng kề sát vào nhau vừa thối lui thêm một bước vừa ngập ngừng hỏi không ra tiếng:

- Á... À! Là... là...

Ma Vân Thủ sợ đến xám mặt, hất lên ra đứng sau lưng ba tên bảo tiêu sư, và đưa cặp mắt kinh hoàng lên nhìn Cừ Thiên Hiệp...

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên đến cùng tột, như người từ cung trăng rơi xuống, nên khoát tay vẫy gọi bốn tên bảo tiêu sư hỏi to:

- Bốn vị tiêu sư! Tại hạ nói có gì không đúng chẳng?

Bốn tên bảo tiêu sư tỏ hoảng hốt vội vòng tay và lạc giọng nói:

- Không, không... có gì?... Chẳng sai tí nào cả?

Cừ Thiên Hiệp hết sức ngạc nhiên, không rõ vì sao họ thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy, và tên nào cũng giơ ngón như mèo mắ c nước, gà gập phải chôn, bèn hỏi:

- Chẳng hay bốn vị tiêu sư thầy nghi ngờ gì ta hoặc giả không vui lòng về thái độ gì của ta xin quý vị cứ nói.:

Bốn tên bảo tiêu lắc đầu lia lịa vừa đi lùi rất mau ra tận hành lang, đột nhiên cả bốn tên vòng tay xá dài Cừ Thiên Hiệp vừa kêu lên thốt thanh:

- Chúng tôi nào dám thế...xin chúc lão gia ngủ ngon!

Vừa nói xong, chúng thối lui ra ngoài, vừa gọi đám tùy tùng bưng đẩy bốn cỗ xe bảo tiêu về Đông Viện.

Cừ Thiên Hiệp nhận thầy khó hỏi cho ra manh mối nên lầy làm buồn bực vô cùng, vì trong lòng chàng ngổn ngang nhiều vấn đề nghi hoặc không giải quyết được, bèn lặng lẽ đi về phòng riêng.

Khi chàng vừa vào đến giữa phòng, một chuyện vô cùng quái đản hiện ra trước mắt khi đôi chân suýt run bắn lên chàng thốt thanh, kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Ô' i... chao!

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

Giang hồ` cây cỏ cũng là binh

Nguyên ánh sáng toạ đăng soi tỏ mặt bàn bát tiên, Cừu Thiên Hiệp trông thấy rõ bốn chữ, ai đã khắc lên mặt bàn rành rạch:

- “Coi chừng lộ`i đi”!

Bốn chữ này dường như khắc bằng một vật bén nhọn, song nhìn kỹ mới nhận ra, tựa hồ` người dùng móng tay khắc nhẹ lên, song nét khắc nhứt định là của hàng nữ lưu, chỉ vì nét khắc mỏng nhỏ mà móng tay của nam nhân không bao giờ có được.

Cừu Thiên Hiệp dùng bàn tay sờ nhẹ lên mặt bàn nhận thấy vết tích quá sâu, chứng tỏ người khắc ra mấy chữ này không phải hàng liễu đào thơ mà là hạng nữ lưu anh kiệt.

Chàng cúi đầu trầm lặng mà nghĩ ngợi mông lung, lại tưởng:

- “Lây theo thời gian mà luận, thì vết khắc này chính là hành động của bóng đen ném ám khí, lúc bóng đen phi thân lên ngọn ngò đồng, hấn mượn bóng cây rậm mà chuồn vào cửa sổ phòng chàng, mà vẽ lên mấy nét chữ thế! Theo chiếu bóng đen mà luận, thì người này lại mặc trường bào, chứng tỏ chiếu bóng đen là hạng mày râu nam tử.

Có phải là cái bóng đen mà ta đã thấy lúc trước hay chăng?

Chắc đúng như thế! Tuy chiếu bóng bay tới thoắt lui chập chờn chỉ hiện ra trong chớp mắt, nhưng chính mình thấy chiếu bóng xuất thủ ném ám khí vào bốn tên bảo tiêu sư, dáng vóc giống hệt chiếu bóng đen trước không sai một mảy.

Nhưng chiếc bóng nọ là ai? Cừ hay bạn?

Cừ Thiên Hiệp là hạng người thông minh, mẫn tuệ trí hóa hơn người, nhưng chàng càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng luận càng suy, lại càng không tìm ra manh mối kẻ lạ là “Ai”?... Sau những mờ mịt, chàng đưa tay khoát khỏi ngọn đèn, rồi lên giường yên nghỉ.

Sau khi nằm thẳng trên giường, Cừ Thiên Hiệp trăn trở mãi không yên, đầu óc rối loạn bởi những chuyện không đâu, dồn dập xảy đến với chàng.

Sau khi ra khỏi địa huyết, thì một chuỗi câu chuyện dài vây quanh lấy mình, khiến cho tâm trí con người như từ cung trăng rơi xuống đại địa. Câu chuyện xảy ra không thể được.

Tiết Lộ Hồng, Lịch Huyền Kiếm và ta vô cớ đã trở nên mối huyết cừ.

Phật Diện Kim Thân Phi Ngộ đại sư, vô cớ mời hội ước.

Đã hai lần trông thấy chiếc bóng đen bí mật, nhưng bốn tên tiêu sư khi nghe đến tên mình, đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ hãi hùng.

Chợt giang hồ lại xảy ra một câu chuyện mơ hồ nghi hoặc, về hành động bí mật, khủng bố của một chàng thiếu niên cao thủ, mà thiên hạ đồn đãi và thần thánh hóa câu chuyện.

Cừ Thiên Hiệp miên man nghĩ ngợi và thiếp đi một giấc mơ dài.

Hôm sau khi trời sáng đã trở canh năm, báo hiệu trời sắp sáng, bốn bang bảo tiêu cục, đã thức giấc họ bươn bả đẩy bốn chiếc xe hàng hóa rời khỏi khách điếm...

Khi ánh sáng mặt trời soi thấ u cửa song, Cừu Thiên Hiệp mới giật mình thức giấ c, chàng bèn gọi chuông quỹ tính tiề n phòng, rồ i mới rời khách điề m.

Trên bước lộ đồ , những tiế ng đồ n của mọi giới về hành động của chàng thiế u niên cao thủ, họ nói hă n làm the nào chố ng nổi mỗi ban mỗi phái, hoặc tiêu diệt nổi quá trình hoạt động của các danh môn, chánh phái thời bấ y giờ.

Cừu Thiên Hiệp nghe bên tai rõ mô n một lời bình luận của mọi người, tuy nhiên hành động của chàng thiế u niên cao thủ không rõ được mười phầ n chứ thâm tâm chàng lại nghĩ: Hễ kỳ nhon tấ t có kỳ sự, tuy những lời đồ n là những nguồ n tin không xác thật, nhưng ở đời có câu “chó đâu chó sủa chỗ không, chẳng phường ăn trộm cũng quân đứng đường”.

Chàng bèn để bụng những lời nói này mà dụng tâm lưu ý đế n những việc xảy ra hầ u tìm sự hư thật.

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- Nế u gã thiế u niên cao thủ kia là danh môn chánh phái thì nên tìm đế n kế t thân đổi trao võ thuật, còn trái lại hă n là phường độc tâm cươc thủ, thì cũng cố tìm ra hă n để trừ khử.

Chàng cúi đầ u câ t bước rấ t nhanh. Ngày nọ, khi vầ ng đông vừa ló dạng thì chàng đã đế n cửa Tiề m Long Cô c.

Cừu Thiên Hiệp lo ngại và cô tránh những điề u câ m kỵ của Thầ n y Hoa Tử Phong vì the chàng không dám đường đột đi ngay vào Cô c động an, mà lầ n lên ngọn cao phong cúi đầ u nhìn xuố ng Cô c động quan, chỉ thấ y nhà tre mái cỏ vẫn như xưa, song quang cảnh vắ ng lặ ng như bức tranh u u liêu lạc.

Chàng lại suy nghĩ:

- Thực là một nơi vắng lặng u nhàn, cõi Đào Nguyên tại thế, khác xa cõi đời cát bụi, rất xứng đáng cho những ẩn sĩ, danh sư trứ ngụ, ví như có bỏ xác tại đây năm xương tàn cũng được đôi phần an ủi... vì xa hẳn sự uế trược bụi đời.

Qua mấy khắc sau, Cừu Thiên Hiệp vận dụng luôn ng chân khí, cất bắt chước Thuộc Y Du Long Thượng Quan Kiệt lúc trước”. Khi đến đây phải “hú” lên những hơi dài báo cho lão Thôn y Hoa Tử Phong biết trước, chàng bắt đầu hú một hơi thật dài.

Tiếng hú cao nhẹ du dương, làm cho cả núi rừng hưởng ứng, ngân vang lên như gió cuộn ba đào.

Chàng thâm tính: chắc là Thôn y Hoa Tử Phong đã nghe tiếng hú vội ra khỏi mao lư, thì lúc đó chính mình mới được quyết đi vào hang sâu. Không ngờ tiếng hú dứt đã lâu, vẫn không thấy động tĩnh gì, hình dáng của Thôn y Hoa Tử Phong vẫn vắng bật.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chép miệng bảo thâm:

- Có lẽ thời gian mài dũa Thôn y Hoa Tử Phong đã lãng tai, không nghe chứ gì?

Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp thò đầu xuống miệng hang, tận dụng hơi thở “hú” một tràng dài, lần này tiếng “hú” thật trầm hùng, như rống ngâm hổ rống vang dậy khắp bốn bề rừng núi.

Tiếng hú dứt chỉ thấy rừng cây vắng lặng, lá úa đu rơi dường như phiến đá chìm vào biển cả, từ phía dưới cốc động không vang lên một tiếng động nhẹ nào, gian nhà tranh vắng lặng ngoài những

tiếng rì rào của cành tùng rặng liễu, tuyệt nhiên không có tiếng động nào khác.

Cừ Thiên Hiệp quá nóng ruột liền cất tiếng hú gọi lần thứ ba.

Tiếng hú vừa dứt, chàng không đợi phản ứng phía dưới nữa, mà uốn mình như vành cung bật ngược lên cao năm trượng, giữa khoảng không dùng thế Vân long hiện vi đầu hạ xuống đất, chân giơ lên trời như mũi tên nhắm vào đáy hang vọt mạnh xuống.

Khi rơi vào giữa đáy hang, trước thềm nhà cỏ quan sát cảnh vật, tâm thần rung động mãnh liệt, linh tánh báo hiệu cho chàng biết đã có một biến cố gì xảy ra...

Chỉ vì trước cửa mái tranh bụi đóng đầy cả tác, lá rụng ngập thềm, nhện giăng trước cửa, tựa hồ như một ngôi nhà hoang giữa cảnh tiêu điều buồn bã. Cừ Thiên Hiệp xô mạnh phen cửa, bước vào nhà vừa cất tiếng kêu to:

- Hoa lão tiên bồ i! Hoa... ô i trời!

Nguyên đôi mắt chàng vừa nhìn kỹ giữa nhà bát giác kêu lên thất thanh, chỉ vì chàng đã thấy giữa gian nhà khách dẫu máu chảy loang, mùi tanh thô i xông lên nồm mửa, bàn ghế ngổn ngang không có thứ tự như trước Bạch Thảo Đường hai cánh cửa lớn mở hoát ra, trên mặt đất đầy dẫy những ve to bình nhỏ, các loại cao, đơn, hoàn, tán đổ ngổn ngang, rõ ràng bị người đập phá, gây loạn.

Cừ Thiên Hiệp càng thấy phần nộ, vội chạy bươn bã ra phía sau, miệng không ngớt kêu inh ỏi:

- Hoa tiên bồ i! Tiên... bồ i... ở đâu? Hoa tiên bồ i đâu?

Khi chàng bước vào giữa gian nhà, bức họa Thôn nông do nhà doanh họa Ngô Đạo Tử trước tác, được treo giữa gian nhà như bức

hoành phi, trên bức họa Thôn nông có nhiều vết máu đã khô đặc, vẽ thêm bốn chữ bằng máu Cừ Thiên Hiệp giết!

- Trời hồi!

Cừ Thiên Hiệp kêu rú lên kinh khủng, dường như một nhát búa bửa mạnh vào đầu, đôi mắt té lửa hoa lên, tai ù như sấm động, mặt nóng như phỏng đầu, toàn thân chàng run lên bần bật “suýt” ngã, chàng với tay vịn lấy chiếc ghế tre để khỏi ngã quy.

Chàng cố vận dụng nhãn quang quan sát nét bút, theo sự nhận xét thì người viết dùng vải vụn quấn lại làm bút, chấm máu làm mực, viết theo lối thảo chân, nên khó giao nghiệm được, chàng cúi đầu nghĩ ngợi.

Một khách qua chàng vội bước nhanh ra sau hè, đây là mảnh vườn trồng bá chủng thảo dược, nhưng, chàng vội dừng bước vì chàng nhìn thấy trước mặt có sáu năm mô mới đắp, trước năm mô bên tả dựng một phiến đá to, dùng chỉ lực khách một dòng chữ như sau:

“Nhất đại võ lâm Thôn y Hoa Tử Phong chi mộ” năm mô bên tả lại khách:

- “Vũ nội Nhất Lưu Kiêm Khách, Tuyệt Tình Kiêm, Thiết Thương Hận chi mộ”.

... Ngoài ra còn bốn năm mô con, Cừ Thiên Hiệp tỏ mặt không muốn xem nữa, đây là bốn năm mô, của bốn tên tiểu đồng hái thuốc.

Quả là trăm thảo trừ căn, chặt cùng giết hết, thật là một tên tàn tận lương tâm, độc hơn sài lang, thủ đoạn hơn hổ báo.

Cừu Thiên Hiệp tưởng đến Tuyệt Tình Kiếm, là hàng sư môn trong trường bó i, là Hoa Tử Phong là người ân đã có công chữa thương trị độc. Đột nhiên niề m bị phần trào dâng lên tận cổ, bất giác rung rung mắ y giọt anh hùng lệ.

Đột nhiên chàng chép miệng thì thầ m:

- À... à... ta đã hiểu, sở dĩ Lịch Huyề t Kiếm đã cùng ta liề u mạng, để rồ i phải thấ t chịu tư ả, việc này tấ t có liên quan.

Thật là cái oan khúc tầ y trời, một chuyện mê ta phải giải khai cái mê này mới được.

- Hừ!

Một tiề ng “hừ” nhỏ nổi lên, làm Cừu Thiên Hiệp đang trầ m tư bồng giật mình tỉnh dậy.

- Có người!

Vừa thố t ra hai tiề ng nhỏ, thân mình chàng như chiề c pháo thăng thiên, nhảy dựng lên đứng trên phiề n đá, vừa đưa mắ t nhìn bó n phía, chỉ vì ánh thái dương vừa hé mọc, nên nhiề u vầ ng sương mù còn xông tỏa lò mờ, chàng chợt thấ y một điểm đen mau như chim bay xẹt, chớp mắ t đã biế n mình chìm trong lớp khói mù sau rặng cây xanh...

Cừu Thiên Hiệp phần nộ đề n cùng cực, chính mình lại bị người theo dõi như bóng với hình không hay biế t gì cả, dù rõ người lạ có môn pháp khinh công tuyệt luân không tưởng tượng.

Chàng thâm đoán người này không ai lạ hơn, chính là kẻ được các giới giang hồ nhắ c nhở và đồ n dãi tên thiề u niên cao thủ... Phải đuổi theo cho kỳ được. Vừa nghĩ đề n đây, chàng lắ c mình vượt qua Bách thảo đường.

Cừu Thiên Hiệp vì quá phần nộ nên tung mình lên cao mắ'y trượng, đã qua lại giữa khoảng không, đột nhiên thân mình chàng đáp xà xuố'ng đấ't... vì chợt thấ'y ở góc viện có một bóng người đứng co ro núp trong bóng tồ'i.

Nhanh như chim cắ't vô` gà, ngũ chỉ của chàng vươn ra như rút hồ' chop nhanh vào hông kẻ lạ, thuận thê' chàng điểm nhanh vào các ngôi huyệt đạo lớn, đồ'ng thời vươn tay, kẹp nách hắ'n xách đồ'ng trước cửa nhà, ném mạnh xuố'ng sân và gắ'n giọng bảo:

- Tưởng ai lạ...hóa ra người!

Nguyên người này là Không Không Môn Pháp Giáp Thiên Hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh mặt xám như đồ' chàm, đôi mắ't nhìn trực thị, mũi thở phì phì, tựa hồ` như người câm, mắ'p má'y đôi môi nói không ra tiế'ng...

Cừu Thiên Hiệp phần hận gào lên:

- Người lại đây lâu mau? Và người chạy là ai nói mau.

Ngô Trung Sanh nhăn mặt nhú' mảy, mắ'y má'y đôi môi mắ'y lượt song chẳng thồ't ra lời, hơi thở phì phò như trâu, tay chân co ra một cách thảm hại vì hắ'n bị điểm vào Á huyệt nên bị câm.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu vội cúi người xuố'ng thắ'p đưa hai ngón tay vuồ't nhẹ vào Á huyệt giải khai huyệt đạo cho hắ'n.

Ngô Trung Sanh kêu lên hai tiế'ng “Ô' i chao” nghe rắ't đau đớn. Tứ chi hắ'n rung lên bắ'n bật, vội ngẩ'ng người nắ'm sắ'p trên mặt đấ't giồ'ng như con Ô' qui, bắ'ng giọng nói thiếu nǎo:

- Lão... thiế'u gia... Xin tha mạng. Xin tha... mạng.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy vẻ mặt hắ n đau đớn đến cùng cực, nên động lòng thương đưa tay giải hết các đại huyết cho hắ n vừa từ tồ n bảo:

- Người lại đây lâu mau!

Ngô Trung Sanh chớp mắt mấy cái, bằ ng giọng nói đau đớn tiế p lời:

- Nghe tin vị Thầ n y người sở hại, lúc sanh tiề n người đã nghiên cứu và chế tạo nhiề u loại thuô c li kỳ, vì thế khi mẫn phầ n ấ t còn lưu lại ít nhiề u ...do đó.. ta mới đế n...

Vừa nói, hắ n vừa cho tay vào bọc lầ y ra cái bình thuô c nhỏ hầ u minh chứng lời nói của hắ n là thật.

Cừu Thiên Hiệp phun một bãi nước miế ng vừa gắ n giọng bảo:

- Xi! Thật là phường đao thủ. Thừa cơ nước đục thả câu.

Ngô Trung Sanh tỏ vẻ kinh hoàng nói:

- Tiểu nhân không rõ thiế u hiệp còn ở lại đây, nế u tiểu nhân biế t, dù có to gan lớn mật thế nào, cũng không dám mạo tử vào đây để làm gì.

Cừu Thiên Hiệp bắ t giắc hỏi lại:

- Người nói Còn ở lại đây? Là người muồ n ta...

Ngô Trung Sanh nhanh miệng đáp:

- Vì tiểu nhân nghĩ sau khi Cừu Thiên Hiệp thi hành một việc và bỏ đi, thì thiế u hiệp còn trở lại Tiề m Long Cô c lầ n thứ hai để làm gì? Vả lại Hoa lão thầ n y đã không còn ai hậu duệ, lại không có một tên đệ tử chân... truyề n... sở dĩ... như... thế nên...

Cừu Thiên Hiệp quát to lên:

- Người bảo ta thi hành một việc, rồi bỏ đi, vậy ta làm gì hử?

Ngô Trung Sanh tái mặt lập cập:

- Sự thể... còn đó! Trên chốn giang hồ ai lại không rõ, ai lại không hiểu.

Có lẽ quá sợ, nên Ngô Trung Sanh đưa ngón tay chỉ vào nhà, vừa đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp chợt dạ rõ ràng to lên:

- Câm mồm! Ai bảo người rằng ta hành động như thế?

Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên thất thanh:

- A! không phải! Vậy ra không phải... thiếu hiệp!

Vì hấn sợ đến tột bậc, nên đôi chân run lên bần bật, ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu rên rỉ.

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn quá sợ nên dịu giọng:

- Người hãy bình tâm nghe ta hỏi, ai đã điểm huyết người và đem giấu vào hốc đá, lúc chưa xuất thủ người có nhận rõ hấn là ai không?

Ngô Trung Sanh bớt sợ, bằng giọng nói êm thứa:

- Thiếu hiệp lúc tiểu nhân vào đây không bao lâu, chợt thấy một bóng người lao đến, nhanh như cắt một luồng kinh phong xoáy mạnh vào á huyết, tiếp đây khăm huyết bị khóa ngay, thành thử tiểu nhân đứng trơ như tượng gỗ, người đó lại đẩy ra song chưởng đánh tiểu nhân lọt vào hốc đá này, rất may nơi đây là hầm cỏ,

nên tiểu nhân thoát chết.. vì thế tiểu nhân không rõ mặt mũi của người đó ra sao cả? Chẳng lẽ người giáo huấn tiểu nhân... lại không phải là thiếu hiệp ư?

Cừu Thiên Hiệp lắng nghe hắc nhân nói một hơi dài vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh, nên dụi dụi mắt bảo:

- Xì, người đã thấy tên quý sông đó! Vì có nào mà người lại đoán người đó là ta.

Ngô Trung Sanh mơ hoảng lên đáp vội:

- Chẳng phải người? Thiếu hiệp, người đã đùa với tiểu nhân ư! Không! dù cho người tên Ngô tiểu Sanh đâu thai chuyên kiếp, vẫn không quên ơn thiếu hiệp đã nhẹ tay, tiểu nhân... ừ, không phải thiếu hiệp. Tiểu nhân...

Cừu Thiên Hiệp thấy hắc nhân nói vòng quanh chỉ một câu, nên vội khoát tay chặn lời, hét to lên:

- Ta hỏi người - Tại sao người đoán người đó là ta.

Ngô Trung Sanh sợ xám mặt, bảnh giọng nói thất thanh hô ốt hoảng:

- Không phải thiếu hiệp! À... không! Thiếu hiệp bảo không. Tự nhiên là không. Đúng rồi... tiểu nhân...

Cừu Thiên Hiệp thấy hắc nhân nói vòng vo lộn quố ố, không ra câu nói nào cả, nên vẩy tay phắ c nhẹ vào hai chân hắc nhân giải huyết, đồng thời cao giọng quát to như sấm nổ:

- Người đi khỏi đây mau!

Vừa quát dứt, Cừ Thiên Hiệp tung hai chân đá mạnh vào mông Ngô Trung Sanh, một cái đá Tam tảo Ngũ mái thể mạnh, thân tôc, Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên, thân mình hất bổng nhấc bổng lên cao, văng bắn ra ngoài hàng rào trúc, rơi mạnh trên bãi được thảo, hất cổ gượng đứng dậy, ôm đầu chạy như bay chẳng khác nào con chó nhà ma.

Cừ Thiên Hiệp nhận thầy lưu luyến nơi đây chẳng ích gì, bèn bước vào nhà, khi đến giữa phòng chàng vói tay gỡ bức tượng thân nông cuồn nhỏ dặt mình, bèn lần bước ngoài chẳng bao lâu chàng rời khỏi Tiềm Long Côc mà nhắm hướng Trường An lần tới.

Ánh thái dương vừa khuất núi thì Cừ Thiên Hiệp đã lại áy ờn ào náo nhiệt.

Cừ Thiên Hiệp thầy không có gì cấp bách, bèn thả bộ ngang qua tòa hư phế Cổ lâu, lúc bấy giờ tòa Cổ lâu đài chỉ còn tro đổ ng gạch vụn, và một vài thân cây cháy xám đen lẫn giữa mớ tro tàn, hoang cảnh trông thật là hoang lương buồn bã.

Chàng tính trở lại ngôi khách điếm cũ, thuê chỗ nghỉ ngơi rồi sáng hôm sau sẽ tìm đến Chung Nam sơn, viếng thăm mẹ con Nhứt đại yên cư đồng thời xem cô gái Hắc Phụng có đến đây hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp bước lần về hướng điếm, đứng xa xa nhìn thầy ngôi khách điếm, có vô số người vây quanh, tiếng nói vang lên ồn ào như buổi chợ, chàng không rõ xảy ra sự gì, nên nhanh chân chạy vọt đến trước cửa khách điếm.

Chợt thầy trước cửa lớn ra vào khách điếm, bị hai vật to chấn măt lổ i đi.

Một cái là pho thân tượng Hộ Pháp Di Đà, bằng đá xanh tạc thành, thân sắc oai phong凛冽.

Còn một cái là chiếc đại hồng chung đúc bằng gang.

Còn hai món đồ để chắn ngang cửa ra vào khách điếm, dù có ép mình cũng khó chui qua lọt.

Tên Chương quỹ của khách điếm, có chui dưới chân bức tượng Hộ Pháp Di Đà, cái đầu hấn lọt vào khoảng giữa một bên là chân, một bên là cây Giáng ma, bỗng hấn chỉ ló cái đầu vừa tỏ vẻ bị ai kêu lên:

- Nhị vị Phật gia, nên mở lượng từ bi, di chuyển bức tượng qua một bên, tiểu điếm nguyện làm lễ cúng dường Nhị vị!

Hai bên cánh cửa mỗi bên đứng một vị hòa thượng.

Bên tả một vị hòa thượng tuổi trạc trung tuần, mặc chiếc áo vạt ngắn màu nâu, phôi cái bụng phệ to, đầy lông lá, mặt lớn thịt vòng ngang, đầu tròn nhẵn chín hiệu rõ chín dấu thọ trì hương, trên tay cầm tràng hạt mỗi viên chuỗi bằng thép cứng tinh luyện thành, lông mày rậm và dài khỏe khoắn, lão nhăm mắt không nói nửa lời.

Bên hữu thì trái ngược lại, cũng một vị hòa thượng trạc trung tuần, ốm tong như cây gậy, toàn thân đét như da bọc xương, nhưng có đôi mắt xanh như mắt rắn chiếu ra những tia hung ác cực kỳ, trên vai đeo cây phương tiện sáng, hai tay chắp vào ngực nín lặng như kẻ trầm tư.

Hai vị hòa thượng nín im, không nghe tiếng van lơn của tên Chương quỹ.

Cừu Thiên Hiệp không rõ hai vị hòa thượng này từ đâu đến, nhưng tư cách và hành động, thật là phường dối thế gạt người, nên

người ta muốn đuổi đi, muốn dời không đúng.

Bây giờ, mọi người vây quanh để xem, họ đi dần ra và không ngớt xì xầm nghị luận. Kẻ thì nói tên Chương quỹ cố ý làm chuyện khuy tâm, người lại bảo hoà thượng là Phật Kim Cang, la hán hạ phạm...

Cừu Thiên Hiệp thấy hàng trăm câu chuyện quái dị, hoang đường thường xảy ra trên bước giang hồ, nhưng hiện giờ chàng muốn vào điểm nghỉ ngơi, nên không cần đến chuyện gì xảy ra. Hai tay chàng vệt nhẹ những người đứng phía trước vừa cao giọng nói to:

- Xin các vị, nhường bước cho tôi vào.

Trong khách điểm tên Chương quỹ nhìn ra thấy Cừu Thiên Hiệp vốn là thân chủ quen, nên hướng vào vị hoà thượng mập van nài cầu khẩn:

- Đại sư phụ. Xin người phát bồ đề tâm, từ bi hải xả nhường một lối nhỏ cho khách vào...

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, nhìn tên Chương quỹ vui vẻ bảo:

- Không cần phải nói. Ta đã có cách vào trong.

Vừa nói dứt lời, chàng bước sấn lên bậc thềm tay hữu nắm lấy cao quai chuông đại hồng, tay tả nắm lấy cánh tay bức tượng hộ pháp, không tỏ vẻ nặng nề dường như cầm hai món đồ nhỏ, lại điểm đậm nói:

- Xin nhường lối đi ạ. Hộ pháp thân.

Vừa nói xong, chàng giơ cao lên, một phiến đá một khối đồng, nặng trên ngàn cân, thế mà chỉ cái thẳng tay hai món đồ đã cao ngang đầu hai vị hoà thượng, chàng lại bước chân vào cửa, hay tay

đặt nhẹ tượng hộ pháp và chuông đại hồ`ng trở về` vị trí cũ, vừa trầ`m giọng nói:

- Tất cả trở về` nguyên vị, ta chỉ vì muố`n vào cửa, xin thứ lỗi.

Bấ`y giờ mọi người đứng vây quanh, ai ai cũng lắ`c đầ`u, thề lưỡi. Một khắ`c sau họ nhao nhao lên khen: Hay tuyệt.

Ngay lúc đó, hai vị hòa thượng vụt mở mắ`t to, hòa thượng ngô`i bên tả vươn tay phải ra phắ`t mạnh, một điểm hàn tinh xạ ra như tên bắ`n, nhắ`m sau ót Cừu Thiên Hiệp kích mạnh.

Cừu Thiên Hiệp tuy không quay đầ`u lại, song nghe gió biế`t ngay hàn khí, chàng vẫn điề`m tĩnh như không, tay hữu vụt đưa nhanh ra sau, dùng hai ngón tay kẹp mạnh vật ám khí, đấ`y là hạt chuỗi thép đen huyề`n, chàng bèn câ`t tiế`ng nói to:

- Ta sẽ giao trả vật này lại ngay, vì ta câ`n vào phòng an nghỉ.

Chàng vừa bước chân đi, phía sau lưng vang lên tiế`ng quát to như sắ`m:

- Tiểu tử hãy đứng lại.

Cừu Thiên Hiệp không lẽ làm ngơ, nên quay mặt lại cười túm tím hỏi:

- Có phải gọi ta chẳng?

Vị hòa thượng phi nộn ngô`i bên tả đứng phắ`t dậy đưa tay nâng bức tượng hộ để sang một bên, một tay xô`c sâu chuỗi thép nói rỏ`n rảng:

- Ngươi là người gì? Tại sao ngươi dám cản trở việc của Phật gia?

Lão hòa thượng ô`m tong ngô`i bên hữu cũng đứng dậy rỏ`n to:

- Có phải người muốn Phật gia siêu độ cho người chẳng?

Tên điếm Chuông quỹ thầy hai vị hòa thượng có thái độ hung thần ác sát, sợ xảy ra đại sự, vội vòng tay khúm núm nói:

- Nhị vị Phật gia. Xin nhị vị chớ phiền vật này tiểu điếm xin thay khách hàng chịu tội...

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt, đưa tay kéo tên Chuông quỹ lui ra sau, chàng bước nhanh tới trước, gằn giọng nói:

- Ai bảo các người giờ trò cản lối, vả lại đã nói trước hắn hỏi là đâu ta đưa về vị trí đó, thì có quan hệ hay sút mẻ gì đồ của người đâu mà nổi cáu hung hãn? Chẳng qua chỗ này là cổ đô thắ́ng địa, ta không muốn các người hung ác, chẳng kể phép nước luật trời, và cái tội nặng nhấ́t là làm nhục Kim điện Phật Như Lai, các người hiểu chứ?

Hòa thượng mập quay nhanh xâu chuỗi, vừa rống lên inh ỏi:

- Tiểu tử, người dám ra mặt dạy bảo Phật gia hay sao chứ.

Cừ Thiên Hiệp vờ như không nghe tay cầm hạt chuỗi tung lên hạ xuố́ng, sau cùng chàng ném mạnh vào giữa cái chuông đại hồ́ng, bắ́ng giọng nói trầ́m lạng bảo:

- Này Phật gia. Chuỗi hạt của người mấ́t một viên. Này trả cho người đó.

Vừa nói dứt, thì phát ra một tiế́ng “veo”, hạt chuỗi bắ́ng thép bay xoắ́n vào ngay mắ́t con rống khắ́c trên cáo đại hồ́ng chung. Con rống bay đang mù đột nhiên có mắ́t, nội lực của chàng quá sung mãn, nên chỉ cái ném nhẹ mà hột chuỗi xoi Phủng gang thép dính cứng vào mắ́t con “Phi long” thật chẳng khác nào nhà danh họa tài ba vẽ rống chắ́m mắ́t.

Mọi người đứng vây quanh trước cửa khách điếm, trông thấy thế hoan hô và reo hò vang dậy, thật là một câu chuyện một ngàn năm một thuở.

Lão hòa thượng ôm tong như cây tre hơi xám mặt, song cổ gương quất lớn:

- Tiểu tử ngươi chết đã đáng số.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đôi mắt sáng chột nhìn thấy trên cái chuông đại hồng có khắc ba chữ Lữ Lương sơn cả cười hỏi:

- Các người từ Lữ Lương sơn đến đây à?

Hòa thượng béo tởm vẻ đắc chí cười hô hô, làm rung rinh chiếc bụng đầy lông, vừa gằn giọng:

- Ủ, ngươi cũng biết đây à, tốt lắm... Phật gia sẽ siêu độ cho các người.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, gương mặt vui vẻ trẻ trung bỗng rã ng lại, bằn giọng nói như ma vang lên trầm trầm:

- Hai gã hòa thượng. Các người thay thế đại ma Thông Thiên tìm trang viện mà đến phải chăng? Vậy các người chớ nên tỏ thái độ khinh đời ngạo tục. Tạo con đường bất hảo ở đây chứ.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy ba chữ Lữ Lương sơn đã đoán biết hai gã ác tăng này là hai tên trong nhóm Lữ Lương tam ma, mà nhị mà là hòa thượng béo tên gọi “Thông Tánh”, vị tam ma là hòa thượng gầy tên chữ “Thông Linh”.

Nhị mà Thông Tánh tay xích xâu chuỗi thép kêu rộn rã, miệng hét như sấm động ba đào:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, gương mặt đẹp trai phảng phất vài tia cảm phần, bèn nặng giọng mắ'ng:

- Không nên mở lời trái đạo làm tổn thương kẻ khác. Chả lẽ các ngươi đề' n đây đề' gây rồ' i sao?

Tam ma Thông Linh với tấ' m thân gầ' y guộc hắ' n rút cây phương tiện sẵn quay vòng trước mặt, liề' c mắ' t ra hiệu với Thông Tánh, đoạn đưa ngón tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tiểu tử dám vô lễ với Phật đà tăng pháp. Ngươi hãy lắ'ng nghe ta bảo, chính chúng ta đang đi thăm dò và tìm kiế' m tin tức Đại sư huynh ta hạ lạc, người nói như thế' tấ' t nhiên ngươi biế' t rõ... vậy hãy trả lời mau.

Cừu Thiên Hiệp thấ' y hai gã hung tăng mỗi lúc càng tỏ ra lý sự muố' n bày điề' u gây gổ bèn cả giận đưa mắ' t nhìn những người hiế' u kỳ đang đứng hai bên vệ đường vừa quát to:

- Các vị nên tránh ra hai bên.

Những khách hảo kỳ đang đứng xem nghe chàng nói thế' tưởng đâu sẽ ra trận thư hùng quyề' t liệt, tấ' t cả đề' u sợ chiêu qua lại sẽ bị vạ lây, nên dưng ra thật xa tuy vậy họ cũng cô' chen nhau xem việc xảy ra...

Chỉ thấ' y Cừu Thiên Hiệp xích chân tả vế' phía trước ngang chiế' c đại hồ' ng chung, tay hữu đưa tay ra nắ' m lắ' y quai chuông nhắ' c bồng lên vừa quát lớn: - Cút mau!

Chiế' c chuông nặng trên trăm cân, bị ném tung lên cao, bay vun vút nhắ' m ngay giữa đường cái quan bay tới.

- Ấm.

Một tiếng động rung chuyển khắp mặt đất, chiếc chuông đại hồng rơi xuống giữa đường, lún sâu hàng thước, cát đá bị bề vụn bao lên dậy đất ngộp trời.

Cừu Thiên Hiệp vừa ném xong quả chuông, tay tả chổng vào mạn sườn, tay hữu chỉ vào mặt hai tên ác tăng quát to:

- Đúng canh ba đêm nay, ta sẽ gặp mặt các người ở Phía Bắc thành khu Mã trường, chừng ấy sẽ nói chuyện sau nhé...!

... Dứt lời chàng quày quả đi vào khách điếm, không thèm quay trở lại, chỉ đi thẳng vào phòng an nghỉ.

Lữ Lương song tăng lấy mắt nhìn nhau. Nhị ma Thông Tánh cúi xuống vác pho tượng Hộ pháp Di Đà, Tam Ma Thông Linh dùng cây phương tiện sãng xeo nạy quả đại hồng chung cả hai quá tức giận gầm rống lên:

- Không đến đó là.. tiểu nhân.

Kỳ thật ra Cừu Thiên Hiệp tính vào phòng, sớm nghỉ ngơi, mới bày ra trò ném chuông để thị uy, và thiện nghĩ nói vài lời Công Quỳnh của ta thôi, chứ không chắc gì hai tên hùng tăng nghe theo mà đến Mã trường.

Hai tên hùng tăng đi rồi, những khách háo kỳ đua nhau bỏ đi tứ tán.

Tên chủ quỹ của khách điếm lấy làm lo lắng cho Cừu Thiên Hiệp, nên vội đến phòng ngủ của chàng, xô cửa bước vào.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ngồì xếp bàn tròn trên nệm vận khí dưỡng thần.

Tên chương quỹ có lòng kính mê n, nên nói những lời cảm tạ rõ i rít, sau cùng hă n nhẹ giọng:

- Tiểu khách quan. Đêm này khách quan nhứt định đế n Mã trường gặp họ chứ?

Cừ Thiên Hiệp cả cười đáp gọn:

- Phải đế n.

Chương quỹ tỏ vẻ lo lắng nói nhanh:

- Tiểu khách quan nghĩ kỹ lại. Theo tôi thấy dường như hai tên hòa thượng có ý không tốt, tiểu khách quan nên dẹp bỏ đi thôi.

Cừ Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Đa tạ tâm lòng của chương quỹ, nhưng mà, sự ước hẹn là do ta đề ra, thì lý nào ta không đế n? Chương quỹ, ngươi hãy an tâm.. ta đã có cách.

Tên chương quỹ thấy chàng quá cương quyết, nên xét thấy nói thêm chỉ vô ích, bèn thở dài từ giả xuống nhà...

Vành trăng non vừa chớm ửng hướng đông, nên trời như rửa sạch chỉ còn một màu xanh ngắt, tiếng trống canh vừa điểm hai nhịp, Cừ Thiên Hiệp đẩy cửa song bước ra ngoài, nhận rõ phương hướng khu Mã trường, vội tung mình lên cao và trở thuật khinh công chạy như bay biế n.

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

Quái-Tăng và câu chuyện quái

Thành Trường An tuy bao la rộng rãi, song đối với Cừu Thiên Hiệp là một tay tuyệt thế khinh công, nên chẳng mấy chốc chàng đã đến giữa khu Mã trường.

Đêm về khuya khu Mã trường thật điều hiu vắng vẻ, không một bóng người qua lại, nên hoang lạnh thê lương, chẳng khác nào bãi tha ma đầy nấm mồ vô chủ.

Cừu Thiên Hiệp khoanh tay đứng sững trên gò đất cao, từ xa xa vang lại tiếng trống điểm canh chàng thầm đoán giờ này chắc Lữ Lương song tăng chưa đến, nên lặng lẽ đứng chờ...

Ánh trăng non cong cong như vành lưỡi hái, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, cùng chập chờn với hàng ngàn tinh tú chiếu nháp nhoáng như ánh phi huỳnh, thỉnh thoảng một ngôi sao lạc xẹt ngang trời có lẽ rơi xuống một vùng đại địa xa xôi...

Cừu Thiên Hiệp hơi sốt ruột, nên ngược mặt nhìn sao để tiêu khiển phút giây chờ đợi.

Nọ là sao Tâm bốn điểm lơ mờ, chàng chép miệng than thầm: Có lẽ loài người đã đến độ loạn não mờ cả lương tâm, nên điếm trời ứng vận Tâm mờ.

Năm lệch ngang sao Tâm độ mười con sào là sao “Hu” gồm mười ngôi sao nhỏ sáng rực rỡ: “Hối ôi! Đất có tuần, dân có vận, Hu thuộc vào ngôi thần hậu mà tỏ rạng là điếm tướng dữ ở giang cung được thịnh vượng. Có lẽ là con người trộm cắp rất nhiều, và

đang được tiêu dao trên núi cao, rừng vắng, luật vua phép nước không trừng trị được “chỉ tội cho dân lành”.

Chợt thấy một tia sáng nằ m dọc từ Nam chí Bắ c, đây là ngôi Tuệ tinh xuấ t hiện. Theo sách thiên văn ký của Trầ n Đoàn: “Sao Tuệ tức là sao chổi cả mấ y trăm năm mới xuấ t hiện một lầ n nó trở ngọn về hướng nào, là hướng đó bị càn quét, bởi binh đao kiế p sát”. Chàng chép miệng nói thầ m: “Đấ t Bắ c đã già mà mãi chịu nạn binh đao kiế p sát, điề m trời ứng vận vàng ánh một góc trời Nam, có lẽ miề n Nam nhân tài sẽ trở... trở nhiề u...”.

Đột nhiên.

- Bồ ề ng, bồ ề ng... bồ ề ng!

Tiề ng tro ề ng lại vang lên ba nhịp, báo hiệu nửa đêm giờ tí, vầ ng trắng non trong như sữa dừng hẫ ng giữa khung trời màu xanh lá mạ.

Từ một ngôi chùa cổ xa xưa, vị sư già thức giấ c công phu nên quả đại hồ ng chung vắ ng vắ ng lại tiề ng “boong boong” một âm u buồ n, tô điể m cho cảnh đêm dài tĩnh mịch, thêm phầ n não dạ thề lương.

Đế n giờ hẹn mà Lữ Lương song tăng vẫn chưa đế n, luôn cả tiề ng vạc kêu sương, tiề ng dơi đớp mồi tiề ng đế gọi đàn, cũng không nghe vang động nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp quá số t ruộ t chép miệng bảo thầ m:

- Lữ Lương song tăng có lẽ chúng thầ y khó mà thủ thắ ng nên chuồ n... hay là bọn chúng chỉ là hạng người hữu danh vô thực, đã co đầ u rút cổ như con rùa quạ, cũng nên!

Chàng lại rảo bước toan vòng quanh khu Mã trường, đôi mắ t xanh lơ rọi khắ p ba nơi bồ ề n hướng.

- Húy... kia!

Dưới ánh trăng ảm đạm, chàng chợt thấy một cây Thiệt thu sững một pho tượng Di Đà, đặt dưới cội bạch dương, rõ là dấu hiệu của Lữ Lương song tăng, nhưng còn người thì đã đi đâu?

Cừu Thiên Hiệp cố đưa mắt quan sát lần nữa, và bước đi vòng bên phía. Chợt thấy, trên bãi cát trắng tinh, có hai cổ cây ma đầy máu, một béo, một gầy, nằm nghiêng ngửa dưới cát, chính là Lữ Lương song tăng chẳng sai một điểm; chàng cố quan sát từ đầu đến chân Lữ Lương song tăng nhưng tuyệt nhiên không có vết thương nào, chỉ có hai khoé miệng máu trào ra ướt cả áo quần và đông đặc lại như khảm bùn, màu máu khô, tất nhiên song tăng bị người đánh nát tạng phủ... Vì sao?

Cừu Thiên Hiệp nhìn hai cổ thi hài, vừa cau mày nói nhảm:

- Tại sao có chuyện vô lý và quái lạ thế này?

- Nguyên vì Lữ Lương song tăng bị người xẻo mất bốn vành tai, cho nên máu đổ lâm li một cách thảm như thế.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, Lữ Lương song tăng tuy ác độc, nhưng cũng có cách răn dọa, chứ đâu phải trừng trị bằng cách thảm sát như thế này...

Bỗng một cơn gió mát nổi, thổi tung mớ lá, cỏ khô như quét nhẹ sạch bãi cát, vầng trăng non gầy chen xuống Tây đoài, chiếu sáng mặt cát, hiện lên lơ lửng trên mặt cát bốn chữ hải hùng:

Cừu Thiên Hiệp giết.

Cừu Thiên Hiệp rụng rời, chẳng khác nào một trái chùy nặng trăm cân đánh vào ngực.

Ai là thủ phạm? Tại sao cứ mãi tạo những tấn kịch.. ký tên chàng...?

Lữ Lương song tăng đã chết, tuy Thiên Hiệp chẳng sợ nhưng việc này phải có lý do chứ!

Chàng càng suy nghĩ, càng rối rắm không tìm ra một giải đáp nào nhưng, giờ đây trăng lặn sao mờ, chính mình lại đã mang thêm một câu chuyện sát nhân oan uổng, chàng cô nản thêm khắc nữa, vẫn không thấy mấy may động tịnh... giờ đây biết ai mà hỏi?

Khi giận bốc lên mờ cả mắt, Cừ Thiên Hiệp nghiến răng trèo trẹo, chưởng lực đánh vào bãi cát, xóa tan đi bốn chữ ác hại.

- Àm!

Một tiếng nổ long trời, cát bốc lên ngùn ngụt, luồn kinh phong, quá dữ, đã đào sâu bãi cát thành một cái hố hàng trượng.

Cừ Thiên Hiệp chưa tiêu khí uất, nhưng nhìn thấy bãi cát đã lõm sâu, thâm trách mình uổng công vô ích, chỉ còn ngược mắt lên trời thở hắt cả một hơi dài bực dọc, sau cùng quay gót trở về khách điếm.

- Y hi, sao lạ thế? Đã giết chết Lữ Lương sơn tam ma, hai người, chưa đủ sao... mà còn uất khí?

Tiếng nói ồm ồm vừa thốt ra, thì một bóng người cũng vừa phi thân tới...

Cừ Thiên Hiệp trở thuật khinh công, đang lơ lửng giữa khoảng không chợt nghe tiếng nói cảnh cáo, liền thu bộ, hạ ngay xuống đất đứng đối diện người lạ.

Người lạ có mái tóc huyền mươn mượt, thân mình đều đặn có đôi mắt xuân tình ẩn dưới viên mi yêu mị, đứng sững dưới bóng nguyệt mờ, chiếc áo bá kê t đạo bào phất phơ trước gió, chính nàng này là Ngũ Diệu Yêu Hồ.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười thâm:

- Gặp yêu hồ thì giết mong may mắn. Không có ả có nhúng tay vào việc này chẳng? Vừa nghĩ đến đây, khí giận xung lên tận óc, hai vai chàng nhô lên thủ thế, vừa cao giọng quát to:

- Tưởng ai... lại hóa ra người?

Ngũ Diệu Yêu Hồ đưa đôi mắt liếc nhìn chàng, vành môi mỏng mỉm cười tình, vừa cất tiếng êm nhẹ bảo:

- Phải chính ta. Thiệu hiệp đang buồn lắm phải chẳng?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy đôi mắt nàng uơn uớt như uớt lệ, thẳng như mũi gươm cự khuyết đâm sâu tâm linh chàng một nhát quá sâu, dường như chur đủ ánh chớp thép của yêu hồ còn cắt cả tứ chi, huyết thống khiến cho đôi mắt lơ lơ như say ngủ, tay chân rệu rệ, công lực dường như tiêu tán, không còn đủ sức chuyển động.

Ngũ Diệu Yêu Hồ lại uồn éo như cô gái dậy tình xuân, thướt tha bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp chỉ cách chàng chừng một bước, đôi mắt không ngớt thôi thúc cướp đi sinh khí Cừu Thiên Hiệp lại cất giọng oanh vàng ủy mị thỏ thẻ bên tai:

- Thiệu hiệp, ta biết lắm! Với lứa tuổi thanh niên thường hay có nỗi buồn man mác. Tiếc thay, khắp vòm trời này đã chỉ một ta là rõ được người thôi.

Cừu Thiên Hiệp nghe tâm thần rối loạn, chỉ thốt ra mấy câu mât tự chủ:

- Ta...ta không... không có buồ`n khô.... Ta có buồ`n... đâu nàng...
à! Người nói bậy thật!!

Ngũ Diệu Yêu Hồ` nóng ran cả cơ thể, dâm ý đã bồ`c sôi giừn
ngựt khắ`p huyết quản, bắ`ng giọng nói êm như ru bảo:

- Ô`! tôi đã biế`t chàng... cả mà, chàng đừng gạ`t tôi, tôi không lại
đâu.

Tuy miệng nàng nói tôi không lại đâu, nhưng đôi chân nàng nhích
động đế`n gầ`n, bàn tay trắ`ng đuốt mười ngón tựa búp măng, đột
nhiên nắ`m lắ`y bàn tay Cừ Thiên Hiệp vuố`t ve mơn trớn.

Cừ Thiên Hiệp cảm thắ`y bàn tay nàng như điện chuyển vào
mình một luồ`ng máu nóng rực, làm cho quả tim đập mạnh, tay run
run, bắ`t giắ`c không còn tự chủ được, mà đưa tay bóp mạnh bàn tay
yêu hồ`.

Ngọc diệu Yêu hồ` thắ`y cá sắ`p chui vào rọ bèn lả lơi hơn trước,
vạt áo bá kế`t đạo bào được vén rộng cổ gầ`n chí ngực, phô bày cái cổ
trắ`ng phau phau, bắ`ng giọng mũi như si như mộng nói:

- Ủy! Người... đáng chề`t! bóp nhẹ tý chứ! Ủy!

Tuy nói thế`, nhưng Ngũ Diệu Yêu Hồ` đưa bàn tay lên ghì lắ`y bả
vai Cừ Thiên Hiệp ...

Bắ`y giờ, hai người mặt đố`i mặt, tay kê` tay Cừ Thiên Hiệp thờ
hồ`ng học, vì tâm thắ`n đảo lộn, thể nội căng thẳng, một bàn tay
vòng ra sau lưng xiế`t chặt Ngũ Diệu Yêu Hồ`, chỉ còn một điể`m nữa
là đầ`u chàng chưa kịp ngã vào ngực nàng toại hưởng những phút
giây khoái lạc, tuy vậy cả hai đã áp má nhau và hơi thở dập dồ`n, đê
mê như say mộng.

Ngay lúc đó, một bóng đen ô' m nhỏ âm thầ' m theo sát hai người, nhanh như chớp bóng đen vẫy tay vung ra một vật nhỏ ném ngay vào óc Cừ Thiên Hiệp, kinh phong phát ra tiế' ng “vi vu”. Thê' mau như sao sa và mạnh hơn vũ bão.

Nê' u lúc bình thường thì trường hợp này khó qua nổi thính lực của Cừ Thiên Hiệp, kể cả người ẩn núp bắ' n ra cũng khó thoát khỏi bàn tay chàng. Nhưng lúc này linh tánh của Cừ Thiên Hiệp đục vẩn, như mảnh gương trong phủ đầ' y phắ' n bụi, tinh thầ' n không tự chủ, thì cảm giác tự nhiên không hay biể' t được.

Trên thực tê' thì vậy nhưng Cừ Thiên Hiệp đã khổ công tu tập thì phải khác hơn thường nhân một ít nên điểm ám khí cách đầ' u chàng non một gang, chàng cảm giác ngay vừa kinh hãi kêu lên “ú, ơ” đoạn gục đầ' u sát bụng như vành cung.

- “Trô' c!”

Một tiế' ng gió động nổi lên, vật ám khí xạ ngay vào mái tóc mai Ngũ Diệu Yêu Hồ' vì đã yê' u sức nên chạm vào mái tóc đã rơi ngay xuố' ng đấ' t. Ngọc hồ' ré lên sáng sô' t.

Cừ Thiên Hiệp giật mình kinh tĩn, linh tính đã hoàn nguyên, tinh thầ' n qui tợ, chàng mới cảm biể' t chính mình đã rơi vào cái rập My nhân câu hồ' n thuật mà cuộc đời mình suýt gãy đổ và tử hậ' ngàn thu... vì thê' , chàng cảm thấ' y không còn giận tên “ám toán” mà trái lại thầ' m cảm khích thêm lên.

Bắ' y giờ Ngũ Diệu Yêu Hồ' thấ' y kẻ lạ đột nhiên phá hủy kế' hoạch mình, bèn câ' t tiế' ng phản nản:

- Vừa thâu hiệp quĩ, lại gặp trận sát phong...

Cừu Thiên Hiệp hận nàng đến tận xương tủy, vẻ mặt nhăn lên vì giận dữ, bằng giọng nói căm hận, chàng quát to:

- Nữ tặc, cầm mõm!

Ngũ Diệu Yêu Hồ không ngờ đã thấy thế, nên giờ trò mỵ nữ ra thi thố lần nữa, bằng giọng nói mũi, trong êm bảo:

- Y hi! Có phải ngươi buồn đã y u?

Cừu Thiên Hiệp phẫn uất dầy bụng vội la to:

- Ta buồn là chưa giết chết ngươi.

Vừa nói xong hai tay chàng đẩy mạnh ra song chưởng phất vào mặt yêu hồ, với thế nặng như thác đổ núi băng.

Ngũ Diệu Yêu Hồ thấy thuật chôn tinh bị phá sắc mặt đỏ au biến sang màu phẫn bạc, tung mình nhảy né qua một bên tránh luồng chưởng phong khốc liệt lại hét lên lạnh lạnh:

- Lần trước tại Cổ lâu ngươi gặp dịp may trốn thoát, đêm này ngươi chôn mắt xem ai đến cứu ngươi?

Nói xong, nàng rút trong tay áo ra chiếc hắc la phách, đoạn nhún mình bay đứng trên đầu gió vừa nặng giọng bảo:

- Hiên nập Thiệt thư ta dung mạng sống.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nhưng đối với chiếc hắc la phách lòng chàng rung động, chẳng dám đứng gần, vội bắt mình tránh xa mấy bước, tay tả vận công đẩy nhanh một chưởng quét mạnh vào Ngũ Diệu Yêu Hồ.

Ngũ Diệu Yêu Hồ mỉm cười tinh quái, nhấc mình vượt qua tránh khỏi đường chiêu, thân như gió cuộn, người tựa bóng ma,

thoả t một cái đã đứng trước mặt Cừ Thiên Hiệp, chiếc hắc la phách giữ mạnh mùi hương xông ra nức mũi.

Cừ Thiên Hiệp thấy nàng đứng lại gần, nên quên cả chắt phách mê hồn, vươn tay ra chộp mạnh vào đầu Ngũ Diệu Yêu Hồ với một thế mạnh thần tốc.

Không ngờ mùi hương kỳ diệu đã chui nhanh vào mũi, biến vào tủy não cứng đờ cánh tay không cử động kịp, toàn thân Cừ Thiên Hiệp run bần lên và ngã quy.

Ngũ Diệu Yêu Hồ vừa thấy Cừ Thiên Hiệp té ngã, bèn phá lên cười sặc sụa, tiếng cười đắc ý, sắc giọng hồ ly, bâng giọng nói đắc thắng bảo:

- Người không còn hung hăng tựa quỷ, mặc sức lão nương rửa cẳng chân, Thiệt t thư được dịp thay đổi chứ.

Nói xong, nàng chìa tay ra toan sờ vào bọc Cừ Thiên Hiệp khám xét.

Ngay lúc đó...

- “Vút”.

Bóng người chớp động, một gã mặc thanh bào, gương mặt che kín bằng mảnh lụa xanh mau như lưu tinh hạ giáng tựa tia chớp ngang trời, một giọng trầm muện vang lên:

- Thật lớn mật.

Tiếng hét chưa dứt, mà chuông thế đã buông nhả m ngay Ngũ Diệu Yêu Hồ bay xoăn tới.

Ngũ Diệu Yêu Hồ đang dương dương tự đắc, hoan hỉ tràn trề

tuy có cảm giác đạo kinh phong xoắn tới muốn né tránh không còn kịp nữa.

- Ôi! Một tiếng rú thê thảm, nàng tung mình xạ tới trước, tẩu thoát nhưng ngọn quỷ chưởng đã trúng vào hông khá mạnh...

- Ôi chao!

Một tiếng kêu buốt nhức vang lên, nàng hé miệng hô phun ra một búng máu tươi đỏ ôi, tuy trúng nhả m ngọn chưởng quá nặng, nhưng nàng chẳng dám quay đầu lại, tựa hồ như con chó đại công đuôi chạy trốn.

Bóng đen tựa hồ như lầy việc cứu người làm trọng, chẳng đuổi theo Ngũ Diệu Yêu Hồ, mà chỉ đưa ra một ngón tay điểm nhẹ vào huyệt “Ngũ” Cừ Thiên Hiệp ...

Cừ Thiên Hiệp rung động toàn thân cõi lòng sáng như ánh đuốc, định bụng toan mở lời hỏi, những huyệt ngũ vừa bị điểm, đôi mắt đã mờ ngay, viên mi sụp nhanh, hôn hôn mê mê, không hay không biết gì cả...

Thời gian không biết đã bao lâu Cừ Thiên Hiệp dịu mắt tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên ba con sào, một cảm giác là lạ mùi hương còn nồng nơi cổ, kê bên tai có một cái bình nhỏ, dán nhãn bằ ng giấy hồ ng đề u, ghi mấy chữ Giải độc bát bửu đơn, cái bình trong suốt ngọc lunh linh, thuận tay chàng cầm lên xem, phía dưới đáy có khắc sẵn hai chữ Thầ n y.

Chàng cảm thấy một nỗi buồn khó tả, bèn chép miệng nói thầ m:

- Sao lại nói chuyện lạ thế này?

Cừu Thiên Hiệp nhìn lại chiếc hắc phách còn rơi lại dưới đất, hồ i tưởng câu chuyện đêm qua thật là gió cuốn mây bay, bèn mộng ảo, khiến người không thể tưởng được.

Người thiêu niên bịt mắt là ai?

Tại sao “hắc n” lại cứu ta? Và làm thế nào chỉ trong khoảng khắc hắc n chạy đến Tiềm Long Cô c trộm thuốc và trở về đây kịp?

Hắc n lại không lưu lại danh tánh, ví như con thằn lằn thây đuôi mà chẳng thây đuôi?

Hắc n lại còn điếm vào huyết ngủ để đề phòng độc tánh công phạt cơ thể ta nữa? Hay là hắc n chẳng muốn gặp mặt ta?

“Hắc n” có những hành động tương trợ, tại sao còn dùng vuông lụa đen che mặt?

Ôi! Thật là bí mật, ly kỳ!

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến Cừu Thiên Hiệp bức đuôi, thắc mắc không tìm ra một tia sáng nào.

Lại nhìn lại quang cảnh nơi đây... hóa ra mình đang nằm trên giường phòng riêng, trong khách điếm. Hắc n đã bế chàng về đây... lạ thật?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy màn buồng rất hảnh hoi, vật dụng trong phòng y như cũ, cửa cái cửa song đóng mở rất cẩn thận, chàng đoán là người bịt mắt đã làm.

Cừu Thiên Hiệp ngồ i phất dậy trên giường, vươn vai hít vào luồng gió mới, nhiên hận mới bước xuống giường đi lại cái bồn rửa mặt, chợt thấy hai vành tai người, nổi lên bên trên nước, màu đỏ

loang hồ`ng chậu nước, mùi tanh xông lên nực mũi, thực là một chuyện độc mục kinh tâm.

Đây là hai vành lỗ tai của Lữ Lương song tăng tại sao thế`...?

Chẳng nhẽ việc này cũng do hành động của người bịt mắt nữa ư?

Bí mật, hắ`n là ai...? Hắ`n!

Cừ Thiên Hiệp tựa hồ` như đi lạc vào giữa vậ`ng sa mù đầ`y mịt, không thể tưởng nghĩ tiế`p, chàng đành chịu cái gì bí mật trả về` cho bí mật thế` thôi!

Đột nhiên một tia sáng lóe lên giữa linh, Cừ Thiên Hiệp vỗ tay reo:

- Đúng rồi! chính hắ`n chứ không còn ai vào đây cả!

Nguyên chàng nghĩ “hắ`n” đây là bóng đen bí mật đã mắ`y lầ`n xuấ`t hiện, so với người đêm hôm, cử`chở đánh Ngũ Diệu Yêu Hồ` tử thân pháp đế`n hành động đầ`u giố`ng nhau, không sai điể`m nhỏ nào nhưng bóng đen bí mật là ai chứ? Bí mật!

Cừ Thiên Hiệp tự chủ:

- Giá như ta nhận là hắ`n đi, thì những hành động vừa qua thật là quá đáng. Vậ`n đầ` cản trở nên khó nghĩ, vì những hành động mua oán chát cừu, đã giế`t chấ`t tinh thầ`n ta, lại cứu thể xác ta. Vậy hắ`n là ai, kẻ thù hay người bạn? Bí mật!

Đột nhiên, tiế`ng động bình bình, tiế`p theo đầ`y là giọng nói nhỏ nhẹ của tên Điể`m chườ`ng quỹ nói vọng vào:

- Tiểu khách quan. Tiểu khách quan.

Giọng nói của tên chương quỹ tuy nhỏ nhẹ, song hàm chứa sự lo âu, kinh dị và sợ hãi.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười hỏi to:

- Phải chương quỹ đây không?

Không có tiếng đáp, cánh cửa mở tung ra. Tên khách điếm chương quỹ bước vào phòng, hắ n mở to đôi mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp, từ mặt mũi đến chân tay, sau cùng hắ n tỏ vẻ cung kính nói:

- Tiểu khách quan! Lời ước hẹn với Phật gia đêm rồi tiểu khách quan có đến đây không. Tôi... thây! À, không có gì xảy ra mà? Tôi nói chẳng làm đâu, khách quan không đi là phải... chuyện qua rồi, ta hãy để cho nó qua luôn... cần thấ c mắ c làm chi vô ích.

Cừ Thiên Hiệp thây tên chương quỹ có lòng tốt nên lấ y làm cảm kích bô i hô i, chàng muố n trêu hắ n, bèn cả cười nói:

- Không bao giờ ta lỗi ước. Hô i hôm ta đã gặp chúng tại nơi hẹn rồi!

Tên chương quỹ nghi ngờ, khoắ c tay nói:

- Tiểu khách quan, nói đùa đây chứ?

Cừ Thiên Hiệp thây lão chương quỹ quá thật thà, bèn lấ y tay chỉ vào bô n nước rửa mặt mỉm cười bảo:

- Chương quỹ, người đến đây xem thử.

Tên chương quỹ quay đầ u nhìn lại bô n nước, vừa thây cái vành lỗ tai, hắ n kinh hoàng nhảy lùi ra ngưỡng cửa, hai tay run lên bầ n bật, tựa hô hắ n sợ hai cái lỗ tai người đuổi theo, mặt mày xám xịt như màu đấ t vừa then vừa sợ nói:

- Tiểu... khách... ư... quan... cái... ư...

Hắ n nói là cà, lập cập, vì hai hàm răng đánh bờ` cập, trông rấ t thảm hại lần buồ n cười.

Cừu Thiên Hiệp cô` nén cười, vừa dùng lời trá n an hắ n:

- Chương quỹ, có mặt ta ở đây, người còn sợ gì nữa chứ?

Tên chương quỹ cô` gắ ng kìm hãm con tim nhảy loạn, nửa khắ c sau hắ n bình tĩnh tĩnh lại, và thở ra một hơi dài, sau cùng hắ n vòng tay rấ t cung kính nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Tiểu khách quan, ngài là Bờ` tát chuyển kiế p, Thiên tướng hạ trá n, nên đồ i phó với hạng người cùng hung cực ác đó, mà giữ được phầ n thắ ng... thật đáng phục.

Cừu Thiên Hiệp không muồ n nhiề u lời, bèn bảo tên chương quỹ thanh toán tiề n nong ở trọ, để chàng lên đường gắ p.

Tên chương quỹ dù đánh chề t hắ n cũng không dám nhận tiề n mà còn hồ i tiểu nhị mang lên một mâm thức ăn sáng đấ i chàng...

Cừu Thiên Hiệp ăn xong để vào mâm một đĩnh bạc lớn, mà đi nhanh ra khỏi điể m. Chương quỹ và tiểu nhị hồ i hả chạy theo tính trả lại chàng nén bạc... nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì không còn thắ y bóng dáng Cừu Thiên Hiệp đâu cả!

Suồ t ngày hôm đó, Cừu Thiên Hiệp đã đi đế n Chung Nam sơn.

Khi chàng vừa đặt chân vào núi, đã gặp ngay tên gia sư Dư Thiên.

Dư Thiên vừa trông thắ y Cừu Thiên Hiệp, sắc mặt đổi nhanh vì ngạc nhiên, vừa gọi thắ t thanh:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp từ đâu về đây? Khỏi chưa, chủ mẫu và công chúa đã đi tìm Thiếu hiệp rồi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biến sắc hỏi mau:

- Tìm ta? Vì sao thế?

Dư Thiên nghiêm sắc mặt đáp:

- Chẳng phải tiểu nhân dám nhiều lời. Vì tiểu nhân đã nghe lóm được. Lúc thiếu hiệp ra đi trong vòng mấy tháng, mà đã gây nhiều chuyện náo động quá lẽ nên chủ...

Cừ Thiên Hiệp vô cùng khó nghĩ, vội hỏi:

- Ta gây náo động gì?

Bên vệ đường phía triền bồng vang lên hai tiếng:

- Coong! Coong!

Dư Thiên vội nói:

- Đinh Tổng quản đến đây.

Đinh Tổng quản đã hư hết một chân, cho nên phải dùng cây bách bẻng sắt để làm phương tiện di chuyển một tay chống một chân vọt nhanh, từ trong Huyền Cung đi ra lão vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp, thân sắc đổi màu nói:

- Thiếu hiệp về bao giờ? Mau mau về cùng để trò chuyện.

Nói xong, lão quay sang Dư Thiên bảo:

- Nhớ phân phó i thủ hạ, đêm nay tuần núi thường xuyên, và phải nhiều người công lực khác cao để trực đêm.

Hiển nhiên, đối với sự có mặt của Cừ Thiên Hiệp ngày nay đã khác trước nhiều, không khí đã có phần căng thẳng.

Vào đến Huyền Cung, sau khi trà nước xong.

Cừ Thiên Hiệp lên tiếng trước hỏi:

- Đỉnh Tổng quản! Nguyên nhân nào Bá Mẫu và Công chúa rời non?

Đỉnh Tổng quản mỉm cười đau khổ, buồn bã đáp:

- Gần mười năm nay, Chủ mẫu không rời Huyền Cung nửa bước, chỉ có một lần xuống Nam Hạ nghinh tiếp thiếp u hiệp thêm một lần nữa cũng vì chuyện làm của Thiếp u hiệp sau khi rời khỏi cung Nam Sơn.

Cừ Thiên Hiệp sốt ruột, hỏi tiếp:

- Tôi có nghe Dư Thiên nói lại! Lần này Bá mẫu xuống núi đi tìm tôi phải chăng?

Đỉnh Tổng quản tỏ vẻ buồn nói:

- Phải đấy Thiếp u hiệp ạ! Chỉ vì thanh danh của thiếp u hiệp vang dội rất lớn, một cây gieo bão, do đó Chủ mẫu lo nghĩ không an, vạn bất đắc dĩ Chủ mẫu mới dắt Công chúa rời non.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi nên hỏi:

- Lúc tôi lên đỉnh Hạ Lan, rủi trượt chân rơi vào địa huyết, bị khóa n ba tháng dưới đất... Tổng quản nói: Một cây gieo bão là nghĩa lý làm sao?

Đỉnh Tổng quản vô tình động mạnh đầu gây xuống đất, điềm đằm hỏi:

- Thiếu hiệp không nữ đô i gặt với lão nô đây chứ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày, sắc mặt nghiêm trang vừa từ tởn nói:

- Tổng quản chớ vội nói, riêng tôi đô i với tất cả mọi người, dù là ai hay hoàn cảnh nào, tôi cũng không đô i gặt bao giờ.

Đinh Tổng quản cau mày khó chịu, ngược mặt nhìn lên trăn nhà nói lầm bầm:

- Lại thêm câu chuyện oái ăm.

Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đề n những lời đô n đại trong chốn giang hồ, bèn lớn tiếng nói:

- Nay, Tổng quản, chẳng nhẽ câu chuyện chàng thiếu niên cao thủ mà khắp giang hồ đô n đại lại liên quan đề n tôi sao?

Đinh Tổng quản nghe qua ngó sững chàng dự dự không muỗn mở lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh đoán biế t, bèn dịu dàng bảo:

- Tổng quản ạ! Người cứ nói đi, dù câu chuyện có phũ phàng, tôi không bao giờ hờn người cả?

Đinh Tổng quản ngậm cười cơ khổ tiế p:

- Lão nô xin thẳng, chỉ vì câu chuyện gã thiếu niên cao thủ đó, chính là Cừu Thiên Hiệp họ nói thế!

Cừu Thiên Hiệp sững sốt kêu lên:

- Thật vậy sao?

Đinh Tổng quản buồm bã tiế p lời:

- Chính thế Thiếu hiệp ạ! Phàm những nhân vật tiế ng tăm trong giới võ lâm, họ đều nói tất cả hành động đều do thiếu hiệp

gây ra! Và họ quả quyết là gã thiếu niên cao thủ tạo nghiệt... vì thế...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết lão muốn tiếp những gì liên đưa tay lời hỏi:

- Tổng quản, người nói “Tất cả hành động”, vậy hành động gì? Rồi cuộc là thế nào? Người cứ bình tâm nói tiếp đi...

Đình Tổng quản hơi rúng động tinh thần, đối với Cừu Thiên Hiệp lão nửa tin nửa nghi, nhưng buộc lòng lão phải nói tiếp:

- Phá vỡ Thiên La môn, giết Trương tử của Ma quân, câu chuyện tại Tiềm Long Côc... và còn nhiều trang ẩn dật trong hai đạo hắc, bạch giang hồ bị chế t thảm, thậm chí họ còn đồn ngoa là thiếu hiệp sẽ thống nhất các võ phái võ... và xưng vương giang hồ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội khoắc tay ngắt lời, vừa mỉm cười hỏi:

- Chẳng nhẽ hàng ngàn câu chuyện, từ đại sự đến tiểu sự, đều do một tên làm ra hay sao?

Đình Tổng quản không do dự đáp ngay:

- Người ta đồn đại như thế đấy!

Cừu Thiên Hiệp hận đến cùng cực, bất giác phá lên cười ha hả dường như trút cả sự bực rĩ vào tiếng cười, nên giọng cười làm chấn động trần nhà, khiến Đình Tổng quản cũng bẽn chồn tấc dạ. Dứt tiếng cười chàng trầm giọng nói:

- Ta cũng mong một ngày nước cạn đá trơ, thật sự bao giờ cũng là sự thật. Cừu mỗ không cần quan tâm đến dư luận nữa!

Đình Tổng quản sực nhớ, vội gọi thủ hạ đến bảo làm cơm rượu, rượu đãi Cừ Thiên Hiệp đồng thời lão mỉm cười hỏi tiếp:

- Lão nô có đôi lời muốn hỏi, vì quá thất lễ, xin hỏi thiếu hiệp lúc đến Hạ sơn và bức tử Lịch Huyết Kiếm thế nào Thiếu hiệp đã nghe qua rồi chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe rung động toàn thân nhưng cố cao giọng nói mau:

- Sự việc đó là có thật!

Đình Tổng quản thở dài não ruột, bằng giọng nói chân thành tiếp lời:

- Thật là thất lễ rồi đây Thiếu hiệp! Vì Nhất Tăng Nhị Cái, Tam Kiếm Khách, sáu người này đều là danh môn chánh phái, hơn vật cao trọng của võ lâm, lại là chỗ thân thích có nhiều uyên nguyên với thiếu hiệp: Thiếu hiệp có dính vào vụ này hay không, cũng không lấy gì làm căn cứ. Nhưng thực tại, thiếu hiệp đã mất rất nhiều danh dự, khiến cho khắp chư hào kiệt, cao thủ võ lâm, hai đạo hắc bạch giang hồ khó mà tha thứ cho thiếu hiệp được.

Cừ Thiên Hiệp đau khổ nói:

- Việc này tay ta có nhúng tay và có thật, nhưng mà bức tử” Lịch Huyết Kiếm là lời đồn bịa chuyện đặt điều vẽ rắn thêm chân.

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệp lượt thuật câu chuyện từ đầu đến cuối không bỏ một chi tiết kể hết cho Đình Tổng quản nghe.

Sau khi nghe xong, Đình Tổng quản thở dài áo não, bằng giọng nói cực quan trọng bảo:

- Nay thiêu hiệp, nếu quả thật câu chuyện xảy ra như thế ... thì cho còn một cách giải quyết là Thiêu hiệp hãy cố tìm cho được một trong Nhị Cái mà trình bày tỉ mỉ cho lão ấy nghe... chỉ vì căn cứ theo lời đồn đại mà Nhị Cái đau đớn đến cùng cực... và may ra gỡ được một mối hận cừu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thêm sâu não, mối sầu lo càng lúc càng dồn dập, cho nên..

Đình Tổng quản mời dùng cơm, trên chiếu, đầy dẫy những món ăn cao quý, hải vị sơn trân, mà chàng chỉ ăn qua loa vài ngọn rau luộc là đủ, rồi đi vào phòng an nghỉ.

Đột nhiên... ngoài cửa sổ có tiếng gõ “cộc cộc” vang lên nhẹ làm Cừu Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mà ngờ ì phát dậy.

HỒI THỨ BA MƯƠI BA

Người huyề`n bí tựa huyề`n cung

Cừu Thiên Hiệp ngồ`i phấ`t dậy nhìn ra cửa sổ, nhận thấ`y dưới ánh trăng, có bóng người lấ`p ló, tay vịn vào cánh cửa, chàng vụt nhảy phóc xuố`ng giường quát to:

- Ai? Ngoài song lại vang lên tiế`ng nói yêu kiề`u của cô gái đáp:

- Tôi đầ`y mà!

Cừu Thiên Hiệp lấ`y làm khó nghĩ, chỉ vì một cô gái vô cớ đầ`n gõ cửa phòng, nế`u không ác ý, tấ`t nhiên là địch, vả lại, đêm khuya canh vấ`ng trai gái gặp nhau là điề`u câ`m kỵ, mà Hạ Phu nhân và Công chúa lại vấ`ng nhà... Vậy ai dám kêu cửa vào giờ này?

Vì nghĩ thế` nên chàng đổi giọng cầu nhàu nói:

- Xin lỗi tại hạ lại đang ngủ! Chẳng hay có việc chi?

Ngoài song tiế`ng nói cô gái lại tỏ ra khấn thiế`t hơn:

- Ân công! Chẳng nhẽ ân công đã quên tôi ư?

Bầ`y giờ Cừu Thiên Hiệp đã nhận ra tiế`ng của ai, bèn bỏ cả thế` thủ reo to lên:

- A! Có phải Hắ`c Phượng cô nương đầ`y chẳng? Ô` tôi đã quên mấ`t, mải miế`t trò chuyện với Đình Tổng quản mà quên hỏi cô nương, thật có lỗi với cô nương lắ`m!

Dứt lời chàng chạy nhanh ra cửa phòng. Mắ`y tháng qua không thấ`y Hắ`c Phượng, hiện giờ diện mạo nàng đã thay đổi hẳn, khác

hắn lúc đi mãi võ. Hôm nay than thể chàng mạnh khỏe hơn, chẳng khác nào đóa hoa tươi hé nở, lại thêm mặt mày sáng rỡ, thần thái ôn nhu, tinh thần trỗi hơn thập bội nàng nghiêm nhiên biến thành một tiểu thư khuê các. Về sắc sảo mặn mà không kém nàng công chúa Diêu man bao nhiêu.

Cừ Thiên Hiệp mở cửa khá lâu, song không thấy Hắc Phượng đi vào mà chỉ vòng tay đứng tựa cửa giữ lễ, bằng giọng nói mê mẩn:

- Đa tạ Ân công cứu mạng, khiến cho tiểu nữ thoát khỏi họa tai! Kiếp này khó mà đền trả được.

Cừ Thiên Hiệp cả cười nói:

- Cô nương nói chi những lời khách sáo, xin mời vào phòng ngồi đàm đạo.

Hắc Phượng then thùng đồ mặt, bằng giọng nói trầm thanh đượm màu buồn man mác:

- Thời gian quá ít, nhân vì... vì sợ e thiếu hiệp phải lên đường quá sớm vào ngày mai.. thành thử tôi phải...

Cừ Thiên Hiệp có cảm giác đêm vắng canh khuya, một cô gái đang xuân, một trai cô nữ, ngồi chung trong phòng e bất tiện, vì nhớ ra mọi người thấy thật là một sự không hay, miệng đòi dị nghị và sẽ bị phạm vào cổ phong luân lý, nhưng vì thâm ý của chính mình cô ý đến đây thăm Hắc Phượng lại cần hỏi thăm tình hình ra sao, vì nghĩ thế nên Cừ Thiên Hiệp bước nhanh ra cửa, vừa nhẹ giọng bảo:

- Chúng ta ra ngoài hóng mát, dưới bóng trăng trò chuyện có lẽ tiện hơn, căn phòng ngột ngạt này...

Thế là kẻ trước người sau đi ra ngoài vườn hoa, mỗi người trên một phiến đã đồ i diện nhau.

Đêm lạnh trăng mờ, không khí ngào ngạt, cây cỏ phát phơ tiếng trùng kêu rả rích, tiếng dế trỗi nhịp đàn, nghe thật tỉ tê ai oán bầu trời vắng một cách uyên nguyên, như thuở mới khai đời của thời nguyên thủy.

Hắc Phượng rung mình, cảm thấy con tim gõ sai nhịp, thân trí lâng lâng mất tự nhiên, muốn cất tiếng oanh vàng mềm dịu mà trỗi lên khúc nhạc tận đáy lòng, nhưng mà lời cảm ý lặng vừa mấp máy vành môi mỏng, song không thoát ra tiếng, nên lại thôi, chỉ biết đưa đôi mắt biếc năm hồ của mảnh xuân tình lệ nhìn vào Cừ Thiên Hiệp ... như đã nói tất cả muôn lời.

Cừ Thiên Hiệp đồ i diện với giai nhân, gương mặt tuyết thế của chàng, bỗng nhiên đổi nhanh màu sắc, tâm tư xáo trộn như cối trời hỗn độn lúc sơ khai, hạo khí, hung phong vụt mềm nhũn đi, vì mở miệng mà thoát chẳng nên lời.

Hai người đồ i mặt, mắt nhìn nhau thẳm lặng, tâm hồn dường như lạc vào cõi huyền bi siêu linh - rất lâu, lâu lắm...

Sau cùng Cừ Thiên Hiệp thở hắt ra một tiếng hâu phá tan sự im lặng bờ ngõ ngại ngừng bảo:

- Cô nương đến Chung Nam sơn mấy tháng nay, có được an vui không?

Hắc Phượng nở nụ cười hàm tiếu đáp:

- Hoàn toàn an hảo, chủ mẫu cư xử với tiểu nữ như con ruột, lại còn dạy cách luyện công học võ nữa.

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ hỏi:

- Vậy sự học tập của cô nương có tiến triển không?

Chàng đề cập đến võ thuật làm đôi mắt Hắc Phượng sáng rõ lên nàng thành thật tiếp lời:

- Tiến triển hay không tiểu nữ không biết được, vì người gù, mấy thuở biết sau lưng, chỉ có Thiệu Hiệp là bậc đại hành gia, may ra nhìn biết được.

- Thiệu Hiệp hãy xem thử!

Vừa nói dứt, nàng xoay mình ra giữa sân có đứng thế thủ, mình hơi rùn thấp xuống thấp, phát mạnh hai tay áo rộng, đưa ra chiêu phân hoa phát liễu trông rất thủ thái nhẹ nhàng, giờ tay nghiêng mình rất đúng qui tắc, chỉ còn thiếu thành phần công lực mà thôi.

Cừ Thiên Hiệp vỗ tay reo lên:

- Hay lắm cô nương thì triển chiêu Phân hoa phát liễu đẹp tuyệt quả nhiên người tinh tiến quá nhiều!...

Hắc Phượng cười e thẹn vừa nũng nịu hỏi:

- Thiệu hiệp không cười tiểu nữ chứ!

Cừ Thiên Hiệp thành thật đáp:

- Không, không - Nếu người cố luyện tập thêm nữa năm, chỉ sợ sư nhanh nhẹn của tại hạ không bằng cô nương phân nữa!

Nói xong chàng phá lên cười to.

Hắc Phượng nhớ một điều gì, sắc mặt đổi sang màu kinh ngạc, bẽn lẽn giọng nói cung kính:

- Nghe nói thiế u hiệp là họ Cừ à?

Cừ Thiên Hiệp lắ y làm lạ nhủ thắ m: Tại sao nàng mãi hỏi câu này!

Chàng chưa kịp đáp... Bỗng nhiên... Bên ngoài Huyề n Cung vang lên nhiề u tiế ng chuông đồ n đập, mỗi lúc một cao lên.

- Boong, boong!

Tiế ng chuông nổi lên vang dậy báo hiệu có người lạ vượt núi.

Hắ c Phượn hoảng hô t kêu thắ t thanh:

- Ô i chao! Có kẻ xâm phạm Chung Nam sơn.

Cừ Thiên Hiệp càng thêm kinh ngạc, nghiêng tai nghe ngóng vội vã hỏi:

- Thắ à?

- Cộc! Cộc!

Đình Tổng quản ở ngoài Cung chồ ng nạng đi thật nhanh lão vừa nhìn thắ y Hắ c Phượn và Cừ Thiên Hiệp, lắ y làm ngạc nhiên bước tới hỏi:

- À... Thiế u hiệp và Hắ c cô nương có nghe thắ y tiế ng chuông đồ liên hô i chẳng?... Có báo động!

Cừ Thiên Hiệp bắ y giờ không màng chú ý đế n tiểu tiế t, mà vội đáp ngay:

- Tiế ng chuông báo động dường như phía bắ c núi vang lên.

Hắ c Phượn gật gù nói:

- Đúng đây chính là tiếng chuông báo động thứ nhất, phía ngoài cung về hướng Bắc phát ra...

Đình Tổng quản cô trấn tỉnh bảo:

- Thiếu hiệp an tâm, tuy có người xâm phạm hướng bắc toan vào núi, nhưng đêm khuya hiểm trở muốn đến Chung Nam Cung khó mà đến gần...

Lời nói vừa dứt, đã nghe:

- Boeng! Boeng!

Hai tiếng thanh la vang lên inh ỏi, giữa đêm khuya vắng lặng mà kinh động mọi người.

Đình Tổng quản vô cùng nghi ngại cau mày nói:

- Hừ! không rõ kẻ nào muốn chết mới loạn vào đây.

Hắc Phụng kêu lên lạc giọng:

- Người lạ đã phạm vào bắc cung!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội phi thân tới trước vừa cao giọng nói:

- Hãy đến đây xem sao!... Đi!

Đình Tổng quản, Hắc Phụng không dám chậm trễ, mỗi người thi triển khinh công lắt mình nhảy vọt theo Cừ Thiên Hiệp, nhắm về hướng Bắc huyên cung chạy tới.

Phía dưới bờ tường trong vòng thành hướng Bắc; bày bố đầy cung đao, giáo nỏ, như sẵn sàng nhả tên, phóng giáo...

Dư Thiên thấy ba người bay trời tới, vội bước ra nghinh tiếp, vừa nhanh nhẩu nói:

- Kẻ lạ là một tên ô' m nhỏ, gương mặt che phủ bắ'ng nửa mảnh lụa huyề'n, tuy tiểu nhân chưa tĩ' đầ' u song thấ'y hắ' n tung mình bay lượn như con nhạn trắ'ng, thì tiểu nhân đoán hắ' n là một kẻ có công lực phi phàm!

Đinh Tổng quản tỏ ý không vui, trầ' m giọng bảo:

- Hừ công lực phi phàm! Đầ' t Chung Nam này đã có khá nhiề' u!

Dư Thiên chợt dạ vội cúi đầ' u nói nhỏ:

- Vâng, chính thế' !

Đinh Tổng quản chỗi cây nạng nhảy phồ' c lên đầ' u tường, thuận tay đập mạnh vào tường làm cho gạch đầ' t bẻ văng tung tóe, đờ' ng thò' i gắ' t to:

- Ai?

Dư Thiên đưa tay chỉ về' hướng bụi cây rậm, cách tường việc chừng sáu bảy trượng nói:

- Hắ' n chui vào bụi rậm kia kìa.

Dư Thiên đưa tay chỉ, đột nhiên trong bụi rậm xung vọt lên một bóng người, mau hơn tia sét ngang trời, hắ' n vọt lên cao ba trượng, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, chột uố' n cong như con tôm lược, rô' i buông nhẹ thân hình đứng trên bụi cây Cát cao hai trượng đầ' y là hắ' n sử dụng chiêu Vân long tam hiện cái chiêu thế' này phải tu tập hơn nửa năm mới sử dụng được.

Đinh Tổng quản giơ cao nạng sắ' t chỉ về' phía trước quát to:

- Tiểu tử, ngươi muố' n đề' n Chung Nam sơn thử công lực hay sao?

Cừu Thiên Hiệp thấy bóng người lạ, liền chỉ ngay... chiếc bóng đen... người bí mật...

Cừu Thiên Hiệp chưa nghĩ ngợi được gì, thì... ngay lúc đó, chiếc bóng đen tức là người bí mật sử dụng một chiêu Phi vân xuất tú, mau hơn cánh én sổ lông tung mình nhảy vọt vào trong tường, như vệt khói mờ, như điểm lưu linh, tựa hồ mau hơn cái nhìn của mọi người... chỉ chớp mắt đã lọt vào khu Thái Hồ Thạch và lách mình ẩn sau ngọn giả sơn. Phía dưới bờ tường hàng chục tay cung, nỏ sẵn sàng nhả tên, hiềm vì chưa được lệnh Dư Thiên, nên không chuẩn bị gì kịp, chỉ đưa mắt nhìn theo dáng người lạ biến sau ngọn giả sơn..

Dư Thiên giận đỏ mặt nói:

- Ngươi thay! Mãi nói chuyện dễ...

Đinh Tổng quản gõ mạnh đầu nạng vào tường, vừa đưa tay chỉ về hướng Thái Hồ Thạch quát to:

- Cung nỏ xạ mau! Tên lửa đốt ngay tên tiểu tử cuối dòng dòng!

Cừu Thiên Hiệp tung mình nhảy đến trước, gọi Đinh Tổng quản, nói to:

- Tổng quản! Khoan đã!... Dừng xạ tiễn ngay!

Tiếng nói chưa dứt, thân mình chàng đã hạ xuống trước khoảnh đất Thái Hồ Thạch, buột miệng nói thẳng vào trong:

- Nay bằng hữu! Là người tai mắt, xin mau bước ra đây!

Thái Hồ Thạch toàn là đá quý, chiếu long lanh như mã não lưu ly, lại có hàng trăm hang đá nối liền nhau như hang công ngoài ruộng lúa.

Cừu Thiên Hiệp vận dụng công lực vào đôi mắt, hai tay thủ thế, đôi mắt rọi thẳng vào khu Thái Hồ Thạch quan sát, nhìn khắp bốn phương, tám hướng vẫn không tìm thấy chiếc bóng đen.

Đột nhiên... một tiếng cười nhạt nổi lên, ngang mình chàng về phía tả, có lẽ kẻ bên.

Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh hãi, hai tay giơ cao song chưởng toan quật mạnh vào hướng này, chiêu thế chưa thành, đã nghe giọng nói êm trầm vang lên rất nhỏ:

- Đừng hồ i hả! Chuyện gì mà phải hành hung?

Cừu Thiên Hiệp chờ người, nghĩ ngợi, vì theo âm thanh của người bịt mặt, có nửa giọng nữ, nửa giọng nam, tựa hồ như tiếng nhại theo, tiếng già ra để làm lạc hướng kẻ khác.

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới nhìn thấy tường tận người bịt mặt, người này thân mình mảnh khảnh dáng điệu thung dung, trên mặt che kín mảnh lụa đen, chỉ chừa ra hai tròng mắt to đen láy, chiếu ra những tia kinh khiếp lạnh lùng...

Cừu Thiên Hiệp rung động cả tâm hồn, bèn nói thầm:

- Hả?... là kẻ cứu mạng ta thoát khỏi nanh vuốt hồ ly tại Mã trường - Trường An? Lại là... Chiếc bóng đen bí mật đã bao lần theo dõi bám sát ta?

Người bịt mặt rọi đôi mắt biếc qua mảnh lụa đen, nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp làm bầm không chịu trả lời, bèn dịu giọng hỏi tiếp.

- À... này... Con bé kia là ai?

Cừu Thiên Hiệp bây giờ bị chìm trong niêm suy tư hỗn loạn, quên hẳn người lạ đứng trước mặt, là kẻ xâm phạm Chung Nam sơn dĩ nhiên là tên địch của Huyền Cung, nên chàng hỏi rất lắm cảm:

- Này! Người thật là kỳ quái, đã mấy lần đeo đuổi tại hạ, vậy ý định của người muốn gì?

Người bịt mặt cười khẩy nói:

- Hừ buồn cười nhỉ. Ta mà theo người à?

Cừu Thiên Hiệp vươn tay ra như vuốt hổ, vừa bảo rất khê:

- Người đừng giả bộ nữa. Ta ghi ân người đã cứu mạng tại Mã Trường, người hãy mau rời khỏi núi lập tức... nếu không thì...

Người bịt mặt rất bình tĩnh, không lộ vẻ lo âu mảy may, chẳng né không lùi, trước thế trào của Cừu Thiên Hiệp chỉ cười nhẹ:

- Nếu không thì sao? Người ý đông hiệp ít phải không? Chưa chắc đã làm được ta.

Cừu Thiên Hiệp quá hốt hoảng trước sự thản nhiên của người lạ, bèn lớn tiếng thôi thúc:

- Không bao giờ, Chung Nam sơn quyết không ý chúng hiệp cô. Chỉ một Cừu mỗi này cũng đủ đối phó với người.

Người bịt mặt thản nhiên như không, điềm đạm bảo:

- Ta chẳng ngại chi đâu, ta đến đây là tìm người để nói một vài câu chuyện.

Cừu Thiên Hiệp gất lên:

- Chuyện gì?

- Người vui lòng đáp ứng ta chứ?

- Nếu có thể thì chúng ta chẳng bao giờ từ chối, người muốn nói gì cứ nói ngay đi?

Người bịt mặt đã ngừng hẳn lấy giọng, nghiêm trang bảo:

- Có phải người đã ước hẹn với Cừu đại môn phái, tiết t Doan Ngọ này hội nhau tại Cao Sơn Thiếu Lâm phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, vội hỏi nhanh:

- Người cũng rõ nữa à?

Người bịt mặt cười mũi, vừa gay gắt nói:

- Yên chẳng phải yên, hội không ra hội, người hãy lưu tâm mà bảo vệ lấy mình.

Cừu Thiên Hiệp suýt bật cười ra tiếng, vừa chép miệng nhủ thầm thật lạ chưa, việc này có quan hệ gì đến người bèn vội nghiêm trang đáp:

- Người đã đoán tưởng đến tôi xin đa tạ.

Người bịt mặt rung khẽ đôi vai, đôi mắt chuyển trông tỏ ra vô cùng cảm kích bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Đến giờ, ta mới được một đôi phần, người chẳng muốn bạn trở nên thù chứ.

Cừu Thiên Hiệp hơi rung động toan dung lời đính chính. Người bịt mặt nhanh chân bước ngang ra khỏi sơn động “Thái Hồ Thạch” bằng giọng nói nghiêm trang ngăn, bảo nhỏ:

- Thế cũng đã hết lời. Xin hẹn gặp sau này!

Nói xong hắ n tung mình vọt lên cao.

Ngay lúc đó chợt nghe một tiếng “trô c” nhẹ nổi lên, tiếp theo là tiếng hoan hô.

Mười tên cung mỗ thiện xạ, tung mình nhảy lên bờ tường viện, chúng lăm lăm mũi tên lấp vào cung nỏ giữ thế bắn, chỉ chờ lệnh là xạ ngay.

Lại nghe Đinh Tổng quản hét to lên:

- Chuẩn bị, thế bắn thủ thế.

Tiếp đây là hai tiếng búng tay “boóc, boóc” vang lên. Nhanh như chớp mười tên xạ thủ đổ t nhanh mười mũi tên lửa lấp nhanh vào cung nỏ...

Cừu Thiên Hiệp toan ẩn mặt, nhưng không rõ vì sao thân mình không tự chủ được, mà lắ c mình bước ra ngoài, hét to:

- Đinh Tổng quản không thể được.

Bấ y giờ Đinh Tổng quản giơ cao cây nạng thiết toan đập xuống tường hạ lệnh lần thứ ba, chợt nghe lời nói của Cừu Thiên Hiệp, làm lão rung động tâm tư vội nghĩ: “Người lạ là bạn của hắ n ư, có lẽ lắ m, nếu không tại sao...?”.

Người bịt mặt dồ n công lực vào đôi vai thủ thế toan tung mình nhảy ra khỏi trường viện, chợt nghe Cừu Thiên Hiệp hét lên, thì hắ n bót cả lo lắ ng, vẫn giữ nguyên thế cũ tung mình lên cao, song hắ n không vượt tường ra ngoài tẩu thoát, mà trái lại, hắ n buông nhẹ thân mình xuống trước mặt ba người Đinh Tổng quản, Dư Thiên và Hắ c Phượng, thực là một chuyện liêu lĩnh tày trời.

Đinh Tổng quản, Dư Thiên là tay kiệt liệt giang hồ, giữa đêm tăm tối, không phân biệt được thù bạn, nên chưa biết phải xử sự sao cho ổn, chỉ có cách là hai người đồng tháo ra, hai bên tả hữu trên một trượng dư.

Chỉ có Hắc Phượng, chẳng may may lịch lãm giang hồ, nên không thể tránh như Đinh Tổng quản và Dư Thiên, mà đứng sững sờ như pho tượng đá, chợt thấy người lạ đột nhiên hạ xuống mặt, bèn réo gọi Cừ Thiên Hiệp thất thanh:

- Thiêu hiệp... Vị... vị này là bạn của thiêu hiệp phải chăng?

Thật không ngờ... Người bịt mặt vừa đứng dừng trên đất, hắc n không chú ý đến Đinh Tổng quản, Dư Thiên mà đôi mắt chiếu ra tia nhìn khủng khiếp, soi phũng vuôn lùa đen, rọi thẳng vào mặt Hắc Phượng dường như gặp phải tay địch hay kẻ cự thù, hắc n trầm giọng quát:

- Người là người gì?

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp cũng vừa hạ ngay xuống trước mặt Hắc Phượng, vội nhanh miệng đáp ngay:

- Nàng là bạn gái của ta!

Người bịt mặt cười nhạt bảo:

- Hừ, bạn gái của người nhieu quá nhi!

Hắc Phượng nghe qua then đỏ mặt, bẻng giọng nói phần uất hét lên:

- Xuyt! Như vậy có quan hệ gì đến người chứ.

Người bịt mặt cười hi hi nói:

- Liên quan nhiều lắm chứ.

Vừa nói, hắ'n đã vươn cánh hữu xòe năm ngón như hổ trảo nghiêng mình tới chộp vào người Hắ'c Phượng thế' mạnh đế'n cùng tốt.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, chân nhún mạnh thế' Lôi ảnh cửu chuyển bàn tay hằ'u gạt nhẹ, trước mặt Hắ'c Phượng hóa giải tức khắ'c thế' trảo của người bịt mặt đồ'ng thời, tay hữu giật ra sau. Xòe năm ngón chia tới trước đoạn ném vào hông người bịt mặt, vừa quát to:

- Chớ khá vô lễ.

Người bịt mặt vội nhắ'c mình tới trước tránh thoát, hắ'n nhìn Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Ô'í chao! Người làm gì hung tợn thế', bộ người là Hộ Hoa sứ giả à?

Bắ'y giờ, Đinh Tổng quản và Dư Thiên đã thủ thế' và đế'n gằ'n.

Hắ'c Phượng đã lằ'y lại sự bình tĩnh, bèn nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Thiề'u Hiệp người chẳng đánh cô'ả một trận nên thân? Chẳng nhẽ...

Người bịt mặt cười nhạt bảo:

- Cô'bé nói hay đằ'y!... Nhưng thiề'u hiệp của người rằ't nể ta vì...

Cừ Thiên Hiệp nổi nóng, hai tay giơ lên toan đẩy ra song chưởng, bước tới nửa bước nhìn vào mặt gắ't to:

- Này các hạ! Người có lời gì dạy bảo xin nói ngay, ta hân hạnh nghe...
Chứ ta không thể nhân nhượng mãi được.

Người bịt mắt đã cố ý cười ngất bảo:

- Nói gì? Ta hành động vừa rồi khiến người đau lòng ư. Người tốt bụng đấy.

Lời chưa dứt, mà song chưởng đã vận công, tả chưởng quét mạnh vào Cửu Thiên Hiệp, thế như xé núi vỡ trời, hữu chưởng quật ngang đầu Hắc Phượng đảo kinh phong như cuộn sóng ba đào...

Cửu Thiên Hiệp kinh hãi rún mình phóng ra xa bảy trượng tránh thoát luồng chưởng phong quái ác.

Hắc Phượng là cô gái ngây thơ, có biết tí đâu với ai lần nào, tuy vậy nàng vẫn thấy đạo kinh phong bay lơ lửng tới, vội đưa ra chưởng lực hộ pháp, nhưng chiêu thế không linh hoạt khó chống nổi đạo kinh phong hư hư thật thật của Tiệp Tuyệt Hộ bay xoăn tới.

Tiệp Tuyệt Hộ thấy thế cả cười kêu to:

- Xem người chống đỡ ra sao?

Kêu đấy.. một tiệp kêu đau đớn vang lên:

- Ối chao, chết...

Hắc Phượng bị ngọn cuộn sóng phong quật vào người, chiêu thức của nàng quá yếu, nên loạn choạng cả chân tay bị ngọn chưởng quái bốc văng lên cao, và té mạnh xuống đất, như hòn đá nặng.

Người bịt mắt kêu lên:

- Đáng sợ! Cười sát nhân.

Ngay lúc đó, Đinh Tổng quản và Dư Thiên vội vươn tay xuất thủ, cây nạng thiết quay vùn vụt, mũi đơn đao vũ lộng tựa phụng hoàng, cả hai nhảy vào tấn công người bịt mặt.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế chẳng biết làm sao cho ổn muồn ra tay trợ lực lại sợ thất hứa với chính mình.

Chàng muồn hết bảo Đinh Tổng quản và Dư Thiên ngưng tay, song lại nghĩ chính mình là khách vị, không thể chạm vào danh dự và phẩm giá của nhân vật Chung Nam sơn... Vì nghĩ thế nên chàng tung mình tới trước người bịt mặt đồng thời chàng cất tiếng nói to:

- Đinh Tổng quản... xin để nó cho ta... giáo huấn! Hay cho tên cuồngh khấu!

Đinh Tổng quản và Dư Thiên thấy Cừu Thiên Hiệp hung hăng xuất thủ, nên cả hai thôi lui ra ngoài đứng quan chiến.

Người bịt mặt nhìn thấy chiêu phong của Cừu Thiên Hiệp là luồngh hư chiêu không có tí công lực nào, song cũng giả vờ nhảy tới, né lui tránh đỡ đồng thời hắncũng tung ra nhiềunọc chiêu với một hai thành lực.

Cừu Thiên Hiệp thấy Đinh Tổng quản và Dư Thiên đứng một bên liên dậy ra một chiêu trên ba mươi năm công lực đánh tới, vì chàng sợ hai người này khám phá hư chiêu, nên cố tạo ra những vẻ chân thật, nói to:

- Tổng quản, xem Hắnc Phụng có sao không?

Đinh Tổng quản gật đầu “vâng dạ” cùng Dư Thiên quay đến chân tường...

Người bịt mặt vờ hét to một tiếng bỏ chạy, Cừu Thiên Hiệp hò hét đuổi theo như bóng với hình...

Hai người chạy bên nhau, Cừ Thiên Hiệp quay sang người bịt mặt hét lên:

- Khổ thật! Giờ này ngươi không chịu rời khỏi nơi đây còn đợi bao giờ chứ.

Người bịt mặt vừa đẩy ra một hư chiêu vào Cừ Thiên Hiệp đồng thời há'n nhảy vọt tới trước bắ'ng giọng nói nhỏ rút đáp lời:

- Y hi, ta muố'n ngươi tiễn ta một đoạn đường, nế'u không... Dù có chề't ta vẫn không đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp lắ'y làm lạ nhưng cô' giọng nói:

- Cũng được, nhưng phải làm thế' này, hiện giờ ngươi giả bộ cuố'ng quít bỏ chạy, còn ta thì giả bộ thắ'ng thế' đuổi theo sau...

Người bịt mặt tỏ vẻ không hài lòng, bắ'ng giọng nói kiêu hãnh bảo:

- Đâu có lạ vậy. Ngươi phải giả bộ thua bỏ chạy còn ta thắ'ng thế' đuổi theo mới đúng? Vì sao ngươi dám bảo ta bại được.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rắ't trái, nên không tỏ vẻ nhân nhượng nữa, chàng nặng giọng hét to:

- Thật là đồ' cuồ'ng...

HỒI THỨ BA MƯƠI TƯ

Không rõ bạn, thù

Cừu Thiên Hiệp vừa hét xong, tay vươn đưa ra phía trước, đột nhiên đẩy ra một chiêu ô`ạt, mau hơn tia điện chưởng phong nương theo ngọn gió xoắ n tít, vào người đồ`i thủ.

Người bịt mặt không ngờ nên chẳng đề` phòng, thấ y chiêu thê` đã giạt mình luô`ng cuô`ng, muô`n cử chiêu chồ`ng lại nhưng không kịp, muô`n né tránh thì quá trễ tràng.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra hư thê`, nên ba ngón tay đã trờ tới bụng đồ`i phương, nhanh hơn tia chớp ngang trời móc vào sợi dây đai người bịt mặt kéo nhẹ vừa nhỏ giọng bảo:

- Mau theo ta!

Rồ i chàng câ t giọng hùng hô`n quát cực to:

- Nế u ngươi là hán tử thì hãy theo ta ra bên ngoài Huyê`n Cung phân tài cao thấ p đừng náo loạn nơi đây mà đập tan ngói bể tường.

Người bịt mặt chiế u ra tia mắ t kinh giận, song gượng bảo nhỏ:

- Hãy buông tay ra!

Hắ n lại giả bộ giận dữ, quát cực to như sắ m.

- Ta há sợ ngươi sao! Ngươi hãy chạy trước đi.

Cừu Thiên Hiệp bị hắ n chơi trên mà không lưu ý, chỉ mỉm cười quát:

- Nếu như thế người hãy theo ta.

Vừa hết xong, cả hai chuyển bộ tung mình bay vọt ra ngoài Cung vô hình trung Cừu Thiên Hiệp đã bị người bịt mặt chơi xỏ lá, chàng là kẻ bại trận nên chạy trước...

Trên bờ tường Huyề`n cung, mười tay xạ thủ, không được lệnh của Đĩnh tổng quản, lại thấy Cừu Thiên Hiệp chạy đuổi theo người bịt mặt lại sợ bắn không trúng đích chuẩn, nên mười tên xạ thủ chỉ lấ`p tên vào cung nỏ chứ chưa bắ`n ra mũi tên nào, mà chỉ đưa mắ`t nhìn trùng trùng sau lưng hai người ra khỏi Huyề`n cung và chạy trên đại lộ.

Ra khỏi Huyề`n cung trên hai trượng. Cừu Thiên Hiệp thâu thế` chậm lại, và từ từ hạ xuô`ng mặt đường, lại hướng vào người bịt mặt hỏi to.

Người bịt mặt vội dừng lại và đứng sau lưng gương mặt ẩn sau vuôn lụa huyề`n tỏa ra tia mắ`t xanh đậm chớp lạch, bảo nhẹ:

- Dĩ nhiên, nếu không có chuyện gì nói, thì ta lao mình vào hang hùm ổ rắ`n này để làm gì?

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày kiể`m, nhẹ giọng:

- Đây... tại đây bô`n hướng không người, người cứ tự nhiên tiện nói ra, những điề`u gì muố`n nói:

Người bịt mặt thản nhiên như không, hắ`n thông thả bước đế`n đố`i diện Cừu Thiên Hiệp, và giờ giọng buồ`n buồ`n nói:

- Hay nhấ`t là... chúng ta ngô`i nghỉ tí đã... chuyện gì thông thả bàn sau!

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì giữa nơi hiểm địa đây tai mắt, mà người lạ lại tỏ ra như không, khinh thường quá lễ, bèn rả ỉn giọng hô ỉ thúc:

- Này các hạ! Xin người cứ nói hết ra đây, muôn điều cũng có thể giải quyết được, tại hạ sẽ khoan tay hâu nghe... còn trái lại người ồm ờ không nói, thì tại hạ không có giờ rồi rả hâu hạ người nữa!

Người bịt mặt kêu lên tiếng “xuyết” nhỏ, vừa thần thờ:

- Không... không có ai yêu câu... ai hâu ai cả?

- Người chỉ có lo hâu hạ con tiểu ngạnh đây, chứ hâu ai mà bảo?

Cừu Thiên Hiệp tức cạy lên, lại muốn cử chưởng quạt cho người bịt mặt một chiêu... chề ỉ bỏ ghét... song lại nghĩ hắ ỉ đã cứu ta tại khu Mã Trường, dù sao cũng là người ân... nên cô ỉ nén giận cười nhạt bảo:

- Này, đừng có ỉn nói bậy nhé. Phải lựa lời trước khi thố ỉ ra ngoài miệng nhé. Cô bé đó là một cô gái cô ỉt phiêu linh đáng thương hại, tại hạ tình cờ gặp trong cuộc hỏa tai nên cứu mạng, đem đố ỉ giữ lại đây cho Hạ phu nhân... đây người rả chứ.

Người bịt mặt tỏ vẻ bán tính bán nghi, nên gật gật đây bảo tiế ỉp:

- À...! Câu chuyện như thế đây, mà ta cứ tưởng...

Cừu Thiên Hiệp thắ ỉ màn trời đã trong suố ỉt biế ỉt trời sắ ỉp sáng, liề ỉn hô ỉ thúc:

- Này túc hạ, thời gian chẳng đợ ỉ, kia màu trời sắ ỉp sáng kia rồ ỉ, nế ỉu túc hạ không có lời gì nói... thì tại hạ xin phép trở lại Huyề ỉn

cung ngay..

Vừa nói dứt, chàng nhích chân vội bước đi. Người bịt mặt tựa hồ không muốn rời, khi nghe chàng nói dứt, vội bước tới chấn ngang lối đi, hấn giương đôi mắt đen láy, đẹp tuyệt, nhìn xuyên qua vòng lụa đen huyền bí, rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Muốn nói... thì câu chuyện quá dài như trời cao biển rộng trong phút chốc kể sao cho hết được.

Cừ Thiên Hiệp nổi câu gắt lên:

- Thì người tóm tắt lại.

Người bịt mặt run khê đôi bờ vai, thở dài náo ruột, sau cùng nói một câu buông quơ vô nghĩa:

- Hay lắm! Trước tiên ta cần cảnh cáo người một việc, ta bảo cho người biết Tiết Lộ Hồng xuất thân Ma môn, quỷ phái, người không nên thân cận với cô ả nhieu.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên và cố nén cười, bụng bảo dạ:

- Người này nghĩ cũng lạ thật, Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hồng là bạn của ta, là chuyện không có quan hệ gì đến những điều ân oán võ lâm, lại không phải câu chuyện giang hồ đại sự mà hấn đem đề cập... lạ thật.

Tuy vậy chàng cũng không muốn cãi vã với hấn, bèn đáp xuôi:

- Việc này... ừ! Tại hạ đã biết lâu rồi!

Người bịt mặt cười nhạt, thần thái của hấn bỗng trang nghiêm trở lại, bằng giọng nói âm trầm tiếp tục bảo:

- Gần đây nhiều việc đại biểu khắp võ lâm giang hồ, tuy nhiên không phải người tạo ra, nhưng có ai hiểu cho người đâu... vậy việc gì người cũng nên hết sức cẩn thận phòng bị vì chốn giang hồ hung hăng cũng lắm, nguy hiểm đã nhiều, lòng người giả trá không tin được... Vậy người nên lưu ý giữ mình, vì một bước sa chân thiên cổ hận.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, bèn cao giọng hỏi:

- Các hạ hiểu rõ, mọi điều đại biểu võ lâm không do tại hạ gây ra... Vậy các hạ có rõ ai... đã tạo nên vận kiếp sát này không?

Người bịt mặt trầm ngâm phút chốc, bèn gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là biết. Nhưng hiện giờ ta không thể nói rõ cho người được.

Cừu Thiên Hiệp hơi thất vọng, vì lòng chàng ám ức về những vụ giết người vu tội cho mình, nay có người đề cập đến thì há bỏ qua sao, nhanh như cắt, Cừu Thiên Hiệp bước sấn tới hai bước lớn tiếng hỏi:

Vậy các hạ đợi đến chừng nào?

Người bịt mặt cười “hăng hắc” tiếng cười làm chấn động tâm can, điếc tai đình óc, hấn lui một bước tới nói:

- Sau một cuộc đấu võ?

Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to nhìn người bịt mặt, cố giữ giọng ôn hòa nói:

Công việc quan hệ đến danh dự của tại hạ, nếu chẳng được rõ ràng thì việc động võ không kể gì đâu.

Người bịt mắt vẫn nhính động thân mình, cười khúc khích bảo:

- À... hay đấy y! Ngươi hãy đợi... Xin hẹn gặp lại!

Vừa nói dứt, người bịt mắt vội lách mình qua bên tả, nhanh như tia chớp đã lơ lửng giữa khoảng không trên năm trượng, vừa trối giọng cười:

- Hà... ha!

Sau cùng hăc nhấc m hướng ngoài núi bay vút... Xa xa còn vẳng lại tiếng cười kỳ quái của gã kỳ nhân.

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên quát như sấm:

- Cuồng tặc ngươi có chạy đường trời!

Vừa hét dứt, chàng nhấc mình toan đuổi theo, chợt nghe tiếng áo chạm nhau dưới gió phất phật, từ sau lưng vang tới, Đinh Tổng quản, Dư Thiên và Hắc Phượng cũng lướt đến nơi.

Hắc Phượng gọi giật Cừu Thiên Hiệp lại:

- Thiểu hiệp! Hãy dừng chân, giặc cùng chó đuổi! Như thế cũng tạm đủ rồi.

Cừu Thiên Hiệp uất khí hét lên:

- Thật là tên quy” mị cuồng đồ!

Lúc bấy giờ màn trời rạng sáng, từ phương đông hiện lên dải mây hương dài tít, tựa hồ như tấm thảm diều.

Cừu Thiên Hiệp không muốn ở lại Huyền Cung nên quay sang Đinh Tổng quản vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ xin phiê`n tổng quản: Lúc nào Hạ bá mẫu và Công chúa về` cung người thừa lại dùm. Vì tại hạ có bận việc. Dự đại hội tại Hương Lô Phong Cao Sơn vào tiế`t Đoan Ngọ này, buổi ước hội với Cừu đại môn phái, vì thế` nên không dám lưu lại lâu hơn nữa. Vậy xin cáo từ.

Đinh Tổng quản cúi đầ`u vâng dạ.

Hắ`c Phượng bịn rịn nói:

- Thiế`u hiệp! Xin thiế`u hiệp cho tiên nữ cùng đi có được chăng?

Cừu Thiên Hiệp cười bảo:

- Không được đâu cô nương ạ! Người hãy ở lại Huyê`n Cung, mà câ`u học Hoa Tứ Nương và Đinh Tổng quản thêm một thời gian nữa, cho đế`n khi nào đủ sức mới được xuấ`t đạo giang hồ`!

Hắ`c Phượng tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Thiế`u Hiệp nói võ công của tiên nữ chưa làm được gì sao?

Cừu Thiên Hiệp bèn dùng lời an ủi:

- Không phải vậy đâu. Ta muố`n nói, hiện giờ ta quá nhiê`u công việc, không thể dẫn dắ`t người theo được, người hãy an tâm chờ đợi khi công việc ta kẹ`t quả, ta sẽ quay lại đây đưa người đi du sơn, ngoạn thủy, để tâ`m kiế`n thức thêm rộng và hiểu qua phong thổ nhân tình trong nước.

Hắ`c Phượng tươi tỉnh ngay vội vỗ tay reo lên:

- Hay lắ`m! Tiểu muội cô` công học tập và chờ đợi thiế`u hiệp mong thiế`u hiệp đừng quên nhé!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đồng ý, lại quay sang Đinh Tổng quản trân trọng nói:

- Đinh Tổng quản - Chủ mẫu và Công chúa đã rời Huyền Cung mong tổng quản hết long thủ hộ nhé!

Đinh Tổng quản cúi đầu vâng dạ, vừa nói dứt Cừu Thiên Hiệp dắt mình vọt reo lên cao, dùng thuật khinh công bằng mình xuống núi, hơn hai mươi trượng chàng quay đầu lại, vẫn thấy Hắc Phượng đứng trên gành đá cao vẫy gọi tiễn chàng...

Cừu Thiên Hiệp rời núi Chùng Nam, thì mặt trời đã lên cao năm sào, nên khí trời ấm áp dễ chịu màu trời sáng lạng tia nắng ấm soi khắp mọi nơi – Vì lời ước hẹn phải đến Cao sơn Hương Lô Phong dự hội, nên chàng ngấm hướng đông mà đi lần tới...

Trải qua lối thỏ đường hộc, thấm thoát Cừu Thiên Hiệp đã vượt qua Hùng Nam, khỏi Vũ Quang mà đi lần vào địa giới Trung Châu.

Khi đi qua núi Phúc Ngưu, lại quẹo hướng bắc đi thẳng tới.

Ngày nọ trời vừa bảng lảng thì chàng đã đến thị trấn Lạc Ninh.

Tại đây có một câu chuyện quái gở, mà Cừu Thiên Hiệp mới gặp lần đầu, khiến chàng nghĩ ngợi nhúc nhích.

Nguyên chàng nhìn thấy phố xá tại thị trấn này cửa đóng cửa mở, hành khách tiêu điếu hơn thế nữa mỗi nhà đều dán trên cửa mỗi tờ giấy xanh, vàng kết tui treo lên như nhà ma phong cửa, lại có mấy tòa nhà vĩ đại bày nhà mã, táng xa, trông phảng phất như lập trai đàn cúng tế.

Cừu Thiên Hiệp có cảm tưởng như đi vào thành phố ma, chàng lắc đầu làm lạ nghĩ thầm:

- Họ làm trò gì lạ thế, chẳng nhẽ hôm nay là rằm tháng bảy thành phố lập trai đàn để siêu độ vong hồn.

Dường như chàng tìm được câu giải đáp nên chép miệng bảo thà:

- Hừ có lẽ đúng thế, loài người tranh nhau vì danh vọng oán nhau vì lợi tức, nên ma phải dậy bốn phương, quỷ môn đầy tám hướng, chỉ còn dăm ba chính phái, nguyên đạo... vì thế họ giết nhau bất kể vô số, oan hồn bay chật khoảng không khí hư vô, nên cúng tế cầu siêu là phải... Gớm! Thành phố Lạc Ninh coi vậy mà lắm người hiên!!...

Cừu Thiên Hiệp đi lang thang trên vỉa hè nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy xa xa đi lại một người hán tử, chàng vội vòng tay thi lễ hỏi:

- Đại ca, xin hỏi đại ca. Có phải hôm nay quý thành phố làm lễ trai đàn, cầu siêu cho các oan hồn yếu tử chăng? Chứ tại sao nhà nhà đều có vẻ cúng kiếng như thế?

Tên đại hán ngó sững chàng và đáp cộc lốc:

- Không biết!

Rồi quày quả bỏ đi như chạy trốn, lạ thực bấy giờ tính háo kỳ của Cừu Thiên Hiệp càng tăng lên đến tột độ, chàng gặp người nào hỏi, họ cũng lắc đầu và bỏ chạy như ma đuổi, chàng quyết tìm hiểu, nhưng hỏi năm sáu người kế tiếp họ đều có cử chỉ y nhau.

Chàng đi lặn vào trung tâm, tuy có rất nhiều nhà đóng cửa, nhưng một số hiệu buôn vẫn mở cửa buôn bán như thường.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước vào khách điếm hỏi thuê phòng.

Điếm tiểu nhị chọn phòng cho chàng xong, mới đưa vào khách sảnh mời trà nước.

Điếm tiểu nhị tỏ vẻ sợ sệt nói:

- Tiểu khách quan, rá' t tiể'c hôm nay khách quan đê' n viể'ng trọ mà bốn điếm không có thức ăn nào ngon để khoản đãi, chỉ vì tiểu trá' n đã câ' m giể' t thịt ba hôm nay, chỉ có tương dưa rau cải mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, tiện dịp hỏi:

- À này Tiểu nhị ca. Hôm nay có phải là tuầ' n lễ tể' Thành hoàng Lạc không.

Tên điếm tiểu nhị nghe qua xám mặt hắ' n đưa cặp mắ' t lảo liên nhìn sau ngó trước, ra tuồ' ng sợ sệt một điề' u gì, bèn câ' t giọng nhỏ rút đáp:

- Không phải đâu khách quan ạ! Lễ thành hoàng bốn cảnh mỗi khi tể' bái là tùy hỉ sự chiêm ngưỡng của dân gian chứ không bắ' t buộc hay câ' m đoán, mà là ngày tể' Bách nhật của Thiên La Môn.

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân; vì lúc chàng ở Huyề' n cung Chung Nam sơn có nghe Đinh Tổng quản đê' cập tới Thiên La Môn là một ban hội, uy danh lừng lẫy khắ' p giang hồ' , song chỉ nghe qua loa chứ không rõ ràng lắ' m.

Ngay nay mới thắ' y rõ thê' lực và uy danh, chỉ là một ban hội lập tuầ' n đại tể' , mà làm kinh động đê' n bá tánh, dân gian, đủ thắ' y thê' lực của nó to là dường nào, luôn đê' n trá' n thủ quan và quan phủ cũng không đá' động đê' n chúng, nghĩ đê' n đây chàng giả bộ không hiểu điề' m đạ' m hỏi tiể' p:

- Thiên La Môn? Có lẽ chúng là thượng khách của Hoàng cung, hay quan lớn của quan phủ ở đây phải chăng?

Tên điếm tiểu nhị này có tính tọc mạch nhiều chuyện, cho nên rất thích bàn ra tán vào, được Cừ Thiên Hiệp hỏi là cơ hội cho hắn thao thao bất tuyệt... hắn bèn mỉm cười nói:

- Khách quan từ phương xa đến, nên chưa rõ đây thôi. Thiên La Môn chẳng phải quan cao chức trọng gì của triều đình cả, mà chúng chỉ là một người sống ngoài vòng pháp luật gọi là khách giang hồ đây, chúng mới tụ nhau lại lập ra một bang hội lấy tên Thiên La Môn.... Thiên La Môn là một phái môn oai trấn giang hồ, danh rên tứ hải, tổng cục đài của chúng đặt phía ngoài trấn dưới ngọn đồi hổ đầu.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rất hài lòng, nên gật đầu lia lịa, chàng lại vừa tán tụng hắn nói:

- Tiểu nhị ca, ngươi là người thân xa hiểu rộng. Có thể nào huynh đài kể tiếp cho tại hạ được nghe chăng?

Tên điếm tiểu nhị được khen phong mũi, hắn đã c ý và hứng thú bèn nói tiếp:

- Ấy đây. Người ta thường nói: Cao hơn tấc hữu cao hơn trượng. Danh tiếng của Thiên La Môn cũng như tiếng gọi tử thần đi đến đâu “chó cong đuôi gà nín gáy” thế mà... cách đây một trăm ngày, tổng đàn của chúng bị một người thiếu niên cao thủ, gây náo loạn trọn một đêm người có tượng tượng được không?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, chàng cảm thấy cần phải tán dương hắn thêm, nên giả bộ hứng thú và ngạc nhiên hỏi:

- A... có thể như thế à? Thật là chuyện to tát lắm. Không ai tin được và chắc gì biết được? Trừ tiểu nhị ca ra... tại hạ tin rằng ít người biết tường tận.

Điểm tiểu nhị nghe qua mát dạ như vượt đến chín tầng mây, hấn khoa tay chỉ vào ngực nói:

- Khách quan nhận xét tinh thật, tiểu đệ hiểu rõ là lẽ đương nhiên, nhưng có một câu này ngoài ta ra không một ai biết được rõ ràng.

Cừu Thiên Hiệp ra vẻ hoan hỉ vỗ vai hấn thân mật bảo:

- Tất nhiên là tiểu huynh đài hiểu rõ, nhưng câu chuyện thế nào?

Tên điểm tiểu nhị được khen phong mũi, vành mặt ra chiều đắc ý... bèn giọng nói như trân trọng lẩm đáp:

- Câu chuyện bí mật đó thế này, số là Tổng đàn Thiên La Môn, Tổng đà chủ là Phi Hồ Kim Dao Đăng Chấn Trạch, cùng bốn tên thủ hạ Tứ Đại Hộ Pháp, năm tên Ngũ Lộ Đà Chủ... chỉ một đêm gặp đại nạn... vô hình trung làm cho công Thiên La mây tiêu gió lặng, đến ngày hôm nay chẳng rõ chúng bị thiệt hại ít nhiều, nay lại đứng vào ngày thứ một trăm, nên chúng bày ra tế bách nhật....

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu nói:

- Nếu sự thế như vậy, tại sao bá tánh dân gian còn rộn rịp nhiệt tâm như thế?

Tên điểm tiểu nhị làm ra vẻ sành đời nói:

- Người không rõ vì sao à? Còn bang của chúng nó. Hội của chúng nó? Bá tánh trẻ già đâu phải nhiệt tình mà lại sợ uy thế dư đảng của chúng đây.

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Vậy ai đứng ra lãnh đạo nhóm Thiên La Môn vậy?

Tên điếm tiểu nhị tỏ vẻ thích thú tiếp:

- Khách quan hỏi đúng đấy. Sở dĩ... mười ngày trước bang, hội như rã'n mất đầu thì đột nhiên Thiêu Đà chủ từ Miêu Cương trở về, hã'n mới chã'n chinh lại bang hội và bày cuộc đại tế' bách nhật, đồng thời cũng là ngày suy cử vị Tân tổng Đà chủ, bọn chúng lại triệu tập tất cả môn hạ về' đây, thành thử Lạc Ninh trã'n mới vui vầy nhộn nhịp như thế'.

Cừu Thiên Hiệp thắ'c mắ'c hỏi:

- Vậy đêm đó Thiêu Đà chủ không bị độc thủ sở hại à?

Tiểu nhị lắ'y tay nhịp lên bàn, nói tiế'p:

- Người lại không rõ nữa! Thiên Đà chủ được người đặt cho cái ngoại hiệu Ngân Kích Tiểu Ôn Hầ'u võ nghệ của gã vào hàng nhấ't đẳng hay thượng đẳng gì đó, trong một trăm năm nay hã'n đi du học tại Miêu Cương luyện thêm võ thuật, ta lại không rõ trong vòng mười ngày trước hã'n về' đây hay lúc nào?

Cừu Thiên Hiệp chưa từng nghe qua một nhân vật có ngoại hiệu là Tiểu Ôn Hầ'u ngân kích song thầ'm đoán hã'n là một kẻ chân tài, vì theo cô' sự thì có Lữ Ôn Hầ'u, một chàng thiế'u niên anh hùng, mặc bạch giáp, bạch bào, thường sử dụng cây phương thiên họa kích bắ'ng bạc.

Tuy chàng bận nghĩ ngợi, nhưng miệng không ngớt khen dồ' i tên tiểu nhị.

Tên tiểu nhị thắ'y trò chuyện khá lâu bèn rót nước mời khách, sau cùng hã'n nói lắ'm nhắ'm:

- Sự tình còn chưa kể hế't đâu. Sau này Thiêu Đà chủ sẽ lên ngôi Kim y nên sau cuộc lễ bầ'u Tổng đà chủ... hã'n sẽ vì cha báo cừu, cho

nên vui chơi cho thỏa... Ha ha.

Cừu Thiên Hiệp nghe xong lời nói của tên tiểu nhị, bất giác tâm trí chàng chìm trong sự trầm tư, chàng lại nghĩ:

“Cũng là thiêu niên cao thủ, biết đâu cuộc đời và việc làm của hắ n chẳng liên hệ đến bản thân mình và lại lúc ở Chung Nam sơn Đình Tổng quản chẳng nói hay sao? Bất luận hành động nào của chàng thiêu niên cao thủ thì thiên hạ đều quy tụ cho chính mình Cừu Thiên Hiệp thế mới nguy!

Nhưng theo câu chuyện Thiên La Môn mà luận thì lời đồn đại của thiên hạ lại không đúng nữa, chỉ vì, ta chưa hề đặt chân đến trung thổ đất Trung Châu, bất luận với giá nào, ta cũng gắ ng đưa ra ánh sáng kẻ mạo danh. Thiêu niên cao thủ. Trong lúc chàng trầm tư mặc tưởng thì tên tiểu nhị đi châm trà.

Đột nhiên... Phía dưới đường vang lên tiếng ồn ã đông la tro ́ ng sắ m chắ n động cả phố phường dường như đám rước Thành Hoàng, hay cuộc múa rô ́ ng giữa tắ t Trung thu.

Điề m tiểu nhị từ ngoài chạy xô ́ ng vào, hắ n rô ́ i rít bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Khách quan! Ngồ i sắ u muộ n gì thế ? Mau ra đây coi hội, nhộ n nhậ p khác thường... Gò m có ba trăm lắ tám vị hòa thượ ng du hành tặ ng kinh, và cả Thiế u Đà chủ phò gia.

Hòa thượ ng du hành và tặ ng kinh, đố i với Cừu Thiên Hiệp thực là vô vị, còn Thiế u Đà chủ phò giá, trong lễ câ u siêu, chuyện này mới kích thích tắ nh háo kỳ của chàng, vì muố n biế t mặt Ngâ n kích Tiế u Ôn Hầ u ra sao, do đó...

Cừu Thiên Hiệp cả cười đắ p:

- Vậy sao? Ta sẽ đến đó xem chơi.

Tên tiểu nhị đưa chàng ra tới tam cấp đứng trên ngưỡng cửa khách điếm nhìn ra.

Nhìn thấy độ mười người mặc đồ chèo cưỡi ngựa, đi trước, theo sau là lộng, tàng, cờ quạt, màu sắc xanh vàng đỏ tím, trang lên mặt mắt rợp trời.

Hai bên là hai hàng võ sĩ tay thủ đồ lễ bộ, nào siêu, kích, giáo, chùy, côn đao, bổng, phù, khí thế rất uy nghi hùng hậu kèm theo tiếng trống sấm nện “bùng bùng” tiếng chiêng lẫn tiếng đồng la “choeng choeng” nghe dậy dấy, thực chẳng khác đám rước sắc lính thần về đình.

Kế tiếp mười tám con tuấn mã Mông Cổ cao lớn dềnh dàng chở trên lưng mười tám người dũng sĩ, mỗi người đều bận sắc phục như nhau, đầu bịt khăn tang, áo gai quăn chèo, trên tay cầm bưng lò hương trầm khói lên nghi ngút, quang cảnh thật thê lương.

Đi sau là chiếc xe “tứ mã” cao nghêu, trên xe lại có dựng một tấm giá triệu, bành lựa Tô Châu có viết một dòng chữ bành bột vàng, đề rằng:

“Thiên La Môn, Tổng Đà chủ, Phi Hồ Kim Đầu, Tánh Đẳng Húy Chấn Trạch đại nhân thân chủ chỉ vị.... Dưới tấm giá triệu có bốn chữ: “Vì cha báo thù”... trên đầu mũi vẽ một cái đầu hổ nhe nanh, trông rất dễ sợ.

Cừu Thiên Hiệp nhìn đến hông xe, bất giác rung động cả đáy lòng tựa hồ như muốn hét lên một tiếng to như uất hận, đồng thời mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng xáo trộn mạnh như bị ngọn cuồng kinh thiên quật nát, khí phẫn uất cuồng lên đầy ruột.

Nguyên chàng đã thấy, bốn chiếc xe đặc chế rất thẩm mỹ, phía trên ghi bốn chữ “Thề diệt tên man”, giữa hông xe là một cái hình nộm, bằng giấy bôi rất khéo, tượng một người thanh niên đẹp trai mặc áo lụa xanh, hai tay chơi với như cầu cứu, giữa bụng có dán mảnh giấy trắng vuông đề ba chữ “Cừ Thiên Hiệp”, cái hình nộm được gắn rất chặt bên hông xe trên năm, sáu tên dũng sĩ mặt mày đánh ác, tay xách giáo dài gươm nhọn, chạy dưới đất, hai tay đâm mạnh mũi giáo đầu gươm vào hình nộm, làm cho tâm thân Cừ Thiên Hiệp giấy bể bụng, nát hông trông rất cơ khổ.

Cừ Thiên Hiệp vốn mang bầu nóng của tính thanh niên, không thể chịu nổi sự lăng nhục, nên kêu rống lên:

- Hán tử dừng tay.

Vừa hét dứt, thân mình chàng đã rơi nhẹ trên nóc xe, bằng một chiêu thức, tốt bụng hai tay vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào mấy tên dũng sĩ chạy theo hình nộm.

- Ái! Ái! Ôi!...

Nhiều tiếng rú thê thảm vang lên, vài tên dũng sĩ trong số này bị chưởng phong bốc lên cao, hướng vào nhà của dân gian hai bên tường rơi mạnh, mấy tên còn lại ôm đầu chạy như gió.

Bấy giờ, cuộc đại lễ bách nhật loạn lên, những người đi xem hội đua nhau chạy như nước vỡ bờ kêu la vang trời dậy đất.

Bốn năm tên tùy giá tay cầm binh khí đi thành hai hàng dọc bên xe chúng thấy Cừ Thiên Hiệp cử chưởng đánh bại đông bọn tôi hoát đạo, để kiếm nhảy ra bao vây Cừ Thiên Hiệp, đồng thời rống to lên:

- Tên Hán tử điên cuồng kia ngươi đi tìm cái chết hay sao?

Cừu Thiên Hiệp vô ý bị chúng vây vào giữa, bèn nổi giận quát to:

- Các người mới thật tìm cái chết.

Vừa nói dứt, chàng vung ra một tràng chưởng phong, chiêu thế hóa ra năm đạo ngự kinh bay như gió bão sấm rền, thế mạnh kinh hồn bạt vía, năm, sáu tên tùy giá không giữ nổi thế công thì bị ngọn kinh phong đẩy văng cả đao, kiếm, còn thân mình cũng tựa chiếc lá khô bị gió đùa lăn lông lốc.

Kẻ chạy, người như một bầy ong bị vỡ tổ. Đột nhiên... có người la lên:

- Thiệu Đà chủ đến.

Tiểu Ngung nói chưa dứt, thì giữa không trung rơi nhẹ xuống một chàng thanh niên đen đúa xấu xí.

Chàng thanh niên này vóc mình mạnh khỏe, vai gầy lưng hùm hấn kêu rống liên hồi, mình khoác áo gai, toàn thân vận trang phục trắng, hai tay cầm hai cây ngân kích vắn, liên tay gõ vào đầu nhóm thủ hạ chạy loạn, đồng thời hấn vệt số người bu quanh nhảy vọt đến trước đôi mắt Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói ngang ngược quát to:

- Giặc cỏ ở xứ nào đến đây, gây Thái tuế sẽ nã vào đầu người cho biết Tiểu Ôn Hâu.

Vừa nói, tay tả hấn giờ cao ngân kích phát ngang, biến ra một âm chiêu hư ảo... Ngọn kích ngấn bên hữu quay một vòng tròn, hóa ra đạo bạch quang đánh vào người Cừu Thiên Hiệp, cả hai chiêu ngân kích cùng một lúc.

Cừu Thiên Hiệp gã cả kinh thanh niên tuy đen xấu xí, không ngờ chiêu thế thật tinh diệu, ngọn kích vừa cử lên, luồng kinh phong đã

bay xoắ n tới trước, chàng bèn vận công lực toan cử chiêu đón lại...

Không ngờ hắ c thanh thiên niên thân pháp tốt đời, tả kích cho vững thế , hữu kích đã lao như cuồ ng long, đâm chém xả ba thước cực mãnh liệt, tắ n công vào đầ u Cừu Thiên Hiệp mau hơn chớp giật lung trời.

Cừu Thiên Hiệp né tránh hai lầ n, song liệu khó thoát, soạt ngọn khô trúc thánh kiế m rời khỏi võ, đạo hoàng quang bắ n tới rục trời, khí buồ t xung quanh mặt đấ t, chàng để thanh kiế m trên mặt vừa lớn tiế ng hét to.

- Hãy tận lực bình sinh... quý bắ ng hữu.

Hắ c thanh niên vừa thắ y thanh kiế m vội thu hồ i ngân kích ngang bụng giữ thế , quát to:

- Hãy khoan! Thanh kiế m trên tay ngươi có phải là kiế m trúc thánh kiế m hay chẳng? Nói mau, kéo lầ m lần mà gây đại họa.

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

Ân cừu khó nghĩ

Cừu Thiên Hiệp cao giọng cười to, trúc kiể m câ m nơi tay hét lớn:

- Chỉ e ngươi không biế t phân biệt, mà trông lân hóa ngựa đầ y chứ.

Lời dứt kiể m vung, chiêu thê Thường thắ ng bát kiể m tung như vũ bão, một đạo hoàng quang tỏa lên cao ngắ t, thùy khí hàng ngàn phương.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầ u, nhìn thắ y thanh Khô trúc thánh kiể m tựa hồ như hiểu sự lợi hại của nó, hai tay vũ lộng đố i kích tỏa ra muôn đóa ngân tinh, nhanh hơn tia sét ngang trời, hắ n hắ t mình giạt lùi ra sau xe, cách Cừu Thiên Hiệp ba, bốn trượng nữa, hắ n gương đôi mắ t sáng rực, nhìn vào kiể m phong không chớp, trầ m ngâm giây phút bèn cao giọng hét to:

- Dừng tay lại.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng cười nho: Hóa ra ngươi đầ u hùm đuôi thỏ?

Vừa nghĩ thê , chiêu Thường thắ ng bát kiể m chỉ lay động phân nửa vôi thâu lại, vừa gắ t to:

- Còn gì nói nữa không?

Ngân kích Tiểu Ôn hầ u mày xanh chớp động nói to:

- Bỏn Thiê' u Đà chủ theo thâ' y tận xứ Miêu Cương, ngày thành tài xuô'ng núi, Ân sư có dặn ta ba lầ' n bảy lượt, , khi nào gặp Kiế' m trúc thánh kiế' m, tức là cô' hữu của ân sư, chẳng nên lỡ mắ'ng, vậy các hạ là ai?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, một áng mây nghi ngờ thoáng hiện lên khô' i óc, bèn cau mày nói:

- Lệnh sư là ai?

Ngân kích Tiêu Ôn Hầ' u ngược mặt lên trời cười nhẹ, hắ' n chớp nhanh đôi mắ' t như tưởng về' một quá khứ xa xôi. Lâu lắ' m, hắ' n mới trả lời:

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của ta, ta xin hỏi lại ngươi lầ' n nữa.

Cừu Thiên Hiệp mặt ngọc hóa hường, cô' moi óc nhớ lại câu chuyện dưới huyết. Trong thời kỳ học kiế' m người trung niên văn sĩ chưa hê' nói đế' n vụ này, chỉ cô' dạy chàng những chiêu Thánh kiế' m câ' p tô' c, nhưng bây giờ có người xướng ra, thật là một câu chuyện lạ – Nhưng Khon trúc thánh kiế' m là lưới gươm tô' i độc hại, lầ' n thứ nhấ' t chàng sử dụng, thì lệnh sư thúc của chàng là Lịch Huyế' t Kiế' m phải mạng vong, nê' u hôm nay sử dụng, không khéo lại giế' t nhầ' m người có liên quan đế' n sư phụ thực là chuyện quái gở lạ lùng!

Đột nhiên, chàng sực nhớ lại việc, làm rúng động tận đáy lòng: Miêu Cương phải...chả ta há chẳng phải lạ Cừu kiế' m Khách ở Miêu Cương sao? Cha ta không phải là Hạ Lan sơn Cừu Kiế' m Khách... chẳng nhẽ việc này lại...

Chàng ngẩn ngơ, mà không dám nghĩ nữa...

Ngân kích Tiêu Ôn Hầ' u thét to lên:

- Người suy nghĩ gì thế? Nếu người có liên quan đến tình cờ cự của sự môn, thì công việc hôm nay mây lạng gió yên việc gì ta cũng nên gác lại... nếu không phải... thì người phải trả lời trước công đạo... việc này...

Ngân kích Tiểu Ôn Hâu cau mày ra dáng khổ sở, hai tay xoắn mạnh song kích, vẫy tay bảo:

- Thật là oan gia, trái chủ? Người là kẻ cầm thanh Khô trúc thánh kiếm trên tay, tức là... người phải, giết liên hệ đến sự môn, ta không thể quên được; phá bang phụ thân moi huyết cừu phải trả, hai nẻo ân cừu khó mà giải quyết một! Thật là...

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn mãi trừ trừ, bèn nổi nóng hét to:

- Người múa mép mà nói chẳng ra gì, thật là người si nói chuyện mộng!

Ngân kích Tiểu Ôn Hâu trầm giọng bảo:

- Thôi được người có dám cất thanh Trúc kiếm mà lấy chưởng đấu với ta chăng?

Cừu Thiên Hiệp gạt đầu, cất thánh hiêm, hai tay vận công lực thủ thế, đoạn nhìn Tiểu Ôn Hâu nói:

- Ta chẳng sợ người đâu, người chỉ có tài đưa song kích ra để lừa người.

Ngân kích Tiểu Ôn Hâu chẳng mất tác phong của người tráng sĩ hấn đưa song kích cho thủ hạ cầm giữ, mình rùn xuống thấp, hai tay đưa về phía trước, đồng đạc bảo:

- Thiệt u Đà chủ không bao giờ ức hiếp người, chúng ta phải công bình! Hãy tiếp chiêu.

Vừa nói dứt hắ n quay mình một vòng, đẩy nhanh ra song chưởng, hai đạo kinh phong dấ y lên, chưởng lực tỏa ra hai đạo tả tuôn về phía trước, hữu dôi lại sau lưng, dư lực bao giáp trung ương bao bọc lấ y cơ thể, chiêu thức rấ t lạnh lợi, công lực thật già dặn dị thường.

Cừu Thiên Hiệp thấ y cách xử sự của Hắ c thanh niên như kẻ sành đòi lão luyện, chếp miệng khen thầ m: Thật xứng đáng là kẻ nam nhi chí chí, bậc đại trượng phu, bèn vận chưởng đưa ra đón hai luồ ng quái chưởng vừa kêu to:

- Tô t lắ m! Ta sẽ tiế p ngươi một chiêu thề nhé!

Hai người chia ra hai thề đứng, kẻ trước đầ u xe, kẻ sau xe, cử chưởng đánh nhau tới tâ p, kinh phong quyện lên cuồ n cuộn.

- Bùng!

Một tiế ng nổ rúng động đấ t đai, hai luồ ng kinh phong chạm nhau làm cho thân hình nộm lũng lảng ở hông xe bị xé nát như tương, giấ y trắng, giấ y màu thấ p rơi lả tả.

Một chiêu thức đủ đo tài cao thấ p, cả hai người không ai hơn kém bấ t quá kẻ tám lượng người nửa cân.

Cũng nên biế t, Cừu Thiên Hiệp đã dầ y công khổ luyện, nên công lực đế n tuyệt đỉnh thượng thừa, nhưng chàng chỉ tập võ công, qua quyền Bỏ thiên tàn thiế t hạo khí thù, lấ y chiêu thức Thường thắ ng bát kiế m làm ngón võ sở trường, lại thêm người Trung niên văn sĩ dạy cho mười ba chiêu kiế m pháp, thành thử lúc đầ u chưởng chỉ vùng mạnh, đánh bừa theo chiêu kiế m, chứ không có chiêu thức gì cả, nế u nhờ gặp những tay võ công thượng thặng, nhìn cách đầ u của chàng, cũng phải lắ c đầ u, vì công lực chề thắ ng rấ t lỳ dị.

Như lúc này, Ngân kích Tiểu Ôn Hầ`u, tuy đã thành tựu một phần trong võ thuật, nhưng đưa ra đầ`u với một nhân vật cao hơn e khó đoạt phần thắ`ng lợi. Chỉ vì... Một người lắ`y công lực để chề` địch, còn người một đánh theo chiêu số` chương thuật, thật là khó biện luận nổi sự hơn thua.

Hai người chạy nhảy trên xe, đầ`u với nhau những chiêu, những thức vô cùng khô`c liệt.

Lúc đầ`u, còn nhìn thắ`y đường chiêu uyển chuyển, thề` tắ`n nhu hòa, lúc ẩn tựa non cao, lúc hiện như sắ`m sét.

Sau cùng chỉ thắ`y gió cuộn ù ù, bóng người nhắ`p nhoáng, bóng chương lớn như hòn núi, múa quay tròn, không thể phân biệt được đường chiêu, thức chương là gì nữa, nhưng chỉ thắ`y đen như hắ`c ô đảo lượn giữa cơn giông, bóng trắng vẫy vùng như giao long cột sóng, cùng tiế`ng lạ dậy đầ`t, với khói tỏa mịt mù...

Nhóm thủ hạ của Thiên La Môn, đứng xem không chớp mắ`t, mỗi tên đề`u nín lặng đế`n độ ngờ ngác như tượng phỗng sành.

Cao thủ đôi chiêu mau hơn song triề`u bủa vục...

Đột nhiên... nghe tiế`ng Cừu Thiên Hiệp hét to:

- Hạ xuồ`ng!

Tiế`ng nói chưa dứt, thì một bóng đen như ô thước bị tên ngã nhào xuồ`ng xe đầ`y là Ngân kích Tiểu Ôn Hầ`u, gắ`m ôm bụng nhăn nhó làm cho gương mặt đen dẹt càng thêm xắ`u tẹt, đôi mắ`t thắ`t thầ`n, hắ`n gượng đau đón kêu to:

- Hãy để cho hắ`n đi! Hãy để hắ`n tự do...

Vừa nói đến đây, Thân mình Tiểu Ôn Hậu run lên bần bật, hai tay ôm chặt bụng tỏ vẻ đau đớn.

Cừ Thiên Hiệp chột ng tay đứng trên xe, đồng dặc nói:

- Từ nay về sau, trước khi làm việc gì cần phải nhớ đến cái chương của ta hôm nay và nên nhớ những hình vi bêu xấu của người nên dẹp lại, chẳng nên bươi móc truy cứu thêm làm gì.

Ngân kích Tiểu Ôn Hậu cô gượng cơn đau, cất tiếng buồn thảm nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Chương pháp vừa rồi, chẳng qua là ta chưa thấu đáo, học tập chưa tinh, nhưng thù cha trời chung chẳng đội, ta chẳng hề quên.

Cừ Thiên Hiệp nom thấy Tiểu ôn Hậu tuy đen đúa, song tướng bộ khoan thai, lời lẽ đoan trang nên thâm cảm phục bèn dịu giọng nói:

- Tiểu Ôn Hậu! Người cứ nói hai chữ thù cha phải trả người đã gọi thủ hạ đến nhìn mặt ta thì không phải kia mà. Ta nói thật, việc này không phải do ta gây ra. Tại sao người cứ mãi cố chấp lấy thành kiến của mình?

Ngân kích Tiểu Ôn Hậu tức giận quát to:

- Im người đi! Người chẳng biết cái trang giả dạng hay sao: Ta chẳng đại đâu?

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn nghiến răng trợn mắt, dùng toàn lời nói gay gắt nặng nề, chàng ức quá toan đẩy ra một chương cho hấn tiêu ma, nhưng nhìn lại thấy hấn là một thanh niên đầy dũng khí cốt giang hồ, thật xứng đáng là tay tráng sĩ, vả lại thù cha phải trả, đây là việc làm quang minh chánh đại, nhiệm vụ phải có của mọi

người, đem hắ n so sánh với ta chỉ là một. Vì nghĩ thế nên Cừ Thiên Hiệp thở dài buồn man mác, bằng giọng nói êm dịu bảo:

- Tiểu Ôn Hầ u! Người vì cha mà báo cừu, tại hạ chẳng hề khuyên giải, nhưng tại hạ xin mình định lầ n nữa là việc tao loạn tại Tổng đàn Thiên La Môn không phải tại hạ gây ra, tuy nhiên nếu có thật tại hạ cũng để cho người phải suy xét và phán đoán cho kỹ, kéo để kẻ thù thiết lại tung tăng ngoài vòng pháp luật thì sẽ ân hận nghìn thu.

Tiểu Ôn Hầ u bất kể vết nội thương hành hạ, ôm bụng, hét to:

- Trừ khi người không phải là Cừ Thiên Hiệp Nhược bằng người là Cừ Thiên Hiệp thì ta nguyện chết dưới ngọn chưởng của người, để khỏi tủi hổ vong linh người cha quá cố, bỏn vị Tứ đại hộ pháp và Ngũ Lộ Đà chủ nơi chốn suô i vàng...! Ta... Tình nguyện chết dưới tay người, người hãy ra tay cho sớm!

Giọng nói của Tiểu Ôn Hầ u buồn thương phần hận, nên đượm đầ y vẻ rầ u rỉ chán chường.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, cau mày khó chịu cao giọng hỏi:

- Nếu người nói như thế, tất nhiên người nhận định là ta hay sao?

Ngân kích Tiểu ôn Hầ u giận dữ đáp gọn:

- Phải, vì ta có bằng chứng!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tái mặt, vội vã hỏi!

- Bằng chứng? Có thể nào người cho Cừ mỗ xem qua được chăng?

- Có gì không được?

Vừa nói, Tiểu ôn Hậ`u vừa cho tay vào bọc lòi ra một lá cờ tam giác, một mặt thêu hình phi hổ bằ`ng chỉ đỏ, hắ`n giờ cao lá cờ giữ mạnh, vừa cao giọng gắ`t:

- Đắ`y người xem!

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ, thắ`y lá cờ vàng nhỏ, bên trong thêu hình cọp bay trên nên cờ có viế`t thêm bắ`n chữ to, lắ`p trên mình hổ, bắ`n chữ á`y là Cừu Thiên Hiệp giế`t nét chữ màu đen tía, rõ dắ`u máu khô bút tích viế`t bằ`ng máu chẳng sai một điể`m.

Ngân kích Tiể`n ôn Hậ`u nghiế`n rằng bảo:

- Người còn bảo gì nữa chứ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, lại thắ`m khen kẻ vu họa cho chàng nên bình tĩnh nói:

- Vẫn còn lời nói chứ! Ta sẽ trao cho người một bằ`ng chứng hết như thế`!

Nói xong chàng lòi bức tượng Thắ`n Nông ở trong bọc đưa ra, đây là cái bằ`ng chứng giế`t thác Thắ`n y Hao tử Phong tại Tiể`m Long Cô`c...

Chàng mở bức họa ra, giữa hình Thắ`n Nông có bắ`n chữ bằ`ng máu đã khô, hết như bắ`n chữ trên lá cờ tam giác, và trao cho Ngân kích Tiể`n Ôn Hậ`u xem, vừa dụ` giọng hỏi:

- Bắ`n chữ này đem so với bắ`n chữ trong lá cờ có chẳng?

- Đắ`y là lắ`i giải thích của người như thế` à?

Cừu Thiên Hiệp cô`n nén lòng bức tức vậ`i cuố`n bức họa cho vào túi, vừa thông thả giải thích:

- Tiểu Ôn Hậ`u, đó là cái bắ`ng chúng, người bị giết là sư thúc của ta, không rõ hắ`n di họa cho ta để làm gì? Và trong hiện tại ta đang truy nã rắ`t gắ`t tên mạo danh Cừ Thiên Hiệp ... như thế người đã rõ chứ!

Ngân kích Tiểu ôn Hậ`u hơi chú ý đôi chút, song lớn tiế`ng bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Chẳng phải người bịa đặt ra để phản ứng bắ`ng chúng cụ thể ư?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ` và bảo:

- Các hạ hãy nhìn cho kỹ Cừ mỗ xem... thuộc vào hạng người nào?

Nói xong, một tay chố`ng vào mạn sườn, một tay vẩy vào nhóm thủ hạ của Thiên La Môn và công chúng, bèn đồng dặc bảo to:

- Bắ`t luận thế` nào, Cừ mỗ xin thế` nguyện giữa mọi người, trong thời hạn nửa năm Cừ mỗ quyế`t tìm cho ra tên mạo danh gây họa, mà giao lại cho toàn thể các giới võ lâm, để thanh minh những điề`u uẩn khúc.. mà lâu nay Cừ mỗ phải gánh chịu!

Ngân kích Tiểu Ôn Hậ`u nghiêm sắ`c mặt hỏi:

- Ví như qua nửa năm mà người không tìm ra thủ phạm thì sao?

Cừ Thiên Hiệp không do dự đáp ngay:

- Nế`u tại hạ quá bắ`t lực không tìm ra thủ phạm thì tại hạ sẽ lắ`y cái chề`t để tạ tội cùng giang hồ`.

Ngân kích Tiểu Ôn Hậ`u vô`n người hào hiệp nghe chàng nói thế` vội xế`p ngay cây cờ chúng cho vào bọc, bắ`ng giọng nói chân thành bảo:

- Trọng phu lời nói đáng ngàn vàng, phải...

Cừ Thiên Hiệp tiếp:

- Phải tôn trọng và không hời hợt.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt nói:

- Người cũng là trang tuấn kiệt đáng trọng phu, ta vui lòng đợi người nửa năm để người lo tròn sứ mạng!

Nói xong, hắn đưa tay vẫy nhóm thủ hạ quay quanh xem cất tiếng bảo to:

- Các người hãy về Tổng đàn! Xin mời các vị cao tăng đến Hồ đầu phong Tổng đàn tiếp tục tụng kinh siêu độ.

Cừ Thiên Hiệp thấy tư cách của Tiểu Ôn Hầu lấy làm cảm phục, bèn tung mình xuống xe vòng hai tay lại thì lễ nói:

- Thiệu Đà chủ! Xin bỏ qua sự lỗi mẫn vừa rồi!

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mặt đen hóa tím điềm đạm bảo:

- Vôn ta vẫn muốn mời người đến Tổng đàn đàm đạo, nhưng mô-i huyệt cừ chưa rõ trắng đen nên lấy làm bất tiện! Vậy ta xin nhặn nhủ một điều: Cậu mong người giữ tròn chữ tín. Chúng ta còn hội ngộ!

Cừ Thiên Hiệp cười một tiếng, đoạn từ tốn nói:

- Thiệu Đà chủ, nếu tại hạ là kẻ sát nhân, gây loạn cho ban hội, thì chữ huyệt còn đó, không bao giờ phủ nhận được. Nếu dám thừa nhận, thì đâu dám lưu lại bằng huyệt tích, có danh tự hẳn hoi, lấy đó mà suy rõ. Thiệu Đà chủ thông minh mẫn tuệ, có lẽ nào xét không thấu lý hay sao!

Ngân kích Tiểu Ôn Hâu tuy xét thấy lời nói của Cừ Thiên Hiệp có lý, nhưng chỉ từ chối đáp:

- Ta cũng mong như thế!

Cừ Thiên Hiệp hơi bực mình về thái độ khẳng khái, một mực của Tiểu Ôn Hâu, nên chỉ mỉm cười, và khổ sở nói tiếp:

- Thiếu u Đà chủ, lúc này có đề cập đến lệnh sư đồ i với Thanh Khê trúc thánh kiếm không rõ.

Ngân Kích Tiểu Ôn Hâu vội ngắt lời:

- Một bên là sư mệnh, một bên là thù cha, cả hai không thể đi đôi được. Hiện giờ ta không thể nói cho người rõ. Phải chờ đến cái hẹn nửa năm của người, lúc đó chúng ta hội ngộ vẫn chưa muộn.

Cừ Thiên Hiệp những tưởng cố tìm hiểu lai lịch Khê trúc thánh kiếm nhưng Tiểu Ôn Hâu là người cương quyết khó lay chuyển. Vì thế chàng thở dài nuôi tiếc, rồi vòng tay hướng vào Ngân Kích Tiểu Ôn Hâu nói:

- Thế là yên, tại hạ cáo từ...!

Ngân kích Tiểu Ôn Hâu vội vòng tay đáp lễ:

- Người cứ đi, nhớ bảo trọng! Chúng ta vẫn còn tái ngộ!

Nói xong, hất vai chào Cừ Thiên Hiệp lần nữa rồi quay mặt ra sau cùng nhóm thủ hạ đi nhanh về Tổng đàn.

Cừ Thiên Hiệp thở dài lắc đầu, đưa mắt nhìn chúng đến khi mất dạng, sau cùng quay lại nhìn hai bên phố, lại thấy đường phố vắng tanh một vài nhà đã lên đèn leo lét, lúc bấy giờ đã bắt đầu canh một.

Chàng quay về ngôi khách điếm, chỉ thấy ngọn đèn lồng Tử khí phong treo trước mái hiên, bị ngọn gió đàn lấc lư chao động, chiếu ra tia sáng yếu ớt tựa đèn ma trên bãi vắng...

Cừ Thiên Hiệp không muốn vào khách điếm, vì sợ những tên điếm nhị hồ nghi, hỏi han rất phiền.

Nhân đó chàng mở chuyến dạ hành, trở thuật khinh công nhắm hướng Cao Sơn Thiệu Lâm đi thẳng. Chàng đi không nghỉ, thậm thoát đã đến Cao Sơn vào ngày mùng một tháng năm.

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ: “Tiết Đoan Ngọ vào ngày mùng năm tháng năm, mới chính là ngày ước hội. Hôm nay mới mùng một, thì còn dư ba, bốn ngày nữa tại sao lúc rỗi rãi này không viếng chùa Thiệu Lâm, bái yết Ngô Phi Đại sư trước, và lấy lý do vấn cảnh để thăm dò xem mục đích của Cừ đại môn phái và lý do cuộc ước hội. Nhân dịp này ta được ngoạn thưởng một nơi danh lam thắng cảnh, của hòn núi lớn đứng trong Ngũ nhạc kỳ quan, và tiện nghe thấy hành động và sinh hoạt của một môn phái kỳ cựu nhất: Thiệu Lâm thiền tự

Lúc bây giờ trời còn tối mịt, dường như vừa hết canh năm, Cừ Thiên Hiệp không sử dụng khinh công chỉ thả bộ như kẻ nhàn thư đi du ngoạn...

Ngọn núi Cao Thiệu Lâm thật là hùng vĩ, non cao hiểm trở, cây cối trập trùng, tiếng thông già reo vi vu, hơi sương, khí núi bốc lên ngùn ngụt. Lác đác một vài hòn đá mọc cao chen giữa bãi cỏ non xanh mướt, thật chẳng hổ là danh thủy tú sơn kỳ. Đường lên núi tuy quanh co khúc khuỷu nhưng có từng bậc thang bằng đá, từ chân núi dẫn lên đỉnh, rất chỉnh tề, dọc ngang sườn non có nhiều suối chảy tiếng nước đổ nghe rất êm tai.

Lại thêm nhiều loại hoa rừng rải rác, có đóa trắng tinh như phù dung thơm mùi khuê các, có bông vàng tươi óng ả như đóa huỳnh hoa phảng phất, mùi hương quý phái, có đóa màu nâu tím như cẩm nhung, có đóa đỏ ầu như hoa hường, tuy không có hương vị thơm tho nhưng nó tượng trưng cho cái gì nõng nân mãnh liệt. Ôi thôi, thiên hình vạn trạng, muôn hoa có muôn sắc thái khác nhau, kể sao cho xiết.

Sườn núi cao sơn nhờ những đóa hoa rừng vàng đỏ, điểm tô thêm cỏ xanh mượt thêm phần đẹp dễ xinh tươi.

Bỗng một cơn gió thoảng, đưa đến tiếng chuông chùa, âm thanh nghe nhẹ nhàng thư thái.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình phơi phới, dường như đã phủi sạch niệm trần.

Xa xa đã thấy bờ tường, ngôi tháp trắng, bao bọc giữa là một đền thờ cực nguy nga, nằm dưới áng mây hồng của buổi sớm, rải rác vài cụm bạch vân lơ lửng, tô điểm cho cửa thiền thêm phần trang nghiêm như non bồng nước nhợt.

Đột nhiên, sau cụm rừng dày một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Cừu thiếp u hiệp! Đã lâu ngày cách biệt. Ngươi còn nhớ Nhan Như Ngọc chăng?

Cừu Thiên Hiệp đang chìm trong giấc mơ huyền ảo bị người gọi giật, làm chàng thất kinh kêu to:

- Húy!

Chàng đứng dừng lại trên ngành đá, chợt thấy Huyết Quan giáo Phó Giáo chủ, Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc hiện ra đứng trước mặt chàng.

Nhan Như Ngọc mặt hoa da phấn, mắt hạnh mày ngài, phong tư như cũ, nàng thấy Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng, hai tay hờm thủ thê, bất giác nàng phá lên cười to, hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp! Người đã quên đôi ta có...

Nguyên nàng muốn đôi ta có “duyên” với nhau, nhưng cảm thấy không ổn, thành thử nín bật, gương mặt trắng đôi màu và cúi đầu nín lặng.

Cừ Thiên Hiệp lại không tìm ra câu nói khả dĩ nào, mà chỉ ngập ngừng:

- A!... Nhan cô nương... Phó Giáo chủ...

Nhan Như Ngọc thấy điệu bộ và ngôn ngữ của Cừ Thiên Hiệp cố nén cười, mà nhỏ nhẹ hỏi:

- Mấy tháng xa nhau, chắc thiếu hiệp đã làm việc lạ! Nhưng thần thái rất linh hoạt, công lực lại tiến hơn trước.

Cừ Thiên Hiệp khiêm nhượng đáp:

- Thật thế sao! Cô nương cũng thế, càng đẹp thêm ra...

Cừ Thiên Hiệp vốn kính nể Nhan Như Ngọc, nên không dám đùa, mà nói toàn lời khách sáo.

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt hỏi lại:

- Thật vậy sao?

Câu hỏi bất ngờ làm Cừ Thiên Hiệp ngẩn ngơ không biết trả lời sao cho ổn? Nên miễn cưỡng lấp bắp:

- Phó Giáo chủ! Chính thế!... phải... thật... Thật như vậy?

Nhan Như Ngọc thấy chàng quá thành thật đến độ ngây ngô, nên cười to, hỏi:

- Cừu Thiệu Hiệp, người đến đây để dự hội Cao Sơn Hương Lô Phong vào tiết Đoan Ngọ này chứ? Ngày mừng năm mới khai hội sao người đến sớm thế?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên tự nhủ: “Quái lạ, sao nàng biết rõ thế, hay nàng đi dự hội? Có lẽ Ngô Phi đại sư mời nhiều người đi dự hội, chứ không phải riêng ta” bèn lên tiếng trả lời:

- Nhan cô nương, cũng vì dự hội mà đến đây à?

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật không đáp, hỏi lại:

- Thiệu Hiệp có đồng ý đi với tôi cho có bạn hay không?

Cừu Thiên Hiệp hơi ái ngại vì chàng có cảm giác một trai một gái cùng đi chung thật là bất tiện.

Nhưng chàng ngược mặt đã thấy chùa Thiệu Lâm, thì chẳng đáng ngại lắm, vì chớp mắt đã đến nơi. Và lại, Nhan Như Ngọc danh phận Phó Giáo chủ của Huyền Quan giáo, nhưng đối với chính mình đã có lấy lệnh đòi lệnh cũng là một cái ân, thì không lẽ từ chối được.

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ hân hoan nói:

- Có thể được... được lắm! Xin mời cô nương, chúng ta đi...!

Nhan Như Ngọc nhoen miệng cười duyên không đáp, chỉ lặng lẽ bước đi theo Cừu Thiên Hiệp, độ hâm nóng canh trà hai người đã đến trước cổng chùa Thiệu Lâm.

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

Đế'n Thiế'u Lâm thưởng ngoạn chờ mở hội Đoan Dương

Thiế'u Lâm là một nơi danh san võ lâm, nghiêm trang tiêu mục.

Bắ'y giờ, cửa chùa đóng kín, xung quanh im lặng không có tiế'ng động nào, chỉ có từng tràng tiế'ng Phạn, nương theo gió từ trong đưa ra ngoài, hòa lẫn tiế'ng chuông chùa du dương, tạo nên một âm điệu buồn trầ'm khiế'n người người có cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.

Cừu Thiên Hiệp xố'c lại bộ y phục màu tro, hai tay vòng lại, bước tới trước hai bước nói:

- Cừu mỗ gọi cửa!

Vừa nói dứt, chàng bước lên hai bước lên hai bậc thề'm, đưa tay giật nhẹ sợi giây chuông kêu cửa!

- Kẹt kẹt!

Hai tiế'ng động nhẹ, cửa chùa mở rộng, từ bên trong bước ra một vị hoà thượng hai tay chấ'p trước ngực miệng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật!

Nhưng vị tăng già vừa thấ'y một trai, một gái so vai đứng trước cửa bắ't giác hai viề'n mi chớp động, vội nhắ'm mắ't lại vừa trầ'm giọng bảo:

- Thí chủ theo giới luật nhà chùa thì...

Hồ`ng Hoa Lệnh Chủ Nhan Như Ngọc chẳng đợi vị tăng nói dứt, vội bước lên một bước, ngắt lời thưa:

- Đại sư phụ, chúng tôi vô`n đến đây dự hội vào tiết Đoan Ngọ này, có việc xin diện kiến quý chương môn Ngô Phi đại sư.

Vị tăng tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc mắt nhìn hai người.

Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp, cùng đồng hành với vị công nương này là Nhan Như Ngọc.

Trung niên tăng tỏ vẻ nghi ngại rất lâu, sau cùng mới lên tiếng bảo:

- Thế`ra nhị vị là Cừu thí chủ và Nhan tử hiệp viên ng bốn tự, vậy mà tiểu tăng Phàm Không này chẳng rõ.

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Xin khách đừng sáo, chẳng rõ quý chương môn có tại chùa không?

Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:

- Tộc chương môn đang chủ tọa khóa giảng, đang cùng tăng chúng thuyết pháp trên đại điện... Kính thỉnh nhị vị đến Vân Hiên dùng trà.

Nói xong, vị tăng nép mình qua một bên nhường lối đi và cung kính nói.

- Tiểu tăng xin đưa nhị vị đến đây.

Bấy giờ nhìn ra phía hậu diện thấy đèn đuốc sáng choang, tiếng mõ nhịp đều đều, hàng trăm tăng chúng quỳ trên thảm bồ, cúi đầu nín lặng, không vẳng ra một tiếng động nhẹ nào.

Vị trung niên tăng đưa hai người vượt qua điện Di lạc rồi mới đến Vân Hiên đình.

Chú tiểu sa di bung ra hai ly trà tòng tử, đoạn lui ra.

Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:

- Hôm nay tiểu tăng phải luân trực tại cổng ngoài, nhiệm vụ chưa tròn, thành thử không tiếp hậu hai vị được. Xin nhị vị hãy tự tiện, dùng trà sau khi thuyết pháp xong, tệ chương môn sẽ đến bắt kiến nhị vị.

Cừu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ nói:

- Xin đại sư cứ tự tiện.

Phàm Không hòa thượng liền lui khỏi Vân Hiên. Giờ này giữa ba gian hiên rộng rãi, chỉ còn có hai người là Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp.

Cả hai ngó nhau đối diện lặng thinh dường như không có lời để nói.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy ngẫm: Đang đêm tắm gội như vậy, mà chính mình cùng với cô gái đẹp đi vào viếng chùa, thật tại là một chuyện vô cùng không thích hợp, bất giác đôi mày chàng cau lại tựa vầng cung.

Nhưng chàng lại luận tiếp:

- Cũng bởi cô nàng có sự mời mọc đến dự hội, chứ có phải ta mời cô ả đâu, vả lại trong võ lâm, không nghĩ đến tập quán và phong tục,

và Ngô Phi đại sư là một vị cao tăng, lãnh tụ một môn phái lớn, ắt hẳn đại sư không chú trọng đến việc nam nữ gần nhau...

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy lòng mình đã vui đi ít nhiều sự hổ thẹn, mà hân hoan hẳn lên.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy gương mặt đẹp của Cừ Thiên Hiệp lúc trăng lúc hường, màu sắc đổi liên liên, bèn phá lên cười ngất:

- Ha... ha!

Cừ Thiên Hiệp thẹn nóng mặt hỏi:

- Cô nương cười gì thế?

Nhan Như Ngọc nhướn đôi mày tằm và chớp mắt mấy lượt, bẽn lẽn giọng nói dịu bảo:

- Ta cười vì cả hai chúng ta là những kẻ ngộ c nhât đời!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Ngốc, tại sao thế?

Nhan Như Ngọc thản nhiên đáp:

- Vì quên hôm nay là hôm một tháng năm!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hơn, đưa đôi mắt tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc hỏi lại:

- Phải đấy! Hôm nay là hôm một tháng năm, có gì khác lạ đâu? Hay ta tính nhầm ngày!

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, với tay bụng ly trà tòng tử uống một ngụm, vừa thông thả đáp:

- Không, đúng ngày đấy chứ! Ta nói ta quên là quên giới luật của nhà chùa Phàm ngày mừng một là ngày sóc, ngày mười lăm hay rằm là ngày vọng, trong hai ngày sóc, vọng, mỗi chùa đều khai đàn, tụng kinh thuyết pháp, bắt đầu từ giờ mao sáng sớm, đến giờ tý canh ba mới mãn buổi lễ Phật!

Cừu Thiên Hiệp không tỏ vẻ sốt ruột, nên hỏi:

- Chúng ta há chẳng ngờ ở được nơi đây, đến nửa đêm giờ tý hay sao?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Ai nói không được! Nhưng thời gian trôi rất chậm!

Cừu Thiên Hiệp gật gật đầu cười khổ sở, bảo:

- Nếu biết vậy ta đến vào buổi sáng sớm! Để đến giờ lại đây, muốn về cũng không được nào! Thật là...

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói nhỏ:

- Nếu chúng ta ngờ ở đây nhìn mặt nhau, chờ đến giờ tý canh ba, thực là một việc khổ... chán thật!

Cừu Thiên Hiệp mãi nghĩ đến việc trai gái gần nhau rất khó coi nên chàng ngập ngừng:

- Đúng vậy! Vì thời giờ đêm chậm như rùa, mà ngờ ở chờ đến nửa đêm, thật là một cực hình, vả lại...

Chàng muốn nói và lại một trai một gái giữa canh trường, càng thêm bất tiện, song chẳng sợ chạm đến tự ái của Nhan Như Ngọc nên chỉ nói có nửa câu rồi nín bật.

Nhan Như Ngọc mỉm cười tình tứ, tay chôn ngón cái ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng nhỏ nhẹ hỏi:

- Nay... tôi có một việc đề tiêu khiển thì giờ, song không rõ người có đồng ý chăng?

Cừ Thiên Hiệp ái ngại hỏi:

- Người hãy nói rõ xem!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Ta có nghe đã lâu chùa Thiệu Lâm tăng đồ trên ngàn người, kiến trúc rất hùng vĩ, trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, nuôi rất nhiều chim quý, thú lạ, ta mượn cơ hội hiếm có này, một là đi xem những kỳ tích, danh lam, và xem cách kiến trúc, hai là tiêu khiển thì giờ, có phải một công nên hai việc chăng.

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu bảo nhỏ:

- Không thể được! Không thể được! Vì chùa Thiệu Lâm khác hẳn những chùa thiền, dăng hương, ngắm cảnh đâu, mà là nơi cấm địa, các giới võ lâm không một ai dám xâm phạm thì có dễ gì để cho người tùy hỉ muốn đi đâu là đi!

Nhan Như Ngọc bĩu môi “xì” một tiếng và lên giọng đàn chị bảo:

- Người thật là người hiền giả, không rõ lý sự gì, chúng ta đi dạo cảnh nhưng không bước chân vào những nơi cấm thì thôi, nhưng chỗ cấm đoán như La Hán đường, Võ Công điện, Tàng kinh lâu, Dược vương các... những chỗ này ta lấy mắt nhìn bên ngoài, thì có sao đâu?

Cừ Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, nhưng do dự hỏi:

- Có thể được chứ?

Nhan Như Ngọc đứng lên trước bảo:

- Không sao cả, chẳng có gì mà người ngại thấ t lẽ!

Xung quanh viên tuy có đủ muôn hô`ng ngàn tía, nhưng còn vài cội tùng già xanh ngắ t, vẫn reo vi vu, biểu hiện cho trường xuân, cũng có một cái gì thích thú.

Nhan Như Ngọc vừa đi vào bảo nhỏ:

- Này người xem, nào có gì câ m kỳ đâu?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên đi lẻo đẹo sau lưng, không ngó tấ ng vâng dạ, vừa lớn tiể ng đáp:

- Đấ y là dĩ nhiên, chúng ta là bọn hương khách thập phương, đế n đây muố n thưởng thức, nghỉ ngơi tùy hỉ!

Người hỏi người đáp, chẳng mấ y khắ c đế n ngôi nhà thủy tạ Hạc đình, xung quanh là ao sen, vào mùa hạ nở đơm hương bay năm ba con bạch hạc đứng ngắ ng, chúng thấ y người đế n không lộ vẻ kinh sợ, ánh trăng tuy lờ mờ nhưng nước hô` trong vắ t, thấ y rõ đủ loại cá bơi lội tung tăng.

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ sen bảo:

- Thật là cảnh tiên giữa bụi đời, nế u người được như cá thì thành thoi biể t mấ y!

Cừu Thiên Hiệp có cảm giác như vừa giũ sạch bùn đời, bao nhiêu điề u tranh giành đoạt lợi đã quét khỏi tâm trể, nhìn thấ y đàn cá nhón nhơ bơi lội một cách an nhàn, tâm hô`n chàng có một cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.

Một khắ'c sau...

Cừu Thiên Hiệp vừa lắ'y lại sự bình tĩnh của tâm hồ'n, nhìn xuố'ng mặt nước hồ' lại không thắ'y hình bóng của Nhan Như Ngọc đâu cả Cừu Thiên Hiệp bắ't giác đỏ mặt, quả tim nhịp loạn lên, sau phút lắ'y lại bình tâm bèn nhủ thắ'm:

- Suýt tí nữa ta kêu lên thắ't thanh rô'i, thực là kẻ đi đêm trông gà hóa quố'c.

Chàng lại bước đế'n bờ hồ' sen, tìm một phiề'n đá to ngô'ì xuố'ng, lại ngược mặt nhìn lên Tàng kinh lâu cao ngắ't, chỉ nom thắ'y nó là một cái bóng đen khổng lồ', dưới ánh nguyệt mờ, trông rắ't trắng lẹ... Lại không thắ'y hình bóng Nhan Như Ngọc trở ra, thời gian độ hăm nóng một canh trà mà mảnh vải trắ'ng vẫn đứng yên chỗ cũ, mãi bay theo chiề'u gió phắ't phối.

Cừu Thiên Hiệp sồ't ruột, vì ước đoán giờ này đã đế'n canh hai. Bắ'y giờ, trên chánh điện, chuông, tro'ng mõ nổi lên liên hồ'ì, tiế'ng niệm Phật rắ't to, báo hiệu giờ khai đàn sắ'p mẫ'n.

Nhưng, Nhan Như Ngọc như cánh ra đi không hẹn ngày về'...

Đột nhiên... Trên lầ'u chứa kinh (Tàng Kinh lâu) bay vọt ra một bóng đen ó'm nhỏ, mau như cánh dơi bay thoăn thoát ngoài tường.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, chép miệng tự hỏi:

- Ai lạ thề'?... đáng ngờ lắ'm đắ'y!

- Nề'u là tăng chúng hay người khách sa-di ở chùa thì không thể nào dám đột nhập Tàng Kinh lâu, ví như có thì người giữ lầ'u ít ra cũng đuổi theo, nhờ ánh trăng sẽ thắ'y rõ ngay, đằng này chỉ có một bóng người...

- Nếu u là người ngoài, thì ít có kẻ nào đủ can đảm dám đến Thiếu Lâm tự vuốt râu hùm.

Cừ Thiên Hiệp lại suy nghĩ:

- Giờ này tất cả tăng chúng đều tụ nơi chánh điện nghe kinh, còn ta... lẽ nào khoanh tay làm kẻ bàng quan hay sao?

Nghĩ đến đây, chàng không cần nghĩ đến Nhan Như Ngọc ở sau hòn giả núi, liền phi thân đến trước hòn giả sơn kêu nhỏ:

- Nhan cô nương! Mau chứ! Có việc cần lắm.

Không ngờ, chẳng một tiếng động nhẹ nào.

Cừ Thiên Hiệp quá ngạc nhiên bước ra sau hòn đá sơn, bất giác chàng há mồm vì ngỡ.

Sau hòn đá giả sơn không có một bóng người, chỉ có một cái khăn trắng nhỏ bị vướng vào kẽ đá, tung bay theo ngọn gió đùa phất phới.

Cừ Thiên Hiệp tỉnh ngộ nói thầm:

- “Nàng đột nhiên xuất hiện và theo ta vào chùa, đến đây lại mất dạng, như thế thì hành động của nàng bất luận chuyện gì, ta cũng phải bị liên can, vả lại chính mình là người trong sạch vô cớ bị phải Thiếu Lâm hiểu lầm. Thật là oan ức lắm”.

Còn chiếc bóng đen?... Nghĩ đến chiếc bóng đen Cừ Thiên Hiệp bốt đi sự nghi ngờ, vì Nhan Như Ngọc mặc y phục toàn trắng... không phải là nàng, bất luận là ai, cũng đuổi theo cho kỳ được hậu làm sáng việc này.

Cừu Thiên Hiệp cố moi óc tìm tòi, nhưng không nghĩ ra kết quả nào? Sau cùng, chàng nhấc bổng thân mình bay vọt đứng trên ngọn giả sơn, rồi tung thân qua nóc Hạc đình, đưa mắt nhìn bốn phương quan sát. Chỉ thấy nền trời xanh biếc, bóng dáng kẻ trong tàng kinh lâu thoát ra, không rõ đã biến mất ở phương nào.

Cừu Thiên Hiệp đoán thẳm chiếc bóng đen chưa đi xa lắm, nên rún mình nhảy tường viện thoát ra ngoài chùa. Thật thế... trên một trăm trượng giữa sườn non, có một chấm đen bay thoăn thoắt. Cừu Thiên Hiệp chép miệng bảo:

“Dù ta có thi triển tột bậc khinh công, cũng không thể đuổi theo kịp, theo thân pháp của hã’n đã vượt lên nhập hóa xuất thẳn”.

Nghĩ đến đây chàng lại leo lên một cột tòng già cao ngất trời đưa mắt nhìn xuống quan sát, chỉ thấy núi non vắng lặng, gió thổi rì rào, mây bay lơ lửng ngoài sự tĩnh mịch của màn đêm không có một tiếng động mạnh nào.

Chàng đưa tay tỳ vào cánh cây nhìn về hướng Thiêu Lâm tự, chuông lặng, trống êm, mõ dừng, tiếng niệm kinh đã dứt, các phòng đèn đuốc sáng choang, chắc là buổi khai đàn đã mãn, nên tăng chúng trở lại liêu phòng nghỉ ngơi.

Vì muốn chứng tỏ sự thanh bạch của chính mình, Cừu Thiên Hiệp giờ thuật khinh công quay trở lại chùa.

Chẳng muốn làm phiền mọi người, chàng bèn vượt tường theo lối cũ, xuyên qua Hạc đình đi lặn vào mái hiên, khi vừa bước vào cửa Vân Hiên thêm một việc làm chàng đứng ngẩn ngơ như con gà trống lạc bà’y.

Nguyên chàng thấy Ngô Phi đại sư tay lặn tràng hạt, đầu đội mũ tì lư, mình khoác bộ cà sa gấm chân đi hài cỏ, tựa hồ như chưa

kip thay pháp y, mà lo tiêp khách, gương mặt vẫn trang nghiêm đáng kính, và sắc diện vẫn từ tường khả ái như độ nào.

Ngô ì đồ ì diện với Ngô Phi đại sư, chẳng phải Nhan Như Ngọc thì ai vô đó?

Nàng vừa thấ y Cừ Thiên Hiệp bước vào nhà, vội nhìn Ngô Phi đại sư nói:

- Cừ Thiên Hiệp đã trở lại.

Ngô Phi đại sư vội đứng dậy, chấ p tay trước ngực thi lễ, nói:

- Thiế u hiệp! Chẳng mấ y thuở đê n đây! Lão nạp bận khai đàn thuyết pháp, nên chậm tiêp đón! Để Thiế u hiệp phải chờ lâu.

Nhan Như Ngọc để Cừ Thiên Hiệp lên tiê ng đáp, nàng ngắ t lời thưa:

- Chúng tôi quá mạo muội, lúc đại sư đang công quả. Tôi và Cừ Thiên Hiệp mạn phép dạo khắ p hoa viên mới về ðây...

Cừ Thiên Hiệp hoảng lên, không biế t nói sao cho ôn, chỉ mỉm cười khỏ sở tiêp:

- Xin đại sư miễn trách cho!

Ngô Phi đại sư mỉm cười nói:

- Thiế u hiệp chớ...

Lời nói chưa dứt, đột nhiên ngoài Hiên Vân chạy vào một vị cao tăng tuổi trạc năm mươi ngoài, thân mình ô m nhỏ, thầ n sắc nhợt nhạt tỏ vẻ kinh hoảng vô cùng, khi vừa bước vào lã đã run rẩy lên chưa thố t được tiê ng nào.

Ngô Phi đại sư nghiêm sắc mặt, điềm đàm hỏi:

- Sư đệ! Người là bậc trưởng lão của bốn môn, có quý khách ngỗ i đây, sao tự tiện vào như thế?

Vị lão tăng đột nhiên quỳ sụp xuống, vòng tay lại đại sư run rẩy giới....

Cừu Thiên Hiệp tái mặt nói thầ m: “Vào mái Vân Hiên trong lúc có khách là vô lễ thật, song đâu phải là việc nghiêm trọng phải bái quy, thật là quy giới chùa Thiế u Lâm quá nghiêm khắ c”.

Không ngờ, Ngô Phi đại sư chớp nhanh viề n mi bạc, sự nghi ngờ bóc lên đầ y mặt, bắ ng giọng nói hiề n lạnh trùu mế n bảo:

- Sư đệ! Hãy đứng dậy ngay, có gì lạ xảy ra ư?

Ngô Thanh tăng trưởng không đáp, mà đưa mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc nét mặt tự nhiên, không có vẻ gì kính nghi cả.

Cừu Thiên Hiệp để ý đoán ngay là Ngô Thanh vừa gặp phải cái nạn gì khó xử sự.

Bắ y giờ, Ngô Phi đại sư chợt hiểu vì sự có mặt của khách lạ, nên Ngô Thanh không dám mở lời, bèn đứng dậy bước ra ngoài vừa quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Đây là việc nhà của bốn môn!

Ngô Thanh tái mặt nói nhỏ vào tai Ngô Phi đại sư mắ y câu.

Ngô Phi đại sư nghe qua biế n sắc, viề n mi trá ng run loan lên lão vội chấ p tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nói:

- Xin nhậm vị thí chủ ngô ì nghỉ, Lão nạp đi đây có chút việc trở lại ngay.

Nói xong không chờ hai người trả lời, mà Ngô Phi bước nhanh ra Vân Hiên, Ngô Thanh đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc lần nữa, mới nới gót theo sau Ngô Phi đại sư.

Bây giờ, dưới mái Vân Hiên chỉ còn có Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp.

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp, người đi đâu trong nháy mắt đã bất tăm, không thấy bóng hình gì cả?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mắt ngẫm: “Thầy quý! Rõ là chớp mắt đã biến mất, mà còn hỏi ngược lại ta?” Bèn mỉm cười bảo:

- Hừ! Thì ta đi tìm người chứ đâu?

Nhan Như Ngọc tựa hồ như không thấu lý, chỉ cúi đầu nín lặng, bằng giọng nói ngập ngừng bảo:

- Ta... ừ... ta đi ra sau hẻm giả sơn...

Cừ Thiên Hiệp rửa mặt: Rõ khi! Hóa ra nàng đi...

Chàng lại nghĩ:

- Lúc đầu ta tưởng nàng đã có những hành vi mạo muội chứ tại sao chính ta đã tìm khắp sau hẻm giả sơn lại không gặp. Nhưng mà, chính ta đã nghĩ lầm cho nàng, vì kẻ ở trong Tàng kinh lâu bay vụt ra là một bóng đen mà nàng lại mặc đồ trắng hai hàng khác biệt rất xa...

Nghĩ đến đây, chàng lôi trong bọc ra chiếc khăn tay trắng trao cho Nhan Như Ngọc bảo:

- Cô nương đã đánh rơi chiếc khăn tay!

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên tiếp lấy bỏ vào tay áo, tỏ vẻ thẹn nói:

- A! Xin tạ ân thiếp u hiệp!

Tiếng chân bước nặng nề, Ngô Phi đại sư trở lại.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội đứng lên nghênh tiếp.

Ngô Phi đại sư cau mày dường như có điều gì quan trọng hai tay chắp trước ngực, trầm giọng bảo:

- Nhị vị đàn việt! Theo quy định của tiểu tự, thì không được lưu nữ khách ở lại chùa, còn đêm khuya mà đuổi khách thật là một điều bất đắc dĩ... vậy xin nhị vị lượng thứ... hải hà!

Nhan Như Ngọc đỏ mặt, nhưng trả lời êm dịu:

- Ấy là ngoài ý muốn của đại sư! Quy giới của quý môn dĩ nhiên là phải áp dụng rồi!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy gương mặt Ngô Phi đại sư đầy nét trầm buồn tư lự, đôi mắt từ hòa không ngớt nhìn chàng như muốn bảo điều gì, Cừu Thiên Hiệp bèn lên tiếng trước:

- Xin hỏi đại sư, nếu văn bố i đoán không lầm, đêm nay quý tự có xảy ra một biến cố khác thường thì phải!

Ngô Phi đại sư cau mày không đáp.

Nhan Như Ngọc lại chen vào:

- Thiêu hiệp! Chắc có gì khó nghĩ, nên đại sư không tiện nói, vậy chúng ta xin cáo từ cho sớm.

Nói xong, nàng quay mình toan cất bước. Không ngờ, Ngô Phi đại sư cười khò sở nói:

- Nói ra chỉ chuôt nhục, nhưng thôi lão nạp sẽ kể cho nhị nghe...

Lão nói xong lại đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp... một khắc sau mới điề̀m đạ̀m nói tiế̀p:

- Đêm nay có người xâm nhập vào Tàng kinh lâu vị thích trí thủ kinh là sư đệ Ngô Thanh, bận điề̀u công quả, trong nhắ́t thời sơ sót, để cho kẻ lạ lọt vào lắ́y trộm.

Cừ Thiên Hiệp vớ̀n là người có thiết tâm thành thực, cho nên nghe Ngô Phi nói dứt, chàng mau miệng tiế̀p lời:

- Thật không ngoài sự liệu định của tôi!

Thực là câu nói chế́t người đã mơ hồ̀ lại ám nghĩa.

Ngô Phi đại sư khỏ sở hỏi nhanh:

- À! Thí chủ đã liệu định sự gì?

Cừ Thiên Hiệp vị cô nương cùng đi dạo sau lâm viên, thì Nhan cô nương...

Nói đế́n đây chàng nóng mặt, lúng túng nên không thố́t hế́t câu.

Ngô Phi đại sư trắ̀m tĩnh nói:

- Á! Nhan cô nương thề́ nào?

Cừ Thiên Hiệp buộc lòng nói thẳng ra những gì đã nghe thắ́y.

- Nhan cô nương nhân có việc gì đó... mà đi vào phía sau hòn giả sơn, tôi ngờ ỉ chờ cạnh bờ hồ chợt thấy một bóng người từ trong Tàng kinh lâu bay vọt ra ngoài.

Ngộ Phi đại sư vô n vấ hỏi:

- Một bóng người... ở đâu bao giờ?

Cừu Thiên Hiệp ra dáng nghĩ ngợi, một lúc lâu mới nghiêm giọng nói:

- Lúc tiế ng chuông, tro ng đồ liên hồ ỉ trên Chánh điện có lẽ gầ n bế giảng buổi hầ u đàn, bấ y giờ tôi nhìn thấy một bóng đen, từ trong Tàng Kinh lâu bay vút ra, mau như cánh én nên không thấy rõ mặt mũi của người này ra sao? Bấ y giờ tôi lại nghĩ có lẽ tăng chúng bận công quả, nên có kẻ vào lầ u kinh trộm đồ , vì thế tôi đuổi theo tức tồ c!

Nhưng có câu chuyện Nhan Như Ngọc chàng đi tìm mãi sau hòn giả sơn không gặp, lại giầ u nhem không nói.

Ngộ Phi đại sư gặt đầ u liên tiế p, lại điề m đặ m hỏi:

- Lầ p theo đà khinh công của Thí chủ, mà đuổi theo không kịp bóng đen ư?

Cừu Thiên Hiệp thở dài, cười khổ sở tiế p:

- Thật là... hoài công! Tại hạ chỉ đuổi theo hắ n ngoài trăm trượng xa chùa, và leo lên ngọn cây cổ thụ quan sát vẫn không thấy bóng dáng hắ n đâu nữa! Thật là kỳ... dị...

Nhan Như Ngọc không chen vào nói nửa lời, bấ y giờ mới mỉm cười lên tiế ng:

- Chẳng có gì lạ. Người đó đủ can đảm xâm nhập vào địa giới Thiêu Lâm, tất phải là tay phi thường độc đáo. Thì trách gì người đuổi theo chẳng kịp!

Ngộ Phi đại sư thở dài áo nã, đôi mi bạc phếu run khẽ lên từng nhịp, cặp mắt sáng tinh nhìn thẳng vào Nhan Như Ngọc lại quay sang nhìn Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói u trầm đầy thương tâm thốt ngỏ khổ bảo:

- Thật là nghiệp chướng, Lão nạp chết vẫn chưa đủ chuộc lại lỗi lầm và còn mặt mũi nào đối với má y đời sư tổ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ vội hỏi:

- Đại sư! Chẳng nhẽ bọn chúng đã trộm mất trân châu bảo vật cất ở Tầng kinh các?

Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã không đáp.

Nhan Như Ngọc nói thêm:

- Nếu không tại sao đại sư ưu sầu như thế?

Ngộ Phi đại sư chưa kịp trả lời:

Trước Vân Hiên đột nhiên xuất hiện trên trăm người, họ la hét từng búng, tiếng bước chân chạy sần sật, hàng mười ngọn đuốc giờ cao sáng rực cả Vân Hiên, mỗi người tay kiếm, tay đao giơ lên như rừng gươm biển giáo, khí thế hùng hùng, tựa hồ như vây phủ mái Vân Hiên, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

Ai là kẻ trộm Kinh?

Ngộ Phi đại sư cau mày khó chịu, đôi mắt hướng nhìn ra ngoài, trầm giọng hỏi:

- Các người làm gì thế? Đêm khuya tụ họp chúng làm huyên náo cả Vân Hiên, phiền lây đến quý khách:

Tiếng la hét bên ngoài dịu lại, ngoài sân Vân Hiên bước vào bốn người hòa thượng trung niên tất cả đều mặc cà sa vàng, họ cúi đầu lễ trước Ngộ Phi đại sư, một vị có lẽ lớn tuổi nhất đứng dậy chấp tay thưa:

- Bạch Chương môn! Chúng đệ tử quyết vì danh dự của Thiệu Lâm có ba mươi sáu đời truyền thống, chúng đệ tử thế chết để bảo vệ Phật Pháp Cúi xin chương môn ban pháp chỉ!

Nói xong hất bước sang một bên chấp tay cúi đầu.

Ngộ Phi đại sư cất giọng trầm hùng bảo to:

- Bốn Chương môn há chẳng biết hay sao? Nhưng mà, người lạ đến Tàng kinh đã lấy sách đi rồi, bây giờ biết ngõ nào tìm!

Bốn vị hòa thượng trung niên chấp tay nói:

- Xin Chương môn thứ cho chúng đệ tử có đôi lời!

Ngộ Phi đại sư dịu giọng hỏi:

- Các người muốn bảo gì?

Vị hòa thượng thủ lĩnh chắp tay, cung kính đáp:

- Bỏn tụi tuy không có tường đồng vách sắt, nhưng các giới võ lâm đều nể trọng, mấy đòi sư tổ của phái Thiệu Lâm nên chưa chắc dám vượt qua Lôi trì nửa bước, còn câu chuyện đêm nay thật có điều uẩn khúc.

Vừa nói dứt, tám tròng mắt rực linh quang nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn hồ nghi soi mói.

Cừu Thiên Hiệp nhìn lại cả kinh, vì chàng nhận thấy trong tròng mắt của bốn vị hòa thượng đầy những tia: hồ nghi uất ức, phẫn nộ, căm hờn. Nhân đó chàng cao giọng hỏi:

- Tứ vị đại sư, chẳng nhẽ quý vị lại hoài nghi Cừu mỗ đã gây ra việc này ư!

Vị hoà thượng thủ lĩnh mỉm cười, gay gắt:

- Thí chủ lại đây rất đúng lúc, bảo sao tiểu tăng không ngờ vực?

Tiếp theo ngoài sân Vân Hiên nhiều người la ó lên, tuy không có những lời ô tục như người đời, nhưng nhiều giọng reo hò đượm đầy vẻ căm hờn phẫn nộ, làm huyên náo cả lên.

Nhan Như Ngọc mỉm cười đứng dậy, hai bờ vai tròn trĩnh của nàng khẽ run lên, hiển nhiên là nàng giữa thế phòng thân.

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, hướng ra ngoài nói to:

- Quý vị nhầm lẫn, Cừu mỗ này không phải là hạng khoét vách đào tường, việc gì đã xảy ra cho quý tự. Cừu mỗ thật tình không rõ được.

Bên ngoài tiếng reo hò càng to hơn, nhiều vị tăng quá khích động đã bước đến trước thềm Vân Hiên....

Ngộ Phi đại sư đưa sâu chuỗi bồ đề vẫy nhẹ, bằng giọng nói hùng hồn quá lên:

- Cửa thiền an tịnh! Thế thống của Thiệu Lâm như vậy ư!

Vị chuông môn Thiệu Lâm tự, nội lực phi phạm tiếng quát của lão không to lắm, nhưng đủ khiến lỗ tai mọi người bị lủng bùng, kêu o o rất lâu. Bên ngoài, chúng tăng vụt nín bật không còn một tiếng xì xào nhỏ.

Bên trong bốn vị hòa thượng chấp tay đứng yên như pho tượng hộ pháp thần kỳ.

Ngộ Phi đại sư hét bảo chúng tăng im lặng, bèn quay sang nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thí chủ oho sách Thượng thừa Hoa Pháp chân kinh là quyển sách rất cổ điển, lại là vật di truyền từ đời chuông môn thứ bảy đến lão nạp là đời thứ ba mươi sáu ước chừng trên ngàn năm đạo thống, thì chẳng trách gì chúng đệ tử phần uất lên.

Cừu Thiên Hiệp gật đầu tiếp lời:

- Đừng nói mê t chân kinh, Thiệu Lâm tự mà để người xâm phạm, dù họ ra tay không, cũng mất đi uy tín và danh dự của danh môn chánh phái phân nào. Văn bối đã nghĩ ra và nhận thế là đúng.

Ngộ Phi đại sư thở dài buồn não nề tiếp:

- Không cần lắm, vì Lão nạp đối với các giới võ lâm danh dự hay uy tín, thì đã nhận sự kém khuyết hơn người, nhưng mà, việc

mất bộ Chân Kinh... ôi!... Hậu quả không biết ra sao.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy công lực sẽ ra sao? Đại sư xin cho biết nguyên nhân?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc buồn bã tiếp:

- Mất quyền chân kinh này theo quy giới của bốn môn, thì... Vị sư đệ giữ kinh phải tự thiêu để tạ tội, vị trưởng môn hiện nhiệm phải đóng cửa chùa và treo Pháp chỉ mười năm. Ngày nào chưa tìm được quyền Chân Kinh, là phái Thiếu Lâm chưa có lập trưởng môn quản nhiệm riêng về bản thân của lão nạp là chuyện nhỏ, mà đối với Thiếu Lâm tự trên ngàn năm hương hỏa, bị đoạn một chu kỳ thật là một đại sự, vì cả ngàn năm mới xảy ra cơ sự này!

Giọng nói của đại sư rất thê lương buồn não, dường như đại sư cố dằn lòng, không để rơi lệ.

Cừu Thiên Hiệp vỗn người hiên hậu, nghe qua những lời nói của Ngộ Phi, chàng cúi đầu trầm tư mặc tưởng.

Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:

- Thật ra ngoài quyền Thượng thừa hoa chân kinh lọt vào tay người lạ, có thể nói không biết đọc làm sao nữa, vì gồm toàn chữ Phạn phiên âm chữ Hán rất ít. Lão nạp chỉ cầu mong vị nào đã lỡ lầy, xin Phật trời xuôi khiến cho hănn phát thiện tâm giao trả cho nhà chùa, thì toàn thể phái Thiếu Lâm trăm ngàn năm sau vẫn còn mệnh đức và ân nghĩa của vị ấy sẽ lớn vô biên.

Đại sư vừa nói vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp chằm chằm, dường như soi mói cả ngũ tạng lục phủ chàng... Đương nhiên Cừu Thiên Hiệp bị nghi ngờ...

Nhan Như Ngọc quan sát thân sắc Cừ Thiên Hiệp, nhưng thấy chàng ưu tư phiến não, đôi môi mấp máy, nàng lại hướng vào Ngô Phi đại sư vòng tay bái lễ nói:

- Hôm nay tiện nữ lại đây không nhằm lúc, gặp hoi quý tự xảy ra việc không may, mà tiện nữ không biết để ứng trợ, thành ra kẻ bàng qua. Tiện nữ xin cáo từ.

Vừa nói dứt, nàng vòng tay làm lễ hai lần đoạn bước nhanh ra sân Vân Hiên toan tẩu thoát.

Bốn vị hòa thượng sao vàng nhanh mắt thấy họ lánh mình chia mau bốn hướng vây Nhan Như Ngọc, hòa thượng thủ lãnh gằn giọng hỏi:

- Nữ thí chủ! Công việc nơi đây chưa rõ, xin mời nữ thí chủ lưu lại.

Nhan Như Ngọc lộ vẻ không vui, gằn giọng:

- Thế à! Vậy quý vị nghi ngờ luôn ta nữa ư.

Vị hòa thượng thủ lãnh nói:

- Chúng tôi há dám ngờ vực cô nương sao, nhưng mong nước ròng tro mặt đá.

Ngô Phi đại sư lại không can đệ tử mà quay nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Có gì muốn nói không?

Lời nói của đại sư dường như một sự chỉ định nói Cừ Thiên Hiệp có liên can vào vụ trộm quyền chân kinh.

Cừ Thiên Hiệp mang trong lòng sự uẩn khúc chưa tìm biện pháp thích đáng nào, bất giác chàng cất tiếng nói bừa không nghĩ ngợi:

- Các người hãy để Nhan cô nương đi, chuyện gì sẽ nói sau.

Ngô Phi đại sư lắ y làm lạ hỏi:

- Người nói thế là nghĩa gì?

Cừu Thiên Hiệp thân nhiên đáp:

- Bóng kẻ trộm xuấ t hiện tại Tàng Kinh lầ u, lúc bắ y giờ chính mắ t tôi thắ y Nhan cô nương ở phía sau hòn giả sơn, và xin bảo đảm hành động đó không phải do Nhan cô nương làm ra, mong đại sư soi xét.

Nhan Như Ngọc và Ngô Phi đại sư cả hai biế n sắc và suýt kêu lên kinh ngạc.

Bồ n vị hòa thượng áo vàng đồ ã ng hét lên:

- Sự thế đã như vậy, người dám chứng minh và bảo đảm nữ thí chủ, vậy ai lại đây chứng minh và bảo đảm cho người?

Thực là câu nói trắ ng trợn và vô lý hế t sức. Nhưng, bồ n vị hòa thượng lại có lý riêng của họ? Cho nên sau khi dứt lời, bồ n người chia ra bồ n hướng vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa, giơ tay thủ thế toan tắ n công Cừu Thiên Hiệp.

Nế u Thiế u Lâm tự đòi ra một địa phương khác thì. Cừu Thiên Hiệp bắ t luận với giá nào chàng cũng không nhẫn nại được, đừng nói là Thiế u Lâm tự mà cho là Thánh cảnh võ lâm hay các thủ lãnh Cửu đại môn phái hợp lại mà nhế ch môi nói động đế n danh dự của chàng, thì nhắ t định mạng đổi mạng, thân liề u thân chẳng sợ gì hang hùm ổ rắ n.

Diề u trọng yế u xui chàng phải nhẫn nại là, Cửu đại môn phái đã đế n kỳ ước hội nay mai, mà Ngô Phi đại sư có lời nói ngàn vàng.

Chính mình lại liên quan đến nhiều với Cửu đại môn phái mà chỉ có Ngô Phi đại sư là người duy nhất có thể hiểu rõ thôi, còn mọi người chẳng qua là khách đi đường không ai biết gì cả, bởi vậy, dù với giá nào hay sự khổ nhục đến đâu chẳng nữa, chàng cũng không dám chạm trán với Ngô Phi đại sư.

Nếu bước thêm một bước nữa, thì việc động thủ sợ xảy ra trong muôn một, chẳng kể thắng, bại, đều mang tiếng trộm sách nhà chùa, dù muốn dù không cũng khó thoát khỏi công luận phê phán.

Nhân đó, Cửu Thiên Hiệp mỉm cười, hai tay giơ thẳng lên trời nói to:

- Quý vị lão tăng, có lẽ bọn vị đề u quyết tại hạ trộm quyển chân kinh hay sao?

Ngô Phi đại sư đã đưa tay ngăn trở vừa từ chối bảo:

- Các người là Phật gia tử đệ, tại sao có những hành động quá khích như kẻ phạm phu thế.

Nói xong, Ngô Phi quay nhìn Cửu Thiên Hiệp nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ: Lão nạp muốn hỏi thí chủ một đôi lời đặng chẳng?

Cửu Thiên Hiệp rung mình, vì cảm giác vị chương môn Thiệu Lâm tự đối với chính mình chưa hết sự ngờ vực, chỉ vì lão hòa thượng công lực quá siêu việt, nên chẳng để lộ ra mặt những nét vui, mừng giận, ghét, muốn vân vân... bèn vòng tay thi lễ nói:

- Xin đại sư chỉ giáo?

Ngô Phi đại sư pháp thân nghiêm chỉnh cất giọng nói trầm hùng bảo:

- Suốt mấy tháng nay lão nạ có nghe Tiểu thí chủ tung hoành vùng vẫy chuyện có, chuyện không, lão nạ e rằng thí chủ không đủ sức chống lại với mọi người.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lùi một bước song cố giữ giọng thản nhiên hỏi:

- Lão Chương môn! Đại sư mãi không hiểu được tại hạ, suốt mấy tháng nay tại đã làm gì mà gọi rằng chuyện có, chuyện không.

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ thản nhiên nói:

- Việc này còn có công luận giang hồ, lão nạ chỉ có tâm lòng riêng... thành thử mới bày ra buổi ước hội vào tiết Đoan Ngọ này, một phần là vì nhờ công ý của đại môn phái, một phần là vì tôn trọng lý tưởng của tiểu thí chủ, nhưng riêng về lão nạ chỉ mong chấm dứt sự tiêu hao, vì kiếp của mọi giới võ lâm! Tại thí chủ đối với lão nạ, dường như không có chút gì đồng tình vậy!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội vàng đáp:

- Tại hạ vượt ngàn dặm đường đến dự cuộc ước hội, cũng vì cảm mến đại sư không nên hà đến Tây Bắc triệu gọi, vì sợ trở ngại dọc đường nên tại hạ đến đây sớm hơn lời đã ước, vậy tại hạ đâu có bất mãn về việc ước hội hay có thái độ phụ lòng đại sư! Cũng vì lại đây sớm mới có chuyện.

Ngộ Phi đại sư niệm một tràng Phật hiệu lại nói:

- Người xuất gia không dám vọng ngữ, nhưng chỉ nguyện tiểu thí chủ lấy sự thành thật là dễ thấy hơn.

Cừu Thiên Hiệp chẳng lo lường mà hỏi tiếp.

- Văn bô' i quyê' t không vọng ngữ dù một chuyện nhỏ nào, mong đại sư hãy tin nơi văn bô' i.

Ngô Phi đại sư gật đầu, lại thở dài u uấ' t nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Tiểu thí chủ! Có thể cùng đi với lão nạp giây phút được chăng?

Cừ Thiên Hiệp tuy không rõ đại sư muô' n đưa đi đâu, nhưng đồng dạc đáp:

- Đại sư có lòng chỉ dạy, văn bô' i lẽ nào chẳng nghe theo.

Ngô Phi đại sư quay nhìn Nhan Như Ngọc bảo:

- Xin tạm ngưng hâu chuyện cùng cô nương trong giây phút.

Nói xong, đại sư vẫy tay áo rộng ra hiệu cho tăng chúng giải tán. Bằ' ng chiêu phục hư hãm lão không câ' n rún mình mà vọt lên cao.

Thật là công phu thâm hậu khác thường, đã không thấ' y đại sư khởi thê', hoặc nhích động bờ vai, mà thân người từ mặt đất nhấ' c bổng lên không, bay tạt qua nóc chánh điện vừa cao giọng gọi:

- Thiê' u hiệp hãy theo lão nạp!

Cừ Thiên Hiệp ở tại Thiê' u Lâm tự, cảm thấ' y nơi đây phận mình là hàng văn sanh hậu bô' i bèn câ' t tiế' ng nói to:

- Đại sư! Công lực thật tô' i thâm hậu, văn hạ mới có dịp mở rộng tâ' m kiê' n văn!

Chàng nói xong, thân mình đứng yên bất động.

Tăng chúng ngoài Vân Hiên, có một cảm giác lạ kỳ đố' i với Cừ Thiên Hiệp, qua chớp mắ' t thời gian.

Không ngờ, trên mái ngói chánh điện lại vang lên:

- Xin đại sư đi trước!

Bây giờ bên dưới Vân Hiên lại không thấy bóng hình Cừ Thiên Hiệp đâu nữa, không rõ chàng phi thân lên nóc điện vào lúc nào.

Chúng tăng người đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc, tuy võ công Thiếu Lâm là lãnh tụ giang hồ và nghiêm nhiên là minh thủ của bảy đại môn phái, nhưng không phải, mọi người đều là tay tuyệt thế cao thủ.

Vả lại Cừ Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu khinh công Lôi ảnh cửu chuyển là môn khinh công tuyệt học đã thất truyền hàng mấy trăm năm, bảo sao mọi người không trở mắt nhìn kinh ngạc?

Thậm chí đến Hộ pháp hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng lắc đầu chặc lưỡi, mặt phẫn ửng đỏ như áng mây chiều.

Lại nghe trên mái ngói Chánh điện, Ngô Phi đại sư lên tiếng bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Tiểu thí chủ! Chúng ta lại đây...

Đại sư phất nhanh tay áo thụng, cà sa phới phới lượn theo ngọn gió đêm, thân tựa vành cung bật mạnh ra bên ngoài tường viện chùa, tỉ như một con tiên hạc màu đỏ, vỗ cánh tung bay theo gió nhẹ, thật là danh môn cao thủ, khác hơn kẻ thường nhân rất nhiều.

Cừ Thiên Hiệp hơi buồn man mác, triển mạnh đôi tay như cánh bèo lướt gió, đuổi theo sát mình Ngô Phi đại sư, trong chớp mắt hai người đã ra khỏi Thiếu Lâm tự khá xa.

Ngô Phi đại sư thân mình nghiêng nghiêng, hạ xuống một cành cây xanh mướt.

Cừu Thiên Hiệp như bóng với hình, hạ ngay trước mặt đại sư lệch về hướng bắc.

Ngộ Phi đại sư vừa hạ mình xuống đất, đã ngơ ngác nhìn tròn trên mặt cỏ và từ từ hỏi:

- Này tiểu thí chủ! Có thật tiểu thí chủ trông thấy một bóng đen từ trong Tàng kinh lâu bay vọt ra chăng?

Lời nói của đại sư đượm vẻ hồ nghi, vì không tin tưởng lời nói của Cừu Thiên Hiệp là đúng.

Cừu Thiên Hiệp thành thật đáp:

- Việc này chỉ mong đại sư tin tưởng chứ riêng vẫn tôi chẳng dám dối lòng.

Ngộ Phi sư đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia thần quang êm dịu, rất lâu đại sư mới cất tiếng thở dài não ruột nói:

- Thôi được hiện tại chúng ta hãy trở lại chùa, mong tiểu thí chủ hãy lượng thứ cho đệ tử chúng tăng, vì chúng là những người không hiểu thí chủ... Và chớ nói lộ việc này.

Từ ngôn ngữ đến hành động của Lão hòa thượng khiến Cừu Thiên Hiệp như bị rơi vào sa mù, một áng mây mờ nghi vấn phủ kín cơ não của chàng, từng cơn thắc mắc đánh vào tâm linh đầu não làm cho Cừu Thiên Hiệp thộn người như bức tượng sành.

- Tại sao đại sư lại dắt ta ra khỏi vòng thành Thiệu Lâm tự? Tại sao chỉ hỏi một câu hỏi không đâu? Lão sư đương nhiên là vị chủ trì môn tại sao lại căn dặn ta giấu những lời vừa nói? Có gì cơ ky, có gì đáng ngại đâu? Giờ này trở lại chùa hay đi đâu? Tại sao tỏ vẻ sợ người hay biết... lạ thật?

Ngay lúc đó, Ngộ Phi đại sư rún mình vọt lên cao, sánh như lúc ra khỏi chùa, thân pháp bá' y giờ lại nhẹ nhàng và mau lẹ hơn, tựa như áng mây nổi, bay lượn dưới ánh thiếu quang, không gây ra một tiếng động nhẹ nào...

Cừu Thiên Hiệp trở khinh thuật bám sát theo đuôi, nửa bước không rời lão sư.

Ngộ Phi đại sư không vào cổng trước mà vượt ngõ sau chùa, đi xuyên qua cảnh vườn rau, lại đi nép mình dưới hàng trà, lẩn nhanh vào chùa. Lão sư là vị chương môn của nhà chùa nên biế' t rõ lố' i nào tránh khỏi tai mắ' t của tăng chúng dễ như trở tay. Quả nhiên trên đường đi không thầ' n hay quỷ không biế' t, chỉ chớp mắ' t đã đế' n phía dưới chân lầ' u Tàng kinh.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên vô kể, nhưng không dám mở lời hỏi một câu nào, chỉ âm thầ' m lặng lẽ nố' i gót theo sau lưng Ngộ Phi đại sư, như một bóng mờ.

Ngộ Phi đại sư đế' n dưới chân lầ' u Tàng kinh lại không xô cửa chính vào, mà lầ' n đế' n bên góc lầ' u ngay ô' ng máng xô' i nước, hai tay bám nhẹ mà leo lên thoăn thoắ' t, lại trèo cửa song bước vào trong lầ' u Tàng kinh... Cừu Thiên Hiệp vận dụng cả công phu theo sát một bên... Cả hai đã thi triển môn khinh công, đế' n nổi bụi không rơi, gió không lay, nhẹ như miế' ng bông gòn rơi trên tuyết' t.

Bên trong Tàng kinh lâu là gian phòng rộng rãi thênh thang. Kệ ngang, tủ đứng, dụng dựa theo bố' n bức tường san sát. Bên trong tủ kệ chưa toàn là kinh sách, từ loại kinh cổ lỗ cho đế' n loại sách hiện kim, đầ' y đầy những pho kinh giấ' y bạch đã ngả màu vàng như màu giấ' y bảng làng Chu Thượng, cũng có những pho tuyệt đẹp, in bằ' ng thạch bản nét chữ mạ hoàng kim vàng óng ánh, thực chẳng khác nào một thư viện của một xứ nhỏ. Ngộ Phi đại sư hướng dẫn Cừu Thiên

Hiệp xem qua những tủ đựng kinh sách, sau cùng đến một ngăn tủ chia ra ba học, có in chữ nê-kim. Đại sư chỉ vào ba học tủ bảo:

- Thiếu hiệp! Đây là ngăn tủ chứa ba bộ quý thư của bản tự. Một là Đạt Ma dị tiếu kinh, hai là Kim cang chân kinh, còn bộ thứ ba đã mất là Thượng thừa Hoa pháp chân kinh.

Vừa nói dứt, Ngô Phi đại sư lôi trong học một và học hai ra hai bộ kinh, còn học thứ ba chỉ là cái học rỗng tếch Thượng thừa Hoa pháp chân kinh đã mất tự bao giờ, đôi mắt già nua của vị sư già long lanh vài ngấn lệ, lão trầm tư mặt tướng một cách thê lương.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt sâu u não của đại sư thật lầy làm khó nghĩ, bất giác cũng buồm lầy, lại thẫn thờ nói:

- Góm thật! Kẻ nào vào đây phải tay công lực phi thường mặt gan chẳng nhỏ.

Ngô Phi đại sư nhếch môi cười đau khổ, lại dùng giọng bí mật hỏi:

- Này thí chủ! Người có biết ý ta dẫn người đến đây để làm gì không?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên lắc đầu:

- Vãn hạ không rõ được!

Ngô Phi đại sư lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn chàng sững sờ đoạn từ từ nói:

- Tầng kinh lâu từng thượng này, trừ chương môn và người đệ tử khản thử ra, không một ai được vào đây cả... Hôm nay tiểu thí chủ đến đây là người thứ hai...

Cừ Thiên Hiệp lầy làm lạ hỏi:

- À! Vậy người thứ nhất là ai?

Ngô Phi đại sư mỉm cười thân nhiên nói:

- Tự nhiên là vị đã lầy quyề`n Thượng thừa Hoa pháp chân Kinh là người thứ nhất.

Cừu Thiên Hiệp nghe đỏ mặt, vừa chép miệng nói thầ`m:

- Chính mình giờ này còn nhiề`u câu hỏi.

Do đó chàng lăm bằm nói:

- À... ra thế`! Phải... đây!

Ngô Phi đại sư lại nói tiế`p:

- Khi mấ`t chân kinh, tuy lão nạp và sư đệ Ngô Minh đã lên đầ`u quan sát, nhưng chỉ có lão nạp nhìn thấ`y một phầ`n chứng cứ, còn sư đệ Ngô Minh vì tâm thầ`n rồ`i loạn, không phát giác được gì.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lầ`y làm mừng rỡ bèn vô`n vấ hỏi:

- Nế`u như thế`, tiề`n bồ`i đã biế`t kẻ nào là thủ phạm đây chứ?

Ngô Phi đại sư điề`m đạm cười bảo:

- Cũng không chắ`c lắ`m.

Cừu Thiên Hiệp như rơi vào trận sa mù khói tỏa, liề`n mơ hoảng nói:

- Tại sao thế` đại sư!

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ trang trọng nói tiế`ng:

- Vì hắ' n có để lại dấ' u vế' t, song ta chưa dám quả quyề' t chỉ vì... vì...

Cừu Thiên Hiệp rấ' t nôn nóng một là háo kỳ, hai là chưa rõ ai là thủ phạm, bèn hỏi nhanh:

- Đại sư có thể cho tại hạ, xem thử chứng tích đó được chẳng?

Ngộ Phi sư mỉm cười điề' m đạ' m nói:

- Tiểu thí chủ là tay lịch duyệt giang hồ' , tư tưởng phong phú, may ra người nhìn biế' t chứng tích đó là của ai?

Cừu Thiên Hiệp cả thẹn, khiêm nhượng tiế' p lời:

- Xin Đại sư chớ cười, chỉ vì vãn hạ nóng lòng muố' n biế' t câu chuyện ra sao, chứ làm gì bắ' ng được môn hạ của đại sư.

Ngộ Phi bước lầ' n ra cửa đưa mắ' t nhìn vào cỏi mông lung, bắ' ng giọng nói cực kỳ nghiêm trọng bảo:

- Nay thiế' u hiệp, việc này lão nạ đã cô' giấ' u bốn môn đệ tử, nế' u chúng nghe được, lại sợ chúng không chề' ngự được nội tâm vong động, mà phá cả giới luật của nhà chùa, nhưng điề' u cô' t yế' u là muố' n tránh vận kiế' p sát, sẽ xảy ra bắ' ng cách bá' t đắ' c dĩ... Vậy lão nạp câ' u xin tiểu thí chủ. Sau khi xem xong chứng tích, trước khi chứng tích này được minh định của ai, do ai? Thì tiểu thí chủ phải hứa với lương tâm là không nên đề' cập việc này bá' t luận với người nào... nế' u thí chủ làm được như thế' , là thí chủ đã miễn cho lão nạp sự thương tâm thô' ng khổ đời đời...

Cừu Thiên Hiệp cúi đầ' u lặ' ng lế, không rõ có lý do gì kỳ bí mà đại sư dùng những lời lẽ quá chân trọng, nên cùng kính đáp:

- Đại sư đã có lòng hậu đãi, văn bô' i há không có chút thiện tâm hay sao, những lời tiề' n bô' i đã dạy, văn bô' i tự ráng lòng không nói lộ ra nửa tiề' ng. Trừ phi việc này đã rõ ràng trước công luận...

Ngộ Phi đại sư gật đầ' u nói:

- Lão nạp trọn tin tiêu thí chủ!

Nói xong, đại sư bước lùi hai bước đưa nắ' m tắ' m màn bắ' ng lụa vàng treo trước cửa song được cuố' n lên rắ' t cẩn thận, sau cùng đại sư lên tiề' ng bảo:

- Đây là tắ' m màn cửa song che cản ánh sáng rọi phòng để hơi nóng mặt trời khỏi làm vàng kính sách và gió không cuộn bụi thổi vào làm bẩn cả sách kinh!

Cừu Thiên Hiệp hơi khó chịu nói thầ' m:

- Hiện giờ không phải lúc nói chuyện câ' p bách hay sao? Tại sao đại sư đem chuyện mừng màn ra nói, vô lý thật, hay là tâm lý đại sư bị nhiề' u sự kích thích, nên mấ' t cả bình tĩnh của tâm hô' n chẳng.

Ngộ Phi đại sư nhìn chàng mỉm cười nói:

- Lúc lão nạp lên lầ' u xem xét, thì bức màn còn buông tỏa trước song, nhân đó lão nạp mới để ý thắ' y vế' t tích còn ghi trên bức màn, thuận tay lão cuố' n lại vắ' t lên, những vế' t tích và nét bút còn ghi rõ trong bức màn này.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên kinh ngạc:

- À! Nguyên lai như thế' !

Chàng vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư đưa tay kéo màn cho buông tỏa xuố' ng cửa song, vừa thuận miệng bảo:

- Đây, thiêu hiệp hãy xem, đó là chứng tích của kẻ vào đây.

Cừu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy giòng chữ in lõ lõ trên tấm màn, gương mặt chàng biến nhanh màu xám xịt, quả tim đập liên hồi, tai ù mắt loạn toàn thân run lên bần bật muốn ngã.

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

Khách hào bồng lại chùa xưa

Nhìn lên bức vách reo phong gập ghềnh song cửa, ba chữ Cừ Thiên Hiệp được in sâu dưới lớp tường vôi. Có lẽ người khắc ba chữ này bằng mũi kim nung lửa hay ngọn thiêu hương, nên những nét chạm phá lảng nhảng tựa vết cua bò trên bãi cát, song trông thật rất tỏ tường từng chữ một.

Cừ Thiên Hiệp kinh ngạc vô hô ỉ chàng giương đôi mắt tròn xoe nhìn trần trố ỉ, qua giây phút sững sờ, chàng mới bước đến cạnh Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Đại sư! Có lẽ đại sư ngộ nhận việc này do tại hạ gây ra ư.

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ nét mặt hiên hòa vừa êm giọng bảo:

- Không phải thế đâu. Thiêu hiệp! Bởi lão tăng biết rõ việc này không do thiêu hiệp gây ra, cho nên lão mới đưa thiêu hiệp đến đây, để mục kích cho tường tận.

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ xúc động, chàng vòng tay cung kính xá đại sư vừa run giọng:

- Xin đa tạ đại sư có lòng...

Ngộ Phi đại sư khoát tay, ngắt lời:

- Thiêu hiệp! Theo sự văn kiến nhận xét của bần tăng, thì trong giới võ lâm ngày nay, đã đến tuân tận mật, vận kiếp sát đã ung đỏ bốn phương trời, các nẻo giang hồ đầy dẫy cạm nguy bấy nạn nhưng khổ thay, bao nhiêu nguy cơ ách vận đều đổ vào mình thiêu

hiệp, khiến cho bà n tăng ái ngại muôn phần, nên bà n tăng có một lời khuyên thiêu hiệp hãy cố gắng nhẫn nại đôi phần.

Cừu Thiên Hiệp chớp mắt nhìn trời, bằng giọng nói chua chát buồn não:

- Đại sư! Chẳng phải tại hạ dám buông lời cuồng vọng nhưng tại hạ sẽ lột mặt nạ tên giả danh đội lốt tại hạ đã gây ra thảm họa này...

Ngô Phi đại sư thở dài không đáp. Thân mình lão tăng đứng yên như pho tượng Đà Lam, song hữu chuông giờ cao vừa phẩy nhẹ vào ba chữ Cừu Thiên Hiệp khắc trên vách một cơn gió thổi mạnh xoáy vào tường, cuốn bay vô số phần bụi đục ngầu như đám sa mù trong buổi sớm tiết Trùng Đông. Ba chữ Cừu Thiên Hiệp bốc thanh hơi khói và tiêu biến dưới lớp bạch trăn.

Chính vị chuông môn đời thứ ba mươi sáu phái Thiêu Lâm đã dùng môn nội lực chân truyền mà xóa tan đi dòng tự tích.

Ngô Phi đại sư nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ kinh ngạc liền mỉm cười bảo:

- Đây thiêu hiệp, môn pháp bà n tăng vừa thi triển toàn phái Thiêu Lâm không một ai hiểu được, thiêu hiệp chẳng nên quan tâm lắm làm gì?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đại sư! Vì sao lại để mất pho Thượng Thừa Hoa Pháp chân kinh.

Ngô Phi đại sư mỉm cười cơ khổ:

- Bà n tăng sẽ cố hết sức mình tìm lại, chẳng dám làm phiền thiêu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy Ngô Phi đại sư đang khổ tâm đến cùng tột, cũng bởi pho Tượng thừa Hoa pháp chân kinh là vật trấn môn chí quý báu của tông phái Thiêu Lâm nay đã mai một mất đi thực không phải là chuyện nhỏ; vì nó có hai điểm tác dụng vô cùng trọng đại, một là pho chân kinh nhờ lợi vào tay bọn người ngoại đạo tà ma, thì toàn giới võ lâm sẽ nhận lãnh một kiếp vận vô cùng thảm khốc. Hai là pho chân kinh bị mất đi, sẽ làm suy giảm uy tín danh dự của phái võ Thiêu Lâm đã có trên ba mươi sáu đời truyền thống.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ đến đây, vội ngược mắt nhìn Ngô Phi đại sư nói:

- Đại sư hãy an lòng, tại hạ tự nguyện tìm cho được bộ chân kinh, song tại hạ chẳng động đến kiếp sát và quyết chẳng để tổn thương đến danh dự của quý tự.

Ngô Phi đại sư chấp tay trước ngực, vừa nhộm niêm:

- A Di Đà Phật! A Di Đà Phật.

Bấy giờ trăng lặn sao mờ, góc trời đông ứng hừng trong tương tự như chiếc khăn hồng nhợt nhạt quàng dài dưới chân trời xa tím.

Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Ngô Phi đại sư nói:

- Đại sư, ngày đại hội trên Hương Lô Phong, mong đại sư gắng mà chủ tọa buổi hội được công minh, riêng tại hạ sẽ làm phiên đại sư đây.

Ngô Phi đại sư đưa mắt nhìn chàng dịu giọng:

- Thiêu Hiệp, cũng nhớ lưu tâm, ngày hội Hương Lô Phong, gắng quan sát sự biến chuyển trên gương mặt của bản tăng mà hành động, và nên nhớ hãy lấy sự nhẫn nại làm đầu.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ:

- Xin vâng lời đại sư.

Ngộ Phi đại sư lại tiếp tục niệm một tràng Phật hiệu vừa nhẹ giọng:

- A Di Đà Phật! Bà n tăng xin tạ ân trước.

Vừa dứt lời, cả hai đồng nhún mình nhảy lên cao, hướng về Vân Hiên mà đi thẳng tới.

- Về đi! Về đi! Ta được Ngộ Phi nói rõ rồi!

Vân Hiên Trung, tiếng người huyền não phá tan bầu không khí tĩnh mịch u nhân, một giọng nói to như chuông đồng vang lên, đượm đầy vẻ kiêu căng hách xược.

Thực là một quái lạ hi hữu, vì mấy trăm năm nay có ai dám đến vùng đất Cao Sơn làm huyền não như thế đâu? Thế mà, hiện giờ lại có người dám đứng trước Vân Hiên Trung gọi đích danh cả vị chương môn Thiệu Lâm tự âm ỉ, khiến cho mọi người chấn động cả tâm can.

Ngộ Phi đại sư còn lơ lửng giữa khoảng không, đã quát vọng xuống:

- Hừ! Các ngươi là ai?

Lúc này Cừu Thiên Hiệp đã theo sát Ngộ Phi đại sư như bóng với hình, cả hai nương theo đà gió hạ nhẹ thân mình xuống trước công Vân Hiên Trung.

Giữa tràng viện Vân Hiên Trung, lúc bấy giờ số người tụ tập khá đông.

Cừu Thiên Hiệp quét nhìn khắp nơi, chỉ thấy Nhan Như Ngọc đứng giữa, cạnh bên là một người trung niên hán tử mắt hổ râu xồm, đầu trăn không mũ mào, mặt hằm hằm như sư tử miệng rộng nham hổ, đôi mắt đảo lia phát ra những tia nhìn man dại, tay tả cầm cây Triêu thiết hốt đưa trước bụng, và giận dữ. Đứng kề bên hấn là tên Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh thủ tọa hộ pháp của Huyết Quan Giáo.

Tất cả chư tăng của Thiêu Lâm tự đứng dồn trong một góc người đều cao cao mặt nhăn mày tỏ vẻ khó chịu và phẫn uất bô hô.

Ngộ Phi đại sư và Cừu Thiên Hiệp cả hai bước lên vào viện. Phàm Tịnh vị tăng trưởng Thiêu Lâm tự, hướng dẫn chúng tăng đánh lễ ra mắt Ngộ Phi đại sư vừa cung kính thưa:

- Bạch chúng môn! Có Huyết Quan Giáo chủ viếng bản tự! Xin...

Ngộ Phi đại sư khoác tay, gạt đầu và bước nhanh đến trước hai bước ngang Cừu Thiên Hiệp vòng tay hướng vào tên trung niên hán tử hành lễ:

- Di giáo chủ, đại giá đến đây, bản môn chưa nghênh tiếp thực là có lỗi muôn phần, xin giáo chủ lượng thứ!

Huyết Quang Giáo Chủ Thôi Mệnh Diêm La Di Đại Cương tức là trang hán tử trung niên này, hấn tỏ vẻ hống hách vô cùng tay vuốt râu hàm én, mắt trợn trừng chiếu ra những tia nhìn điện quang rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, tuyệt nhiên không đáp lễ hay không trả lời câu nói của Ngộ Phi đại sư.

Một lúc lâu, Di Đại Cương mới quay sang Ngộ Phi đại sư nhếch mép cười khinh mạn, bảng giọng nói kẻ cả bảo:

- Hừ! Thiế' u Lâm tự thật là một danh môn chánh phái, quả nhiên khác hẳn các môn phái khác khá nhiề' u!

Giọng nói của hã' n đầ' y mỉa mai, vô lễ, khiế' n người lành cũng khó nhìn được.

Chúng tăng của Thiế' u Lâm tự, người người đề' u tái mặt khí giận xung thiên, họ muố' n ra tay sửa trị tên Dị đại Cương vô lễ, Cừu Thiên Hiệp nghe qua rấ' t tức bực, chàng muố' n động thủ, nhưng sức nghĩ đây là Thiế' u Lâm tự mà chàng ở vào địa vị khách tân, nên khó ra tay được.

Ngộ Phi đại sư là một bậc đại đức chân tu tâ' m lòng nguội lạnh, vẫn giữ vẻ mặt hiề' n lành mỉm cười nói:

- Giáo chủ đã dạy như thế' ! Nhưng không rõ lý do gì? Xin cho bầ' n tăng biế' t qua.

Thôi Mệnh Diêm Ca Dị Đại Cương nghe qua gắ' n giọng:

- Hừ! Ta muố' n hỏi ngươi!

Ngộ Phi đại sư điề' m nhiên hỏi:

- Bầ' n tăng, xin hầ' u nghe Giáo chủ!

Thôi mệnh Diêm La Dị Đại Cương, vênh mặt tỏ vẻ tự đắ' c, tay hữu giờ cao Triề' u thiên hô' t quay một vòng tròn đoạn câ' t tiế' ng cười hô hô' , bảo:

- Cuộc hội Đoan Ngọ do ai chủ trương và xế' p đặt?

Ngộ Phi đại sư vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Chính bầ' ng tăng đứng ra chủ tọa buổi hội!

Thôi Mệnh Diêm La đại Cương giương đôi mắt rực hung quang nhìn bức đại sư, hỏi tiếp:

- Còn những ai nữa?

Ngộ Phi đại sư cười nhẹ:

- Còn rất nhiều đại diện cho Cửu Đại Môn phái!

Dị Đại Cương bữu môi:

- Xì!

Đoạn hắ n nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, hỏi tiếp:

- Cửu đại môn phái? Chẳng nhẽ ngoài Cửu đại môn phái ra, không còn nhân vật nào ư?

Cửu Thiên Hiệp và tăng chúng thấy hành động của Dị Đại Cương quá ư vô lễ, tất cả đều run lên toan nhảy tới trước, riêng Cửu Thiên Hiệp nhanh nhẹn bước sân đến hai bước. Ngộ Phi đại sư khoắc tay ra hiệu đứng im, vừa điềm đậm nói:

- Anh hùng trong thiên hạ kẻ sao cho xiết, nói sao cho cùng, võ lâm hào kiệt khích chẳng tới, mời không lại rất nhiều.

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương bước tới trước một bước và rõng to:

- Nếu sự thật là thế, tại sao ngoài chín môn phái lớn ra, còn những người khác lại chẳng mời vậy?

Ngộ Phi đại sư bỗng nhiên đổi thái độ. Lão tăng ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói trầm hùng tiếp:

- Những nhân vật cao thủ khác! Bà`n tăng đâu dám mạo muội mời!

Thôi Mệnh Diêm La Đại Cương câ`m cây Triê`u thiên hồ`t gio cao và nặng giọng:

- Khéo vờ! Ngụy biện!

Ngộ Phi sư vẫn giữ nguyên gương mặt từ tường như củ, nhưng giọng nói lại cao giọng hơn:

- Di giáo chủ! Bà`n tăng nào có gì để ngụy biện? Sở dĩ bà`n tăng chỉ mời có Cừu đại Môn phái là vì: Chín môn phái này có giao ước với bản tự từ lâu đời, lâ`y bức tượng “Bích ngọc cổ Phật làm vật đính ước, bởi vậy tượng Bích ngọc cổ Phật chỉ liên hệ đế`n những khách đồ`ng minh, chứ đồ`i với chư anh hùng hào kiệt võ lâm, mấ`y ai chịu tuân giữ, do đó lão tăng chẳng dám cuô`ng vọng, đưa tượng Bích Ngọc cổ Phật khích mời!

Những lời nói ngắ`n của đại sư bao hàm đủ ý nghĩa, khiê`n thôi mệnh Diêm La Đại Cương cúi đầu nghĩ ngợi: Vê` người không mời mà đế`n và lại, nê`u đế`n đây tấ`t nhiên phải chịu phục tùng theo lệnh Phật điệp Bích Ngọc cổ Phật hay sao? Cho nên trong lúc nhấ`t thời Huyê`t Quan Giáo chủ nín lặng không tìm ra câu nói nào chố`ng trả được.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên thấ`y thê` cười nhạt:

- Thực là Đuôi thỏ đầu hùm!

Thôi Mệnh Diêm La Đại Cương đôi mắ`t không rời Ngộ Phi đại sư, nặng giọng hỏi:

- Ngộ Phi đại sư! Các người và Cừu đại môn phái bày cuộc hội ra để làm gì?

Vừa nói lão lại đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp như ngẫm hỏi là ai?

Ngô Phi đại sư hiểu ý cả cười đáp:

- Cuộc hội tại Hương Lô Phong ai ai cũng rõ, còn vị thí chủ đây là Cừ Thiên Hiệp!

Thôi Mệnh Diêm La, Dị Đại Cương nghe qua, mắt hồ ng lộ trắng, nặng giọng quát:

- Hừ! Hay lắm vị này là Cừ Thiên Hiệp đấy ư?

Vừa nói dứt Dị Đại Cương nhìn vào Cừ Thiên Hiệp trùng trùng tựa hồ muốn nuốt sống chàng. Lúc đầu, Cừ Thiên Hiệp đã có ác cảm với Dị Đại Cương qua những lời hồ ng hách chàng đã toan thẳng tay sửa trị rồi, bây giờ Dị đại Cương lại gọi xách khố tên tộc mình, chẳng khác nào lửa cháy ché đầu thêm, khiến Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên bước sấn tới trước ba bước và cất tiếng quát:

- Cừ mỗ đây! Ngươi muốn nói gì chứ?

Ngô Phi đại sư sợ hai người giáp mặt, chỉ một vài lời nói không hợp cũng đủ xảy ra cuộc tiêu di kiếp vận cho các giới võ lâm, và cuộc đại hội trên Hương Lô Phong sẽ để lại cho võ lâm tiếng cười mai mỉa muôn đời.

Ngô Phi đại sư vừa nghĩ thế, nên vội bước sấn tới đứng trước mặt Cừ Thiên Hiệp vừa cất tiếng trả lời Dị Đại Cương hâu phá tan sự hiềm khích cả hai:

- Dị Giáo chủ! Nguyên giới giang hồ hành hiệp, thường xảy Trại Đôn Dương lắm chuyện nhảm lẫn vì những lời vô cớ không đầu, vì thế bà n tăng và Cừ đại môn phái lập thế quyết chẳng tin lời đồn

bịa, cả Cừu Thiên Hiệp hội nhau tại Hương Lô Phong, một là lập ước, hai là giải thích chuyện tỵ hiềm lúc trước!

Thôi Mệnh Diêm La cười khẩy tiếp lời:

- Ngộ hòa thượng, ngươi và Cừu đại môn phái bảo nhau bất động, để cho hắ n an nhiên tự tại hay sao?

Cừu Thiên Hiệp lửa giận phùng, không thể nào nhẫn nại nổi, ngắt có Ngộ Phi đại sư đang đứng trước mặt, chàng hét to một tiếng lắ y tay chỉ ra ngoài ven rừng, quát to:

- Di Đại Cương! Chúng ta đi ra ngoài!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương hơi rúng động toàn thân, hỏi lại:

- Ngươi bảo đi đâu chứ?

Cừu Thiên Hiệp rồ ng lên như hổ đói:

- Dị Đại Cương, Cừu mỗ tuy bất tài, nhưng hôm nay quyết lãnh giáo Huyề t Quan Giáo chủ vài chiêu tuyệt học!

Thực là chỉ danh đồ i diện, mở cửa thắ y trời cả hai sắ p diễn một trường ác đắ u. Nhưng một việc quá bất ngờ Dị Đại Cương không lộ vẻ gì tức bực chỉ nhề ch môi cười bảo:

- Huyề t Quan Giáo chủ làm gì có võ công tuyệt học!

Cừu Thiên Hiệp quá ức lòng, hét to như sắ m:

- Nề u ngươi biề t mình như thế ! Tại sao lại còn dùng những lời nói dã man để bức xách kẻ khác?

Thôi mệnh Diêm la Di đại Cương vẻ mặt lạnh như tiền, bả`ng giọng nói trên:

- Ta chỉ khích xung ngươi thôi!

Cừu Thiên Hiệp cơn giận đén tốt độ, trái lại chàng phá lên cười sặc sụa, trong tiếng cười này chàng có ý vận dụng nội lực phát huy ra thanh âm, nên tiếng cười của chàng có một âm điệu chất tai, cao giọng như cộp beo rồ`ng gầ`m.

Tăng chúng của phái Thiêu u Lâm nghe qua biế`n sắ`c tắ`t cả đé`u vận nội lực chố`ng ché`.

Di Đại Cương nghiêm sắ`c mặt, lão không ngờ một chàng thiêu u niên mà công phu nội lực sung mãn đén bậc thượng thừa như thế, khiế`n lão đứng nhìn Cừu Thiên Hiệp sững sờ.

Cừu Thiên Hiệp nín tiếng cười và nhìn thẳng vào mặt Di Đại Cương lớn tiếng:

- Hay lắ`m, ta sẽ chờ ngươi tại triề`n núi bên ngoài!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hàng ba trượng, và nhẹ nhàng như cánh nhạn, nháy mắ`t đã vọt ra khỏi cổng chùa. Khiế`n mọi người có mặt tại trường đé`u buộc miệng khen to:

- Hay tuyệt!

Ngộ Phi đại sư đưa đôi mắ`t từ bi nhìn khắ`p chúng tăng tại trường, bả`ng giọng nói êm trầ`m bảo:

- Các ngươi hãy về` tăng xá!

Thôi Mệnh Diêm La Di Đại Cương chẳng dám chậm trễ, hắ`n không đáp lời Ngộ Phi đại sư, mà giơ tay ra hiệu cho Kiêu dương Tán

Lôi thanh Minh đi theo. Đồng thời hắ n quay mặt nhìn Hồ ng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bảo:

- Sư muội! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc gật đầu không đáp, thân mình nàng như cánh chim bạch yến, rún mình bay nhẹ khỏi bờ tường đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp sau khi ra khỏi chùa Thiê u Lâm chỉ một hơi dài chàng đã chạy đến một vùng đất bằng phẳng, đứng nghỉ ngơi đôi mắt chăm chú nhìn về hướng chùa Thiê u Lâm tự. Bỗng chàng nhận thấy từ xa bay đến một bóng người ốm nhỏ nhanh nhẹ vô cùng, chàng toan mở lời hỏi.

Nhan Như Ngọc đang chạy như bay đã lên tiếng trước:

- Thiê u hiệp, sư ca của ta tính tình nóng nảy, nói năng hồ đồ, người nên dùng lời nhỏ nhẹ may ra thắ ng sư ca ta, nếu gây ra ẩu đã khó mong ai thắ ng phụ!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, cau mày hỏi lại:

- Ai là sư ca của nàng?

Nhan Như Ngọc chớp đôi mi liễu, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp nhỏ:

- Dị Đại Cương đó!

Cừu Thiên Hiệp sậu mặt, bằng giọng nói gay gắ t:

- Nàng bảo sư ca nàng thắ t thô qua những lời nói vừa rồi ư? Nàng bảo ta phải đầu dụn với hắ n ư! Cừu mỗ chưa bao giờ biế t làm lành!

Lời nói chưa dứt, Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh đã đến trước mặt chàng, kẻ đó là Dị Đại Cương.

Dị Đại Cương vừa chầm gót trên thảm cỏ, đã vội đưa tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói:

- Trông chẳng đánh chẳng kêu, lời không bàn không rõ, ta với ngươi cần bàn một câu chuyện!

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Gã họ Dị, ta không có bàn cãi với ngươi, muốn động thủ hãy tiếp chiêu.

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc ra hiệu, và cất tiếng nói to:

- Chuyện thứ nhất ta muốn nói là ngươi hãy giao lại quyển Thiệt thư.

Cừ Thiên Hiệp cười to ngắt lời:

- Không dễ gì. Muốn thêm ngươi hãy trả mạng dưỡng phụ ta trước đã!

Dị Đại Cương phá lên cười như điên dại:

- Hắn hận không lột được da ngươi, uống không được máu người thêm mà cam tâm lấy hắn thờ là dưỡng phụ, và còn hơn thêm nữa thay hắn báo thù? Hi...hi... đời sao có chuyện lạ thế!

Cừ Thiên Hiệp giận tím mặt, chàng gất lên như sấm:

- Voi bắt voi, ngựa bắt ngựa, mỗi người mỗi ý khác nhau có thù chẳng trả không quân tử, có mang ân chẳng đáp áy tiểu nhân. Gã họ

Dị đừng khua môi múa mép. Là tráng sĩ ta muố n người hãy tiế p chiêu.

Dị Đại cương giơ cao Triều thiên hô t và nạt to:

- Người muố n thế càn hay!

Không ngờ cây hô t vừa quay một vòng, Kiêu dương Tán Lôi thanh Minh đã bước sâ n đế n trước, vòng tay hướng vào Dị đại Cương nói to:

- Giáo chủ! Xin giáo chủ để cho thuộc hạ tiế p hắ n vài chiêu sô .

Cừu Thiên Hiệp trong thâm tâm muố n thử sức với một cao thủ đệ nhấ t Huyê t Quan Giáo chủ, bắ t ngờ bị Lôi thanh Minh nhảy ra gánh vác chàng quá bực, cười nhạt!

- Tướng bại trận, có chi là dũng! Chẳng nên xưng hô cho nhục.

Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh cả giận rô ng lên â m ỉ, tay hữu hắ n rút nhanh món binh khí dắ t sau lưng tên là Kiêu Dương Tán ra (đắ y là cây lọng nhỏ kiể u dù đi mưa) hắ n giương lên phát ra một tiế ng “bung” sáu mươi bô n cây kèo bo hình “nắ m” quay đi một vòng tròn tỏa muôn đạo kinh phong như gió bão:

Lôi Thanh Minh vừa giận vừa then quát to:

- Câm mồ m người lại! Lầ n trước vì lắ y lệnh đổi lệnh nên bốn Jô pháp tha thứ cho người tính lại sô người chưa vắ n lắ m! Hôm nay ta chỉ sợ mạng sô người khó thoát nữa rô i!

Vừa nói dứt, cây lọng Kiê u Dương múa đi vùn vụt, tỏa ra một vằ ng hào quang, lạnh kinh người, khí thế như muôn ngàn mũi tên truy thủ.

Cừu Thiên Hiệp toan dùng song chưởng chố'ng trả, nhưng chàng lại nghĩ chưởng lực là một môn đánh bắ'ng da thịt làm sao chố'ng nổi sắ't thép, nên chàng lôi Khô' trúc thánh kiế'm. Đạo hoàng quang của Kiều Dương Tán càng xáp đế'n gầ'n, luồ'ng dịch phong xé không khí phát ra những tiế'ng ào ào dữ' sợ.

Cừu Thiên Hiệp giơ cao cây kiế'm trúc quắ't nhẹ vào khoảng không hai cái, một đạo hoàng quang vàng hực sáng mắ'y trượng xa.

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong thắ'y cả kinh, thắ'n sắ'c thay đổi rắ't nhanh trên gương mặt cả hai.

Cừu Thiên Hiệp nắ'm chặt đố'c kiế'm trên tay, cao giọng to:

- Động thủ!

Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương vội bước nhanh tới trước, lớn tiế'ng hỏi:

- Có phải người đang cắ'm trên tay cây Hô'n kim thắ'n kiế'm hay chẳng?

Tiế'ng nói của Huyế't quang giáo chủ quá lớn và đượm vẻ lo âu, khiế'n Lôi Thanh Minh hơi chột dạ, vội ngưng múa cây lộng Kiệu dương, mà đưa mắ't kinh nghi nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi lại:

- Hô'n Kim thắ'n kiế'm phải chẳng?

Cừu Thiên Hiệp cười ngắ't đáp:

- Tại hạ chẳng hiểu Hô'n Kim hay Hô'n Ngân gì cả! Tại hạ chỉ biế't thanh kiế'm này nó không đúc bắ'ng thép, chẳng luyện bắ'ng gang, cũng không phải sắ't, cũng không phải vàng, mà nó chỉ là một cành trúc khô, một thanh kiế'm trúc.

Lôi Thanh Minh lấy làm lạ, đưa mắt nhìn kỹ, nhận thấy thanh kiếm hình thù rất cổ quái, nhưng nhìn kỹ thấy rõ từng lông một của cánh trúc vàng, rõ là cây kiếm bằng trúc sau khi quan sát, tâm thần trấn định lại, Lôi Thanh Minh liền vừa cử cây kiếm dương tán vũ lộng lên thứ hai, vừa cười khinh mạn:

- Hừ! Đồ ma óc có quỷ, tiểu tử hãy tiếp chiêu!

Kiếm dương tán giương lên lên thứ hai, sáu mươi tư chiếc kẻo sắc, nhanh sắc không thua gì sáu mươi bốn ngọn đao trùy thủ từng chiếc kẻo tỏa ra một đạo cương phong, tỏa ra như một rừng gươm, úp chụp vào người Cừu Thiên Hiệp.

Xin nhắc lại, Huyết Quan giáo tuy không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, nhưng Huyết Quan giáo lại là một đại bang hội rất to, các giới lực lâm đều nỗ lực và thần phục, tuy chưa ra mặt minh chủ, nhưng người ba tỉnh giang hồ hào khách đều nắm gọn trong vòng lưới của Huyết Quan giáo hết nửa phần.

Kiếm dương Tán Lôi thanh Minh là Thủ tọa Hộ pháp, trừ Giáo chủ và Phó Giáo chủ ra, hẳn cũng thuộc vào hạng đệ tam hào kiệt, thì công lực đâu phải tầm thường.

Hôm nay, Chánh, Phó Giáo chủ đều đứng trước mặt, khiến Lôi Thanh Minh hùng chí vũ lộng một chiêu tuyệt học Xích địa thiên lý, cây lộng Kiếm dương quay tít, phát ra âm điệu “ào ào”, tạo thành cơn gió cuốn người, khí thế như ba đào cuộn ngộn.

Cừu Thiên Hiệp nghe hơi gió rất mát, chàng vội đề cao thanh kiếm sử dụng đường thứ 12 là Mạng vận kiếm vừa cao giọng nói to:

- Đến càng hay!

Luồng kinh phong của Kiêu dương tán vừa chụp vào người Cừu Thiên Hiệp.

Bỗng nghe “Kẽng! Đoành, đoành”.

Những tiếng kim khí chạm nhau toét mang tai, bóng người đã lui về vị trí cũ, giữa tràng có bốn người, tất cả đều kêu rống lên kinh sợ, người nào cũng tái mặt, thở ra không ai nói được nửa lời, lặng như hồ nước chết.

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

Trên danh sơn khổ đọi cao nhân

Rất lâu!

Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh nhìn thấy sườn chiế c lộng rơi xuống đất, cây Lộng đã đưa hắ n lên hàng cao thủ võ lâm, ngày nay đã thoát khỏi tay hắ n rơi lả tả, sáu mươi tư cây kẻo lộng đều bị gãy ngang, hắ n không chế ngự nổi sự uất nghẹn, và thất bại chua cay tràn ngập tâm hồn. Bất giác hai dòng lệ nóng chan hòa trên khóe mắt, trên tay hắ n chỉ còn cán lộng trụi, hắ n buông thõng luôn trên đất, quay mặt về hướng đông cúi đầu lạy bô n lạy. Hai giòng lệ chảy như mưa, và câ t tiế ng nói to:

- Đệ tử học tập không tinh, nên làm hư lụy đế n danh dự của sư môn đã ba trăm năm chiế n thắ ng, thì mặt mũi nào còn số ng ở trên đời.

Vừa nói dứt, tả chưởng hắ n quặt ra sau lưng, đánh mạnh vào Thiên linh cái để tự tử, thực là một chuyện ngoài sự xét đoán nên mọi người đều há mồm kinh ngạc..

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong lúc xáp chiế n cả hai đã lui ra đứng ngoài ba trượng, thành thử không kịp cản trở Lôi Thanh Minh.

Cừu Thiên Hiệp vội thu hồ i thanh trúc kiế m, lui ra sau hai trượng.

Ba người thấy rõ Lôi Thanh Minh đột nhiên cử chưởng tự vận, tuy tất cả đồ ng kêu lên, nhưng chẳng ai nhảy ra cản trở kịp.

Ngay lúc đó, một bóng người từ trên cao hạ xuống nhanh như điện xẹt, tay áo rộng màu tro phất mạnh vào cánh tay Lôi Thanh Minh nhấc bổng cánh tay hắn về trước, đồng thời một giọng nói êm trầm vang lên.

- A Di Đà Phật! Lôi thí chủ, hãy lấy thân mình làm trọng, ta phải nhận chân mới được.

Cừu Thiên Hiệp, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc cả ba đồng thời một hơi dài khoan khoái.

Ngộ Phi đại sư hiện ra ngăn trở sự tự tiện của Lôi Thanh Minh, đồng thời tay áo rộng của vị lão tăng nâng bổng Lôi Thanh Minh về phía trước hai bước, một cử động quá nhẹ nhàng, nhưng Lôi Thanh Minh không phản kháng gì cả.

Ngộ Phi đại sư đặt nhẹ bàn tay trên vai hắn, từ tốn bảo:

- Con nhà võ tỉ thí với nhau ta không nên thấy sự thắng bại mà nhụt chí; Lôi thí chủ xuất thân tại danh môn chánh phái, thì việc làm phải chính đại quang minh, ai ai cũng lấy danh dự của sư môn làm trọng, nhưng tự tiện không phải là một phương pháp giúp ta báo ân đáp nghĩa sư môn đâu! Lôi thí chủ hãy nghĩ lại?

Bây giờ, Thôi Mệnh Diêm La Dị Đại Cương cũng bước đến trước mặt Lôi Thanh Minh dịu giọng khuyên:

- Hộ pháp! Cái lỗi mọn này Huyết Quan Giáo thay người nhận chịu, người hãy an lòng.

Cừu Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu kiếm Mạng vận chi kiếm tuy chàng biết uy lực chiêu thức này không nhỏ, nhưng chàng không ngờ chỉ một bước đã hạ ngay Lôi Thanh Minh, và không ngờ Kiêu dương Tán Lôi Thanh Minh quyết định tự tử mau như thế. Do đó nhất

thời Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hối hận phần nào, chàng vội đến trước mặt Lôi Thanh Minh cất tiếng nghẹn ngào:

- Lôi huynh... Lôi...

Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh buông tay áo rộng, Ngộ Phi đại sư, hất vòng tay xá đại sư vừa cung kính nói:

- Đại sư bồ đức cứu lấy mạng này, dù nát thân cũng khó báo trả, Lôi mỗ nguyện đời đời ghi nhớ.

Vừa nói dứt, hất quỳ nhanh xuống đất lạy hai lạy. Sau đó, hất quay sang Di Đại Cương vòng tay thi lễ nói:

- Nhiều năm qua, nương tựa dưới trướng Giáo chủ, lòng này mến cảm vô cùng, xin nguyện ngày sau báo đáp.

Sau cùng hất bước đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, trợn đôi mắt đỏ như trùng tảo vừa nói như thét:

- Họ Cừ! Được người nhượng cho một đường kiếm Lôi mỗ không thể quên ân, nhưng ba năm sau ta sẽ gặp người lần nữa. Nếu người có sợ thì hãy giết ta đi, bằng không... thì người sẽ hối hận sau này!

Giọng nói của hất đầy cảm hờn phần uất, đôi mắt đỏ ngầu lên. Cừ Thiên Hiệp thấy thế, mỉm cười khổ sở bảo:

- Lôi huynh! Nói chỉ những lời này! Chúng ta...

Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh không để Cừ Thiên Hiệp nói dứt, hất rống to lên:

- Họ Cừ! Người không giết ta! Ta phải rời nơi đây tức khắc!

Vừa nói dứt, hất quay mình ra sau, vòng tay vái Ngộ Phi đại sư, Di Đại Cương và Nhan Như Ngọc lại đưa mắt cảm hờn nhìn Cừ

Thiên Hiệp rõ ràng nhanh như cắt hất nún mình nhảy vọt ra xa.

Cừu Thiên Hiệp đuổi theo gọi to:

- Lôi huynh! Lôi Thanh Minh...

Lôi Thanh Minh ngoái đầu lại, nặng giọng hỏi:

- Người hồ i hận đã tha mạng sống ta ư?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu, khổ sở đáp:

- Không phải vậy đâu Lôi huynh ạ! Người muốn đi thì đi, nhưng người hãy dừng lại để cho Cừu mỗ nói vài lời phân biện!

Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh kêu “hừ” một tiếng vừa nặng giọng nói:

- Vô ích! Ba năm sau, nếu Lôi mỗ còn sống và người không chết, lúc đó ta sẽ phân biện, hay giải thích gì... chẳng muộn.

Vừa nói dứt, hất nún nhảy vọt lên cao và trở hết tuyệt kỹ khinh công đi như gió lốc, chỉ nháy mắt mất dạng.

Ngộ Phi đại sư, Dị Đại Cương, Nhan Như Ngọc và Cừu thiên Hiệp nhìn theo hướng “Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh” đến khuất dạng, Bốn người mang bốn tâm sự khác nhau, tuy nhiên mỗi người đều tỏ ra buồn man mác.

Khoảnh khắc sau

Ngộ Phi đại sư thở ra một hơi dài nói:

- Giữa các giới võ lâm tựa hồ cái vạch ân oán nối liền, không bao giờ dứt.

Thôi Mệnh Diêm La Đại Cương liếc nhìn cây Khô trúc thánh kiếm trên tay Cừ Thiên Hiệp cất tiếng bảo:

- Trách vụ của chúng ta, giờ lại ghi thêm một nét bút nữa!

Cừ Thiên Hiệp không vui hỏi lại:

- Tránh vụ gì thế?

Di đại Cương cười lạnh lạnh nói:

- Người bức bách Hộ Pháp của Bồn giáo ra đi, đây không phải một việc hay sao? Bởi vậy ta đã quyết định, lấy danh kiếm dự Huyết Quan Giáo chủ ra tiếp người.

Cừ Thiên Hiệp lòng đau như cắt, phần uất la lên:

- Di Kiệu dương Tánại Cương chính người tự vẽ ra lối thoát, Cừ mỗ tuy bất tài nhưng nguyện hậu tiếp người đến tận cùng!

Di Đại Cương quát to:

- Hay cho tiểu tử! Dám buông lời hô ng hách, thì chớ trách bồn giáo chủ nhẫn tâm.

Vừa nói dứt, Di Đại Cương bước tới trước hai bước, tay hữu giờ cao Triêu thiên Hốt, trầm giọng quát:

- Lại đây! Ta sẽ cố gắng hậu tiếp người vài chiêu tuyệt học.

Ngộ Phi đại sư thấy cả hai tuốt kiếm ra khỏi võ, sợ xảy ra một trường ác đấu, vội vàng bước vào giữa khoát tay nói:

- Nhị vị thí chủ. Trời chưa sáng tỏ, giờ hội tại Hương Lô Phong cũng sắp đến, xin nhị vị nán đợi đông đủ quân họp mặt, lúc bấy

giờ ta sẽ nói ra không muộn. Chẳng gì phải động đến đao kiếm mới hiểu nhau...!

Thôi Mệnh Diêm La Đại Cương ngược mặt cười hô hô bằng giọng nói mỉa mai đáp:

- Đại hội Hương Lô Phong là của Đại sư và Cửu đại môn phái, Diêm La là hàng tà ma ngoại đạo thì sao chen chân vào được!

Ngô Phi đại sư từ tốn bảo:

- Giáo chủ nói chi lời này, chúng ta đều là...

Diêm La cương không đợi đại sư nói dứt, đã lớn tiếng ngắt lời:

- Ngô đại sư! Đại hội tại Hương Lô Phong, bốn giáo chủ sẽ đến dự, nhưng mà...

Vừa nói đến đây, bỗng nhiên hắn nín bật, rồi bước đến trước mặt Ngô Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Ví như đúng giờ, mà Cửu đại môn phái không đến dự hội thì sao?

Ngô Phi cau mày khó chịu, song giữ giọng hiên hòa đáp:

- Lễ tự nhiên là không hội, nhưng bản tăng không tin Bích Ngọc Cô Phật là hư lệnh.

Thôi Mệnh Diêm La Đại Cương cười to như sấm, tiếp:

- Hay tuyệt! Ta sẽ chờ đợi vài giờ nữa xem sao? Và hãy nghe sự giảng luận của quý chương môn thế nào.

Nói đoạn hắn quay sang Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Hội tại Hương Lô Phong nếu không kết quả, ta quyết chẳng chia tay.

Vừa nói xong, hắn vẫy tay gọi Nhan Như Ngọc cả hai bước dấn xuống núi rất nhanh.

Cừ Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, quay sang Ngô Phi đại sư vòng tay nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Hương Lô Phong.

Ngô Phi đại sư vòng tay đáp:

- Trời chưa sáng, Thiệu hiệp định đi đâu?

Cừ Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Tại hạ chỉ đi nhanh sau núi, đợi đến giờ ngộ phó hội.

Ngô Phi đại sư buông bã đáp:

- Bần tăng muốn lưu Thiệu hiệp lại tể tự nghỉ ngơi, nhưng lại sợ những người dự hội chỉ trích, vậy chúng ta gặp nhau vào giờ N....

Chữ “Ngộ” chưa thoát khỏi miệng, thì đại sư đã nín bật, vì trông thấy từ xa chạy như bay đến một người ốm cao, y phục đen tuyền.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy người ấy vội reo to:

- Lão tiên bô i! Quê lão tiên bô i!

Bấy giờ Ngô Phi đại sư mới nhận biết người lạ, ấy là một nhân vật nổi tiếng giang hồ, trong nhóm: Nhất Tăng Nhị Cái, Tam Kiếm Khách người này là một trong hai kẻ cái tên hiệu là: Kim Bảng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm.

Ngô Phi đại sư cũng mừng rỡ không kém, vội cao giọng nói to:

- Quê huynh, không rõ ngọn gió quý nào đưa quý huynh đến Cao Sơn, tề tăng không rõ sớm tiếp nghênh.

Thực là một việc bất ngờ, Kim Băng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm mặt tái như đồ chàm, tay cầm trúc trượng múa vùn vụt, nhấc ngay mặt Cừ Thiên Hiệp giáng xuống, thế mạnh như chớp giạt núi băng.

Cừ Thiên Hiệp không thể ngờ được, khi thầy đầu gây sấp điềm vào má, làm chàng thất kinh, sử dụng ngay thế Lôi ảnh cửu chuyển nhảy tẻo lên cao tám trượng tránh thoát ngọn đòn tột độc của Quê Cung Thiềm.

May cho chàng cái thế Lôi ảnh cửu chuyển là một thế kỳ phách, nếu không, thì dù cho cao thủ có mình đồنگ đa sắ t, cũng khó thoát cây gây đập nát mặt.

Ngộ Phi đại sư rúng động tận đáy lòng, mồ hôi rịn ra ướt trán, lão đứng lặng người như pho tượng, không biết phải xử trí cách nào.

Cừ Thiên Hiệp nhảy tránh ngọn roi tre trí mạng, vội kêu lên như điên:

- Lão tiêngn bô i

Quê Ccung Thiềm đánh trượt đồ i phương, lão nổi giận xung thiên gầm to như hổ rống:

- Lão Hoa tử quyết t móc mắ t ngươi.

Vừa nói dứt, tay lão vung Kim băng, tay hữu huy động trúc trượng, đưa ra một chiêu Hoàn hảo thiên quân đánh vụt vào đầu đồ i phương.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, rú lên một tiếng, rún mình nhảy vọt lên hàng trượng tránh thoát...

Quê Cung Thiềm quá ư tức giận, tay roi tay gậy quật mạnh vào đôi chân Cừu Thiên Hiệp, luồn kinh phong bốc lên rì rào, liếm xéo vào áo Cừu Thiên Hiệp roi lửa tả. Hai lần đánh trượt đôi phương, Quê Cung Thiềm nhảy lên lơ lửng như hổ đói, tay gậy tay roi, chẳng khác đôi dao long đang vờn nhau trên Bắc hải, lão vừa múa vừa rống to lên:

- Võ công ngươi đã thành tựu, hèn chi ngươi chẳng cuồng vọng như thế này! Ta sẽ diệt ngươi...

Ngộ Phi đại sư thấy cục diện quá nguy cấp, nên vội nhảy đến trước nói to:

- Quê huynh! Tại sao huynh lại làm như thế?

Quê Cung Thiềm hậm hực, hét to:

- Ngộ hòa thượng! Ta không muốn ngươi can thiệp vào chuyện này?

Lão vừa nói vừa vung Kim bảng, trúc trượng đánh tới tấp.

Ngộ Phi đại sư lấy làm khó nghĩ, đôi mi điểm bạc của đại sư cau hằn lại, bèn giọng nói đau khổ hét to lên:

- Có gì thắc mắc xin nói cho rõ ràng, chẳng nói làm sao giải quyết được.

Quê Cung Thiềm giờ cao trúc trượng chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói lớn:

- Ngươi hãy đến hỏi hănh!

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, chàng quá đỗi ngạc nhiên quát to:

- Tiểu tử đã làm gì... tại đâu... để mang tội với tiê`n bồ`i.

Quê` Cung Thiê`m giận run lên, tay gậy tay roi, chồ`ng mạnh xuô`ng đấ`t, lão gương đôi mắ`t đỏ ngắ`u nhìn vào Cừu Thiên Hiệp chò`ng chọc và rô`ng lên:

- Ngươi khéo giả vờ không hiểu! Vậy ta hỏi ngươi cuộc đở máu tại Vạn Mạnh Trang, ai đã bức tử Thiế`t Thương Hận và Thầ`n y Hoa tử Phong ai giế`t? Nói mau! Ta... lão Hoa tử đã khổ nhọc tìm ngươi...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như xét đánh ngang tai, chàng giơ hai tay lên trời và kêu lên:

- Trời... Tiê`n bồ`i! Ai bảo với tiê`n bồ`i mắ`y người đó chế`t và ai đã giế`t họ?

Ngộ Phi đại sư tái mặt cúi đầ`u. Quê` cung Thiê`m càng tức giận rô`ng to lên:

- Ngươi hỏi lấ`y mình? Ngoài ngươi ra, ai nhúng tay vào đó?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên đau đớn:

- Thực là nỗi oan ức tày trời.

Chàng bèn nhắ`c lại: Lúc chàng rời Tiê`m Long Cô`c được Thầ`n y Hoa Tử Phong lấ`y bức tranh Nhấ`t vĩ giang đồ` treo trên vách mở ra cho chàng xem, sau cùng Cừu Thiên Hiệp phân biện:

- Nế`u vãn bồ`i là hung thủ tại Tiê`m Long Cô`c thì tại sao lưu lại giò`ng huyế`t tích bằ`ng chữ, mà đề` tên vãn bồ`i nơi đó! Và lại, vãn bồ`i biế`t rằ`ng các giới võ lâm nghe theo lời đồ`n đấi mà quy tội cho

văn bố i quá nhiề u, chứ thật ra, văn bố i bị rơi vào địa huyết suố t ba tháng trời rờng rã...

Kim Bảng Trúc Trượng Quế Cung Thiề m há chịu tin hay sao, cho nên chiế c gây trúc chỉ thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp mắ ng to:

- Ngươi tưởng Quế lão Hoa tử này là đưa bé lên ba hay sao mà bày trò đồ i trá?

Vừa nói dứt, tả thủ giơ cao kim bảng đánh vụt vào đầ u Cừ Thiên Hiệp với một thề nhanh mạnh vô cùng. Cừ Thiên Hiệp thấ t kinh hoảng nhảy ra ngoài năm trượng né tránh, đồ ng thời kêu to lên:

- Tiề n bố i thầ y xa hiểu rộng, tại sao lại tin những lời đồ ãn đại vu vơ?

Quế Cung Thiề m “hừ” một tiề ng quát to:

- Hừ! Thiề t Thương Hận vế t kiế m in trên thể xác, nhân chúng còn sờ sờ đó, ai bảo ngươi ta tin lời đồ ãn đại vu vơ?

Cừ Thiên Hiệp ngắ n người, chàng trầ m ngẫm một lúc, mới nói tiề p:

- Văn bố i thực không rõ Thiề t lão nhân đã....

Quế Cung Thiề m cười lạnh lạnh, giọng cười sắc mùi tử khí thê lương:

- Ngươi nguy biện khéo lắ m đầ y, nhưng mà trong vũ trụ có mắ y tay Tuyết Tình Kiế m, vế t đoản kiế m còn in trên mình hắ n, ngươi lại nói chẳng biế t chi, Lão Hoa tử đã nghe phong phanh ngươi được may mắ n học được môn binh khí thời thượng cổ Khô trúc thanh kiế m và lập chí giế t tận anh hùng trong thiên hạ để ngươi trở thành tay Thiên hạ đệ nhấ t kiế m vậy ngươi có tài bộ gì hãy đưa ra đây!

Lão Hoa tử nguyện đem tánh mạng già này ra thí nghiệm, để người tề độ luôn.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh kêu rú lên:

- Trời! Lão tiề n bô i nói chi những lời này...

Quê Cung Thiề m không chịu nghe lời phân giải của Cừu Thiên Hiệp, tả chuồng huy động gây trúc tỏa ra muôn đóa hào quang vừa rồ ng to:

- Lại đây, chỉ có công phu mới chứng minh được.

Vừa nói dứt, gậy tre roi vàng thi nhau búa tới tấ p, tạo thành muôn đạo kinh phong cuố n tít vào người Cừu Thiên Hiệp.

Ngộ Phi đại sư muồ n ra cản trở song không kịp.

Cừu Thiên Hiệp nhảy sang trái, quay phải né tránh chàng lui mãi về phía sau.

Quê Cung Thiề m hét to như sầ m:

- Tiểu tử hãy mau sử dụng kiế m chiêu, người đừng giở trò khồ nhục kề .

Lão vừa nói, hai tay không ngớt vũ lộng đôi roi, gậy, kim bảng phát ra tiế ng kêu riu rít, âm hưởng kinh hô n, trúc trượng như muôn ngọn giáo vàng the mạnh như mưa sa bão táp, thân mình vị phong trầ n kỳ nhân hình như chìm trong biển động ba đào, thực là võ công kinh khiế p nhấ t trầ n đời chẳng uổng mười mấ y năm công phu luyện tập.

Ngộ Phi đại sư gào to lên:

- Quê huynh, hãy dừng tay! Quê huynh, không nên the .

Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ nguyên, nương theo thế tấn của đối phương mà chìm theo thuật Lôi ảnh cửu chuyển đông né tây qua cô tránh mãi những đường roi tời độc, Quê Cung Thiềm càng đánh càng hăng, lông lộn như con hổ đói, trượng trúc trên tay biến ra muôn đạo hào phong chẳng khác rống phượng lộn, một chiêu Hàng môn thác bát điểm mạnh vào mặt đối phương.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Bật cáo! Chết!

Chàng rùn người xuống thấp, song chưởng xòe ra hướng vào cây trúc trượng đang giáng xuống đầu, đây là phản ứng tự nhiên vì chàng không thể nào cử chiêu chống lại được, chỉ có cách mượn thế công biến ra thế thủ hậu che chở cho mình.

Không ngờ, Quê Cung Thiềm có đôi mắt sáng hơn điện, lão đổi ngay thế võ, thân bồng trượng biến ra một chiêu Nhật tẩu thiên gia tấn công tới thấp, đồng thời lão rống to:

- Cuồng tiểu tử! Hãy tiếp thêm chiêu thức. Nhưng thấy cây trúc trượng như muôn ngàn con sóng dữ lớp lớp bủa vào các yếu huyệt Cừu Thiên Hiệp thế mạnh và nhanh như chớp giạt ngang trời.

Cừu Thiên Hiệp hồn bất phạ thể, chàng thấy cây trúc trượng chỉ cách mặt vài ly, chẳng lẽ ngờ i nhắm mắt chờ chết? Chàng vội kêu to:

- Tiễn bố i xin tha cho tiểu bố i!

Vừa nói dứt, chàng lôi trong tay áo ra cành kiếm trúc, tay hữu vận ba thành lực vào Khô trúc kiếm vừa quay một vòng, cần ngay đầu kim bả và trúc trượng đang xoi thẳng vào mặt.

Bỗng nghe...Choeng, choeng! Hai tiếng chạm nhau chát chúa, đồng thời một giọng thê thảm vang lên:

- Ôi chao!

Kim bảng trúc trượng Quê Cung Thiềm như cây pháo đêm Nguyên Tiêu, bắn vọt lên không trung và văng ra ngoài trên ba trượng, hai cây bảng trượng run lên bần bật như cành đào trước gió, Quê Cung Thiềm kinh ngạc, lão giương đôi mắt xếch ngược nhìn Cừ Thiên Hiệp trần trụi nói chẳng ra lời.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế vội thâu ngay Khô trúc thánh kiếm vòng tay bước đến trước mặt Quê Cung Thiềm kính cẩn thưa:

- Lão tiên bối! Xin tha lỗi cho vãn bối.

Quê Cung Thiềm mặt đầy sắc giận, đôi mắt đỏ ngầu, trúc trượng trong tay lão rơi xuống đất, lão cao giọng nói to:

- Tiểu tử! Lão Hoa tử này đã thua rồi, ngươi bất tất phải nhún nhường, ngày nào ta có bản lĩnh, ta sẽ tìm ngươi dù là chân trời góc biển, nếu ta không có bản lĩnh, thì ta không xuất đạo giang hồ nữa, và họ Quê sẽ chết với thời gian.

Cừ Thiên Hiệp gập rút nói:

- Lão tiên bối! Nói chi những lời như thế! Việc này...

Kim Bảng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm vội nghiêng tai nhắm mắt, tỏ vẻ không nghe những lời Cừ Thiên Hiệp vừa nói, lão bước đến bên Ngô Phi đại sư đang đứng yên như phỗng đá vừa cất tiếng hỏi:

- Đại sư, có nghe Thiêu Lâm tự đã báo thiệp Bích Ngọc Cổ Phật cho Cửu đại môn phái, về quy tụ tại Hương Lô Phong dự hội, có

phải vậy không?

Ngộ Phi đại sư như tỉnh hẳn cơn mê, vội vàng đáp:

- Đúng đây! Quê huynh cũng là người trong chính phái, nếu có sự hiện diện của quý huynh cùng với Cửu đại môn phái tụ hợp thật là quý hóa biết là đường nào.

Kim Bảng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm buồn bã nói:

- Lúc đầu ta có ý đến dự hội.

Ngộ Phi đại sư dịu giọng nói:

- Chẳng lẽ bây giờ đại huynh lại đổi ý sao?

Quê Cung Thiềm nghe qua mỉm cười:

- Không phải tại hạ đổi ý, mà do người, vị minh chủ của Cửu đại môn phái, Chương môn của Thiêu Lâm tự hiện đại...

Ngộ Phi đại sư lấy làm kho hiểu hỏi lại:

- Quê huynh! Xin quý huynh giải thích lời nói vừa rồi là thế nào?

Quê Cung Thiềm mỉm cười bí mật:

- Giữa giờ ngộ đại sư sẽ rõ!

Vừa nói dứt, lão quay sang Cửu Thiên Hiệp bằng giọng nói ấm trầm:

- Cửu Thiên Hiệp! Núi non không đổi, nước biển chảy dài nếu có duyên chúng ta còn ngày gặp mặt nhau!

Vừa nói dứt, Quê Cung Thiềm quay mặt ra sau mà đi lên xuống núi, đôi chân bước khập khểnh, chiếc bảng chõng tung tăng, lão cúi đầu đi một mạch...

Cừu Thiên Hiệp lòng rớt tựa bong bóng, chẳng biết giải quyết thế nào cho ổn, chàng đứng trơ như tượng gỗ nhìn theo sau lưng Quê Cung Thiềm đến lúc mất dạng, bao nhiêu dĩ vãng, hiện tại, ước vọng tương lai hiện lên xung đột giữa tâm tư, khiến chàng như si như dại, thờ thần như kẻ mất hồn.

Ngộ Phi đại sư chấp tay trước ngực, thâm nhớ lại những lời nói mơ hồ của Kim Bảng Trúc Trượng Quê Cung Thiềm, khiến vị lão vô cùng nghĩ ngợi.

Vì Quê Cung Thiềm là một vị Kỳ tích phong trần kỳ nhân, là nhân vật minh quang chính phái ngôn hạnh rất phân minh, không bao giờ chua ngoa xảo mị, thế tại sao nói những câu mơ hồ, tất có lý do gì...

Ngộ Phi đại sư nói lầm bầm:

- Không, chẳng nhẽ cuộc hội tại Hương Lô Phong, có gì xảy ra ngoài ý muốn rồi ư?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thức tỉnh vội vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư cung kính thưa:

- Đại sư vạn thọ! Ngày nay Cừu Thiên Hiệp này chưa tìm được mẹ thật ra có nhà mà không có chỗ ở, có tổ quốc mà không có chỗ chen chân, bởi vậy, đại hội hôm nay tôi sẽ đem hết huyết, mật gan ra tỏ lộ cùng Cửu đại môn phái những điều uẩn khúc này, tôi sẽ đến Miêu Cương cố tìm ra người ấy, nếu tôi tìm được căn nguyên, thì từ đây tôi sẽ quy y vào cửa Phật, xa bụi đời, thế không trở lại giang hồ tranh trường đoản dù một ngày cũng không oan khiên nghiệp

chương bám mình như bóng với hình, sự phiêu nã sẽ kéo dài bất tận!

Giọng nói của Cửu Thiên Hiệp đượm đầy vẻ trầm buồn, gương mặt chàng tỏ ra thê lương áo não.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:

- Thiếu hiệp, ngươi là một đóa kỳ hoa trong rừng võ, cuộc hội ngộ này, ta tin tưởng có giải pháp giúp ngươi trọn vẹn, đừng chán nản ngã lòng nhụt chí, chuyện hiểu lầm chỉ ảnh hưởng nhất thời thôi, còn sự thật muôn đời là sự thật!

Cửu Thiên Hiệp thở dài thườn thượt, tỏ vẻ chán nản lắm, chàng quay sang đại sư từ giả:

- Giờ ngộ sẽ gặp đại sư!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hướng vào những hòn non cao ngất mà chạy nhanh lên đỉnh núi.

HỒI THỨ BỐN MƯỜI

Nộ trùng thập bát La Hán

Hương Lô Phong là một ngọn đờ`i, nằ`m trên tuyết đỉnh Cao Sơn về` hướng đông nam. Người địa phương còn đặt cho một cái tên nữa là Sa Mạo Sơn, chỉ vì hòn núi này nhìn xa xa trông tương tự chiế`c Lư Hương nên gọi là Hương lô, còn một mặt người ta nhìn thắ`y giố`ng hệt cái mảo ô sa nên gọi là Sa Mạo.

Bắ`y giờ sương mù chưa tan hẳn, vắ`ng sương trắng còn lơ mờ từ lòng đấ`t xông lên như khói cuộn tỏa đầ`y ngọn cỏ. Mặc dầ`u tiế`t trời vào tháng mạnh hạ, nhưng buổi ban mai miề`n sơn dã có một bầ`u không khí mát rượi tựa tiế`t sang xuân.

Cừu Thiên Hiệp đứng trơ vơ một mình trên gành độc thạch, đôi mắ`t lim dim nhìn về` hướng đông mờ ám, trông tương tự như một nhà tu giữa buổi tọa thiề`n đôi mắ`t hướng về` cỏi Phật trầ`m tư.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng nhủ thắ`m: “Tại sao phong vận ta mãi thắ` này?” và nghĩ ngợi:

- Từ thuở mở mắ`t chào đời ta đã mang trong mình một thân thắ` mơ hồ`, đứa trẻ vô thừa nhận, may được người chăm nuôi đế`n mười tuổi, tên họ cũng không được chính đáng như người. Đế`n ngày này đã trải qua bao lầ`n vào sanh ra tử, gian nan cũng lắ`m, nguy ách đã nhiề`u, nhưng vẫn chưa tìm ra sự thật, thân thắ` mãi mãi đeo vào cái chữ mê. Đế`n lúc gặp duyên may có một phen kỳ ngộ, được hai món Trúc Kiế`m và Thiế`t thư những mơ có ngày góp mặt với đời làm rạng rỡ cho môn phái, vì họ Cừu báo ân, nhưng mà... ngày nay...

Chàng càng suy nghĩ, lòng dạ càng thêm rối, rốt cuộc vẫn không tìm ra một lối thoát khả dĩ nào. Bất giác chàng ngửa mặt nhìn về hướng Đông, vầng thái dương vừa ló mọc, đỏ như màu huyết dụ, phát ra những ngọn hồng quang làm hừng cả chân trời xa thẳm... nhìn thấy cảnh trí bao la, đột nhiên chàng phá lên “hú” nhiều tiếng ngân dài, hành động thật chẳng khác nào tên điên.

Tiếng hú vừa thoát ra khỏi miệng, bị chiều gió cuốn luôn qua khe động, trườn trên vách đá dư âm góp thành tiếng vọng, gây vang dội khắp cả núi rừng. Cừ Thiên Hiệp hú lên tiếng ngân dài, dường như chàng muốn trút bỏ sự phẫn dầy bụng vào lòng núi hiểm sâu, hâu voi đi những buồn nào.

Khoảnh khắc sau, Cừ Thiên Hiệp cúi đầu đi lang thang từ gành này qua gành khác chăm chú và lặng lẽ như Bao công chân bần. Chàng tìm được tảng đá phẳng ngồì xuống nghỉ chân, một lúc lâu chàng mới vận dụng nội lực để điều khiển môn Ty sát thân công hâu chôn lại cơn đói khát, chẳng bao lâu tinh thần chàng được khỏe khoắn trở lại.

Bấy giờ, mặt trời đã đỏ rực như bánh xe lửa in trên trời nên xanh, mượt màu lá mạ, khiến cho nhãn quan con người mới nhìn thấy rõ trời cao thăm thẳm, và chót đỉnh Cao Sơn chỉ là hạt cát dưới chân đài.

Giờ ước hẹn chưa đến, vì mới hết giờ mao sang giờ thìn bốn bề vắng ngắt, im lặng một cách lạnh lùng cũng vì tiết hè, nên ít có gió sớm khiến cho cỏ cây hoa lá dường như chết lặng giữa trời mai, phong cảnh âm u cùng nặng trề mùi tử khí.

Cừ Thiên Hiệp nhón gót nhìn khắp nơi, bốn mặt núi từ trên xuống dưới lặng trang, không có một bóng người qua lại, chàng quá đổi, thất vọng. Bốn con đường cái dẫn vào núi không có bóng người

đi, thậm chí đến tiếng chim kêu cũng vắng bật, lòng chàng bỗng
hồi rộn rã, toan phi thân xuống núi đón chờ.

Ngay lúc ấy, từ đầu đường phương đông hiện rõ bốn bóng
người, hướng vào Cao Sơn đi như chớp nhoáng, Cừu Thiên Hiệp lại bỏ
ý định đón tiếp mấy người này, vì e ngại sự hiểu lầm nào đó lại tái
diễn lần thứ hai, thật là vô cùng phiền phức nên chàng khoanh tay
đứng thẳng và tiếp tục quan sát bốn con đường quan lộ dẫn vào
chùa.

- Soạt!

Một tiếng soạt nhỏ nổi lên từ hướng tây truyền vọng vào.

Từ xa xa, bốn bóng đen tiến dần vào núi mỗi lúc mỗi gần đi
nhanh như sao xa điện chớp.

Phượng nam... Phượng bắc... đều có bóng người đi như bay
đến, nhưng lạ thay mỗi hướng đều đi bốn người, họ đi như gió, chỉ
trong nháy mắt đã khuất mình dưới những tán cây sầm uất mát
dạng.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ:

- “Cửu đại môn phái, từ bốn phương vào núi, tại sao mỗi hướng
chỉ đi có bốn người, chẳng lẽ trừ phái Thiếu Lâm ra còn tám môn
phái khác mỗi phái chỉ đại diện có hai người hay sao? Hay là họ đã
ước giao với nhau? hoặc giả đây là quy luật chung của cửu đại môn
phái.

Chàng nghĩ lại:

Chỉ bằng ta ngồi đợi thêm ít lâu, ví như cửu đại môn phái đến
ta phải tìm lời lẽ gì để thuyết phục cho ổn thỏa, chứ những lời đồn đại
trên giang hồ đã thấm tai họ rồi”...

Những người vào núi lúc này, đến giờ vẫn chưa tới Hương Lô Phong.

Mặt trời đứng bóng, giờ Ngọ đã đến, cửu đại môn phái vẫn bất vô âm tín. Hương Lô Phong chỉ có một mình Cửu Thiên Hiệp ngồi trông như phỗng đá, ngoài ra không có tiếng động nhẹ nào.

Cửu Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, chàng không thể nhẫn nại được nữa, chàng đứng phắt dậy, nhảy lên ngọn cây đại thụ lấy tay che mắt nhìn bốn phía, mười sáu người lúc này vẫn bất vô âm tín, không tìm thấy bóng dáng một người nào cả.

Bỗng nhiên...

- Hi hi!

Hai tiếng cười khúc khích rất nhỏ, nổi lên giữa bầu không khí vắng lặng.

Cửu Thiên Hiệp giật mình, chàng nghe tiếng động đoán ngay vị trí phát ra tiếng cười. Chiêu thế yểm tử ngự liềm được chàng đưa ra sử dụng tuyệt đẹp, trông chẳng khác nào cánh én lượn vòng cầu xuyên thẳng vào chỗ phát ra tiếng cười đồng thời chàng quát to như sấm.

- Ai đó?

- Ô!

Hai tiếng kêu “ô!” âm điệu trong êm của phụ nữ nổi lên, tiếp theo đây là một bóng trắng toát như cánh chim câu từ cành cây bay sa xuống phiến đá phẳng, khi người này vừa đứng yên chàng nhận ra là Hòe Hoa lệnh chủ nàng Nhan Như Ngọc.

Cửu Thiên Hiệp cười nhẹ bảo:

- Hóa ra nàng?

Hồ`ng Hoa lệnh chủ “Nhan Như Ngọc” giương cặp mắ`t hạnh đào nhìn Cừu Thiên Hiệp trùu mế`n đáp:

- Chính ta, có gì không thiế`u hiệp?

Cừu Thiên Hiệp đố`i với Nhan Như Ngọc nửa yêu nửa hận, nên từ tồ`n đáp:

- Nhan cô nương, người đế`n giờ này thật đúng lúc!

Nhan Như Ngọc nở nụ cười duyên dáng, bắ`ng giọng nói êm như ru, bảo:

- Thiế`u hiệp, ta thấ`y người xuân đáng buồ`n cười, lại thêm ngô`c một cách khá thương hại!.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, ngập ngừng hỏi lại:

- Tôi! Tôi đang thương hại, đáng buồ`n cười?

Nhan Như Ngọc đáp:

- Chẳng phải à? Tấ`t cả mọi người đế`u không đế`n, mà trời sáng đã lâu rồi, Hương Lô Phong chỉ có một người cô đơn đứng đợi, ta chẳng biế`t người đợi đế`n thái dương lặn xuố`ng tây đoài, hay chờ để hấ`p ngọn gió đen?

Cừu Thiên Hiệp lắ`c đầ`u chồ`ng chề`:

- Thế` nào cũng có hội, chẳng nhẽ Cừu đại môn phái không chịu tuân theo lệnh Bích Ngọc Cổ Phật hay sao? Ta tin thế` nào họ cũng đế`n?

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Đê' n ư! Tại sao giờ này chẳng động tĩnh gì cả?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ'y trời đã nóng gắ't, nhưng cũng gượng gạo nói:

- Dù sao cũng chưa đê' n chánh Ngọ!

Nhan Như Ngọc phá lên cười the thé vừa kiêu cộ đáp:

- Hừ! Chỉ có người mới chân thật thiệt thà nói giờ chánh Ngọ khai hội, dù có tám thành khinh công cũng khó bay đê' n kịp!

Cừu Thiên Hiệp thấ'y nàng phân biện rấ't bực mình nên nói to:

- Cô nương không được Cừu đại môn phái mời dự, theo ý tôi cô nương nên đi chỗ khác là hơn! Đừng miễn cưỡng...

Nhan Như Ngọc nghe qua biê' n sắ' c, vẻ mặt tái nhợt, cong cớn:

- Mọi người đê' u đặc biệt đê' n bồ' i đãi người, thì tại sao người hạ lệnh đuổi khách!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ'y vui vui, bèn hòa nhã đáp lời:

- Nhan cô nương, ta có lòng tồ't với cô nương vì ta nghĩ đê' n cô nương đấ'y, chứ ta đâu nỡ đuổi xuôi?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, nói:

- Bắ't tắ't phải nghĩ đê' n ta? Nhan Như Ngọc này trời không ngán, đấ't chẳng ghê, hà huồ' ng là người với nhau!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bắ'ng giọng nói khỏ' sở đáp:

- Chắ'c gì cô nương chồ' ng nôi Cừu đại môn phái, vả lại, hôm nay thật chẳng nên...

Nhan Như Ngọc tựa hồ` cô` ý chồ`ng đố`i, nàng sẵn giọng đáp:

- Huyê`t Quan không chuộng mua cửu chấ`t, chứ thật ra cũng đủ súc mỏ miệng cửu đại môn phái và khóa miệng cửu đại môn phái, cho nên không đi cùng với chúng đó thôi!

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt, gắ`t:

- Hay lắ`m! Cô nương có lá gan bắ`ng trời! Riêng tôi còn bận nhiê`u việc!

Nhan Như Ngọc vẫn bám sát và trầ`m giọng:

- Hóa ra thiê`u hiệp bận nhiê`u việc? Người của cửu đại môn phái đâu? Quý cũng không nhìn thấ`y một người!

- Vẫn chưa đê`n giờ chánh ngộ!

Nhan Như Ngọc cười, nàng vớ tay bẻ một cành cây, cắ`m mạnh xuố`ng đấ`t trở chiế`c bóng, vừa lớn tiế`ng hỏi:

- Làm gì chưa đê`n giờ ngộ! Người hãy xem...

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ`y nhánh cây cắ`m trên đấ`t bóng cây đã đứng giữa trung tâm, chứng tỏ đã đúng giờ chánh ngộ, nhân đó chàng lắ`y làm lạ nói:

- Lạ thật! Tại sao họ thấ`t ước!

Nhan Như Ngọc cười nhạt:

- Người tưởng ai cũng là danh môn chánh phái cả sao?

Cừu Thiên Hiệp đôi giọng:

- Bắ`y giờ ta nói chuyện tâm tình được chứ!

Nhan Như Ngọc bấu môi, cong cón bảo:

- Người muô' n nói gì?

Cừu Thiên Hiệp liế' c mắ' t nhìn nàng, song chẳng nói được nửa lời, chàng lại quay mặt nhìn về` Thiế' u Lâm tự, tuy núi non đã che lấ' p cả tầ' m mắ' t người, nhưng chàng có cảm tưởng trông thấ' y cảnh chùa vắ' ng lạng nên nói lắm bầm:

- “Có lẽ giờ này Ngộ Phi đại sư vô cùng sô' t ruột, người dự hội không đế' n, và cuộc hội chẳng biế' t ra sao?”

Nhan Như Ngọc nhìn chàng cười tủm tỉm, nụ cười độc đáo chẳng khác đoá hoa xuân.

Cừu Thiên Hiệp nôi câu gắ' t:

- Cô nương cười gì thê' ?

Nhan Như Ngọc nói:

- Ta cười một người, chỉ sợ giờ này người đó không đủ sức chồ' ng cự. Thì người đó đâu nhớ đế' n người được.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi:

- Ai? Người nói ai không đủ sức chồ' ng cự?

Nhan Như Ngọc mỉm cười, bắ' ng giọng nói nửa kín nửa hở bảo:

- Lão đầ' u tròn áo vuông, lão hòa thượng!

Cừu Thiên Hiệp tái mặt hỏi nhanh:

- Người bảo Ngộ Phi đại sư à?

Nhan Như Ngọc cười hì đáp:

- Trừ lão, thì ta nói ai chứ?

Cừu Thiên Hiệp nóng mặt hỏi giật giọng:

- Thật vậy sao?

Nhan Như Ngọc nhẹ giọng đáp:

- Người hãy lắng nghe kìa!

Vừa nói dứt, nàng giơ ngón tay trở chỉ vào phía sau... Cừu Thiên Hiệp chẳng lưu tâm, chỉ hướng đôi mắt nhìn vào khoảng rừng dày xa tít, háu tìm kiếm bóng người, bỗng giờ nghe Nhan Như Ngọc nói thế, vội lắng tai nghe ngóng.

Quả nhiên, từ xa xa vang vọng lại tiếng chân người dẫm lên đất thành thịch, cũng nhiều tiếng reo hò tỏ mở. Lại có tiếng binh khí chạm nhau “choeng choeng”, làm chàng cả kinh kêu lên:

- Có loạn ở Thiệu Lâm rồi!

Vừa nói dứt, chàng giương to cặp mắt nhìn vào Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, như ngẩn mờ chờ sự trả lời.

Nhan Như Ngọc cau mày, mỉm cười trả lời!

- Có thể như vậy!

Cừu Thiên Hiệp giơ tay chỉ về phía trước nói:

- Ta đến đây xem sao?

Nhan Như Ngọc nhướng mày hỏi:

- Người muốn đến đâu chứ?

- Chùa Thiệu Lâm!

- Thật à! Để làm gì?

Cừu Thiên Hiệp nói nhanh:

- Để xem thử ai gây chiế' n.

Nhan Như Ngọc bữu môi nói:

- Người dám vào chùa Thiê' u Lâm vào giữa lúc thanh thiên bạch nhật này thì không phải là kẻ tầ' m thường.

Cừu Thiên Hiệp nặng giọng đáp:

- Cừu Thiên Hiệp này chẳng sợ uy lực cường bạo đâu.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ băn khoăn hỏi:

- Người muô' n can dự vào nội bộ Thiê' u Lâm tự hay sao chứ?

Cừu Thiên Hiệp lắ' c đầ' u đáp nhỏ:

- Không! nhưng ta có giao tình với Ngộ Phi đại sư!

Nhan Như Ngọc bữu môi nói tiế' p:

- Giao tình? Tại sao Ngộ Phi đại sư chẳng lên hội tại Hương Lô Phong này! Và Ngộ Phi cũng là một phái trong cửu đại môn phái đồ' i phó với người, người quên rồ' i hay sao?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua hơi chột dạ, nhưng rồ' i phủ nhận ngay vì chàng không thể tin được lý luận này, lắ' c đầ' u bảo:

- Không... không lý, không thể có như vậy!

Nhan Như Ngọc mỉm cười bảo:

- Hừ! Không lý, không thể có! Tại sao người chẳng nói thế này có hay hơn không ta là kẻ ngốc nhất trần đời và ta là thiên hạ đệ nhất kiêu m?

Vừa nói xong nàng phá lên cười khúc khích, giọng cười của nàng như tiếng lạc ngựa đường xa, phá vỡ sự vắng lặng buổi trưa hè trên đình Hương lộ Phong.

Cừ Thiên Hiệp bị nàng mê cảm thực sự, khiên chàng như thẫn m:

- Cuộc hội hôm nay, không rõ rốt cuộc như thế nào?

Vừa nghĩ đến đây, chàng đôi giọng nói to:

- Không có cuộc hội! Ừ nếu là cửu đại môn phái đô i phó với ta, thì tại sao giờ này chẳng có một người nào đến Hương Lô Phong chứ!

Nhan Như Ngọc nhoèn miệng cười:

- Biết đâu chẳng có bậc cao nhân cản trở họ!

Cừ Thiên Hiệp cau mặt hỏi:

- Cản trở điều gì?

Nhan Như Ngọc điềm tĩnh đáp:

- Để cứu mạng người kẻ đệ nhất kiêu m thiên hạ chứ sao?

Cừ Thiên Hiệp khó chịu, nói nhanh:

- Cô nương không nên đùa nữa tại hạ làm gì dám tự xưng Thiên hạ đệ nhất kiêu m!

Nhan Như Ngọc bữu môi cong cón bảo:

- Người gì mà không có chút chí khí gì cả!

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt, tiếng hò hét tại tại Thiêu Lâm vang lên
lông lộng khiêng chàng nóng ruột cắt lời:

- Cô nương hãy đi về đi, dù với giá nào, tôi cũng quyết đến đó
xem sao.

Vừa nói, chàng bước sấn tới trước lướt nhanh qua mặt Nhan Như
Ngọc, đoạn phóng mình chạy về hướng chùa Thiêu Lâm.

Chàng đứng trên cao nhìn về hướng chùa Thiêu Lâm, chỉ thấy
tứ bề vắng lặng, không có một bóng người chẳng có dấu hiệu gì nơi
đây có một trường xung đột, nhưng tiếng reo hò và binh khí chạm
nhau không dứt, chẳng nhẽ bên trong chùa lại xảy ra cuộc ẩu đả hay
sao?

Cừu Thiên Hiệp lại lắng tai nghe ngóng, chàng phân biệt được
tiếng động phát ra ở về phía tả ngôi chùa, có lẽ tại khu rừng trâm
sâm uất. Chàng vội phóng mình chạy đến khu này: khi đến nơi
chàng đưa mắt quan sát rất nhanh, nơi đây không phải khu rừng
trâm mà là một cái trảng rộng có đầy gò đất mọc lơ nhô như nấm,
tiếng động phát sau mấy gò đất cao, chàng nhún mình nhảy vọt
lên cao hai trượng, khi bước chân vừa chạm đất thì chàng đã thấy
rõ một trường ác đấu đang diễn ra trước mắt. Độ mười lăm mười
sáu tên cao thủ, tay đao kiếm vây chặt Ngô Phi đại sư vào giữa khi
thật hãi hùng.

Ngô Phi đại sư tay cầm Tần thiết thiến trượng múa vùn vụt, cây
thiến trượng như sanh long hoạt hổ đánh trái, đỡ phải, phát ra ngọn
gió tựa sóng nổi ba đào, bóng cây thiến trượng chập chờn như muôn
đóa hàn mai, không có vẻ gì sợ hãi.

Dưới đất bốn cái xác chết nằm quải, máu đỏ ướm tăng bào, chính là tăng chúng của chùa Thiêu Lâm.

Ngộ Phi đại sư công lực quá cao, nhưng không chống nổi bốn tay hảo hớn, thì đại sư làm sao chống nổi mười sáu tên hán tử này, vì mỗi tên đều chẳng phải tầm thường. Mỗi chiêu thức chúng sử dụng rất rành rọt, chứng tỏ bọn chúng cũng thuộc vào hàng cao thủ võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cảnh ấy chúng hiệp cô, máu nóng chảy vọt lên đỉnh đầu, chàng hét lên một tiếng to khủng khiếp, chạy như bay vào trường đấu, người chưa đến mà chàng có gọi to đến trước:

- Ngộ Phi đại sư, có Cừu Thiên Hiệp đến đây!

Một đạo hoàng quang chói mắt, từ tay áo chàng bắn mạnh ra cây Khô trúc thánh kiếm lượn theo chiêu Thượng ưng hoát tho" ung xanh bắn thỏ) nhảy múa tựa hồ điên làm sáng chói một vùng, Cừu Thiên Hiệp rõ ràng lên:

- Các người chó hiệp người quá lắm.

Chàng vừa nói dứt, thanh khô trúc thánh kiếm trên tay vũ lộng một cách thần tình.

- Uỳnh! Đoàng!

Nhiều tiếng thép chạm nhau tóe lửa.

- Ôi! Ôi!

Nhiều tiếng kêu kinh sợ.

Mười sáu hán tử đồng kêu to, vì kinh khiếp tất cả lui ra ngoài, tháo lỏng vòng dây.

Ngô Phi đại sư vô cùng mừng rỡ kêu lên:

- Kia! Thiêu hiệp!

Nguyên mười sáu tên này, hai tên bị ngọn Kiếm trúc thánh kiếm hất hư binh khí, ba tên binh khí bị kinh phong bỏ cẳng văng ra ngoài xa.

Cửu Thiên Hiệp tay vẫn lay động trúc kiếm lớn tiếng đáp lời Ngô Phi!

- Đại sư! Hãy để tại hạ quét sạch chúng khỏi cổng chùa!

Vừa nói dứt, chàng giơ cao trúc kiếm toan đưa ra chiêu thế thứ hai.

Ngô Phi đại sư vội lớn tiếng ngăn lại!

- Thiêu hiệp! Xin thiêu hiệp để bản tăng hỏi chúng một vài lời.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội dừng tay. Ngô Phi đại sư tay cầm thiêu nỏ trượng chống xuống đất, vừa cao giọng nói to:

- Bôn phái Thiêu u Lâm đối với Cửu Cung Sơn Thập Bát La Hán gần đây không oán, trước đó không cừ, các vị lại đột ngột cản trở lại gây sự với bản tăng giữa lộ, không kịp đến cửa, các vị làm như thế là ý nghĩa gì?

Mười sáu tên La Hán xúm nhau xì xầm to nhỏ, tựa hồ như chúng không nghe lời nói của Ngô Phi đại sư.

Ngô Phi đại sư lấy tay chỉ vào một tên mặt đỏ đứng gần bên hỏi to:

- Các hạ là hội viên của La Hán hội, xin các hạ cho biết rõ vụ này.

Tên mặt đỏ trả lời giọng đáp:

- Đại sư, thù có căn, nợ có chủ, việc lỗi lầm này xin đại sư chớ đổ vào đầu La Hán hội.

Ngộ Phi đại sư rất đỗi ngạc nhiên, ông quét cặp mắt từ hòa rồi thẳng vào mặt mười sáu tên bao vây bảo:

- Các hạ chớ nên nặng lời! Vậy các vị đây không có vị nào là hội viên La Hán hội hay sao? Bà con tăng không thể nhầm lẫn đâu!

Người mặt mỉm cười bí hiểm đáp:

- Đại sư nói đúng! Nhưng tiếc thay, nếu ba tháng về trước thì có! Còn hiện giờ thì...

Nói đến đây hã hển bỗng nín bật, không rõ vì lý do gì?

Ngộ Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:

- Có lý nào La Hán hội hạ cờ và giải tán bang hội hay sao?

Tên mặt đỏ tỏ vẻ trả lời âm thầm giây phút, đoạn mỉm cười đáp:

- Cũng có thể nói như vậy!

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên, nghe tên hán tử trả lời một cách ồm ồm, ngôn ngữ thiếu thành thật, chàng thấy bức tức vội bước lên một bước nói:

- Đại sư! Lấy võ công mà luận với chúng nó, thì lo gì chúng không trả lời!

Tên mặt đỏ cả giận quát to:

- Tiểu tử, người tài bộ gì mà dám xen vào câu chuyện của ta?

Cừ Thiên Hiệp bĩu môi cười đáp:

- Không tài bộ gì cả, nhưng ta đủ ché' phục bọn người như lũ trẻ lên ba.

Tên đồ mặt cả giận, rút nhanh đại đao vừa vẩy vừa gọi mười lăm tên đồ'ng bọn:

- Mau so vai mà hạ nó!

Mười mấ' y tên hán tử bên ngoài nghe nói, chúng giơ cao binh khí, hò hét và xông ra tựa bầ' y ong.

Ngộ Phi đại sư xố'c cao cây thiề'n trượng. Cừ Thiên Hiệp thấ' y thề' khoác tay nói nhanh:

- Đại sư, hãy đứng yên mà lướt trận giúp tôi!

Chàng vừa nói dứt, thân hình đảo nhanh như mãnh hổ, Trúc Kiế'm quay tròn tựa giao long Thập nhị sanh tiêu kiế'm pháp, bắ' t đầ' u từ Tí thủ thanh kiế'm trúc uố'n lượn như chiế'c câ' u vô'ng. Một chiêu pháp này biế'n ra năm chiêu thức, mỗi thức tỏa ra đạo hoàng quang khiế'p đả'm, mỗi chiêu cuộn nổi vậ'n kinh khí hải hồ'n, chẳng khác nào chiế'c lưới kim phong bủa ra bao trọn mười sáu tên hán tử. Bọn chúng binh khí thi nhau cả loạn, tinh thầ'n lụn bại một cách thảm thương, chúng hòa nhau kêu la ời ời vang trời, và bỏ chạy tán loạn.

Ngộ Phi đại sư thầ'n phục ngọn kiế'm thầ'n, song đức háo sinh khiế'n ông buộc miệng nói to:

- A di đà Phật! Thiế' u hiệp hãy nương tay, chớ tạo nhiề' u sát kiế'p?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không hài lòng, vì chàng nghĩ thầ m:

- Bọn chúng đén Cao Sơn, giết thác bôn vị tăng sĩ vô tội, mà đại sư bảo nương tay cho chúng chớ tạo điề u kiế p sát... có vô lý không?

Chàng lại nghĩ!

Quyế t bắ t cho được tên mặt đỏ, vì tên này là chúa của mười lăm tên kia, theo cái gọi tróc tặc phải câ m vương tặc!

Cũng vì Cừu Thiên Hiệp có tánh cô ấ chấ p muố n tìm cho ra cái nguyên ủy vụ gây hấ n vừa rồ i, nên trong lúc Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, thanh trúc kiế m trên tay không ngót vũ lộng và vượt đã theo bọn chúng.

Tên đầ u đảng mặt đỏ thầ y thế nguy vội hô to:

- Hãy chạy cho nhanh!

Vừa nói dứt hắ n trở thuật phi hành như gió về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp cả giận, dùng ngay thuật Lôi ảnh cửu chuyển chạy đón đầ u phía trước, tay tả quấ t mạnh ngọn Trúc kiế m tỏa ra muôn đạo hoàng quang như vách sắ t chắ n cả lô i đi tên mặt đỏ, bằ ng giọng nói trầ m khiế p quát to:

- Tên kia hãy để mạng sô ng lại đây!

Vừa nói dứt, tay trái chàng đã chớp nhanh vào vai tên mặt đỏ, tay phải chàng giơ Khô trúc Kiế m kê vào cổ hắ n, vừa hét lớn:

- Người chẳng muố n sô ng hay sao?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

Cười đọc ba đạo chiế'n thư

Mười mấ'y tên hán tử còn lại, thấ'y tên đầ'u lãnh bị kiề'm chề', vội ùa vào toan giải vây.

Cừu Thiên Hiệp trông thấ'y thê' vội â'n mũi kiề'm vào cổ tên mặt đỏ vừa lớn tiế'ng quát:

- Nế' u ai động thủ ta giề't hắ'n tức khắ'c!

Quả là một tiêu lệnh! Mười mấ'y tên đang hùng hổ xông vào nghe vậy đờ'ng đứng khựng lại một lượt, chúng đưa mắ't nhìn nhau, sau cùng chẳng một tên nào dám động thủ.

Cừu Thiên Hiệp cười lạnh lạnh, thanh kiề'm gổ â'n mạnh trên cổ mặt đỏ vừa gắ't to:

- Ngươi hãy khai mau, ta sẽ tha khỏi chề't!

Ngộ Phi đại sư thấ'y thê' vội bước tới trước dụ'ng dằng bảo:

- Đành rằ'ng thù có căn có chủ, tại sao các vị thay người chịu tội?

Tên mặt đỏ chớp mắ't nhìn đại sư, dụ'ng giây chùt, mới đáp lời:

- Chỉ vì....

Không ngờ hắ'n vừa thồ't được hai tiế'ng. Bỗng nhiên, một đố'm hờ'ng quang, xé không khí bay vè'o, xẹt qua mặt hắ'n.

- Hù'y!

Hắ n kêu lên một tiế ng nhỏ khùng khiế p, cái đồ m đỏ đã rơi nhanh xuố ng trước mặt hắ n non trượng. Nhìn kỹ là đoá hồ ng nhung.

- “Vèo, vèo”.

Hai tiế ng vi veo nổi lên kề tiế p đoá hoa hồ ng khác tiế p tục bay phớt qua đầ u hắ n.

Tên mặt đỏ tái mặt, thầ n sắ c biế n một cách thảm hại hắ n nghiế n rằng nói mạnh:

- Người muồ n giế t cứ giế t! Gia gia không lời gì để nói.

Ngay lúc đó, từ xa xa vang đế n giọng cười lạnh lạnh. Cũng vì đoá hoa hồ ng xuấ t hiện đột ngột, khiế n tên mặt đỏ cả sợ mà không dám nói rõ lai lịch của hắ n ra.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, dắ t nhanh thanh trúc kiế m vào lưng, hai tay nhắ c bổng tên mặt đỏ lên cao và ném mạnh ra xa, thân hình vạm vỡ của hắ n lặn lông lô c như quả câ u, chàng lại nhún mình nhảy đế n chỗ phát ra tiế ng cười, vừa quát lên â m ỉ:

- Có đầ u, có mặt xin hãy hiện ra đây, Cừu mỗ rắ t ghét bọn người ném đá giấ u tay, ra đây... Mau ra đây.

Tiế ng quát của chàng vừa dứt, thì ngay khóm cây trước mặt, chạy ra một bóng người, y phục đen tuyề n, người này quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, đoạn chạy rắ t nhanh về phía trước, băng mình ẩn, hiện dưới rừng cây như quỷ sắ p hiện hình.

Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua, vì chàng định ninh người này là chủ nhơn của Thập bát la hán, nên chàng nhắ t định đuổi theo đế n kỳ cùng. Bóng người lạ dường như khích chàng lúc ẩn lúc hiện chạy vào khu rừng già dày mịt.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, môn Lôi ảnh cửu chuyển được chàng đưa ra sử dụng, tuy môn thần công này có một công lực siêu phàm về khinh thuật, nhưng đối với rừng già dày mật, gai gổ c trập trùng, bước tiến đã kém đi rất nhiều, bóng đen tiến mãi vào rừng sâu, nhanh như hạc nội mây ngàn, chẳng bao lâu đã mất dạng. Cừu Thiên Hiệp giỏi thuật khinh công đuổi mãi vẫn không theo kịp bóng hình lạ, mà rừng sâu dường như bất tận, chừng nhìn kỹ thì người lạ đã trở nên mất tự bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận hét to:

- Người là ma quỷ hay người, hãy mau lộ diện đừng giở trò ma quái nữa.

Chàng gọi lên mấy lần, không nghe tiếng trả lời, chỉ có dư âm vang dội giữa rừng già, hoặc tiếng con trùng nép mình dưới lá khô kêu rả rích...

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, thanh khô trúc kiếm chàng cầm chặt nơi tay múa mấy vòng liên tiếp, tội nghiệp cho những thân đại thọ vô tri bị ngọn kiếm thánh chém xói xả, và thi nhau gãy đổ ầm ầm, chẳng khác nào đá động núi băng. Những tiếng ngã đổ của ngàn cây đánh thức Cừu Thiên Hiệp trở về thực tại, chàng bàng hoàng nhìn thấy cây cối đổ ngổn ngang chắn cả lối đi mà bóng người lạ vẫn không trông gì tìm thấy nữa...

Chàng cúi đầu thở dài, đoạn thần thờ quay về chỗ cũ.

Lúc bấy giờ, khoảnh đất của đầu tràng lại trống không, mười sáu tên La Hán đã biến mất tự bao giờ, Ngộ Phi đại sư và bốn thi hài của tăng sĩ Thiêu Lâm, cũng biến mất. Đầu tràng chỉ phảng phất mùi máu tanh và sự vắng lặng núi rừng. Cừu Thiên Hiệp nhìn quanh một hồi, đoạn chép miệng thở dài. Vì chàng cảm thấy thất

sách, công việc trở nên vô lý và vô ích chàng lại nghĩ nên đến tìm Ngô Phi đại sư hỏi lại.

Nghĩ đoạn! Cừu Thiên Hiệp trở thuật phi hành chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.

Khi bước chân chàng đứng trước cổng chùa, bất giác chàng há hốc mồm kinh ngạc. Vì chàng thấy cửa chùa đã đóng chặt. Ngoài cửa dựng một tấm bảng đề rằng:

“Bỏn tự và tất cả chúng tăng, kể từ hôm nay bắt đầu làm lễ “Thiền tịnh” một trăm ngày.

Xin tạ tuyệt thập phương bá tánh đến cúng dường, “Vì lễ thiền tịnh chỉ riêng cho bỏn tự theo quy luật nhà thiền” Kính xin bá tánh thập phương, các giới thí chủ rõ”.

Cao Sơn Thiếu Lâm tự chủ tọa “Đệ tam thập lục đại chương môn” Thích Ngô Phi.

CÂN BÁI

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy nét mực chưa khô, nên nhứt thời mở to đôi mắt kinh ngạc và cũng chưa biết giải xử tại thế nào, chàng toan muống gõ cửa xin vào, lại sợ mang tiếng ngoan cố lỗ mãng, chàng toan bỏ đi, ngặt nỗi chưa giải quyết được sự phiền hà ở đây!... Chẳng tìm được giải pháp nào cho ổn. Cừu Thiên Hiệp đành ngò i bệt xuống trước cổng chùa, ôm đầu nghĩ ngợi.

Bỗng nhiên, chàng vỗ đầu reo to:

- Ngốc tử, người đã quên khuấy đi mất! Đóa hoa hồng... Hoa Hồng!

Chàng đã nhớ ra đây là lần thứ hai cánh hoa hồng xuất hiện. Lần thứ nhất, lúc chàng mới xuất đạo giang hồ đã gặp ngay đóa hoa hồng, lại gặp gã Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh đuổi đòi quyền Thiếp tước, sau cùng nhờ Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lấy lệnh đuổi lệnh mà giải vây cho chàng.

Đóa hoa hồng là của lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nàng đã dùng Hồng hoa để bốn cột ta, tại sao ta chẳng đến đó tìm nàng!

Nghĩ đến đây, chàng không còn trù trừ gì nữa mà đứng phắt dậy nhả mơn ngọn Hương Lô Phong chạy như bay. Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nên vận dụng toàn bộ khinh công chạy như gió chỉ trong nháy mắt đã đến Hương Lô Phong.

Chàng ráo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy núi cao rừng rậm, bốn bên phẳng lặng như tờ, hình bóng Nhan Như Ngọc đã biến mất từ lâu.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, bất giác chàng tức cười thà m tự nhủ:

- Trách gì Nhan Như Ngọc chẳng cười ta là kẻ ngốc nhất đời, nàng đã bảo ta không có buổi hội tại Hương Lô Phong lẽ tự nhiên nàng không có mặt nơi đây nữa, ta cố tìm vô ích, ta xuân ngốc thật!

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần sáng suốt lại phần nào, và cảm thấy hết lưu luyến ngọn Cao Sơn nữa, chàng bèn thả dãn xuống núi.

Bấy giờ, mặt nhật đã gác non tây, sau khi rời núi Cao. Cừu Thiên Hiệp bách bộ giữa đường cái quan mà đi lần về Vũ Châu.

Vũ Châu hay Châu Trĩ cũng thế, đây là một thành phố lớn, có thương cảng, có phố phường lại thêm ba ngôi chợ, cùng những cao

lầu, tửu điếm, lầu quán, hiệu buôn, người qua lại ồn ào tấp nập. Nếu Cừ Thiên Hiệp mới xuất đạo giang hồ, thì Vũ Châu đối với chàng là một thành phố phồn hoa diễm lệ, nhưng lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp đã lịch lãm giang hồ được phần nào, chàng đã có dịp tiếp xúc nhiều tay kiệt liệt võ lâm, cho nên bước giang hồ đối với chàng không có nơi đâu là chỗ an thân được, cho nên Vũ Châu không làm cho chàng hứng cảm, mà chỉ làm cho chàng lo ngại muôn phần.

Nhân đó, chàng đi lên vào cửa tây thành Vũ Châu, mà trí chàng luôn luôn chú trọng việc quan sát như đi vào Bát quái trận.

Chàng liếc thấy bờ tường phía tây, bên tả có dán một tờ phiêu ký, bên hữu dán tám hiệu phù, tuy không biết rõ dấu hiệu cả hai của môn phái nào nhưng chàng biết rõ đó là dấu hiệu truyền tin của các phái giang hồ.

Khi chàng bước vào trong thành thấy nhiều việc xảy ra khiến chàng tin chắc mình không lầm lẫn. Nguyên chàng liếc mắt thấy, rất đông nhân vật cao thủ võ lâm qua lại cửa Tây, mà người nào cũng ngó chàng một cách xoi mói.

Cừ Thiên Hiệp vội không chú ý, đôi chân bước mạnh vào nội thành, chàng vừa đi vừa lưu ý xem có ai theo dõi chăng; bỗng nhiên chàng nghe phía sau lưng có mấy người hảo hán họ vừa đi vừa nói chuyện huyền thuyên, bàn tán về đời tư của chàng, ai ai cũng tự khoe mình gặp Cừ Thiên Hiệp mấy lần.

Cừ Thiên Hiệp cố nén cười, bước thật nhanh về hướng trung tâm thành phố, chẳng mấy chốc chàng bỏ rơi nhóm người theo dõi ở títt phố xa

Chàng chọn một ngôi lầu quán tại khu náo nhiệt nhất mà bước vào, đứng trước quầy hàng hỏi thăm giá cả thuê phòng với tên

chương quỹ mắt chàng bỗng liếc thấy tấm kiếng treo sau lưng tên chương quỹ.

Trong gương nhìn thấy ba bốn tên hán tử lấp ló sau lưng chàng, dường như bọn chúng dò được chỗ ở của chàng nên mỗi tên thì thàm vài câu và tự giải tán.

Cừ Thiên Hiệp tự nhủ:

- “Bọn chó săn điên! Các người tưởng ta không có mặt sao, các người quan sát kỹ đi, từ trước sau từ trên xuống dưới, thử xem các người có tìm gặp được Cừ Thiên Hiệp hay không!”

Chàng đang suy tư, thì tên chương quỹ gọi mời chàng lên lầu sau khi quan sát các phòng, Cừ Thiên Hiệp chọn thuê hai căn phòng ở góc lầu phía đông.

Sau khi tắm rửa và dùng cơm chiều xong, lầu quán đã lên đèn, màu trời nhá nhem tối hắt lại. Cừ Thiên Hiệp tánh khí thiêu niên ít chịu bó gối ngò nhà, chàng cao hứng sửa soạn lại y phục, đoạn rời lầu quán đi bách bộ.

Vũ Châu không rộng lớn lắm, nên chẳng mấy chốc Cừ Thiên Hiệp đã đi dạo khắp cùng, khi bước về đến lầu quán mới bắt đầu canh một,

Cừ Thiên Hiệp không có ý đi hóng mát mà chủ ý của chàng cô trêu chọc các giới võ lâm giang hồ có mặt tại Vũ Châu, cũng như tự giới thiệu chàng cũng có mặt nơi đây!

Cừ Thiên Hiệp vừa bước vào cửa lầu điếm, thì tên chương quỹ vội cười hỉ hỉ đón tiếp, vừa vui vẻ hỏi:

- Tiểu quan nhân! Có lẽ khách quan hay lui tới Vũ Châu chứ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao Chương quỹ hỏi ta như thế ?

Chương quỹ không đáp, hắ n lồi trong bọc ra ba chiếc phong bì màu hồ ng, cung kính trao cho Cừu Thiên Hiệp nói:

- Có lẽ hay tin khách quan đế n nên có ba người gửi đế n mấ y bức thư.

Cừu Thiên Hiệp lắ y làm lạ, chàng đoán chắ c đêm nay có chuyện xảy ra, song không ngờ được thơ thiệp như thế , nhưng chàng không muố n nói nhiề u với tên chương quỹ, nên giả bộ vui vẻ tiế p thư và mỉm cười bảo:

- Tạ ơn chương quỹ nhé!

Vừa nói dứt chàng quầ y quả bước về phòng, Cừu Thiên Hiệp mở phong thư thứ nhấ t ra xem; bên trong có một mảnh hoa tiên viế t rắ ng:

“Canh ba đêm nay” xin mời đế n phía Bắ c ngoại thành, tại Cửa khóa Hồ ng liễu thọ hội mặt, xin chớ khước từ “Gửi: Cừu Thiên Hiệp”.

Cuố i thư đề mấ y chữ to: Tiên Hà phái, đệ thập cửu đại chương môn Thiên Thủ Vệ úy! Cung Chân Viễn – Kính bút”.

Cừu Thiên Hiệp xem qua, lắ y làm khó chịu nghĩ, chàng tự nhủ:

Tiên Hà phái là một trong cửu đại môn phái bắ y giờ, lẽ gì mà đế n Vũ Châu? Tại sao lại không đế n dự đại hội tại Hương Lô Phong, mà giờ đây lại gởi thiệp mời hội?”

Chàng không nghĩ đế n nữa, vội bóc bức thư thứ hai ra xem: bên trong chỉ vồn vẹn mấ y chữ:

“Gởi: Cừ Thiên Hiệp. Canh ba tả hữu, mời đến Bắc thành Vũ châu dự hội”.

Cuối thư vẽ con bạch hạc xòe cánh ngoài ra không có chữ ký.

Cừ Thiên Hiệp không rõ “con hạc” tượng trưng cho ai hoặc đại biểu cho phái nào, nhưng đem so sánh bức thư này với bức thư của Tiên Hà phái, thì đại biểu bức thư này không phải danh môn chánh phái, chàng mỉm cười, mở nút phong thư thứ ba, bên trong để sẵn:

“Cừ Thiên Hiệp nhận thư

Đêm nay quyết thư hùng,

Hồ Lô Hội thủ “chiến thư”!

Cừ Thiên Hiệp đọc xong, cười to; Hồ Lô hội, bang hội gì lại xưng hiệu Hồ Lô lại thêm hai chữ chiến thư khiến người xem tức cười vỡ ruột, chưa chi đã tỏ ra người chủ động.

Ba bức thư gồm có Tiên Hà phái, Bạch hạc và Hồ lô hội nhưng chỉ có Tiên Hà phái là đáng kể hơn cả.

Chỉ vì, Tiên Hà phái xuất đạo giang hồ, trên khoảng một trăm năm, không gây tiếng ác Thiên Thủ Vệ úy Cung Chấn Viễn một nhân vật võ lâm nổi tiếng hai, ba mươi năm về trước được tôn là cao thủ võ lâm. Luận về công lực thì Cung Chấn Viễn không kém Cừ Thiên Hiệp tuy cả hai chưa có dịp so tài, trong quá khứ Cung Chấn Viễn là tay vô địch đứng trong cửu đại môn phái, cho nên Tiên Hà phái là phái rường cột, nhứt trong Cửu đại môn phái.

Cừ Thiên Hiệp xem xong bức chiến thư, chàng không thể quyết định được gì cả, nhưng Cung Chấn Viễn, của Tiên Hà phái là một điểm thắc mắc nhất đối với chàng; nên chàng đi tìm tên chương quỹ hỏi thăm đường đi đến Cửu hỏa hồ ng liêu thọ ở đâu? Được tên

chường quỹ chỉ rành mạch; Cừu Thiên Hiệp mới lui về phòng vừa ngã mình trên giường vận công dưỡng sức. Hốt nhiên có tiếng gió cuộn mạnh trên nóc viên, chàng nhận rõ là tiếng tà áo chạm vào nhau gây nên tiếng động.

Cừu Thiên Hiệp vội đứng phắt dậy vừa mắ ng thầ m:

Chàng vừa suy nghĩ xong bỗng nghe hai tiếng “cách” nhẹ nổi lên, tựa hồ như người lạ, đã lọt vào trong khách điếm.

Cừu Thiên Hiệp thầ m hiểu khách là người nóng tính nên có hành động hơi lỗ mǎng, chàng sợ e làm kinh động người nên bước nhanh đế n bên song cửa mở hoát cửa sổ, khẽ kêu:

- Này vị bắ ng hữu!

Trên tường nhà một bóng ma đen vọt nhanh ra ngoài cạnh cửa song, mà Cừu Thiên Hiệp vừa mở, chàng nom thấ y bóng này là một người ô m cao, chàng sợ xảy ra chuyện chẳng lành, nên cố vận nội lực nói khẽ:

- Vị bắ ng hữu, có phải người vì Cừu mỗ này mà đế n đây chẳng? Canh ba đêm nay tại Bắ c thành Cừu khóa Hô ng liễu thọ gặp nhau! giờ này xin thứ cho tại hạ miễn tiế p!

Vừa nói xong, chàng đóng mạnh cửa song, đoạn bước lên giường nằ m nghỉ.

Bên ngoài, vang lên chuỗi cười lạnh lạnh, và giọng nói như đồ ng la bễ vang lên:

- Thực là tên tiểu tử cuồ ng ngạo!

Tiế ng nói dứt, tà áo đập nhau phầ n phật vang theo gió phút chồ c xa xa dầ n.

Cừu Thiên Hiệp không thể tưởng được một nơi nhỏ như Vũ Châu, và chàng chính là nhân vật trung tâm, mà mọi giới giang hồ đều chú tâm chờ đợi.

Chàng nghĩ một lúc lâu.

“Cô c.. cô c!

Tiếng mõ lại vang lên hai hồ i một, báo hiệu bước sang đầu canh hai; Cừu Thiên Hiệp mở choàng mắt tỉnh dậy, vọt lại y phục và bước xuống giường. Sau khi kiểm khí dụng đầy đủ, chàng mở nhẹ cửa song vọt ra ngoài.

Bây giờ, trong lữ quán đèn đuốc tắt tởi om người chìm trong giấc ngủ triền miên.

Cừu Thiên Hiệp rọi mắt nhìn vào bốn phía để nhận định phương hướng, sau khi tìm ra hướng bắc, chàng nhún mình đạp lên mái ngói chạy ra phía bắc thành, y theo lối chường quỹ, chàng tìm dấu vết lần đến Cửa khóa Hồ ng liễu thọ.

Ra khỏi thành Vũ Châu trên trăm trượng. Cừu Thiên Hiệp rời đường cái mà lần theo con đường mòn nhỏ, dấn vào rừng liễu xa xa. Đêm lạnh nên mây áng, trăng mờ, rừng thưa sương lạnh mảy cội tòng, cội liễu già nua, không chịu nổi cơn nắng sáng mưa chiều nên khô khan cằn cỗi, trong phùng phất như loài quỷ nhe nanh múa vút vờn với bóng đêm.

Cừu Thiên Hiệp mím môi đi dấn vào trong, hai bên vệ đường vắng lặng như tờ, chẳng thấy xóm làng nhà cửa, chỉ thấy vài ngôi mộ bị bóc những tấm bia đổ ngổn ngang. Một vài gò mồi cao thấp nhấp nhô, che phủ bởi những bụi gai đỏ chắt chít, tiếng dế kêu rả rít hoà âm với muôn loại côn trùng tạo thành bản nhạc hoang vu tư ngàn đời, vài bầy đom đóm chớp nhoáng lập lòe, tô

điểm cho cánh rừng thưa thành một cảnh giới yêu ma đầy màu sắc thê lương.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh vật quá cô liêu bèn nhủ thầm:

- Tại sao Tiên Hà phải, lại chọn nơi đây để ước hẹn!

Bỗng nhiên, một tiếng “soạt” nổi lên. Một bóng đen lùn tịt từ trong bụi rậm nhảy vọt ra ngoài chạy như bay và biến vào cụm gai chằng chịt. Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, chàng thủ thế rất nhanh và toan quát hỏi, nhưng cái bóng đen nọ là con dã cẩu, đang rình mò i gặp người nó hoảng chạy vào rừng, Cừu Thiên Hiệp nhận rõ, cố nín phát ra tiếng cười ngặt ngheo.

Chàng chưa kịp bình tâm, bỗng nhiên, hai tiếng hi hi nổi lên, rõ là tiếng cười ma quái vang lên phía sau lưng chàng, nhanh như chớp Cừu Thiên Hiệp hoành thân ra sau vừa thủ thế hộ mạng.

Dưới ánh trăng mờ, chàng thấy một ông lão ốm như que củi, đứng sừng sững trên phiến đá to, lão này có bộ mặt ốm khô, dường như không còn huyết nhục, miệng lão hé ra bày hàm răng trắng hếu lom chom, hai mắt xanh như cú vọ, trên đầu có mái tóc vàng hoe loét như râu bắp, lão chẳng khác nào cốt tượng bằng cây, chứ không có vẻ gì là người thật.

Cừu Thiên Hiệp rùng mình kinh sợ, chẳng phải chàng sợ con người của lão, mà chàng sợ cảnh giới này thật hay ma?

Vị lão nhân nhìn chàng chòng chọc, bỗng phá lên cười hăng hắc, thực là giọng cười rùng rú của loài quỷ mị u linh, tiếp theo đầy giọng nói âm trầm vang lên:

- Người nhận thấy cảnh trí nên thơ chứ, chính lão phu đã khổ công chọn đây!

Hà hà giọng nói âm á này, chính là giọng nói của người đến dò thám lỗ điếm lúc này.

Cừ Thiên Hiệp nhận nghe giọng nói của lão này âm điệu thực vô cùng ác độc, chỉ vì giọng nói của lão nghe chát tai nhức óc, khiến người nghe tóc lông phải dựng đứng hay nổi óc, như da gà, nhận thấy đồ í phương chưa chi đã thủ thế loè người, chàng liền cao giọng quát to:

- Vị bả ng hữu, quá ư sô t sắ ng! Đêm hẹn chưa đến giờ, mà ngang nhiên xâm nhập lỗ điếm, chẳng rõ ý người ra sao?

Lão nhân tóc hoe vàng phá lên cười hi hi, giọng cười như ma thương quỷ khó, đang ngồ i sưởi ấm giữa lò hương, và lão đưa đưa ngón tay gầy guộc chỉ vào ngực hỏi:

- Hi, hi! Người hỏi lão phu đây à!

Cừ Thiên Hiệp cúi lên nặng giọng:

- Chẳng hỏi các hạ chớ hỏi ai?

Lão nhân tóc vàng mỉm môi cười nhẹ, bả ng giọng nói đánh thép âm hàn bảo:

- Đây tiểu tử, người hãy mau dâng cho lão phu quyền Bồ thiên tàn thiế t Hạo khí thư, tự nhiên lão sẽ nói cho người rõ.

Cừ Thiên Hiệp khí giận xung lên tận óc, tả chưởng vẩy mạnh vào phiế n đá lão nhân đứng, vừa quát to:

- Hay nhỉ! Người bả ng thế này chẳng?

Luồ ng kinh phong vô thanh, thoát khỏi chưởng tâm chàng bay quyền đến...

- Ấm, ấm!

Một tiếng nổ long trời, phiến đá kê vị lão nhân bị hất tung lên cao và bề nát ra tro bụi, thảo mộc kê bên biếc thành cám bốc lên mù mịt, khiến lão nhân tóc vàng kinh hãi rõng to:

- Ối chao! Hay cho tiểu tử!

Vừa hét thân mình gầy guộc của lão như vành cung bật thẳng lên hai trượng và chuyển qua trái một vòng né tránh cơn bụi cát bốc lên ngợp trời, lão buộc miệng nói to:

- Quả nhiên ngươi thành tựu được hai năm hạo khí!

Cừu Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, nhảy tréo qua một bên đối diện lão nhân, chàng quắc đôi mắt sáng rực rọi thẳng vào mặt lão gầy to:

- Ngươi tiếp được ta ba chương, quyển Thiệt thư ngươi có phần!

Lão nhân tóc vàng cười hề hề, không đáp.

Bỗng nhiên một giọng nói trầm từ xa xa vọng lại:

- Dạ Du Thân Cừu, tiểu tử chia phần cho ngươi à! Ngươi đừng hoan hỉ nhé!

Lời nói chưa dứt, đã nghe gió cuốn phần phật năm luồng bạch quang, từ trên cao hạ xuống như năm con hạc tiên xòe cánh đáp xuống thành đá Dao trì, vũ lòng một cách nên thơ, rơi nhẹ nhàng như sợi lông hồng.

Cừu Thiên Hiệp buộc miệng khen:

- Hay tuyệt!

Nguyên năm đạo bạch quang vừa hạ xuống trăng là năm người, đều vận sắc phục màu ngân bạc, tất cả tuổi tác phong độ ba mươi cùng một trang lứa tựa hồ như anh em ruột.

Cừ Thiên Hiệp nhớ ngay Cánh hạc xòe trong bức chiếu nơ thờ thờ, chàng mỉm cười đưa mắt theo dõi, hành động họ.

Vị lão nhân tóc vàng vẫn lạnh lùng, bằng giọng nói âm hàn cười bảo:

- Hi, hi! Bạch hạc bang, năm chú đã hạc giá lâm cùng một lúc, tất là sự thặng lợi về tay... Ta là Dạ Du Thân Cừu hôm nay mới được rửa mắt!

Một trong năm tên áo bạc, trầm giọng nói to:

- Dạ Du Thân Cừu! đây chẳng phải là nơi đậu của Cừu thân, hiểu xa thấy rộng, xin rời nơi đây tức khắc! Nếu không! Hừ...

Dạ Du Thân Cừu nghe qua ôm bụng cười ngặt nghẽo lão cô vận nội lực truyền ra tiếng cười ma quái, âm thanh dường như cưa núi xẻ rừng, quỷ giọng khiến chim sa nhận lạc. Sau khi nín cười, lão trở giọng trầm hùng bảo đoàn dã hạc:

- Ăn mày còn nhớ chúc thân linh, sau một đêm ngủ trọ góc đình! Các người từ Trường Bạch Sơn xa tới đến đất Trung Châu, đã không giao tình với các bạn Trung Châu, mà các người dám nói lời vô ơn nhục hạ! Đây đoàn dã hạc ở hoang sơn! Các người nên nhớ đây là chốn ngàn năm văn vật chớ không phải miền man rợ đâu nhé!

Năm tên áo bạc nghe qua, cả giận, mặt mày trắng hóa hồng, mắt thanh lộ trắng, chúng đồng hét to một tiếng, rút kiếm thép nhảy ra vây Dạ Du Thân Cừu vào giữa, khí thế thật kinh người.

Cừu Thiên Hiệp nhân có hai cuộc hội nữa, sợ hai đảng đánh nhau sẽ gây rắc rối câu chuyện của mình, do đó chàng nhảy đến trước, khoát tay cản lại; vừa dịu giọng nói:

- Quý vị hãy chậm lại! Quý vị nên chờ câu chuyện của Cừu mổ kể thúc, chừng ấy sẽ so tài không muộn.

Dạ Du Thần Cừu nhìn Cừu Thiên Hiệp dịu giọng nói:

- Đúng đấy! Vì có chánh chỉ nhi ở cạnh bên, lão phải hộ vệ dù nhìn các người chút ít chẳng lấy gì làm nhục.

Bỗng nhiên, một giọng nói cao trầm phía sau ngôi nhà nói giọng ra:

- Chánh chủ đã có ta hậu tiếp, không nhọc lòng đến người!

Dưới ánh trăng mờ ảo, sau ngôi mộ hoang hiện nhanh ra một người béo phệ, mặt thịt, lưng rùa, bụng to vú xệ, dáng vóc thực khó coi. Sau khi hấn nói dứt, với chiêu thức Bình địa phong ba từ ngôi mộ hấn phóng mình tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp tuy thân mình hấn quá to, nhưng bộ pháp lại nhanh nhẹn, và khinh công cũng vào hạng thượng thừa, hấn không lưu ý năm tên dã hạc, hoặc nhìn Dạ Du Thần Cừu, mà hấn chăm chú nhìn Cừu Thiên Hiệp vừa cười ha hả hỏi:

- Chiêu thức của ta, các hạ đã nhận được chứ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày nghĩ ngợi, đoạn mỉm cười hỏi:

- Vậy các hạ là ai?

Lão nhân béo phệ, đưa bàn tay phốp pháp vỗ vào bụng cả cười bảo:

- Hô` lô hội, ta là trưởng môn hiệu Hỏa Hô` Lô, tên Lệnh Hô` Dương!

Cừu Thiên Hiệp trông vóc dáng hắ n giồ ng hệt chiế c bầ u hô` lô, bắ t giắc chàng phá lên cười rữ rượi, nghiêm trang nói:

- Quả nhiên danh phù kỳ thực, các hạ đã gởi chiế n thư tương ước, mà ta với các hạ chưa hề` quen biế t nhau, vậy các hạ có ý kiế n gì xin cho biế t?

Hỏa Hô` lô Lệnh Hô` Dương nghiêm sắ c mặt nói:

- Chỉ vì hai câu chuyện đại sư, ta mới mời người đế n đây, điề u thứ nhấ t: Mời người quyền Thiế t thư đề dùng, điề u thứ hai: Ta muố n cùng người vị thiên hạ đệ nhấ t kiế m thử sức ba trăm chiêu kiế m pháp! Vậy ý người thế` nào?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả giận, chàng lôi trong áo ra Khô trúc thánh kiế m quay một vòng tròn và mỉm cười bảo:

- Hỏa Hô` lô, đâu có dễ dàng như thế`? Nào... mời người hãy tiế p chiêu!

HỘI THỨ BỐN MƯƠI HAI

Đơn thân tuấn kiệt

Nghĩa khí thả thà`n cưu

Hô` Lô Hội, hội thủ Hỏa Hô` Lô võ mạnh chiế`c bụng phệ, cười ha hả, đứng trên ngôi mộ lớn nhấ`t, mình nhảy vọt lên cao, đón ngay Cừu Thiên Hiệp cá`t gong âm trầ`m bảo:

- Hô` Lô Hội khi động thủ, bốn giáo chủ đầu câ`n phải đích thân xuấ`t mã làm gì?

Cừu Thiên Hiệp lớn tiế`ng nói:

- Hỏa Hô` Lô! Vậy còn những ai, người hãy gọi nô`t ra đây! Càng nhiề`u càng tô`t!

Hỏa Hô` Lô cười hê`nh hếch làm lắ`c lư cái đầ`u tí tẹo nằ`m chễm chệ trên tá`m thân bồ`, bằ`ng giọng nói tự phụ hét lên:

- Tiểu tử! Đêm nay chẳng câ`n gì phải giở hê`t công phu, người cũng đủ thấ`y uy danh của hội thủ, mà phải cúi đầ`u thán phục! Người hãy nghe đây, không một người khác lạ nào, dám nhúng tay vào đây cả, chỉ có một Hỏa Hô` Lo cũng đủ tiế`p đấi... người!

Vừa nói dứt, hắ`n giương đôi mắ`t tí hí nhìn vào Lăng văn dã hạt một trong nhóm Ngũ hạc Bạc bang lại nheo mắ`t nhìn Dạ Du tỏ vẻ hiêu hiêu tự đắ`c.

Cừu Thiên Hiệp nghe lời nói của hắ`n quá vô vị, mặt mũi kiêu căng rấ`t dễ ghét, lửa giận đã nung sôi đầ`y ruột, nên không nhẫn nại

được, thanh Khê trúc thánh kiêu m được tuốt nhanh ra khỏi vỏ, hét to như sấm nổ:

- Hỏa Hô` Lô! Ngươi đừng khoác, hôm nay dù ngươi có phết vàng lên mặt, cũng chưa được gọi là hán tử, đừng tự hào là kẻ trượng phu!

Hỏa Hô` Lo cười sặc sỡ, bẻ giọng nói âm ma như quỷ rên ngoài mộ địa;

- Tiểu tử cuống si kia! Cũng bởi ngươi chưa rõ Hỏa Hô` Lô lợi hại, ngươi hãy hỏi bọn chúng thì rõ!

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mặt, năm người của Bạch hạc bang và Dạ Du Thân Cửu.

Quả đúng như lời hắn nói, sáu người này thoáng hiện trên mặt một tia nể sợ, nhưng không để lộ nét giận hờn hay mở lời đĩnh chánh, tất cả đều mặc nhiên nín lặng, chứng tỏ bọn chúng đã nể sợ Hỏa Hô` Lô một đôi phen.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy thế, phá lên cười ngất, lại nặng giọng bảo:

- Hừ! Dưới mắt Cửu mỗi người không có phân lượng nào!

Vừa nói dứt, thanh trúc kiêu m lượn nhanh một vòng tròn tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực sáng chói cả vùng.

Hỏa Hô` Lô xám mặt, toàn thân run lên bần bật, như con lợn sẽ bị chọc tiết, cao giọng gào lên:

- Tiểu tử thật to gan! Ngươi hãy nhắc lại câu nói vừa rồi xem!

Cửu Thiên Hiệp cười hi hi đáp ngay:

- Dưới mắt Cừu mỗ người không có phân lượng nào!

Hỏa Hồ` Lo run lên từng thớ thịt, mặt hường hóa tía, trâm giọng hét to:

- Tiểu tử cuồn`ng đô`! Trời cao, đất dày người nên hiểu thế, ngày mai bốn hội thủ sẽ trở lại, lấy võ công mà luận chuyện với người!

Vừa nói xong, hấn quay mình toan cất bước, Cừu Thiên Hiệp thấy thế dùng thuật Lôi ảnh cửu chuyển lách mình một cái đã cản hẳn bước đi của hấn. Hỏa Hồ` Lo biến sắc, rống lên:

- Người đợi đến ngày mai chẳng được sao!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đôi mắt tựa điện quang, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hồ` Lô, bằng những tia kinh khiếp, mũi khô trúc kiếm chia lăm lăm, tựa hồ` như muốn đâm vào mũi hấn.

Hỏa Hồ` Lô rống lên liên hô`i như quỷ hú bằng giọng nói căm hờn gất lên;

- Cả gan thật, có ai dám đô`i đãi với bốn hội thủ như thế đâu! Hôm nay chỉ có người là người thứ nhất!

Cừu Thiên Hiệp tiến gần một bước, và đồng dục nói to:

- Không có gì là cả gan cả! Hôm nay ta muốn hiến cho người xem trời cao bao nhiêu và đất dày bấy nhiêu.

Hỏa Hồ` Lô lui lại một bước, vừa rít lên như quỷ hú rừng khuya, bảo:

- Tiểu tử, nếu hôm nay người động đến sợi lông trong mình ta, thì trong năm tinh đất Trung Nguyên không còn một tác đất cho người dẫm chân nữa!

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Ta không tin được!

Hỏa Hô` Lô chớp nhanh đôi mắt nhỏ, hô`t nhiên đôi mày cau lại, hai tay duỗi thẳng ra, mau như tia chớp hai tay vói chộp vào thanh Khô trúc thánh kiếm thế` mạnh khôn tả, đồ`ng thời quát thật to:

- Hãy nộp cho ta!

Nguyên Cừu Thiên Hiệp muô`n dùng thế` giết gà dọa khỉ, khiế`n cho Hỏa Hô` Lô nhận sự thua thiệt, đồ`ng thời gây cho Bạch hạc bang và Dạ Du Thâ`n Cừu mấ`t tinh thâ`n, tuyệt nhiên không cô` ý sát nhân.

Bấ`y giờ, Hỏa Hô` Lô đột nhiên đổi ý đưa tay cướp lấ`y thanh kiếm, khiế`n Cừu Thiên Hiệp cả kinh. Trong khi câ`p bách, hắ`n giật tay kiếm lui ra sau và quát lên:

- Người muô`n chết sao?

Không ngờ, chàng thuận tay xô`c mạnh lưỡi kiếm về` phía trước, vô hình trung biế`n ra chiêu thứ mười ba Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp là chiêu Mạng vận chi kiếm mũi kiếm đắ`ng lên, dồ`c xuô`ng, chiêu kiếm tinh diệu tuyệt luân, biế`n hóa vô cùng, thực là chiêu kiếm uy thế` tuyệt học.

Thử hỏi, Hỏa Hô` Lô chỉ cách Cừu Thiên Hiệp trong gang tấ`c, làm sao né tránh kịp? Dù cho có trông thấ`y cũng khó thoát khỏi đường chiêu khô`c liệt này. Chỉ nghe một tiế`ng “Ô`i”! đau đón, đao hô`ng quang bắ`n ra tứ phía, lưỡi khô trúc thánh kiếm cắ`m vào bụng Hỏa Hô` Lô hàng tấ`c, tuy không thấ`u đế`n lưng, nhưng máu huyế`t theo sô`ng kiếm tuôn ra xô`i xấ.

Hỏa Hô` Lô hai tay cướp thánh kiế`m, bắ`y giờ hai tay cũng nương theo đà kiế`m áp vào bụng: Khô`trúc thánh kiế`m là vật kỳ cồ` bảo vật nên sắ`c bén vô cùng, cho nên mười ngón tay của Hỏa Hô` Lô bị đứt tiện, rơi lắ` tả trên mặt đấ`t, máu huyế`t vắ`ng bắ`n tứ phương trông rắ`t hãi hùng, ghê rợn.

Sự việc biế`n hóa xảy ra trong cái ngoắ`nh đầ`u, chớp mắ`t, ngoài sức tưởng tượng của Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp vừa thắ`y máu tươi phun loạn xạ, bèn kêu lên một tiế`ng “A” kinh ngạc, tay rút mạnh thanh trúc kiế`m và thố`i lui ra sau mắ`y trườ`ng, tro`` mắ`t kinh hoàng, tắ`m thân phì nộn của Hỏa hô` lô đảo nhanh mắ`y vòng và ngã quỵ xuố`ng đấ`t, chàng cô` nén sự kinh ngạc kêu lên:

- Cướp giắ`t quen thó`i! Ngườ`i chỉ là bóng nước, mới hiện đã tan...! Ta tưởng là mắ`nh hồ, không ngờ chỉ có mắ`nh giắ`y bong đầ`u hồ dọa ngườ`i...!

Hỏa Hô` Lô lại tay ôm bụng lắ`n lộn trên đấ`t, thân mình hắ`n ướp đầ`y máu, vắ`ng trán mồ` hôi rịn ra từng giọt bắ`ng hạt đậu, đôi môi mắ`p má`y rền rĩ từng tiế`ng đứt... quắ`ng:

- Ngườ`i...ngườ`i...hắ`y thườ`ng... mạng... ta... Ôi! Mạng ta... đã... hế`t...!

Nói đế`n đây, đôi mắ`t hắ`n trợn to lên, hai tay duỗi thẳng, máu huyế`t trào lai lắ`ng ướp đắ`m bụng. Ô`i! Một tiế`ng nắ`c sau cùng, hắ`n hé miệng phun ra một bú`ng máu tươi, tay chân duỗi thẳng ra, dắ`y đầ`nh đặ`ch chế`t tươi, thân hình của hắ`n đắ`m máu ướp trông rắ`t thảm hại.

Cừ Thiên Hiệp tuy hung hắ`ng cũng lắ`m, giế`t ngườ`i đã nhiề`u, nhưng cái thắ`m trạng này, đố`i với chàng là lầ`n đầ`u tiên, vì chàng

thầy Hỏa Hồ Lô trong tay không có tấc sắt, nhân đó, chàng cảm thấy lương tâm mình cắn rứt, một niềm hối hận xung ngập tâm hồn. Nhưng hiện tại không cho phép chàng nghĩ ngợi, vì kẻ địch vây phủ như gọng kìm, không thể chính mình để lộ ra sắc thái sợ sệt được, do đó chàng chép miệng nói:

- Điều võ vương oai, nhưng không ngờ bản lãnh của người chỉ có thế!

Dạ Du Thân Cừ từ lâu chỉ đứng xa xa nhìn không lên tiếng. Bây giờ mới phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói vu oan giá họa gắt lên từng tiếng:

- Đã giết người không tấc sắt trong tay, mà người đã c ý lắm sao. Để rồi người xem hậu quả của nó!

Cừ Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, đưa đôi mắt rọi thẳng vào Dạ Du Thân Cừ, quát to lên:

- Người bảo gì? Người muốn đi theo con đường của Hỏa Hồ Lô đây à?

Dạ Du Thân Cừ cười hề hề nói:

- Người giết thác Hỏa Hồ Lô, tức là người rập chông gai trên bước tiến của người! Người thắc mắc làm chi đến ta? Dạ Thân Cừ chưa nhúng tay vào việc gì cả!

Hắn vừa nói dứt, bỗng nhiên, nhiều tiếng gió loan vang lên, từ trên cao hạ xuống tràn mười mấy bóng người, dẫn đầu là một người khá cao niên, đầu chít khăn the nho sĩ, mặc áo trường bào thắt lưng xanh, dáng điệu rất khoan thai nho nhã, mặt trắng như đôi phấn mắt sáng như sao, miệng rộng, mũi thẳng, điểm cho gương mặt đài trang năm chòm râu điểm bạc dài đuột, tay tả cầm

cây quạt tiêu diêu, sau lưng đeo thanh trường kiếm, thân thái rắt phong nhã dật trăn, đi theo sau hắn là mười người trung niên, trang phục văn sĩ mỗi người đều cầm quạt đeo kiếm như nhau, thực là tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm.

Người văn sĩ dẫn đầu của toán người này, khi vừa hạ xuống đất, đã trăn giọng hỏi to:

- Ai giết Hỏa Hồ Lô?

Cừu Thiên Hiệp xô c nhanh Khô trúc thánh kiếm vừa bước đến một bước, cất giọng trăn hùng nói to:

- Chính tay tại hạ!

Người lạ cầm quạt che trước bụng, đảo mắt ngó bốn phương, bước tháo ra sau nửa bước, nhẹ giọng hỏi.

- Là người...?

Cừu Thiên Hiệp để thánh kiếm ngang bụng, thản nhiên nói:

- Chính tại hạ, người muốn thay hắn mà báo cừu ư? Ta sẽ hậu tiếp chẳng sợ!

Không ngờ, người văn sĩ ngược mặt lên trời cười sang sảng, giọng cười trong âm hào hùng, một lúc lâu hắn lên tiếng:

- Xin lỗi Cung mỗ đến hơi đường đột!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, mặt bực hóa hồ ng, sự kinh ngạc hiện nhanh lên khóe mắt, vì chàng đoán biết kẻ đối diện với mình tự xưng là Cung mỗ chắc hắn là Chương môn của Tiên Hà phái Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn.

Nhân đó, chàng thâu ngay kiếm thánh, vòng tay thi lễ, hỏi:

Vãn bô' i xin hỏi, tiê' n bô' i đây có phải là chương môn phái Thiên Hà, mà người người đề' u xưng tán là Thiên Thủ Vệ đà Cung tiê' n bô' i, chẳng?

Người lạ vòng tay nói:

- Phải đầ' y. Chính tại hạ là Cung Chấ' n Viễn.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ hắ' n quan sát vừa chép miệng khen thầ' m:

- Thật là danh môn chánh phái có khác, đố' i với bọn Dã Hồ' , tà ma ngoại đạo phong cách khác xa hắ' n một trời một vực! Nghĩ đề' n đây, khí giận đã tiêu bớt phầ' n nào bèn điềm đạo nói:

- Tiê' n bô' i đã gửi thiệp đòi hầ' u, chẳng rõ có điề' u chi dạy bảo?

Thiên thủ Vệ đã Cung Chấ' n Viễn điề' m đàm nói:

- Dĩ nhiên là có!...

Lão lại đưa mắ' t quan sát, nhìn từ đầ' u đề' n chân Cừu Thiên Hiệp, đờ' ng thời đôi mắ' t hắ' n ngó chăm chăm vào thanh Khô' trúc thánh kiế' m. Một lúc lâu hắ' n mới từ tồ' n bảo:

- Nghe trong giới giang hồ' võ lâm đờ' n rắ' ng. Trong nay mai Cừu lão đệ, thanh dự sẽ oai trên giang hồ' , để rồ' i tự xưng là “Thiên hạ đệ nhấ' t kiế' m, Tiên Hà là một phái, được liệt vào hàng có thanh dự võ lâm... cho nên có ý muố' n..biế' t qua một vài chiêu số' ...!

Nguyên Tiên Hà phái là một phái nổi danh về' kiế' m thuật, một phái chánh tông, thanh dự không kém Võ Dương phái là bao.

Theo lời nói của vị Chương môn Tiên Hà phái, thì việc này đố' i với Cừu Thiên Hiệp, chỉ vì cái tiế' ng Thiên hạ đệ nhấ' t kiế' m đã khiế' n

hắ n bắ t mắ n và không thể phục được.

Thiế t tưởng: Trong giới võ lâm, chỉ vì một chữ Danh mà gây không biế t bao điề u ân oán, thì tâm ý của vị chương môn phái Tiên Hà cũng không có gì là lạ!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời hắ n nói, bắ t giắc nở một nụ cười khỏ sở và từ từ, tiế p lời:

- Sở dĩ có cái danh Thiên hạ đệ nhứt kiế m thủ là do tiế ng đô n của người đời họ oán ghét tại hạ chứ tại hạ có bao giờ dám nhận, một danh vị như thế , vì tại hạ suy nghĩ, những lời bịa đặt nên chẳng lưu ý làm gì. Quý chương môn đã có lòng chỉ dạy, bắ t luận điề u gì tại hạ đâu dám chớ i từ!

Chàng nói xong, đưa thanh kiế m vào vỏ, đứng yên như pho ngọc tượng, trông lẫm liệt vô cùng.

Thiên thủ vệ đà Cung chấ n Viễn phá lên cười to nói:

- À... ra thế ! Ngươi nói thực đầ y chứ?

Nói xong hắ n đưa tay chỉ vào năm người mặc ngân y của Bạch hạc Bang và Dạ Du Thầ n Cưu, dịu giọng hỏi tiế p:

- Quý vị đây là đồ ng bạn của ngươi à?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Sự thật thì trái lại! Mắ y vị đây là kẻ đồ i địch với Cừu mỗ!

Bắ y giờ, một tên ngân y trong số tên Bạch hạc bang bước đế n trước mặt Cung Chấ n Viễn vòng tay thi lễ nói:

- Lãng Vân Dã hạc xin chờ ra mắ t chương môn!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn hơi cau mày, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Ngũ vị thiêu u bang chủ đã vâng mạng rồi Bạch Hạc cô c đây à?

Năm tên Ngân y đều vòng tay một loạt nói:

- Chính chúng tôi vâng lệnh Gia phụ đến đây?

Cung Chấn Viễn cười hỏi tiếp:

- Có phải vì sáu chữ Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ mà đến hay chăng?

Năm tên ngân y Dĩ hạc ngập ngừng đáp:

- Việc... không phải việc này!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn nghe qua cau mày nghĩ ngợi, tay hữu cầm cây quạt nhịp mạnh hai cái vào tay tả, vui vẻ hỏi:

- Chứ các người đến gặp Cửu Thiên Hiệp làm gì?

Năm tên ngân y đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều nín lặng không nói được nửa lời, chúng đứng trơ như mấy con hạc lạc.

Bấy giờ, Dạ Du Thân Cửu bước tới trước một bước, cất tiếng cười hăng hắc âm điệu hiên ngang vô cùng, bằng giọng nói âm âm trầm trầm bảo:

- Cung đại chương môn! Người vì danh mà đến còn Bích hạc bang của chúng lại vì lợi mà lại, và kẻ đã chết là Hỏa Hồ Lô hấn lại muốn gom thâu cả danh lẫn lợi, do đó hấn mời đến Diêm La Bửu điện để khiêu u nại!

Cừu Thiên Hiệp không nhìn thấy vẻ thâm độc ngầm của hắ n, nên vội hỏi:

- Còn người... tại sao cũng đến!?

Dạ Du Thầ n Cừu rút cổ lại, trông thấy rất kỳ khôi cổ quái, hắ n lắc lư chiếc đầu nhọn bằng giọng nói âm hàn, cười hề hề đáp:

- Ta đây à! Ta đến xem sự náo nhiệt của trò nhân thế ... để vui chơi!

Cừu Thiên Hiệp bấu môi, mắt nhỏ:

- Hừ! Bộ như người cũng dám đến đây à?

Dạ Du Thầ n Cừu làm lơ không đáp, hắ n đưa mắt ngó Thiên thủ vệ đà Cung chấ n Viễn như thầ m hỏi ý kiế n.

Cung chấ n Viễn cười nhạt bảo:

- Dạ Du Thầ n Cừu, người bớt những trò múa mép, lãng du hôm nay ở đây có gì lý thú, vì tình thế không tiện cho người...!

Dạ Du Thầ n Cừu hơi chột dạ, nhưng hắ n vốn là con người tinh ma quỷ quyết bèn cất tiếng cười hề nh hếch nói:

- Tình thế hiện giờ đã đổi mới... chứ có gì là không tiện?

Cừu Thiên Hiệp gầ n giọng quát.

- Tình thế đổi mới là nghĩa gì?

Dạ Du Thầ n Cừu chỉ vào cổ thi hài Hỏa Hồ Lô cười hề hề, bằng giọng nói âm ma lạnh lẽo bảo:

- Người biết nó! đêm nay Dạ Du Thân Cưu này sẽ ghi ở lòng này mãi mãi “sự tàn ác hải hùng”.

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng gắ t:

- Người có quen biết Hỏa Hồ` Lo à?

Dạ Du Thân Cưu nói như rên:

- Tuy không quen biết, nhưng việc này quan hệ khá to. Người dùng kiếm giết thác Hỏa hồ` lô, lại có mặt chúng ta tại tràng này... Ôi! Khổ cho tâm thân... vì việc này sẽ đồn đãi khắp nơi... Ôi! Chỉ sợ... sợ...

Nói đến đây hắ n bỗng phá lên cười lạnh lạnh, giọng cười hàm chứa sự âm trầm, ác hiểm, khiến người nghe chán ghét vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp nghe hắ n nói, hàm chứa sự buộc tội cho mình bèn nổi giận rút thanh trúc kiếm vung lên, gắ t to:

- Người muốn thay hắ n báo thù à?

Dạ Du Thân Cưu nói nhanh:

- Ta không có ý định đó! Xong ta chẳng bỏ qua vụ này.

Cừ Thiên Hiệp thấy hắ n gằn gằn dờ dờ, nên nổi giận xung thiên, nhắc mình đi hai vòng, nhanh như chớp tay tả chàng chop mạnh cổ Dạ Du Thân Cưu quát lớn:

- Người muốn gì? Hãy nói mau?

Dạ Du Thân Cưu mặt mày biến sắc, xong vớ n dĩ là con người quỷ quyết hắ n đôi giọng đánh thép gầm lên:

- Người hãy dùng kiếm giết ta đi, ta bả`ng lòng chết dưới thanh kiếm báu. Một kẻ trong tay không tấc sắt... Ta và Hỏa Hồ` Lô số` phận như nhau... giết ta đi... nếu không thì...

Cừu Thiên Hiệp quát lớn:

- Nếu không thì... sao?

Dạ Du Thâ`n Cừu rút lên:

- Nếu không thì ta sẽ đem câu chuyện hôm nay mà truyền bá cho mọi người rõ, về` hành động giết Hỏa Hồ` Lô.

Cừu Thiên Hiệp bật cười khì, một tay nắm cổ một tay bợ hông Dạ Du Thâ`n Cừu, giơ hồng lên cao ném văng ra xa mắ`y trượng, đô`ng thời chàng to giọng hét to:

- Chuyện ta làm ta chịu, kẻ trượng phu nào có sợ ai? Vì người biế`t nói câu này ta tha người khỏi chết.

Dạ Du Thâ`n Cừu là một lão gian manh cụ cồ`t, nguyên hắ`n đã thắ`y tận đáy lòng Cừu Thiên Hiệp là một kẻ trượng phu quân tử, nên dùng lời khích sáo cho khỏi chết, sau khi bị ném xa, hắ`n lờ`m cồ`m ngô`i dậy vừa rên rỉ:

- Hiện giờ người không chịu giết ta để khóa miệng ư? Người sẽ hô`i hận trong tương lai.

Cừu Thiên Hiệp nổi xung, khoát tay gắ`t â`m lên:

- Đi... đi cho khuấ`t mắ`t! Ta xem người như cỏ rác không có gì đáng kể.

Dạ Du Thâ`n Cừu lại cười hê`nh hếch, gật gù bảo:

- Rắ`t xứng đáng là hạo khí nam nhi.

Nói xong hắ n vận dụng toàn lực nhảy lên cao một trượng, vượt qua bãi tha ma chạy như bay biể n, trong nháy mắ t đã biể n mình vào đêm tồ i âm u...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung chắ n Viễn bắ t giác thở ra một hơi dài nảo ruột nói;

- Cừu lão đệ! Trong tương lai ngươi bị phiê n toái nhiê u.

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì nên vội hỏi:

- Vậy... tiê n bồ i muô n bảo gì...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung chắ n Viễn lắ y tay chỉ vào vũng máu và thân của Hỏa Hồ Lô đang quắ n quại dưới đấ t, từ từ đáp:

- Cừu lão đệ! Ngươi phóng thích “Dạ Du Thầ n Cừu” là làm một việc thắ t sách!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Tại hạ không sợ hắ n điều ngôn vê việc này.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung chắ n Viễn, giữ cây quạt tiêu điều phắ t nhẹ vào bụng mắ y cái, bắ ng giọng nói êm trầ m trầ m bảo:

- Hắ n không có gì đáng ngại, nhưng tiê c thay Hồ Lô Hội, hội viên tràn ngập cả giang hồ đi đâu cũng chạm phải chúng, tuy chúng toàn là hạ lưu nhân vật, nhưng không thiê u tay cao thủ.

Bọn chúng đố i với Hội thủ kính trọng tựa thầ n mình như hôm nay nhờ chề t dưới kiế m của lão đệ, lại không được rõ ràng lắ m mà ngươi thả lỏng cho Dạ Du Thầ n Cừu đi, tắ t nhiên hắ n sẽ thêm dầ u thêm mỡ và kinh khủng hóa câu chuyện rồ i tung ra khắ p mặt giang hồ, một đầ n mười, mười đầ n trăm, thì há chẳng phải là sự

phiên hà sâu nào về sau hay sao? Ví như, Cừ lão đệ có tài kinh thiên bạt chúng, cũng không thể ngửa được kẻ ném đá giầu tay, thì khấp mặt giang hồ người có ở đâu lâu được.

Bằng giọng nói trong êm, Cung Chấn Viễn nói rõ từng tiếng một, khiến người nghe phải rung cảm và nhận thấy rất chí lý chí tình.

Cừ Thiên Hiệp tách tình khăng khái, ý chí kiêu hùng, chuyện mình làm mình chịu, nên chàng từ chối đáp lời:

- Cung tiên bối lời vàng khuyên nhủ thực chí lý chí tình nhưng tiếc thay, việc này tại hạ coi như rơm rác. Chỉ vì tại hạ không sợ cuồng phong nổi dậy, làm sập chòi câu Ngư phủ, Hồ Lô Hội có biến bức khấp non sông đi nữa, tại hạ vẫn chẳng sợ nào?

Cung chấn Viễn gật gù nói tiếp:

- Lão đệ, có lòng hào khí, khiến Cung mỡ bội phục muôn vàng!

Bây giờ nắm tên ngân y thiêu u bang chủ của Bạch hạc bang, đột nhiên chúng vòng tay hướng vào Thiên Thủ Vệ Đà Cung chấn Viễn, cung kính thưa:

- Tiểu diệt chờ đợi đến giờ này, xin thế bá thứ lỗi.

Cung Chấn Viễn hơi ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị thiêu u bang chủ quá nhún nhường.

Nắm tên dã hạc đồng nói:

- Vì chúng diệt nhi khó lời ước hẹn với Cừ Thiên Hiệp tại đây, lại là vâng mệnh gia phụ mà hành sự, ắt có một sự trao đổi nhau, hẫu sớm về để phục mệnh.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, chẳng đợi Cung Chấn Viễn trả lời, vội ngắt lời bảo:

- Dã hạc thiêu u bang chủ! Các người muốn xuất bao hãy đến đây.

- “Soạt”

Một đạo bạch quang quay tròn chớp lóe, tiếp theo đây ba, bốn rồi năm bóng ngân quang sáng màu bạc, năm vị thiêu u bang chủ Bạch hạc bang đều tung mình nhảy ra tràng đả “leng keng” nhiễu nhiễu nổi lên, năm ánh thép xanh biếc tóe ra năm đạo hào quang lạnh ớn người, năm thanh trường kiếm được tuôn ra khỏi vỏ thủ thế.

Cừu Thiên Hiệp thấy năm tên cùng nhảy ra một lượt, bèn đứng thẳng người, tay vận công, cất tiếng cười cuồng ngạo bảo:

- Các người hãy cẩn thận. Mời cả năm vị cùng tấn chiêu.

Năm tên thiêu u bang chủ Bạch hạc bang cùng xông lên một loạt, tay hữu vận công phổ vào thân kiếm thân mình như con hạc nội múa nghệ thường nhảy một loạt đến bên Cừu Thiên Hiệp, đồng thanh hét to:

- Hãy xem chiêu thế của chúng ta.

Bọn chúng vừa nói dứt, năm thanh kiếm giờ cao, vũ lộng mạnh, phát ra tiếng gió, ánh thép xanh tỏa rực trời, uyển chuyển như muôn đóa hàn mai, biến ảo như gươm rừng kiếm bể năm đạo ngăn tình xoáy tích như năm luồng gió lốc bay xoăn vào người Cừu Thiên Hiệp, thế mạnh hơn cưa núi xẻ rừng.

Luận về kiếm thuật năm người này là cao thủ đệ nhất của Bạch Hạc Bang, địa vị lại là thiêu u bang chủ, mà Bạch hạc Bang lại chuyên

sử dụng kiếm thuật, ngoài cửu đại môn phái ra ít có người nào sánh nổi sự uyên bác của chúng về Kiếm thuật và công lực.

Nhưng sánh với Cửu Thiên Hiệp lại khác nhau một trời một vực. Vì Cửu Thiên Hiệp đã may mắn nhận được quyển Bỏ thiên tàng thuyết hạo khí thơ và Thường thắ ng bát kiếm lại thêm một độ kỳ duyên nơi địa huyết học được Thập tam Sanh tiêu. Mười ba chiêu kiếm tột đời, cho nên tổng kết lại đường kiếm thuật của chàng là một đường kiếm bí truyền, siêu linh, tuyệt học.

Cho nên, năm đường kiếm như sao sa bão táp hướng đến mình, Cửu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên đứng nguyên thế, tay trút nhanh thanh trúc kiếm quay một vòng trước mặt, mỉm cười quát to:

- Năm vị hãy đề phòng!

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BA

Cao thủ chật tha ma

Kiếm trần ra oai vũ

Thanh Khô trúc thánh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ chẳng khác con rồng vàng uốn khúc, vũ lộng ra muôn đạo hào quang sáng rực trời.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn thất thanh hô to:

- A, thực là... K...i...ê...m...

Tiếng nói của lão chưa dứt lời, bóng người đang xoáy tít bỗng phân hai.

Năm vị Thiêu u bang chủ Bạch Hạc Bang vừa thấy ánh sáng vàng của trúc kiếm tất cả kêu lên kinh ngạc, miễn cưỡng đưa guơm ra đỡ, bị luồng kiếm phong đẩy ngược dội ra sau sáu bảy thước.

Cừu Thiên Hiệp cao hứng huyết lên tiếng sáo diều ngân vang như rồng gầm giữa biển, thân mình tựa cụm mây ô, kiếm quang vẫn chưa dừng chớp nhoáng, lần thứ hai xuất thủ, sử dụng chiêu Hổ túc cao cương, một trong mười ba đường Sanh tiêu kiếm pháp - chiêu kiếm này biến ra năm thức đánh, hướng vào năm tên thiêu u bang chủ điểm mạnh, đâm ngay, chém ngang, phạt xéo, xả đâm... năm tên Bạch hạc bang tuy cách xa sáu, bảy bước, nhưng vẫn còn trong vòng phong tỏa của kiếm phong.

Năm người tuy nhảy ra xa sáu, bảy thước né tránh, song khó thoát khỏi nỗi đạo hoàng quang theo như bóng với hình, bất giác đại kinh thất sắc, tất cả đề u rống lên, tuốt nhanh thanh kiếm đưa ra nghênh chiêu, tiếp thế.

Không ngờ, kiếm quang lóe mắt, kiếm khí tựa vòng câ`u, nhưng thầy Cừ Thiên Hiệp đôi chiêu biế`n thế` miệng lại quát to lên.

- Hãy câ`m chặt trường kiếm!

Tiê`ng “Kiếm” vừa thoát khỏi miệng Cừ Thiên Hiệp, đột nhiên nhiề`u tiế`ng “leng keng” vang lên.

Thiế`n thủ vệ đà Cung chấ`n Viễn hai lầ`n kêu thấ`t thanh:

- Ngũ vị thiế`u bang chủ? Lui mau!

Cùng lúc đó, năm chiế`c bóng người trắ`ng bạc như ngọn pháo vô tri sắ`p nổ, xòe người tiế`n dưới ngọn hoàng quang, chẳng khác đoàn phù du cuồ`ng đại đua nhau nhảy vào bóng đèn tụt thiêu.

Cừ Thiên Hiệp đột nhiên rút đường Thánh kiếm thu hờ`i thế` tá`n, đứng sững giữa tràng viện, dáng điệu thực oai phong凛冽, tay câ`m thanh Khô` trúc thánh kiếm chỉ vào năm tên thiế`u bang chủ, quát to:

- Năm vị tay kiếm không thắ`ng nổi Cừ mỗ, thì không nên vọng tưởng đề`n quyền Bỏ thiên tàng thiế`t hạo khí thơ.

Năm vị thiế`u bang chủ của Bạch hạc bang bắ`y giờ mới hoảng hờ`n. Chúng đưa mắ`t nhìn lại thanh trường kiếm trên tay... mới hay đã gãy tiện hế`t phân nửa, chúng lắ`y mắ`t nhìn nhau ngơ ngác đề`n độ mắ`t hờ`n, vẻ mặt trắ`ng nhợt lúc trắ`ng lúc hờ`ng trông rắ`t thảm hại.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấ`n Viễn vội bước mau tới trước dùng lời giảng hòa bảo:

- Thắ`ng bại là thường sự, đề`n đây là tạm đủ.

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Năm vị thiê' u bang chủ Bạch hạc bang, chúng ta vô' n không có tiê' n cừu hận gì cả phải chăng.

Năm tên thiê' u bang chủ Bạch hạc bang lâ' y mắ' t nhìn nhau vừa quay sang Cừu châ' n Viễn nói:

- Chúng tiểu điệt học nghệ chẳng tinh, xin thê' bá đừng cười nhé!

Thiên Thủ Vệ Đa Cung Châ' n Viễn nói mau:

- Nói chi những lời như thê' , Bạch hạc bang, kiê' m phái oai trá' n giang hồ' , danh vang võ hiệp nhưng lâ' n...

Nói đê' n đây lão vụt nín lặng, đưa mắ' t nhìn Cừu Thiên Hiệp vì ái ngại.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, tiế' p lời ngay:

- Nhưng lâ' n này tại binh khí kém, năm vị nên tìm có kiê' m báu, trở lại đây lâ' n nữa tìm tại hạ, tại hạ sẽ tùy thời mà hầ' u giáo quý vị!

Năm tên thiê' u bang chủ mặt còn sắ' c giận, chúng ném nhanh năm chuôi kiê' m gãy xuô' ng đấ' t, đô' ng thanh nói to:

- Các hạ nói hãy nhớ lời, chúng sẽ còn ngày gặp gỡ, Thôi đi!

Vừa nói dứt năm bóng người bay vọt lên cao hàng trượng, biê' n hình vào bóng đêm phút chồ' c đã mắ' t dạng...

Thiên Thủ Vệ Đa Cung Châ' n Viễn nhìn theo cả năm người, đi khỏi bãi tha ma rấ' t xa, mới quay đố' i diện Cừu Thiên Hiệp thở dài nói:

- Bạch hạc bang năm con đã hạc, đây là lần đầu tiên chúng ném mùi thất bại, nhưng khổ nổi, tuổi thanh thanh, khó có lòng nhẫn nại, khó chịu sự nhận chân! Chúng không hề bỏ qua việc này được.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy năm tên thiêu bang chủ Bạch Hạc bang có phong độ bất phàm, bèn cất giọng u buồn nói:

- Con nhà võ, ai cũng tự trọng lấy oai phong của mình, không trách được!

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn mỉm cười khổ, giọng nói:

- Lão đệ nói không sai, tuy người không tự xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ. Nhưng theo kiếm thuật chiêu pháp, thì người đã đạt đến mức nhập hóa xuất thần. Cung mỗi cam bái phục xin thua, hẹn gặp lại.

Nói dứt, lão quay lưng về sau toan cất bước.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế vội gọi nhanh:

- Cung chương môn, Cừu mỗi muốn hậu chuyện!

Cung Chân Viễn quay lại, vẻ mặt thoáng qua một tia nghi ngờ, bất giác hỏi:

- Cừu lão đệ người?

Cừu Thiên Hiệp khẽ cười nụ:

- Nghe danh tiếng võ nội kiếm thuật, đứng đầu là phái Tiên Hà Võ Đang, nổi tiếng rất lâu đời, hẳn mong ước gặp, dịp may rất ít có. Kính mời chương môn thi triển vài chiêu của quý phái tuyệt học, cho tiểu đệ được mở rộng kiến văn.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn bất ý giờ mặt hóa hồng, mây ngai nhú lại, lão đưa tay mân mê chòm râu điểm bạc, ngẫm nghĩ mà chẳng nói ra lời.

Không ngờ, phía sau lưng Cung Chấn Viễn, từ lâu không nghe tiếng động của tên kiếm sĩ Thiên Hà. Đột nhiên một trận gió nổi lên thoáng nhanh qua tựa hồ như tiếng động chân người, ngọn gió lại quện thành hình tròn vây phủ Cửu Thiên Hiệp vào giữa. Bất ý giờ mới rõ là mười tên kiếm sĩ Thiên Hà tỏa ra vây phủ Cửu Thiên Hiệp, mười lưỡi gươm trên láp lánh ánh thanh quang, giơ lên ngang bụng, mỗi tên đều lộ vẻ phần nộ đến cùng tột, dường như chúng muốn mở trận thư hùng.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy mỉm cười, đôi mắt chiếu ra tia sáng long lanh, rọi thẳng vào mặt mười tên dũng sĩ Thiên Hà kiếm, đoạn quay sang nhìn Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn trầm giọng hỏi:

- Cung chương môn không thích cùng tại hạ động thủ, mà ra lệnh cho quý phái đệ tử, dùng thuật Ném đá dò đường phải chăng?

Cung Chấn Viễn cau mày khó chịu, bằng giọng nói đau buồn đáp:

- Cung môn là đàn anh có học thức, dù không thành mô phạm, chứ cũng xứng với nghĩa trọng phụ, ta tuyệt nhiên không có ý như thế, chẳng qua là...

Cửu Thiên Hiệp vội cướp lời, bằng giọng gay gắt nói tiếp:

- Chẳng qua là tại hạ tài sơ học cạn, đâu có đủ cho Thiên Hà phái cao thủ động chiêu, vì không xứng đáng.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn nghe qua tái mặt, tay hữu run khẽ giơ lên chỉ vào mười tên dũng sĩ Thiên Hà trầm giọng nói:

- Chúng nó là tay kiếm hữu hạng của bốn môn hiếm vì trẻ tuổi người non dạ, tự ái sôi trào theo nhiệt huyết, Cừ lão đệ nêu muốn chỉ giáo thì cứ ra tay... Cung mỗi không can thiệp.

Cừ Thiên Hiệp đồng dạ nói to:

- Chuông môn không can dự, thì các người cứ tự tiện... Nào, xin mời thập vị anh hùng.

Vừa nói dứt, thanh Khô trúc thánh kiếm chuyển nhẹ. Thoạt nhìn, chỉ là một khúc tre, đã lân nước trở màu vàng, song rất hiếm có ở trần đời, vì trúc kiếm vừa nhích động nhẹ, lập tức phát ra muôn đạo kim quang, chói sáng cả ngôi nghĩa địa, tiếng kiếm phong kêu “réo” và ngân dài tựa như rồ ãg gầ ãm hỏ “béo”...

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chầ ãn Viễ ã, đột nhiên lắ ã nhẹ thân mình bay vọt lên cao ba trượng, và hạ xuồ ã đứng lên phiể ã đá trên một gò cao, vừa buộ ã miệng gọi to mười tên đệ tử Tiên Hà phái:

- Các người tự ý tự nguyện, bụng làm dạ chịu không được tránh ta... song các người hãy tận lực mà lãnh giáo Cừ Thiên Hiệp một chiêu tuyệt học!

Mười tên kiếm sĩ đồ ãng thanh đáp:

- Chúng đệ tử đã hiểu.

Giọng nói chưa hế ã, bóng người đã trậ ã trùng thoạt tiể ãn thoạt lui, mười tên dũng sĩ và mười lưỡi gươm trầ ãn óng ánh, bức hẫ ãm Cừ Thiên Hiệp vào giữa trung tâm, khiể ãn người hoa cả mắ ãt chỉ thấ ãy màu trắ ãng bạc, xanh xanh, chứ không thấ ãy dạng người nào cả.

Ban đầ ãu, chỉ thoắ ãng qua như làn gió nhẹ dầ ãn dầ ãn, mười dũng sĩ của Tiên Hà phái càng vượ ã càng mau, kinh phong càng đế ãn gầ ãn càng lan rộng. Sau cùng, không còn phân biệt được bóng người,

kiếm phong thì réo lên như sấm rền gió thét, phương phát như hàng vạn kỵ binh ồ ạt cuốn tới như nước vỡ bờ.

Một phái tuyệt học, quả nhiên khác hẳn tay thường.

Cừu Thiên Hiệp không dám lơ đãng, cầm kiếm hộ thân ngưng khí dưỡng thần, chẳng dám khinh thường vọng động, lại không dám sơ hở như trước. Một khắc qua.

Bỗng nhiên mười tên dũng sĩ phái Tiên Hà đồng thanh hét lớn:

- Hãy xem kiếm.

Mười người kêu lên một lượt rập nhau, như đất bẻ gãy bỗng nổi cơn sấm dậy, mười đạo kiếm phong đồng thời bay lông lóc đến, bốn phương tám hướng xông lên vây tight khí lạnh buốt người.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng khen thán, thuận tay vung mạnh Khô trúc thánh kiếm hóa ra chiêu Văn kê khởi vũ một trong Sanh tiêu kiếm pháp, trúc kiếm vừa chớp động một vòng tỏa ra một vòng hoàng quang vàng buốt không khí, vừa cao giọng nói to:

- Cừu mỗ xin lãnh giáo.

Trúc kiếm vừa vung ra, bóng địch đã tiêu thất.

Nguyên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái đưa ra chiêu thế rợn người, đây là chiêu dụ địch hư chiêu, thân bước tới trước chứ kỳ thật còn ở sau sáu trượng, đi chạy như thường lệ song kiếm chiêu đã thu lại.

Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu Văn kê khởi vũ lại đánh vào khoảng không khí hư vô, trong lòng lấy làm kinh hãi, vội thu ngay trúc kiếm rùng mình giữ bộ, vừa đưa mắt thăm dò địch tình động tĩnh ra sao.

Không ngờ, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái đột nhiên quật khởi, tất cả đồng lúc một tiếng rập nhau, vang lên một tiếng lớn kinh hồn, mười luồng hào quang chớp nhoáng của trường kiếm, mau như lưu tinh, thế cứng hơn phi mã, như nhiều tia điện quét ngang trời, đây là một chiêu biến ảo khôn lường, lợi hại không kể xiết,

Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, sự cấp bách trong chớp mắt, vận công không còn kịp, chỉ còn cách giơ cao Khô trúc thanh kiếm sử dụng chiêu thân tộc là Tiềm Long tại thiên múa nhanh để phòng thân.

Cách đây ba trượng xa, Thiên Thủ Vệ Đa Cung Chân Viễn, đột nhiên kêu rõng lên:

- Các người mau thôi lui, lấy quạt hộ thân tức khắc!
- Ôi chao! - Ôi!

Nhiều tiếng kêu kinh hoàng nổi lên, bóng người phân tán nhanh, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái, đang cuốn tròn bên vòng chiến, bỗng dạt ra trong số mười người, có ba người bị hất văng thiếu kiếm, ba người này vội lấy quạt múa lên để hộ thân, số còn lại, tuy không bị thương nhưng bảy cây quạt bị kiếm phong thổi nát, bay tứ tán.

Cừu Thiên Hiệp trong cơn gấp rút, liền hoành thân thi triển chiêu thế, không rõ vì ý gì mà chàng sử dụng hai chiêu Mạng vận kiếm và Thường thắng bát kiếm là hai chiêu tuyệt học bí truyền chợt nghe Cung Chân Viễn kêu rõng bên tai, mới vội thu hồi thế kiếm hộ thân, và cũng nhờ đó mà hai chiêu thế tuyệt học chỉ thi triển một phần nhỏ.

Bây giờ, chàng đã tỉnh trí, định thân nhớ lại, bất giác bảo nhỏ với mình toi công.

Thật ra, nếu Cửu Thiên Hiệp không thấu hiểu hai chiêu thế, thì mười tên dũng sĩ Tiên hà phái, khó tránh được máu đổ rừng hoang, thây phơi mộ địa.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn, từ trên cái gò cao vội nhún mình nhảy xuống, đứng trước mặt Cửu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Đa tạ lão đệ đã nương tay, tha cho chúng.

Cửu Thiên Hiệp đỏ mặt, khẽ đáp lời:

- Chương môn nhún nhường thái quá!

Không ngờ Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn bước xấp tới trước, cây quạt tiêu điều xòe rộng ra phe phẩy bằng giọng nói trân trọng bảo:

- Cung mỗi tay tả phiến, tay hữu kiếm hội cùng ba mươi năm công lực và kim tượng danh dự trong võ lâm, thừa nhân Kiếm phiến song tuyệt Cung mỗi thật lấy làm hãnh diện vô cùng; nhưng mà sự kết quả ra sao Cung mỗi thực không biết đến. Hôm nay, xin mượn Thiếu hiệp những đường kiếm thuật thần kỳ, để mà đo lường thủ tài bộ của Cung mô xem đến đâu vậy xin thiếu hiệp chớ bỏ qua.

Lời nói của Cung Chân Viễn phân kinh là muốn động thủ, qua chiêu, nhưng xuất phát từ cửa miệng một vị chương môn nên lời lẽ phải khiêm cung và cam mỹ.

Nhân đó Cửu Thiên Hiệp vòng tay cung kính đáp:

- Cung kính chẳng bằng vâng lời, song tại hạ có một lời yêu cầu nhỏ nhỏ.

Cung Chấn Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Lão huynh đài, người muốn ta đánh cuộc ư?

Lời nói vô cùng trang trọng, hiển nhiên là Cung Chấn Viễn nói thật tình, không đùa.

Cừ Thiên Hiệp đáp nhanh:

- Không dám! Chỉ vì tại hạ trong tay lưới thánh kiếm quá sắc bén, ci xin mượn một vị nào của quý phái một thanh kiếm thường, như thế mới gọi là công bằng và hợp lý trong cuộc qua chiêu.

Cung chân Viễn vội khoát tay từ chối nói:

- Không cần thiết. Vì thanh kiếm của cung mẫu... rất khác xa loại kiếm thường dùng.

Nói xong, quạt giao tay tả, tay hữu đưa lên vai nắm lấy đốc kiếm rút “soạt”, ra khỏi vỏ, một thanh cổ kiếm dài ba thước hai tấc, màu xanh biêng biếc ấy là cây Tòng văn cổ kiếm, một thanh kiếm kỳ cổ nhất đời.

Thật vậy, Tòng kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ, màu xanh lá mạ, chiếu mát mắt, hơi lạnh rợn người kèm theo tiếng kiếm phong, nghe o o ngân dài như phụng gáy, sánh với mười thanh kiếm thép của mười tên dũng sĩ Tiên hà phái khác xa nhau một vực một trời.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn thuận tay vũ lộng một vòng thử, thân kiếm đảo nghiêng nghiêng đã phát ra tiếng kêu “oong oong” ánh thanh quang theo đó mà tuôn ra xanh biếc cả trời, kẻ đây bèn thu kiếm để ngang bụng, bằng giọng nói trầm hùng bảo:

- Thanh kiếm này truyền đến tay Cung mẫu, có trên mười đời, ước chừng năm trăm năm lịch sử, tuy không chém đá như bèn song

có thể thôi lòng dứt đoạn. Lão đệ đài, người hãy cố gắng nhé.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Tòng văn cổ kiếm rời khỏi vỏ đã biết là loại bửu kiếm, giờ được nghe qua càng lấy làm tin tưởng, do đó chàng tùm tùm cười tiếp lời:

- Thì ra là thế, tại hạ vui lòng lãnh giáo! Xin mời.

Nói xong, chàng bao kiếm vòng tay, nhấc bổng thân mình lui ra xa bảy thước, hai chân bệt ra hình chữ bát, mình rùn xuống thấp, mặt ngó ngay tới trước, thật là phong độ của một tay cao thủ thượng thừa, cung mà không kiêu ngạo, kính hòa đủ lễ nghi.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chân Viễn vội hoành kiếm day ngang khiêm tôn nói:

- Lão đệ đài quá nhiều nghi lễ.

Nói xong, lão khom mình xuống thấp như tọa bộ, ấy là chiêu thức hộ thân của hàng kiếm khách lão luyện. Thoạt nhiên như thi lễ bên quyên cuộc.

Hai người đứng xỏm đối diện nhau, lại đứng thanh hét to:

- Miễn luật!

Hai bóng người đối chiếu bỗng phân ra, một xanh một vàng, biến thành hai luồng ánh sáng, chớp lóe và bay lượn.

Nguyên cả hai đang dùng hư chiêu để mà đo lường trình độ của nhau, nào là nhảy né hộ thân, nào là giờ bộ trâm thủ thế, hai bên diễn ra vài đường hư ảo, sau cùng mới rùn bộ đưa mắt nhìn nhau, hầu chờ địch thủ tấn chiêu.

Luận về kiếm thuật, rất khác xa các loại binh khí khác như công đao, côn, phủ, vì sự học tập thuân về khí, không bao giờ khinh thường mà tấn chiêu trước, chỉ vì lấy tịnh chế động, nếu để sự giận dữ làm cho khí huyết phù trầm sẽ thua ngay.

Sở dĩ hai người đều chuẩn bị, rắn lòng mình không nhích động, ai thất bại là kẻ đã ra tay trước.

Vì thế, hai người tràn qua né lại, bốn mắt giao nhau không ai chịu xuất thủ.

Đột nhiên, Cừu Thiên Hiệp rùn bộ đổi thế, lại cất tiếng hét to:

- Chưởng môn, tại hạ xin vô lễ.

Lời nói dứt, chiêu kiếm đã thành, đạo quang vàng như ánh sáng chiếu, tỏa ra sáng rực bãi tha ma, chiêu Thường thắng bát kiếm vũ lộng như rồng vàng uốn khúc, lướt theo mây lướt theo gió cuốn thành một trận phong ba truy kích đồi phương.

Thiên Thủ Vệ Đà Cung Chấn Viễn reo to:

- Quả là chiêu thế phi phạm.

Lời nói dứt, tả thủ phe phẩy quạt tiêu diêu, tay hữu cử thanh tòng kiếm ra nghênh địch, hai bên đồi thủ đã mở đầu trận so tài.

Nên biết, Cung Chấn Viễn vừa đưa ra chiêu thế, đây là một chiêu tuyệt học của phái Tiên Hà, thắy chiêu thế rời rạc không hình thức, kỳ thật là bên trong nó biế n hóa muôn đoan, huyền bí ẩn trong chiêu khiế n người không thể lường được.

Nhân vì khi đưa kiếm ra, mũi kiếm đã điểm, thân kiếm, lại quắ n, lưng kiếm lại vạch, chuôi kiếm cứng như xích tòng, phong kiếm tỏa làn gió mỏng bảo vệ bàn tay, đây là năm nguyên tắ c lớn

của kiế' m thuật Thiên - Địa - Quân - Thân - Sư năm nguyên tấ' c này không dùng phổ vào chiêu thức dùng để chấ' địch là một uy lực dùng để phát uy phản kích.

Vả lại, thêm vào đấ' y cây quạt tiêu điều luôn luôn thủ hạ bộ, khi thuận theo đà kiế' m quạt tới, khi nghịch thì quạt ngang binh khí địch, tuy cánh quạt mỏng manh nhưng có một đạo lực rấ' t hùng hậu đủ sức đẩy rơi các loại binh khí, khi cận chiế' n thì quạt vào mặt, bụng địch thủ. Nhân đó, quạt phổ vào kiế' m, kiế' m chuyển ra chiêu chiêu, biế' n ra thức tổng hợp thành một chiêu tuyệt học song tuyệt kiế' m phiế' n.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ' y thê' kiế' m biế' n ảo, khiế' n cho mặt mày thấ' t sắ' c mồ' hôi rịn ướt toàn thân.

XEM TIẾ' P QUYỀN II

TRUYỆN
VÕ HIỆP
TRUNG HOA

Thuyết Thử Trước Khiếm

TẬP 2

NGUYỄN TÁC
BẠCH NGỌC THẠCH

NGUYỄN DUYỆT
KHÔNG PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Oan gia đeo đuổi...

Hai gái chặn đường...

Đứng một bên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, cất tiếng hô to như sấm nổ:

- Hay tuyệt!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thăm đắc ý, tuy không muốn tạo sự thương tâm cho người khác, song tâm ý không quên phần thù thắng, tay hữu kiếm tông đảo mạnh, tay tả quạt tiêu điều hạ trầm, lại cất tiếng nói to:

- Xin...

Tiếng “nuờng” chưa thoát khỏi vành môi, Cừu Thiên Hiệp mảy ngài đảo ngược, mắt biếc chuyển nhanh, tay đã hạ trầm, cao giọng khen:

- Chiêu số tuyệt diệu...

Bóng người xoáy tít quay động, bỗng phân ra hai, cây quạt của Cung Chấn Viễn đột nhiên bị đẩy khỏi vòng tay văng bay lên cao mấy trượng. Tiếp theo đây là một tiếng “keng” của sắc thép nổi lên nhẹ. Cung Chấn Viễn cảm thấy cánh tay hữu tê buốt, vội xách thanh “cổ kiếm” nhảy lùi ra sau mấy trượng dư.

Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu thế, bị đạo dư lực kinh khí đẩy lùi ra ngoài bảy bước.

Lại thấy cây quạt Cung Chấn Viễn đang lơ lửng giữa khoảng không, lại rơi từ từ xuống, kề bên Cừu Thiên Hiệp nhanh như cắt, tay hữu giơ lên cao mũi “khô trúc thánh kiếm” chọc thủng cánh quạt, thuận tay chàng phát mạnh “kiếm thánh” đẩy cây quạt bay về phía Cung Chấn Viễn, đồng thời kêu to:

- Hãy tiếp lấy...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đang mở to đôi mắt nhìn vào đầu mũi kiếm “Tòng văn cổ kiếm” của chính mình, một sự thương tâm đến cùng cực nổi lên làm cho gương mặt già nua lúc bạc, lúc hồng, đôi mắt lơ đãng, người như điên dại, gương mặt hiện lên đầy vẻ kinh hoàng, trở mắt nhìn thanh kiếm đến độ xuất thần.

Đến lúc nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp hét bên tai, Cung Chấn Viễn mới hoàn hồn ngó lên, thấy cánh quạt bay tít vào mặt, vội đưa tay ra chụp lại, đồng thời lão giương đôi mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp trần trối, nín lặng không nói được nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ mới tỉnh ngộ, hồi tưởng.

- “Chẳng nhẽ thanh “kiếm kỳ cổ” của lão đã hư”!

Chàng lại nghĩ nhanh: Nếu thanh “Tòng văn cổ kiếm” bị hư bể, thì cây “Thánh kiếm” của chính mình chỉ là một cành “Khô trúc” thế nào còn nguyên vẹn được, nghĩ đến đây chàng để ngang “Khô trúc thánh kiếm” trước mặt, dưới ánh sáng trăng, thì thấy thanh trúc kiếm vẫn nguyên vẹn, không sứt mẻ tí nào, nước bóng vẫn trơn láng, không hề trầy khuyết, nên cảm thấy kỳ lạ vội cất tiếng hỏi Cung Chấn Viễn:

- Cung chương môn! Thanh “Tòng văn cổ kiếm” của ngươi có...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biến sắc hồng cả hai vành tai, năm chòm râu đuột run lên như gió thổi, lão cất tiếng thờ dài nói:

- Ta không ngờ “Thánh kiếm” cũng là vật trấn môn, tương truyền đến mười chín đời người, nay đến phiên ta lại bị nhục thế này. Cung Chấn Viễn chương môn Tiên Hà phái ngày nay đã trở thành kẻ tội nhờn đối với những anh hồn đã khuất!

Lời vừa nói ra, Cừ Thiên Hiệp nghe tái mặt; luôn cả mười tên kiếm sĩ phái Tiên Hà, không hện mà gặp đồng kêu lên một tiếng “Á” kinh ngạc, mỗi tên đều run lên, vẻ mặt nhuốm đầy buồn thảm, tia mắt chưa hết kinh hoàng.

Cừ Thiên Hiệp vội hỏi ngay:

- Cung tiền bối bảo sao?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đưa nhanh “Tòng văn cổ kiếm” ra trước mặt quy nhẹ một vòng, lại dùng lời nói quá trang trọng bảo:

- Bôn môn cổ kiếm là một phẩm vật tốt đời, chỉ vì ta “Cung Chấn Viễn công lực chẳng ra gì, học nghệ không tinh, nên nguyện đóng cửa để tạ lỗi với tiên nhân! Cừ Thiên Hiệp không can thiệp đến việc này!...

Nói xong, lão đưa tay áo vẩy mạnh vào nhóm mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, ngăm ra hiệu cho chúng cất bước.

Mười tên kiếm sĩ Tiên Hà đối với Cừ Thiên Hiệp rất uất hận và bất phục, song chương môn đã ra lệnh, chúng đâu dám cưỡng lại, vì thế...

Mười tên kiếm sĩ đồng thanh kêu lên:

- Hãy đi thôi!

Mười bóng người chớp lạch, xung bắn lên cao mấy trượng, nhắm hướng đường cái quan chạy tới như trốn bão, trong nháy mắt đã chìm mình khuất dưới bóng đêm.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn chấp cây “Tòng văn cổ kiếm” vào vỏ, vẻ mặt chưa hết lạnh lùng, miễn cưỡng nhếch mép nở một nụ cười đau khổ, hai tay vòng lại hướng Cừ Thiên Hiệp nói:

- Câu chuyện đêm nay, Tiên Hà phái tự xét nghệ nghiệp chẳng tinh, và việc làm không cân nhắc, mong Thiếu hiệp dùng lời nhân đức, khi đề cập chuyện này với mọi người... Xin dung cho Cung mỗ còn chút ít thể diện!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, lấy làm bàng hoàng chưa xót cho hoàn cảnh của vị chương môn, bèn cất tiếng hiền hòa cung kính đáp lại:

- Chương môn nói chỉ những lời này, tại hạ tuy có trong tay kiếm thánh rất sắc sảo, nhưng về nghề nghiệp thì... đêm nay văn hạ chưa thi triển, cho nên quý vị tôn phái chưa có dịp lộ sở trường... Tại hạ tuy đã hơn thánh kiếm, song chẳng lấy gì làm hứng thú!

Cung Chấn Viễn nghe qua hơi tái mặt, không lộ vẻ gì hân hoan hay tha thứ, mà trầm giọng nói to:

- Xin cáo từ!

Nói xong, lão quay người qua phía hữu toan cất bước. Không ngờ Cừ Thiên Hiệp nhanh chân bước xấn tới trước cản lối đi vừa nhẹ giọng:

- Xin chương môn khoan đi!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội thối lui một bước trầm giọng hỏi:

- Người muốn giữ ta lại hay sao? Người muốn gì?

Vừa nói dứt, lão giữ mạnh cây quạt, che ngay bụng tay hữu lại nắm chặt đốc kiếm, chân dặt hình chữ đinh thủ thế.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội cho nhanh Khu trúc thánh kiếm vào vỏ, vòng tay thi lễ, nói:

- Tại hạ nào dám vô lễ!

Cung Chấn Viễn tay sờ đốc kiếm, mắt mở trừng trừng nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi to:

- Tại sao người không cho Cung mỗ rời nơi đây?

Cừ Thiên Hiệp cả cười, vui vẻ đáp:

- Không dám đâu! Chỉ vì tại hạ có câu chuyện hết sức mơ hồ muốn nhờ Chương môn chỉ giáo!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn càng lấy làm khó nghĩ vội hỏi:

- Chuyện gì thế?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm trang, hỏi lại:

- Chương môn có bằng lòng chỉ giáo không?

Cung Chấn Viễn đáp mau:

- Nếu được... có thể!

Cừ Thiên Hiệp quắc cặp mắt tinh anh, nhìn thẳng vào mặt Cung Chấn Viễn, điềm đạm hỏi:

- Cuộc đại hội trên Hương Lô Phong - Cáo sơn vào tiết Đoan Ngọ vừa qua, Cửu đại môn phái đều một lòng ước hội, quý chương môn tại sao đến giờ lại thất ước, chẳng nhẽ tượng “Bích ngọc cổ phật” là tín vật của Ngô Phi đại sư bấy giờ hết hiệu lực rồi sao?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biến sắc, dường như đất sập trời long, lão đưa mắt nhìn trừng vào Cừ Thiên Hiệp, một lúc lâu mới lên tiếng, bằng giọng nói chân thành đáp lại:

- Đại hội vào tiết Đoan Ngọ? Ngô Phi đại sư lại truyền lệnh lần thứ hai và đã thủ tiêu lệnh trước!?

Cừ Thiên Hiệp nghe những lời Cung Chấn Viễn vừa nói, một áng mây ngờ vực nổi lên làm tối cả tâm hồn bèn cúi đầu nghĩ ngợi:

- Phái Thiếu Lâm là minh chủ trong Cửu đại môn phái, mà Ngô Phi đại sư là một người chánh phái đầy thanh dự, luôn cả giang hồ võ lâm cũng coi Ngô Phi đại sư là người tiên nhân vọng trọng, chẳng nhẽ đại sư bày ra buổi ước hội để gạt ta hay sao, tại sao đại sư lại không báo với ta trước có tiện hơn không? Là thật...

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ vội lên tiếng hỏi:

- Cung tiền bối! Giải tán buổi ước hội tiết Đoan Ngọ có gì làm bằng cơ chẳng?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đáp ngay không suy nghĩ:

- Phải có chứ! Ước hội cũng do tượng “Bích ngọc cổ Phật” làm tín vật, thì thủ tiêu buổi ước hội tiết Đoan Ngọ vẫn dùng vật tín ước là “Bích ngọc cổ Phật” làm bằng cơ chứ sao!

Cừ Thiên Hiệp thở dài buồn bã, vừa chép miệng trách thầm: “Thực ta không ngờ Ngô Phi đại sư nữ gạt gẫm ta!”. Nghĩ đến đây lòng chàng dâng lên một nỗi buồn khó tả, bèn đưa mắt nhìn Cung Chấn Viễn bằng những tia mắt dịu hòa, hỏi:

- Xin phép hỏi chương môn, lần thứ hai đưa ra tượng Bích ngọc cổ Phật để giải tán buổi ước hội Đoan Ngọ ở đâu, vào lúc nào quý phái nhận được?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn không do dự đáp:

- Lần thứ nhì ước lệnh “Bích ngọc cổ Phật” lại không truyền đến tổng đàn của Tiên Hà phái, mãi cho đến ngày mồng bốn tháng năm, chỉ còn một ngày nữa là đến tiết Đoan Dương, thì lúc đó Bát đại môn phái đã lại tụ họp ngoài chân núi Cảo Thiếu Lâm rồi... lúc đó thì ước lệnh truyền đến báo “thủ tiêu buổi ước, riêng phần Cung môn có đất theo nhị đại đệ tử gồm mười người đến dự hội, không ngờ..., vừa đến nơi đã được tin giải tán, nên Cung môn và chúng đệ tử lạng lẽ về không... công việc chi thế!?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nhủ thầm: “Nếu như thế, ắt là còn nhiều điểm sai sự thật! Vì hôm mồng bốn tháng năm, chính mình ở tại Thiếu Lâm Tự, Ngô Phi đại sư truyền lệnh thủ tiêu buổi ước thì không có lý lắm, vì chính mình theo sát chân đại sư không rời nửa bước, và trong chùa lại xảy ra vụ mất chân kinh, náo loạn cả lên, nhất cử nhất động gì cũng rõ, tại sao vụ truyền ước tín lại không hay...

Cừ Thiên Hiệp nghĩ không ra lẽ, nên cúi đầu nghĩ ngợi không nói được nửa lời.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thấy chàng thộn mặt ngồi thừ ra, bèn hỏi tiếp:

- Này huynh đài, người hỏi ta việc đó để làm gì?

Bấy giờ, sự thật còn nằm trong vùng bí mật, nên Cừ Thiên Hiệp không tiện đưa ra ý kiến, bèn thần thờ đáp xuôi:

- Tại hạ trong nhất thời nhớ ra nên... tiện hỏi vậy thôi... chứ không có ý kiến gì.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười đau khổ, bằng giọng nói cực trầm buồn, tiếp:

- Thiếu hiệp có gương kỳ cổ, có chiêu thế tốt đời, thì danh hiệu “Đệ nhất kiếm thiên hạ” không có gì phải nói nữa, theo sự thành thực của Cừ môn, thì Thiếu hiệp rất xứng đáng hưởng danh hiệu đó. Còn cuộc ước hội tại “Hương lô phong” mục đích có bao nhiêu đó thôi, hôm nay Trung Nguyên võ lâm kẻ đứng đầu chỉ là Thiếu hiệp mà thôi!...

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp nói những lời khiêm tốn, thì Cung Chấn Viễn rút nhẹ đôi vai, cất tiếng “huýt” một hơi dài, đoạn nhấc mình bay lên cao mấy trượng nhanh như cánh én đầu xuân, chỉ nháy mắt đã biến mình sau màn đêm dày mịt.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, không rõ nguyên nhân nào Ngô Phi đại sư thủ tiêu buổi ước hội tại Hương Lô Phong, lại giấu nhẹm không cho chàng biết rõ một mảy may nào?

Cung Chấn Viễn đã biến mình mất dạng từ lâu mà Cừ Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chàng đứng trơ trọi như phỗng đá giữa tha ma.

Lúc bấy giờ, ánh nguyệt đã xế tà, ước độ khoảng cuối canh tư gần bước sang đầu canh năm, tuy vào mùa hè nóng bức, nhưng nhiều ngọn gió nam thổi đến nghe mát rười rượi tựa gió xuân.

Cừ Thiên Hiệp không dám nghĩ ngợi nữa, chàng cất bước đi chậm chậm, chàng lại nghĩ:

“Ta nên trở về khách điểm nghỉ ngơi, sáng hôm sau sẽ lên đường...”.

Vừa cúi đầu lăm lũi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi vùng mộ địa mà đến đường cái quan, lúc bấy giờ chàng toan giờ thuật khinh công nhắm hướng thị trấn đi thẳng tới.

Bỗng thấy... xa xa về phía trước, một chấm xanh bay lơ lửng giữa màn đêm, thật nhẹ nhàng thanh thoát, song nhanh như sao sa điện xẹt, hướng vào cửa thành đi như gió lốc, chứng tỏ chấm xanh này là một người có công lực tuyệt trần.

Cừ Thiên Hiệp há bỏ hay sao, nên vận thêm công lực đuổi theo sau lưng bóng người lạ. Tuy cách nhau khá xa, dường như bóng xanh cảm giác biết có người theo dõi, bỗng nhiên tốc độ chậm lại, và dừng hẳn bên vệ đường, đồng thời một giọng nói trong như oanh hét to:

- Đêm khuya theo đuổi ý người muốn?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biết ngay là giọng nói của thiếu nữ, bèn chếp miệng nói thẳm: “Rõ là của nợ!”.

Ngay lúc đó chàng vội giảm bớt nội lực, dừng hẳn lại đưa mắt nhìn bốn phía quan sát.

Nguyên chiếc bóng xanh này không ai xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng.

Cừ Thiên Hiệp reo lên vui vẻ:

- Ô... Tiết cô nương! Xin thứ cho tại hạ không nhận rõ!

Tiết Lệ Hồng dường như nhận rõ Cừ Thiên Hiệp bắt giắc gương mặt trắng hóa hồng nhưng sự xúc động chỉ thoáng qua trong nháy mắt, lại phục hồi gương mặt như đóa đào hoa, đây vẻ vui tươi xuân mộng, thực là một sự vui mừng bất ngờ, nên đôi mày liễu lúc cao, lúc thấp, đôi mắt hạnh hàm chứa đầy nét tình tứ nhìn Cừ Thiên Hiệp ngượng ngập:

- Là người?

Cừ Thiên Hiệp vốn dễ là người hiền chân thành, nên hỏi ngay:

- Phải, chính tại hạ! Tiết cô nương, đêm khuya canh vắng một mình đi đâu đấy?

Tiết Lệ Hồng nhếch mép cười tình:

- Chẳng nhẽ ngươi lại đi hai mình sao?

Cừ Thiên Hiệp bị cô ả hỏi một câu không trả lời được, song cố gượng... lúng túng, đáp đùa:

- Hừ... Tại hạ vẫn có một... một người thôi!

Tiết Lệ Hồng nhìn thấy sắc diện và điệu bộ lúng túng của Cừ Thiên Hiệp thực khó nín cười, khiến nàng cao hứng nói:

- Này nhé, ngươi, một mình, ta cũng một mình, gặp nhau tại đây chẳng phải là hai mình hay sao?

Cừ Thiên Hiệp càng thêm khó nghĩ, bất giác đỏ mặt tía tai, gượng cười đáp:

- Ồ... À ra... thế!... Tiết... cô...

Tiết Lệ Hồng bữu môi, dùng giọng nói mũi hỏi:

- Có phải ngươi đang lo sợ lắm không?

Cừ Thiên Hiệp giương to đôi mắt nhìn Tiết Lệ Hồng, điềm nhiên hỏi:

- Ta mà sợ...? Ta sợ cái gì chứ?

Tiết Lệ Hồng bữu môi, bằng giọng nói mập mờ bảo:

- Chẳng phải ngươi sợ kẻ “gai chôm chôm” nhìn thấy hay sao?

Cừ Thiên Hiệp diên người lên vì danh từ quái lạ bèn hỏi lại:

- Cái gì là “gai chôm chôm”? Gai chôm chôm là ai?

Tiết Lệ Hồng cười nhoen miệng, ngắt lời:

- Ngươi khéo vờ vĩnh! Thật không biết gai chôm chôm là ai à?

Cừ Thiên Hiệp như lạc vào “U mê động”, lắc đầu nguây nguậy... kêu lên:

- Thật rõ khổ! Tại hạ chưa nghe danh từ quái dị đó?

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trong bóng rừng dày cây lá dựa ven đường bay vọt ra một bóng trắng xóa, thân mình nhẹ nhàng hạ xuống ngay trước mặt chàng, lại nghe giọng nói eo éo thét lên:

- Chính mình không biết hồ, mà dám gọi người là gai chôm chôm!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy người vừa đến là “Hong hoa lệnh chủ” Huyết quang giáo Phó giáo chủ Nhan Như Ngọc, bất giác lòng chàng nổi lên một sự phiền não đến cùng cực, vì oan gia ở đâu đến cùng một lúc, thực rõ khổ!

Bấy giờ, Tiết Lệ Hồng cười lạnh lạnh, bằng giọng nói trêu, bảo:

- Thực không ngoài sự ước đoán của ta, gã họ Cừ đi đến đâu bọn gái đeo sát gót...!

Nhan Như Ngọc cau mày hét lên:

- Ngươi cũng theo hấn đến đây ư? Hấn với ngươi là người?

Tiết Lệ Hồng nhếch mép cười nhạt nói:

- Xì! Ai đi theo hấn sát đuôi thì rõ...? “Hấn” là ai? Ai lại là?

Cừ Thiên Hiệp thấy Nhan Như Ngọc sắc giận hiện đầy mặt, vươn tay thủ thế, bèn dịu giọng khuyên:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhan cô nương hãy nói một câu xem nào!

Không ngờ, Nhan Như Ngọc nhanh như bướm, đã bước sấn tới trước đưa tay chỉ Tiết Lệ Hồng nhìn Cừ Thiên Hiệp nói như hét:

- Ngươi không bênh nó à? Tại sao ngươi không nói với nó một câu... mà bảo ta? Vì có lẽ nào mà nó dám gọi ta là “gái chôm chôm”?

Tiết Lệ Hồng thấy thế cười khì, bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Hồng Hoa, hoa hồng chẳng có gai chôm chôm hay sao? Tại sao ngươi không thừa nhận?

Nhan Như Ngọc phùng phùng lửa giận, đưa tay rút nhanh thanh trường kiếm, múa một vòng hư chiêu đoạn thu kiếm thủ thế, đưa tay chỉ Tiết Lệ Hồng hét to:

- Tuốt kiếm mau! Bỏ cô nương sẽ dạy ngươi!

Tiết Lệ Hồng tái mặt, gương đôi mắt phượng tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc, thét lên lạnh lạnh:

- Bỏ cô nương há sợ ngươi sao?

Vừa nói dứt, tay liền tuốt thanh trường kiếm, rùn bộ như thể phượng xòe, toan giữ thế tấn chiêu.

Hai vị cô nương giận lên như đôi hổ cái đói mồi, kẻ mặt tái xanh, người mày xéch ngược, họ lườm nhanh như chực nuốt tươi địch thủ.

Cừ Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, vội xen vào giữa trung gian, hai tay đưa ra hai bên, nói:

- Tiết cô nương... Nhan cô nương... hai người...

Hai cô gái tay lăm lăm trường kiếm, đồng thanh quát lớn:

- Ngươi hãy tránh ra...!

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng, vì thấy cả hai vượt qua khỏi mình, tay giơ chân nhún toan xuất chiêu vừa cất tiếng hô to:

- Các ngươi muốn làm gì thế?

Bấy giờ, Tiết Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc kiếm chiêu đã thành, hai người đồng nghiêng mình xuất chiêu.

- “Keng!”

Một tiếng kim khí chạm nhau ngân lên như gió rít, tia lửa văng tung tóe, hai người đã giao qua một chiêu, đồng thời nhảy lùi ra sau, soát lại thanh kiếm lần thứ hai rồi nhảy ra ác đấu.

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì thấy cả hai chiêu chiêu qua lại, các thế cực nhanh không còn vẻ gì nhân nhượng nữa, chàng bước tới trước cao giọng hét:

- Mau dừng tay! Dừng tay...

Nhưng hai cô nàng tay kiếm như phượng vũ chiêu thế tựa phong ba, cầm mặt đánh vùi nhau không ai chịu kém hơn ai, nên chẳng ai chịu dừng tay.

Luận về công lực của hai nàng, không phân thượng hạ, kiếm chiêu chỉ suýt soát nhau, bấy giờ lại có mặt Cừu Thiên Hiệp, khiến cả hai dốc hết sức bình sanh để trở tài cao thấp.

Lần kiếm qua lại, mau như điện xẹt, hai cô gái nhảy lồng lộn công mau đánh lẹ, một lam một bạc hóa ra hai chiếc vòng cầu trắng xóa tựa kiếm quang, uyển chuyển như đôi bướm lượn, nghênh gió múa may chập chờn rất đẹp mắt.

Thời gian mau như chớp nhoáng cả hai đã giao nhau trên hai mươi chiêu thế, dường như chúng cố liều mạng đấu với nhau, nên cố đưa ra những đường chiêu tuyệt mạng.

Cừu Thiên Hiệp hò hét không dứt, song chẳng biết lấy lời nào khuyên giải.

Bỗng nhiên... chàng nhìn thấy Nhan Như Ngọc kiếm chiêu hung mãnh, ánh sáng bạc xạ dài, hai hàm răng ngọc nghiền kèn kẹt, rõ ràng nàng vận thêm công lực mà đưa ra những chiêu tuyệt thế.

Còn Tiết Lệ Hồng hơi thở ồ ồ, mồ hôi rịn ướt trán, tay kiếm tựa hoàng hoa, phát xuất những đường chiêu khốc liệt dị thường.

Nên biết về kiếm thuật đạo, kiếm chiêu không nên tận dụng nội lực, mà trái lại phải dùng phân lực cực nhẹ, chỉ vì chiêu chiến phải dùng toàn nội lực hầu lấy nhu để chế cương, dùng thế khắc định tranh thắng.

Lúc bấy giờ hai cô nàng vùi đầu đánh nhau không còn phân chiêu, biện thế nữa, mà chỉ tận dụng cả tâm lực ra so tài quyết tử chỉ vì tâm trạng cả hai đang đứng vào cuộc diện “Mê”...

Cừu Thiên Hiệp đưa đôi mắt lạnh lạnh, nhìn xem hai cô ả như một khách bàng quang xa lạ...

Chàng thấy hai cô ả đánh nhau trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, mồ hôi rịn ra ướt trán, hơi thở hồng hộc, chàng lại nghĩ: “Nếu để hai cô ả đánh nhau vùi, tất phải có một thảm bại một bị thương”, vì nghĩ thế, nên chàng không thể làm kẻ đứng xem trò, bèn vươn thẳng hai tay, nhích động mạnh đôi chân, dùng thế Lôi hành Cửu chuyển luồn mình vào giữa trận kiếm quang thân pháp mau lẹ vô cùng, đôi tay nhanh nhạy nhắm ngay đích cầm kiếm của hai cô gái chộp mạnh, đồng thời quát to:

- Hai người hãy dừng tay mau!

Tiết, Nhan hai cô gái đang cử thế giao phong quá mạnh, bất thành lình bị chộp vào cánh tay, làm mất cả thăng bằng và buột lên như dao cắt, cả hai không hẹn đồng kêu to lên một tiếng thất thanh, vội thu hồi trường kiếm đứng sững lại...

Cừu Thiên Hiệp mỗi tay nắm một người, nổi giận hét to:

- Các ngươi điên rồi hay sao, vô duyên vô cớ đem tính mạng ra đùa hay sao?

Nhan Như Ngọc mặt mày xám ngắt, bĩu môi nói:

- Ngươi lại hỏi nó?

Tiết Lệ Hồng không chịu kém, đưa tay xia xói Nhan Như Ngọc nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Tại sao ngươi không hỏi nó?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm phiền não, hai tay thẳng cánh vung hai cô gái văng ra hai bên tả, hữu cách xa nhau hàng mấy trượng.

Tiết, Nhan hai vị cô nương bị té lùi ra sau mấy bước, chúng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau nom như chực nuốt sống lẫn nhau.

Cừ Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Nếu ai muốn động thủ, thì hãy đến tìm ta?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bằng những tia căm hờn oán độc, đồng thời bốn gót sen di động lại buột miệng gọi “Hay” tất cả đều rún mình nhảy đến trước, toan hỗn chiến lần thứ hai nữa.

Cừ Thiên Hiệp cầu nhàu:

- “Thực là oan gia”.

Tiết, Nhan - hai cô ả vừa đứng đối diện nhau song chẳng cử chương, vung gươm nữa, và giương mắt nhìn nhau như trợn thị.

Cừ Thiên Hiệp không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, bèn cất tiếng thờ dài thườn thượt bảo:

- Nhị vị cô nương vốn không có cừ sâu oán nặng, việc gì phải lấy tính mạng mà đùa giỡn với tử thân! Chẳng nhẽ hai người muốn một còn, một mất hay sao?

Tiết Lệ Hồng xẵng giọng nói:

- Ai muốn lấy tính mệnh nó làm gì?

Nhan Như Ngọc không kém, gay gắt bảo:

- Ai cần lý sự với người!

Nói xong, cả hai sắc mặt vô cùng nghiêm khắc tựa hồ như muốn động thủ.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội nhảy vọt vào giữa cất tiếng nói to như quát:

- Dừng tay mau! Các vị muốn gì thì hãy lấy lời lẽ mà nói với nhau, chẳng được ư?

Tiết Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt phượng, nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn trù mền, đoạn cất giọng oanh vàng hỏi:

- Nghe nói Thiếu hiệp và Cừ đại môn phái hội nhau trên Hương Lộ Phong vậy kết quả ra sao?

Nhan Như Ngọc không đợi Cừ Thiên Hiệp trả lời, đôi mắt ướn tình xuân nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nồng cháy, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Thiếu hiệp, đường xuống Giang Nam đầy đầy cạm bẫy, ta đặc biệt lưu ý người, chớ nên can thiệp vào việc người khác, mọi việc hãy đề phòng, cố mà bảo vệ lấy thân!

Tiết, Nhan vừa nói dứt, hai cô ả lại đứng chống nạnh nhìn nhau bằng những tia nẩy lửa, như có ý khiêu khích và toan giữ thế tấn chiêu.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy nghĩ thầm: “Hai cô gái này thật lạ, đồng đến đây tìm ta, lạ! Có ý tốt lo

láng cho ta, tại sao cá nhân của họ dường như bất mãn mà giờ trò tranh sống tranh chết với nhau... vì nghĩ như thế, chàng bắt đầu khổ sở bảo:

- Tại hạ không rõ gì cả, hai vị cô nương đều có ý tốt với tại hạ, lẽ tự nhiên cùng một đường một ý chí với nhau... chứ tại sao...

Nhan Như Ngọc phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói kiêu kỳ bảo:

- Hừ! Ai mà có một ý chí như nó!

Tiết Lệ Hồng không chịu kém bèn mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Hừm! Có ai giống như ngươi đâu, đàn bà con gái mà làm Phó giáo chủ Huyết quang giáo. Trai chẳng ra trai, gái không nên gái khao khao khàn khàn như Thái giám ở Hoàng cung!

Nhan Như Ngọc giận đỏ mặt quát to:

- Tiết Lệ Hồng! Còn ngươi định dự lăm hay sao?

Cừ Thiên Hiệp tuy trải qua vô số gian nguy hung hiểm, đánh nhau với vô số cao thủ, nhưng mà đối với hai vị cô nương này, chàng đành bó tay, nát óc mà không giải quyết được, lại thêm lời qua tiếng lại mỗi lúc mỗi căng thẳng, chẳng biết xử sự cách nào cho ổn, đành cao giọng nói:

- Được lắm! Ta sẽ đi ngay tức khắc, sau khi ta đi rồi các người tự do đả kích, tự do cãi nhau, vì mắt ta không thích nhìn sự hỗn loạn như thế này được!

Nói xong, quả nhiên chàng nhấc mình bay vọt lên cao, không muốn trở về khách điểm nữa, mà băng ra đường cái quan, nhắm hướng Nam hạ chạy đi như gió lốc.

Thực là kỳ quái, câu nói của Cừ Thiên Hiệp như lệnh điều, khi chàng cất bước hai cô ả không còn nghĩ đến việc ẩu đả nữa, mà đồng tung mình lên cao, đuổi theo Cừ Thiên Hiệp.

Tiết Lệ Hồng kêu lên thất thanh:

- Cừ Thiên Hiệp hãy chậm lại!

Nhan Như Ngọc lạc giọng gọi:

- Cừ Thiên Hiệp! Tiểu muội có lời muốn nói!

Tiết Lệ Hồng nghẹn ngào kêu lên:

- Cừu...

Cừ Thiên Hiệp nghe lòng lộng bên tai, song chẳng chịu dừng bước, vì chàng muốn thoát khỏi sự phiền phức với hai cô ả càng sớm càng đỡ phiền, cho nên cố vận thêm nội lực, chạy hết tốc độ phi trần.

Tiết, Nhan hai vị cô nương tuy khinh công thuộc vào hạng thượng thừa, song không thể sánh được sự khang kiện mau mắn của Cừ Thiên Hiệp... sau cùng hai cô ả bị bỏ rơi rất xa.

Cừ Thiên Hiệp thi triển tốt bậc khinh công chạy như bay biến chẳng quay đầu lại, cho đến lúc không nghe tiếng kêu hét phía sau lưng lẫn tiếng tà áo chạm vào nhau cũng không nốt, lúc đó chàng mới hăm hót công lực quay đầu ra sau quan sát, thì không thấy hình bóng hai vị cô nương đâu nữa...

Cừ Thiên Hiệp thờ dài khoan khoái như vừa trút bỏ một gánh nặng trên vai, lạ! Tiếp tục dùng thế khinh công đi về Nam hạ.

Bấy giờ, từ phương xa tiếng gà đua nhau gáy rộ, báo hiệu đã tan canh, nơi góc trời Đông xa thẳm màu rạng sáng đã viền đều dưới dải mây xanh, tuy màu trời sắp sáng song hơi đất còn đùn cuộn vô số sa mù như vàng khói trắng.

Suốt một hồi phi hành dài mệt nhọc, Cừ Thiên Hiệp bỏ thuật khinh công mà dùng đĩnh bước trên đường quan lộ.

Hai bên đường là một thôn nghèo hẻo lánh, trên mái tranh xông tỏa nhiều đợt khói trắng, dường như người đã thức giấc thổi cơm đun trà... Cừ Thiên Hiệp đưa mắt ngó mong, thấy xa xa về phía trước có một ngôi chợ nhỏ, chỉ chút là những dãy phố bọc quanh, chàng thâm tính đi đến đấy tìm một túr điểm ăn uống, nghỉ ngơi, rồi sau đấy sẽ lên đường.

Không ngờ, Cừ Thiên Hiệp vừa bước chân vào tiểu trấn, khi đi ngang qua một quán nước lớn rất đông khách, từ trong quán đột nhiên vang ra giọng nói ồ ồ bảo:

- Kìa! Tên Điềm từ đến... kìa!

Tiếng nói dứt, từ trong quán chạy ra một gã cao lớn vạm vỡ, đầu trần tóc rối, đi chân không thực là một tên đại hán tử.

Tên hán tử này mặt thịt xương ngang, mình trần để lộ bộ ngực đầy đà, lưng đeo một cái khăn điều đã ngả màu xám kịt, buông lỏng thông tới gối, hắn mặc quần cộc bằng vải hoa màu tím tím, đôi mắt to như lục lạc, chiếu ra nhiều tia sáng rực, hai cánh tay thịt nổi vồng, chứng tỏ là một trang dũng sĩ, nhưng cử chỉ và sắc diện của hắn đến bây phần không lương thiện...

Từ trong quán chạy ra, hắn đứng ngay giữa đường, giăng tay cản hán lối đi của Cừ Thiên Hiệp, lại quát to như sấm nổ:

- Ngươi có phải họ Cừ hay chẳng?

Cừ Thiên Hiệp không lấy làm vừa lòng, xẵng giọng đáp:

- Đúng đấy! Chính là ta!

Tên đại hán cau mày, tay tả đưa ra sau ngoác và kêu to:

- Lại đây!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi bảo ai lại đây?

Tên đại hán dựng ngược đôi mày rậm, cao giọng quát:

- Ta bảo ngươi! Vì ta có chuyện cần nói với ngươi đây!

Cừ Thiên Hiệp ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói khinh miệt bảo:

- Ta không có chuyện gì để nói với người cả!

Vừa nói dứt, chàng lách mình bước ngang qua mặt tên đại hán và thủ thế giờ thuật khinh công.

Không ngờ, tên đại hán tỏ vẻ giận dữ gầm to:

- Ngươi thật không lại đây à?

Cừ Thiên Hiệp bấu môi “xì” một tiếng nặng giọng, nói:

- Thế à? Ngươi là cái thá gì mà gọi ta “Lại đây” chứ?

Nói xong chàng không lưu ý đến tên đại hán đang bước sấn tới, hướng vào chợ đi rất nhanh.

Tên đại hán cả giận rống liên hồi, hấn bước ba bước một, chạy theo sau lưng Cừ Thiên Hiệp thình thịch, đồng thời tay tả hấn xòe ra nhắm ngay cổ Cừ Thiên Hiệp chụp tới.

Cừ Thiên Hiệp tuy mặt hướng về phía trước, cất bước đi rất nhanh, nhưng tai mắt chàng rất thông tuệ, há chẳng biết có kẻ đuổi theo sao? Nhưng chàng cố chờ bàn tay hộ pháp của tên đại hán vừa hạ xuống bên vai của mình, tay hữu giơ lên thật nhẹ, ngoặc ra sau chộp mạnh vào cổ tay tên đại hán, theo cái thế “Thuận thủ cầm dương”, tay vẫn nắm chặt cổ tay tên đại hán, rùn mình nhảy tới trước đồng thời hét to:

- Bằng hữu! Lại đây chúng ta có chuyện nói!

Chiếu thư nhì là “Tứ lưỡng thiên giai” mượn sức người làm thế đánh của mình. Tên đại hán bị chộp một cách thình lình, kẻ đẩy lại bị lôi đi như con vượn, và té nhào xuống chân Cừ Thiên Hiệp... Vì quá hãi hùng, nên hai hàm răng hấn há ra ngậm vào kêu “lập cập”, thân hình co ro trông chẳng khác con dả cầu ăn trộm cám heo.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

Tam hung lộ hình hung

Cừu Thiên Hiệp quật ngã tên đại hán, gót chân chàng dẫm lên lưng, mỉm cười hỏi:

- Có điều gì muốn nói, thì hãy nói mau cho ta nghe?

Tên đại hán như con heo bị thọc huyết, “quái kêu” rên ròi “Ồi chao” không ngớt.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận dằn mạnh bàn chân lên lưng gã cao giọng quát:

- Nếu ngươi không nói, ta nhất định bẻ gãy hai hàm răng! Nói không?

Bỗng nhiên... một giọng nói khàn khàn từ xa vang dội lại:

- Hãy dừng tay! Nó chỉ là kẻ thừa hành, người ra lệnh đến ngay đây!

Tiếng nói dứt, từ trên một ngọn bàng cao ngất bay xuống một bóng người, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, hạ xuống đất không gây tiếng động nhẹ, thực là khinh công đến hàng cao diệu thượng thừa.

Cừu Thiên Hiệp vội rời bàn chân khỏi lưng tên đại hán, đồng thời nhảy trái qua một bên, đứng thủ thế... lại cao giọng nói:

- Hừ! Hóa ra ngươi có kẻ hỗ trợ sau lưng, song tiếc thay đến hơi chậm một tí!

Vừa nói dứt, chàng đưa mắt nhìn vào người lạ, chỉ thấy người phát ra tiếng nói can thiệp cho tên đại hán là một vị lão nhân ốm như que củi, tuổi tác chừng năm mươi trở lên, gương mặt khô khan vàng như sáp, không có một tí huyết hồng, cái đầu tròn lảng loe hoe vài sợi tóc vàng, mũi nhỏ mắt lươn, dưới cằm lém đém vài sợi râu chuột, vóc người xương xẩu, cao độ ba thước một, hình dạng chẳng khác một con khi khô. Nhưng đôi mang tai và hai gò thái dương huyết lại vùng lên cao, đôi mắt nhỏ như lươn song sáng long lanh như điện, khiến người nhìn vào đủ biết hẳn có một công lực phi phàm.

Lão ốm bước ngay đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp há miệng cười hề hề, phô bày hàm răng trắng như ngọc, bằng giọng nói âm ma như người từ dưới mộ chui lên:

- Đánh chó phải kiêng chủ nhà, bước lui sẽ thấy con đường rộng!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lạt, đưa tay chỉ tên đại hán nằm dưới đất bảo:

- Ngươi có phải là chủ nhân của con chó ăn cám xú này không?

Lão ốm nghe qua gương mặt xụ lại, đôi mắt tí hí chớp nhanh mấy lượt, cười hề hếch đáp:

- Ha... hà! Mắng được cứ mắng! Tiếc thay ta không phải là chủ thiết thọ, nhưng hiện tại ta có thể đảm nhận!

Bằng giọng âm ma, mặt mày nham nhở, trông lão ta như người dờ sống dờ chết, mắt hết sanh khí con người.

Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng:

- “Hắn gọi ta là Diêm tử”, lại căn hắn lối đi của Cừu mỗ, ngươi hãy soát vắn lại xem, ý của hắn muốn gì?

Lão ôm gật gù cười nhẹ, bằng giọng nói thân nhiên đáp:

- Phải đấy! Hắn gọi ngươi là Diêm tử, và căn đường ngươi, đấy là phận sự thừa hành của hắn! Muốn hỏi ngươi hãy hỏi người ra lệnh.

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn lão ôm, thôi thúc:

- Ngươi hãy trả lời thay hắn đi.

Lão ôm lại cười hề hề, bằng giọng nói chậm rãi đáp:

- Các hạ chớ nóng tính! Vì chúng tôi nghe “Đã mấy tháng qua, các hạ ý muốn thao túng võ lâm, nuốt gọn giang hồ, không phân hai phái chánh tà hắc, bạch, vì thế tiếng vang càng lớn rộng, thì hậu quả chẳng nhỏ gì!

Cừu Thiên Hiệp không thích nghe những giọng âm ma ám ớ của lão, nên lớn tiếng ngắt lời:

- Các hạ muốn gì hãy nói thẳng ra, ta không có thì giờ để nghe những chuyện hoang đường! Mà phải dòi chân đấy!

Lão ôm cười hi hi, lại từ từ nói tiếp:

- Dần dần sẽ nói đến chánh đề chứ! Vì tại hạ có nghe các hạ được may mắn có quyền “Bỏ thiên tàng thiết hạo khí thơ”, lại thêm trong mình có mang cây kiếm không biết tên quái kiếm gì đó!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận quát:

- Quái kiếm? Hừ, gọi là “Khô trúc thánh kiếm” thực đúng là “éch ngồi đáy giếng, thấy bao lăm trời”... cái gì cũng quái, cũng lạ!

Lão ôm lại phá lên cười hăng hắc, bằng giọng nói lạnh như băng:

- Có người muốn xem, muốn thưởng thức cây... kiếm... gì của các hạ!

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nhắc lại:

- Khô... trúc... thánh... kiếm! Nghe rõ chứ?

Lão ôm vẫn cười, song đôi mắt rực hung quang nhìn Cừu Thiên Hiệp ngáp ngừng!

- À! Nghe rõ rồi và cũng... Chỉ vì thế thôi!

Cừu Thiên Hiệp thấy hắn như xác chết rồi mờ nên nổi xung hét lớn:

- Ngươi đừng dài dòng vô ích! Hiện tại trong mình Cừu mỗ có đủ “Thiết thư, trúc kiếm”! Ngươi nào muốn xem? Phải ngươi hay chăng?

Nói xong, hai tay chàng nhích động giữ thế, chờ đợi sự biến động.

Không ngờ, lão ôm lắc đầu và khoát tay lia lịa, bằng giọng nói khước từ:

- Không phải vậy đâu! Tại hạ làm gì có đức hạnh dám đua đòi như thế! Xin các hạ hãy bình

tâm lại, đừng ám chỉ vào ta!

Cừ Thiên Hiệp vốn người khảng khái, không thích nói lời thô, bèn nặng giọng quát:

- Vậy... ngươi bảo ai?

Lão ôm lấy lại sự bình tĩnh, bèn cười hi hi đáp:

- Ngươi có nghe trên chón giang hồ có một người oai dậy võ lâm, danh vang kiếm hải là “Dương Âm Ma Kiếm” Đằng Công Nguơn hay không?

Cừ Thiên Hiệp mím môi ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng đáp:

- Không nghe ai nói đến tên đó? Không có!

Bấy giờ tên đại hán nằm dưới đất vội lồm cồm ngồi dậy, cất tiếng rống to:

- Hay cho tiểu tử, không có! Ngươi dám nói không nghe, không có thì người hết muốn sống rồi!

Cừ Thiên Hiệp thấy hán giờ giọng ma, bất tức cười thầm, song giữ giọng điềm đạm nói:

- Ngươi quên nổi khôn khổ rồi ư? Cái mặt đã tráp đất nhuộm bùn không biết lo, còn khua môi múa mép, ta sợ cho ngươi phải một phen ăn đất nữa!

Tên đại hán đưa tay sờ mặt, hai vành môi mấp máy, song chẳng nói được lời nào nữa.

Lão ôm chớp nhanh đôi mắt hí, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu cho tên đại hán im lặng, bèn cao giọng nói:

- “Dương âm ma kiếm” Đằng Công Nguơn, tổng đàn từ Đông phương Nhâm Quý thủy, “bài bang” vô số khắp tứ hải ngũ hồ!

Tên đại hán không thể nhẫn nại được, bèn lớn tiếng chen vào:

- Bài Bang, ngươi có nghe đến không?

Cừ Thiên Hiệp gật gật đầu như chột hiểu, hỏi lại:

- Bài Bang nào? Có phải Thần châu Bài Bang đấy không? Việc này ta có nghe!

Lão ôm vui mừng ra mặt nói to:

- Tại hạ là tiểu lão nhi, có tên là Tiêu đình khuê ngoài ra được người gọi là “Trại Ngộ Không”! Lão chính là nhân vật Bài Bang chương quân Địa tứ đường, một trong tam đường Thiên địa, nhơn, sở dĩ lúc này lão đề cập đến “Dương âm ma kiếm” Đằng Công Nguơn vì ông này là Bốn Bang, Bang chủ: mà lão chỉ là thuộc hạ.

Cừ Thiên Hiệp chột hiểu, cười ngất bảo:

- Nếu được như thế, Cừ mỗ không để “Ai” phải thất vọng, xin mời quý bang Bang chủ ra đây diện kiến với Cừ mỗ.

Tên đại hán phá lên cười to và chen lời:

- Đâu phải dễ dàng như người tưởng?

Lão ốm tức “Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê” vẻ mặt động cựa như khi già đắc ý, bằng giọng nói cao trầm:

- Bang chủ tại Thần châu chờ hầu giá, phái Tiêu mỡ đến đây rước người đi!

Cừ Thiên Hiệp không vui cười nhạt nói:

- Cừ mỡ có việc cần phải đi ngay, không thể vâng lời các hạ được, nếu có duyên hội ngộ thì có ngày sẽ gặp gỡ nhau!

Chàng vừa nói dứt, bỗng nhiên... trên đường cái quan bụi bốc lên mù mịt, hai con ngựa Bất mônng chở trên lưng hai người chạy như gió bão, nhắm vào hướng Cừ Thiên Hiệp và Trại Ngộ Không chạy đến, một người trên ngựa nói to:

- Đúng đây! Gặp được món hàng quý rồi!

Tiếng nói dứt, thì hai con tuấn mã sắp tới nơi, vì thế chạy quá nhanh, mà người kỵ mã gò cương thẳng quá làm hai con tuấn mã chồm lên cao, hí lên inh ỏi: “Hí... hí!” và dừng lại trước mặt Trại Ngộ Không và Cừ Thiên Hiệp.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê vừa thấy hai tên kỵ mã gương mặt vụt xụ lại, lão ngược mắt nhìn hai tên kỵ mã cất tiếng phàn nàn:

- Nhị vị làm gì theo đuổi Tiêu lão đại này mãi thế chẳng rõ hai vị muốn gì?

Một tên nhảy nhanh xuống ngựa, tên còn ngồi trên ngựa phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Có tiêu lão đại ở đây, người không được nói như thế.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê chớp nhanh đôi mắt ti hí hỏi lại:

- Vậy chớ ở đâu ta mới nói được?

Tên kỵ mã đứng dưới đất dựng ngược đôi mi cao giọng nói:

- Chi vì ở đây không phải là địa phận của Thần châu, mà nơi đây là “Toan Mạch Tập” người hiểu đây chứ?

Trại Ngộ Không giận run lên, gương mặt xương xẩu xám xịt lại, bằng giọng nói lạnh như băng hỏi:

- “Toan Mạch Tập” là cái thá gì mà không cho người ta hỏi chứ?

Tên kỵ mã cười hề hề bảo:

- Vì “Toan Mạch Tập” là vùng đất của “Phi Mã Song Hung” này, tuy không dám tự hào là một nơi an mật của chúng ta, nhưng mọi người đều rõ sự thật đất này do “Phi Mã Song Hung”, chứ không phải của Bài bang làm chủ!

Trại Ngộ Không đưa tay gãi đầu, bằng giọng nói âm trầm, khinh miệt bảo:

- Hừ! Mảnh đất “Toan Mạch Tập” có chủ à? Đây là câu nói vô lý hoang đường mà ta được hân hạnh nghe lần thứ nhất!

Phi Mã Song Hung lão đại ngồi trên ngựa, tai nghe Lão nhị cãi lý với Trại Ngộ Không, song đôi mắt hần không rời Cừ Thiên Hiệp, hần bèn lên tiếng cắt ngang câu đáp của Lão Nhị, tiếp lời hỏi Trại Ngộ Không:

- Đây lão đại, có phải tên Điềm tử đó chẳng?

Cừ Thiên Hiệp nghe nổi giận hét lên:

- Các người đi tìm ta ư?

Phi Mã Song Hung lão nhị lên tiếng đáp:

- Bằng hữu! Huynh đệ ta không ngờ vùng đất cùn con “Toan Mạch Tập” này lại đón được người. Lâu nay huynh đệ ta phá rừng lấy củi, đào kinh lấy nước, thế mà còn một điều tâm nguyện quá nhỏ chưa thực hành được!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Đột nhiên Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê nổi giận, bước tới trước một bước, quát to:

- Gậy quý chẳng cần đường thâm tiền mãi lộ, Phi Mã Song Hung uổng danh nổi tiếng giang hồ suốt chín, mười năm!

Phi Mã Song Hung phá lên cười ngất, lão đại cất tiếng đáp:

- Đây Tiêu lão đại! Phiên người nói qua những điều lệ giang hồ xem nào? Nhược bằng người không nói để ta giảng lại điều lệ của các giới giang hồ cho người nghe...!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê trầm giọng rất thể lệ nói:

- Các người cứ giảng giải xem nào!

Phi Mã Song Hung lão đại gần giọng nói:

- Trên chốn giang hồ, ai ai cũng có vùng đất riêng, một phái “một cội rễ gốc nguồn” một môn có một môn “cấm địa”... Các người thì chiếm cứ Thần Châu “Bãi bang”, huynh đệ ta thì định nghiệp tại “Toan Mạch Tập”... vô duyên có người xâm phạm Toan Mạch Tập lại toan dắt người đi như thế là nghĩa lý gì chứ?

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê không chịu kém, xẵng giọng hỏi:

- Theo như lời nhị vị nói, thì nhị vị ở môn nào, phái nào, bang nào, giáo nào?

Phi Mã Song Hung nổi giận, mặt mày biến sắc đồng kêu rống lên:

- Bang, phái, môn, giáo nào không cần người biết tới, vùng Toan Mạch Tập này là Địa đầu xà của huynh đệ ta trấn giữ, không bao giờ dung tha cho kẻ lạ mặt nào hay vào đây cả, và không để cho ai tự tiện muốn làm gì thì làm!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê kêu “khẹt” lên một tiếng và phun “phèo” xuống đất bãi nước bọt, bằng vẻ kêu ngạo nói:

- Ô! Hoàng đế của phương tuồng, ai phong cho người vùng đất này? Có phải các người tự dặt ngọc nạm vàng vào mặt mình không?

Phi Mã Song Hung lão đại nghe qua tím mặt, vội đưa tay vào bọc, rút ra hai ngón roi da dài

một trượng năm tấc, giơ cao lên đánh “Trót” một tiếng, và cao giọng gầm lên:

- Người muốn gì cứ nói? Nhưng hiện tại người đừng tưởng mang gã họ Cừ chạy trốn, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, sóng nổi ba đào nơi chót núi, thì người mới thực hành được!

Cừ Thiên Hiệp nghe cả hai lời qua tiếng lại, bất tức cười thəm và lăm bằm:

- “Thật là bọn người không biết chết sống là gì, dám ngang nhiên thị ta như món hàng hóa, muốn mang lụy vào thân, thực là những kẻ có mắt không trông! - Chẳng lại nghĩ: - Ta già bộ không biết gì để chúng nó lấy độc công độc, chừng nào có kẻ chết người sống... rồi sẽ tính sau...”.

Nghĩ đến đây chàng lấy làm đắc ý và hứng thú nên đứng khoanh tay êm lạng, đưa mắt lạnh nhạt theo dõi ba tên hung đồ.

Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, nói to:

- Muốn gây sự à? Ấu là thi hành một giải pháp hợp lý công bằng... hay lăm....! Lại đây!

Vừa nói dứt, lão xoay người một vòng, rút nhanh trên lưng xuống một cây thiết bổng múa vụt vụt mấy vòng, lại to tiếng bảo:

- Đây là cây “Hành giả bổng” mang từ Thần Châu đến đây, chưa có dịp sử dụng qua, nay được múa may quay cuồng cũng là điều hay lăm...!

Ngay lúc đó, Phi Mã Song Hung hét to hai tiếng rút nhanh ngọn roi gân ngựa, vũ lộng thành một đạo bạch quang tròn lớn rộng, hơi gió phát ra “vu vu” ngọn roi đập vào nhau kêu “Bing boong” không ngớt.

Cừ Thiên Hiệp đứng bên ngoài quan sát, và ước định:

- “Nếu Phi Mã Song Hung lấy một đánh với một, tất nhiên không đấu lại Trại Ngô Không tới mười chiêu thế, nhất định sẽ bại, nhưng mà hai tên liên kết song thủ phối hợp sẽ có một chiêu số hùng mạnh, có thể trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại! Nếu Phi Mã Song Hung liên thủ thành một chiêu tuyệt học, tự nhiên không phải luận cường, nhược nữa”.

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đang suy tư bình luận... Trại Ngô Không bỗng chỉ vào mặt Song Hung quát lớn:

- Hai người liên thủ chống lại ta à?

Phi Mã Song Hung vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, không lấy gì làm hổ, lão đại lại đồng dặc nói:

- Huynh đệ ta, từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay, suốt mười năm qua chưa hề đánh đơn, đấu một, không thể liệt ngoại được, sự song đấu liên thủ vì đó là căn bản từ trước nào phải buổi hôm nay!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cố nén khỏi bật cười thành tiếng.

Trại Ngô Không nạt to:

- Hừ! Vậy mà người mở miệng nói được sao?... Nào hãy xem chiêu thế của ta!

Lời vừa dứt thì chiêu thế đã đưa ra, “Hành giả bổng” đưa ra một chiêu “Dương đông kích tây” đánh vào bộ Song Hung.

Bỗng nhiên Phi Mã Song Hung vọt lên cao vừa hét to một tiếng:

- Hay... đấy!

Bóng người chớp xẹt, roi hiệp nên chiêu, “Trọc troóc” hai tiếng nổi lên nhẹ, hai ngọn khảm tiên tựa hồ như kiêu long múa vút, xoắn tít vào cây “Hành giả bổng” công địch.

Hai người liên thủ, một công thì một thoái, một tiến một lùi chiêu thế vận dụng nhịp nhàng thanh thoát công phu đến độ quỷ mị thần kinh.

Chẳng phải Rồng vàng khó lợi qua Bắc Hải, nhưng Trại ngô không chẳng yếu thế, vừa thấy đôi roi chờ tới, gương mặt khi già khô máu của lão xám xịt lại, tay hữu giờ cao cây “Hành giả bổng” thì triển một chiêu tuyệt học “Ồ long gác châu” hóa ra muôn vàn cây bổng xoáy mạnh vào vòng roi của Phi Mã Song Hung, vừa buột miệng nói to:

- Thế ra tài bộ của các ngươi chỉ có thế sao?

Phi Mã Song Hung có rất nhiều kinh nghiệm đấu vật, trông thấy thế bổng lớn như núi, hư thật khôn lường, đồng thời cả hai huyết lên một tiếng tiêu, thu ngay ngọn roi chuyển lượn giữa không trung, một phát giữa lộ, một phát dưới hạ bàn, đây là thế “Lãng lệ chi cực”.

Không ngờ, “Trại Ngô Không, thế bổng hung hăng, khinh công lại độc đáo, ngọn hành giả bổng điểm mạnh xuống đất, vận thế tả lực vùng lên, tỵ chiêu, phát trước, hiệp bổng, lùi sau, miệng quát “khọt khẹt”, chiêu thế kỳ bí, người linh hoạt dị thường...

Ba người thoát đến thoát lùi, chớp mắt đã vượt hơn ba mươi chiêu dư, họ vẫn kịch đấu triển miên, song chưa phân thắng phụ.

Bấy giờ, mặt trời đã lên hơn ba con sào, trên đường quan đạo không thiếu người qua lại, họ đứng chung quanh về phía xa xa quan sát.

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng triển miên kịch đấu, trong nhất thời không dễ gì phân thắng bại, do đó chàng cảm thấy phiền toái vô cùng, lúc đầu chàng có ý định làm kẻ bàng quan đứng ngoài trông cục diện, bây giờ tình hình kéo dài mãi, khiến chàng dần dần đổi ý định lại thấy cả ba tên cổ đấu bốn, năm thế học trò thật vô vị, nên bầu máu nóng sôi lên, tay hữu giờ ngang bụng, tay tả thẳng tới trước, xuyên nhanh vào giữa trận đấu, bưng chiêu “Phụng đào hoàng sa”, cử chương gạt văng ba người đang ra xa, động thời quát to:

- Tất cả hãy nghe ta. Dừng tay lại!

Bóng người cả loạn, thật là một lệnh điều, ba người nghe qua vội rún mình nhảy ra sau bảy thước sáu con mắt rực hào quang đỏ xò nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng những tia quái dị lạnh lùng.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt hỏi:

- Các người, sở dĩ phải ẩu đả liên miên, có phải vì tại hạ mà ra hay chăng?

Ba người giương cặp mắt rực hung quang nhìn lẫn nhau im lặng, không biết phải nói thế nào...

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi tiếp:

- Ta có một phương pháp rất tuyệt diệu, có thể kết thúc cuộc tranh luận của các ngươi, không kể những vấn đề ngoại lệ, miễn là ta giúp các ngươi đạt được mục đích... các người có đồng ý hay không?

Ba người nghe qua gât đầu lia lịa và đồng thanh trả lời:

- A... thế nào, người hãy nói xem?

Cừ Thiên Hiệp nở một nụ cười thoải mái nói tiếp:

- Các người ầu ẩu với nhau, chỉ vì họ Cừ này mà ra, vậy hiện tại ta đồng ý để cho ba người hiệp sức với nhau, kết thành một bọn để cùng ta tranh tài cao hạ được hay không?

Trại Ngộ Không ngạc nhiên trở mắt hỏi:

- Húy... việc này...

Phi Mã Song Hung lấy làm lạ, cao giọng hỏi tiếp:

- Người không đùa đấy chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc trầm giọng nói:

- Không bao giờ ta đùa ai cả. Nhưng ta chỉ yêu cầu người hãy cố mà thi triển các một tuyệt học mới mong đạt được kết quả.

Trại Ngộ Không đưa mắt nhìn Phi Mã Song Hung day qua Cừ Thiên Hiệp hỏi gần lại:

- Người nói thật à?

Cừ Thiên Hiệp cau mày trầm giọng nói to:

- Đừng nói là thật, mà ta còn giúp các người thêm mọi tiện nghi!

Phi Mã Song Hung trợn mắt không tin tưởng hỏi:

- Tiện nghi như thế nào?

Cừ Thiên Hiệp đồng dặc nói:

- Ta chỉ dùng hai bàn tay không mà tiếp các người hai ngọn roi da và cây bông “hành giả”!

Bây giờ, ba người đều tỏ ra kinh ngạc...

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê sắc mặt hiện đầy vẻ hoan hỉ, nghiêm giọng nói:

- Kẻ đại trượng phu “Nhứt ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”... ủa!

Cừ Thiên Hiệp lại tiến thêm một bước, trầm giọng nói to:

- Ta chưa nói hết lời, lại còn một điểm nữa là, các hạ ba người bất luận là ai, ngọn roi, cành bông, mà đánh trúng vật áo Cừ mỡ thì Cừ mỡ đồng ý theo người đó đi, bất luận chân trời góc biển nào?!

Câu nói này như hòn đá nặng ném xuống hồ thu nước văng tung tóe, lại như sấm dậy đất bằng... Khiến Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung, ba người chẳng hẹn đồng kêu thất thanh:

- Hay lắm! Người nói như thế ư!?

Cừu Thiên Hiệp khoát tay nói:

- Khoan đã, ta còn một vài câu muốn nói.

Phi Mã Song Hung nghiêm sắc mặt:

- Rồi ngươi sẽ ăn năn hối hận!

Cừu Thiên Hiệp cả cười nói to:

- Cừu mỗ nói chuyện như đinh đóng vào cột, nào có ăn năn hối hận gì!

Phi Mã Song Hung vô cùng đắc ý về hai tay sử dụng ngọn trường tiên dài một trượng năm thước, thì việc chế thắng tuy không nắm phần thắng lợi, chứ đựng vào chiếc áo thì là một việc dễ như bỡn, do đó hai tên “Phi Mã Song Hung” lấy làm dương dương tự đắc, ý liệu dễ như trở tay.

Do đó, cả hai vội kêu to lên:

- Còn gì nữa hãy nói mau!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang nói:

- Tối hậu còn một điểm, hạn định chiêu số là ba mươi chiêu!

... Chàng vừa nói dứt, cả ba há mồm ra kinh ngạc... như con ve lạnh rút đầu.

Nguyên là, tuy ba người chưa động thủ qua chiêu với Cừu Thiên Hiệp, nhưng mà cả ba đều có cảm nghĩ: Cừu Thiên Hiệp không phải hạng tầm thường dễ mà thắng cuộc nếu không tại sao hắn gây nổi sóng gió khắp giang hồ, trong vòng ba mươi chiêu, không ai có thể thắng được? Do đó cả ba nín lặng không dám trả lời.

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ tâm ý của chúng, nên cả cười bảo:

- Trong vòng ba mươi chiêu tuy các vị không chiếm được vật áo của ta, nhưng nếu động được vật áo ta sẵn sàng nhận thua, bằng cách hai món đồ quý giá tốt đời, là thanh “Khô trúc thánh kiếm” và quyền “Bổ thiên tàng thiết hạo khí thơ” ta sẽ trao hết cho hai vị để lựa chọn, như thế chẳng hoan hỉ lắm hay sao!

... Chàng nói rất nghiêm trang không có ý gì đùa cợt cả.

Phi Mã Song Hung và Trại Ngộ Không cả ba tên hung hăng ác sát nghe qua như điên như dại, không thể ngờ được Cừu Thiên Hiệp giúp đầy đủ tiện nghi như thế, trái lại chúng tưởng đâu mình nghe lầm, nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nghi ngờ hiện lên đầy mặt.

Cừu Thiên Hiệp liền bổ khuyết thêm:

- Để ta nhắc lại các ngươi lần nữa: Cừu mỗ chỉ dùng hai tay không, giao đấu với đôi roi, chiếc gậy, trong vòng ba mươi chiêu! Vì ta muốn các ngươi tâm phục ý phục, các ngươi nghe rõ chưa?

Ba người như vừa tỉnh mộng, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau bằng những tia hân hoan đến cực độ, song chúng đã quên là đem tính mạng ra đùa với thần chết, nên cả ba phân thể hình tam giác bước đến trước đồng thanh nói:

- Xin y theo lời ước của ngươi!

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng phân thể, bèn bước đến giữa trung tâm tam giác, đôi mắt tỏa ra thần quang, uy lực rơi thẳng vào ba tên hung ác, cất tiếng rống to:

- Ta đã nói rõ cả rồi, các ngươi hãy tận lực mà thi hành, chỉ vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở chớ khá bỏ qua!

Sau khi Cừ Thiên Hiệp nói dứt...

Phi Mã Song Hung và Trại Ngộ Không, cả ba tuốt nhanh binh khí không hện mà vung ra một chiêu như thể đây là khai thế vận công, đồng thời bước xấn tới trước mấy bước, ba món binh khí lượn nhanh thành hai đạo bạch quang, xung tỏa ra như vàng khối trắng, kinh phong hiệp lại kêu “hô hô” bay xoắn tít vào người Cừ Thiên Hiệp.

Sự việc rất quan trọng là đoạt cho được bửu vật nên cả ba hung đồ lộ nguyên hình hung ác, chúng vận toàn lực đưa ra những chiêu trí mạng, vì thế, đôi roi như rồng bay, chiếc bông như hồ múa, thế lợi hại vô cùng, sát khí xung lên ngợp trời...

Phi Mã Song Hung bị trừng

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy, nổi giận phùng phùng thâm tướng:

- “Ta cố lấy sự khiêm hòa mà hạn chế cuộc tỉ đấu với cả ba chúng nó, những tưởng chúng nó sẽ biết sự khó khăn mà thối lui, không ngờ cả ba lòng tham không đáy vừa nghe qua những lời ước đấu như thuyền bọc gió, mà chúng nó cố đem hết sức bình sanh, đánh vào các ngôi đại huyệt của mình, bằng những chiêu thế tuyệt học trí mạng!”.

Nghĩ đến đây lửa giận sôi trào lên tận óc, chàng trầm giọng quát to:

- Các ngươi chớ trách Cừ mỗ vô lý nhé!

Vừa nói dứt, người chàng như chiếc lá vàng rơi, chân đạp chiêu “Lôi hành cừ chuyển”, tay xòe chưởng thế to như quả núi, vận công đẩy ra một đạo kinh phong, hướng vào ngọn roi thân bỗng mà đánh mạnh tới.

Ba tên hung ngoan, thấy Cừ Thiên Hiệp giữ đúng lời hứa, tay cử xích thú chưởng, đồng kêu to lên một tiếng thôi thúc ngọn roi, đầu bỗng, đưa ra những đường chiêu tuyệt diệu tạo ra ba đạo kinh phong bay cuộn cuộn tới, vũ lộng thành bức tường không gian, dù một giọt mưa phong bão cũng khó lọt vào.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê lại động mạnh cây Hành giả bổng, rún mình nhảy vọt qua bên Phi Mã Song Hung, cất giọng âm trầm kêu lên:

- Có dẫn cây to để có củi đun, hai bạn cố gắng nhé!

Phi Mã Song Hung đồng thanh nói to:

- Ngươi khá nhớ lời hứa mới gọi đại trượng phu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, bắt giác cơn lửa giận sôi lên sùng sục, lại quát to:

- Hỡi bầy lang độc quái vật kia! Nếu hôm nay ta để cho các ngươi tẩu thoát ba mươi chiêu thế, thì Cừ mỗ này nguyện không hành tẩu giang hồ nữa!

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp như con hổ điên, chưởng lực tựa cuồng phong, tả cự với đôi roi, hữu chống với đòn bổng, phân ra chiêu thế, vận nội lực hành công, những thấy kinh phong như dãi non tắt biển, bóng người bay lượn tựa cánh nhạn, không ngờ chỉ mới ba chiêu đầu, đã làm cho Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung luống cuống cả chân tay, thâu vội chiêu thế. Cả ba người đều nhảy lùi ra sau mấy bước, cất tiếng thở hồng hộc huyền thiên.

Cừ Thiên Hiệp chiêu thế đã triển khai, không thể dừng tay được nữa, hai cánh chò giạt mạnh ra sau, lại đẩy áp tới trước bức Phi Mã Song Hung, và quát to:

- Động thủ... A!

Phi Mã Song Hung còn ngờ ngẩn chưa định thần, đã cảm thấy đạo kinh phong như dòng thiên hà, từ không trung bay động xuống, liên miên, Phi Mã Song Hung bắt giác kêu lên kinh hãi, miễn cưỡng vũ lộng đôi roi ứng phó.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê thấy thời cơ đã đến, vội xuyên nhanh ra sau lưng Cừ Thiên Hiệp, cây “Hành giả bổng” uyển chuyển như con độc mãng xà, điểm mạnh vào Ngọc chẩm huyết của Cừ Thiên Hiệp, một chiêu trúng đích lạ thường.

Cừ Thiên Hiệp mắt nhìn tứ phía, tai nghe rõ tám phương, đột nhiên nghe đạo kinh phong từ phía sau điểm mạnh tới, nhanh như cắt chiêu “Quá thủy dật ba” chàng xoay mạnh người ra phía sau, đưa tay chớp nhanh cây “Hành giả bổng” chiêu thế kỳ bí và nhanh nhẹn vô cùng.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê cả kinh thất sắc, thâu ngay thanh bổng chạy giật lùi ra sau, kêu lên khiếp đảm:

- Thật cuồng ngạo quá sức!

Nhanh như chớp lách lưng trời, đôi roi uyển chuyển như cặp độc xà của Phi Mã Song Hung thì nhau bủa tới tấp bằng thế mạnh ngàn phương.

Cừ Thiên Hiệp tay hữu với chớp hụt cây bổng, hai tay lật nhẹ lên, sử dụng chiêu “Phân hoa phát liễu”, thân người như một trận gió thanh, ẩn ngay trong bóng roi, luồn nhanh ra sau lưng Phi Mã Song Hung, đồng thời hai tay chàng vươn ra chớp mạnh vào hai cườm tay cầm roi của Song Hung trầm giọng quát:

- Ngừng lại!

Dù trong giấc mộng Phi Mã Song Hung cũng không nghĩ được Cừ Thiên Hiệp có thân pháp quỷ mị như thế! Phi Mã Song Hung đang chuyển mạnh đôi roi bức tới, đột nhiên bị chớp vào cánh tay, nên cả kinh kêu to:

- Ôi chao, nguy mất!

Cả hai kêu lên đau đớn, toan nhảy lùi ra sau né tránh nhưng không còn kịp nữa, vì đôi cườm tay đau buốt như dằm, hai cánh tay cứng đờ như khúc gỗ, buông xuôi xuống đất, hai ngọn roi da không nhắc lên nổi, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp đã khóa chặt hai cườm tay của Phi Mã Song Hung, vừa hét to:

- Các người tài nghệ tuyệt vời đấy chứ!

Ngay lúc đó... Trại Ngộ Không chẳng bỏ dịp may ngàn năm một thuở, lượn mình đến trước. Ngọn “Hành giả bổng” trong tay, không kè trời đất gì nữa, múa lộng loạn lên, xung tới tấn công như vũ bão Trại Ngộ Không thực là lão quái vật, gian manh tinh quái hẳn đập loạn ngọn “Hành giả bổng” mà không hướng vào Cừ Thiên Hiệp, trái lại chỉ hướng vào Phi Mã Song Hung vì cả hai tên “Phi Mã” bị Cừ Thiên Hiệp kẹp chặt cổ tay, không phương vùng vẫy.

Phi Mã Song Hung thấy Trại Ngộ Không hướng ngọn “Hành giả bổng” đánh mạnh vào mình, khiến cả hai thất kinh kêu to:

- Trời! Ngươi...!

Cừ Thiên Hiệp thấy lão giờ trò gian ác, bèn nổi giận quát to:

- Trại Ngộ Không ngươi đi tìm cái chết hay sao?

Vừa nói dứt, thân mình chàng chuyển nghiêng nghiêng, hai tay tả hữu kéo giật Phi Mã Song Hung thối lui ra sau năm thước tránh khỏi mũi “Hành giả bổng” kịch độc của Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê điểm mạnh tới...

Nhưng, Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đánh trượt chiêu thế, hấn lại không chịu thôi, mà vẫn giữ nguyên thế bỗng, bước sấn tới đâm ngay mũi bỗng về phía trước y như tìm “Phi mã nhị hung” đã kích.

Bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp hai tay giữ chặt hai người “Phi Mã”, không chịu buông tha, lại thấy Trại Ngộ Không chĩa mũi bỗng đâm tới khí thế tới độc dị thường, bất giác cơn giận nổi lên tới mặt, thân mình chóp động, nghiêng ra sau che chở cho “Song Hung” đồng thời vận công vào đôi tay, toan phóng mạnh hai tên Phi Mã Song Hung ra phía sau, thả chúng, và cần phải chế hạ tên gian manh lão cốt Trại Ngộ Không trước.

Không ngờ, chàng vừa chóp động thân mình, vạt áo sau lưng động mạnh, đột nhiên một tiếng “Rẹt” nổi lên, nhanh như cắt Trại Ngộ Không mọp người sát đất chạy lui ra ngoài hai trượng lại phá lên cười ngất nói:

- Thiếu hiệp! Đã nhường... ha... ha...!

Cừ Thiên Hiệp giận quá hét to:

- Người nói thế là nghĩa lý gì?

Trại Ngộ Không rút ngay ngọn “Hành giả bỗng” về đưa ngang ngực, mỉm cười trầm giọng:

- Tiểu lão đại hôm nay mang ơn thiếu hiệp thương tình nhường cho ta một chiêu số!

Cừ Thiên Hiệp sắc mặt nặng trĩu quát lớn:

- Đừng khoác láo!

Trại Ngộ Không điềm đạm không tỏ vẻ gì giận dữ, mà điềm đạm nói:

- Thiếu hiệp chẳng nói qua đây ư trong vòng ba mươi chiêu ai động được tà áo, thì Thiếu hiệp sẽ theo người đó đi... Vì thế, Tiểu lão đại này chẳng dám đối mặt Thiếu hiệp xuất thủ trên địa phương nào, không ngờ hoàng thiên chẳng phụ lòng người khổ... cho nên trong vòng chưa tới ba mươi chiêu, Tiểu mỗ hân hạnh chạm được vạt áo thiếu hiệp, sở dĩ, ta nói: Nếu chẳng phải Thiếu hiệp có ý thương tình nhường cho... thì với tài nghệ của ta làm gì sở được vạt áo của Thiếu hiệp...

Hắn nói hết sức lâm ly khúc chiết, tân toan, âm trầm và hòa lẫn chút ít nghiêm nghị thần tình.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mặt bạc hóa hồng, mắt xanh lộ trắng chàng quát to như sấm động:

- Người đừng mộng! Dù người có thêm hai tay, ba cẳng mèo quào, ta cũng...

Trại Ngộ Không vội cướp lời:

- Đúng vậy! Do đó ta mới nói Thiếu hiệp đã thương tình nhường cho...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như lửa chế dầu thêm, vẩy tay đánh ra một hư chiêu, quát lớn:

- Người hãy lại đây lần nữa, ta chỉ dùng một cánh tay tả, đánh với người mười chiêu xem nào!

Trại Ngộ Không thật xứng đáng là con khi già quý quyết, hắn nghe Cừ Thiên Hiệp nói, liền giả bộ nhăn mặt lắc đầu, hắn khoát tay đáp:

- Dù ta có gan lớn bằng trời cũng không dám, và lại Thiếu hiệp đã hứa, thì lẽ tự nhiên bằng lòng theo ta về Thần Châu... thì còn gì phải đùa nữa!

Cừu Thiên Hiệp ước muốn bẻ ngực, nhưng Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đã nể chàng thật sự, lại không cố ý động thù, thì chính mình làm sao động thù thực là hạc đậu nằm kẻ hóa lò, muốn thối thối chẳng xong, muốn đánh đánh chẳng được.

Cừu Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, đành nguyên rủa một câu lấy lệ:

- Trại Ngộ Không! Ngươi mới là tên tiểu bối khiếp nhược!

Trại Ngộ Không vẫn như không, chẳng lộ vẻ phiền hà giận dữ tí nào, mà trái lại cười hề hề nói:

- Chỉ mong thiếu hiệp giữ tròn chữ “Tín”, là sự đại vinh quang cho Tiêu lão đại này rồi!

Cừu Thiên Hiệp vốn người cương trực, nên chỉ suy nghĩ qua loa, sau cùng nghiêm trang nói:

- Được! Ta chuẩn bị trong vòng nửa tháng tới, ta sẽ đúng lời mà thân hành đến rừng rươu Bài bang ở Thần Châu, ngươi chờ e ngại ta bội ước!

Trại Ngộ Không nghe qua, như cá gặp nước rồng gặp mây, vẻ mặt hơn hờ khôn cùng, hần bèn cúi gập người xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp vui vẻ nói:

- Đa tạ Thiếu hiệp, một lời ước hẹn, quý giá ngàn vàng, Tiêu lão đại xin phép cáo từ!

Nói xong, tay hần xách cây “Hành giả bổng” chỉ vào tên đại hán vậy gọi bảo:

- Chúng ta hãy đi!

Đột nhiên, một giọng hét to như sấm vang lên:

- Tiêu lão đại! Hãy chậm lại!

Đây là tiếng hét của Phi Mã Song Hung, tiếng nói chưa dứt mà hai tên Phi Mã đã cử đôi roi giờ trước mặt cản hần lối đi của Trại Ngộ Không và tên đại hán.

Trại Ngộ Không phá lên cười ngặt nói:

- Đây hai bạn Phi Mã! Chẳng phải Tiêu lão đại này vừa cứu sống hai bạn đấy ư, nếu không thì khi xung huyết bẻ hai bạn đã chết rồi còn đâu... Thế mà lấy ơn trả oán, sao mà vô tình quá vậy!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua bất tức cười thầm, đồng thời chàng cũng nhận rõ Trại Ngộ Không là một lão giang hùng phi đảng, miệng lưỡi tựa dao.

Phi Mã Song Hung lão đại, nhắc bổng ngọn roi đánh vụt, gương mặt giận xám như chàm, lão hét to:

- Huynh đệ ta bị nạn, nhờ thế mà ngươi “tay trắng làm nên”, không có dễ như vậy đâu?

Phi Mã Song Hung lão nhị cả giận tiếp lời:

- Huynh đệ ta may mắn thoát khỏi ngọn Hành giả bổng của ngươi, ấy cũng nhờ trời cao có mắt!

Trại Ngộ Không ngược mặt lên trời cười dài, bằng giọng nói lạnh hần xương bảo:

- Bây giờ không còn kịp nữa!

Nói xong, lão xốc cây Hành giả bỗng giơ lên thủ thế. “Cử hỏa liệu thiên” phát mạnh...

Phi Mã Song Hung hận Trại Ngộ Không thấu xương, cả hai bước xấn tới trước, đôi song tiên giơ lên cao, tả hữu quét mạnh hướng vào Trại Ngộ Không, nhanh như đặng xà uốn khúc, tia chớp lung trời.

Trại Ngộ Không mỉm cười, Hành giả bỗng biến ra chiêu “Thương long náo hải” uyển chuyển đón hai ngọn song tiên, lại buột miệng nói to:

- Thế càng tốt.

Thế là ba người cuốn nhau, ầu đã kịch liệt, biến thành một vầng khói trắng, chớp nhoáng liên hồi.

Cửu Thiên Hiệp đứng một bên vừa tức cười, vừa khoái chí.

Ba người đấu với nhau càng lúc càng hăng làm cho cát bụi bốc ngợp trời.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy “Phi mã song tiên” có ngón sở trường là liên thủ, lại thêm ngọn roi dài đến một trượng năm thước, chiếm ưu thế không ít, thêm vào đây chiêu thế của cả hai rất có nguyên tắc căn bản, hễ một tiến là một lui, một công thì một thủ, nên chiêu số trăm đúng lạ thường.

Trại Ngộ Không có công lực khá cao, lại thêm thân hình bé bỏng, nên bay, nhảy chạy, tránh rất linh hoạt, phối hợp với cây hành giả bỗng trong tay đủ khiến thần xuất quỷ một, cho nên hấn tiến thối đẩy chiêu, hành thế dễ như không.

Thời gian mau như chớp mắt, ước chừng hâm nóng canh trà mà hai bên vẫn bình an, không ai hơn ai kém.

Cửu Thiên Hiệp đứng xem sót ruột, toan nhảy vào can thiệp.

Bỗng nhiên... ba người đồng kêu to lên:

- Hồng mất!

Nguyên vì Phi Mã Song Hung quá mạnh tay đánh hai ngọn roi cuốn chặt vào cây hành giả bỗng của Trại Ngộ Không tựa hồ hai sợi dây buộc cứng vào đầu gậy.

Trại Ngộ Không lại tự ý vào công lực của chính mình sẽ cao trội hơn Phi Mã Song Hung một bậc, lại thêm có tính kiêu ngạo chẳng chịu thu hồi cây “Hành giả bỗng” để cho hai ngọn roi cuốn chặt như bị đóng đinh.

Bấy giờ cả hai người vận dụng hết sức bình sanh níu kéo món vũ khí mình, không ngờ cả ba đều dừng mãnh ngang nhau kẻ tám lạng người nửa cân, nên làm cho hai ngọn roi cong vòng như vành cung, và mỗi người đều đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao trì kéo món binh khí về được.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy cả ba phùng mang trợn mắt, thở ồ ồ, song chẳng làm gì được, bất giác chàng vận nội công đẩy ra một chương, vừa quát tiếp:

- Dang ra!

Kình phong tỏa ra rất nhanh, bỗng nghe:

- Bắ! Bắ!... Cách... cách!

Hai tiếng nổ kinh hồn nổi lên, kế đấy là hai tiếng “lách cách vang lên nhẹ.

Phi Mã Song Hung dường như mất cả công lực, cả hai không tự chủ được, thân mình loạng choạng lùi ra sau trên mười bước gượng đứng thẳng lên cho khỏi ngã quỵ.

Trại Ngộ Không tê buốt cả cánh tay! Bùng! Một tiếng vang lên, lão té ngồi trên mặt đất, trên tay còn cầm cây hành giả bông bằng đồng, chỉ còn có hai phần ba, còn một phần ba bị gãy, dính trong hai hai ngón roi của Phi Mã Song Hung, và hai người này cũng bị áp lực đẩy loạng choạng lui ra xa hai trượng.

Những người háo kỳ qua đường xúm lại xem rất đông, họ không ngớt buột miệng khen:

- Công phu hay tuyệt!

Cừ Thiên Hiệp cử chưởng đánh gãy lìa cây hành giả bông của Trại Ngộ Không, chàng liền bước sấn tới trước hai bước, lại đưa tay chỉ vào Phi Mã Song Hung đang đứng xa xa, ngơ ngác tựa phỗng đá, lại lấy mắt nhìn Trại Ngộ Không đang ngồi bệt trước mặt, bèn cao giọng nói:

- Đến đây là chấm dứt, nếu ba người bất phục thì tìm một nơi vắng vẻ, cùng với họ Cừ này tỉ thí... tỉ đấu!

Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung, cả ba tuy công lực đều không bằng Cừ Thiên Hiệp, song cũng là tay lịch lãm giang hồ, cho nên lúc bấy giờ... Chính mắt bọn chúng thấy, chỉ một chưởng lực đã bẻ gãy gãy đồng, đẩy lùi đối thủ, thì công lực của Cừ Thiên Hiệp có trên ba trăm năm hỏa hầu, vượt đến hàng tuyệt đỉnh võ lâm... Vì thế cả ba đều nín lặng, không dám lên tiếng phản đối hay bằng lòng.

Mấy khắc qua...

Trại Ngộ Không đột nhiên nhăn mặt mím môi tỏ vẻ đau đớn lắm, hần gượng gạo chỗi tay đứng dậy, bằng giọng ai bị thống thiết nói:

- Thiếu hiệp!... Ôi cha!... Đường về Thần Châu... thiếu hiệp có...

Cừ Thiên Hiệp đoán biết “hần muốn nói gì, vội nghiêm nghị cắt lời, nói tiếp:

- Cừ mỗ! Hề miệng nói là tay làm, ta bảo đi là đi!

Trại Ngộ Không nghe qua như nắng hạn gặp mưa rào quên cả cơn đau nhức, nhét vội cây hành giả bông gãy vào lưng, lại mím cười khô sở nói:

- Nếu được như thế còn gì quý báu cho bằng... Hiện giờ tiểu lão xin cáo từ về Thần Châu, để bẩm báo cho Bang chủ lo lễ mà tiếp nghênh đại giá.

Giọng nói của hắn rất lâm ly thống thiết, lại tỏ vẻ cung kính bồi hồi, sau khi nói xong, hắn lại đổi ngay sắc diện, gương mặt khô đét không huyết nhục mắt cả vẻ hoan hỉ mà biến thành gương mặt ác độc vô chừng, hắn đưa đôi mắt khi tròn xoe nhỏ xíu rồi thẳng vào mặt Phi Mã Song Hung bằng những tia phần uất đến cùng tột, giọng nói lạnh như băng sương lại vang lên:

- Nay Phi Mã Song Hung! Câu chuyện hôm nay, Tiêu lão đại muôn ngày vẫn nhớ, nhưng mong các người hãy ghi lấy đừng quên!

Phi Mã Song Hung uất hận đến cực điểm, gằn từng tiếng đáp:

- Nay họ Tiêu khi ọm! Người không đủ can đảm gặp anh em ta, song anh em ta sẽ tìm người

dù góc biển chân trời!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê mặt không sắc giận, mà gật đầu nhẹ giọng:

- Thế thì còn gì bằng! Chúng ta sẽ gặp lại!

Nói xong hấn vẩy tay gọi tên đại hán, cả hai người bước thấp bước cao dìu nhau rời khỏi nơi đây.

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hoành thân bước tới trước mặt hai ngọn roi, thuận tay tháo lấy nửa khúc gậy hành giả, hai ngọn roi còn lại ném trả cho Phi Mã Song Hung chàng giương đôi mắt rực tinh quang nhìn cả hai, quát bảo:

- Các ngươi có thể rời nơi đây là vừa!

Phi Mã Song Hung lão đại đưa tay tiếp lấy hai ngọn roi, hai mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp sừng sốt không nói được nửa lời.

Lão nhị đứng một bên thấy thế, vội bước đến xem nhưng, lão nhị vừa xem qua hai ngọn roi, cũng giống như lão đại, cứ ngỡ ngẩn như kẻ mất hồn, chỉ giương đôi mắt to nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp.

Cừ Thiên Hiệp nhoen miệng cười, đề ngay nửa khúc hành giả bồng xuống đất, thuận tay chàng cho vào bọc lấy ra quyển “Bổ thiên tăng Thiết hạo khí thư”, còn bàn tay kia lôi thanh “Khô trúc thánh kiếm” giờ ngang trước mặt Phi Mã Song Hung xem, nhiên hậu cho vào bọc cất như cũ, sau cùng trầm giọng nói:

- Đây là “Trúc kiếm thiết thư”, hai món vật quý giá nhất đời, thì người làm chủ nó phải là tay tuyệt thế, còn những kẻ vô duyên đừng nên si tâm tưởng bậy, ví dù có tưởng nghĩ đến nát óc cũng không được nào... Bởi vậy ta có lời khuyên hai vị, nên bỏ hẳn những điều vọng tưởng vô lý và vô ích đó nhé!

Phi Mã Song Hung tái mặt, lúc đỏ lúc nhợt, lấy mắt nhìn nhau mà chẳng thốt ra lời...

Cừ Thiên Hiệp đổi giọng, lớn tiếng bảo:

- Từ nay về sau, nếu các ngươi chạm phải tại hạ lần nữa, thì các ngươi không mong gì được may mắn như hôm nay, lúc đó dù các ngươi có leo lên trời cũng khó thoát... và hiện tại các ngươi hãy rời khỏi nơi đây tức khắc!!!

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ vào con đường phía trước lại đưa mắt nhìn chúng.

Phi Mã Song Hung chẳng dám hé miệng nói nửa lời, và hình như không còn gì để nói, cho nên cả hai băng mình đi theo hướng Cừ Thiên Hiệp chỉ chợt thấy đôi tuần mã đang gặm đầu ăn cỏ, cả hai vội phóng mình lên lưng ngựa, nhưng không quên ngoái ra sau nhìn Cừ Thiên Hiệp lần cuối cùng, rồi chúng mới ghì cương thúc đôi tuần mã chạy nhanh.

Cừ Thiên Hiệp thấy cả hai tên Phi Mã Song Hung ẩn mình dưới lớp bụi vàng thật xa, chàng mới cất bước hướng về phía chợ Toan Táo Tập tiến tới.

Lúc bấy giờ mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, ánh nắng giờ Ngọ rất nóng bức và gay gắt.

Cừ Thiên Hiệp lần qua chợ Tập, lại thấy phố phường san sát, người qua lại trên đường rất đông tuy vào buổi trưa hè nhưng không kém sự ồn ào náo nhiệt.

Cừ Thiên Hiệp lại đi vào một nhà tửu điểm rất khang trang. Sau khi chọn một chỗ ngồi ngồi ngay ra đường, chàng mới gọi tửu bảo đem nước rửa mặt, kế đấy lại gọi một bình trà xanh và bốn món ăn điểm tâm. Chàng ngồi ngó mông ra cửa, và từ từ dùng bữa trưa.

Bỗng nhiên... Từ ngoài cửa tửu điểm đi vào một bà già lưng còng vóc lớn, tóc bạc da gà, dường như đôi dép cứng, nên lão bà bước khập khễnh bước thấp bước cao. Khi đến ngang một cái bàn đối diện với Cừ Thiên Hiệp, lão bà kéo ghế ngồi xuống, lại giương đôi mắt lơ lơ nhìn gương mặt Cừ Thiên Hiệp dường như bà ta không trông thấy rõ.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy bà lão, chàng thầm đoán có lẽ là một bà già dân quê nông phu tuổi tác độ bảy mươi ngoài, gương mặt nhăn nheo, hai hàm răng rụng hết, bày cái miệng món già nua thật không có gì đáng chú ý.

Vừa ngẫm nghĩ chàng bất tức cười thầm, nên chỉ nhìn sơ lão bà rồi cúi đầu lo dùng bữa.

Lão bà dường như không lưu ý đến ai cả, chỉ kêu tửu bảo mang ra một bát mì ngồi ăn rất chậm chạp, dường như bộ nứu không đủ sức nghiền nát thức ăn.

Bấy giờ đã đúng Ngọ, trời trưa nắng gắt nên khách bộ hành thường ghé vào tửu điểm, trà thất dừng chân, do đó ngôi quán này khách ra vào tấp nập dần dần đông nghẹt.

Lão bà ăn xong bát mì, hai chân bước khệnh khạng đến bên bàn Cừ Thiên Hiệp, về mặt mục trảm tĩnh như không, đột nhiên mục cúi đầu xuống bên tai Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Ta đợi người bên ngoài thành phố... nhớ nhé!

Cừ Thiên Hiệp trở mắt ngạc nhiên, vội hỏi khê:

- Lão thái thái, có gì thế?

Lão bà dường như đứng không vững, tay tả vịn vào góc bàn, thân mình run rẩy chực ngã, tay hữu thuận đà vói chụp vào cái bình sứ trà để giương đứng vững, lại bảo khê:

- Đến đó sẽ rõ!

Vừa nói dứt bà ta khệnh khạng bước đi lần ra ngoài tửu điểm.

Cừ Thiên Hiệp ngơ ngẩn vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, chàng đưa tay nâng ly trà lên uống một ngụm và cúi đầu suy nghĩ.

Không ngờ, lão bà bước thấp bước cao, chỉ chớp mắt đã ra đến quan lộ và đi khá xa...

Cừ Thiên Hiệp càng lấy làm lạ, nên chép miệng bảo thầm:

- “Thấy bà ta khệnh khạng, không ngờ lại đi mau dường này, thật là người nông dân lao động, nên đến tuổi già nua vẫn còn quốc thước khang kiện”...

Nghĩ đến đây thuận tay chàng với lấy bình trà toan rót vào ly uống, sau cùng sẽ đuổi theo lão bà, nhưng chàng vừa nhắc cái bình sứ lên, một việc hết sức bất ngờ, khiến quả tim đập liên hồi, cặp mắt ngơ ngẩn đến độ mất thần, chàng chép miệng rủa nó: “Rõ... Khi già!”.

Nguyên cái bình sứ trà, đột nhiên lún sâu xuống mặt bàn hai phân, in rõ dấu dít bình, hiển nhiên là có người dùng đại lực thủ pháp ấn xuống.

Thật là câu chuyện hoang đường quái đản.

Chỉ vì, những thực khách trong quán ai ai cũng chăm chú vào việc ăn uống, không có vẻ gì động tĩnh, trừ bà lão khệnh khạng chới với ngả trên bàn lúc này... ngoài mộ ta ra thì ai vào đây?

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, đặt bình trà vào dẫu cũ, đứng dậy rời chỗ ngồi kêu to:

- Tùu bảo... lấy tiền!

Nào ngờ lúc chàng đứng dậy, quần áo dính đầy mặt cây của bàn như bộ mì vàng đổ xuống đất tung tóe, nguyên số mặt bột cây này, do cái bình ấn xuống mặt bàn nghiêng thành cám đổ ra, nếu chẳng phải xảo thuật của bà lão thì ai vào đó!

Cừ Thiên Hiệp càng nghĩ ngợi càng tức giận lão bà...

Tên tùu bảo đến bình trà, hẩn nhìn thấy dẫu đất bình bị ấn thủng mặt bàn, bèn lấy tay xoa thử, bất giác hẩn trở mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trân chẳng nói ra lời.

Cừ Thiên Hiệp đoán biết tên tùu bảo ngầm ám chỉ chàng đã hành động, vì thế chàng không muốn xảy ra lầm chuyện làm kinh động mọi người, liền cho tay vào bọc lấy ra ít bạc vụn trả cho tùu bảo, đoạn bước rất nhanh ra khỏi quán như bị ma đuổi.

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BẢY

Ác đấu với Ngũ Hoa Quỷ mẫu

Mặt trời đứng bóng, khách đi đường ít kẻ lại qua.

Cừu Thiên Hiệp rời vùng Toan Táo Tập cất bước đi nhanh ra hướng ngoại ô, gần nửa giờ qua sông... hình bóng của bà già kỳ quái vẫn bật tấm nhàn cá.

Chàng đã đến một vùng đất rộng bình nguyên. Khoảng đất này khoảng khoát lạ, vì khắp mặt đất toàn là cỏ non xanh mượt hòa lẫn vài khóm hoa thấp, đặc biệt là cả hoa lẫn cỏ cao độ một tác tây, dường như có một bàn tay vô hình cắt xén nên xem qua rất đẹp mắt, xa xa lại có một ngôi miếu vũ.

Vì lúc ban ngày nên Cừu Thiên Hiệp không tiện thi triển khinh công, mà chỉ chạy bộ như mấy anh chàng nông phu quê kệch, vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- “Không chừng lão thái bà này “điên” cũng nên hay là mụ bày trò đùa bỡn ta? Nếu không tại sao ta đi trên mười dặm đường khỏi thành phố rất xa lại không thấy hình dáng của bà ta đâu cả? - Chàng lại nghĩ: Nên đi khỏi vùng đất này, mà đến nơi miếu vũ nghỉ ngơi, hầu tìm nước giải khát rồi sẽ tính sau”.

Chẳng mấy chốc, chàng đi đến bên thềm miếu. Tuy ngôi miếu còn kiên cố xinh xinh, nhưng nhìn kỹ đã hư phế rất nhiều, ngoài tường rêu phong lở đổ, trên mái dây cát đắng, chìm giữ mọc loạn, trước cửa dường như muốn bột màu sáng sủa, nhện nhện giăng màn ngang dọc, thực là một ngôi miếu hoang không người phụ tự, bức hoành phi treo ngang cửa chính đề ba chữ vàng “Được Vương miếu”. Tuy Cừu Thiên Hiệp đoán biết trong miếu không người, nhưng không thể xô cửa bước vào ngay được, mà chỉ đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng.

- Bình! Một tiếng nổi lên vang dậy. Nguyên vì hai cánh cửa đã rỉ mục, nên chàng sờ tay nhẹ đã mở tung ra.

Thật đúng theo sự ước đoán của chàng, cánh cửa vừa mở mùi mốc meo xông lên hăng hắc, khắp nền cát bụi dày đến mấy phân, chứng tỏ là một nơi hoang phế đã lâu không người quét dọn. Giữa chính điện trống không, chẳng có lư hương hay án thờ gì cả, chỉ có một pho tượng Dược Vương Thần nông ngôi trơ trọi, bụi bám nhện giăng đầy cả thân thể mặt mày và hai tên đồng tử bụng tráp đứng hầu, trước mặt tượng thần là tấm màn che nửa trên, hai cánh màn cuốn lại hai bên góc cột.

Cừu Thiên Hiệp quan sát một lúc lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì, bèn nhún chân quay ra ngoài miếu.

Bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn như người nằm đáy mộ nói vọng lên:

- Mới đến, chưa đi đã về sao?

Tiếng nói vang lên thình lình, Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, lông tóc đều dựng đứng, mồ hôi toát ra ướt áo, chân ngoài cửa, chân trong nhà, chàng giương mắt ngó ngay chánh điện quát to như sấm:

- Ai đó?

Hỏi liên tiếp hai lần, tư bề vẫn im lặng không có một tiếng hồi âm.

Cừ Thiên Hiệp vừa lấy lại sự bình tĩnh, thầm nghĩ “ắt có người ẩn núp sau thần tượng, nên phát ra tiếng nói để trừu chàng”. Vì nghĩ thế nên Cừ Thiên Hiệp can đảm hơn, rút nhanh ngọn “Thanh trúc kiếm” cầm lăm lăm ở tay bước ngay vào chánh điện thuận thế chàng lay động một vòng.

- Âm! - Một tiếng nói lớn, vang động cả miếu môn bức màn che trước mặt thần tượng; vì lâu ngày chầy tháng đã mục nát, lại bị luồng kiếm phong đẩy mạnh, nên rơi xuống đất đánh “Âm” lên, làm cho cát bụi tung bay mịt mù, Cừ Thiên Hiệp đợi hơi bụi đã loãng dần, bèn đi đến kề bức tượng Dược sư nhìn ra sau, vẫn không thấy vật gì khác lạ, ngoài lũ dân chạy tán loạn, bầy chuột xạ kêu chít, muỗi mỏng vo ve và vô số bóng nhện giăng màn, tuyệt nhiên không có một bóng người nào.

Cừ Thiên Hiệp thở dài thườn thượt, lại chép miệng bảo nhỏ:

- Thật quái lạ!

Bỗng nhiên... một tiếng cười ngán và lạnh lạnh:

- Hì!

Nổi lên giữa bầu không khí rợn người.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, dậm chân quát to:

- Giữa ban ngày mà quỷ hiện hay sao? Quỷ đâu?

Nói xong, Cừ Thiên Hiệp vung mạnh “Khô trúc thánh kiếm” bước qua tượng Dược sư, lại thấy bệ tượng thờ Thổ địa công bà. Một pho tượng bằng đất đen thui thui, ngoài ra gian giữa miếu chỉ tối om không có gì khác lạ cả!

Cừ Thiên Hiệp thăm tính gian sau điện ắt có người, nên chẳng chậm trễ bước qua tầng cửa thứ ba tức là gian hậu điện, chàng lại vung mạnh tay kiếm hướng sang bên chái phía hữu, lại gặp bệ thờ vị thần mặc áo thùng tay cầm hốt tức là “Võ tào thần Triệu Huyền Đán”. Pho tượng thực kỳ mỹ, nhưng bụi đất đã bám đầy, Cừ Thiên Hiệp lại quan sát một lần nữa, vẫn là ba gian hậu điện hư nát, trống không, nhìn gần rách khéo mắt cũng không thấy đáng một người nào, chàng bèn chép miệng rủa thầm:

- “Thật là hoang miếu gặp giờ linh, nên giữa ban ngày quỷ hiện?... Nếu không thì...

Chàng đang trầm tư mặc tưởng, bỗng nghe sau lưng pho tượng Võ thần tào Triệu Huyền Đán phát ra tiếng thờ ù ù nhẹ... Cừ Thiên Hiệp nhận ngay phía sau pho tượng có người, “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng mạnh, hướng vào phía sau pho tượng kích mạnh.

- Dừng ngay!

Một tiếng thét tựa sấm nổ, nghe điếc cả lỗ nhĩ.

Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ đã đề phòng, khi nghe tiếng thét vội thu ngay “Thánh kiếm”, nhún mình nhảy vọt ra đứng giữa điện, đôi mắt ngó lăm lăm về hướng phát ra tiếng nói... Chợt thấy phía bên tả trên một cổ trống treo lưng lửng, ngồi xếp bằng tròn một bà lão tóc bạc da gà, lưng cong má hóp, chính là lão thái bà đã vào lỗ điểm lúc này chàng vừa thấy lão bà lửa giận bốc lên tới tận mắt tới:

- Người hẹn ta lại đây để làm gì, tại sao người làm quỷ làm yêu như thế? Xuống đây!

Lão bà vẫn ngồi như pho tượng trên giá trống, đôi môi mấp máy chớp động, dùng tay chỉ về

phía sau lưng Cừ Thiên Hiệp cười hề hề nói:

- Ai đã ước hẹn với ngươi đến đây?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy vô cùng phiền phức, gay gắt bảo:

- Xì! Chính là lão bà chứ còn ai nữa?

Lão thái bà khe run máy nếp nhăn trên mặt, đưa tay chỉ ra sau nói:

- Ngươi hãy nhìn kỹ xem... kìa!

Cừ Thiên Hiệp tuy không tin, nhưng cũng quay mặt ra sau nhìn, bất giác chàng kêu lên kinh ngạc:

- A!

Chàng thất kinh lùi ra sau mấy bước, ngạc nhiên nhìn về chái điện bên hữu, đưa tay dụi mắt lia lịa. Chàng nhìn một cách chăm chú tia mắt chiếu ra sự kinh mang đến cùng tột.

Nguyên chàng đã thấy sau trung điện ba gian, mỗi gian đều có một bà lão ngồi xếp bằng trên đất, thật là kỳ quái, ba bà lão này so với bà lão ngồi lưng lẳng trên chiếc trống đều giống nhau như tạc, thậm chí đến cách ăn mặc và thần sắc đều giống in khuôn.

Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là con người hào phóng, câu chuyện xảy ra quá thình lình khiến đôi mắt hoa lên, tâm trí như rơi vào đám sương mù dày mịn, lại đưa mắt nhìn từng người một, suốt bốn bà lão vẫn không tìm thấy điều gì khác lạ, chàng lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Đến bốn lão thái bà ư...

Chàng vừa nói dứt, thì lão bà ngồi trên giá trống phá lên cười ma quái, bằng giọng nói lạnh lùng:

- Bốn người? Ngươi nhìn không kỹ à?

Vừa nói, mụ đưa tay chỉ trên đầu chàng mà cười nắc nẻ.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, vội nhún mình thối lui ra sau bảy bước gần đến cửa chính, ngược mặt nhìn lên trần miếu lại thêm một lần kinh ngạc thứ nhì.

Thì ra trên đầu chàng chỗ vị trí cũ, có một quả chuông đại hồng cực to treo rút lên cao khỏi đầu người trên hai thước có một bà lão ngồi choàng hai chân trên quả chuông như cười ngửa, từ về mặt đến vóc hình đều giống bốn bà lão kia như đúc.

Từ ngày chàng xuất đạo giang hồ đến nay, thường gặp quái nhơn và quái sự không ít, nhưng đem sánh với tình hình hiện tại, thì việc này quái dị bậc nhất, kỳ bí vô cùng, vì trong thiên hạ nhiều lắm là anh em song sinh mới giống nhau, mà tại đây lại đến năm bà lão hệt khuôn? Khiến ai ai cũng không tin nổi nhân lực của chính mình.

Cừ Thiên Hiệp gắng định trí tinh thần, tay hữu xốc cây “Thánh kiếm” quay một vòng vừa chĩa vào năm bà lão. Cao giọng nói:

- Trong số năm vị thái bà, có một vị ước hẹn tại hạ đến đây, mau lên tiếng, vì tại hạ bận nhiều việc, không thể ở đây lâu được!

Năm lão bà không hẹn mà cùng nhau hô một tiếng, tất cả đều phi thân đến giữa chính điện đứng sắp hàng ngang, giàn hình chữ nhút, một trong năm bà lên tiếng bảo:

- Người nhận ra một người nào trong chúng ta mà ước hẹn với người, thì người hãy chỉ mặt người đó xem!

Cừ Thiên Hiệp hơi vui vui, vì quá tức cười, cũng bởi năm bà này giống nhau như giọt nước khó mà nhận ra được, chỉ chớp mắt mấy lần và lắc đầu lia lịa nói:

- Khó lắm! Khó lắm! Xin thứ cho tại hạ kém sự nhận xét!

Một lão thái bà đứng giữa trăm ngay nét mặt, bằng giọng nói âm hàn, hách xược bảo:

- Tiểu bối mù quáng! Chuyện trước mắt mà không nhận ra, người còn dám xưng hô là nhân vật võ lâm làm gì... cho nhục, thật là uổng cho người thấy mặt.

Lão thái bà đứng kể, ứng lời nói tiếp:

- Thật vậy, đôi mắt hần không thấy đường!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, không còn giữ lễ như trước, chàng nặng giọng hét to:

- Các người giờ trò ma quái, kết cục giấu đầu vẫn lòi đuôi!

Lão thái bà nổi giận thét lên như quỷ hú:

- Chính con mắt người đuôi thật sự, nếu không người hãy nhìn kỹ xem, thì người sẽ nhận được ngay!

Nói xong, mục lực cái đầu bạc phều như màu áo khinh cừ, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc lại hỏi:

- Người đã nhận rõ chứ?

Cừ Thiên Hiệp chợt thấy rõ, bèn chép miệng tự trách mắng.

- “Xuẩn thật!”

Chỉ vì chàng nhìn kỹ năm bà lão, mỗi người đều dắt trên mái tóc một đóa hoa bằng đồng điều, màu sắc khác nhau, phân ra năm màu: hồng, tím, vàng, lam, và màu trắng, năm đóa hoa năm màu sắc đánh dấu danh hiệu của năm lão thái bà.

Việc này không ai mà lưu ý nhìn cả, nếu không có người chỉ dẫn thì chẳng ai trông thấy và nhận ra được.

Lão thái bà dắt đóa hoa hồng cười lạnh lạnh hỏi:

- Người hiểu đấy chứ?

Cừ Thiên Hiệp vỗ trán nhẹ, và chợt nhớ rõ mọi việc, bèn cao giọng nói:

- À... ạ! Ta nhớ rõ ra rồi, các bà là Bình Sơn “Ngũ Hoa Quý mẫu” phải chẳng?

Năm lão thái bà đồng kêu to:

- Tiểu tử! Lớn mặt!

Tiếng hét vừa dứt, năm người tỏa ra đứng năm phương vị, cung tay, xòe chưởng thủ thế, đáng điệu thật hung hăng.

Cừ Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Các bà làm gì thế?

Tía Hoa Quý mẫu găm to:

- Người dám gọi chúng ta là “Ngũ Hoa Quý mẫu” được à?

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt, bằng giọng nói khiêu khích bảo:

- Người có danh, cây có bóng, thậm chí con thú có tên, chẳng muốn người ta gọi danh tánh, chẳng nhẽ để mình gọi lấy mình hay sao? Ví như, chó còn có tên chó mực, chó cò, mèo còn có tên mèo mun, mướp...

Bạch Hoa Quý mẫu nổi giận xung thiên, trầm giọng hét lớn:

- Im mồm người lại... tiểu cuồng ma! Tại sao người không gọi là Ngũ hoa thánh mẫu, mà dám biếm nhẽ gọi Ngũ Hoa Quý mẫu, hãy coi chiêu thế của ta!

Vừa nói dứt, Bạch Hoa Quý mẫu xoay nhanh thân mình đẩy ra một chưởng khốc liệt, chiêu thế vừa buông, đạo kinh phong xung tỏa như con rắn khổng lồ, xoắn tít vào ngực Cừ Thiên Hiệp, thế mạnh tựa non bằng núi lở, nguy hiểm vô vàn.

Nên biết về Ngũ Hoa Quý mẫu, đây là năm ả ma đầu độc ác hại từ lúc mày xanh đến tuần tóc bạc đã gây sóng gió khắp giang hồ, nổi danh là nhân vật nhất nhì của Hắc đạo, công lực thật cao diệu hơn người.

Cừ Thiên Hiệp thấy Bạch Hoa Quý mẫu ra tay trước, chàng tiên đoán sẽ có một trường ác đấu không phải tầm thường, nhân đó chàng rùng mình xuống thấp vận mười thành công lực, tay tả phát chiêu ra đỡ, tay hữu vận chưởng đánh nhâu vào Quý Mẫu Bạch hoa, chiêu thế vô cùng lợi hại. Hai đạo kinh phong vừa thoát khỏi tay chàng rít lên như xé lụa, hợp hòa với không khí tạo thành vầng khói mỏng tựa như ngọn giã sơn.

Bạch Hoa Quý mẫu vừa xuất thủ, còn lại Hồng, Tía, Lam, Vàng bốn quý mẫu xuất động thân mình, há miệng xòe tay hình như quỷ sứ đồng hướng vào Cừ Thiên Hiệp nhảy bổ tới.

Ngũ Hoa Quý mẫu đã nức tiếng ác hại, lúc bấy giờ hai giới võ lâm Hắc, Bạch đều nể mặt, chỉ có một thiểu số cao thủ dám chống lại một quý bà, trong trường hợp lẻ loi đơn độc...

Bấy giờ năm quý bà hợp sức mà tấn công, thực là một trận ác đấu có một không hai, vô cùng thâm hại.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy bốn quý bà nhảy vào vòng chiến, vội vận thêm bảy thành công lực, phả vào chiêu thế quét mạnh, đồng thời rún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, xả người ra khỏi vòng vây và cất tiếng quát to:

- Các bà quý mẫu! Ngày xưa không oán, ngày nay không cừ! Các bà đã thành quỷ điên rồi sao?

Hồng Hoa Quý mẫu giận run lên, hai bên má hóp da thịt phồng lên xẹp xuống liên hồi, bằng

giọng nói lạnh lạnh như âm điệu chẳng tinh mài trảo, hết the thê:

- Hay! Ngươi nói hay đấy! Vậy ngươi hãy trả lời ta. Ngoài thành Vũ Châu ngươi đã tuyên bố những điều gì?

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, cho câu nói của Hồng Hoa Quý mẫu. Chàng tư lự giây lâu, mới nhẹ giọng trả lời:

- Ngoài thành Vũ Châu? Tại hạ có tuyên bố gì đâu? Tại hạ không có nói tiếng nào cả?

Hồng Hoa Quý mẫu thờ phì phò vì quá giận, song cất tiếng cười lạnh lạnh bảo:

- Tiểu cuồng ma, ngươi dám quả quyết không nói gì, không? Vậy ta hỏi thật ngươi, có phải Hòa hồ lô chết dưới tay kiếm của ngươi chăng?

Cừ Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng đáp:

- À... ạ! Phải đấy! Vậy các bà vì Hòa hồ lô mà tìm tại hạ để báo cừ ư?

Tía Hoa Quý mẫu “xì” một tiếng, phun xuống đất bãi nước bọt, bằng giọng nói nặng trĩu bảo:

- Không bao giờ! Ai mà thay hấn báo cừ, chỉ vì có điểm không rõ ta mới hỏi ngươi, chứ việc Hòa hồ lô chết dưới tay kiếm của ngươi, Ngũ Hoa Thánh mẫu không phiền trách gì ngươi cả.

Chỉ vì câu tuyên bố của ngươi tại Vũ Châu. Ngươi tuyên bố sẽ giết sạch bọn Hắc đạo trong vũ nội giang hồ, chiến thắng các danh môn chánh phái võ lâm, lập chí để tự xưng mình là “người số một” trong nền võ lâm luôn cả xưa và nay? Có phải vậy không?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua “xì” một tiếng nhẹ, vừa nặng giọng đáp:

- A! Tại hạ đã hiểu... việc này là một câu chuyện láo khoét, bịa đặt, hoang đường, của những kẻ chuyện có nói không!

Hồng Hoa Quý giận tím mặt, vội bước sấn tới một bước, gầm lên:

- Ngươi bảo ai “chuyện có nói không”?

Cừ Thiên Hiệp chột dạ, tay vận năm thành lực phòng bị, hỏi ngược lại:

- Vậy ai... đã nói như thế chứ?

Hồng Hoa Quý mẫu trầm tĩnh, bước tới trước nửa bước nhẹ giọng bảo:

- Nếu còn sợ sệt chối quanh thì chớ nên múa gậy vườn hoang đầu tường còn có mắt, bên vách há không tai, hướng chỉ ngươi đã lúc tù và lập trận, thì ngươi phá trận chẳng thiếu chi!?

Cừ Thiên Hiệp cố moi óc nhớ lại tình hình tại Vũ Châu, đột nhiên chợt nhớ ra vội đáp:

- A, đúng rồi! Người bịa tin không ai khác, mà chính là Dạ du thần cư phải chăng?

Ngũ Hoa Quý mẫu phá lên cười như quý khóc:

- Hắc! Hắc... ngươi đã nhận rồi đây!

Cừ Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Tại hạ không sợ chi các bà, nhưng tại hạ xin nói lại lần nữa những lời của Dạ du thần cư là những lời bịa đặt! Chứ tại hạ chẳng bao giờ dám nói những lời cuồng vọng như thế!

Hồng Hoa Quỷ mẩu mắt đỏ hung quang, rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tên gian hùng phi đảng! Người dám đứng trước Thánh mẫu nói tiếng không sợ à! Được lắm lại đây!

Vừa nói dứt, quý bà gầm lên như sấm nổ, thân hình tựa hồ điên, hai tay vươn ra mười ngón tựa kim câu, nhún mình tới trước chộp vào đầu Cừ Thiên Hiệp, nhanh nhẹn vô cùng.

Bốn quý bà còn lại đều xông ra một lượt, liên tay như bóng theo hình. Họ giờ ra thế công lần thứ hai, dữ dằn gấp bội.

Cừ Thiên Hiệp liệu định công việc hôm nay hết phân mạnh yếu, trẻ già, điều cần là phải hạ địch vì số đông. Do đó chàng không cần phân biện, vội vận công lực vào hai thế chưởng đưa ra. Lại gầm to như sấm nổ:

- Nếu như thế, tại hạ không cần phải nhiều lời!

Ngũ Hoa Quỷ mẩu công lực chẳng phải tầm thường năm quý bà đẩy ra mười ngọn chưởng, kinh phong rất mật, uy lực khiếp người, giữa trường đấu có sáu người, vạt áo của mỗi người bị gió cuốn phát ra tiếng “sàn sạt” vang trời. Bãi cỏ bình nguyên này từ ngọn xanh um màu lá mạ, đến ngọn khô cằn tựa bởi rơm, bị trận gió bốc mạnh đứt ngang cuộn bay lên cao hàng ba trượng, và đưa nhau rơi lá tả xuống đất như bầy bướm bướm năm màu.

Tuy Cừ Thiên Hiệp qua mấy duyên kỳ ngộ và có trên mười năm nội công hời hải, nhưng gặp phải Ngũ Hoa Quỷ mẩu chàng có cảm giác từ ngày xuất đạo giang hồ, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải đoàn Đệ nhứt thủ của Hắc đạo.

Vì thế chàng lưu tâm ứng phó, vận dụng hết các sở học bình sanh, và toàn công lực đưa ra thi thố.

Cao thủ tiến chiêu như cuồng phong nổi dậy, biển động sóng rền, mau như điện xẹt sao sa, mạnh hơn ngàn voi muôn ngựa.

Chi trong nháy mắt, Cừ Thiên Hiệp lấy chiêu thế kiếm biến ra chiêu chưởng, chàng đã thi xuất hết mười hai chiêu.

Nhưng sự thế càng căng thẳng tột bậc, Ngũ Hoa Quỷ mẩu đẩy ra mười luồng ác chưởng tạo nên mười đạo kinh phong cuốn thành bão tố thổi ù ù không dứt, càng đẩy ra chưởng phong, uy thế càng hung mãnh, nhìn kỹ lại thấy năm quý bà không kịp trở tay, chiêu thế công ra liên tục, khiến cây cỏ lá hoa vùng bình nguyên bốc cuộn mờ trời.

Cừ Thiên Hiệp một mặt cử chưởng chống địch, một mặt lại suy nghĩ:

- “Tiên hà phái chưởng môn Cung Chấn Viễn và năm tên thiếu giáo Bạch hạc bang nói chẳng sai quả nhiên là Dạ Du Thần cư đem lửa đốt rừng, phao tin đồn tứ xứ, khiêu khích bọn ma đầu, hắc đạo và cổ võ cho bọn chúng chống lại chính mình. Lần thứ nhứt là Năm quý bà hoa màu, nếu không ra công và hiến lộng các thế bí truyền cho Năm quý bà xem ắt là ngày sau ta không còn tác đất dừng chân, không một ngày yên ổn!”.

Nghĩ đến đây...

Cừ Thiên Hiệp nghiền răng hét lớn:

- Hãy đề phòng!

Chàng bèn rút trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm” biến thành các thế chương, đẩy ngay chiêu Mạng vận chi kiếm ra nghênh địch. Đây là một chiêu bí truyền tuyệt học.

Chợt thấy Cừ Thiên Hiệp người như thần gió, thế chương dường sấm sét, phát ra những tiếng “Đì ùng” làm chấn động cả không gian. Chương thế chẳng phân sau đón trước, tả hữu đều vung ra một lượt, thành thử hai đạo kinh phong cực to, tỏa ra một vùng rộng lớn, bốc thành hơi khói mông, hợp thành bão tố thổi mịt mù vào chiêu thế của năm quý bà.

Ngũ Hoa Quý mẫu, lúc đầu chiêu thế còn giữ theo nguyên tắc, một tiến, một lùi, một công, một thủ chiêu trầm lực mạnh, thế đẹp người nhanh, không có vẻ gì khó khăn bối rối. Thoạt tiên năm quý bà thấy Cừ Thiên Hiệp đã triển xong mười hai chiêu đầu họ tưởng công phu của chàng chỉ đến mức độ đó thôi, nên lần lượt ngưng tay từng người một, chỉ còn Hồng Hoa Quý mẫu đứng ra công địch tiếp chiêu. Đến chiêu thứ mười ba chàng lại tấn công chiêu mạng vận chi kiếm.

Hồng Hoa Quý mẫu nom thấy nguy hiểm vội huýt lên tiếng gió, gọi bốn quý bà đứng bên ngoài, xông vào trợ chiến hầu chiếm phần thắng lợi. Không ngờ thế chương của Cừ Thiên Hiệp vừa đẩy ra, lại biến mất hình bóng của chàng, chỉ nghe đạo kinh phong rít lên “o o” như sấm động - Hồng Hoa Quý mẫu đẩy ra chiêu thế về phía trước, chợt nghe tiếng Cừ Thiên Hiệp trầm giọng quát to:

- Ngươi phải chết!

Hồng Hoa Quý mẫu cảm thấy văng chương phong to như quả núi bay trời tới, như bức tường đồng vách sắt không thông qua được, do đó luồng chương của Hồng Hoa Quý mẫu bị dội ngược lại, đồng thời bên tai nghe tiếng thét của Cừ Thiên Hiệp, làm cho tâm trí cả loạn, chiêu thế cuồng lên, chỉ kịp rút một tràng kinh khiếp!

- Ôi chao! Chết mất!

Tiếng nói vừa dứt, thì thân mình của Quý bà bị hất bổng lên cao ba trượng, chơi vơi giữa khoảng không như múa phụng hoàng, sau cùng bị văng ra ngoài vòng chiến năm, sáu trượng.

Cũng may cho Hồng Hoa Quý mẫu, một là nhờ quý bà có nhiều công lực, hai là nhờ ngọn chương của Cừ Thiên Hiệp thấu về sớm để chống lại bốn quý bà kia công đến vùn vụt, nếu không thì Hồng Hoa Quý mẫu bị nát như cả ngũ tạng, lực phủ mà mưa máu chết tươi.

Hồng Hoa Quý mẫu bị té ra xa mấy trượng, quý bà nhận rõ luồng kinh phong của Cừ Thiên Hiệp tới độc, nên quý bà không gượng đứng dậy mà ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe trong bụng buồn nôn, tự biết là cơ thể không yên với vận công điều khí, ngồi trơ như pho tượng bà Thánh Anh La sát:

Cừ Thiên Hiệp thấy Hồng Hoa Quý mẫu ngồi nhả nhó như quỷ lỵ my, chàng thầm tính “Bốn quý bà còn lại tất thấu hồi chiêu thế mà trở ra cứu hộ thương thế cho Quý bông hồng!”.

Sự việc trái với ý tưởng của chàng. Bốn quý bà không thu hồi chiêu thế mà vẫn tấn công tới tấp lại găm rỗng vang trời, chương phong thì nhau tuôn ra như hàng chục ngọn sóng triều, chương pháp sánh với lần trước lợi hại và ác độc vô cùng.

Tứ Hoa Quý mẫu đồng kêu rống lên:

- Hay cho tiểu tử! Ngươi thực là lòng lang dạ sói!

Cừ Thiên Hiệp nghe bốn quý bà nguyên rủa bèn nở một nụ cười chua chát, vì chàng nghĩ:

“Câu lòng lang dạ sói là để ám chỉ các ngươi thì đúng hơn lấy năm mà đánh một, mà trái lại còn trách mắng người, nếu như ta lòng lang dạ sói, đổi vào địa vị các ngươi, thì năm quý bà sẽ biến thành năm đồng thịt băm chả!”.

Vì suy nghĩ như thế, nên chàng lặng lẽ không lên tiếng trả lời, chỉ vận công đẩy ra chiêu kế tiếp, rút trong “Thập nhị thanh tiêu kiếm pháp” ra công địch.

Bấy giờ, bốn quý bà càng đánh mau đánh mạnh chương phong bay ngợp đất trời - Cừ Thiên Hiệp bị vây vào giữa mà vòng vây thì siết chặt dần dần, không thể chậm hơn nữa, chàng vận ngay mười thành công lực phổ vào những chương trí mạng.

Vì vậy đứng ngoài trông vào chỉ thấy mười cánh tay vẩy múa múa, mười ngọn chương tuôn trào, năm bóng người kẻ lên cao người xuống thấp. Kinh phong cuộn cuộn chẳng dừng, hò hét liên miên, bằng những giọng căm hờn, phẫn nộ.

Thời gian vút đi mau, trong nháy mắt Cừ Thiên Hiệp đã sử dụng xong mười hai chiêu chương (kiếm).

Chàng vận nội lực thi triển chiêu thứ mười ba toan đánh chết từng quý bà một, hầu diệt sạch Ngũ Hoa Quỷ mẫu.

Hồng Hoa Quỷ mẫu đang ngồi nhập định dưỡng thần, đột nhiên đứng phắt dậy gọi to:

-Dừng tay!

Bốn lão quỷ mẫu đang hăng say đấu, chợt nghe tiếng gọi của Hồng Hoa, tất cả đều thâu hồi chiêu thế nhảy ra ngoài mấy bước.

Cừ Thiên Hiệp thấy Hồng quý bà kêu gọi đồng bạn dừng tay chàng lại đoán thăm:

- “Chắc là họ hợp nhau nói vài câu, vì xét thấy không có lợi gì, mà gây thù chuốc oán vô ích!”.

Vì nghĩ như thế. Cừ Thiên Hiệp vội thâu hồi chương lực, tung mình nhảy ra ngoài hai trượng, vẻ mặt lộ nét vui, chàng đưa mắt nhìn Hồng Hoa Quỷ mẫu nhẹ giọng:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ quá vô lễ...

Hồng Hoa Quỷ mẫu nghe qua nỗi giận run lên bần bật vừa quát to:

- Tiểu cuồng ma! Ngươi chó nên mở miệng đặc ý sớm!

Cừ Thiên Hiệp vội vàng đỡ lời:

- Ta không có ý gì khác việc này chỉ tại quý vị hiểu lầm...

Hồng Hoa Quỷ mẫu “Hừ” lên một tiếng, lại đưa mắt nhìn bốn quý bà kia lớn tiếng bảo:

- Hãy đề cao giá trị chúng ta. Tiểu cuồng ma, ngươi hãy xem đây, mà liệu sức mình!?

Mới gặp chiếc phách nhện mặt quý

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, vội nói thăm:

- “Các người còn món binh khí tối ác độc chứ gì?”.

Ngay lúc đó, Ngũ Hoa Quý mẫu mỗi người lôi trong bọc ra một chiếc phách (khăn) bằng lụa, năm màu sắc khác nhau, màu khăn đối chiếu với màu hoa cà trên mái tóc của mỗi quý bà, phân ra hồng, tía, hoàng, lam, bạch.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy vội nhảy lùi ra sau mấy bước, bằng giọng nói giận dữ quát to:

- Ngũ độc quý bà! Các người không có chân công thực học, dùng những thứ hạ lưu, tam cấp của phường hát xiếc vui đùa, sỗ dĩ Ngũ Hoa Quý mẫu được thành danh là nhờ những của hê này, há chẳng sợ kẻ hậu tấn cười cho thối mũi hay sao?

Hồng Hoa Quý mẫu không đáp mà ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi. Bốn quý mẫu kia cũng phá lên cười “hăng hắc”, kẻ này nín, kẻ nọ cười dường như quý bà làm trò quý tiểu.

Cừ Thiên Hiệp nghe giọng cười nhức nhối, chàng bực mình hét to:

- Các người hãnh diện lắm sao?... Cười chi lắm vậy?

Hồng Hoa Quý mẫu cả cười toe toét, phô bày cái miệng móm không răng, tương tự như hang hằm sâu rỗng, nghe Cừ Thiên Hiệp nói, mặt nghiêm ngay sắc mặt, bằng giọng nói lạnh tựa hàn sương bảo:

- Tiểu tử. Người không thấy xa hiệu rộng, gặp chuyện gì cũng cho là quái lạ! Năm chiếc khăn lụa của Ngũ Hoa thánh mẫu không phải là loại phách có “mê hồn dược” hay “Tùy tiên thảo”, mà là món binh khí tuyệt nhất trần đời!

Quý bà nói đúng với tâm sự của Cừ Thiên Hiệp lúc bấy giờ.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp bị trúng độc phần trong chiếc Hắc la phách của Ngũ diệu yêu Hồ, cho đến nay ký ức như còn mới toanh, do đó chàng mới đặc biệt đề phòng, đặc biệt oán ghét, bấy giờ tâm sự mình bị Hồng Hoa Quý mẫu nói trúng, bất giác gương mặt đỏ au lên vì thẹn, chàng nói:

- Trừ món “khăn lụa ra”, người còn tài năng gì nữa?

Nguyên chàng còn khiếp đảm trước chiếc khăn là nên tìm lời “lờ” đi...

Hồng Hoa Quý mẫu cười âm ma bí hiểm, mặt nắm trên tay chiếc phách màu huyết dụ vậy nhẹ, bằng giọng nói âm hàn thét lên:

- Tiểu tử, người hãy lắng nghe cho rõ, để an lòng nhắm mắt, phục cả tâm, cả khẩu; người biết chăng: “Thánh mẫu của người đang cầm trên tay năm vị, năm chiếc “khăn lụa màu”, do một linh vật sống bảy, tám trăm năm tạo thành, tuyệt nhiên không có chất mê hồn hay độc vụ, người hãy phòng bị cho cẩn thận nhé!

Tía Hoa Quý mẫu cười hê hê nói tiếp:

- Ngươi là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết rõ trời bao lớn, chiếc phách của thánh mẫu ngươi... dẹt bằng tờ của “con nhèn nhện mặt quỷ” sống bảy tám trăm năm... Hôm nay năm vị thánh mẫu sẽ mở mắt cho ngươi nhìn thấy cõi đời bao quát...!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời thì, Lam Hoa thánh mẫu lại hét to:

- Thánh mẫu của ngươi hàng mười năm chưa sử dụng đến nó, hôm nay ngươi được hân hạnh nếm mùi.. quang thái!

Bạch Hoa Quỷ mẫu cười hềnh hếch nói tiếp:

- Mười tám năm về trước, năm bức linh phách này đã từng đoán mạng Tàng tâm thánh kiếm Du Khả Phu và Ngũ độc môn chương môn Ngũ độc lão nhơn, dấu máu chưa khô, hôm nay ngươi cũng phải theo con đường ấy!

Năm quý bà lời qua tiếng lại, khéo tô điểm cho năm chiếc La phách màu thêm sống động, khiến người nghe liên tưởng đến kỹ vật tại Bạch ngọc kinh của Ngọc hoàng thiên đế, hay báu vật ở chốn Diêm phủ của Thập điện Địa vương, một vật tuyệt thế kỳ bửu.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mỉm cười nói:

- Ta chỉ ngại “nó” là trò ảo thuật hạ cấp, chứ công dụng như binh khí thì họ Cừ này có thể đối đầu!

Hồng Hoa Quỷ mẫu ôm bụng cười ngặt nghẹo, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Hi, hi...! Hóa ra ngươi sợ trò ảo thuật hạ lưu, vậy mà dám vọng tưởng đến ngôi đệ nhứt anh tài trong thiên hạ!

Cừ Thiên Hiệp cả thẹn nạt to:

- Ta sợ ư? Không bao giờ! Chỉ vì ta ghét cái trò hạ lưu của tà ma ngoại đạo!

Hồng Hoa Quỷ mẫu giờ cao chiếc La phách màu huyết dụ vẩy nhẹ, bảo:

- Đừng lếu láo nữa! Hãy xem qua giá trị chiếc La phách của Thánh mẫu đây!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hào hứng ngược mắt lên trời “hú” một tiếng ngân dài, âm ba như lượn sóng bủa đầu gành... ù, ù... không dứt, tiếng hú vừa dứt, chàng xoa hai tay vào nhau đồng đặc nói:

- Với đôi bàn tay thịt này, xin đấu với năm vị quý bà mấy chiếc “nùi dè nhèn nhện!”.

Tía Hoa Quỷ mẫu giận run lên, bằng giọng nói hung trầm quát lớn:

- Hay cho tiêu tử cuồng ngạo!

Vừa quát dứt, quý bà bông tía nhảy dựng tới trước. Bốn quý mẫu còn lại giận xám mặt, đồng bước tới trước, quát to:

- Ngươi đến ngày tận số!

Năm bóng người di động, năm chiếc phách màu vung lên một lượt, kinh phong thổi tới từng trận dài, năm sắc “xanh, vàng, tím, hồng, trắng” tỏa ra năm vầng màu óng ả, tương tự như năm sắc mây lành, bay lượn giữa không trung chiếu ra ngũ thể quang mâu nhiệm, khiến người hoa cả mắt

không trông thấy gì cả, phải nhắm mắt cúi đầu. Hơn thế nữa, lúc năm chiếc la phách màu chớp động, nằm trong đạo ngũ quang lóe ra tia sáng huyền diệu rất nhỏ chớp chớp liên hồi, thích mạnh vào giác mô của mắt khiến xốn xang và nhức nhối khôn tả.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, vội trấn tĩnh ngay tinh thần, một chiêu một thế đưa ra ứng chiến chẳng dám buông hai tâm công, vì phải để một thể hộ thân trong khi bất trắc.

Ngũ Hoa Quý mẩu thấy vậy khôn được Cừ Thiên Hiệp vào giữa như nhân bánh, bất giác tinh thần của năm quý bà hăng hái thêm lên, từng chiếc phách giờ cao gạt mạnh xuyên trước, thích sau, khí thể vô cùng kinh khiếp, năm màu sắc tỏa ra năm vầng khói máu, bay cuộn cuộn như khắp mặt đất trường, khí lạnh tỏa buốt xương, rát cả da thịt.

Cừ Thiên Hiệp chưa biết công dụng của chiếc phách màu ra sao, nên chỉ lo trầm tĩnh đối phó, chàng lắc mình mấy lượt, chân đạp thế “lôi hành cứu chuyển” thi triển những bước đi thần diệu, gồm đủ: Đi chạy, nhảy né tránh, vọt cao, bước ngang rất nhanh nhẹn lạ thường.

Khoảnh khắc qua, Ngũ Hoa Quý mẩu dùng chiếc phách màu vẫn chưa làm gì được chàng...

Bỗng nhiên... từ xa xa, gần mé cỏ bình nguyên truyền ra một giọng nói như cộc rỗng:

- Tất cả hãy nghe ta dừng tay!

Ngũ Hoa Quý mẩu nghe qua, tất cả đều nhún mình nhảy vọt ra sau mấy bước. Năm chiếc La phách màu thu gọn vào trong lòng tay của mấy Quý bà.

Cừ Thiên Hiệp vội lách mình đứng trên cái gò cao, đưa mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng nói.

Chợt thấy một trang thiếu niên mặt hồ (cọc) chạy như bay đến cách tràng đất chừng năm trượng hấn dừng lại.

Thiếu niên mặt hồ nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại quay sang Ngũ Hoa Quý mẩu bằng giọng nói căm hờn giận dữ hét to:

- Hỡi bầy Ngũ quý ác bà! Tìm được các người thật là vô cùng khổ cực, hôm nay oan gia gặp mặt, lại đây, các người mau thi triển năm chiếc phách nhện nhện mặt quý ra xem!

Lời của hấn nói trăm hùng, oán độc dường như hấn và Ngũ Hoa Quý mẩu có mối thù không đội trời chung.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng nói thầm:

“Thực quá lạ! Hấn nói như thế là nghĩa lý gì... Ngũ Hoa Quý mẩu đã ẩn tích, mười năm qua không xuất đạo giang hồ, thì làm gì có sự gây thù kết oán với hấn chứ?”.

Ngũ Hoa Quý mẩu nhìn hấn lom lom như cố nhớ lại chuyện xa xưa.

Hồng Hoa Quý mẩu cau mày khó chịu, nặng giọng hỏi:

- Tên kia người điên rồi sao? Ai kết oán gây thù với người? Người có nhận lầm chúng ta không?

Thiếu niên mặt hồ cười gằn một tiếng, hấn đưa tay sau lưng lôi ra ngọn roi “Hồ vĩ tiên” dài độ bảy thước mộc, quét mạnh vào không khí kêu “trót, trót” lại quay sang Ngũ Hoa Quý mẩu hét to:

- Các người không nhận biết ta ư? Riêng ta hằng tưởng nhớ các người, suốt mười năm dài đằng

đăng MUỖI NĂM!! Không một khắc nào quên “Ngũ Hoa Quỷ mẫu” các ngươi...!!!

Hồng Hoa Quỷ mẫu không giận lại mỉm cười, hỏi:

- Này bé con! Cháu có điên không? Mười năm trước ngươi được mấy tuổi?...

Người thiếu niên mặt hồ không đợi mụ nói dứt, vội bước sấn tới trước, hét to:

- Ngươi cần gì hỏi mấy tuổi. Nhưng các ngươi nên biết ta vì sư phụ mà báo thù!

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười to hỏi:

- Này bé con! Ngươi vì sư môn mà báo thù? Vậy sư phụ của ngươi là ai?

Thiếu niên mặt hồ cả giận nói thật to:

- Quỷ mẫu! Ngươi đừng giả bộ ngờ ngác nữa!

Hồng Hoa Quỷ mẫu vẫn cười, điềm đạm nói:

- Chết dưới tay của Ngũ Hoa thánh mẫu ta, bất kể kỳ số... nhiều lắm hải nhi ạ! Làm sao Thánh mẫu biết được sư phụ của ngươi là ai?

Thiếu niên mặt hồ cả giận vùng mạnh ngọn roi đuôi cộp theo chiêu thể môn phái, thực đẹp và hung ác vô cùng, đồng thời nói to:

- Hiện giờ các ngươi đã rõ...

Tía Hoa Quỷ mẫu cười nhạt ngắt lời hắn:

- Chiêu này là “Phóng hổ quy sơn”, không cần nhiều lời, mi là người của Ngũ độc môn phái chẳng?

Hồng Hoa Quỷ mẫu như chợt hiểu cười to bảo:

- Hải nhi! Thầy của ngươi là Ngũ độc lão nhơn chẳng may bất hạnh, giờ đến đây... tràng viện này sẽ giúp cho “Sư, đệ người trùng phùng”. Hi... hi... hà!!!

Thiếu niên mặt hồ uất nghẹn không nói ra lời, ngọn “Hổ vi tiên” trên tay vũ lộng mạnh, tỏa ra một luồng kinh phong khổng lồ, cuộn cuộn như bão tố, bay xoắn vào người Ngũ Hoa Quỷ mẫu, thế dũng mãnh hãi hùng, thiếu niên tuổi còn quá trẻ, công phu thật phi phàm.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thâm phục công lực của gã thiếu niên mặt hồ vô cùng.

Hồng Hoa Quỷ mẫu nở nụ cười quỷ mị tiếp tục bảo:

- Ví như có thêm tám cánh tay nữa... cũng khó mong trả thù cho ân sư ngươi được... chỉ có cách là giúp thầy trò ngươi gặp nhau tại Nại hà kiều... dưới Âm ty!

Nói xong, Quỷ bà giữ mạnh chiếc la phách kêu “rẹt” một tiếng, quay thành một đạo xích hồng đỏ ối cả nền đấu trường như nhuộm loang màu huyết dụ... Thiếu niên mặt hồ giận đến cực điểm, liều mạng xông vào tấn công kịch liệt.

Hồng Hoa Quỷ mẫu vũ lộng chiếc La phách màu huyết dụ chói ra nhiều tia hồng nhức mắt, tựa hồ như cụm mây đỏ khé, phủ từ trước tới sau, từ tả qua hữu vây chặt chàng thiếu niên mặt hồ,

dù cho giọt nước mưa cũng khó lọt vào ánh hồng quang.

Cả hai qua lại năm chiêu, đột nhiên đôi bên ré lên một tiếng, thối lui ra sau.

Nhưng, hai người chỉ lui độ ba thước, vì chiếc phách hồng mạng nhện và cây roi đuôi hổ cuốn chặt vào nhau.

Nên biết qua ngọn “Hổ vĩ tiên” mà người thiếu niên mặt hổ sử dụng, nguyên nó làm bằng lông đuôi cọp trên mỗi sợi lông đều được trui ép bằng phần thép, lại tinh luyện suốt mười năm, giữa cán roi lại gắn vô số lưỡi câu móc, vì chàng khô tâm báo cừu nên tự chế loại vũ khí này để chống lại chiếc phách huyết bằng mạng nhện của Ngũ Hoa Quý mẫu.

Hôm nay chiếc phách mạng nhện bị ngọn mã vĩ tiên quật dính chặt, chẳng há buông roi hay sao? Do đó chàng gắng hết sức mình kéo mạnh ngọn roi, vừa thầm tính “thế nào La phách của Hồng Hoa Quý mẫu cũng bị rách toang hoặc đứt hai”.

Chàng có biết đâu, con nhện mặt quý nhả ra chất tơ để dệt phách, chất tơ này không mỏng manh như các loại tơ tằm, mà kiên cố và cứng như đồng thép.

Hai người cố trì kéo nhau, ngọn roi đuôi cọp bị giãn ra như cây viết, chiếc phách màu huyết dụ thẳng như sợi dây hồng điều...

Lấy công lực của thiếu niên mặt hổ mà so với Hồng Hoa Quý mẫu, thì phần bại sẽ về chàng trai mặt hổ, còn sợ e khó tránh sự xung huyết mà chết tức khắc.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài thăm lo lắng cho thiếu niên mặt hổ, tay tả chàng vận mười thành lực chuẩn bị hóa giải cho hấn lúc lâm nguy...

Lại thấy Hồng Hoa Quý mẫu dường như khinh địch, lại làm ra vẻ đùa giỡn, trên vành môi mông nở một nụ cười lạnh lạnh, không có vẻ tận dụng nội lực, đột nhiên quý bà phá lên cười to, giật nhẹ chiếc la phách màu, nói:

- Hãy nghe ta ngồi xuống mau!

Nhanh như cắt chiếc phách vấy lên hai lượt, gã thiếu niên mặt hổ vì tận dụng cả năng lực, nên nhút thời bị mất thăng bằng, chạy loạng choạng lùi ra sau mấy bước, té ngồi trên đất, đáng điệu thật thảm thương.

Năm quý bà phá lên cười rộ, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch Hoa Quý mẫu cười nói:

- Công lực chỉ có thể mà đòi trả thù... chẳng qua là người tự đi tìm chỗ chết!

Người thiếu niên mặt hổ ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm cây “Hổ vĩ tiên”, gương mặt đỏ gay vì uất hận, đôi mắt tròn tròn xoe như mắt hổ, hàm chứa sự xấu hổ và tủi hận bối hời. Hấn cố gắng gượng đứng dậy, giơ cao ngọn “Hổ vĩ tiên” quất mạnh tới trước, thân người lỏng lẻo như con hổ điên, lần thứ hai nhảy bổ vào tấn công Ngũ Hoa Quý mẫu.

Ngũ Hoa quý mẫu thấy vậy phá lên cười rộ, Bạch Hoa Quý mẫu cười hề hề, cao giọng lên tiếng:

- Chúng ta năm người cùng tiến lên nửa bước, siêu độ cho hấn... và giúp hấn tròn chí khí báo thù cho sự phụ!

Hồng Hoa Quý mẫu cười nhạt, bằng giọng nói âm ma thét lên lạnh lạnh:

- Phải đấy! Nhỏ bót ngọn chông để rộng đường đi! Chúng ta không thời giờ đâu mà cãi lý với hần...

Lam Hoa quý mẫu vỗ tay đánh đét, nói mau:

- Không còn gì phải nói nữa. Lên!

Vừa dứt lời, năm quý bà rống lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt tới trước, chiếc la phách năm sắc tung bay như đoàn bướm màu xoắn tít vào người Thiếu niên mặt hồ.

Cừ Thiên Hiệp đứng ngoài thấy thế, bất giác dòng máu nóng xung lên rất mặt, “soạt” thanh “Khô trúc kiếm” được tuốt ra khỏi vỏ, chàng lại xê mình đến trước mặt Ngũ Hoa Quý mẫu với giọng run run đầy phần nộ quát to:

- Dừng tay lại!

Tiếng quát như sấm rền, thân người tựa khùng long nhắc mình bước ba bước, “Khô trúc thánh kiếm” sáng ngời cầm chặt trên tay chỉ vào mặt Ngũ Hoa Quý mẫu cau mày trừng mắt nói tiếp:

- Lấy lớn áp nhỏ lấy nhiều thắng ít... vô hình trung các người đã lộ đuôi chồn!

Hồng Hoa Quý mẫu cười hề hề, bằng giọng nói âm ma đầy hiểm ác thét to:

- Tiểu cuồng ma! Ngươi muốn nhúng tay vào việc này ư?

Cừ Thiên Hiệp giận càn hông, trợn mắt đồng dục nói:

- Thấy nghĩa không làm, người chẳng dũng, lâm nguy chẳng cứu há anh hùng. Tại hạ thấy chuyện bất bình nên nhảy ra can thiệp đây!

Tía Hoa Quý mẫu phá lên cười ngất, bằng giọng nói mỉa mai bảo:

- Thật là Nê Bồ Tát qua sông! Thân ngươi còn khó bảo đảm thay, mà còn giờ giọng hào hoa kiếm khách!

Quý bà vừa nói dứt, Cừ Thiên Hiệp giận xung thiên, Khô trúc thánh kiếm tỏa ra muôn đạo hào quang sáng rực, chiêu “Quý long thương hải” như con rồng già đập đuôi ngoài biển cả, vũ lòng ra ánh sáng muôn màu khởi thế kích mạnh vào Ngũ Hoa Quý mẫu.

Đột nhiên... cảm thấy một luồng kinh phong có áp lực kỳ dị xé không gian lướt tới sau lưng chàng nhanh như tia chớp, Cừ Thiên Hiệp thất kinh, buộc lòng phải ngưng thế công tức khắc, mà rún mình nhảy vọt tới trước sáu bước né tránh luồng quý chương kỳ lạ, và quay mặt ra sau xem...

Nguyên chàng thiếu niên mặt hồ Ngũ độc môn, đột nhiên giờ cao ngọn Hồ vĩ tiên quát mạnh vào lưng chàng.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, trừng mắt quát hỏi:

- Này vị bằng hữu! Ngươi chẳng nhận biết ai là thù ai là bạn hay sao?

Gã thiếu niên mặt hồ trừng đôi mắt lộ hung quang, trầm giọng:

- Ai là bạn? Ai là thù?

Cừ Thiên Hiệp mim cười nói:

- Sự thật đã rõ ràng, người nói chỉ nhiều lời?

Thiếu niên mặt hồ cuốn nhanh ngọn hồ vị tiên cặp vào vách, điềm đạm nói:

- Nếu người là bạn, thì người hãy trao thanh kiếm trên tay người cho ta bằng không, người là thù chứ không là bạn nữa!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nghe qua phá lên cười rộ tất cả đều đưa đôi mắt mĩa mai nhìn Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm uất ức vô cùng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỳ trân chí bảo há giao cho người khác hay sao, thật là một chuyện phi lý nhất phạm gian, bèn cố cười gượng hỏi lại:

- Người nói như thế là nghĩa lý làm sao?

Thiếu niên mặt hồ tỉnh bơ, thân nhiên nói:

- Vì... thanh đoản kiếm của người quá đẹp, tuốt ra khỏi vỏ phát ra tia sáng rực trời, đạo kim quang chói mắt, chắc là thanh báu kiếm!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Phải đấy! Nguyên thanh kiếm này là vật chí hữu kỳ trân trong giới võ lâm hiện đại!

Thiếu niên mặt hồ gật đầu dịu giọng bảo:

- Năm tên quỷ mẫu, có năm chiếc “La phách mạng nhện mặt hồ” cứng như vàng chắc như thép, các loại binh khí thường không thể phá nổi vì vậy ta đã khổ công nghiên cứu ra ngọn “Đào câu hồ vĩ tiên” suốt mười năm ròng rã, không ngờ ngày nay đã... trở nên vô ích và uổng phí cả tâm huyết...

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu mọi việc, vì chàng cảm biết gã thiếu niên mặt hồ nhận thấy cây “Khô trúc thánh kiếm” của chính mình không phải là vật hạ lưu, nên muốn nhân dịp này mượn “thánh kiếm” để báo thù cho sự môn bèn mỉm cười dịu giọng:

- Nếu là thanh kiếm sắc tầm thường, thì những lời nói của các hạ, ta sẽ dâng lên hai tay cho các hạ, đằng này thanh kiếm trúc của tại hạ, có những tình tiết đặc biệt, xin lỗi không thể vừa ý các hạ được!

Thiếu niên mặt hồ biến sắc, trầm giọng nói:

- Nếu thế... thì ta lấy võ lực mà chiếm đoạt!

- Y hi! Thật là lời nói ngang ngược và ngạo mạn.

Gã thiếu niên mặt hồ lại quay sang Ngũ Hoa Quỷ mẫu nói to:

- Ngũ quỷ bà! Nếu các người có thanh dự của kẻ trượng phu, thì hãy đợi ta đoạt được thanh kiếm báu sẽ trở lại tìm các người thanh toán món nợ máu... Các người hãy chờ nhé!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu là hạng người “chi sợ thiên hạ chẳng loạn...” bèn mỉm cười hỏi:

- Được lắm! Chúng thánh mẫu sẽ đợi người!

Gã thiếu niên mặt hồ tròn mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Bằng hữu! Thế nào? Đừng phiền ta nhé...

Cừ Thiên Hiệp tuy biết trên chốn giang hồ thường xảy ra những điều ân ân, oán oán, vì những chuyện không đâu xảy ra trong chớp mắt, thì công việc và lời nói của gã thiếu niên mặt hồ cũng có gì là lạ... bèn mỉm cười khổ sở nói:

- Người thực tình muốn dùng võ lực để đoạt thanh bửu kiếm của ta à?

Thiếu niên mặt hồ không chút do dự, giọng cao ngạo Hồ vĩ tiên đánh mạnh vào không khí kêu “trót, trót” cao giọng nói:

- Sự bất đắc dĩ buộc lòng ta phải thế?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ nghĩ ngợi đoạn mỉm cười nói:

- Ví như mối cừu của sư môn người trả được... thì người có ý nghĩ đoạt kiếm không?

Thiếu niên mặt hồ vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên là không?

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười to, vung thanh “Khô trúc thánh kiếm” quay lộn một vòng hướng vào Ngũ Hoa Quỷ mẫu cất tiếng nói to:

- Nếu như thế ta sẽ báo thù thay người!!!

Đột nhiên... Thiếu niên mặt hồ tái mặt, giọng “Hồ vĩ tiên” vũ lộng như con đại mãng xà xoắn tít về phía trước, chắn ngang lối đi của Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói trầm khiếp quất to như sấm nổ:

- Nếu người động đến cái lông, chân tóc của Ngũ Hoa Quỷ mẫu thì ta thề không đội trời chung với người!!!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế là nghĩa gì?

Gã thiếu niên mặt hồ cao giọng:

- Mối huyết cừu sư môn, người khác chẳng thay thế trả được! Nếu người giết Ngũ Hoa Quỷ mẫu thì ta lấy ai mà trả thù! Chẳng hóa ra ta chưa trả được thù hay sao?

Lời nói của hắn rất có lý mà tựa hồ như vô lý, khiến cho Cừ Thiên Hiệp nghe qua phát ngậy người ra, chẳng biết lấy lời gì mà đối đáp với hắn cho ổn, chỉ biết nhún chân nhảy về phía trước nói to:

- Người nói thật khó nghe!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nhìn Cừ Thiên Hiệp cười rộ, Hồng Hoa Quỷ mẫu nheo mắt nhìn chàng trầm giọng bảo:

- Ta thấy cây kiếm trúc của người khó mà bảo vệ được!

Cừ Thiên Hiệp lại nghĩ không muốn gây cừ chuốc oán với thiếu niên mặt hổ, lại đưa tay chỉ vào Ngũ Hoa Quỷ mầu nói to:

- Các vị và ta còn món nợ, xin hẹn ngày khác sẽ thanh toán... Cừ mỗ xin cáo từ...!

Vừa nói dứt, chàng rún thân mình như vành cung, nhún vọt lên cao toan chạy trốn gã thiếu niên mặt hổ, chàng hướng ra đường cái quan trở thuật khinh công chạy như gió.

Thiếu niên mặt hổ chạy sát sau lưng, như bóng với hình, hấn cổ nói vọng đến trước:

- Ngươi muốn đi hãy để thanh kiếm lại cho ta!

Cừ Thiên Hiệp cơn giận nổi lên sùng sục, song cổ nén xuống hít mạnh vào một luồng chân khí, thân hình chuyển nhanh theo thế “Lôi hành cửu chuyển” lượn lên đáp xuống như nhận bay én liệng, chàng không đi trên đường cái quan, mà ngoặt về hướng Nam lướt đi như vũ bão.

Thiếu niên mặt hổ có môn pháp khinh công rất độc đáo, tuy không vượt qua Cừ Thiên Hiệp nhưng hấn vẫn bám chặt sau lưng với khoảng cách hai mươi trượng.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy đuổi nhau giữa vùng hoang dã, họ chạy như bay biến chẳng khác nào chim cất đuôi chim cưu.

Cừ Thiên Hiệp vừa chạy vừa suy nghĩ:

- “Việc này nghĩ buồn cười thật, chẳng khác nào ta chạy trốn hấn đuổi theo! Ta sợ hấn ư? Cũng khó nghĩ lắm? - Chàng lại nghĩ: nên tìm chỗ tịch mịch để lánh mặt hấn”.

Gã thiếu niên mặt hổ tận dụng hết năng lực của mình, nhưng trước sau gì cũng cách khoảng Cừ Thiên Hiệp hai mươi trượng.

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn đuổi theo mãi, bực mình hỏi:

- Ngươi khổ công đuổi theo ta, vì có gì vậy?

Thiếu niên mặt hổ thở hồng hộc nói:

- Ngũ Hoa Quỷ mầu dễ gặp, thanh kiếm báu khó tìm!

Cừ Thiên Hiệp thở dài, buồn bã hỏi:

- Ngươi quyết chí cướp thanh kiếm của ta ư?

Thiếu niên mặt hổ gắng nói thật to:

- Ta đã nhứt định như thế!

Cừ Thiên Hiệp khó chịu, cau mày, nặng giọng:

- Ta nói cho ngươi rõ! Muốn lấy được thanh kiếm của ta, chẳng dễ gì... ngươi hãy so cuộc đấu với Ngũ Hoa Quỷ mầu lấy được bửu kiếm, còn khó hơn muôn lần như thế, ta khuyên ngươi hãy bỏ ý định đó đi!

Thiếu niên mặt hổ vẫn giữ thái độ như lúc đầu, nặng giọng hỏi lại:

- Ta phải đi đâu để tìm ra kiếm quý? Tầm không được bửu kiếm, thì làm sao ta trả xong mồi

cừ của sư môn?

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn quá ương ngạnh, bèn mỉm cười nói tiếp:

- Điều này tại hạ không rõ, nên tại hạ không thể nhiều lời với người được!

Vừa nói dứt, chàng rún mình nhảy vọt lên cao trở thuật khinh công đi như gió.

Thiếu niên mặt hồ vận thêm nội lực đuổi theo vừa gọi vọng tới:

- Dù cho người có đi đến góc biển chân trời ta cũng theo cho bằng được!

Vẫn y như trước, kẻ chạy người đuổi nhanh như én liệng nhận bay.

Cừ Thiên Hiệp vừa chạy vừa nghĩ ngợi:

- “Tại sao ta không dùng hết công lực để xem trình độ của hấn tới đâu, ta dùng công lực tối thiểu là ba mươi năm hoa hầu, chỉ trong nửa giờ có thể bỏ rơi “hấn” hàng trăm trượng. Nghĩ đến đây chàng vận nội lực chân ngươn cho tụ về huyệt đôn điền, liền cất tiếng “hú” thật trầm mãnh vang xa mấy trăm trượng, thân mình tựa mũi phi tiễn xé không gian bay mau hơn gió lộng.

Bỗng nhiên... giọng nói kiều mị thét to:

- Chạy đi đâu? Không đánh lại người thì liều thân hủy mạng, chứ để người ta rượt đuổi còn gì thể thống người trai!

Tiếng nói trong êm của thiếu nữ hàm chứa đủ âm điệu hờn, vui, ghét, ức...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

Cuộc tao phùng với hoa khô lệnh chủ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội thâu ngay thân pháp đứng rùn mình thủ thế, lại đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy, một bóng màu Bích lục mau như cánh hồng trước gió, xẹt xuống mặt lộ căn ngay bước tiền của thiếu niên mặt hồ, bằng giọng nói oanh vàng đượm đầy hân học:

- Nó sợ ngươi phải không, tại sao ngươi đuổi người ta đến cùng đường vậy?

Thiếu niên mặt hồ thở ồ ồ, quát lớn:

- Ngươi muốn can thiệp hay sao?

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới nhận rõ bóng xanh không phải người xa lạ, mà chính là Hoa khô lệnh chủ Tiết Lệ Hồng... Khi nhận biết Tiết Lệ Hồng, Cừu Thiên Hiệp vụt đỏ mặt, bèn chạy đến trước mặt căn Tiết Lệ Hồng không cho thủ thế xuất chiêu... bằng giọng nói khô:

- Tiết cô nương!... hân...

Tiết Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp, tỏ ra lo lắng vô cùng, bằng giọng nói trên, ngắt lời chàng:

- Hân có ba đầu sáu tay, tài nghệ thật kinh thiên động địa phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Chẳng phải hân rượt đuổi ta?

Tiết Lệ Hồng lấy làm lạ, hỏi:

- Hừ, không rượt đuổi ngươi, mà ngươi chạy trốn chết?

Cừu Thiên Hiệp thở dài buồn buồn:

- Hân đòi lấy câu “Khô trúc thánh kiếm” của ta!

Tiết Lệ Hồng nghe qua, mày ngài cong vút, mặt ửng hồng, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Ô! Đó là việc cá nhân của ngươi! Thế mới thật...! Người ta đòi lấy kiếm, thì ngươi hãy dâng cho họ là xong!

Nàng vừa nói dứt, gã thiếu niên mặt hồ mừng ra mặt.

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn nàng ngạc nhiên bảo:

- Việc này không thể được?

Tiết Lệ Hồng nhoẻn miệng cười, điềm đạm nói:

- Nếu ngươi không chịu quỳ dâng thanh kiếm cho hân, thì trái lại ngươi phải dùng thanh kiếm để chống lại hân chứ!

Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng đáp:

- Có thể... nhưng mà ta với hân không cừ, hận chẳng có...

Tiết Lệ Hồng không đợi nói dứt, mà bước nhanh đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, đưa tay chia vào mũi chàng, cười ngất bảo:

- Trong thiên hạ chỉ có ngươi là ngốc nhưt đời, người ta đòi cướp lấy binh khí hộ thân mà nói không oán cừ thật là trang “hiền giả”.

Nói xong nàng quay mình lại, xê tới trước hai bước nhanh như chớp, tay hữu với ra sau lưng rút thanh trường kiếm, chĩa mũi vào mặt thiếu niên mặt hồ quát lên the thé:

- Ngươi là gì mà đòi lấy thanh kiếm?

Thiếu niên mặt hồ đáp ngay không do dự:

- Không là gì cả, chỉ vì ta cần bửu kiếm để dùng!

Tiết Lệ Hồng nghe qua, mày ngài xéch ngược, mắt biếc đôi màu, nặng giọng hét to:

- Ngươi biết dùng, người ta không biết dùng sao?

Nói xong, tay kiếm huy động mạnh, lóe ra một vùng kiếm hoa uyển chuyển, không đợi đối phương trả lời, mà chiêu kiếm chĩa mạnh vào trung đình huyết thiếu niên mặt hồ, kiếm chiêu là lướt như vũ khúc nghệ thường, chân giữ trung cung, xê mình theo Tí ngo, diu dàng nhanh chóng, không để thiếu niên mặt hồ đủ giờ quan sát.

Thiếu niên mặt hồ thấy nàng tấn công quá đột ngột, vội rút ngọn “Hồ vĩ tiên” quát mạnh mấy vòng tỏa ra đạo cương phong đón ngay luồng kinh kiếm bằng giọng nói giận dữ quát to:

- Nàng kia! Hân có phải là phu quân của ngươi không? Tại sao ngươi can dự vào việc này?

Tiết Lệ Hồng then đỏ mặt tía tai, trường kiếm lay động như vũ bão, bằng giọng nói căm tức thét lên lạnh lạnh:

- Theo lời nói của ngươi... ngươi phải chết dưới tay bản cô nương!

Nàng vừa nói vừa lay động chiêu thế, hai người roi qua tiếng lại trông rất ngoạn mục.

Trường kiếm uyển chuyển như đăng xà, công mau kịch mạnh. Hồ vĩ tiên biến lượn như rết năm màu khi diu dàng, lúc hùng dũng quật nhanh đánh khéo, bằng những thế cử khôi, hai người so với nhau kẻ tám lạng người nửa cân, nên nhất thời khó phân thắng bại.

Câu chuyện xảy ra thành linh, khiến Cừ Thiên Hiệp đứng ngơ ngẩn, chẳng biết làm sao cho ổn.

Độ hâm nóng hai canh trà, hai người đánh vui với nhau đến ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, càng đánh càng hăng, chiêu kiếm qua đường roi lại, làm cho cát bụi bay ngợp trời dậy đất.

Đột nhiên... nhiều tà áo chạ nhau phát ra tiếng gió phàn phật... từ xa bay lại năm bóng người, mau như trái cầu trước gió, bay như đóm sao sa xệt xuống giữa tràng đấu... chính là Ngũ Hoa Quỷ mẫu nom theo Cừ Thiên Hiệp đến đây.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu vừa hiện ra giữa tràng, đồng thanh kêu thật to:

- Lệ Hồng hãy dừng tay!

Tiết Lệ Hồng nghe kêu, tay kiếm động mạnh đẩy ngang đường roi Thiếu niên mặt hổ, thâu kiếm nhảy ra ngoài mây trượng. Nàng nhìn thấy Ngũ Hoa Quỷ mẫu, dường như tâm tư hơi bức bối bất giác mày liễu cong tròn mắt xanh chuyển trắng, bằng cách miễn cưỡng hai tay giờ ngang thanh kiếm trước ngực thì lễ nói:

- Hóa ra... nguyên ngũ vị lão lão!

Hồng Hoa Quỷ mẫu tỏ vẻ trù mến, thân mật hỏi:

- Hiền điệt nữ! Gia phụ con có cùng đi với người đây không?

Tiết Lệ Hồng đáp cộc lốc:

- Không có!

Nói có hai tiếng khô khan, nàng quay mặt nhìn Thiếu niên mặt hổ trầm giọng:

- Lại đây... Hôm nay cô nương chẳng tuyệt được người thì không phải là “Hoa khôi lệnh chủ”!

Thiếu niên mặt hổ trợn đôi lục lạc, dừng cặp mày rô quát to:

- Ta sợ người hay sao!

Vừa nói dứt, hai người thối lui ra thủ thế, toan phát tác.

Cừ Thiên Hiệp vội vàng nhảy đến trước một bước, giang tay cản hai người, nói mau:

- Hai người làm gì thế?

Tiết Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừ Thiên Hiệp chứa chan tình cảm, nhẹ giọng đáp:

- Vì hấn muốn đoạt kiếm của chàng!

Thiếu niên mặt hổ không nhân nhượng quát to:

- Ta chỉ cần người giao kiếm báu là xong!

Tiết Lệ Hồng bị thiếu niên mặt hổ mắng lúc nãy chưa nguôi còn tức bức, bèn cau mày nặng giọng hỏi Cừ Thiên Hiệp:

- Người đã nghe thấy chưa? Người! Nhường nhịn được chứ ta không thể chịu nổi!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười hiền dịu, đưa tay vỗ vào chuôi Thánh kiếm, nhẹ nhàng đáp:

- Kiếm vẫn còn đây, thì có gì đáng nóng nảy! Tiết cô nương người gấp làm gì?

Tiết Lệ Hồng bĩu môi nhẹ giọng:

- Hấn đã nhục mạ chàng giữa mọi người, chàng chịu được hay sao?

Cừ Thiên Hiệp thần thờ bảo:

- Chịu được!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu đứng bên ngoài nhận Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng có tình quyến luyến Cừu Thiên Hiệp.

Hồng Hoa Quỷ mẫu, mặt nhăn khề động, miệng móm cười trề nhìn Tiết Lệ Hồng lạnh giọng bảo:

- Hiền điệt nữ! Ta nhận thấy người quyến luyến hần chẳng nhẽ người...

Tiết Lệ Hồng thất kinh không dám để Quỷ bà nói đoạn sau, vội vàng ngắt lời nói mau:

- Hồng lão lão! Đây là việc riêng của điệt nữ, xin lão lão chớ tham dự!

Tuy lời nói nhanh và ngắn, song hàm chứa âm điệu chẳng vui, ý lại thêm có vẻ kém lễ độ.

Chẳng giống lời nói kẻ nhỏ nói với người trưởng thượng.

Hồng Hoa Quỷ mẫu kém vui, nhưng giữ vẻ mặt trầm tĩnh, mím cười bảo:

- Điệt nữ! Ta không ngờ... ha ha!

Quỷ bà không chịu nói hết lời mà phá lên cười dài, chuỗi cười hàm chứa sự mỉa mai quái ác, khiến người nghe lấy làm khó chịu.

Tiết Lệ Hồng nghe qua lấy làm lạ, bèn trầm giọng hỏi:

- Lão lão! Ta không ngờ là thế nào?

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười hề hề nói nhỏ:

- Ta không ngờ... ha... ha! Hiền điệt nữ là người thông minh trí tuệ, cần gì phải giảng giải tỉ mỉ... tất nhiên người hiểu rõ chứ gì?

Lời nói của quỷ mẫu mơ hồ, bí mật khiến người nghe lấy làm khó hiểu vô cùng.

Thiếu niên mặt hồ đưa đôi mắt tinh anh nhìn Tiết Lệ Hồng từ đầu đến chân không chớp.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khô sở, đưa mắt nhìn Tiết Lệ Hồng ghen ngào không nói được nửa lời.

Tiết Lệ Hồng thấy mọi người đổ dồn cặp mắt vào mình, khiến nàng đỏ mặt tía tai, mày ngài cong vút, mắt hạnh đứng tròn, nhìn Hồng Hoa Quỷ mẫu gào như khóc:

- Lão lão! Thế là nghĩa lý gì? Lão lão hãy nói cho minh bạch, nói mau điệt nữ khổ sở ghê lắm!

Hồng Hoa Quỷ mẫu ngược mặt nhìn trời thở dài, bằng giọng nói êm êm bảo:

- Điệt nhi! Người muốn nghe rõ ư?

Tiết Lệ Hồng cả thẹn, thôi thúc bằng hai tiếng cộc lốc:

- Nói mau!

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười thê bằng giọng nói âm ma rùng rợn như quỷ rú giữa địa ngục a tỳ:

- Ta không ngờ cha người là một người đánh gió đùa mây!

Câu nói thực mơ hồ kỳ lạ, khiến mọi người có mặt tràng nghe ù tai như rơi vào mây đậm sa mù.

Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên, rất lâu mới trầm giọng hỏi to:

- Lão lão nói gì lạ thế? Đánh gió? Chiêu thế đánh gió đùa mây là gì?

Hồng Hoa Quý mẩu cười sắc súa, lớn tiếng gắt:

- Diệt nữ! Ngươi đừng giấu ta! Trước mắt Bò Tát đừng thấp hương giả!

Tiết Lệ Hồng cảm thấy tối mặt, cao giọng hét lên như hổ rống:

- Tôi hoàn toàn không hiểu những lời nói của lão lão gì cả!

Hồng Hoa Quý mẩu chớp nhanh đôi mắt già nua, bằng giọng nói khàn khàn, bảo:

- Ngươi chẳng rõ, mà ta rõ! Cha con nhà ngươi dùng mỹ nhân kế, hầu đoạt cho kỳ được thanh “Khô trúc thánh kiếm” trên mình hấn, thuật “đánh gió đùa mây” của cha ngươi là thế, ta đoán chẳng bao giờ sai!

Tiết Lệ Hồng nghe qua như sét đánh ngang mày, cao giọng hỏi lại:

- Lão khát bà! Đừng bịa chuyện vu vơ! Mỹ nhân kế... Ôi chao! Ta không chịu được! Khát bà... đừng hạ nhục người vắng mặt... ta tính với ngươi!

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm, xông xáo tiến lên tấn công Hồng Hoa Quý mẩu bằng một chiêu trí mạng.

Hồng Hoa Quý mẩu xê mình qua bên tả né tránh, đồng thời quát to như sấm:

- Lệ Hồng, ngươi tạo phản à?

Tiết Lệ Hồng vờ như không nghe, chiêu thế vùng vục, thế kiếm ào ào, tiến đến công Hồng Hoa Quý mẩu như vũ bão, mỗi kiếm đưa ra, hào quang chiếu rọi cả trường lợi hại muôn phần.

Hồng Hoa Quý mẩu cá giận, đưa chiếc La phách màu huyết dụ gạt mạnh lưỡi kiếm, đồng thời rống lên kinh khiếp:

- Lệ Hồng chớ vô lễ, mau dừng tay... Gia gia của ngươi chưa dám đối đãi với ta như thế!

Tiết Lệ Hồng giận đến cực điểm, nên vờ không nghe những lời của Hồng Hoa Quý mẩu, trường kiếm huy động mạnh tỏa ra muôn điểm hàn tinh, đôi chân đều bước theo thế liên hoàn, đôi tay uyển chuyển như măng xà cuồng vũ, thích luôn một lượt ba kiếm, hướng vào Hồng Hoa Quý mẩu với thế mạnh muôn phần.

Hồng Hoa Quý mẩu thối lui mất lượt, né tránh các chiêu thế khốc liệt của Tiết Lệ Hồng, bấy giờ Quý bà không nhường nhịn nữa, chiếc phách huyết dụ vảy ra muôn đóa hồng quang đồ rục trời, đồng thời hét thật to:

- Ta sẽ thay gia gia ngươi mà dạy bảo ngươi... tiện tỳ ngỗ nghịch!

Vừa nói dứt, Quý bà vung mạnh chiếc la phách mạng nhện đánh vào mũi kiếm của Tiết Lệ Hồng, bằng một chiêu thế độc đáo.

Tiết Lệ Hồng không nhân nhượng, cứ chiêu thích mạnh vào chiếc phách mạng nhện...

Bỗng nghe “Soạt” một tiếng xé mang tai nổi lên.

Tiết Lệ Hồng hớn hờ, nhảy lui ra xa nói to:

- Lão lão, La phách mạng nhện đã rách, xin đổi bức khác!

Mọi người đứng bên ngoài nghe rõ là tiếng La phách mạng nhện bị xé rách, do đó Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mừng thầm. Thiếu niên mặt hồ lại đưa mắt nhìn vào thanh kiếm của Tiết Lệ Hồng trần trối.

Hồng Hoa Quỷ mẫu lại phá lên cười sắc súa, bằng giọng nói lạnh lùng hét to:

- Ngựa con! Ngươi đừng mộng... hãy nhìn lại xem!

Tiếng “xem” vừa dứt, Quỷ bà thuận tay giữ mạnh chiếc phách mạng nhện, trái ra ba tác đồ óng ánh tuyệt nhiên không có dấu vết gì cả.

Tiết Lệ Hồng giương to đôi mắt nhìn không chớp thất kinh hỏi mau:

- Húy... sao lạ thế này!

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười hề hề, lạnh giọng nói:

- Con bé ngựa con! Ngươi hãy thử một vài chiêu kiếm nữa xem... Thánh mẫu sẽ vui lòng tiếp ngươi...

Tiết Lệ Hồng lửa giận bốc lên tới mặt, nàng không phân biệt lợi hại gì nữa, chỉ trầm giọng hét to:

- Hay lắm! Hãy xem kiếm thức của ta!

Vừa dứt lời, kiếm chiêu đã huy động mạnh, thế kiếm loạn như cánh hồng trước gió, bay ù ù tỏa ra muôn đạo hàn quang trắng bạch.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu làm ra vẻ huyền diệu, tay hữu giờ cao phách mạng nhện giữ nhẹ, đoạn xoay mình một vòng, đưa phách huyết hồng đón ngay mũi gươm bạc, chẳng khác nào quỷ bà đưa dê vào miệng hổ.

Tiết Lệ Hồng cả mừng thích mạnh, và hạ trần sóng kiếm rất nhanh.

Quả nhiên mũi kiếm đã lọt vào chiếc phách màu huyết dụ, và đè mạnh xuống.

- Teng! Keng!

Hai tiếng kim khí nổi lên nhẹ, nhưng đã khiến mọi người sùng sốt.

Hai bóng đang giao nhau lại phân ra ngay, Tiết Lệ Hồng và Hồng Hoa Quỷ mẫu đều thối lui ra sau mấy bước.

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười hăng hắc, giữ mạnh bức phách phô ra nguyên vẹn không rách tí nào, bằng giọng nói dương dương đắc ý bảo:

- Bức phách còn đây, nếu còn cao hứng thì ngươi hãy tiếp tục giao đấu!

Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên đưa mắt nhìn bức phách màu huyết dụ trên trời, trong nhất thời chưa biết phải đối phó cách nào.

Hồng Hoa Quỷ mồm cười hăng hắc bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Hãy tiếp thêm vài chiêu kiếm nữa, chỉ sợ thanh kiếm chém đồng phá thiết của ngươi sẽ còn chừng một tác thôi!

Hồng Hoa Quỷ mồm vừa nói dứt, bốn quỷ bà đứng bên ngoài phá lên cười rộ, họ cười như điên như đại hết trận này qua trận khác.

Thiếu niên mặt hồ đứng kẻ bên ngo như tượng phỗng sành.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biến sắc vội chạy nhanh đến bên Tiết Lệ Hồng, chàng lo lắng bảo nhỏ:

- Tiết cô nương hãy xem lại trường kiếm... xem như thế nào. Tiết Lệ Hồng nghe qua, thuận tay đưa kiếm lên xem... quả nhiên thanh trường kiếm của nàng từ đầu mũi gãy vào hết sáu, bảy phân sóng và lưỡi kiếm lại nứt bể như răng cưa dường như chém phải đá to... Nàng nhìn thấy thanh kiếm đã hư hoại, khiến nàng ngẩn người ra giây phút, đột nhiên tay hữu vươn lên cao, xê mình đến trước mặt Hồng Hoa Quỷ mồm gầm lên như quỷ lui:

- Trời! Ngươi đã bức chết ta!

Cừ Thiên Hiệp thất kinh xê mình tới trước hai bước, đưa tay cản hẳn bước tiến của Tiết Lệ Hồng, lại trầm giọng bảo:

- Tiết cô nương hãy xem đây!

Vừa dứt lời, trên tay chàng tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực trời, tỏa chiếu rất mắt mọi người, “Khô trúc thánh kiếm” chuyển mình quay lộn một hư chiêu, chẳng cần Tiết Lệ Hồng có đồng ý hay không, tay giữ chặt Kiếm quyết, quay mặt nhìn Ngũ Hoa Quỷ mồm, trầm giọng:

- Nay Ngũ lão bắt tử, hãy thử ti thí với Cừ mỗ vài chiêu!

Vừa nói dứt, thì đạo Kiếm phong đã xoắn tít vào người Hồng Hoa Quỷ mồm trước, chiêu thế nhanh như điện xẹt sao sa.

Hồng Hoa Quỷ mồm liệu định thế nào Cừ Thiên Hiệp cũng nháy ra can thiệp, song không ngờ tại bộ của chàng nhanh nhẹn dường này, lời chưa dứt mà kiếm đã quay tròn, khi dứt lời thì đạo kiếm quay tựa muôn ngàn con dao nhọn, chĩa thẳng vào yết hầu của bà ta không đầy ba tác mọc.

Thật là một chuyện kinh hoàng, ngàn năm một thuở, Hồng Hoa Quỷ mồm vung nhanh bức phách màu huyết dụ giờ ngay mũi kiếm phong, thế mạnh thần tốc...

- Ôi chao! Húy chết!

Đột nhiên, quỷ bà rống lên mấy tiếng đau đớn mãnh liệt, chân mình khô cằn xê rất nhanh, vọt mạnh qua bên tả chín thước, về mặt nhọt nhọt, thân sắc đau khổ rất thâm hại.

Nhanh như sóng dậy ba đào, bốn quỷ mồm còn lại vừa trông thấy Hồng Hoa thâm bại, thoát chớp nhanh bốn màu vàng, xanh, trắng, tía lại phi thân đến trước mặt Hồng Hoa Quỷ mồm, bốn bức phách lượn bên tay, đẩy mạnh ra truy cản thanh kiếm trúc của Cừ Thiên Hiệp đang ào ạt kích tới.

Hồng Hoa Quý mẫu vừa nhảy ra ngoài, vội hít vào luồng chân khí, vận công nhảy vào trận đấu.

Năm tên quý hoa bà, trong nháy mắt đã biến năm bức phách màu bay qua lượn lại như đàn bướm ngũ sắc, quện lên muôn đạo kinh phong xung tỏa ra bao vây Cửu Thiên Hiệp vào giữa.

Cửu Thiên Hiệp chiêu kiếm không ngừng vũ lộng tận dụng hết sức mình chống lại Ngũ Hoa Quý mẫu. Chàng vừa đánh vừa suy nghĩ thực là năm bức phách mạng nhện mặt hồ quý nhất trần đời, chỉ một bức hồng mà bẻ cong gãy thanh kiếm thép của Tiết Lệ Hồng, vậy thanh trúc kiếm trên tay của chính mình thì sao?

Mặc dù chàng đang suy nghĩ nhưng thanh trúc kiếm trên tay không ngớt lay động, đôi mắt vẫn theo dõi bức phách mạng nhện màu.

Chàng lại có ý tưởng, thanh kiếm thép của Tiết Lệ Hồng còn bị gãy lìa trong muôn một, vậy thanh “trúc kiếm” của mình một mai bị hư hoại, thì hậu quả sẽ ra sao... nếu không phải kiếm còn là người còn, kiếm mất là người chết hay sao?

Phàm những tay võ nghệ đều tối kỵ là suy nghĩ lúc giao đấu, vì thế tâm thần bị phân tán và loại ngay.

Cửu Thiên Hiệp mãi đeo đuổi những suy tưởng không đâu, chiêu kiếm trong tay cũng lơ là, thành thử mỗi lần đưa ra chiêu thì cách thức không biến hóa vì vô lực.

Ngũ Hoa Quý mẫu là hạng người cao lão, lịch thiệp giang hồ há không nhận ra những chiêu vô lực hay sao, vì thế... cả năm quý bà đồng thanh rống lên một tiếng cực to, năm bức phách ánh chuyển thể động mạnh, năm màu đứng vào những vị trí khác nhau, chia ra Đông, Tây, Bắc, Nam và Trung ương mô kỳ, phối hợp năm bức phách thành một hòn hỏa sơn màu, áp mạnh xuống người Cửu Thiên Hiệp, thể mạnh vô cùng khủng khiếp Tiết Lệ Hồng nhìn thấy chiêu thể của Cửu Thiên Hiệp quá rời rạc, bèn chếp miệng nhỏ:

- Cửu Thiên Hiệp hôm nay gặp phải điều gì kìa? Tại sao chàng thờ thần như kẻ mất hồn! Nghĩ đến đây nàng lo sợ cho bản thân Cửu Thiên Hiệp lỡ gặp chuyện không may, bèn tuốt nhanh trường kiếm nhún mình tiến đến trước, gọi thất thanh:

- Thiếu hiệp hãy an tâm, có ta trợ giúp cho một tay!

Nàng hét dứt, tuy không xung lộn vòng vây của Ngũ Hoa Quý mẫu, nhưng tiếng gọi vang lên trước mặt Cửu Thiên Hiệp làm chàng thức tỉnh ngay... Lúc bấy giờ... Cửu Thiên Hiệp mới cảm thấy công lực của năm quý bà gia tăng gấp trăm lần, nguyên chàng đã dùng thể “Lôi hành cửu chuyển” bay tới lượn lui, chứ không có sử dụng đến thanh kiếm chừng trấn tĩnh được tinh thần, bèn chếp miệng mắng lấy mình:

- “Đại địch trước mặt, sự sống chết chỉ cách đường tơ kẽ tóc, mà ta mơ tưởng mê hồn không chú ý chút nào cả, đáng tiếc thật!”.

Chàng lại không muốn Tiết Lệ Hồng tham gia vào cuộc đấu, một là không muốn liên lụy mà giao đấu với kẻ khác, hai là thanh kiếm của Tiết Lệ Hồng đã gãy mũi, nhờ ra gặp sự bất hạnh làm sao trở tay cho kịp... Do đó Cửu Thiên Hiệp cao giọng gọi thật to:

- Tiết cô nương chớ xung vào! Hãy đứng ngoài lượt trận giúp tại hạ!

Lời nói chưa dứt, châu lực chưa quý tụy. Đột nhiên, Ngũ Hoa Quý mẫu quát to một tiếng như sấm rền, nổ xé không gian, năm bức la phách màu xanh, vàng, trắng, đỏ, tía như năm con độc xà găm, từ không trung thò đầu xuống, mổ ngay mặt Cửu Thiên Hiệp, bức phách tuy chưa công tới mặt, nhưng kinh khí đã xung tỏa tới buốt người, thể cuộn cuộn như núi băng, đá đổ...

Nếu không né tránh kịp đường phách ngũ thể này, thì ít nhất thân người bị ngũ phách đập nát thịt xương.

Tiết Lệ Hồng trông thấy kêu lên thất thanh.

Thiếu niên mặt hồ cũng kêu lên một tiếng hãi hùng.

Cừ Thiên Hiệp sợ tháo mồ hôi, chỉ vì năm bức phách màu đã biến thành thiên la, địa võng vây phủ lấy chàng, tình thế vô cùng nguy hiểm, chiêu khinh công “Lôi hành cử chuyển” không thi triển kịp, sự sống chết chỉ còn cách một đường tơ...

Trong lúc sự chết kề bên, bản năng sinh tồn của con người trỗi dậy, khiến Cừ Thiên Hiệp cúi khom người xuống thấp, thanh “Khô trúc thánh kiếm” triển ra chiêu “mạng vận chi kiếm” quay tròn một vòng, một là che chở đỉnh đầu, hai là chống lại năm chiếc phách màu như hòn núi lửa thể vùn úp chụp xuống rất nhanh, đồng thời chàng quát to lên:

- Lui!

Kể ra thì đông dài quá chậm, chứ sự việc bấy giờ chỉ xảy ra trong chớp mắt, như tia lửa thoáng qua đóm sao chớp xẹt.

Ngay lúc đó, bỗng nghe...

- Toẹt!

Một tiếng kêu xé lụa, rít chuyển cả không gian. Năm màu “Xanh, hường, lam, trắng, tía” góp thành ngọn gió thổi lên khoảng không, tựa bầy bướm màu bay lượn.

Bóng người đang cuộn tròn bỗng phân ra sáu hướng.

Không khí của đấu trường căng thẳng tới cực, người người nín thở, dường như, chỉ nghe tiếng đập liên hồi của con tim mỗi người, thật là một quang cảnh trầm lặng đầy chết chóc.

Lâu, lâu lắm!

Tiết Lệ Hồng mới phá lên cười như hoa nở, ba chân một bước xô mình đến ngay Cừ Thiên Hiệp âu yếm hỏi nhỏ.

- Thiếu hiệp, hãy nhìn lại “Thanh kiếm” xem sao?

Cừ Thiên Hiệp đang ngừng mặt lên trời xem, năm bức lá phách màu bị nát thành mảnh vụn, hòa theo làn gió bay giữa khoảng không như những chiếc lá khô nhiều màu sắc, chợt nghe Tiết Lệ Hồng gọi.

Cừ Thiên Hiệp quên đi sự ngạc nhiên, giờ ngay “Khô trúc thánh kiếm” lên trước mặt, chỉ thấy kim quang nhấp nháy, trúc kiếm tinh nguyên không sút mẻ mảy may, bèn lấy làm cao hứng, đồng dục nói to:

- Ngũ hoa Quỷ bà, có thấy “Trúc kiếm” lợi hại thế nào chưa?

Bấy giờ, Ngũ Hoa Quỷ bà, mặt mày trắng bệch mắt lộ hung quang tương tự ba, bốn phần e sợ.

Hồng Hoa Quỷ mẫu mím môi, trợn mắt, mấy nếp nhăn trên mặt khẽ run liên hồi, đưa tay diêm mặt Cừ Thiên Hiệp nói như thét:

- Hay cho tiêu tử! Người nên nhớ kỹ ngày nay, món nợ này có người sẽ trả bằng một giá rất đắt... Thôi ta đi!

Giọng nói của Quý bà hàm chứa đủ ám điệu uất ức, căm hờn hậu thù gay gắt... nói xong Hồng Hoa Quý mẫu xê nhẹ thân mình tới trước, trở thuật khinh công vọt lên cao hai trượng...

Bốn quý mẫu còn lại đều kêu rống lên một tiếng, nhấc mình đến trước, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nẩy lửa, sau cùng rún mình nhảy vọt lên cao, chạy theo hướng đi của Hồng Hoa Quý mẫu.

Thiếu niên mặt hồ lúc bấy giờ thẹn đỏ mặt, xét nghĩ tài cán của mình chẳng thấm vào đâu bèn bước đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng gắt to:

- Ngọn roi “Tổ vĩ tiên” của ta, không làm cách nào thắng nổi “Thánh kiếm trúc” của các hạ, do đó... Ta trân trọng phát lời thệ trước mặt người. Trong vòng một năm “Nếu ta không tìm được loại binh khí sắc bén, thì ta sẽ liều một chết là tìm lại người dùng võ lực để đoạt thanh “Trúc kiếm” thay sư môn mà trả mỗi huyết hải thâm cừ...

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hấn khẳng khẳng tự quyết, bèn mỉm cười nhẹ giọng:

- Vậy các hạ hãy đợi một năm, chúng sẽ gặp lại sau!

Thiếu niên mặt hồ thấy chàng ưng thuận bèn nói to:

- Hay lắm: tại hạ xin cáo từ!

Vừa nói dứt, hấn trở thuật khinh công chạy như bay hướng về phương Bắc thượng.

Lúc bấy giờ, giữa vùng hoang dã chỉ còn hai người, Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng.

Cừ Thiên Hiệp thở phào một hơi sáng khoái, bằng giọng nói thần thò bảo:

- Thế là thoát nạn!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn chan chứa tình yêu, nàng mỉm miệng anh đào, chỉ mấp máy đôi môi, không thốt ra nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp nhìn nàng, bất giác cõi lòng rung động mãnh liệt, nhưng chàng lại đưa tay chỉ về phía đường cái quan nói rất nhỏ:

- Tiết cô nương – Tại hạ xin cáo từ!

Tiết Lệ Hồng nín lặng không đáp, nhưng Cừ Thiên Hiệp vừa trở thuật khinh công đi trước thì Tiết Lệ Hồng đuổi theo sau như bóng với hình.

Ngũ diệu yêu hồ lộng quý

Cừu Thiên Hiệp nghe biết Tiết Lệ Hồng đuổi theo sau quá gấp bèn hăm thế khinh công, quay đầu ra sau hỏi:

- Tiết cô nương, hiện giờ cô nương định đi đâu?

Tiết Lệ Hồng hơi thẹn, nàng chớp nhanh đôi mắt phượng, mặt phân vệt ửng hồng, hai vành môi son đỏ hình quả tim mấy mấy toan nói một câu.. nhưng thôi, một khắc sau nàng gượng đáp nhanh:

- Ta đi cùng với người!

Nói xong, Hoa khôi lệnh chủ Độc mao Đơn Tiết Lệ Hồng cả thẹn cúi mặt, hai tay mân mê tà áo... trầm lặng song chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp giao du không lưu lạc đã nhiều khi đối với cậu trai hơ hớ, gái đương xuân sự ái ngại thẹn thù, há không rõ hay sao, nhân đó quả tim chàng đập trật nhịp, tay run chân lạnh, vội dừng ngay dựa bên đường, dường như một cảm khoái đề mê len lỏi vào tâm hồn, khiến Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như gà trống, muốn kêu lên tiếng... lại thôi.

Chàng lại nghĩ thầm:

- Tuy Tiết Lệ Hồng và mình mới gặp nhau vài lần, trên bước giang hồ hành hiệp, nàng có một cái tên cay nghiệt là “Độc mao Đơn ma các giới võ lâm gán tặng, song mấy tháng qua, từ lúc ra gặp nàng trên đường luân lạc, tuyệt nhiên ta không thấy nàng sử dụng chỉ “Độc” một lần nào?

Chẳng lẽ, các giới giang hồ cho nàng cái tiếng oan hay sao? Vả lại, dù là một cô gái, hễ là con nhà võ thuật, muốn cho uy danh hiển hách, chẳng độc ác thì làm thế nào được? Thế thì ai ai cũng “Độc” cả sao. Ví như, ta đã tàn hại rất nhiều người? Các giới giang hồ chẳng gọi ta là Độc hay sao?

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, chàng bỗng có một quan niệm như lúc vừa xuất đạo giang hồ, đối với Tiết Lệ Hồng cô nương là cô gái đáng yêu, đáng cảm hơn và thậm trách giới giang hồ gán cho nàng ba chữ Độc mao đơn vô lý.

Ta cũng nên qua, vẽ trạng thái tình cảm của con người, thật là phức tạp vô cùng, dường như mỗi cảm tình là một sợi dây xích vô hình nói buộc chặt con người vô phương vùng vẫy, ví như quý ngài là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, một mai bị một tình cảm chi phối, thì quý ngài cũng vô phương thoát khỏi điều hệ lụy. Bởi vậy lời tục ngữ có câu:

- “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản”, và lại, trong khoảng thời gian trai kẻ gái cận mà phát sinh một mối cảm tình, thì mối cảm tình này càng mãnh liệt dễ bốc cháy hơn cả, như giòng nước đại dương lên cơn cuồng nộ thì không có gì ngăn chặn lại được. Vì thế người xưa có câu; “Khách anh hùng khó thoát ái mỹ nhân”.

Riêng về Cừu Thiên Hiệp là một chàng trai cô khổ thân thể phiêu linh, thì tình cảm của chàng càng dễ bốc cháy, bất cứ lúc nào.

Mỗi cảm tình này, lại dồn về một cô gái đẹp tuyệt thế giai nhơn Tiết Lệ Hồng là một đóm lửa đốt ngang con tim cháy bỏng Cừu Thiên Hiệp vì thế nên lúc bấy giờ đôi mắt tinh huy của Cừu Thiên Hiệp nhìn trân trối vào mặt Tiết Lệ Hồng không chớp, trong ánh mắt chiếu ra những tia kỳ dị vô cùng... Thảo nào người xưa chẳng nói:

- “Trong mắt chàng nàng là bóng Hằng Nga!”

Thật thế, lúc bấy giờ, ví như Tiết Lệ Hồng có xấu xa như Chung vô Diêm, nhưng trong ánh mắt của Cừ Thiên Hiệp nàng là Tây Thi tại thế, Vương Tường tài sanh.

Huống hồ Tiết Lệ Hồng không xấu xa, phì nộn, mà nàng là trang sắc nước hương trời, thì tránh sao khỏi sự luyến ái của chàng trai cô lữ!

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệp cảm thấy khổ cổ, đôi mắt sắp giờ trò đã chiến, nếu có gượng gạo đáp khê:

- Hay lắm! Chúng ta cùng đi...

Vừa nói chàng liếc nàng một cái nheo mắt, đôi tròng anh phong lóa ra một tia khao khát dị thường...

Tiết Lệ Hồng chưa hề bắt đôi mắt Cừ Thiên Hiệp như vậy lần nào, khiến lòng nàng rung lên vì hồi hộp bèn mỉm cười hỏi:

- Thiếu hiệp... nhìn ta chỉ gớm thế?

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, đáp:

- Ta... ư...

Chàng không biết phải nói sao cho ổn, đành phải nói trở lại:

- Ủ! Chúng ta nên đi thôi! Về phương Nam trời gót:

Nói xong, Cừ Thiên Hiệp cất bước đi trước dẫn đường hướng .

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nhìn thấy đôi mắt Cừ Thiên Hiệp có những tia nhìn khác lạ hơn thường ngày khiến nàng cảm thấy một niềm vui khó tả tràn ngập tận đáy lòng, chỉ vì đây là lần đầu tiên, Cừ Thiên Hiệp không né tránh như mọi khi, mà nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình âu yếm...

Cả hai kẻ trước người sau đi một đỗi khá xa, họ chỉ yên lặng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười tế nhị, tuyệt nhiên chẳng nói thêm nữa lời.

Rất lâu...

Cừ Thiên Hiệp bèn kêu lên tiếng phá tan sự im lặng đồng thời gạt bớt những sự khao khát thường tình thần thờ hỏi Tiết Lệ Hồng:

- Tiết cô nương, vì sao Cô nương nhận biết Ngũ Hoa Quý mẫu?

Tiết Lệ Hồng ngửa mặt lên chỉ thờ nhẹ và chẳng giọng nói u buồn đáp:

- Trong giới gian hồ Hắc đạo, ai mà chẳng biết phụ thân ta, vì thế nên việc nhận biết Ngũ Hoa Quý mẫu là sự thường tình, vả lại, phụ thân tôi cũng đãi bọn Năm Quý Bà này rất hậu?

Nàng bèn kể lại câu chuyện giữa Ngũ Hoa Quý mẫu đã giao du với cha nàng ra sao... Cả hai lại đi kề bên nhau trò chuyện, như cặp tình nhân đang bàn lập tổ uyên ương, họ nói rất say sưa chẳng bao lâu đã vào đến Tương Dương thành phủ tự lúc nào không hay.

Lúc này trời đã xẩm tối, muôn ngọn đèn chiếu sáng cả phố phường.

Trương Dương phù ngày nay rất nên trù mật, có ba chợ, sáu phường, phố xá chật như nêm, người đi như mắc cửi, quần áo lượt là khoe đủ sắc, thật là mọi nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng tìm đến ngôi khách điểm khang trang tọa lạc gần đại lộ, họ bèn thuê hai phòng để nghỉ ngơi và gọi từ bảo dọn cơm rau dưa qua buổi tối.

Sau khi ăn xong, Cừu Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng rủ nhau đi bát phố, họ đi mấy vòng qua khu chợ như cặp uyên ương đi hóng mát, sau cùng họ trở về khách điểm, ai về phòng nấy an nghỉ.

Riêng Cừu Thiên Hiệp khi bước vào phòng, nhiều tư tưởng nổi lên dày vò tâm trí của chàng, khiến Cừu Thiên Hiệp không tài nào ngủ được, bèn ngồi xếp bằng trên giường, rút quyển “Bổ thiên tăng thiết hạ khí thư” để trên gối, và bắt đầu luyện tập thêm. Chàng ngâm vận nội lực phổ vào song chương quyển “Thiết thư” bắt đầu nổi chữ dần dần...

Bỗng nhiên...

... Một tiếng gió rít nhẹ, nổi lên xuyên qua và dừng hẳn lại trước cửa phòng.

Nếu gặp lúc bình thời, Cừu Thiên Hiệp sẽ đứng dậy tức khắc với thân pháp nhanh nhẹn của chàng người lạ không tài nào thoát khỏi, nhưng bây giờ công của Cừu Thiên Hiệp chưa quy tụ, lại thêm thiết thư đang cầm trên tay, nên không thể tùy ý hành động như mấy lần trước, nhưng chàng lại quả quyết chính mình không nghe lầm, bèn cất vọi “Thiết thư vào bọc, mà bước ngay xuống giường... hét to:

- À, cá gan cho loài chuột!

- Phịch!... Huy chết!

Chàng vừa nói dứt, đột nhiên một tiếng “Phịch” nổi lên khô khan và hai tiếng kêu sáng sốt của Tiết Lệ Hồng.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, đẩy mạnh cửa phòng tung mình chạy vào trong viện bay xa như gió lốc, tựa như cánh én, chỉ thoát đã mất dạng... Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua vọi nhún mình nhảy ra cửa đuổi theo. Lại thấy bóng người lạ, đã bay ra phía trước mau như đám phù vân hướng về phía ngoài thành bay như vút không quay đầu lại...

Cừu Thiên Hiệp không trở thuật khinh công đuổi theo, đột nhiên chàng chép miệng kêu to:

- Ôi chao, bắt hảo! Tiết cô nương...

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không thấy Tiết Lệ Hồng đuổi theo, lại thêm một tiếng thét “Nguy mất”, chàng bỗng sợ có việc gì biến cố xảy ra, nên không đuổi theo kẻ lạ mà hăm thế khinh công quay trở lại phòng.

Đêm khuya canh vắng mà đi vào phòng của cô gái độc thân hay sao?

Cừu Thiên Hiệp không muốn mạo muội chui cửa sổ vào nên đi đến trước cửa cái, đưa tay gõ mạnh vào cửa khẽ kêu lên:

- Tiết cô nương, Tiết cô nương...

Chàng kêu lên năm lần, bảy lượt vẫn không nghe tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng thờ nhè nhẹ từ

trong buồng vang ra nho nhỏ.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, tự nhủ:

- “Tiết Lệ Hồng công lực đã đạt được mức hóa hầu tại sao giấc ngủ lại mê man như kẻ chết rồi, gọi mãi chẳng tỉnh... chẳng tỉnh hay là...”

Chàng chẳng còn nghĩ đến sự tị hiềm giữa trai gái nữa bèn nhảy vọt ra ngoài lầu đến bên cửa song, xô nhẹ cánh cửa sổ... mượn ánh trăng thanh nhìn kỹ vào phòng Tiết Lệ Hồng. Chàng vừa ghé mắt nhìn vào trong, một chuyện xảy ra khiến chàng Á khẩu vì kinh ngạc.

Nguyên chàng đã thấy “Hoa khôi lệnh chủ Độc mao Đơn” Tiết Lệ Hồng không nằm ngủ trên giường, mà nằm quần quai dưới nền đất, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, rõ ràng là nàng bị thương đến độ hôn mê.

Cừ Thiên Hiệp không còn dự dự vội tung mình xuyên qua cửa song bước vào phòng, chàng vội đánh lửa đốt đèn, nhờ ánh sáng ngọn tủa đăng soi tỏ khắp phòng, mới nhận thấy Tiết Lệ Hồng nằm thờ ơ... ờ gương mặt hồng nhan đỏ gay như trái táo, dường như người say rượu đôi mắt nửa nhắm nửa mở, trông lơ đãng như trúng độc vụ.

Cừ Thiên Hiệp hoảng kinh, vội quỳ xuống đỡ cổ tay nàng lên chuẩn mạch, qua tuần mạnh đầu chàng cau mày lắm bầm:

- “Thực kỳ lạ, bảy đường mạch điều hòa, tám đường kinh phái thông suốt... tại sao...”

Chàng lăm bầm với mình, lại đưa hai tay đỡ Tiết Lệ Hồng lên giường.

Thân mình Tiết Lệ Hồng mềm nhũn, bất động như kẻ ngủ say, không hay biết gì cả nghèo đầu vào ngực Cừ Thiên Hiệp như em bé thơ ngây...

Cừ Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiết Lệ Hồng vừa nhủ thầm: “ Có lẽ nàng bị người lạ gây tổn thất công lực, chỉ bằng ta thi công vận lực để chữa trị cho nàng, ngầm không có gì thiệt hại... Nghĩ đến đây chàng đặt Tiết Lệ Hồng nằm ngay ngắn trên giường, chàng mới leo lên giường ngồi xếp bằng tròn, ngồi ngang bụng nàng, tay vận nội lực chấn ngưng, đặt nhẹ vào Linh đài huyệt, nguồn sinh lực dồi dào từ từ chảy mạnh vào cơ thể Tiết Lệ Hồng quả nhiên là cách trị liệu thần phương.

Độ một khắc qua...

Tiết Lệ Hồng từ từ mở ngay đôi mắt biếc, nhưng gương mặt nàng vẫn còn gắt đỏ, trông phảng phất như đoá hoa đào giữa tháng ba, sóng mũi thở mạnh đều hơn trước nàng thở ra mùi lan huệ, một mùi hương xù nữ tuyệt nhất trần đời.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng hồi hộp, và khoan khoái vô cùng, chỉ vì chàng không ngờ chính mình có một trình độ công lực như thế do đó, hai tay chàng cố vận nội lực chuyển vào cơ thể nội, đôi mắt nhìn xem sự biến đổi trên gương mặt của nàng bằng tai mắt lo âu hồi hộp.

Tiết Lệ Hồng vừa mở nhanh đôi mắt, chỉ thấy giòng nước mắt ôm tròn hạt nhãn tinh hàm chứa một niềm xuân ý vô biên, vì nàng cảm thấy hoàn cảnh ngày nay, đã khác xa lúc trước quá nhiều... vì thế hai cánh tay ngà ngà ngọc từ từ giờ lên...

Cừ Thiên Hiệp thấy thế vội lên tiếng ngăn lại:

-Tiết cô nương, đừng cử động có hại... để ta vận dụng nội... A?

Không ngờ, đôi mắt phượng của Tiết Lệ Hồng chớp mau, đột nhiên hai cánh tay nàng quàng

nhanh lên cổ Cừu Thiên Hiệp, nàng ngồi phất dậy kê mũi vào má Cừu Thiên Hiệp hôn chùn chụt, tiếng nói nàng dồn dập trong hơi thở:

- “Thiếp yêu chàng... Thiếp yêu chàng”

Thật là một động tác bất ngờ khiến Cừu Thiên Hiệp sợ thất kinh, không tự chủ được, bị ngã ngay xuống giường lồi cả Tiết Lệ Hồng ngã theo nhưng hai cánh tay Tiết Lệ Hồng vẫn bám chặt cổ chàng...

Cừu Thiên Hiệp kinh hoàng kêu khê lên:

- Tiết cô nương... kỳ lắm! Tiết cô...

Tiết Lệ Hồng dường như chìm mình trong giấc mộng Tiết Lệ Hồng thần, mũi má nàng cọ sát vào mặt Cừu Thiên Hiệp, tiếng nói dập dồn trong hơi thở:

- “Ừ... ôi! Chàng yêu của thiếp”.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như vô số con kiến bò khắp cơ thể, nhột nhật đến độ cùng cực, toàn thân cứng đờ và nóng bỏng như lửa thiêu, miệng không ngớt kêu lên:

- Tiết cô nương... người...

Tiết Lệ Hồng hai tay ôm chặt cổ Cừu Thiên Hiệp đôi gò má nổi bóng men tình cọ mãi trên mặt chàng, đồng thời thân mình kiều diễm của nàng đã quấn chặt bên mình Cừu Thiên Hiệp, cả hai lần lộn trên giường như cặp rắn giao hoan.

Cừu Thiên Hiệp đã bị nàng đưa vào con đường tội lỗi, dù cho thiên tử hay thứ dân cũng không thể từ chối được... nhưng tâm linh của Cừu Thiên Hiệp không bị dục vọng dề hèn lôi cuốn, một ý nghĩ thoát thân lóe mau lên óc chàng, vì thế hai ngón tay trở chàng búng nhẹ vào huyệt hôn mê của Tiết Lệ Hồng, đồng thời nói nhanh:

- Tiết Lệ Hồng... người...

Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên một tiếng:

- Âm!

Nổi lên mạnh, hai cánh cửa lớn vụt mở toang ra, tiếp theo đấy một giọng nói eo éo vang lên:

- Cừu Thiên Hiệp, người chớ làm nhục người thái quá!

Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhảy phóc xuống giường bấy giờ Tiết Lệ Hồng bị điểm huyệt hôn mê ngã lắn trên giường bất tỉnh.

Cùng lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng gió nặng thổi chụp vào người, không làm cách nào hóa giải kịp, nên chàng ngã bật thân mình ra sau, rún mình nhảy vọt ra cửa sổ.

Ngay lúc đó, sau lưng chàng vang lên một tiếng “âm” hai cánh cửa sổ bị đạo kinh phong đập nát vụn, vôi cát bay ra tung tóe khắp nơi.

Giữa cơn cát bụi rợp trời, Cừu Thiên Hiệp trông thấy một bóng người ẩn trong lớp bụi nhảy vọt đến trước mắt, khiến Cừu Thiên Hiệp cả mừng reo to:

- Ma quân đến rất đúng lúc, lệnh ái đang... bị...

Cái thể Ma Quân Tiết nam Hùng vẻ mặt hầm hầm đầy sát khí toàn thân lão run lên bần bật tay cầm chặt ngọn quý đầu truy hồn trào lay động một giòng tỏa ra muôn đạo hồ khí, kinh phong đánh nhau vào mặt Cửu Thiên Hiệp, đồng thời rống to như sấm nổ:

- Tiểu tử! Ngươi lớn mặt bằng trời, dám cả gan phá...

Có lẽ lão quá giận nên nghẹn lời, ngọn trào trên tay múa vùn vụt, như trời long đất lở, xoáy tít vào Cửu Thiên Hiệp bằng những thế kinh hồn.

Cửu Thiên Hiệp vội phân ra song chương, phát ra hai đạo kinh phong, đẩy bật ngọn gió “Quý đầu truy hồn trào”, tay hữu sờ chặt vào đốc “Kiếm thánh”, toan đưa ra đối phó.

Nhưng chàng kịp nghĩ: “Không nên! Vì chàng vội suy nghĩ: Không rõ lý do gì mà lão Ma quân đã bảo ta: Mặt lớn bằng trời, dám cả gan phá? Vậy ta phải hỏi lại cho mình bạch! Vì nghĩ như thế, nên Cửu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt ra sau mấy trượng, lại đứng lên trên bờ tường cao, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Ma quân! Vì cớ nào người nói như thế?

Cái thể Ma nam Tiết Nam Hùng đẩy ra một chiêu trào thứ nhì bằng giọng nói phần hận quát to:

- Àuè tiểu tặc! Mi dám chạm đến mình Àuì nữ của ta! Ta giết mi...?

Cửu Thiên Hiệp thất kinh vội vận dụng môn Thiết thư thân công hai chân đạp thế “Lôi hành cửu chuyển” lướt khỏi đạo trái quang của Ma quân, chàng nói to như hét:

- Ma quân chớ làm lẫn! Hãy dừng tay mau! Cứu người là vọng!

Cái thể ma quân không ngớt vũ lộng cây quý đầu trào, lại quát hỏi:

- Cứu ai? Tiểu tử... ngươi đã làm gì trên mình con gái ta?

Tiếng rít lên lão đầy căm hờn phần nộ, khiến người nghe tái mặt, khiếp hồn...

Cửu Thiên Hiệp táo gan bước lên trước hai bước, nghiêm trọng đáp:

- Ma quân chớ làm lẫn! Chẳng phải đâu! Mà là...

Chàng chưa nói hết lời, đột nhiên một bóng người từ hướng Đông bay vút tới trước mặt Ma quân và Cửu Thiên Hiệp đáp xuống, bóng người lạ cất giọng oanh lãnh ló nói to:

- Ma quân! Chớ nghe theo lời quỷ mị của tên cuồng tiểu tử, hấn giả bộ trò chuyện để tìm cách thoát thân! Vì tiểu tử nổi máu bất lương, điếm huyết hôn mê lệnh ái, để giờ trò...!

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy người mới đến không ai khác lạ, mà chính là đạo cô Ngũ diệu yêu hồ, bất giác một luồng máu phần hận xung lên tận óc, bằng giọng nói oán độc rít to:

- Hồ ly! Ngươi đến đây... thật đúng lúc!

... Vừa nói dứt, tay tả chàng đẩy nhanh ra một chương đánh ngay vào Ngũ Diệu Hồ... Không ngờ, Cái thể Ma Quân nhanh như chớp xẹt lưng trời, lách mình xê đến trước cản ngay bước tiến của Cửu Thiên Hiệp. Bằng giọng nói oang oang như chuông bể lão quát to:

- Tai nghe là sai, mắt thấy không lầm. Đây tên tiểu tử, Lão phu đã chứng kiến mọi việc, ngươi

còn lời gì để nói nữa không?

Ngũ Diệu Yêu hồ cười lên trầm trầm như quý mị, bằng giọng nói cay độc chen vào:

- Ma Quân! Tiểu tử mưu đồ chuyện quỷ, đã lâu! Tuyết băng ba thước, chẳng thà chịu lạnh một ngày!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khí hiều, trợn mắt cau mày quát to như sấm:

- Lão khoét! Ngươi nói như thế là muốn ám chỉ gì... ta?

Ngũ Diệu Yêu hồ phá lên cười rũ rượi, bằng giọng nói tinh ma, hét lên the thé:

- Ngươi không thể qua mặt ta được, ngươi đã quyết chí thay người phục hận, nội một phiên... “Hỗ phách Ma đầu lệnh trong mình ngươi, cũng đủ chứng minh dã tâm của ngươi... nhưng ngươi có một thủ đoạn cô cùng tàn nhẫn là toan huỷ hoại trình tiết của Tiết Lệ Hồng!

Cái thể Ma Quân Tiết Nam Hùng tròn xoe đôi mắt nhìn Ngũ Diệu Yêu Hồ, nặng giọng hỏi to:

- Ngươi nói thật chứ!

Ngũ Diệu Yêu hồ bĩu môi, đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp đáp:

- Ngươi hỏi “hắn” thử xem!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi.

- “Hiện nay mình đối với Cái thể Ma Quân ở vào cái thế tình ngay lý gian, bất giác chàng hỏi tương lại cái chết thể thâm của “Đồng chi truy hồn Khương bá Vọng”... nên điềm nhiên nói tiếp:

- Yêu hồ nói đúng đấy! Ta có giữ chiếc “Hỗ phách Ma đầu lệnh”, mà vật này ta đoạt được trên tay Khương Bá Vọng!

Cái thể Ma Quân giận run lên, mặt mày xám nghệt, lão quát to như sấm nổ:

- Ngươi đã nhìn nhận những lời của Đạo cô là thật... Lão phu không thể tha thứ cho ngươi!

Cừ Thiên Hiệp hoảng hốt đáp nhanh:

- Không phải vậy đâu, lão tiền bối! Tại hạ chỉ nói về phiên “Hỗ phách ma đầu lệnh... mà thôi! Còn vấn...

Ngũ Diệu Yêu Hồ cười như quý mị, bằng giọng nói nhanh chua ngắt lời:

- Im ngươi đi! Đừng ngại biện vô ích! Một việc giữa phòng một trai một gái kẻ nhau, mà ngươi lại điểm huyết hôn mê của Tiết cô nương... hi hi! Còn giao du cho ta... hi hi! Đây Ma Quân.. ngươi tuổi cao tác lớn ắt hiểu rõ mọi việc đây chứ? Nếu việc này truyền rao khắp chốn giang hồ, thì... Ôi! Đau đớn cho danh dự và tiết khí của cha con ngươi biết ngần nào!

Nàng nói xong, mỉm cười âm trầm, đoạn phát phát mình nhảy vô phòng Tiết Lệ Hồng...

Cái thể Ma Quân trợn mắt, dững mày, tay hữu lay động hồ trao vùn vụt đánh mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp, thế mạnh như đất động núi băng.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy kinh phong muốn đạo bay soán vào người, vội rún mình nhảy lên

cao né tránh, đồng thời kêu lên thất thanh:

- Tiền bối hãy chậm lại! hãy nương tay...

Nhưng, Cái thể Ma Quân đã giận như điên, đôi mắt đỏ ngầu, mày rô dựng ngược, lão bắt bắt kẻ lời kêu của Cừu Thiên Hiệp, mà tay tả huy động thể chương, tay hữu vung mau ngọn trảo, bước tới từng bước một; chiêu thể trí mạng, uy lực khác phàm... khí thể thật hung hăng mãnh liệt...

Cừu Thiên Hiệp thấy Ma quân lòng lộn như hổ đói, bèn chếp miệng nói thẳm:

- “Câu chuyện đêm nay dù lấy hết nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch vết nhơ, chuyện lớn chuyện bé, hãy để sau này phân giải, chỉ bằng ta tìm cách lánh thân... chạy trước cho êm... kéo xảy ra lăm chuyện không lành!” vừa suy nghĩ xong chàng rút nhanh thanh “Khô trúc thánh kiếm” lay động một hư chiêu vừa buột miệng nói to:

- Tiền bối hãy đợi Tiết cô nương tỉnh dậy, mà hỏi cho ra nguyên cơ ngọn nguồn... Hiện giờ... tại hạ xin thất lễ!

Nói xong, chàng lắc mình xê tới trước, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng ra ngõ ngoại thành.

Cái thể Ma quân không thể ngờ được, chính mình đưa ra mười chiêu thể tuyệt học vẫn không ngăn trở được Cừu Thiên Hiệp, khiến lão nổi giận xung thiên, vũ lộng ngọn trảo xà tới trước vừa quát cục to:

- Tiểu tử ngươi có chạy đường trời!

Như bóng tùy hình, Cái thể Ma quân rún mình nhảy vọt lên cao, đuổi theo sát Cừu Thiên Hiệp, thân pháp như hoàng ưng triển vực lạnh lẽo dị thường.

Cừu Thiên Hiệp tuy hóa nóng bức đầy phần nộ, nhưng chàng cố nhẫn nại, một mặt chạy nhanh như gió, một mặt suy nghĩ mông lung:

- Đây là lần thứ nhất, từ ngày ta xuất đạo giang hồ, gặp địch đã cuốn gió chạy có cờ!

Cái thể Ma quân dùng hết toàn lực đuổi theo như gió lốc, lão vừa chạy vừa rống lên không dứt.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy như sao sa điện chớp thoăn thoắt không dừng.

Một trang kỳ tài võ lâm, đã gặp duyên kỳ ngộ, lại có ngón tuyệt đại võ công.

Còn một người là tên Cái thể Ma đầu, thành danh trên Hắc đạo trên dưới bốn mươi năm thế mà kẻ chạy người đuổi không ai vượt hơn ai tí nào....

Khoảnh khắc qua, hai người đã vượt ra bên ngoài thành Tương Dương trên mây dậm...

Giữa đêm cô tịch, trăng mờ, vắng lặng và im như tờ giấy trải.

Hai người vẫn chạy đều đều, kẻ trước người sau đuổi nhau như gió loạn, kết cục chẳng ai giỏi hơn ai?

Đột nhiên... Một đạo bạch quang bỗng lóe lên, từ phía xa xa chạy rất nhanh đến đầu Cừu Thiên Hiệp và Cái thể Ma quân.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhủ thẳm:

- “Áy chết! Đồng đảng của Cái thể Ma quân... thật là...”

Vừa nghĩ dứt, chiếc bóng trắng tựa kinh phong lướt nhanh qua căn lối đi của chàng, bằng giọng nói âm trầm quát hỏi:

- Ngươi bị ai đuổi một cách thê thảm như thế?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người lạ chẳng ai khác hơn, “Hong hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bất giác đôi mày chàng cau lên như vòng cung, vì đoán biết sẽ có việc không may xảy ra, vì chàng định ninh thể nào nàng cũng đứng ra gánh vác công việc của chính mình, mà gây sự với Cái thể Ma quân bèn kêu lên hốt hoảng:

- Nhan cô nương. Xin đừng dính líu vào việc này... Xin cô nương chớ nhúng tay!

Nhan Như Ngọc cau mày, trợn mắt hỏi mau:

- Thế nào? Tại sao ta chẳng can thiệp?

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, thì phía sau lưng đạo kinh phong bay xoắn tới.

Cái thể Ma quân tay cầm Hồ trảo mau như chớp giạt lưng trời, đánh mạnh xuống lưng Cừu Thiên Hiệp thể nhanh vô kể, đồng thời lão quát to lên:

- Tiểu tử! Xem ngươi có thoát khỏi tay ta không!

Nhan Như Ngọc trông thấy thể chẳng dám chậm trễ, tuốt nhanh thanh trường kiếm, huy động ra chiêu thể bảo hộ Cừu Thiên Hiệp đồng thời nàng vận chương phong đánh mạnh vào ngọn “Trang hồn trảo” của Cái thể Ma quân với một chiêu thể ác liệt...

Cái thể Ma quân Tiết nam Hùng vớ trật con môi, lão rống lên “bào hao” như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử, hóa ra ngươi dục hưởng cầu mưu... để chờ người tiếp tay!

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT

Cái thể Ma quân tìm cừu...

Nhan Như Ngọc vùng kiếm ra cán ngọn “Truy hồn trảo” của Cái thể Ma quân, nàng những tưởng sẽ hỏi cho ra đầu đuôi câu chuyện, không ngờ lại nghe Ma quân nói những câu càn bướng, khiến nàng thẹn đỏ mặt rút kiếm chia vào mặt Cái thể Ma quân hét lên lạnh lạnh:

- Ta nể ngươi là bậc võ lâm tiền bối! Tại sao ngươi mở miệng chẳng lựa lời!

Cừu Thiên Hiệp khởi thế công bị cản trở, lão hận Nhan Như Ngọc đến ba phần, bấy giờ lại nghe nàng dùng lời khích bác ngạo mạn, khiến cơn giận sôi lên lãnh liệt, bèn cao giọng quát to:

- Ngươi bị tên tiểu tử mê hoặc làm những chuyện gàn bướng, lại dám vô lễ đối với lão phu!

Nhan Như Ngọc là một cô gái cứng đầu bướng bỉnh, đất chẳng nể trời không kiên. Thì nàng đâu chịu nổi lời quát tháo của kẻ khác. Và lại, nàng với Tiết Lệ Hồng đồng chung giây tức để, chịu một hoàn cảnh lụy tình, bấy giờ nghe người thóa mạ, sự xấu hổ và giận dữ càng tăng, khiến gương mặt trắng như tuyết, biến sang màu huyết dụ, mày ngài chớp nhẹ, mắt phượng đứng trông tay hữu tuốt kiếm kê ngang bụng, cao giọng nói to:

Lão già kia đã thất lật rồi sao? Buông lời ra thô lỗ khó nghe quá!

Cái thể Ma quân nổi giận xung thiên, tay hữu quay mạnh “Hổ câu” cất tiếng rống to:

- Lớn mật cho tiểu nghênh đầu!

Nhan Như Ngọc không chịu kém, vùng kiếm nghênh tiếp vừa hét to lên:

- Ủng cho ngươi xưng tiền bối! Lấy áp nhỏ, lấy mạnh lấn yếu, thực là xấu hổ cho danh tiếng từ lâu!

- Keng! Một tiếng nổi lên khô khan, cắt đứt tiếng nói Nhan Như Ngọc, Hổ câu và kiếm trường chạm nhau cực mạnh làm cho lửa văng tung tóe, hai người vừa chạm nhau một chiêu thức, đã bị văng lùi ra sau mấy thước...

Cái thể Ma quân lần Nhan Như Ngọc, cả hai giương mắt thổ lộ nhìn nhau không chớp, tay trao tay kiếm toan cử lên cao thi triển ra chiêu thức thứ hai...

Cừu Thiên Hiệp thấy thế cả kinh, vội xê mình đến trước cản hẳn lối đi của Nhan Như Ngọc lại cau mày khó chịu bảo:

- Nhan cô nương! Ngươi hãy nhường nhịn đi, chẳng được sao?

Nhan Như Ngọc “xì một tiếng nói nhanh:

- Bị người đánh đuổi đến vô lộ đào sanh, còn giờ giọng hào hùng, ngươi là tên hảo hán cũng hổ danh nữa là:

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, gất lớn:

- Hừ!... việc này... bị... tại...

Nhan Như Ngọc nhanh miệng cướp lời:

- Chẳng cần tại bị gì cả? Ta đã rõ lắm rồi!

Cừ Thiên Hiệp lạc giọng chống chế:

- Nhan cô nương! Cô nương chẳng rõ nguyên do...

Nhan Như Ngọc chẳng đợi Cừ Thiên Hiệp nói hết lời, nàng biu môi ngắt lời:

- Hừ ngươi phải nói như vậy mới đúng “Chỉ vì cô bé Tiết Lệ Hồng mà tôi không dám đương cự lại lão nhạc gia...” có phải vậy chẳng?

Cừ Thiên Hiệp khí uất hông, nín lặng chẳng hé miệng nói nửa lời.

Cái thế Ma quân nghe hai người trò chuyện, khí giận bốc lên tới mặt, tay hữu hay động Truy hồn câu vùn vụt đánh tới trước, đồng thời rống lên như quỷ rú diêm đài;

- Cừ Thiên Hiệp tiểu tử gian dâm. Đêm nay ta không diệt được ngươi... thì cả đời ta khó phai mối hận này:

Nhan Như Ngọc mặt đỏ như gấc chín, uốn mình như vành cung thủ thế, thuận tay nắm chặt cánh tay Cừ Thiên Hiệp tung mình lôi cả Thiên Hiệp bay ra xa mấy trượng, đồng thời nàng quắc mắt cau mày gạn hỏi:

- Thiếu hiệp! Câu chuyện như thế nào, tại sao hán dám mắng ngươi là tiểu tử gian...

Còn một chữ nàng ngừng bật, không thể thốt ra lời nói chữ này ra khỏi miệng nổi nàng cúi đầu đỏ mặt!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm xấu hổ gượng đáp:

- Nhan cô nương! Chỉ vì một sự nhầm lẫn tày trời! Cái thế Ma quân đã là to tát!

Cái thế Ma quân đuổi theo, nghe vậy rống to lên:

- Nhầm lẫn! Chính mắt theo, trông thấy con gái ta đang nằm gọn trong vòng tay của ngươi trên giường khách sạn... mà ngươi dám nói ta làm ư?

Nhan Như Ngọc nghe qua như sét đánh ngang mày, thất kinh kêu lên:

- A! có thật như vậy sao?

Cái thế Ma quân lại nặng giọng nói tiếp:

- Tiểu tử còn điếm vào huyết hôn mê của Lệ Hồng nữa kìa!

Cả hai người lờ qua tiếng lại, không để cho Cừ Thiên Hiệp nói vô nửa lời.

Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, tay nắm chắc độc kiếm chia mũi vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Thiếu hiệp! Chuyện này có thật hay không? Nói mau...!

Cừ Thiên Hiệp, tới cả mặt vì cơn phẫn hận bốc lên ngàn ngút, tay hữu rút ngay ngọn “Khô

trúc thánh kiếm”, Kiếm trúc rời khỏi tay phát ra muôn đạo kim quang, chói rục trời, chia ra thẳng mũi kiếm vào mặt mặt Cái thể Ma quân nạt to như sấm nổ:

- Ma quân chờ hồ đồ! Việc này quan trọng đến danh dự của tại hạ, và trình tiết của con gái người! Tại sao ngươi không tìm hiểu trắng đen... mà vội ngậm máu phun người!

Cái thể Ma quân giận tím cả ruột, đôi mắt tỏa ra nhiều tia ác độc chí cực, lão “hừ” một tiếng vừa cao giọng nói to:

- Hừ! Ngươi cố chối cãi việc làm của ngươi ư!

Kèm trong tiếng la hét, ngọn “Hổ trảo” trong tay Cái thể Ma quân múa vùn vụt, như mưa cuồng gió loạn bay tít khắp nơi...

Nhan Như Ngọc dốc ngược kiếm dài, không biết làm thế nào cho ổn, chỉ đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hai dòng lệ từ từ tuông khỏi đôi mi, nàng mím môi nghiêng chặt hai hàm răng trắng như ngọc, mặt hoa xầu héo một cách thâm thương.

Cừu Thiên Hiệp bị bức vào cái thế không lối thoát, chỉ còn một cách cử chiêu chống trả, lay động mạnh thành “Khô trúc kiếm” để hộ thân đồng thời cao giọng hét to:

- Chẳng nhẽ tiền bối quyết một sống một chết với tại hạ hay sao?

Cái thể Ma quân tay hữu giờ Hồ câu công tới tấp, một mặt rống to lên:

- Dĩ nhiên! Thái tuế trên đầu đám đông thổ, nếu lão phu không giết được ngươi đêm nay thì lão nhất định không xuất đạo giang hồ nữa!

Cừu Thiên Hiệp nhích môi cười nhạt, tay tả để ngang hông, tay hữu để thanh trúc kiếm ngang ngực, đột nhiên ngược mặt lên trời hú lên một tiếng “hú ngân dài”, tiếng “hú” của chàng rất nên bi thiết tỏa ra khắp bốn mặt hoang dã, làm kinh động những cánh chim giạt mình thức giấc bay lên ồ ạt, “Khô trúc thánh kiếm” quay lượn như con rồng vàng chiếu tỏa muôn đạo kim quang lấp lánh.

Tiếng hú vừa dứt, Cừu Thiên Hiệp rún mình thủ thế, bằng giọng nói u uất thét to:

- Ma quân! Bức trí đến thế này, tại hạ đành thất lễ... chỉ còn cách tiếp chiến mà thôi!

Vừa nói dứt, “Khô trúc thánh kiếm” chuyển mình tạo ra muôn đóa hoàng quang hực hờ, “Thập nhị sanh tiêu kiếm” pháp, rút ra một chiêu số vẩy mạnh để công địch.

Cái thể Ma quân vừa thấy Cừu Thiên Hiệp động thủ sự phần nộ càng tăng lên ngùn ngụt, Ma quân vội giờ cao tay hữu “Quý đầu truy hồn trảo biến ra chiêu” Dạ hựu anh nhơn, kích mạnh vào cổ Cừu Thiên Hiệp thế mạnh và nhanh thần tốc.

Cừu Thiên Hiệp thấy lão Ma quân đưa ra một chiêu trí mạng, thánh kiếm vững tay hữu không tỏ vẻ hoảng hốt, mà từ từ xê mình tới trước, hai chân đạp theo chiêu “Lôi hành cửu chuyển” sà mình tới trước theo thế “Dương nhập hổ khẩu” chỉ cách Ma quân chừng hai trượng, thanh “trúc kiếm” lại cố ý đưa ngay trước mặt như thủ thế.

Cái thể Ma quân vừa đẩy ra thế trảo, lão liệu định thế nào địch thì cũng xuyên qua tả, né qua hữu để cổ tránh, do đó, lão đẩy ra liên tiếp ba chiêu thức liên hoàn huy động ba chiêu như vũ bão lợi hại muôn phần.

Nhưng lão Ma đầu há hốc mồm kinh ngạc, vì lão không thể ngờ, kẻ địch lại chui ngay vào làn quỹ trảo không né chẳng lùi, bấy giờ, thế đã lộ bụng ra, không tài nào thu hồi kịp, nên cúi mình xuống toan nhảy lùi ra sau né ngay thế tiến thần tốc của đối phương, nhưng liệu thử Cái thể Ma

quân có tránh được mũi dùi Cừ Thiên Hiệp, xông thẳng tới hay không?

Cừ Thiên Hiệp thân pháp thoăn thoắt, tay hữu vẩy “Kiếm thánh” dọa đâm vào Trung đình huyết, tay tả vươn hai ngón tay, trở giữa dùng kiếm huyết điểm nhanh dưới vú bên phải trúng vào Huyết hải đại huyết của Cái thể Ma quân, đồng thời quát to:

- Vì sự nhảm lẫn nên tại hạ không nở mạnh tay!

Vừa nói dứt, chàng xê mình nhảy ra ngoài ba bốn bước, tay hữu cầm chặt “Trúc kiếm” để ngang ngực, đồng đặc quát to như sấm:

- Tiền bối! Xin hiểu dùm, tại hạ không bao giờ dám vô lễ... chẳng qua là sự bất đắc dĩ mà thôi!

Chiêu thức Cừ Thiên Hiệp đưa ra, nhanh như cánh hồng trước gió kỳ ảo lạ thường, khiến cho Cái thể Ma quân chân tay loạng choạng, dù có thối lui ra sau vẫn khó khăn, vì đôi chân dường như gắm chặt trên đất, Nhan Như Ngọc đứng kề bên nhau ngăn người ra, bất giác mồ hôi rịn ra ướt trán, và lấy là cảm phục bồi hồi, nàng giương cặp mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp, ngạc nhiên đến độ như kẻ mất hồn.

Cái thể Ma quân là một tay bá chủ giang hồ một trong bốn tên Hung lệnh chủ lúc bấy giờ, tất cả giới hắc đạo nghe đến tên đều lắc đầu khiếp sợ, luôn cả giới Bạch đạo nghe đến tên đều nể mặt, tóm lại khắp vòm trời võ lâm ai ai cũng biết mặt lão”.

Hôm nay một tay cái thể Cái thể Ma quân, Hắc đạo Hung lệnh chủ lại bị Cừ Thiên Hiệp bức bách không còn một lối thoát thân, thậm chí chưa kịp hoàn thủ một vài chiêu trong nháy mắt đã bị đối phương điểm liên tiếp hai ngôi huyết đạo, nếu đối phương không chế nể dạ lưu tình ắt giờ này Ma quân đã trở thành Ma chủ thật sự...

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến lão Ma quân khí giận ngập tâm tư, xung trào đầy tủy não bèn rống lên như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử! Lão phu không tin được... tài cán của ngươi giỏi đến bậc này!

Vừa nói dứt, thân mình Ma quân lỏng lộn như hổ đói, thế trào bay vùn vụt, tựa độc xà, như mọi trận mưa cuồng bão vũ, quét càn mặt đất xoắn tít vào người của đối phương.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế nhếch cười nhạt nói:

- Tiền bối chẳng nao lòng hay sao?

Vừa nói dứt lời, chàng vung “Khô trúc kiếm” lượn nhanh một vòng, đón ngay đạo kinh phong đang ồ ạt tiến tới...

Cái thể Ma quân đã bị thua trận đầu, bấy giờ chiêu thế rất dè dặt không mạo hiểm tiến như trước nữa.

Hai người chiêu thế giữ trầm, trao qua, kiếm lại thoát tiến thoát lùi, dưới ánh nguyệt phai mờ, họ càng hứng chí giao nhau những chiêu thế ác liệt.

Chi thấy... hai vòng ánh sáng chập chờn lúc cao lúc hạ, chiêu qua thế, lại tỏa ra châu vi mây trượng vuôn, kinh phong bốc cuộn lên vô số cát bụi, tung bay vùn vù hàng trăm trượng, như trận phong, vũ trái mùa, làm kinh khủng cả hoa ngàn cỏ nội.

Hai người quyết đấu mãnh liệt, chiêu mau thức mạnh công chống đỡ nhanh, phân không biết bao nhiêu chiêu thức. Cả hai đánh vui với nhau... ước độ hâm nóng hai canh trà.

Bỗng nghe, hai tiếng quát to:

- Khắc sát!

Tiếp theo đây là một tiếng “Keng” vang nhẹ, Cừ Thiên Hiệp lung lay cánh hữu, đạo kim quang chiếu sáng rực ba bốn trượng vuôn, đồng thời chàng cất tiếng nói thực to:

- Văn bói dám thất lễ!

Cái thể Ma quân đã nhảy ra ngoài cả trượng dư, nhìn thấy ngọn Phi trảo bị mẻ hai cái răng to, khiến gương mặt già nua lúc đỏ lúc hồng, mắt vàng lộ trắng, hơi thở hồng hộc, đáng điệu thực là thâm hại.

Bỗng nhiên... Lão Ma quân rống lên một tiếng thê thảm vang mạnh ngọn “Quý đầu truy hồn trảo, xê mình tới trước cầm phần hết to:

- Tiểu tử! Ngươi dám khí phách với lão phu?

Tiếng nói dứt, thân người đã trờ đến, mang theo kim trảo chương phong tựa bức vách đồng, đẩy mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp.

Cái thể Ma Quân đã thành danh trên mười năm tu tập, khí giận khiến lão liều thân thí mạng, thực là một chuyện kinh khủng nhất giang hồ, bởi thế nên ngọn chương phong lão đẩy ra như hòn núi gió, cuộc bay cả cát đá hoa văn vũ như phấn bụi, thể mạnh như cơn triều cuồng nộ, thì nhau bủa đầu gành...

Cừ Thiên Hiệp thấy thể ái ngại vô cùng, không còn cách nào hơn là phải tiếp chiêu, đón thể, nhưng chiêu thể nhanh như điện xẹt không tài nào tránh đỡ kịp, thuận tay chàng chỏi ngọn trảo kiếm xuống nhấn mạnh xuống đất lấy đà bay vọt lên cao ba trượng thoát khỏi luồng chương phong ác liệt đang ồ ạt quỵện vào mình...

- Ầm!

Một tiếng nổ như trời long đất lở, đất cát bốc lên cao hàng trượng, những phiến đá to nhỏ bay tứ tán bốn phương như tuyết đổ mưa rơi đầy mặt đất...

Nguyên ngọn chương của Cái thể Ma quân đánh trượt Cừ Thiên Hiệp lạc vào khoảng không khí hư vô xuyên phá nát chỗ vị trí mà Cừ Thiên Hiệp, đứng lúc này.

Dư lực của ngọn chương, văn vũ bốc cát đá kêu “ào ạt” cơn bụi vừa tan nơi đây lộ ra một lỗ sâu thước vuôn, và Ma Quân thực hùng hậu kinh người.

Một chiêu bị lạc vào khoảng không, khiến Cái thể Ma quân càng giận dữ hơn nữa, lão giơ tay điểm vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát ầm lên:

- Hôm nay hai ta phải mất một, nếu không mất một thì chẳng bao giờ ngưng tay!

Bây giờ... Cái thể Ma quân ném bỏ món binh khí khi đã giúp lập thành danh, mà chỉ dùng nội lực chống lại Cừ Thiên Hiệp, tranh phần thắng lợi một là ngọn “Quý đầu truy hồn trảo” bị mẻ hết mấy cái răng, không còn linh hoạt như trước; hai là lão liệu định Cừ Thiên Hiệp tuổi còn quá trẻ, tuy chiêu thể của hắn tinh diệu, nhưng nội lực nhất định là yếu kém hơn, do đó, chọn lấy môn sở trường mà công vào sở đoản của chàng.

Lão có ngờ đâu, Cừ Thiên Hiệp đã trải qua mấy độ kỳ duyên, công lực chân nguyên quyết không kém lão mấy may nào! Về điểm này lẽ cố nhiên Cái thể Ma quân không rõ, mà luôn cả Cừ Thiên Hiệp vẫn không mấy may hay biết.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy Cái thể Ma quân vận chương phá đất thành “huyệt”, khiến chàng thâm kinh khiếp nội lực của lão, bèn dịu giọng nói to:

- Tiền bối hãy khoan động thủ, có gì xin nói lại cho rõ ràng hơn!

Cái thể Ma quân lúc bấy giờ như người điên loạn, không còn để tâm nghe những lời nói của Cửu Thiên Hiệp, mà hai vai nhích động toan đẩy ra song chương thứ hai.

Cửu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh như dao, chàng thoáng thấy đôi bờ vai của đối phương chớp động, vội nghiêng mình như vành cung bật ngược qua bên hữu mấy trượng xa...

- Âm!

Một tiếng long trời nổi lên, cát bụi cuộn bay vùn vụt bốc lên tủa mờ mịt khắp trường.

Cái thể Ma quân vung ra chiêu thể thứ hai vẫn rơi vào khoảng không khí hư vô, khiến lão tức lồng lộn như con hổ nổi cơn, quét đôi mắt rực hung quang tìm Cửu Thiên Hiệp, tấn một chương kế tiếp.

Lần này, Cửu Thiên Hiệp tránh không kịp, né chẳng xong vội cho “thanh kiếm” vào bọc, thân mình rùn xuống thấp, hai tay vận mười công lực thủ thế, đồng thời cao giọng quát to:

- Ta phải tiếp Ma quân một chương, thử xem công lực đến đâu?

Cái thể Ma quân mừng lộ ra mặt, trầm giọng nói nhanh:

- Thế là ngươi đi tìm chỗ chết!

Nhan Như Ngọc thấy Cửu Thiên Hiệp vươn tay thủ bộ tiếp luồng quý chương của Ma quân, khiến nàng sợ thất kinh, kêu lên lạc giọng:

- Việc này không thể...

Tiếng “được” chưa thoát khỏi môi nàng, đã nghe.

- Ái!

- Ôi! Ôi!

Hai tiếng kêu khiếp đảm nổi lên, chương phong toả ra như vầng khói núi ngập trời, bóng người dạt mạnh ra hai bên.

Cửu Thiên Hiệp tung mình lộn ra sau mấy bước, sắc mặt rần rần, song chương để ngang ngực, thân mình đứng thẳng như pho tượng phòng sành.

Cái thể Ma quân bị quay lộn ra sau hai trượng, thần sắc nhợt nhạt, đôi mắt gương to như hạt nhãn lồi, chiếu ra những tia kinh hoàng đến tột bậc, nhìn vào song chương Cửu Thiên Hiệp không chớp, lại nhìn vào đôi bàn tay của mình; sau cùng lão cử song chương lên vừa tầm thủ thế, vẻ mặt nghiêm khắc một cách trầm trọng.

Một chiêu chương giao nhau, dù chứng tỏ tài nghệ cả hai, kẻ tám lạng, người nửa cân, không ai kém hơn ai.

Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy hai thể chương giao nhau chớp nhoáng, khiến nàng ngăn người ra chưa kịp thốt câu nào.

Lúc đầu nàng toan mở lời can gián song không kịp, nên lúc bấy giờ nửa mừng nửa sợ, mắt thấy hai người giở thế toan tấn công kế tiếp, khiến nàng hoảng sợ thất thần, rún mình nhảy tới trước cổ gào lên thật to:

- Việc gì phải liều thí mạng, hai hồ giao nhau ắt một mất một còn.. khổ lắm... khổ lắm, hãy dừng tay... có gì xin cứ nói?

Cái thể Ma quân rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử nó làm nhục Lệ nhi, ta với nó thề không đội trời chung!

Cừu Thiên Hiệp không nhin, quát âm ỉ:

- Lời nói gần bướng, thâm vô lý! Ai bức nhục ái nữ của người.

Nói xong, chàng vượt ngang mặt Nhan Như Ngọc, hai người thủ thế toan đẩy ra những ngọn chưởng kế tiếp.

Nhan Như Ngọc tái mặt xê mình bước mau tới trước, giang tay cản hai người nói to:

- Hãy chậm lại!

Đoạn nàng quay sang Cái thể Ma quân hát hàm hỏi:

- Việc này ai đồn đãi thâu tai người?

Cái thể Ma quân rống lên như quỷ hú:

- Do lão phu biết, vì chính mắt lão phu thấy chứ nào phải tai nghe?

Nhan như Ngọc cảm thấy chua xót tận tâm can, song cổ gượng nói tiếp:

- Việc này phải nên xét lại, chớ khá tránh riêng một cá nhân nào, trách Cừu Thiên Hiệp sao phải.!

Thực là câu nói khắc nghiệt, hàm chứa sự... buộc tội Tiết Lệ Hồng dẫn dụ Cừu Thiên Hiệp, lại ngầm tránh Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng gia giáo chẳng nghiêm, mới sanh ra có sự.

Cái thể Ma Quân nghe qua nóng mặt, lão quát to như sấm nổ:

- Câ mồm! Hấn lấy võ nghệ cường áp, lão phu há không thấy hay sao?

Nhan Như Ngọc không tin, chỉ vì nàng biết Tiết Lệ Hồng có tình ý với Cừu Thiên Hiệp, nên mỉm cười nói tiếp:

- Tại sao không gọi Tiết cô nương đến đây, thì chân tướng sao sẽ rõ chứ gì!

Lời nói này, khiến Cái thể Ma quân kêu lên kinh ngạc bèn nói lảm bảm:

- À... há! Việc này không riêng gì hài tử...

Cừu Thiên Hiệp liền nói chen vào:

- Đúng đây tiền bối ạ! Tiền bối hãy gọi lệnh ái hỏi vài câu tự nhiên rõ ràng trắng đen!

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh tiếp lời:

- Ôi! Chính phụ thân liều mình thí mạng, thế mà cô ái nữ không chịu ra mặt, thật là vô quái gì thể nào?

Cái thể Ma quân nghe qua giật mình, theo lời nói của Nhan Như Ngọc rất đúng, vì có gì mà chính mình đấu với Cừ Thiên Hiệp rất lâu mà Tiết Lệ Hồng chẳng xuất đầu lộ diện đến đây, hoặc giả có gì xảy ra cho nàng, lão bèn vươn tay chỉ Cừ Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Tiểu tử! Ngươi dùng thủ pháp gì điểm huyết ái nữ của lão phu?

Cừ Thiên Hiệp ngượng đỏ mặt, khẽ đáp:

- Thủ pháp rất thông thường, lực đạo rất nhẹ, vì dù người nào cũng giải được cả!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt nói:

- Ngươi điểm vào huyết hôn mê của nàng, có thực là ngươi có ý tốt hay chẳng?

Cừ Thiên Hiệp vội vàng phân biện, nhẹ giọng nói:

- Nếu tại hạ có tà tâm phi tướng, tại hạ dám đứng giữa trời phát lời xin thề độc!

Cái thể Ma quân trầm giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại điểm vào huyết hôn mê của ái nữ lão phu! Ngươi hãy nói thật xem sao?

Cừ Thiên Hiệp thở dài chua chát, bằng, giọng nói run nhẹ đáp:

- Vào lúc canh hai, Tiết cô nương bị người ám toán làm phong bế cả kinh phái huyết đạo, tại hạ cả kinh chạy qua, thấy nàng điều chỉnh lại huyết phái bị phong bế và chuyển nghịch, không ngờ...

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh cướp lời:

- Thật là hoang tưởng! Công lực của ngươi không cần nói, riêng Tiết Lệ Hồng cô nương bản lãnh khá cao tại sao để cho kẻ địch, tự do phong bế các kinh phái huyết đạo dễ dàng như thế?

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Tại hạ cũng lấy làm lạ ở điểm này!

Cái thể Ma quân hỏi:

- Chẳng nhẽ ngươi không nom thấy bóng dáng kẻ địch hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, nên lấy sự thật mà trả lời:

- Có chứ! Tại hạ nhìn thấy hình như chiếc bóng của thiếu nữ, mau như tên bay chớp xẹt thoáng qua chỉ vì lấy việc cứu người làm trọng nên tại hạ chẳng đuổi theo!

Nhan Như Ngọc không thể nào quên Tiết Lệ Hồng là một tay tình địch lợi hại nên mỉm cười chua chát hỏi:

- Cứu người? Cứu người bằng cách nào?

Lời nói của nàng quá chanh chua khắc nghiệt, nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người trưởng giả vô tâm, làm sao đoán được sự cố ý khích của Nhan Như Ngọc, nên Cừ Thiên Hiệp thân nhiên nói tiếp:

- Không ngờ lúc tại hạ đang vận dụng nội lực chân ngươn chuyển vào cơ thể Tiết cô nương... thì bỗng nhiên...

Chàng nói đến đây vụt nín bật, một sự thẹn thùa bốc lên đỏ mặt, nên lặng lẽ cúi đầu không nói tiếp.

Nhan Như Ngọc muốn đã phá sự vắng lai của Tiết Lệ Hồng đối với Cừ Thiên Hiệp, nên cô dùng lời nói khích cho Cừ Thiên Hiệp nói toạc ra hầu chọc tức Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng, để lão uất lên căm tuyệt Tiết Lệ Hồng giao du với Cừ Thiên Hiệp... Nhân cơ đó, Nhan Như Ngọc thôi thúc hỏi:

- Bỗng nhiên thế nào? Nói tiếp đi chứ?

Cừ Thiên Hiệp liếc thấy thần sắc của Cái thể Ma quân nghiêm trang chí cực, bất giác chàng ngậm ngừng tiếp lời:

- Ừ Tiết cô nương, nàng, bỗng nhiên, ư...

Cái thể Ma quân nghe đến đây nổi giận, hai tay vươn ra song chương, đôi mắt rọi vào Cừ Thiên Hiệp quát âm lên:

- Ngươi dám phá hoại danh dự của ái nữ ta, thì ta sẽ ăn thịt ngươi, uống huyết ngươi, bầm xương và lột da ngươi tức khắc!

Giọng nói của lão hung hăng đáng sợ, lại thêm tiếng nói to đến chất cả mang tai, khiến mọi người hơi thất đờm kinh hồn.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng chán nản, nên lên tiếng nói cho qua:

- Thực là khổ sở cho ta! Ừ, không có gì đáng nói nữa.

Nhan Như Ngọc lại cố ý nói khích chàng, bèn mỉm cười hỏi:

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật, ngươi hãy nói xem sao? Hay là ngươi sợ cái lão Cái thể anh hùng lột da?

Cừ Thiên Hiệp trúng kế khích tướng của Nhan Như Ngọc, bèn đồng dặc nói to:

- Họ Cừ này, vẫn còn có mặt nơi đây, bao nhiêu lời nói vừa rồi toàn là sự thật....!

Nhan Như Ngọc không bỏ qua thôi thúc hỏi:

- Rồi... câu chuyện sẽ ra sao nữa?

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng nói tiếp:

- Tại hạ không ngờ, Tiết cô nương lúc đó như người say rượu, mặt mũi đỏ gay, hơi thở dồn dập bỗng nhiên nàng ngồi phất dậy trên giường, đưa hai tay ra ôm choàng cổ tại hạ...

Cái thể Ma quân nghe đến đây kêu lên một tiếng “A” khủng khiếp, hai tay đẩy mạnh song chương đánh nhau vào Cừ Thiên Hiệp, thế mạnh như núi đá băng, ào ào lướt tới rất nhanh.

Cửu Thiên Hiệp rất tinh mắt, vừa thấy Ma quân nhích động đôi vai thì hai chân chàng đạp mạnh chiêu “Lôi hành cửa chuyên” nhún mình nhảy ra xa mấy trượng, tránh thoát luồng chương phong quái ác... đồng thời chàng cất tiếng gọi cực to:

- Xin tiên bối nên hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường!

Nhan Như Ngọc vô cùng đắc ý, vội xê mình đến trước mặt Cái thể Ma quân, giả bộ vui tươi mỉm cười nói:

- Đúng thể tiên bối ạ! Tiên bối hãy hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường. Nếu gã họ Cửu điều ngôn bịa đặt, dù cho lão tiên bối có tha mạng sống cho hắn, nhưng đối với võ lâm trong vũ nội không một ai để cho hắn yên thân... nếu như những lời hắn là sự thật, thì... việc này...

Nói đến đây nàng vụt nín bật, dường như cảm thấy mình lỡ lời, một khắc sau Nhan Như Ngọc sửa giọng nói tiếp:

- Việc này không liên can gì đến người ngoài, song đối với tiên bối có nhiều điều quan hệ to tát, một là thiên hạ dè pha tiên bối dạy con chẳng nghiêm, hai là phạm vào một điều luật đại kỵ của giới võ lâm hắc, bạch là... “Vạn ác dân vi thủ”... vậy mong tiên bối hãy bình tâm nghĩ lại!

Mong sao đội nguyệt

đến núi Đại Hồng

Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng nghe qua tím mặt lão cố dằn sự ngạc nhiên một khắc qua, sau cùng trầm giọng bảo:

- Nữ nhi của lão phu không phải là hạng người như thế đó?

Cừ Thiên Hiệp bắt mẫn hét to:

- Chẳng nhẽ ngươi bảo ta là hạng người như thế ư?

Cái thế Ma quân càng nghĩ suy, càng uất hận, khiến đôi bờ vai gầy guộc của lão run lên từng chập.

Nhan Như Ngọc liếc thấy vội xê mình tới trước một bước trầm giọng thét to:

- Hai vị hà tất phải cãi lý lời thôi, hiện giờ ta nên quay lại tìm Tiết cô nương! Chỉ cần cô nương nói thật câu, thì trắng đen phải quấy đều rõ...

Cừ Thiên Hiệp giận căm căm nói mau:

- Đúng đấy! Chúng ta nên tìm hỏi Tiết cô nương!

Cái thế Ma quân cau mày khó chịu, đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Hỏi! Nhứt định là phải hỏi! Ngươi có dám đối chất hay chẳng? Hay là ngươi có lánh mặt không đi?

Cừ Thiên Hiệp cười lạnh lạnh nói:

- Hừ! Cừu mỗ nào phải hạng người như thế? Dù có chui vào hang hùm ổ rắn ta quyết chẳng từ nan!

Nhan Như Ngọc cau mày nhìn Cái thế Ma quân nghiêm giọng bảo:

- Xin tiên bối hãy an tâm, có ta bảo đảm họ Cừ.

Cừ Thiên Hiệp cau mày trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc hét to:

- Không! Ta chẳng cần ai đảm bảo, tiên bối, với ta đồng đi tìm lệnh ái!

Cái thế Ma quân dịu giọng nói:

- Hay lắm! Thôi chúng ta đi!

Vừa nói dứt, lão quay sang Nhan Như Ngọc dịu giọng bảo:

- Ngươi cùng đi, để thị chứng chứ!

Nhan Như Ngọc gật đầu ưng thuận, ví như Cái thể Ma quân không nói, Nhan Như Ngọc vẫn không bỏ qua cơ hội hi hữu này.

Đối với việc này Nhan Như Ngọc tay không thủ vai trò chánh, nhưng đem so sánh nàng với người trong cuộc, thì tinh thần nàng căng thẳng gấp bội... vì nàng mong biết sớm công việc này chân giả ra sao... chỉ vì, tâm trí nàng đã dành sẵn một quyết định:

- “Nếu việc này... Cừ Thiên Hiệp có già tâm phá hoại trình tiết của Tiết Lệ Hồng thì nàng quyết định đoạt lại quyền thiết thư của Huyết quang giáo, đoạn tuyệt hẳn với chàng... thậm chí còn cầm giữ Cừ Thiên Hiệp đem về giao cho Huyết quan giáo chủ.

- Nếu việc này... Tiết Lệ Hồng làm quấy, thì nàng sẽ quyết định đi rêu rao khắp cả giang hồ, sơn dã, báo cáo cho mọi giới võ lâm hắc đạo, bạch đều biết “Cô bé Tiết Lệ Hồng là một tên gian dâm đàng nữ” hầu cắt đứt mối tình Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng, đồng thời chính nàng đã tiêu diệt tình địch một cách khéo léo, và cũng chính nàng hát khúc khải ca “hòa âm với điệu Phụng hoàng vu vì... nàng là kẻ chiến thắng trên mọi mặt”.

Nhan Như Ngọc đã quyết tâm, bèn mỉm cười nói to:

- Lý sự tự nhiên như thế, vẫn bởi xin theo hầu... nào chúng ta đi chứ.

Cái thể Ma quân gật đầu đáp nhanh:

- Ủ! Chúng ta nên đi cho chóng.

Vừa nói dứt lời phát nhẹ tay áo rộng, tung mình đến trước, Cừ Thiên Hiệp nổi gót theo sau, kế đấy là Nhan Như Ngọc.

Cả ba người đều là tay cao thủ võ lâm, công lực đều nhau, không ai cao thấp hơn ai, họ chạy như bay biến, trong chớp mắt họ đã về đến Tương Dương phủ thành.

Vượt nhanh qua vài đại lộ là đến khách sạn “Kiết tường”. Cả ba người không hẹn nhau mà đồng hạ xuống mái nhà khách sạn, nhẹ nhàng như lá rụng hoa rơi, nhìn về hướng phòng ngủ của Tiết Lệ Hồng tứ bề vắng lạnh, không có gì động tịnh.

Cái thể Ma quân, nóng lòng như lửa đốt, vội tung cửa song nhảy vọt vào trong, buột miệng kêu to:

- Lệ Hồng con! Lệ Hồng đâu?

Tiếp đấy là một giọng nói run rẩy lập cập:

- Ôi chào! Xin Đại vương tha chết.. xin đại vương dung mạng...

Không ngờ, bên trong phòng có hai tên điểm tiểu nhị đang lúi húi thu dọn đồ đạc, chúng chợt thấy Cái thể Ma quân đột nhiên tung cửa vọt vào khiến cả hai mặt xanh như gà bị cắt huyết, vội quỳ ngay xuống nền đất lạy liên hồi, giống như gà mổ thóc, luôn cả lời nói chỉ ú ơ không nói ra được.

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cũng vừa vào đến nơi.

Cừ Thiên Hiệp quét mắt nhìn khắp gian phòng, vẫn không thấy bóng dáng Tiết Lệ Hồng đâu cả, bất giác chàng đứng ngẩn người như pho tượng gỗ.

Nhan Như Ngọc thấy thế cả cười bảo:

- Điểm tiểu nhị, các người hãy đứng dậy nói chuyện, chúng ta không phải là thảo khấu Sơn vương đâu. Đứng dậy mau.

Hai tên tiểu nhị nghe giọng nói lạnh lạnh lớt của cô gái, nên bớt sự sợ hãi ngần nào, bèn gương đứng lên..., chúng vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp vội lên tiếng trách cứ:

- Trời! Khách quan! Làm gì nửa đêm khuya canh vắng, khách quan lại rủ ren bạn hữu đánh phá, làm hủy hoại cả vật dụng và tan tành khắp nơi trong bốn điểm!..

Cái thế Ma quân nổi đóa, vỗ mạnh chiếc bàn và trợn mắt nhìn hai tên tiểu nhị quát to:

- Nói láo!

Hai tên điểm tiểu nhị thất kinh, vòng tay run rẩy nói :

- Vâng... vâng ... nói láo ! xin lỗi ...

Cừ Thiên Hiệp nê mình đến trước, thuận tay cho vào bọc lấy ra mười đĩnh bạc vụn, trao cho hấn vừa mỉm cười bảo :

- Tiểu nhị ca! mọi việc đều do ta bất hảo, ta xin bồi thường thiệt hại cho các người... lại đây, ta có vài lời muốn hỏi!

Hai tên tiểu nhị thấy tiền sáng rõ đôi mắt, liền đưa tay nhận bạc vừa rồi rít cảm ơn .

Nhan Như Ngọc bước tới trước đưa cặp mắt phượng long lanh nhìn hai tên tiểu nhị dịu dàng hỏi :

Này điểm tiểu nhị! Có phải vị cô nương muốn trọ tại gian phòng này chẳng? và hiện giờ vị cô nương ấy đã đi đâu?

Tên điểm tiểu nhị nghe lời lẽ ôn hòa, bèn tỏ vẻ thành thật đáp :

Phải đấy! Vị cô nương trọ tại đây, đã đi theo một vị đạo cô đi rồi ... đi rất lâu rồi!

Cái thế ma quân kêu hừ một tiếng, đưa tay ra chộp mạnh hai tên tiểu nhị, quát to như sấm hỏi:

- Thật vậy không? mà chúng đi lâu mau rồi!

Hai tên điểm tiểu nhị hồn phi phách tán, mặt xám như đồ chàm, mồ hôi đổ ướt trán, chúng khóc rống lên ... vừa rên rì đáp:

- Gia gia! Xin gia gia buông ra! Ôi chao! đau nhức lắm... chúng con xin nói...xin nói!

Nhan Như Ngọc cau mày khó chịu, trầm giọng nói nhanh!

- Huý! Tiền bồi buông ra chứ! Chúng làm sao chịu nổi cái bấu nhẹ của tiền bồi? thư thả chúng ta hỏi lại cho tỏ tường

Cái thế Ma quân buông nhẹ tay, hai tên tiểu nhị lão đảo xuýt ngã, chúng tựa lưng vào tường gương đôi mắt, mắt thần nhìn Cái thế Ma quân không chớp, đáng diệu khô sở, một cách thăm thương.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khở sở hỏi:

- Tiểu nhị ca! Vị cô nương ở phòng này đã đi thật hay sao?

Tên điểm tiểu nhị chưa hết vẻ kinh hoàng, hần trừ trừ rất lâu, mới nghiêm giọng đáp:

- Khi quý vị rời khỏi đây chẳng bao lâu, thì một vị đạo cô vào đây bằng vị cô nương đi ngay.

Nhan Như Ngọc nghe qua lấy làm lạ, quay nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Người đồng hành với ngươi là một đạo cô sao? Vậy đạo cô đó là ai?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu đáp:

- Đạo cô đó là Ngũ diệu yêu hồ!

Nhan Như Ngọc tái mặt hỏi nhanh:

- Ngươi mà kết bạn đồng hành với Ngũ diệu yêu hồ ư?

Câu hỏi của nàng đượm màu gấp rút, kinh sợ, phẫn hận và đầy phiền muộn.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, lại đưa tay chỉ Cái thể Ma quân nói:

- Chính ma quân đưa “nó” tới đây!

Cái ma quân Tiết nam Hùng đáp ngay không do dự:

- Nếu cô nàng đến báo tin và đưa ta đến đây... Thì ngươi đã phá tiết trinh của ái nữ ta rồi!

Nhan Như Ngọc mặt mày biến sắc, nàng cao giọng nói to như hét:

- Ôi! Loạn mắt! Tất cả chúng ta bị lọt vào vòng kế hoạch của kẻ khác mất rồi!

Cái thể Ma quân thất kinh hỏi:

- Lọt vào kế hoạch của ai?

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói mau:

- Việc này đầu đuôi, đều do Ngũ diệu yêu hồ đặt ra kế hoạch, “nó” làm cho Tiết Lệ Hồng mê muội, rồi dẫn Cừ Thiên Hiệp vào tròng, lại báo tin và đưa Tiết tiên bối đến chứng kiến, cốt ý làm cho hai người liêu thân trí mạng, mà đánh với nhau, nó đứng bên ngoài thủ lợi! Thực tế là kẻ hoạch “Ông câu”!

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu ra gật gù nói:

- Ủ! Có lý thật:

Cái thể Ma quân lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi tiếp:

- “Ngươi bảo nàng thủ lợi... vậy mỗi lợi thế nào?”

Nhan Như Ngọc điềm nhiên nói:

- “Nó” dẫn dụ cho hai hồ đấu với nhau, tất nhiên có kẻ bại thương, một là trừ bớt một vị khắc tinh của nó!... nhưng còn việc Tiết cô nương... điều an nguy chưa rõ... Bây giờ lại không biết Tiết cô

nương ra sao?

Cái thế Ma quân nghe đề cập đến sự an nguy của con gái mình, khiến lão hằm hằm nổi giận, đưa tay điểm mặt Cừ Thiên Hiệp nói:

- Mọi việc đều do người ra mà ra cả!

Cừ Thiên Hiệp nổi nóng quát to:

- Nếu ngươi không hờ đồ lỗ mãng, thì đâu đến nỗi gì.

Nhan Như Ngọc thấy cả hai đã cáu lên, bèn dùng lời khuyên giải:

- Hiện giờ đổ lỗi cho nhau chẳng ích lợi gì. Mà tất cả chúng ta đều có trách nhiệm lo giúp Tiết cô nương!

Nói đến đây nàng bước lại gần tên điểm tiểu nhị dịu dàng hỏi:

- Các ngươi có nhận thấy đạo cô bỗng vì cô nương đi hương nào chẳng?

Hai tên điểm tiểu nhị đồng thanh đáp:

- Khi chúng tôi lên phòng, thấy vị đạo cô bế cô nương đi rất nhanh về phía Đông Nam, cả hai đi rất lâu, chúng tôi mới lên đây dọn dẹp phòng thì, quý vị đến...!

Nhan Như Ngọc liệu định câu chuyện này vô cùng nguy cấp, nên nhìn, Cái thế Ma quân và Cừ Thiên Hiệp bảo thật nhanh:

- Việc cứu người là trọng, chúng ta mau rời khỏi nơi đây?

Cái thế Ma quân biến sắc hỏi lại:

- Cứu người? mà cứu ai chứ?

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói nhanh:

- Ngũ diệu yêu hồ đã đến đây trước, nó giờ trò ma thuật làm Tiết cô nương bất tỉnh, lại đánh tiếng gọi Cừ Thiên Hiệp đến cứu, sau cùng nó mới đến báo cáo cho tiền bối, và giờ này “nó” bắt cóc...

Nói đến đây nàng vụt nín bật, đôi má đột nhiên đỏ gấc như hồng đào, dường như có một điều gì khó nói... một lúc lâu nàng quay sang Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Yêu hồ nó rất nhiều ma thuật, tà pháp, người có biết chẳng ngoài món “Mỹ nhãn câu hồn thuật”, nó làm chiếc khăn tay chưa đâm phần gọi là “Tồn ngưon Dâm độc phách” có lẽ Tiết cô nương bị nhiễm chất độc này... ngoài yêu hồ ra, trên đời này không có kẻ nào thứ hai.

Cái thế Ma quân nghe qua vỗ tay mạnh xuống bàn, khiến chiếc bàn gỗ gụ lâu đời bẻ văng ra tung tóe, lão trợn mắt hét to:

- Nếu sự thật như thế, ra sẽ phanh thây yêu hồ ra muôn đoạn!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt nói tiếp:

Hiện giờ nổi giận hay căm phẫn đều vô ích, chúng thừa lúc trời chưa sáng mà trở thuật khinh

công đuổi theo một đoạn đường thử xem.... May ra còn bắt kịp hần.

Cái thể Ma quân chỉ Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Trước khi sự thật được rõ ràng, ngươi phải đi theo ta mới được!

Cừ Thiên Hiệp cau mày, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn uy hiếp ta ư, không được đâu! Ta nghĩ mình một phái võ lâm, lại bao lần gặp mặt Tiết cô nương, dù không tri kỷ cũng nghĩa bạn đường, nên ta không thể khoanh tay đứng nhìn như người ngoài cuộc... và lại, ta cũng cần phân tách câu chuyện này cho rõ ràng hơn.

Vừa nói dứt, Cừ Thiên Hiệp bước nhanh ra ngoài, Nhan Như Ngọc nói gót theo sau, kế đấy là Cái thể Ma quân.

Ba người rời khỏi khách điểm, nhắm hướng Đông Nam, trở thuật khinh công chạy như bay.

Bấy giờ màn trời sắp sáng, sương mai tỏa mịt mù, chỉ trong chớp mắt cả ba đã rời khỏi Tương Dương phủ thành họ nhắm hướng đông Nam trở tuyệt kỹ khinh công chạy như gió...

Ba người dong đuổi lúc lâu, ước độ đã đi qua trên mười dặm đường vẫn không trông thấy hình bóng một người xa lạ nào!

Lúc bấy giờ, trời đã qua trưa, cả ba chuyển ra đường cái quan đi lần tới, họ trông thấy một ngôi quán nhỏ nằm trơ trọi giữa cô thôn, tất cả bèn dừng lại, vào quán tìm thức ăn uống đỡ đói.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cái thể Ma quân và Cừ Thiên Hiệp, hai người dần bước trên con đường dài, mà chẳng trò chuyện nửa lời, tựa hồ như oán nặng thù sâu nhau lắm, thậm chí đôi mắt nhìn nhau cũng nảy lửa, không có vẻ gì mềm dịu ôn hòa, nàng buộc lòng lên tiếng nói:

- Ta thấy việc này chưa trôi chảy lắm, vì còn nhiều điểm khả nghi, Ngũ diệu yêu hồ quỷ quái tinh ma có khi nào “ả” chịu đi một đường... theo ta nghĩ ba người chúng ta chia ra ba ngã, đuổi theo may ra bắt gặp cô ả! Nếu không vậy, chúng ta đã nhọc công mà vô ích, không theo đuổi... được kết quả gì?

Lúc bấy giờ Cái thể Ma quân đối với cô gái cung bị mất tích, lòng đau như cắt, xót như bào, tuy cảm thấy những lời nói của Nhan Như Ngọc là đúng, thì việc này đều do Ngũ Diệu Yêu Hồ gây ra cả, song bất luận với giá nào, lão đối với Cừ Thiên Hiệp vẫn còn đầy sự thắc mắc chưa mình bạch được, do đó... Cái thể Ma quân cao giọng nói:

- Nhan cô nương đoán được như thần, vậy xin phiền, cô nương đuổi theo trước đường cái quan ta áp ghi gã Cừ đi vòng đường trườn núi...!

Cừ Thiên Hiệp bất mãn ra mặt, chàng quát mắt nhìn Ma quân cao giọng hét to:

- Ngươi áp giải ta à? Tiền bối dùng lời quá đáng..

Cái thể Ma quân nghiêm sắc mặt hắc hàm bảo:

- Việc này còn rồi một ngày nào, thì người khó thoát khỏi liên hệ một ngày ấy!

Cừ Thiên Hiệp nhoen miệng cười ha ha trầm giọng nói:

- Ta vì hai chữ đạo nghĩa mà cố lo tròn trách vụ, còn gây náo loạn mọi việc đều do chính ngươi...

Nhan Như Ngọc thấy hai người sắp giờ chứng, bèn dùng lời khuyên giải, nói:

- Hai vị tranh cãi vẫn dài chỉ thêm vô ích! Chúng ta ba người chia ra ba ngõ mà đi....

Cái thể Ma quân liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp nặng giọng:

- Không có gì bảo đảm cho gã Cừ, ta đoán thể nào “hắn” cũng thừa cơ hội này mà cút mất!

Cừ Thiên Hiệp cau mày sẵn giọng nói:

- Tiền bối đã nhận xét người lầm rồi, dù cho rừng gươm biển lửa, Cừ mỗ đã hứa đi là đi, không bao giờ trốn lánh một cách hèn hạ như thế đâu.

Cái thể Ma quân nghe qua phá lên cười rũ rượi, bằng giọng nói cao trầm bảo:

- Ta cho ngươi ba ngày, thể nào cũng gặp mặt ta tại “Thiết Huyết Bảo”.

Nhan Như Ngọc nghe đến đây thất sắc vội kêu to lên:

- Ô! quên mất! Ta đã quên nghĩ đến “Thiết Huyết Bảo” thực là nguy cấp?

Cái thể Ma quân bỗng nhiên biến sắc, vội đứng thẳng người, dường như đánh rơi vật gì quý báu, bằng giọng nói thương đau bảo:

- Y... nếu Yêu hồ đưa ái nữ ta đến Thiết Huyết Bảo... ư... việc này...

Nhan Như Ngọc mặt mày ử dột, buồn bã nói:

- Ngũ diệp yêu hồ không phải là người tốt, việc làm của “à” đa trá khôn lường!

Cừ Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại ý nghĩa lơ mờ khiến chàng không hiểu gì cả bèn quay sang Nhan Như Ngọc hỏi:

- Thiết Huyết Bảo tại xứ nào, có những gì mà... ngươi tỏ ra sợ sệt dường ấy?

Bấy giờ... Cái thể Ma quân thở dài não ruột, lão gượng ngồi xuống, đôi mày kiếm cau lên tay hữu mân mê chòm râu bạc, cúi đầu nghĩ ngợi mông lung.

Nhan Như Ngọc vẻ mặt rần rần, bằng giọng nói trầm trầm kể:

- Thiết Huyết Bảo tại giải núi Đại Hồng xa tít, Bảo Chúa tên Tiền Quan, ngoại hiệu là “Bàn vân phúc” con người nguy trá dị thường, tham tiền háo sắc, đàn bà, con gái bị hắn hãm hại không biết bao nhiêu mà kể, nếu như Ngũ diệp yêu hồ đem Tiết cô nương mà hiến dâng cho Thiết Huyết Bảo, thì chẳng khác nào đem dê dê vào hang cọp, lão Tiểu quân đầu thể nhận được... Ôi! Nếu thật như vậy, thì thân phận của Tiết cô nương không biết đau khổ đến ngần nào?

Giọng nói của nàng quá đổi u buồn...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua máu nóng căng trào, mặt hồng tái trắng, bèn nặng giọng nói:

- Võ lâm hào kiệt đã chết hết ư? Tại sao dung túng cho “hắn” sống còn trên mặt đất... đi... ta quyết đến tìm gặp hắn.

Cái thể Ma quân đẩy ghế đứng dậy bước ra ngoài cửa quán.

Nhan Như Ngọc vội lấy tiền trả các thức ăn, bèn đứng dậy nói:

- Bất luận với giá nào, chúng ta cũng tìm đến “Thiệt Huyết Bảo” xem có sự ra sao?

Thế là, ba người thay đổi ý kiến chia ba đi, mà hợp lại đi chung với nhau, trở thuật khinh công đi về hướng Đại Hồng Sơn.

Suốt hai ngày ròng rã, cả ba người đi đến ngọn chủ phong của vùng núi Đại Hồng Sơn thì mặt trời đã ngã về chiều.

Đại Hồng Sơn là một ngọn núi cao ngất, cây cỏ um tùm đầy dãy những khe sâu hốc đá, địa thế vô cùng hiểm trở gian nguy.

Cái thế Ma quân quá tức giận vì không tháp cánh được để sớm bay vào “Thiệt Huyết Bảo”, do đó... lão giờ hết tuyệt học bình sinh, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng vào đường lên núi.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nóng lòng không ít bèn giờ môn tuyệt kỳ khinh công đuổi theo sau lưng lão Ma Quân như bóng với hình....

Tuy giải Hồng sơn địa thế rất gian nguy hiểm trở, nhưng đường xa rất rộng rãi thênh thang qua đầu canh một họ đã thấy bờ lũy Thiệt Huyết hiện xa... xa...

Nhan Như Ngọc một mặt đuổi theo như gió, một mặt hỏi to lên:

- Tiết lão tiên bối!.. Tiên bối có viếng Thiệt Huyết Bảo lần nào không?

Cái thế Ma quân đáp nhanh qua hơi thở:

- Có! Chúng ta hãy chọn cho mau!

Vừa nói dứt, đột nhiên lão đổi hướng đi, bỏ hẳn con đường lớn mà rẽ vào một lối ngoằn ngoèo dẫn đến đỉnh núi.

Đường dài lên đỉnh thượng, hai bên mọc lên vô số tùng, bách, chen vào đầy đủ loại cây danh mộc, u uất um tùm nên không nhìn thấy cảnh tượng phía ngoài rừng, lại thêm màn đêm dày mịn, bao trùm vạn vật tối om, thậm chí xòe bàn tay ra vẫn không thấy ngón, tuy có ánh sáng trăng, song chẳng chiếu lọt qua khu rừng dày đặc lá.

Cái thế Ma quân đột nhiên thâm bộ đi chậm lại, vừa lên tiếng bảo rất khẽ:

- Thiệt Huyết Bảo ở trước mặt chúng ta đây, vậy các ngươi thử tính xem, chúng ta nên vào đây bằng cách công khai hay bí mật?

Nhan Như Ngọc cau mày nghĩ ngợi, đoạn lên tiếng đáp lại:

- Phải xem tình thế trước, rồi sẽ quyết định sau.

Cái thế Ma quân gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bèn lớn tiếng bảo:

- Nếu như thế... các ngươi hãy theo ta!

Vừa nói dứt, thân hình lão chớp động như cánh Ưng, rún mình nhảy vọt lên cao, và vớ vào một cành đại thọ cao ngất. Lão trèo lên thoăn thoắt đến tận ngọn cây.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc liền tung mình nhảy lên cành đại thọ.

Chợt thấy... Cái thể Ma quân vừa đứng thẳng trên ngọn cây cao, đột nhiên đổi thế, lộn nhào đầu phía dưới chân giờ lên trời, xuyên thẳng xuống triền núi như một chiếc lá rơi, khi thân mình lơ lửng giữa khoảng không, đột nhiên lão co rúm thân mình bún vọt sang bên tả, hạ nhanh xuống một gành đá cheo leo dựa vệ đường.

Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp nổi gót bay lượn theo thế của Cái thể Ma quân đáp nhanh xuống đứng kề bên gành đá.

Khi hai người vừa đáp xuống gành đá, thì Cái thể Ma quân lại thi triển công lực lần thứ hai, bằng thế “bàng vân xuất tụ”... Cái thể Ma quân lại sà mình phóng xuống vực sâu thăm thẳm, không biết lão dẫn đến đâu.

Cừ Thiên Hiệp không rõ căn do, khúc chiếc thể nào, lại phóng mình nhào xuống vực thẳm.

Thân mình chàng rơi xuống độ năm trượng, đột nhiên nghe phía trên đầu Cái thể Ma quân kêu lên thất thanh:

- Húy! Ngươi muốn đi đâu đó! Tìm chỗ chết hay sao chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe tiếng gọi làm chàng quá sợ xuất hạn dầm mình, vội đề khí nghịch chuyển, thân mình uốn cong vút như vành cung, thi triển chiêu “Tế yêu Bàn vân” bật mạnh lên trên, nhắm ngay hướng tiếng nói của Ma quân phát ra bay xẹt tới, vươn hai tay chộp mạnh vào nhánh tùng quỳ, gượng rút mình đứng lên, vừa chép miệng nói : “Thật là may mắn... thoát hiểm”

Nguyên lúc Cái thể Ma quân buông thõng thân mình để rơi xuống vực sâu, kỳ thật là lão đáp xuống thân một cội tùng quỳ, nằm dựa triền vực thẳm, tuy gọi là triền vực thẳm, chứ cao trên mười trượng.

Bây giờ, Nhan Như Ngọc mới buông mình rơi xuống chỗ hai người đứng.

Cái thể Ma quân tay chỉ về phía xa xa bảo nhỏ:

- Hôm nay tại hạ Thiết Huyết Bảo có gì xảy ra!

Cừ Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang, nhìn theo ngón tay của Ma quân...

Chỉ thấy sau cánh rừng già mật, trên muôn ánh đèn lớn nhỏ, chiếu nhấp nháy tựa đàn đóm giữa đêm hè.

Dưới ánh đóm lơ mờ, ta có thể nhìn thấy một dãy nhà ngang dọc bao bao la. Giữa rừng núi âm u, thông reo sào sặc như sóng vỗ đầu gành, thành thử những tiếng reo hò trong “bảo” không nghe thấy được gì cả.

Nhan Như Ngọc xem một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi:

- Tiền bối, có phải lối này, là con đường đi vào Thiết Huyết Bảo hay chăng?

Cái thể Ma quân lát đầu đáp:

- Không phải, nhưng có thể đi vào ngã hậu của huyết bảo.

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Tại sao ta không ngộ trước, cho danh chánh ngôn thuận hơn!

Cái thể Ma quân cười nhẹ bảo:

- Đẳng thân pháp của ngươi, liệu chống trả nổi hay không chứ?

Hai người lời qua tiếng lại, âm điệu còn thắc mắc gay go, chứng tỏ sự hận hờn chưa tiêu tan...

Nhan Như Ngọc thấy thế vội lên tiếng nói:

- Bây giờ kẻ cường cừ, đại địch đứng trước mắt chưa đoán được sự kiết hung, cả ba chúng ta đến đây với mục đích duy nhất tìm xem Tiết cô nương hạ lạc ở phương nào, vậy xin hai vị... dù phần uất đến đâu, cũng nên bỏ qua mà lo cho Tiết cô nương!

Cái thể Ma quân dịu giọng nói:

- Phía trước Thiết Huyết Bảo có vô số hầm “thung” ngầm, nhưng còn nhiều chuyện hiểm ác dị thường.

Nhan Như Ngọc vội hỏi nhanh:

- Chẳng nhẽ chúng bày biện những cơ quan bẫy độc ngầm khắp nơi hay sao?

Cái thể Ma quân điềm nhiên nói:

- Tuy không có cơ quan ngầm hay bẫy độc, nhưng có rất nhiều mãnh thú hung ác, khiến người không kịp đề phòng, nơi đây tuy đầy hiểm ác, nhưng ta có thể nương vào những tảng cổ thụ thiên nhiên... muốn tránh được sự phiền não, chúng ta hãy cố gắng mà tranh thủ thời gian!

Nhan Như Ngọc gật đầu lia lịa nói:

- Tiền bối dạy chí phải!

Cái thể Ma quân thở dài u uất, bằng giọng nói cực trang nghiêm bảo:

- Hiện giờ chúng cứ nương theo các thân cây mà chuyển đi, song các thân cây rêu rong trơn như mỡ có thể trượt ngã bất thần, các ngươi nhớ cẩn thận nhé! Hãy bám sát theo ta!

Vừa nói dứt, lão xoay chân bước rất mau, chuyển từ cành cây khác, nhanh như vượn đi vào cái hang động tối om om.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA

Mạo hiểm vào dò Thiết Huyết Bảo

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn theo thân hình đại bàng của Cái thế Ma quân mà chuyển theo từ cảnh này qua nhánh khác, nàng và Cừu Thiên Hiệp đi song song, đột nhiên nàng đưa tay nắm nhẹ vạt áo Cừu Thiên Hiệp, lên tiếng bảo khẽ:

- Hãy đề phòng cận thận! Xem qua thế núi, thì phía dưới này có lẽ sâu trên trăm trượng, người chớ nên xem thường nhé!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, dịu dàng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi cô nương ạ! Xin cô nương hãy bảo trọng lấy thân!

Thật là lời nói ngọt ngào như đường, khiến Nhan Như Ngọc nghe qua vui mừng hơn hờ, nàng cố dằn sự xúc động, lên tiếng bảo khẽ:

- Hay lắm! Chúng ta hãy đi chứ!

Vừa nói dứt, nàng rún mình chuyển từ cảnh nọ đến cảnh kia, theo chiếc bóng mờ của Cái thế Ma quân mà đi lần tới trước.

Hai hàng cây cao ngất mọc dài hai bên đường hang, trông chẳng khác con đường san đạo thiên nhiên, thực đúng là vô vàn nguy hiểm, hàng đại thọ này cách cây kia chẳng đều, có lúc gần một trượng, có khoảng xa hai trượng, thân cây to nhỏ chẳng đều nhau, vậy mà giữa đêm tối âm u, thân người lơ lửng trên không phải gắng vận dụng nhãn lực mới tìm thấy chỗ ghé chân.

Nêu dùng sức quá mạnh, thì bàn chân bị lún vào rong rêu đến lúc giờ lên cũng dễ té ngã, còn dùng sức lực quá nhẹ, thì bàn chân bám không vững, và cũng dễ trượt ngã vì chất nhờn trơn ướt của rong rêu, lại thêm màn đêm dày mịn tối như mực, không thể nào nhìn thấy rêu rong mà tránh, thực là nguy hiểm vô cùng.

Tuy vậy cả ba người vượt qua mười mấy cây cổ thụ, chợt nghe phía dưới chân vỗ rì rào, dường như có ngọn suối chảy xuyên qua triền núi Đại Hồng.

Cái thế Ma quân bỗng dừng lại trên một cảnh đại thọ, tàng lá xum xê, tỏ vẻ trù trừ...

Nhan Như Ngọc đi trờ tới thấy vậy lấy làm lạ, cất tiếng hỏi nhỏ;

- Tại sao Tiền bối không đi nữa?

Cái thế Ma quân thờ dài nảo ruột, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Hy! Chết thật, phải chỉ lúc này chúng ta vào cổng chính của Thiết Huyết Bảo, tuy nhiên gặp nhiều nguy hiểm, nhưng sự nguy hiểm trực tiếp dễ đương đầu! Vậy chúng ta nên quay lại vào cổng chính cho tiện.

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh hỏi:

- Tiền bối tại hạ lại đổi ý mau thế?

Cái thế Ma quân lắc đầu sâu nảo đáp:

- Không phải ta đổi ý đâu! Chỉ vì... vì ta quên cả lối đi nên không hướng dẫn các người được!

Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:

- Tiền bối không biết đường sao?

Cái thế Ma quân buồn bã đáp:

- Không hẳn thế! Ta có qua đây một lần, song lần đó là mười năm về trước, mà hiện tại là ngày hôm nay... cách mười năm còn gì để nhớ nổi!

Nhan Như Ngọc càng thêm bối rối, gượng hỏi tiếp:

- Mười năm qua, chỉ sợ mọi việc đều thay đổi, cây nhỏ tán lên, cây lớn cần cỗi, nước chảy đá mòn... đâu còn dấu vết của năm xưa!

Cái thế Ma quân thở dài nảo ruột, bằng giọng nói u buồn kể tiếp:

- Mười năm về trước, giới hắc đạo nhóm ta có một người đến đây họ.. Ôi!

Lão nói đến đây, dường như sức nhớ chuyện gì khó nói, bèn kêu lên một tiếng “Ôi” và đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp lom lom, tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực điểm.

Cừ Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chỉ vì chàng bận tâm quan sát tình hình bốn bên, hầu tìm một lối đi.

Nhan Như Ngọc thấy Ma quân trù trù không nói hết lời, lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Tiền bối – Có gì chẳng đúng ư?

Cái thế Ma quân nghiêm giọng đáp:

- Không phải thế đâu! Chẳng qua là câu chuyện hết sức tình xảo, dường như có sự xếp đặt trước...

Nhan Như Ngọc tính háo kỳ truy vấn:

- Tiền bối vậy câu chuyện như thế nào?

Cái thế Ma quân thở dài kể tiếp:

- Mười năm về trước... Bọn Hắc đạo của chúng tôi tụ họp tại Thiết Huyết Bảo, dùng kế dẫn dụ một người đến đây và người ấy là một gã họ “Cừ”... do đó, ta nói câu chuyện hết sức tình xảo là... Mười năm qua... ngày hôm nay là một ngày nữa lão phu lại đưa một người đến vùng trọng địa này, và người này cũng họ “Cừ”!

Cừ Thiên Hiệp đứng kề bên nghe rất rõ ràng tuy đã lâu không trò chuyện ôn hòa với Cái thế Ma quân, nhưng vẫn gắng hỏi:

- À! Họ Cừ là ai thế!

Cái thế Ma quân đưa mắt nhìn vào đêm tối nghe câu hỏi của Cừ Thiên Hiệp, mà chép miệng thở dài:

- Cuộc đời nhiều biến đổi, khiến người ta đổi thay.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế không vui tí nào mới nhìn trời thở dài náo nức.

Nhan Như Ngọc đoán biết tâm sự của Cửu Thiên Hiệp rõ ràng vô tình hay cố ý mà cất tiếng hỏi:

- Tiết lão tiên bối! Gã họ Cửu như thế nào?

Tại sao đề cập đến việc này... Tiên bối có gì chẳng vui ư? Cái thế Ma quân đưa tay mân mê chòm râu thật chặt, thường hay luyện tiếng những chuyện của người khác mới cất tiếng thở dài náo nức:

- Mười năm về trước tại chôn này, Hắc Đạo nằm mai phục bốn phía, nhóm người dụ dẫn gã họ Cửu lại ngay ổ phục kích, Hắc Đạo tính búng rỏ, giết hẳn phải đập đầu, nhưng khôn nỡ lại không thành, gã họ Cửu không mất mạng. Mà Hắc Đạo của chúng tôi tổn thất rất nhiều. Hầu hết bị tàn phế khá nhiều... kết cuộc không làm gì được Thiết Huyết Bảo...!

Nhan Như Ngọc và Cửu Thiên Hiệp nghe chăm chú, sau cùng toan lên tiếng hỏi.

Cái thế Ma quân bỗng nhiên nói:

- Ý, nhớ lại lúc đó... ta bị gã Cửu Thiên Hiệp đánh rớt ngay xuống vực, ta may mắn vớ được... Nếu không thì đã bị chết lạnh rồi!

Cửu Thiên Hiệp đứng kế bên nghe rất rõ ràng, chàng hỏi tiếp:

- Rồi sự việc như thế nào nữa?

Cái thế Ma quân hình như có điều gì khó nghĩ nên lão ta không nói tiếp nữa, lão chỉ buông tiếng thở dài đầy vẻ thống khổ.

Đoạn lão bàn tiếp đến sự việc hiện tại:

- Với công lực của ba người chúng ta sẽ dư sức tiến vào mặt trước của Thiết Huyết Bảo.

Cửu Thiên Hiệp cùng Nhan Như Ngọc rất hài lòng đáp:

- Cả ba chúng ta nên hành động ngay!

Vừa nói dứt lời cả ba nhún mình bay vọt về hướng mặt trước Huyết Bảo.

Hơn mười trượng vườn chòm cổ thụ, cả ba người leo lên tận ngọn cây cao vút.

Quả nhiên đúng theo sự ước đoán của mọi người. Bên trong bảo đèn lồng kết tụi, thể sắc muôn màu, người chạy tới lui lảng vảng, ai ai cũng mặc quần hồng áo lụa, chứng tỏ là đêm kiết khánh liên hoan từ xa xa đưa lại mùi xào nấu thơm phưng phức.

Bờ tường chu vi Thiết Huyết Bảo, cao hơn ba trượng song những dãy nhà bên trong lại cao vút vượt hẳn bờ tường.

Tiền diện là tòa đại sảnh ba gian, kiến trúc thật huy hoàng tráng lệ, hậu diện có một tòa lầu đài cao, phòng độ năm sáu tầng, phía trước lầu treo tua hàng, tuổi lụa, kết thành hình Phúc Thử và hồ điệp nhờ ánh đèn hoa chiếu tỏ, nhìn xem màu sắc thật nguy nga, mỗi tầng lầu đều kết ghi lụa hồng, sung quanh song cửa như cửa Cung Tần, giữa song lại treo chiếu đèn lồng hình dã thú cùng mấy cái chuông bội hoàn, gặp trận gió đêm thổi đến phát ra âm điệu “Đình Đông...”

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói thật nhỏ:

- Nay Tiết lão tiên bối! Chúng ta nên chia ra ba mặt mà đi tìm lệnh ái, Tiên bối đến trước bảo, tôi vào giữa bảo, Cừu Thiên Hiệp xuống hậu bảo, cả ba chúng ta nép mình trên mái nhà quan sát nếu như không tìm thấy lệnh ái, thì chúng ta gặp nhau dưới chân núi lúc mặt trời ló mọc, bằng trái lại... chúng ta ai thấy lệnh ái ở đâu thì huýt lên tiếng gió làm hiệu để tiếp ứng.

Nàng nghiêm nhiên thành một vị tướng soái phát lệnh, có quy tắc rõ ràng.

Cái thế Ma quân rất hài lòng đáp:

- Chúng ta nên hành động như thế!

Lão vừa nói dứt, nhún mình bay vọt lên hướng mặt trước Huyết Bảo.

Cừu Thiên Hiệp thấy Cái thế Ma quân đi được một đổi xa, bèn quay sang Nhan Như Ngọc bảo nhỏ:

- Giữa là chỗ nguy hiểm trập trùng, phải để cho ta vào trung bảo mới được!

Nhan Như Ngọc mỉm cười vui vẻ, nói:

- Công lực của thiếu hiệp tuy cao diệu hơn ta, nhưng người chớ ngại ta đủ sức vào giữa bảo!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng mặt vì không nỡ để nàng vào chỗ nguy hiểm trầm giọng nói:

- Ta lấy làm lo sợ vì...

Nhan Như Ngọc mỉm cười cướp lời:

- Người đừng lo nghĩ vẩn vơ, mỗi người một phận sự hãy nhận lấy! Ta đi đây!

Nói xong, nàng cúi gập lưng ong, cong cánh liễu uốn, bằng một chiêu “Thiên nữ tán hoa” từ trên ngọn cây cao bay chúi xuống, thân mình đang lơ lửng nàng đổi ra thế “Nhũ yên, dịch lâm” hình tượng như mũi tên, bay xẹt vào mái nhà giữa bảo.

Cừu Thiên Hiệp không chậm trễ, phát nhanh tay áo lắc mình biến theo chiêu “Bình địa thanh vân” áo quần chẳng động, thân mình như mây bay, nương theo chiều gió, vượt mau qua bờ tường hướng về phía hậu bao chạy nhanh như trót.

Nguyên phía sau hậu là: Nhà bếp, chuồng ngựa phòng râm và kho làm dọc ngang.

Chàng trườn mình trên mái ngói, dùng tuyệt kỳ khinh công, đến nỗi nhẹ hơn con tắc kè chuyển động, chẳng mấy chốc chàng đã tuần thấy khắp nơi, ngoài những cặp vợ chồng nô bộc tình tự mắng nhau chàng không thấy điểm gì khả nghi cả luôn cả tin tức hoặc bóng dáng của Tiết Lệ Hồng, không tìm được tia sáng hy vọng nào.

Nhưng chàng có nghe những lời bàn luận của lũ bảo nô thì biết hôm nay là ngày lễ thành hôn của Thiếu chúa, đêm động phòng “hoa chúc”.

Cừu Thiên Hiệp lại vượt qua mấy gian phòng kế tiếp, xuyên qua hơn hòn giả sơn là đến tòa lầu năm tầng, cao vút.

Chàng không dục dự, nhắc mình bay vọt vào tầng lầu thứ nhất, chỉ thấy hoa giấy rải đầy đất, cửa vào bóng hình, “Long phụng thì”, đèn đuốc sáng choang, nhưng im phăng phắc không có một

bóng người.

Cừ Thiên Hiệp đi thẳng vào trong, vẫn không thấy động tĩnh gì cả, sẵn dịp chàng chui qua cửa song leo thoăn thoắt đến thứ hai.

Từng lầu nhì vẫn lặng trang không một bóng người nhưng giữa phòng bày biện rất khang trang, ba dãy bàn ghế dài, bên trên bày đầy thịt, dường như vừa dùng qua phần nửa, đầu bàn có hai cái ly bông tuyết đẹp, chính là hai cái ly rượu dùng qua lễ hiệp cần, để riêng cho tân nương và tân lang làm lễ giao bôi.

Cừ Thiên Hiệp mãi mê xem đột nhiên có tiếng chân người từ lầu ba đi xuống, chàng thất kinh vội xê mình ra sau, núp dưới kệ sách, vận khí nín thở đưa mắt theo dõi.

Lại thấy từ lầu ba đi xuống một đoàn người khá đông dẫn đầu là một thiếu phụ trung niên.

Một người thiếu nữ trẻ nhất bọn, bỗng lên tiếng:

- Không rõ nổi ý của bảo chúa, tân nương chẳng nói chẳng rằng như người bệnh, mà bắt làm lễ bái đường, đem động phòng hoa chúc với người đau thực là vô vị!

Một người thiếu phụ luống tuổi, tỏ vẻ sành đời lớn tiếng bảo:

Người có biết tại sao Bảo chúa gấp như thế không? một là chọn được giờ lành, nếu không sớm lo động phòng thì sợ mất đi sự may mắn. Hai là Bảo chúa không muốn thiên hạ biết trước cuộc hôn lễ này, nên làm lễ động phòng trước mới báo thiệp hi tín và thết tiệc sau!

Họ vừa đi vừa nói, khi dứt lời thì đoàn người lạ đã xuống tới dưới nhà.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng nói thầm: quái lạ thật, cuộc hôn lễ là đại sự, đường đường một vị Bảo chúa mà phải sợ gì... Phải cấp bách và làm sai nghi thức như thế vừa suy nghĩ đến đây chàng lại bước nhanh ra ngoài toan leo lên tầng thứ ba, lại nghe tiếng tiêu thiêu, đàn địch hòa âm, trên từng lầu tư vang vọng xuống, kèm theo đấy là tiếng ca xang múa hát của đoàn Nữ nhạc, xưng chúc lễ tân hôn.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh ngoài hành lang lầu tư vang lên rất cấp bách:

- Lý tâu! Có người đến... có người đến...

Cừ Thiên Hiệp giật mình nép nhanh sau rèm cửa.

Một giọng nói trầm trầm của phụ nhon gất lên:

- Hôm nay là ngày Song hỷ! Người chó kêu rêu ồn ào người đến là ai, mặc kệ họ!

Giọng nói lạnh lạnh lại kêu lên cấp thiết:

- Thật mà... có người đến... có người đến...

Giọng nói của phụ nhon càng gay gắt hơn trước lại mắng to:

- Ta bảo “Song hỷ” kia mà, người muốn chết ư! Đêm quá canh ba mà kêu rêu ầm ĩ, nếu mi kêu lên lần nữa ta sẽ bóp đầu chết tức khắc, súc sanh không biết gì... Có nghe rõ chưa!

- Nghe rõ! Nghe rõ!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lên hành lang lầu ba chỗ phát ra tiếng nói, một chuyện khiến chàng suýt bật cười to.

Nguyên giọng nói lãnh lót vang lên hai lần, không phải tiếng nói của loài người, mà là tiếng kêu của con chim anh vũ màu lam đứng trong chiếc lồng vàng treo ngoài góc hành lang lầu ba.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng bảo thắm. “Đừng mắng nó là súc sanh, tuy súc sanh, chứ khó qua khỏi tầm mắt của nó”... Vừa nghĩ vừa bước ra ngoài hành lang toan vượt lên lầu tư.

Bỗng nhiên... Một tiếng “A” kêu lên thất thanh, tiếng kêu này dứt, kế đấy là tiếng hú ngân dài, phát ra giữa bão.

Đúng là tiếng “hú” ám hiệu của Nhan Như Ngọc, chàng đoán là Nhan Như Ngọc đã lộ hình tích bị người phát giác, có lẽ bị người vây khốn.

Cừ Thiên Hiệp không còn lòng nào quan sát căn lầu tư nữa, mà nhún mình vọt ra cửa song nhắm hướng trung ương của Thiết Huyết Bảo mà trở thuật phi hành chạy tới.

Ngay lúc đó, giữa bão tiếng người la hét vang sấm, bóng người chạy tới lui như mắc cửi, ánh đuốc đỏ rực trời, gương đao tuốt ra lạnh người.

Cừ Thiên Hiệp chạy như bay, trong nháy mắt đã đến khu trung ương Huyết Bảo:

Chợt nhìn thấy trên mười người cầm nơi tay đủ loại binh khí, vây hãm Nhan Như Ngọc vào giữa... Đầu lãnh của nhóm này là một cậu trai tuổi trạc hai mươi, trên tay cầm chặt “Ngô câu kiếm” vẻ mặt lạnh như tiền, đứng ra đốc xuất cuộc bao vây. Bên ngoài là màu trời tối như mực, chỉ có bốn góc trăng viên sáng trưng như ngày hội có trên hàng trăm người, tay cầm bó đuốc giơ cao miệng không ngớt reo hò đề trợ uy cho vòng vây xiết chặt.

Đứng trước thềm đại sảnh đường, là một ông lão khoác áo rộng râu tóc bạc phơ, mắt sâu mày trắng, một điều quái lạ là hai vành trái tay tả hữu không có, chỉ có hai lỗ nghe mà thôi.

Vị lão nhân một tay chống ngay ngang mạn sườn, một tay cầm lang nha bổng giương đôi mắt như điện rơi thẳng vào trăng đầu.

Cừ Thiên Hiệp đứng xa xa nhìn vào, thăm đoán vị lão nhân này là Bảo chúa Thiết Huyết Bảo hiệu là Bàn vân phúc vũ “tên chữ Tiền Quân” chàng lại tưởng nghĩ: “người đời nói bất giác trước phải cảm cho được chúa giặc, vậy ta phải chế phục hắn thì Nhan Như Ngọc tự giải vây!” vì nghĩ thế chàng tung mình bay xà xuống, vừa cao giọng gọi to:

- Nhan cô nương, có Thiên Hiệp đến đây!

Tiếng hét vừa dứt thân mình chàng đảo hạ rất nhanh, rơi ngay trước thềm đại sảnh, ánh kim quang lấp lánh chiếu sáng trời, tay hữu lay động mạnh “Khô trúc thánh kiếm” phạt thẳng vào người Bàn vân phúc vũ Tiền Quân.

Thật chàng đoán không lầm, vị lão nhân trụ lỗ tai chính là Thiết Huyết Bảo, Bảo chúa tiền quân.

Lão Tiền Quân đang chăm chỉ theo dõi cuộc đấu đến độ xuất thần, bị Cừ Thiên Hiệp hét to bên tai một cách thình lình, làm lão thất kinh, chưa kịp suy nghĩ gì cả, thì đao kim quang vàng hực hơ xoáy tít vào mình, Cừ Thiên Hiệp vừa hiện thân thì chiêu thế vừa tấn tới. Bàn vân phúc vũ Tiền quân thất kinh vội ngã người bật ra sau bảy thước, khi hai chân vừa chạm xuống bậc thềm, lão vội cử ngang thanh lang nha bổng hộ thân, cả giận quát to như sấm:

- Người kia... ngươi là ai?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười, tay cầm ngọn “Khô trúc thánh kiếm” để ngang ngực trầm giọng đáp:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp! Các hạ có phải là Bão chúa Bàn vân phúc vũ Tiền Quân chăng?

Thiết Huyết Bão chúa Tiền Quân đột nhiên xám mặt, tay tả run lên chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp hỏi gặng lại:

- Cừ Thiên Hiệp... ngươi là Cừ Thiên Hiệp hay sao!

Cừ Thiên Hiệp nói to như rồng:

- Đúng thế Bão chúa ạ!

Bàn vân phúc vũ Tiền Quân thần thờ như kẻ mất hồn, bằng giọng nói u trầm bảo:

- Oan có phần, nợ có chủ! Mười năm về trước... phụ thân ngươi bị người dẫn đến Thiết Huyết Bào này... Tiền mỗ không hề có dự mưu vào... vậy mà, trượng đánh gươm vung, biến Thiết Huyết Bào thành một trường chiến, và huỷ hoại ngôi Bào của ta, tan nát... như ngày hôm nay ngươi lại đến đây... chẳng hay muốn hỏi gì với Bồn Bào?

Giọng nói của lão âm trầm bi thiết, song lão không để ý thấy Cừ Thiên Hiệp mặt mày biến sắc lúc xanh lúc trắng bệch.

Cừ Thiên Hiệp xúc động bồi hồi, vô tình chàng đã nghe được tin tức của phụ thân, nhưng một điều rất ngặt là chàng không rõ tên húy của phụ thân.

Thời bấy giờ, lại có hai cây kiếm lỗi lạc nức tiếng giang hồ, lại là hai gã cùng một họ “Cừ” không thể lầm lẫn trong muôn một, chàng muốn hỏi một câu:- “Vậy phụ thân ta là ai?” lại sợ làm trò cười cho thiên hạ. Thiết tưởng... Trong thiên hạ có con nào lại không biết cha, hỏi như thế thì còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa, do đó, chàng gặng gượng nói càn, bằng một giọng gay gắt:

- Hôm nay ta lại đây để đòi món nợ máu, mà ngươi đã vay mười năm về trước?

Bàn vân Phúc vũ Tiền Quân, tay hữu quay ngọn lang nha bổng một vòng cả giọng quát to:

- Nợ máu! Hà... hà! Ta mà thiếu ngươi nợ máu ư, năm xưa phụ thân ngươi không hề bị một vết thương nhỏ... thì làm gì có nợ máu mà đòi, và lại... hai vành lỗ tai của lão phu... chính là món nợ mà lão phu cần phải đòi ở ngươi đấy!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy lão đã để lộ chân tướng, bèn vung thanh “Khô trúc thánh kiếm” quát to:

- Đừng nói lời thôi! hãy tiếp chiêu thế của ta!

“Bàn vân Phúc vũ” Tiền quân xám mặt, tay quạt mạnh bọn lang nha bổng một vòng quát to một tiếng như sấm nổ ngang trời:

- Cừ Thiên Hiệp, chính ngươi dẫn xác đến nạp cho bồn bão, thì chớ trách Bão chúa nhẫn tâm tàn ác nhé!

Tiếng hét chưa dứt, ngọn bổng lang nha đã biến đổi ra chiêu “Cao sơn lưu thủy” lướt cong như con thuyền luồng giỡn sóng, bỗng năng lực trầm giáng mạnh vào người đối phương.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy trúc kiếm qua mỏng nhẹ không dám đưa ra tiếp thế, tay hữu cù

kiếm hoạch ngang, thi triển chiêu “Văn kê khởi vũ” chớp nhẹ tựa 2 cánh nhạn, lượn nhanh qua một bên né tránh đường bông tối độc, đồng thời đảo ngược “thánh kiếm” đâm thẳng vào “Du kiên đại huyết” của Tiên Quân.

Chiêu thức công ra không hề phòng kíp, trong lúc xuất kỳ bất ý, linh xảo tuyệt luân, đây là một chiêu thức tối nhu, tối độc trội hơn mười hai chiêu kiếm của “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”.

“Bàn vân phúc vũ” Tiên Quân xà người tới trước, thế bông nặng trĩu, đột nhiên đạo kinh phong xoắn tít vào đại huyết, Lão cả kinh vội cấp ngọn lang nha bông nhảy lùi sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra chiêu, đã bức lui thủ, được thế chàng nên nhường, ai chân bước “Lôi hành cứu chuyên” thân người chớp động rất nhanh, thừa cơ thi triển ngay... chiêu “Thường thắng bát kiếm”, khô trúc thánh kiếm chuyển mình, “Soạt, soạt” liên tiếp ba chiêu thức kiếm phong bay tủa vào đối phương, gây cho Bàn chúa Tiên Quân cuống cả chân tay, kêu khổ lên liên miêng, ngọn lang nha bông nặng trĩu cân, múa vù vù như gió loạn, bông ánh như muôn đóa hoa màu bạc, thế bông tựa, tường đồng, chĩa trọn thân mình lão, không hề hờ một khe nhỏ, chẳng dám vùng chiêu thức tấn công.

Gã thiếu niên “Ngô câu kiếm” đang vây đánh Nhan Như Ngọc, hấn liếc thấy tiên quân thất thế, chiêu số rời rạc, bèn nổi giận thét to một tiếng lay động, mạnh “Ngô câu kiếm” bỏ Nhan Như Ngọc, tung mình nhảy đến bên Tiên quân buột miệng kêu to:

- Gia gia, hãy tên tiểu tử cho hài nhi sửa trị!

“Bàn vân phúc vũ” Tiên quân giọng nói to:

- Phạt nhi hãy cố đề phòng, tên tiểu tử vô cùng lợi hại!

Thiếu niên vừa đến vũ lộng mạnh ngọn “Ngô trúc kiếm” chém xả vào lưng thanh “Khô trúc thánh kiếm” đồng thời hét to lên:

- Thiết Huyết Bảo là nơi cấm địa, đâu phải vùng hoang dã mà ngươi náo loạn? Tiểu tử hãy bó tay cho mau!

Lời nói gã chưa dứt tiếng “choang” nổi lên mạnh kim thiết chạm, nhau phát ra tiếng động rợn người.

Gã thiếu niên cả kinh thất sắc, rùn mình nhảy lùi ra sau mấy bước, hấn đưa mắt nhìn lại thanh “Ngô câu kiếm” đã gãy cạnh chuôi còn giữ chặt trên tay, phân nửa đầu mũi bị văng xa xuống đất, thực khủng khiếp thay.

Cừu Thiên Hiệp nổi cười gằn giọng nói gay gắt quát to:

- Ngày nay ta mới rõ Thiết Huyết Bảo, chỉ là một Bảo chứa rượu thịt của hạng giá áo túi com có danh không thực!

“Bằng vân phúc vũ” “Tiên Quân, nghe qua tái mặt, tóc trắng xung bay, râu dài phát mạnh, lão cau mày trợn mắt, tay cử lang nha bông lên cao, gằn giọng quát to như sấm.

- Hay cho tên tiểu tử cuồng vọng. Hãy tiếp lão phu ba thẻ bông... !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi lại nói:

- Dù cho ba trăm bông, Cừu mỗ vẫn không nao nao... mời Lão Tặc thủ!

Tiền Quân ngang dọc tung hoành trong giới Hắc đạo suốt mười năm dư, chưa bao giờ sa cơ thất thế như hôm nay, một sự thất thế vô cùng chua chát là trước mặt nhóm thủ hạ của chính mình, như vậy thì còn gì danh dự của Bảo chúa nữa, do đó... lão quyết liều mạng thí thân hầu gỡ gạt lại phần nào danh dự.

- Soạt, soạt, soạt!

Ngọn lang nha bông phân ra ba đường thượng trung hạ... một chiêu biến ra ba thức, ba thức chuyển thành chín lối đánh hung hăng hết mực lợi hại.

Thế thường có nói “Cao hơn tất hữu cao hơn trị” ví như Tiền Quân Bảo chúa có nhiều thế bông siêu phẩm, thì Cừu Thiên Hiệp lại có lĩnh hội “Thiết thư thần công tuyệt học” lại thêm có chiêu kiếm thuật, bí truyền, may mắn được mấy độ kỳ duyên, cho nên căn cơ của chàng có thể gọi lệch đất nghiêng trời, trên đời có một.

Vì thế, Cừu Thiên Hiệp chuyển ngay thế “Né tránh phong bế, ứng chiêu thủ địch, chỉ độ một cái hít hơi đã hoàn thành bốn chiêu, năm thức ảo lạ thường.

Bảo Chúa Tiền Quân đưa ra thế như phong vũ, chiêu tự ba đào, vẫn không bức lui được Cừu Thiên Hiệp. Khiến cho khí giận xung dâng, hơi thở vang lên hồng hộc! Sự xấu xa tủi nhục hóa ra giận dữ, tay hữu lão thâu ngay ngọn lang nha bông, buột miệng gọi thật to:

- Tất cả chúng môn đệ! Hãy nghe lệnh ta. Thối lui mau!

Trên mười tên cao thủ đang vây phủ Nhan Như Ngọc nghe lệnh Bảo chúa truyền, lập tức thối lui ra ngoài mấy trượng... luôn cả bọn bảo chúng cũng mở rộng vòng vây, phân ra tứ tán.

Cừu Thiên Hiệp vội chạy đến bên Nhan Như Ngọc cất tiếng hỏi khê:

- Nhan cô nương! Có sao không? cô nương có thấy Tiết...

Nhan Như Ngọc bỗng nhiên biến sắc run giọng nói:

- Không rõ tên Bảo chúa sắp giờ trò gì... kia?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt nhìn theo ngón tay của Nhan Như Ngọc, lại thấy “Bàn vân phúc” Tiền Quân tay hữu giờ cao lên mái nhà đại sảnh đánh mạnh, trên nóc sảnh rơi xuống sợi giây thùng, lão đưa tay tả đón lấy và giật mạnh.

- Ầm!

Một tiếng ầm vang lên xé không gian, từ trên nóc đại sảnh phóng ra mảnh lưới, bủa quanh Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vây hãm cả hai vào giữa, không có lối thoát nào ra cả.

Một tay chống năm cạp

Thần lạc giữa rừng grom

Cừ Thiên Hiệp đứng giữa bức màn lưới sắt cao giọng quát to:

- Thiết Huyết Bảo! Các ngươi là kẻ đày giếng nhìn trời, mảnh với sắt này, đâu cần nổi bước tiến của ta!

Vừa nói dứt, chàng tuốt phăng thanh “Khô trúc thánh kiếm” ra khỏi vỏ, quay tròn một vòng, kim quang chiếu ra vàng rực hờ sáng chói khắp mặt trường.

Nhan Như Ngọc thấy Cừ Thiên Hiệp động thủ biến sắc kêu lên thất thanh:

- Dừng tay lại, Mau!

Vừa nói dứt, nàng rút thanh kiếm dài, lay động vu vù, chĩa mũi can ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm” mà chính Cừ Thiên Hiệp đang trở thần lực chém xả vào mảnh lưới.

“Khô trúc thánh kiếm” là vật chí bửu kỳ trân, sắc bén tột đời... Bỗng nghe...

- Keng!

Tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm trên tay Đằng công Ngươn bị ngọn “trúc kiếm” dẫn ra làm hai đoạn, khúc đầu mũi văng ra xa bóng người bị dội ra sau hai bước.

Cừ Thiên Hiệp gượng đứng vững, trở mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương! Tại sao...

Nhan Như Ngọc then đồ mặt tay cầm thanh kiếm gãy, chỉ vào mảnh lưới sắt dày cộm nói nhanh:

- Thiếu hiệp chớ khinh thường, mảnh lưới sắt của Thiết Huyết Bảo có nhiều độc châm, không nên chặt phá được!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt quan sát thật đúng như lời Nhan Như Ngọc nói, mỗi tao lưới dường như có tô trập một lớp bột xanh óng ánh, hoặc xám lơ mờ, phản chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti, như sợi cước nhuộm chất lẫn hóa học... nhưng.

Cừ Thiên Hiệp giơ cao ngọn Khô trúc thánh kiếm trầm giọng nói to:

- Đành rằng mảnh lưới đầy độc chất, nhưng không ta há bị chờ chết hay sao?

Đứng bên ngoài lưới sắt. Thiết Huyết Bảo chúa “Bản vân phúc vũ” Tiền Quân cười hắc hắc, bằng giọng nói oang oang:

- Hà hà! Ta không ngờ có kẻ biết giá trị mảnh thiết vòng như thực chẳng uống công trình lão phu sáng tạo, nếu các ngươi nhiều động một tí, thì sẽ có “Âm lân liệt hỏa” bảo bọn hai cái sinh mệnh nhỏ này, mà chuyển hóa thành hai khối than... các ngươi nghe rõ chưa.

Vừa nói dứt, lão Tiền Quân vượt nhanh râu bạc vừa cười như điên dại, giọng cười quỷ quái âm ma, khiến người nghe rất tai óc.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, trợn mắt cau mày bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm nổ:

- Đã là hào kiệt phải có thực học chân tài, bằng những thủ đoạn hèn mọn như người... thực là uổng giá trị của một Bảo chúa!

Tiền Quân vượt nhẹ chồm râu bạc, cười hăng hắc, bằng giọng âm trầm ác độc, nghe như quỷ hú tha ma:

- Hà hà! Muốn động thủ ư, được như thế dỏ cho lão phu. Hà hà.. có đây! Mời năm vị hổ tướng xuất trận, ta bỏ ra một chút Mê mong vụ trưởng... dù giúp cho các người an giấc ngàn thu...

Chợt nghe bọn thủ hạ của Thiết Huyết Bảo cất tiếng “ạ” vang rân...

Nhan Như Ngọc lo sợ, nhìn Cừu Thiên Hiệp khẽ nói:

- Hãy đề phòng cẩn thận! Lão Tiền quân này, quý kẻ đa đoan tàn độc tột đời!

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói:

- Ngủ vi hổ tướng chắc là năm tên cao thủ, thiên binh vạn mã ta còn chẳng sợ nữa là những còn... Mê mong...

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấy từ xa xa, nơi góc viện cuối giải lưới sắt, hiện lên mười đóm lửa đỏ rực như ngọn đèn nhỏ chiếu nhấp nháy, đi lần lần tới... nhiều người lại kêu lên thất thanh.

- Ái da, nguy mất!

Nhan Như Ngọc sợ kêu lên thất thanh, đưa tay chớp lấy vai Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Thiếu hiệp kia... kìa... con hồ!

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ mười đóm lửa đỏ rực, chẳng phải ngọn đèn con, mà là mười con mắt của năm con hồ, Cừu Thiên Hiệp nắm chặt đốc “Trúc kiếm” xê mình tới trước ba bước, quay sang Nhan Như Ngọc khẽ bảo:

- Người đừng sợ, hãy để nó cho ta xử!

Nhan Như Ngọc bấy giờ trường kiếm đã gãy, trên tay không tác sắt chi còn cách vận dụng nội lực vào song chương, thủ thế hộ thân, nghiêng mình chờ.

Tiền quân bên ngoài màn lưới sắt, nghiêng răng thét lên:

- Tiểu tử! Thiết Huyết Bảo xử sự tốt với người làm đây? Trước hết cho người thử sức với năm hổ tướng của ta, sau sẽ hà... hà?

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên bốn phương tám hướng vang lên những tiếng:

- Phàn... Phật!

Ngay tức khắc, bốn phương xông lên khói nồng mù mịt, làn khói này dường như do một ống đồng thực ra, nhắm vào màn lưới sắt phun liên tiếp, trong nháy mắt, khung lưới sắt bị phủ dưới

lớp khói trắng đục như màu sương mù, trong vòng năm thước không nhìn thấy bóng người bị trúng nhả, nước mắt tuôn ràn rụa, nước chảy có giọt, hơi thở rất khó chịu dường như bị tắt nghẽn giữa cổ họng..

Cửu Thiên Hiệp gượng chịu đựng, sự uất hận dâng trào lên nghẹn cổ, chàng cố gọi lên rồi rít:

- Nhan cô nương! Công nương chớ rời xa ta nhé!

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào kêu lên:

- Ta ở... đây! người... ở... đâu?... người.... Đứng... đâu?

Vừa nói đến đây, nàng lên cơn ho sặc sụa.

Cửu Thiên Hiệp vừa mở miệng toan đáp lời thì luồng khói trắng nồng chui ngay vào cổ, bắt chàng ho lên sặc sụa... Cửu Thiên Hiệp cả kinh ngậm chặt đôi môi bằng giọng ú ớ đáp lại:

- Ta... ở đây!

Đứng bên ngoài màn lưới sắt “Bàn phúc vũ” Tiền Quân cười hăng hắc nói:

- Hà... hà! Các người ngửi đủ mùi vị chưa?

Đề Năm vị hổ tướng xuất binh chứ!

Lão vừa nói dứt, thì nghe nhiều tiếng rống.

- “Cà um! Cà um!”

Vang rền rung chuyển cả núi rừng, trong vầng khói đục lơ mờ, mười con mắt đỏ lờm ánh đèn, từ xa xa bắt đầu xuất hiện...

- Cà um... Cà um!

Năm con rồng rồng lên một lượt làm chấn động cả Thiết Huyết Bảo... mỗi... mỗi con hồ to như con bò mộng vẩy đuôi phe phẩy, bước từng bước rất bệ vệ như vị tướng soái tuần du, năm đôi mắt đỏ giống như đèn lồng ẩn trong lớp khói mờ, càng lúc... càng tiến đến gần.

Cửu Thiên Hiệp nóng lòng, lo sợ cho Nhan Như Ngọc sợ gặp sự chẳng lành, liền dò theo tiếng nói mà đến bên nàng bảo rất nhỏ:

- Nhan cô nương, hãy mau đến ẩn sau lưng tại hạ, chớ rời giây phút nào cả, năm con nghiệt súc để mặc ta!

Bên ngoài, Tiền quân cao giọng nói to:

- Làm kinh động đến sự an nhàn của Ngũ Hổ bị thuốc, thì các người phải bị trừng phạt của nó!

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh, kéo Cửu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- À! Lão thất phu này đáng chết.

Năm con hổ bị say thuốc, chúng gầm rú đang đi tìm kẻ địch, một trong năm con đã rồng lên thực to, rún mình phóng nhanh vào hai người đang đứng, thật là nguy hiểm khôn lường.

Cừu Thiên Hiệp tay hữu cầm “Thánh kiếm” tay tả vận nội lực thần công, hít vào một luồng chân khí, tả chưởng đẩy mạnh ra, đồng thời quát to:

- Nghiệt súc, muốn chết!

Ngọn chưởng vừa đưa ra, trên mười thành công lực, kinh phong tuôn như giông tố, nặng tựa hòn giả sơn bay lông lốc xoắn vào yếm tâm con mãnh hổ.

- Bùng!

Sau một tiếng nổ, con mãnh hổ to như trâu bị văng ra xa mấy trượng, nói có vùng dậy rống lên vang động cả núi rừng, và chạy trở vào nhập đoàn với bốn con mãnh hổ kia...

Nguyên vì luồng khói đục ảm làm cho ánh mắt của Cừu Thiên Hiệp hết tinh, ngọn chưởng vù rồi dư sức quát chết con mãnh hổ, chỉ vì chàng đánh phớt ngang bụng, bốp nó ra xa thế, chứ trúng phải yếm tâm thì con mãnh hổ sẽ nát thân ngay.

Bấy giờ năm con hổ đều nằm phục dưới đất ve vẩy chiếc đuôi phất cò, đột nhiên, tất cả đập mạnh đuôi, nhảy vào một lượt với khí thế thật là vô cùng hung mãnh.

Cừu Thiên Hiệp vẫy tay ra hiệu cho Nhan Như Ngọc nói mau:

- Chúng mình qua bên tả... nhanh lên!

Vừa nói dứt, cả hai rún mình nhảy vọt qua bên tả, xa trên năm con mãnh hổ.

Năm con mãnh hổ vồ trượt hai người, rơi “ầm” trên mặt đất, thân nó rớt xuống, đảo lộn giò bốn cẳng lên trời... có lẽ vì quá đau đớn nó đứng chồm dậy, rống lên vang động cả núi rừng, cả năm con mãnh hổ đứng thẳng lên, bỏ vó bước đi từng nhịp, chúng đưa đôi mắt đỏ khè nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Hơi khói cay hăng nồng đã tan loãng đi, bầu không khí đã trở lại bình thường.

Cừu Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc bảo khẽ:

- Để ta giết sạch năm con hổ rồi sẽ phá lưới sau.

Vừa nói dứt thanh “Khô trúc Thánh kiếm” trên tay chàng hạ thấp, hai chân rún xuống thủ thế.

Vừa đúng lúc, năm con hổ vốn cực to, chúng đập đuôi nhảy mạnh vào tấn công.

Cừu Thiên Hiệp rất bình tĩnh, thanh kiếm, giơ lên tận trán, hai tay nắm chắc đốc kiếm, đôi mắt nhìn quan sát, thuận tay chàng chĩa mũi kiếm về phía trước, rất nhanh, con hổ vừa phóng đến đỉnh đầu Cừu Thiên Hiệp, đã bị ngọn trúc kiếm nhìn vào ngực, rọc một đường dài đến trôn, máu huyết văng bắn ra tung tóe.

- Âm!

Thân mình to như con trâu bị ngã sầm trên mặt đất, gãy mấy cái chết tươi, máu hổ trộn tràn ược đi.

Thanh “Khô trúc thánh kiếm” rọc bụng hổ, máu hổ chảy đến chuôi và ướt cả mặt mày quần áo Cừu Thiên Hiệp, trông thấy thân hình chàng đỏ ối như người mán.

Bốn con hổ còn lại, chúng trông thấy đồng bạn bị chết, hung tánh càng thêm ác liệt hơn,

chúng lắc đầu vẫy đuôi, rống lên những tiếng thê lương sát đất, đột nhiên chỗi dậy... thêm một lúc nữa, chúng đập đuôi phóng tới tấn công.

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp thủ thế chẳng kịp, chỉ còn cách choàng tay qua hông Nhan Như Ngọc, ôm nàng nhảy vọt ra xa hơn một trượng, tránh khỏi nanh vuốt của bốn con mãnh hổ, trong lúc bất thần chàng cả giận nói:

- Đường đường là một người biết võ, không ngờ bị mấy con súc vật này vây khốn, ra vẫn không tin như thế được!

Trong lúc nhất thời, chàng nói ra bằng lời lẽ chân thành vô lý.

Không ngờ Nhan Như Ngọc lại cố ý, bèn cười nhạt nói tiếp:

- Nam tử như mi bị nghiệt súc vây khốn thì đã đành, chẳng nhẽ phận liễu bỏ nhược chất cũng bị súc sanh vây khốn nữa ư!

Vừa nói dứt, nàng buông vạt áo Cừ Thiên Hiệp không đứng phía sau lưng nữa, mà xê mình bước nhanh tới trước năm bước, trái lại Cừ Thiên Hiệp phải đứng sau lưng nàng.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế hoảng kinh kêu lên:

- Nhan cô nương...

... Chàng chưa nói hết lời bốn con điện lại phóng mình vồ tới.

Nhan Như Ngọc hai tay vận mười thành lực đẩy nhanh ra một chương vừa cao giọng hét to:

- Coi này!

Cừ Thiên Hiệp nhắc mình tới trước hai bước, tay hữu lay động “Trúc kiếm” tay tả đẩy mạnh chương phong, công lực cùng một lượt.

Hai người hành động lúc thành linh, đồng đưa ra thế công một lượt, họ vận dụng toàn lực, giận dữ khi xuất thủ, cho nên ba đạo kinh phong như ngọn thủy triều cuộn cuộn nổi lên, tuy bốn con mãnh hổ có hùng dũng đến bậc nào, cũng không chịu nổi thế công mãnh liệt và thần tốc đó.

Bốn con mãnh hổ thân hình lớn như trâu, bị đạo kinh phong bốc đứng, giơ tám chân trước lên trời thân mình loạng choạng sắp ngã vì luồng chương phong vừa qua, tám chân sau chúng nhích động ve vẩy bốn cái đuôi, toan phóng mình tới trước, dùng hết sức để công địch.,

Cừ Thiên Hiệp nhắc thấy, biết ngay là sự sống chết chỉ còn cách nhau làn tơ kẽ tóc, nếu không dùng toàn lực mình đẩy lui năm con hổ này, tất nhiên chúng sẽ thừa cơ nhảy vào tấn công nữa, do đó, chàng vận dụng nguồn chân khí, tay hữu lay động “trúc kiếm” đạo ngân quang chiếu hực, tay tả dùng chương lực, đôi chân bước theo thế liên hoàn vừa bước tới vừa rống to:

- Chết này!

- Cà... um!

Con hổ đứng bên mặt rống lên một tiếng đau đớn, thân mình to như con trâu, bị văng ra ba trượng ngã xuống đất giờ bốn vó lên trời, đoạn lăn tròn như con vù, cuốn cát bụi bay lên ngợp đất.

Cừ Thiên Hiệp thắng được hai con còn lại ba con nên không chậm một giây, nhắc mình xê tới trước, nhanh như tên bay, đạo hào kim quang vàng óng ánh, thuận thế xốc nhanh thành “trúc

kiếm” người lẫn kiếm bắn vọt ngay mình một con mãnh hổ khác.

Con mãnh hổ không linh cảm được cái chết kề bên mà nhe nanh, lộ mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp toan đập đuôi nhảy tới tấn công.

- Soạt!

Một tiếng nổi lên, mũi kiếm “khô trúc” đâm mạnh vào con mắt tả của mãnh hổ, ngập sâu vào năm tấc! Bị tấn công bất ngờ, hổ chỉ kịp rống lên một tiếng, rồi nhảy dựng lên cao hàng hai trượng.

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp rút kiếm về, tung thế phải tung mình lên cao ba trượng, rút nhanh “Trúc kiếm” rời mắt hổ, thuận tay chàng đâm mạnh vào bụng hổ, một nhát thật sâu... mãnh hổ tuy mạnh bạo song chịu đâu nổi “thánh kiếm”.

Thân mình như trâu từ trên cao rớt xuống...

- Aàm!

Một tiếng vang lên rung rinh cả mặt đất, từ bụng hổ máu phun ra tứ hướng, đỏ ối cả mặt trường, nó nhào lộn mấy vòng mới chịu ngã chết.

Cừ Thiên Hiệp vừa hạ mình đứng xuống tràng, bất giác tái mặt kêu lên thất thanh:

- Nhan cô nương! Hãy đề phòng!

Nguyên vì Nhan Như Ngọc trong thấy Cừ Thiên Hiệp đã thương ba con mãnh hổ cùng một lúc, nàng vốn dĩ là con người háo thắng, bèn nổi tính cao hứng vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh nhau vào hai con mãnh hổ còn lại...

Bàn về chưởng lực, mỗi khi muốn giở thế công, trong người phải đầy đủ nội chấn ngưng mới dám đưa ra song chưởng, nếu miễn cưỡng can thì song chưởng chẳng có tí gì kinh phong nào.

Lúc đầu Nhan Như Ngọc đã vận dụng hết nội lực đẩy ra hai chưởng, bây giờ lại vùng chưởng đánh nữa, thử hỏi nội lực lấy đâu ra để tạo luồng kinh phong.

Đành rằng, chưởng lực không có chân ngưng cũng có thể quật ngã chống cheo, đá cầu hay những loài tầm thường nghe gió động là chạy cong đuôi, riêng về mấy con mãnh hổ của Thiết Huyết Bảo nuôi dưỡng lại khác hơn. Chúng được chăm nom và cho ăn thuốc từ nhỏ, lớn lên lại tập mãnh hơn đồng loại.

Vì thế hai đạo chưởng phong của Nhan Như Ngọc không đủ quật chết hai con hổ điên, mà làm cho chúng hung hăng thêm cả hai con đều rống lên một lượt, một con phóng bên tả, một con phóng bên hữu, nhắm ngay mình Nhan Như Ngọc chồm tới.

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp muốn ra tay giết nốt hai con hổ còn lại, nhưng thấy vẻ mặt Nhan Như Ngọc hiu hiu tự đắc, lại không cầu cứu nên chàng nghiêng rằng, vận nội lực hờm sẵn song chưởng đợi Nhan Như Ngọc lâm nguy mới ra tay giải cứu.

Không ngờ, tâm thần quá căng thẳng, công lực lại chẳng chiều theo sự điều khiển của mình.

Nhan Như Ngọc giận xám mặt thét lên vang trời, nàng vận dụng hết sức bình sanh đẩy ra một chưởng đánh vào con mãnh hổ bên tay phải. Công lực của nàng khá dồi dào. Nên ngọn chưởng này đẩy bật con mãnh hổ văng ra xa bảy, tám thước kêu rống lên dậy cả núi rừng...

Khổ thay, con hổ bên trái, thừa cơ phóng mạnh vào người nàng nhanh hơn tia chớp ngang

trời...

Nhan Như Ngọc kêu lên tuyệt vọng:

- “Mạng ta chắc hưu hĩ rồi!”

Một ý niệm sinh tồn lóe lên, khiến nàng quên đi sợ hãi nhảy trái qua một bên né tránh, nhưng không còn kịp nữa.

- Nhan Như Ngọc!

Một tiếng “rú” hãi hùng vang lên, tuy Nhan Như Ngọc nhảy ra ngoài bảy thước, tránh cái vồ của con mãnh hổ, nhưng bả vai nàng cũng bị vút hồ tạt nhẹ, làm mãnh hổ xiêm trắng bị rách một lỗ khá to, máu tuôn ra ướt cả vạt áo trắng tinh.

Cừ Thiên Hiệp lại hét to:

- Coi chừng!

Vừa nói dứt, thân mình chàng đã bay bổng lên cao, chẳng đợi đáp xuống, hai chân chàng co rúm lại nhắm ngay đầu con mãnh hổ đá xuống thật mạnh, bằng cước bộ “Ngũ mai”. Bỗng nhiên... một tiếng “Bốp” nổi lên khô khan, máu huyết văng ra tung tóe, cái đầu mãnh hổ bị cái đá của Cừ Thiên Hiệp bẻ văng óc, thân mình hổ ngã xuống đất chết ngay.

Cừ Thiên Hiệp diệt chết con mãnh hổ, song con giận vẫn chưa tiêu, chàng xê mình về hướng Nhan Như Ngọc, thấy con mãnh hổ bên phải, lúc nãy bị Nhan Như Ngọc quật một chưởng đã sợ thất thần, bây giờ nó cong đuôi chạy vòng quanh kêu rống không dứt, chẳng dám giở thế công...

Cừ Thiên Hiệp quay nhanh “Trúc kiếm” rún bay vọt lên cao, tạo ra đạo kim quang chiếu óng ánh, đột nhiên kiếm phong chớp động, nhằm ngay mãnh hổ xả xuống một nhát nhanh như chớp.

- Phập!

Một tiếng “phập” nổi lên khô khan, xuyên qua cổ con mãnh hổ, tiêu phăng cái đầu to tướng, hất bổng lên cao, máu huyết phun ra có vòi như suối đổ, thân hình to như trâu lăn cuộn cuộn trên mặt đất mấy vòng sau cùng giấy đàn đạch chết ngay...

Cừ Thiên Hiệp nỗ lực giết một lúc năm con mãnh hổ, hào khí bốc lên đỏ hồng cả mặt, vội nhìn ra ngoài màn lưới sắt lại không thấy động tịnh gì cả, lắng tai nghe ngóng vẫn không nghe tiếng động nhỏ nào; chàng tưởng tượng có lẽ giờ này những người trong Thiết Huyết Bảo đi ẩn mặt cả rồi... chàng bèn quay sang Nhan Như Ngọc lớn tiếng bảo:

- Nhan cô nương... chúng ta đi chứ!

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp đã cứu mình thoát khỏi miệng cạp, dùng sức diệt năm hổ, vậy mà chính mình nghĩ quấy cho chàng, vì nghĩ như thế nên nàng thẹn đỏ mặt ấp úng hỏi lại:

- Chúng ta làm sao thoát:

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Phá rào mà ra chứ sao!

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn lên chót màn lưới sắt, từ dưới đất lên đến chót ước chừng

năm, sáu trượng cao, có nóc như mũ, sức người không tài nào chui nhảy qua được, nàng buồn bã nói:

- Không rõ giờ này Tiết lão tiên bối ở đâu?

Tại sao chẳng thấy điểm động tịnh nào cả?

Cừ Thiên Hiệp cau mày nói:

- Có lẽ Lão bị người ám hại cũng nên, chúng ta mau thoát khỏi nơi đây rồi sẽ liệu.

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ mảnh lưới sắt nói:

- Còn mảnh lưới...

Cừ Thiên Hiệp nói nhanh:

- Hãy theo ta:

Vừa nói dứt, chàng nhấc mình lên cao, đưa lưới “Khô trúc thánh kiếm” rọc một khoảnh lưới phía bên đầu.

- Toẹt, toẹt!

Hai tiếng nổi lên xé lụa, mảnh lưới sắt bị ngọn “Trúc kiếm” rọc rách như cắt giấy chàng rọc một lỗ rộng trên ba thước vừa đủ một người chui ra.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng mừng rỡ, vội hạ xuống bên Nhan Như Ngọc... vui vẻ bảo:

Nhan cô nương... chúng ta ra....

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nhiên những tám lưới sắt phát lên tiếng kêu:

- Keng! Keng! Cách... cách!

Một trận âm thanh kỳ bí nổi lên, nhiều đóm lửa đỏ bay xẹt loạn trên bức mảnh lưới sắt.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên: “Ái da” kinh sợ, vội mọp người xuống đất.

Ngay lúc đó, một tiếng “Ầm” nổi lên dậy đất, trong chớp mắt chỗ mảnh lưới chàng vừa cắt hiện lên vô số tia sáng, mỗi đóm lửa bằng mắt mèo chiếu xanh biếc.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy ánh lửa tỏa trên mảnh lưới, bèn kêu lên hoảng hốt:

- Nguy mất...chỉ sợ...

Lời nói chưa dứt, thì lồm lửa cháy độ ba, bốn thước vuông, bỗng lan rộng ra cả trượng, thật là quái dị, lửa cháy hực quanh bức lưới sắt song ngọn lửa to chi bằng mắt mèo cháy thành màu xanh biêng biếc, cùng với mùi hôi khét lẹt lạ lùng, thế lửa càng lúc càng to, bốc cháy từ một trượng lần qua hai ba, bốn, năm trượng, vuông xung quanh mảnh lưới nhìn đâu đâu cũng thấy màu lửa xanh biếc... dưới ánh trắng mờ, đêm dày gió nổi phát ra âm điệu vi vu, đóm lửa mắt mèo chớp nhoáng cháy lan tràn trong khoảnh khắc mảnh lưới sắt bốc cháy toàn diện như biển lửa, vây khốn hai người vào giữa, thế lửa phừng phừng, càng bốc lên cao ngùn ngụt.

Nhan Như Ngọc tay chân run lên bần bật, hốt hoảng kêu lên:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Cừu Thiên Hiệp khẽ chớp nhanh đôi mày kiếm, ngọn :”Khô trúc kiếm”, dốc thẳng ra trước ngực cao giọng nói:

- Chạy... chúng ta mau ra khỏi đây!

Vừa nói dứt, tay tả vươn ra ôm ngang hông Nhan Như Ngọc, tay hữu huy động “Khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn đạo kim quang hực hờ, cất tiếng báo to:

- Vùng lên!

... Thân chàng như con chim ưng, nương mình dưới lưỡi khô trúc thánh kiếm, vượt biển lửa chui ra ngoài....

Nhan Như Ngọc đành chịu Cừu Thiên Hiệp kéo đi như đứa trẻ lên ba bấy giờ, chung quanh màn lưới lửa bốc lên cao hàng ba, bốn trượng, do đó không tìm được phương hướng thoát thân.

Cừu Thiên Hiệp xem thường sự hiểm nguy, một mặt chạy như tên, một mặt lay động thánh kiếm như gió bão mở đường, lạ thay cho đạo kiếm phong, ánh kim quang lóe đến đâu, thì những đóm lửa xanh xanh như mắt mèo, vệt hằn ra hai bên, gây ra tiếng gió “khè khè” cực lớn.

Bấy giờ, đang ở trong biển lửa, Cừu Thiên Hiệp đâu còn tâm trí nào để quan sát tỉ mỉ chuyện kỳ lạ này, chỉ có cách múa thật nhanh “Trúc kiếm để mở đường” chạy nhanh ra ngoài... hướng này chính là mặt tiền của Tòa đại sảnh.

Bỗng nhiên... phía sau lưng có tiếng rú lên:

- Ái dà!

Nhan Như Ngọc không may bị lọt khỏi vòng tay Cừu Thiên Hiệp, lùi ra sau lưng hai bước, không tài nào tiến theo Cừu Thiên Hiệp bước ra ngoài vòng lửa được, nàng chỉ kịp rú lên một tiếng thất thanh rồi nín bặt, thân mình bị lọt trở vào trong biển lửa.

Cừu Thiên Hiệp đã đánh rơi Nhan Như Ngọc, bèn buột miệng kêu lên thất thanh:

- Nhan cô nương đâu... Nhan cô nương đâu...?

Nhan Như Ngọc đứng giữa biển lửa càng lúc càng lùi vào trong, tuy bên tai nàng nghe lồng lộng tiếng kêu của Cừu Thiên Hiệp, nhưng khói nồng bay lên mù mịt, chạy vào mũi miệng nàng ho lên sặc sụa không lên tiếng trả lời được.

Cừu Thiên Hiệp gào lên mấy lượt, vẫn không nghe Nhan Như Ngọc hồi đáp, khiến lòng chàng hồi hộp lo sợ, vội lái động “Thánh kiếm” toan xông vào biển lửa lần nữa để cứu nàng.

Bỗng nhiên... một bóng người cao lớn từ phía ngoài Thiết Huyết Bảo bay vút đến trước và hạ xuống mặt chàng.

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng mừng rỡ, vì kẻ lạ chính là Cái thể Ma Quân... chàng nhìn thấy... Cái thể Ma quân toàn đồ ỏi màu huyết tươi, thần sắc bại hoại. Mặt mày giận dữ. Sát khí đằng đằng, lao lượn ngang qua biển lửa đáp xuống trước mặt.

Cái thể Ma quân giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Cừu Thiên Hiệp quát ầm lên:

-Nhan phó giáo chủ! Nhan cô nương đâu? Cừu Thiên Hiệp nóng lòng lại muốn cứu Nhan Như

Ngọc, bèn nhanh miệng đáp xuôi:

- Nhan cô nương kẹt trong biển lửa:

Cái thể Ma Quân qua thất sắc, rùn người xuống thấp, đẩy ra song chương đánh mạnh vào người Cửu Thiên Hiệp, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử! Ta sẽ diệt ngươi!

HỒI THỨ NĂM MƯỜI LĂM

Giữa Thiết Huyết Bảo

giận chém hồ yêu

Cừu Thiên Hiệp cả kinh vội nhún mình nhảy vọt lên cao mấy thước, tránh thoát luồng kinh phong lợi hại của Cái thể Ma quân.

- Bùng! Một tiếng nổ long trời, đạo kinh phong đánh trợt Cừu Thiên Hiệp, bay chạm vào màn lưới, bốc cuộn ngọn lửa hồng văng ra tứ tán, tro bụi khói nồng bị ngọn gió quyen lên cao, tủa ra như bức màn sương mờ, hơi cay của ngọn khói nồng xông vào mũi, mắt khiến mọi người hít vào phải ho lên sặc sụa, chảy nước mắt nước mũi.

Cái thể Ma quân đánh rơi một chương vào khoảng không, cơn giận càng tăng lên mãnh liệt, lão đưa tay điểm vào mặt Cừu Thiên Hiệp mắng to:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác, lương tâm của ngươi độc hại vô chừng, để ta cứu Nhan cô nương ra rồi sẽ thanh toán ngươi sau!

Vừa nói dứt, lão chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp hồi đáp, mà nhún mình bay vọt vào biển lửa, bằng chiêu thế “Lạc nhận xuyên dương” trông vô cùng đẹp mắt...

Cừu Thiên Hiệp toan lên tiếng ngăn dứt Cái thể Ma quân, song chẳng còn kịp nữa, nên buột miệng kêu:

- Ối!

Cái thể Ma quân lòng lộn trong hỏa trận, lão cất tiếng hú liên hồi, khoảnh khắc sau một bóng người bay vọt lên không, trông tương tự như canh đại bàng lửa, từ hai trượng cao ngất bay sà xuống bọc thêm đại sảnh.

Sau khi đứng yên trên bậc thềm, cái thể ma quân lòng lộn như gấu điên, hai tay phải đập các đóm lửa cháy xém cả y phục, luôn cả tóc râu đều cháy rụi, nhìn thân hình lão xơ xác một cách thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp cố nín cười bẻ ruột, vội bước tới nghiêm giọng hỏi:

- Lão... ư... ! có sao không?

Cái thể Ma quân vừa hồ thẹn vừa giận, lão rùn bộ đẩy ra song chương, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Tiểu tử, Lão phu sẽ liều mạng diệt ngươi!

Sự việc xảy ra bất thành lình, khiến Cừu Thiên Hiệp không kịp nghĩ suy hay phòng bị, chỉ còn cách tự vệ là cử song chương ra tiếp:

- Bùng!

Một tiếng nổ lên, hai chương giao nhau cực mạnh, quyen thành cơn gió lốc quét mạnh trước thềm đại sảnh, náo trảng kỷ, án hoa, bình phong cổ trướng luôn cả bình sứ, chậu hoa thi nhau đổ ầm ầm, bể nát văng ra tứ hướng.

Cái thể Ma quân bị luồng qui chương hất lùi vào góc tường, lão gương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp như chực ăn tươi nuốt sống chàng, lão rống lên “bào hao” như hổ đói:

- Cừ Thiên Hiệp, hãy tiếp ta thêm một chương!

Cừ Thiên Hiệp khoát tay lia lịa, một mặt vận công phòng một mặt cao giọng nói như hét:

- Ngươi đã quên rồi ư! Chúng ta đến đây cùng một mục đích!

Cái thể Ma quân nghe nói, vội buông thông hai tay, dịu giọng hỏi nhanh:

- Tiểu tử, người có gặp ái nữ của ta không?

Cừ Thiên Hiệp gập mặt, nhưng chắc là lệnh ái đang ở tại Bảo....

- Lời nói chưa dứt, hốt nhiên phía sau đại sảnh vang lên một chuỗi cười như điên dại, giọng cười âm trầm khủng khiếp như lũ ma trôi rên xiết giữa từng địa ngục, âm thanh, dài đặc không thôi.

Cái thể Ma quân cau đôi mày trụi cả lông vẻ ngạc nhiên hiện đầy trên gương mặt đầy màu tro.

Cừ Thiên Hiệp với nét mặt kinh ngạc, đứng ngơ ngác như gà trống mất đàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay nhanh ra sau lưng một lượt, lại nghe nhiều tiếng chân dẫm lên sỏi đá sần sật, chợt thấy, từ bên hong đại sảnh đi ra. Thiết Huyết Bảo chúa Bàn giang phúc vũ Tiền Quân đi đầu, phía sau lưng là đoàn hộ vệ gồm mười mấy tên cao thủ.

Tiền Quân, vừa trông thấy Cái thể Ma quân, tiếng cười khá ó vọt nín bật, gương mặt già nua bỗng trở nên nghiêm nghị lạ, bằng giọng nói hùng trầm bảo:

- Tiết huynh! Chẳng mấy thuở Rồng viếng nhà tôm! Tiền mỗ sắp đi mời Tiết huynh đây... thực không ngờ ngọn gió lành đưa Tiết huynh đến trước.. ha... ha! Vận hạnh vận hạnh!

Nguyên Cái thể Ma quân và Tiền Quân là hai bậc lão bối cao thủ của Hắc đạo, thường qua lại với nhau.

Bây giờ Cái thể Ma quân có cảm giác là chính mình quá vô lễ, không giữ quy giới giang hồ, xâm phạm Thiết Huyết Bảo một cách mờ ám, vì nghĩ thế Cái thể Ma quân vội vòng tay thi lễ nói:

- Tiền Quân... Cừ mỗ xâm phạm Quý Bảo vô lý, xin Tiền huynh thứ lỗi!

- Tiền Quân khoát tay cười hềnh hếch nói:

- Tiết huynh nói chi những lời này! chúng ta đều là người nhà cả... lại là...

Nói đến đây, đột nhiên, lão nhìn ngoảnh mặt ra sau lưng, đưa tay vẫy gọi Thiếu Bảo Chúa “Tiền Phật tăng” bảo to:

- Phật nhi! Lại đây ra mắt Tiết thể bá!

Thiếu Bảo Chúa Tiền Phật Tăng.. “da” to một tiếng, lát nhẹ cái đầu bóng như quả cam, bước tới trước mặt Cái thể Ma quân vòng tay nói:

- Tiểu tể xin ra mắt nhạc phụ!

Cái thể Ma quân nghe qua sừng sốt, lão ngạc nhiên thối lui ra hai bước, run giọng hỏi lại:

- Nhạc phụ! Người nói gì lạ thế?

Bằng vân phúc Tiền Quân mỉm cười đắc ý đôi mắt ba góc chiếu ra tia hân hoan đến tận tận, bằng giọng nói trầm trầm:

- Tiểu nhi hằng ái mộ lệnh ái, nó tương tư ao ước ngày đêm, may nhờ Ngũ diệu đạo cô lo giúp đỡ đưa lệnh ái về đây, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc giờ huỳnh đạo...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tối tăm mặt, một sự chua chát trào dâng lên tận cổ, nhưng Cái thể Ma quân có mặt tại trường, lão là phụ thân của Tiết Lệ Hồng mọi việc đều do lão giữ phần chủ động, do đó... chàng muốn thét to lên, lại kịp dừng lại.

Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng nghe qua như sét đánh ngang đầu, mặt mày rần rần, bằng giọng nói trầm trầm như hỏi to:

- Ai đứng ra chủ trương việc này?

Nói xong, mặt mày tái mặt, chân tay run lên bần bật, lão giương đôi mắt tròn xoe, chiếu ra những tia nhìn khiếp đảm.

Tiền Quân cười hề hề, bằng giọng âm trầm đáp:

- Chuyện trăm năm của con, cái lẽ tự nhiên do chúng nó chủ trương! Lão ca ca...

Cái thể Ma quân chẳng đợi nói dứt, vội bước xấn tới trước, quắc mắt hỏi:

- Lệ nhi ở tại đâu?

Thiếu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng tay rời cái đầu nhẫn thín, xê mình tới trước cười hi hi đáp:

- Hiện ở trong phòng!

Cái thể Ma quân ghen ngào, lão giương đôi mắt nhìn Thiếu Bảo Chúa gần rách khóe, nhưng lão chưa kịp biết xử trí thế nào cho vẹn. Chỉ vì lão không rõ tâm sự của con gái ra sao, hai là sợ “gạo sống đã thổi thành cơm” thì còn mặt mũi nào nữa, và lại chuyện hậu nhục của con cái là một điều rất quan trọng “cốt nhục tình thâm”, lão uất ghen chẳng biết làm cách nào cho tròn vẹn, do đó lão thần thờ bảo nhỏ:

- Ừa! Hãy đưa Tiết nhi đến gặp ta!

Tiền Quân nghe qua, cau mày bằng giọng nói âm trầm bảo:

- Đêm nay gặp giờ huỳnh đạo lương thần, sợ có điều bất tiện dù sao sáng sớm chúng nó cũng đến bái kiến, lão ca ca kia mà!

Lão vừa nói dứt, bỗng nhiên một tiếng “vút” nổi lên nhẹ một bóng người từ trong hỏa trận, lura sập tăn. Chạy vọt ra, mình mẩy cháy loang lỗ cả y phục, người này đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân nói như thét:

- Câm mồm! Các người chớ bày trò biến trá... chính các người giương bẫy, vò mồi. Lão tiên bối không nên tin lời ma tiếng quỷ của bọn chúng? Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy người này chẳng ai khác hơn, mà là Nhan Như Ngọc, bèn xê mình đến bên nàng hỏi khê:

- Nhan cô nương vì sao...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ cấp bách, ngắt lời nói:

- Trước lo cứu Tiết Lệ Hồng, rồi sẽ nói chuyện sau!

Bấy giờ. Cái thể Ma quân nóng lòng như lửa đốt sốt dạ như kim châm, trợn mắt nhìn Tiền Quân gắt to:

- Người gọi Lệ nhi ra gặp mặt ta!

Tiền Quân cười hề hề, trầm giọng nói:

- Dễ dàng, nhưng cô bé ở trên lầu hậu Bảo chúng ta cùng đi đến gặp lệnh ái!

Nói dứt, lão tung mình nhảy vọt ra cửa song đại sảnh, mau như tên bay, thể tựa luồng khói nhẹ thoát qua, tiếp theo đây là trên mười tên cao thủ hộ vệ, tất cả đều trở thuật khinh công chạy lên cao, xong ngoáy cổ lại nói lớn:

- Nhan phụ! Tiểu tể xin đi trước một bước!

Vì tình “Cha con nghĩa nặng” nên Cái thể Ma quân không dám chậm trễ, nhún mình nhảy vọt lên cao đuổi theo như bóng với hình.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Lúc người ở phía sau hậu bảo, lại không nhận thấy tin tức gì của Tiết cô nương ư?

Cừ Thiên Hiệp sượng đỏ mặt, lắc đầu không đáp.

Nhan Như Ngọc nghiêm mặt bảo:

- Việc này bên trong có ẩn âm mưu chúng ta nên đề phòng cẩn thận.

Nói dứt, nàng nhắc mình vọt ra cửa song đuổi theo Cái thể Ma quân.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo mấy bóng người đi mất dạng, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm tủi hận chua chát, chỉ vì: “Tiết Lệ Hồng” là một trang quốc sắc thiên hương, tuy chẳng liệt vào hàng Quận chúa Công nương, chứ cũng xứng đáng là một tiểu thư đài cát, ví như cuộc hôn nhân của nàng thành tựu, một cô gái thủy mị đài trang mà kết hôn với gã trọc đầu hoà thượng “Tiền Phật Tăng Thiệu Bảo Chứa” thì chẳng khác nào chiếc bông hoa lài cắm bãi cứt trâu”.

Chàng đang cúi đầu nghĩ ngợi.

Đột nhiên, một giọng nói oanh oanh hét to:

- Huý! Người đang nghĩ ngợi gì thế, nghĩ gì mà say sưa đến độ thất thần vậy! Nguyên Nhan Như Ngọc chạy ra khỏi cửa song độ mười bước không thấy Cừ Thiên Hiệp đuổi theo bèn quay trở lại, đứng bên ngoài thò đầu vào cửa song kêu lên như thế... nàng giương lên đôi mắt long lanh nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn lưu luyến cảm tình.

Cừ Thiên Hiệp nghe gọi ngược mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc ... ngạc nhiên nói:

- Hừ! Ta đây à...

Chàng lại mỉm cười đau khổ, không biết phải nói thế nào cho ổn, bất giác nghiêng mình phóng vọt ra song cửa!

Hai người bèn trở thuật khinh công, kẻ vai nhau đi lần ra sau hậu bảo, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Trước mắt họ là tòa lầu cao đồ sộ, vô số bóng người vây phủ tòa lầu đài, mỗi người đều cầm trên tay đủ loại binh khí, khí thế hùng hăng, dường như muốn phô trương thanh thế trước một số cường cừ đại địch, tình thế thực vô cùng căng thẳng.

“Bằng vân phúc vũ” Tiền Quân mỉm cười ma quái, đưa mắt nhìn Cái thể Ma quân dịu giọng bảo:

- Tiết huynh! Lệnh ái đang ngự tại phòng của tầng lầu năm, Tiết huynh có trông thấy chẳng?

Cái thể Ma quân nghe qua nheo mắt nhìn lên lầu, song chẳng thấy gì cả, bèn trầm giọng nói:

- Tại sao không bảo Lệ nhi xuống gặp ta!

Bảo chúa Tiền Quân cười hề hề, bèn giờ giọng nghiêm trang nói:

- Âm Dương tiên sinh xư quẻ chọn ngày, giờ huỳnh đạo, lại bảo đêm nay sao “hư” nằm trong cung thần hậu... cô dâu phải ở yên trong phòng hoa chúc, không được gặp mặt thân nhơn!

Cái thể Ma quân trợn mắt quát to:

- Thầy bói mà vô lý thế!

Tiền Quân vờ nghiêm sắc mặt trầm giọng:

- Ấy chết! Âm dương tiên sinh là bậc vị bực tiên tri xư quẻ và đoán việc như thần... ta đâu dám cãi!

Nhan Như Ngọc cau mày gắt:

- Láo! Làm gì có chuyện như thế?

Cừ Thiên Hiệp lúc bấy giờ, quả tim nhip mạnh, chàng nhích động đôi vai xê mình bước đến ngang Cái thể Ma quân, đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân quát to như sấm:

- Đừng giờ giọng khoác láo, mau mời Tiết cô nương xuống đây, nếu không thì.....

Tiền Quân trợn mắt nạt to:

- Hay cho Tiểu tử cuồng vọng lại đây... ta đưa xuống cho !

Tiếp theo đấy, lão giờ tay áo rộng phát mạnh... bốn tên đại hán cao thủ hô lên một tiếng, túa ra bao vây Cừ Thiên Hiệp vào giữa, trào, bỗng, kiếm thương đưa nhau kích mạnh.

Cừ Thiên Hiệp khí giận xung thiên, sát khí nổi hình trên gương mặt, tay hữu giờ cao vận bảy thành công lực đẩy ra một chuồng, quét mạnh vào bốn tên đại hán, đồng thời hét lên to:

- Cả gan thực! Các ngươi đã hết số!

Vì cơn giận đến cùng tột, nên xuất thủ nhanh không thể tả, kinh phong quặng lên như vũ bão kích mạnh vào bốn tên đại hán đang chờ tới.

- Bùng!

Một tiếng nổ rền trời, đạo kinh phong quét vào bốn tên đại hán, khiến chúng kêu lên thảm liệt thân mình như con vạ, quay tròn và bay tít ra xa ba, bốn trượng, tất cả đều run lên bần bật chực té ngã.

Cừ Thiên Hiệp, cử chương đẩy lùi bốn tên đại hán, đột nhiên nhích động đôi vai, thân mình rùn xuống thấy uốn cong như vành cung, bật ngược lên không trung, thẳng hướng bay vọt lên lầu, lại buột miệng kêu to:

- Ta lên lầu đưa Tiết cô nương xuống...

Cùng lúc đó, một giọng nói oang oang vang lên:

- Dừng lại ngay – Tiểu tử!

Thiếu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng vừa hét dứt, thân mình nửa tụt nửa tăng của gã, vọt bay vọt lên cao, giữa khoảng không gã rút ngay ngọn đao truy thủ, nhắm vào mình Cừ Thiên Hiệp thẳng cánh đâm tới.

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp đang ở giữa khoảng không hai chân hồng mặt đất, muốn né tránh ngọn truy thủ đâm tới, một là phải đáp ngay xuống đất, hoặc bay nghiêng qua một bên né tránh.

Ai ngờ, Cừ Thiên Hiệp không sử dụng hai lối kể trên, chỉ vì công lực của chàng quá độc đáo, đã không né tránh, lại chẳng hạ mình xuống đất, mà đôi chân quạt vào không khí, thi triển môn “Thiết thọ” thần công, sử dụng Lôi hành Cửu chuyển, chân tả nhắm ngay chuôi truy thủ đã mạnh, chân hữu nhắm cái đầu tròn của Thiết Bảo Chúa đập thực mau, cả hai thế hùng trầm lợi hại.

Chiêu thế đưa ra bất thành linh, đừng nói Thiếu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng sợ toát mồ hôi hột, luôn cả mọi người đứng dưới tràng, không hẹn mà đồng kêu lên thất thanh.

Thiếu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng mới đưa ra chiêu thế đầu tay, đã địch kịch một lần hai chỗ, chỉ còn cách lựa né mà tránh, cho nên thân mình gã ngã nghiêng một bên, cố tránh cái đập thần tốc vào đầu... vì thế, bàn tay hữu nắm chặt chuôi đao truy thủ không tránh kịp cái đá Ngũ mai của Cừ Thiên Hiệp.

- Ái da!

Hắn kêu lên đau đớn, cổ tay hữu như bị cái búa tạ đập vào đau buốt tới tim gan, ngọn đao truy thủ thoát khỏi tay văng ra xa, luôn cả thân mình của hắn cũng ngã nhào xuống đất.

Cừ Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, mà thuận theo đà xung lên cao ba trượng, đến tầng lầu thứ ba, chàng giơ tay bám chặt song cửa đứng ngay trên mái hiên lầu.

Khi vừa đứng vững quan sát, Cừ Thiên Hiệp lại tung mình nhảy vọt lên không, nhắm ngay cửa sổ, lầu năm phi thân tới.

Bỗng nhiên... một làn khói từ trên lầu năm đổ xuống, nương theo chiều gió thổi mạnh, trong ngọn gió phảng phất một mùi hương huyền diệu.

Cừ Thiên Hiệp bỗng nhiên thất sắc kêu to:

- Nguy mất!

Vừa kêu dứt, chàng bậm môi nín thở, từ khoảng giữa lầu năm buông mình rơi xuống đất như

hòn đá nặng, đồng thời buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương mau lên! Chỉ có cô nương mới lên được lầu năm... Vì Ngũ diệu yêu hồ đang ở trên đó... cô ả đã tung ra Hắc sơn độc phách... rất...

Ngũ diệu yêu hồ lại thò đầu ra cửa song cười sắc súa, vừa giờ giọng yêu ma nói:

- Ha...ha! Ngươi lên đây! ... hãy lên đây...!

Nhan Như Ngọc nghe qua, cả giận hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho yêu hồ! Bản cô nương sẽ đến tìm ngươi!

Vừa nói dứt đôi bờ vai thon nhỏ chớp động, cứ thế phi thân của nàng... nhìn kỹ là Bảo chúa Tiền quân.

Bàng vân phúc vũ Tiền quân phá lên cười lạnh lạnh, cất giọng nặng trâm nói:

- Ngũ diệu đạo cô là bà mai của con ta, lại là người của Thiết Huyết Bảo, không ai được đá động đến nàng, nếu muốn gì thì phải hỏi lại ta...!

Nhan Như Ngọc vừa giờ thuật khinh công bị người cản trở, trong dạ lấy làm buồn, bấy giờ lại nghe Tiền quân giờ giọng can thiệp, làm nàng nổi nóng thét lên lạnh lạnh:

- Hay nhỉ! Ta không ngờ Thiết Huyết Bảo, có nhiều nhơn vật hi hữu như thế, trai thì tựa Tru Bát Giới, gái như Hồ ly Tinh, tài nghệ của các ngươi bản phó giáo chủ đã lãnh giáo qua, nào là quỷ kế đa đoan, thâm phóng hỏa đốt người, các người còn bao nhiêu môn pháp tuyệt học hãy đưa ra hết đây... Bản phó giáo chủ xin lãnh giáo!

Tiền Quân nghe qua xám mặt, đôi mày bạc khê run lên liên hồi bằng giọng giận dữ quát to:

- Ngạnh đầu, chó lớn lối, hãy tiếp chiêu!

Lời dứt chiêu buông, song chương đẩy nhẹ ra hai đạo kinh phong đánh mạnh vào các ngôi đại huyệt của Nhan Như Ngọc, thế mạnh và nhanh vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp vội nhích mình đến trước nói:

- Hãy để ta tiếp lão ấy!

Vừa nói dứt, chàng cử ngay song chương phát mạnh vào luồng kinh lực Tiền Quân, hóa giải ngay tức khắc, đồng thời quay sang Nhan Như Ngọc nói mau:

- Nhan cô nương... mau lên lầu cứu người!

Bỗng nhiên... Thiếu Bảo Chúa Tiền Phật Tăng bước tới trước đám cao thủ hét thực to:

- Tất cả các người! không được để ai bước vào lầu nửa bước!

Tiếp theo đây nhiều tiếng “văng dạ” vang lên rôi rít, trên mười mấy tên cao thủ đồng tuốt nhanh binh khí, chúng hét to một tiếng, đổ ra bao vây Nhan Như Ngọc vào giữa, nào guom, đao câu, bổng, thi nhau công tới tấp, tình thế là nguy hiểm muôn phần.

Người thường nói “Cọc mạnh khó chống bầy hồ” một người khó thắng bốn tay.

Nhan Như Ngọc không nao núng, tay hữu tuốt thanh trường kiếm, tả đâm hữu kích, tiến tới lui sau thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng bảy giờ nàng đã mất cơ hội tiến lên lâu.

Cái thể Ma quân trông thấy, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hai bàn tay tựa cánh quạt, phát ra song chương, đồng thời nhún mình nhảy vào vòng chiến.

Nhan Như Ngọc thoáng vui, một mặt lay động trường kiếm công đích, một mặt tiến lại một bên Cái thể Ma quân, bằng giọng nói nhỏ.

- Tiết tiên bối! Tiên bối hãy thay tôi mà điều động trận thế, để tôi lên lâu cứu Tiết cô nương!

Cái thể Ma quân biết rõ Ngũ diệu yêu hồ có chiếc phách lợi hại “Tồn ngưon đâm độc phách”, tất cả bọn mây râu đều bó tay không chống lại được, nhân nghe Nhan Như Ngọc nói lão vui vẻ đáp lời:

- Lão phu xin tạ ơn trước!

Vừa nói dứt, lão đưa đôi bàn tay hộ pháp đẩy mạnh ra song chương, hướng vào mười mấy tên cao thủ, chiêu thế cực kỳ lợi hại, hung mãnh dị thường.

Mười mấy tên cao thủ Thiết Huyết Bảo, há cựa dương lại “Cái thể thập bát chương” là môn tuyệt học, giúp Ma quân nổi tiếng mười năm về trước, dù cho chúng có kêu lên một tiếng cũng không né tránh kịp, nếu bị ngọn chương quạt nhằm, ít nhất cũng văng óc bẻ sọ, hoặc thân thể đập nát.

Tiên Quân nhìn thấy Ma Quân xuất thủ, vội buột miệng kêu to:

- Tiết huynh! ... lệnh ái... Á!

Cừ Thiên Hiệp lại không muốn nhiều lời, tả thủ lay động một chương kích nhanh vào Tiên Quân, một chiêu thế xuất kỳ bất ý bức lui Bảo Chúa văng ra bốn bước.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc thừa cơ, rún mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, thuận đà nàng nhảy xẹt vào cửa song lầu. Bởi nàng là gái nên tâm tư rất cẩn thận, lần thứ hai này không như lần trước xuyên song cửa đi từ tầng này đến tầng khác, mà nàng lẩn nhanh vào trong, cố tránh tai mắt bọn thủ hạ ngồi đứng dưới chân lầu trông thấy, nhiên hậu, nàng dò theo đường thang mà chạy thẳng lên từng trên.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế chếp miệng tiếc rẻ:

- Ta khờ thật.

Thiếu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng không vì tay bị thương ê ẩm mà bỏ cuộc, nên hấn nhún mình nhảy vọt đến cửa chính chạy tuốt vào trong lầu, nhưng đã chậm hơn người mấy bước.

Cái thể Ma quân sử dụng những chiêu “Cái thể thập bát chương” phẩy mau, phát mạnh, bức mười mấy tên cao thủ thờ hồng học, kêu la vang trời chúng chạy vòng tròn quanh mình Cái thể Ma quân, tuy chúng sợ đến mất mặt tán thần, nhưng chưa được lệnh bảo “ngưng chiến” của Bảo Chúa hay Thiếu Bảo Chúa, nên chúng không dám tự động rút lui, mà chỉ nghiêng rằng trốn mất chạy loanh quanh, chứ không đánh đổ một chiêu thế nào cả.

Kết cục, chỉ có Cừ Thiên Hiệp và Tiên Quân chiến với nhau thực sự, họ quyết liều mạng mà ra những chiêu thức vô cùng khốc liệt.

Cừ Thiên Hiệp hận căm, Thiết Huyết Bảo đã nhốt trong lưới còn phóng hỏa thiêu, thêm vào đấy, là câu chuyện Cừ đại Hiệp năm xưa bị khốn tại Thiết Huyết Bảo, do đó, chàng căm hận Tiên Quân thấu xương, tuy mỗi chiêu không là chí mạng, nhưng biến hóa muôn phần kỳ ác.

Hiền Quân chỉ hận Cừ Thiên Hiệp nhúng tay vào chuyện riêng của lão, và lại lão nhận xét chính mình kém hơn Cừ Thiên Hiệp và sợ mất danh dự trước gia môn thù hạ, cho nên lão tận dụng hết toàn lực đưa ra những đòn chí mạng dù phải mất một mắt một còn.

Hai người đánh vùi vớ nhau, thật là khó phân ai cao hạ.

Bỗng nhiên... một tiếng kêu quái dị từ trên nóc lầu vang vọng xuống, tiếp theo đấy một bóng người trên tầng thứ năm rơi xuống, hai tay chới vớ, hai chân giẫy dụa, tựa hồ như một người bị té lầu, chứ không phải kẻ cao thủ võ lâm, bóng người hạ xuống rất nhanh như hòn đá nặng.

Cừ Thiên Hiệp và Cái thể Ma quân đồng kêu lên; “kinh ngạc” cả hai tung mình đến chỗ bóng đen đang lao mình xuống vùn vụt.

Tiếp theo đấy, từ song cửa lầu năm lại phóng ra hai bóng người, hai người này khinh công khá cao, còn lơ lửng giữa khoảng không mà họ cất tiếng hét vang trời.

Cùng lúc đó, thân pháp của Cừ Thiên Hiệp linh hoạt lạ thường, thoát một cái chớp mắt đã đến ngay bóng đen, hai tay đưa ra đỡ lấy thân mình người lạ, vừa bao gọn vào lòng, chàng chưa kịp xem mặt mũi kẻ lạ là ai, đột nhiên Bàng văn phúc Vũ Tiên Quân, đẩy ra một chiêu “Vân vũ vu sơn” tới độc hại, tỏa ra đạo kinh phong to như ngọn núi nhỏ kích mạnh vào người chàng.

Bấy giờ... Cừ Thiên Hiệp hai tay bện ôm người lạ, lại thêm thân mình chưa tới đất, phải chi Cái thể Ma quân đưa ra một chương hóa giải đạo kinh phong, hoặc tiếp lão Tiên Quân một chiêu, thì chàng hạ xuống đất rất nhẹ nhàng.

Chi vì Cái thể Ma quân có ác cảm với chàng buổi đầu, lại thêm hai người đều túa ra một lượt để cứu lấy một người, Cừ Thiên Hiệp lại hơn lão là cứu được trước, do đó sự ác cảm và ghen ghét càng tăng, khiến Cái thể Ma quân bịu môi “hừ” một tiếng nhún mình nhảy ra xa một trượng... bỏ mặc Cừ Thiên Hiệp và người lạ...

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Nguy mất!

Thân người giữa khoảng không lại đeo thêm một người, cái chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, bản năng sinh tồn vụt chỗi dậy, khiến chàng thi triển ngay chiêu “Yến thanh thập bát cước” thân mình uốn nhẹ, hai tay ôm chặt người lạ, nhào lộn bốn năm vòng như én lượn giữa cơn giông, ngọn quý chương của Tiên Quân đánh rơi xuống đất, cây mặt đất thành một luống dài quặng cát bụi bốc lên mịt mù cuốn phủ vào mình Cừ Thiên Hiệp và người lạ đầy cát bụi.

Ngay lúc đó, hai bóng người đuổi nhau từ lầu năm xuống, đã đứng yên trên mặt đất đối diện nhau.

Cái thể Ma quân vừa trông thấy, vội cất tiếng kêu to:

- Nhan cô nương, có trông thấy Lệ nhi không?

Nhan Như Ngọc mày ngài cong vút, tay vươn ngọc chương toan đánh vào kẻ đối diện, đồng thời run giọng đáp.

- Gã bị yêu hồ ném xuống lầu... Tiên bối không thấy ư?

Nói xong, nàng đẩy ra chiêu “Phân hoa chết hử” kích mạnh vào Ngũ diệu yêu hồ.

Cừ Thiên Hiệp vội ngay lưng đứng dậy, đưa mắt nhìn xem người nằm trong tay, chính là cô bé Tiết Lệ Hồng, quả tim bỗng đánh lên loạn đả, hai vai khẽ run lên, cổ buột miệng gọi to:

- Tiết cô nương!

Tiết Lệ Hồng đã trúng phải độc dược của Ngũ diệu yêu hồ thật, hai bên gò má đỏ au lên như say như dại, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, mờ mịt như người đau nặng, không hé miệng nói nửa lời.

Cái thế Ma quân nghe thấy vội nhảy bổ đến bên Cừ Thiên Hiệp vừa cất tiếng kêu thảng thốt:

- Lệ nhi! Lệ nhi con ...!

Cừ Thiên Hiệp thừa cơ trao lại thân mình diệu ngộ Tiết Lệ Hồng cho Cái thế Ma quân, lại buột miệng trách khéo:

- Suýt một chút ta và lệnh ái chết ngay, dưới ngọn chướng của Tiên lão quái!

Cái thế Ma quân đưa tay ra đỡ Tiết Lệ Hồng ôm gọn vào lòng, không nói Cừ Thiên Hiệp nửa lời.

Bàng vân phúc vũ Tiên Quân tức giận lồng lộn song chướng đề ngang vai, lại miệng mắng to:

- Bọn vô loại! Thiết Huyết Bảo là uồng Diêm la bước vào thì được, bước ra đừng hòng... các người ráng giữ mình!

Cừ Thiên Hiệp uất hận cắn gan quát to như sấm nổ:

- Hay lắm! Ta sẽ đấu với ngươi.... Một trận sanh tử!

Nói xong, tay hữu giờ thanh trúc kiếm, làn kim quang chớp nhoáng rực trời, chàng nhích mình bước tới song không tiến vào, Tiết Nam Hùng bước đến trước mặt “Bàn vân phúc vũ” Tiên Quân nặng giọng nói:

- Tiên lão huynh... món nợ này ta sẽ tính sau ngươi hãy nhớ đấy! Trong ba ngày nữa Tiết Nam Hùng sẽ đến tìm ngươi!

Nói dứt, lão nhích đông thân mình, ôm gọn Tiết Lệ Hồng vào vòng tay, rún mình nhảy vọt, nhắm ngay đường ra Thiết Huyết Bảo chạy như gió.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Cái thế Ma quân đối đãi với mình vô cùng bạc bẽo, đã không nói tiếng tạ ơn, cũng không để lời từ giã, khiến cõi lòng dâng lên sự chua chát bồi hồi, sẵn thanh “Kiếm trúc” trên tay chém mạnh một nhát vào không khí, vừa cau có nói:

- Chẳng biết phải trái gì cả! Ma quân thật là lão quái vật!

Nhan Như Ngọc mỉm cười, gương mặt trong ngần như bạch ngọc thoáng lên một tia mừng.... Đắc ý, nàng quay nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Nhân vật chánh đã đi rồi, chúng ta không nên gây thêm nhiều kiếp sát vô ích!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rất vừa ý, bèn mỉm cười nói nhanh:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Thiếu Bảo Chúa Tiên Phật Tăng rang nhẹ đôi vai toan cử chướng bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Các ngươi muốn đi ư ? đâu có dễ..

“Bằng vân phúc vũ” Tiền Quân là một lão gian manh cực cốt, mưu sĩ hơn người, lão nhận thấy tất cả chúng nhân trong Thiết Huyết Bảo, không một ai cản nổi Cừ Thiên Hiệp, vì thế, lão vội xê mình tới trước đưa tay chặn lời Tiền Phật Tăng không cho nói tiếp, đoạn quay sang chúng nhân quát to:

- Hãy nhường lối đi cho chúng!

Cừ Thiên Hiệp, nhếch môi cười nhạt nói :

- Hừ! Chi! ai cản nổi bước tiến của Cừ mỗ này ư?

Tiền Quân nghe qua mặt nám hóa hồng, mày ngâu dựng đứng, bằng giọng nói trầm lạnh như ma tên ngoài địa:

- Tiểu tử đừng cuồng! Đêm nay Thiết Huyết Bảo ta nhận bại, nhưng cái thành tích rọc trời. Suốt mười mấy năm dài đằng, tự nghĩ không thể bỏ qua được, các ngươi hãy đi đi! Nhưng món nợ này của chúng ta chưa kết liễu, ta sẽ tùy thời tìm ngươi, hầu làm lại thể diện hôm nay.

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Cừ mỗ sẽ tùy thời tùy lúc, đáp ứng Bảo Chúa!

Nhan Như Ngọc lại chen lời:

- Nếu cần gặp lại cô nương, Bảo Chúa nhớ đến Huyết quang giáo nhé!

Tiền Quân cười khở sở đáp:

- Ta quên không nổi Cô nương ạ! Xin mời các người lên đường!

Cừ Thiên Hiệp thân mình tựa chiếc vòng cầu, bay vút lên cao trượng, cùng Nhan Như Ngọc trở thuật khinh công nhảy ra khỏi công “Thiết Huyết Bảo”

Hai người kẻ trước người sau, trong chớp mắt đã rời lãnh vực Thiết Huyết Bảo. Ra khỏi dãy núi Đại Hồng sơn, mặt trời đã lên cao hơn sào, bầu không khí ban mai ấm trong và sáng tỏ hẳn lên.

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp vút dừng lại bên đường cái, nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương, giờ cô nương định đi đâu?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không đáp, mà hỏi ngược lại:

- Con người?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ trân trọng đáp:

- Tại hạ có hai lối, một là đến xứ Mèo... Vân quý ở Miêu Cương hai phải đến gấp Thần Châu, vì tại hạ có ước với Bài Bang cái hẹn trong nửa tháng tới!

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt bỏ câu đen láy, bằng giọng nói êm như ru:

- Ta có thể đi cùng với người đang chẳng?

Cừ Thiên Hiệp không rõ ý nàng, bèn mỉm cười khở sở đáp nên động thủ kết oán, vậy xin

Nhan cô nương đừng nhúng tay vào những chuyện thị phi, hầu tránh những chuyện ân oán vô ích.

Nhan Như Ngọc bĩu môi bảo:

- Huyết quang giáo chưa biết sợ gì!

Cừ Thiên Hiệp ái ngại, bèn kiếm cớ từ chối:

- Theo sự xét đoán của tại hạ, nếu chúng ta đi chung với nhau... sợ... miệng đời đàm tiếu, về răn thêm chân!

Nhan Như Ngọc nghe qua, mài ngài cong vút, mắt phượng tròn xoe, cao giọng gắt:

- Vậy... ngươi và Tiết Lệ Hồng đi chung, tại sao chẳng miệng đời đàm tiếu... Ta nhất định đi chung với người mới được.

Vừa nói dứt, hai tay nàng chống vào mạn sườn bước tới một bước hất hàm bảo:

- Ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý!

Cừ Thiên Hiệp sợ nàng nổi cáu bước tới một bước nữa thì nguy nên hốt hoảng nói:

- Ngươi đã không sợ, dĩ nhiên ta chẳng từ chối!

Nhan Như Ngọc rất hoan hỉ và còn làm mặt giận hỏi:

- Hãy nói thật... ngươi đã làm gì với Tiết Lệ Hồng?

Nói đến đây nàng then đỏ mặt, vụt nín lặng, đôi mắt long lanh tình tứ nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nóng khát khao...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sượng đỏ mặt, lắc đầu lia lịa nói:

- Tội quá... chỉ có trời hiểu... giả ti như... ti như...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Ti như gì?

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng:

- Ti như chúng ta cùng dong dẫu trên đường, nhờ người khác gặp, ta sẽ tính sao đây?

Nhan Như Ngọc bĩu môi ngắt lời:

- Ngươi sợ người ta thấy à?

Cừ Thiên Hiệp khỏ sở đáp:

- Không, ta không sợ, chỉ lo cho cô nương.

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, vừa cười rù rượi bảo:

- Ha ha! Ta chẳng sợ gì cả, dư luận! Hừ! Hãy để cho mọi người đàm tiếu càng hay.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vui lây, bèn cất tiếng cười to hỏi lặp lại:

- Người không sợ dư luận thật à?

Nhan Như Ngọc lại cúi đầu, đưa tay mân mê vạt áo, run giọng đáp:

- Không sợ là không sợ! Dư luận làm gì có chân giả, dư luận không can được.... một khi người ta...

Nói đến đây, gương mặt nàng đỏ gát như mồng tơi, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp thẹn thùa...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mến nàng đến cùng tốt bèn lên tiếng kêu:

- Một khi người ta... làm gì?

Vừa nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp, cười ha hả tung mình chạy nhanh tới trước... Nhan Như Ngọc đuổi theo thật nhanh, khi vọt ngang mình chàng nàng đưa tay đám túi bụi vào lưng Cừu Thiên Hiệp... nói như khóc:

- Thì người ta... sẽ làm như thế này!

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu ý nghĩ câu nói của Nhan Như Ngọc, nàng muốn bảo “ Một khi người ta yêu nhau, thì cần gì đến dư luận” nhưng tính cả thẹn của thiếu nữ khiến nàng không nói ra lời... vì thế Cừu Thiên Hiệp đứng dừng lại.

Nhan Như Ngọc lại ngã đầu vào ngực chàng, hai tay đâm vào bụng chàng bình bịch.

Cừu Thiên Hiệp kêu hoảng lên:

- Ôi chao! Có người đến kia kìa!

Nhan Như Ngọc không ngược mặt lên, mà run giọng bảo:

- Người đừng gạt ta, người...

Vừa nói, nàng đưa tay béo má Cừu Thiên Hiệp một cái đau điếng.

Cừu Thiên Hiệp khỏ sở kêu lên:

- Thật mà! Người xem kia... có phải người ta đến đấy không?

Nhan Như Ngọc ngừng mặt lên, quả nhiên nàng trông thấy năm người, đầu chít khăn xô, mặc áo cát đi thẳng về hướng Tây, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Bấy giờ... Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc chưa trỗi bước, nên chỉ cách bọn này độ mười trượng, họ đưa mắt nhìn kỹ thấy tất cả là năm vị lão nhon, râu dài, tóc bạc luôn cả lông mày lông nheo đều trắng phều, độn chừng tám chục tuổi trở lên, mỗi người đều dắt sau lưng một ống sáo đồng chiếu óng ả, nhìn xuyên qua thân pháp, khinh công của năm vị lão nhân, chứng tỏ họ là những bậc cao thủ võ lâm.

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt.

Cừu Thiên Hiệp đợi năm người vượt qua một đồi xa, bèn lên tiếng hỏi

- Cô nương có biết năm người đó là ai chẳng?

Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Mặc họ, ta chú ý làm gì?

Cừ Thiên Hiệp lại bảo:

- Nhìn thấy dáng điệu cấp bách của họ, chắc có một duyên cớ gì trọng đại chứ chẳng không?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Chúng ta cũng có chuyện trọng đại như họ vậy, thế thì ta với người thử thi nhau đuổi theo họ... ý người thế nào?

Cừ Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, mỉm cười đáp ứng ngay:

- Được như thế, còn gì bằng!

Nhan Như Ngọc lại hỏi:

- Chúng ta thi nhau chạy thật sự... chứ không đùa bỡn nhé! Đến trước ba bước, thuận theo đà chạy rất nhanh ra xa mười trượng.

Nhan Như Ngọc nhún mình trở thuật khinh công đuổi theo như gió, công phu của nàng thuộc vào hạng khá, trong chớp mắt đã đuổi theo lưng Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng nói lạnh lạnh thét to:

- Người hãy tận lực... đừng khách khí nhé!

Cừ Thiên Hiệp đang trở thuật khinh công chạy như gió, bỗng nghe nàng gọi giật đến làm chàng thức tỉnh. Chàng lại nghi thầm: "... Ta đường đường là trang nam tử tu mi, mà đi tranh đua với một cô gái đào thơ liễu yếu hay sao, tuy không thắng cũng không hay gì, hà huống, Nhan Như Ngọc là một cô gái hiếu thắng chỉ bằng nhường cho cô ả thắng là hơn, để cho nàng hãnh diện đôi chút, mình không hao tổn gì, mà giúp cho nàng vui vẻ, tại sao ta chẳng làm?

Vì như thế, nên Cừ Thiên Hiệp cao giọng nói ra sau:

- Hay lắm, song người chớ lạc về phía sau xa nhé!

Vừa nói dứt, đôi chân giảm bớt năm thành lực, nên bước khinh công lại sút hơn trước khá nhiều, mặc dù chàng vẫn chạy nhanh như gió.

Nhan Như Ngọc là một con gái khôn ranh nàng đã nhìn suốt tâm tư Cừ Thiên Hiệp, nên nhún mình nhảy vọt đến bên chàng lớn tiếng trách cứ:

- Người là quý, tại sao chẳng cố hết sức mình, lại cố tâm bí mật ta như thế?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua chùn dạ, sợ nàng tận lực đuổi theo và ngã đầu vào ngực mình như lúc nãy bèn kêu hoảng lên:

- Ta đã cố hết sức đấy chứ! Người hãy xem kỹ lại.

Vừa nói dứt, đôi chân đã chuyển thể Lôi hành cửu chuyển thân như nước chảy mây trôi, mau tựa sao sa tia chớp giữa khu hoang dã thân pháp chàng nhanh hơn cánh nhọn tung trời.

Nhan Như Ngọc cả mừng cười to nói:

- Hay lắm, ta được người bạn thật tình đây người phải như thế người ta mới thân phục chứ?

Vừa nói dứt, thân mình nàng như cánh bướm vờn hoa, linh động chẳng khác Hằng Nga bôn nguyệt điện, tà áo phất phơ theo làn gió, nàng bám sát sau lưng Cừ Thiên Hiệp, như bóng ả hình.

Cả hai, kẻ trước người sau chạy như bay biển, họ không chạy theo đường cái, mà vào khoảng đồng hoang.

Sau hai giờ chạy, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, buổi trưa hè giữa cánh đồng nóng như thiêu.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay gạt mấy giọt mồ hôi rịn ướt trán, lại quay đầu nhìn ra sau, thấy Nhan Như Ngọc chạy cách chàng độ chín mươi trượng...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy phía trước mặt có một tòa miếu vũ, bèn vận thêm nội lực chạy đến trước miếu và dừng lại trước cổng dưới cội tòng già, chàng đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói to:

- Dừng lại, dừng lại nghỉ chốc đã!

Nhan Như Ngọc dừng lại mỉm cười nói:

- Ta đã thua người?

Cừ Thiên Hiệp vội khoát tay chặn lại nói:

- Chưa phân thắng bại... vì ta chạy trước người mấy trượng kia mà!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người đừng vị nể mà nhượng bộ, ta roi lại sau hàng mười trượng, mà lúc khởi thế người chạy trước ta chỉ độ ba, bốn trượng là cùng, hà huống là... hiện giờ ta mệt muốn ngất đấy!

Vừa nói xong nàng thở hào hênh thật.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ bảo:

Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút! Ví chúng ta đã chạy non trăm dặm đường dài?

Nhan Như Ngọc nghiêm trang nói:

- Theo sự chạy thi, thì chính ta thua người rồi, lẽ tất nhiên người thua phải có phẩm vật bồi hoàn... mới công bằng.

Nói xong nàng cho tay vào bọc lấy ra hòn ngọc đỏ màu huyết dụ.

Nhìn kỹ thấy, hòn ngọc này giống hệt một trái châu, to bằng chung trà, lóng lánh như quả hồng, màu huyết dụ, chiếu ra tia sáng đỏ hồng, thật là một vật chí bảo kỳ trân.

Cừ Thiên Hiệp vừa thấy, vội lắc đầu, khoát tay hoảng hốt kêu lên:

- Cô nương bày trò gì thế, đây là sự nói đùa, Nhan cô nương lại tưởng thật ư?

Nhan Như Ngọc sắc mặt rần rần, trầm giọng nói:

- Không phải đùa đâu nhé! Nếu như ta thắng ta sẽ cần đòi người ngọn “Trúc kiếm” hay quyền

“Thiết thư”... rồi người sẽ tính sao?

Nàng vừa nói vừa trao tận tay Cừ Thiên Hiệp trái châu tử màu hồng.

Cừ Thiên Hiệp tuy ngạc nhiên nhưng hai tay vẫn đón lấy trái châu, chàng đưa lên ánh sáng mặt trời xem tiếp, lại thấy trái châu trong suốt như pha lê, chiếu ra những tia đỏ khe màu huyết dụ bất giác buột miệng kêu to:

- Ôi chao! Trái châu hồng này....

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ quan trọng ngắt lời:

-Người nhìn kỹ xem, bên trong có năm con rồng đỏ, bay lượn không ngừng, tựa hồ như Ngũ long tranh châu, trong những hoạt cảnh sống thật!

Cừ Thiên Hiệp xem kỹ há hốc mồm kinh ngạc kêu lên:

Đúng đây! Năm con xích long!

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói:

- Vì thế người ta mới gọi nó là “Ngũ long huyết cầu!”

Cừ Thiên Hiệp càng thêm ngạc nhiên kêu to:

- Ngũ Long Huyết Cầu!

- Chàng chưa nói dứt, đột nhiên nhiều tà áo tung theo gió kêu lên:

- Soạt, soạt!

Từ trong ngôi miếu vũ bay ra năm vị lão nhân, phân ra Đông, Tây, Nam, Bắc và trung ương, vây chặt Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Một vị lão nhân mày bạc, râu ngắn, mái tóc phiêu hồng trắng như bông, trầm giọng lập lại:

- Phải đây! Trái châu đó là “Ngũ Long Huyết Cầu”!

Thật là xuất kỳ bất ý, câu chuyện xảy ra hết sức đột ngột, khiến Cừ Thiên Hiệp mở trừng đôi mắt kinh ngạc.

Nguyên năm vị lão nhân này không xa lạ lắm mà chính là Năm lão nhân đầu chít khăn xô vận áo cát mà Cừ Thiên Hiệp đã gặp dọc đường.

Chàng nhận rõ năm lão nhân, trong lòng chẳng vui tí nào, bèn nghiêm giọng hỏi:

- Ngũ vị tiên bối! Chẳng rõ quý vị muốn gì?

Vị lão nhân có vẻ lớn nhất bọn, bèn vòng tay cung kính nói:

- Lão phu xin vô phép hỏi... các hạ phải là “Thiên hạ đệ nhất kiếm” ca đấy chẳng?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ chính là Cừ Thiên Hiệp, nhưng... chẳng dám nhận hiệu “Thiên hạ đệ nhất kiếm”

Vị lão nhân bỗng phá lên cười ngất, bằng giọng trầm lạnh nói:

- Người có nhận hay không chẳng quan hệ, lão phu tìm được người là đủ lắm rồi.

Cửu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, chưa biết nói sao, lão đã tự giới thiệu.

- Chúng ta gồm năm người chiếm ngụ núi Cửu Hoa sơn là “Hích Lô, Hích Đình, Hích Chân, Hích Vân và Hích Hà”

Cửu Thiên Hiệp toan lên tiếng đáp lời thì...

Nhan Như Ngọc lại mỉm cười nhẹ, đáp thay:

- Vậy ra năm người là: “Cửu hoa sơn” Ngũ lão... danh vang bốn bể đấy nhỉ!

Thực là lời nói chanh chua, khiến Cửu hoa Ngũ lão giận xám mặt, mười tròng mắt tròn xoe, nhìn Nhan Như Ngọc, bằng những tia nẩy lửa đầy phẫn nộ.

Cửu Thiên Hiệp thấy sự căng thẳng sắp diễn ra bèn xê mình đến trước, dịu giọng hỏi:

- Chẳng rõ Ngũ lão tìm tại hạ, có điều chi dạy bảo không?

Cửu hoa Ngũ lão Hích Lô đưa tay chỉ ngay viên Ngũ long huyết cầu trên tay Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Chi vì viên ngọc “Ngũ long huyết cầu” này!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, nghĩ thầm:

- Kỳ quái thật, viên ngọc “Ngũ long huyết cầu”, vừa vào đến tay ta, đã có người tìm đến gây sự? bèn lên tiếng hỏi lại:

- Ngũ long huyết cầu thế nào?

Cửu hoa Hích Vân thành thật bảo:

- Chi cần thiếu hiệp giao lại cho lão phu, chúng ta chỉ đề cập đến việc này thôi!

Cửu Thiên Hiệp càng lấy làm lạ, bèn cao giọng gắt:

- Các người tài bộ gì hỏi ta như vậy?

Nhan Như Ngọc miệng chen lời:

- Các người còn hơn Cửu đại môn phái nữa phải chăng?

Hích Lô vẫn điềm nhiên, mặt không đổi sắc lão đưa tay vuốt nhẹ chòm râu suông bạc, bèn mỉm cười nói:

- Các vật đều có chủ, mong thiếu hiệp giao lại viên Ngũ long huyết cầu cho lão hủ, hầu mang về Cửu Hoa sơn, chỉ một việc nhỏ này mà nên trăm việc khác, lão hủ chẳng gây ra cớ sự gì nữa cả!

Thực là lời lẽ hàm hồ, nguyên vì sự có mặt của Nhan Như Ngọc tại trường, khiến lão suy xét cạn, sợ Cửu Thiên Hiệp cá thẹn mà cầu lên động thủ sẽ sanh ra lăm sự phiền toái, do đó những lời lẽ tuy hàm hồ, song có vẻ cương quyết vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp không rõ ý nghĩa của Hích Lôi nên phá lên cười to nói:

- Có sự? có sự gì chứ? Ta nghe người nói một thôi dài, nhưng ta chỉ hiểu có một câu, ấy là “Các vật đều có chủ...” bây giờ Huyết cầu trên tay ta thì chính ta là chủ viên “Ngũ long huyết cầu” vậy!

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là con người hiếu thắng vừa nghe Cừ Thiên Hiệp nói, bèn mỉm cười tiếp lời:

- Ai muốn đoạt lại “Huyết cầu”, thì người đó phải đưa ra tuyệt sấm:

- Người khinh rẻ “Cừ hoa Ngũ lão”, người già yếu bạc nhược hay sao!

Nhan Như Ngọc điềm nhiên đáp:

-Việc này sợ các ngươi, tự tìm lấy họa đấy chứ!

Hích Lôi nghe qua xanh mặt trầm giọng quát to:

- Hừ. Ngươi là người gì mà dám can dự vào chuyện riêng của ta? Ngươi nên biết Cừ lão của Cừ Hoa sơn không phải là hạng người để khinh đâu nhé?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy Ngũ lão đối với Nhan Như Ngọc một cách vô lý, bèn nổi cáu hét to:

- Còn ta có phải là kẻ đáng khinh thị hay sao?

Nói xong, chàng trao ngay viên Ngũ long Huyết cầu cho Nhan Như Ngọc cầm giữ, đoạn xê mình đến trước mặt Hích Lôi, vận công lực, và rùn người xuống thấp thủ thế, bằng giọng nói trầm nặng hét to:

- Quý vị tuổi cao tác trọng, mà dùng lời uy hiếp một cô gái thì còn thể thống gì nữa. Cừ mỗ không phục tí nào!

Hích Lôi nghiêm sắc mặt, nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng:

- Các hạ muốn thủ ư?

Cừ Thiên Hiệp cau mày, thân nhiên nói:

- Chủ tùy theo ý khách, tại hạ tùy theo ý năm vị muốn sao cũng được!

Nhan Như Ngọc nhướng đôi mày liễu cất giọng lạnh lạnh chen lời:

- Việc này do các người tìm đến đây sanh sự, thì các người còn hỏi làm gì!

Cừ Thiên Hiệp đồng ý tiếp lời:

- Cô nương nói đúng đấy! “Ngũ hoa lão sơn” tự đi tìm tại hạ, chứ họ Cừ này tìm Hoa Sơn Ngũ lão để làm gì?

Hích Chân giận run lên từng sợi râu, đưa mắt nhìn Hích Lôi nói:

- Hãy chà nát gương mặt nó, vì nó không cần thể diện kia mà...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, nhận rõ là hấn ám chỉ mình, bất giác lửa giận bốc lên, để ngang song chưởng, xê mình tới trước nửa bước, trợn mắt nhìn Hích Chân hỏi to:

- Người bảo ai không cần thể diện? Người hãy xem chiêu thể của ta!

Hích Chấn dẫn nổi cơn giận, đưa tay vẩy ra hư chiêu lấy thể lùi ra sau một bước, tay hữu rút nhanh ống sáo đồng, lay động một vòng tròn phát ra âm điệu vi vút, bằng giọng nói trầm khiếp quát to như sấm rền:

- Tiểu tặc, ngươi miệng còn hơi sữa, nên không biết trời cao đất dày là gì!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tối mặt, vũ lộng song chương chuyển thể công.. nói to:

- Các người hãy đưa hết mấy ống sáo quý ra đây, Thiệu Hiệp trên tay ống sáo đồng, bỗng nhiên, tất cả đều đưa lên môi một lượt, thổi nhanh khúc nhạc hùng trầm, tiếng sáo hòa âm khi trầm bổng lúc hào hùng đột nhiên năm ống sáo chia làm năm hướng kích vào người Cừ Thiên Hiệp cùng một lúc.

Cửu Hoa Chương bị nhục

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy Cửu Hoa ngũ lão hề nhau tấn công Cửu Thiên Hiệp, bèn vỗ tay cười to:

- Cửu Hoa sơn nổi tiến là Danh môn chánh phái, Ngũ lão lại là Tiền bối cao thủ oai trấn giang hồ, không ngờ lấy nhiều lần ít, lấy mạnh hiếp yếu, không sợ các giới giang hồ cười thúi mũi hay sao?

Cửu Thiên Hiệp cao hứng nói to:

- Tại hạ rất hoan hỉ chống lại đông người, Nhan cô nương lược trận nhé!

Vừa nói dứt, chàng xoay mình một vòng toan đẩy lùi ra song chương.

Cửu Hoa Ngũ lão bị hai người trẻ nói khích, và trêu tức, khiến cả năm không dẫn nổi cơn thịnh nộ, năm ngọn sáo đồng khởi thế lay động mạnh, tạo ra năm luồng kinh phong, phát ra tiếng kêu vi vút, nghe chát óc kinh hồn, thế ác khủng khiếp, kích nhanh vào Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp đáp thế “Lôi hành cửu chuyển” hai tay lay động song chương tả công, hữu phạt, tiến tới, tháo lui thân pháp linh xảo lạ thường giữa năm ống sáo đồng chuyển lên muôn ảnh, muôn hình song không trúng vào mây lông Cửu Thiên Hiệp.

Những chiêu “Sào” của Cửu Thiên Hiệp ngũ lão vừa thi triển, là một môn tuyệt luyện từ khai giáp Tí đến giờ, hai là môn võ trấn môn đặc biệt của Cửu Hoa chương môn, hiện nhiệm là lão Sư thúc Phong đại Thiết biệt hiệu “Nộ sư Kim Hống” thực là ngón võ nức tiếng giang hồ của một bậc võ lâm tiền bối, lẽ tự nhiên công lực chẳng phải tầm thường.

Tuy công lực của Cửu Thiên Hiệp kỳ tuyệt, và chiêu số linh diệu, nhưng dùng song chương chống lại ống sáo đồng của năm vị nổi tiếng của lão Anh hùng, thực không phải là chuyện dễ.

Nhân cơ đó, sáu người quần thảo trước tòa Miếu nhỏ, tựa như phụng vũ, long phi, trong chớp mắt họ đã đấu với nhau cả trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, càng đánh càng thấy sự gay go...

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài sốt ruột, cao giọng gọi Cửu Thiên Hiệp.

- Thiếu hiệp, chúng ta còn nhiều việc phải lên đường sớm nếu dằng co mãi với “họ” biết bao giờ mới đi...! Hãy tuốt kiếm...!

Cửu Thiên Hiệp có tính kiêu kỳ, lúc đầu không sử dụng kiếm đợi đến giữa trận mới lược kiếm, chàng cảm thấy như thế kém quang minh, đồng thời, nếu đưa ra kiếm chiêu, thì vô tình để cho đối phương nhận thấy chương pháp của mình lạc bại...

Tuy hai tai nghe rõ tiếng thúc dục của Nhan Như Ngọc, nhưng chàng không có ý nghĩ tuốt kiếm, chỉ vận thêm nội lực vào song chương, quyết đấu với năm ống sáo đồng chừng nào hòa nhau mới thôi.

Cửu Hoa Ngũ lão đã gắng sức mình đưa ra những đường chiêu ác liệt, song trước cũng như sau chẳng phạm đến chơn lông của địch thủ.

Cửu Thiên Hiệp tuy đưa ra nhiều chiêu số kỳ diệu trong nhất thời vẫn không phá được chiêu

sáo của Cừu hoa Ngũ lão.

Hai đàn mã giằng co với nhau, thời gian đã qua hai khắc, bảy giờ ánh thái dương cũng ngã dần về hướng tây.

Nhan Như Ngọc càng chờ đợi càng nóng ruột bất giác nặng giọng nói to:

- Người chẳng dùng kiếm, còn đợi bao giờ, nếu người chẳng giở thế công, thì ta vào ngay để ứng trợ.

Nói xong, nàng giơ tay hữu ra sau rút ngay thanh trường kiếm, mà nàng đã đoạt của một tên tráng đinh tại Thiết Huyết Bảo “soạt” thanh kiếm, tuốt nhanh ra khỏi vỏ, thân mình bắt đầu nhích động.

Cừu Thiên Hiệp vừa nhát thấy bèn gọi lên thất thanh:

- Nhan cô nương chớ nhúng tay vào vụ này, hãy để Cừu mỗ đối phó với chúng.

Vừa nói dứt, một đạo kim quang lóe ngang, ánh sáng vàng như chiếc cầu vòng rực rỡ, chiếu tỏa trước sân Miếu vũ.

Cừu Thiên Hiệp đã tuốt nhanh “Khô trúc thánh kiếm”, thân mình nhún vọt lên cao ba trượng, lay động ngay chiêu Long vân thổ vũ, đồng thời cao giọng nói to:

- Năm vị nên đề phòng binh khí của ta!

Lời nói dứt, cả kiếm lẫn người xoay nhanh, một thế trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”, kiếm phong tỏa ra, cuốn tít vào năm ống sáo đồng của đối thủ.

Cừu hoa Ngũ lão cả kinh, chiêu sáo đã sút kém rõ rệt, trong nháy mắt đã bị đối phương bức lui bảy, tám thước.

Cừu Thiên Hiệp vốn người khoan dung đại lượng không mở thừa thế mà tranh sự thắng lợi, do đó, chàng ngưng kiếm đề ngang bụng, đứng lại, bằng giọng nói trầm hùng hét to:

- Nếu biết nhận xét, xin quý vị hãy quay về, bằng không thì...

Hích Chấn, giơ ống sáo đồng lên cao, ngắt lời:

- Bằng không thì thế nào:

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Bằng không thì, sẽ giúp các người tô điểm “mặt bàn đầu đất” mà quay về chứ sao? Lúc đó các người sẽ trách ta không báo trước để lụy đến Tở danh Cừu hoa sơn!

Cừu Hoa Ngũ lão không thể chịu người nhục mạ. Nghe Cừu Thiên Hiệp nói chẳng khác nào gáo đầu sôi tạt vào mặt họ, xung trào cả tâm can phẫn phú?

Hích Lôi rống lên mấy tiếng thảm liệt:

- Cuồng đồ. Hãy tiếp chiêu!

Vừa nói dứt, ống sáo đồng ngã nhanh tới trước bốn ngọn sáo kia lay động kế tiếp, tỏa ra năm đạo kinh phong “ừ ừ” như trận bão, bốc thành khói mỏng, hợp thành ngọn gió, thổi bốn hướng

kích ngay Cừ Thiên Hiệp, từ đầu, mình và tứ chi.

Cừ Thiên Hiệp thấy Ngũ lão quá hăng say, bèn mỉm cười nói to:

- Hay lắm! Ta sẽ giúp các ngươi toại ý!

Vừa nói, hai tay chàng đã chớp động, thanh “khô trúc thánh kiếm” quay tròn, biến ra chiêu “Mạng vận chi kiếm” kim quang lóe lên vàng rực một góc trăng.

Cửu Hoa Ngũ lão chưa đưa ra chiêu “sáo” đã thấy Cừ Thiên Hiệp chìm mình trong ánh kim quang, không còn thấy hình bóng đâu nữa, vô số kiếm hoa hiện lên như gió loạn, không phân biệt chiêu thức gì.. lại thấy kiếm chiêu càng bức gần.. Ngũ lão vội lay động một tuyệt chiêu, năm cây sáo đồng giờ ra một loạt căn chiêu thể của địch.

Đột nhiên, nhiều tiếng vang lên xé mang tai:

-Choeng! Keng!

Những tiếng kim khí chạm nhau vừa dứt, mỗi người đều thu ngay thế tấn, mà tháo lui ra sau cả trượng.

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài vỗ tay reo lên:

- Mỗi vị còn giữ được phân nửa, trông tương tự năm lão thổi sáo bán đường!

Nguyên, Cửu Hoa Ngũ lão bị “trúc kiếm” dẫn một lượt năm ống sáo đồng, mỗi người chỉ còn giữ lại trên tay phân nửa, vì câu chuyện xảy ra bất thành linh, khiến cả năm vị lão nhân đứng ngẩn ngơ như pho tượng, họ trở mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nói không ra tiếng.

Cừ Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu, đã thắng “trúc kiếm” để ngang bụng, trầm giọng nói to:

- Việc đến đây là vừa đủ, Cửu mỗ không muốn tiến sâu hơn nữa, xin quý vị nên về Cửu Hoa sơn.. thì hay hơn cả!

Nói xong chàng cho thánh kiếm vào bọc, đoạn quay sang Nhan Như Ngọc nói:

- Nhan cô nương! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc tỏ ra khắc bạc đưa tay chỉ Cửu Hoa Ngũ lão nói:

- Không rõ Ngũ lão có đồng ý không?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy lời nói của nàng quá chua chát bèn dịu giọng nói:

- Ngày khác tại hạ sẽ đến Cửu Hoa sơn viếng quý chương môn; hầu hỏi lại “Cuộc hội tại Hương Lô Phong, Cảo sơn thiếu lâm tự, tại sao Cửu Hoa sơn chẳng đến”... việc này vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta!

Vừa nói dứt, chàng quay mặt ra đường quan sát bước.

Cửu Hoa Ngũ lão, Lão đại Hích Lô đột nhiên buộc miệng gọi to:

-Thiếu Hiệp hãy chậm lại!

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Ý! Ta biết các ngươi chưa hài lòng!

Cừ Thiên Hiệp vội dừng bước quay lại, bằng giọng nói êm dịu hỏi:

- Chẳng rõ Ngũ vị muốn điều chi?

Hích Lô sa sầm nét mặt, hai giòng lệ lăn tròn trên đôi má nhăn nheo, bằng giọng nói cực bi thiết:

- Năm anh em lão hủ, tuổi tác đã gần xuống lỗ, không còn thiết đến sự tranh danh đoạt lợi chẳng qua là “hòn Ngũ long huyết cầu”, thực tại lão hủ có thể tranh đoạt...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt ngắt lời:

- Bằng những bản lãnh vừa rồi!

Hích Lô càng đau khổ hơn, lão rên rì như uất nghẹn!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm bất nhẫn, nhưng hòn Ngũ long huyết cầu chủ của nó là Nhan Như Ngọc vì thế chàng không thể tùy tiện mà trao tay cho kẻ khác, đành phải dịu giọng nói:

- Việc này, tại hạ quá lỗ tay lỗ mãng, xin quý vị chớ để vào lòng.

Hích Lô gạt nhanh giòng lệ, bằng giọng nói chân thành đáp:

- Không đâu! Thiếu hiệp xử trí như thế là đủ nghĩa lắm rồi! thiếu hiệp có thể cho biết, hiện giờ định đi đâu chẳng?

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng đáp thay:

- Trong vòng năm ngày, ngươi muốn tìm, thì đến Thần Châu Bài Bang, qua năm ngày, đến xứ mẻo Vân Quý ở Miêu Cương, tìm “hắc”, các ngươi muốn tìm để trả thù thì hãy nhớ lấy đó, hiện giờ chúng tôi phải đi!

Vừa nói dứt, chẳng đợi Cừ hoa Ngũ lão lên tiếng đáp, nàng đưa tay kéo áo Cừ Thiên Hiệp lôi đi rất nhanh:

Cừ Thiên Hiệp lại ngoái ngoái ra sau, nhìn Hích Lô nói nhanh:

- Đây... chính là câu trả lời của tại hạ...

Chàng vừa nói dứt, thần pháp chớp nhanh tựa cánh bằng rún mình nhảy xa hai trượng hướng vào đường cái quan đi thẳng tới.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ thích chí vô cùng, nàng vừa chạy vừa quay sang Cừ Thiên Hiệp nói:

- Người của Cừ đạo môn phái, lúc bình thời coi nhân vật phái khác rề như chồn cáo, hôm nay bị phái vớ này, chúng làm sao chịu nổi!

Cừ Thiên Hiệp thờ dài nói:

- Ta thấy tội nghiệp cho ngũ lão vô cùng... nhưng... này, sự tích hòn “Ngũ long huyết cầu” ra sao nữa?

Nhan Như Ngọc mồm mỉm cười không thấy trả lời lại nói khác:

- Ôi chào! Tặng cho người nên ta đã quên rồi, Ngũ long huyết cầu vốn là của người làm chủ!

Nói xong nàng đưa hòn huyết cầu trao tận tay Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp từ chối ngay:

- Sao lạ thế, Huyết cầu do Nhan cô nương làm chủ, ta không có quyền giữ!

Nhan Như Ngọc trề môi, dịu giọng bảo:

- Sao lại không có quyền giữ, ai bảo thuật khinh công của người thắng ta, ví như không có người thì Ngũ long huyết cầu đã bị Cửu hoa ngũ lão đoạt rồi... người phải nhận lấy nó!

Cừ Thiên Hiệp miễn cưỡng nhận lấy Ngũ long Huyết cầu bỏ vào túi.

Cả hai giờ chuyện xưa tích cũ vừa đi vừa nói rất tương đắc.

Ngày thứ ba.

Hai người vượt địa Đào Nguyên, đến bến đò Nguyên giang

Nguyên giang là một trong bốn con sông lớn thuộc Tam tương, người địa phương thường ví vẻ xinh đẹp và cảm tử của nó, qua câu "Tương thứ Nguyên, Phong chỉ nhất". Bến đò Nguyên giang ghe thuyền qua lại rất tấp nập, trên mặt nước những cánh buồm trắng tựa đàn, chen nhau san sát, trên bờ người qua lại đông như ngày hội, thật là một nơi náo nhiệt.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tìm một túp dùm bữa trưa. Sau khi ăn xong cả hai lần ra bến, toan xuôi đò qua sông không ngờ, khi vừa đến bến.

Bỗng nhiên, một tiếng phèn la đồ lên:

-Cum! Cum!

Tiếng phèn la vừa dứt, cả trên bờ lẫn dưới sông đều im phăng phắc, khách đi đường đến từng bước, ghe thuyền dưới mặt sông cũng gác mái chèo, trên đất từ bến đò chạy thẳng đến đường cái quan, mọi người không ai bảo ai, đều tự động đứng vạt ra hai bên tả hữu, chừa một khoảng trống ngang chừng một trượng dài trên hai, ba mươi trượng, dường như tiếng phèn la này của hàng quý tộc hoàng triều hoặc quan phủ địa phương, đánh lên dẹp đường.

Cừ Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc vội nép mình theo mọi người. Câu chuyện quái lạ xảy ra hết sức đột ngột, khiến cả hai kinh ngạc bởi hồi hết nhìn sang hữu, lại liếc trông bên tả, vẫn không thấy bóng nào khác lạ.

Cả hai thừ người sững sốt, vì không rõ có sự gì sắp xảy ra.

Bỗng nhiên... từ bờ sông phía bên kia, một chiếc đại thuyền hai buồm, tám mái chèo trảy nước, vùn vụt, chèo như bay sang qua bên này. khi chiếc đại thuyền còn cách bến độ năm con sào, một bóng người thoát hiện lên đầu thuyền, nhanh như chớp, hần đã tung mình nhảy vọt lên bờ, thân pháp rất nhẹ nhàng như én lượn.

Bóng người vừa hạ xuống bờ sông, nhanh như chớp hần chạy giữa khoảng đường trống, khi đến ngang chỗ Cừ Thiên Hiệp đứng hần dừng hần lại vòng tay hướng vào chàng thi lễ, bằng giọng nói khách sáo thưa:

- Tại hạ là Đô báo đầu "Túc địa Thái Tuế Liễu Như Phong" cai quản "Tám mươi một lò của Bài

Bang” phụng mạng chủ đến tiếp nghinh Thiếu Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, đưa mắt quan sát người lạ từ đầu đến chân, nhận thấy người này mặt vàng xạm, tóc điểm sương ngũ quan đều đặn, đôi mắt biếc xanh, gương mặt uy nghi lẫm liệt, toàn thân khoác y phục dân chài, song chẳng giấu được nghi biểu của một trang kiếm khách, một cao thủ võ lâm.

Chàng vừa quan sát người lạ vừa nghĩ thầm:

- Thật là khí phách của Bài Bang vô cùng to tát, chỉ một tiếng thanh la, đủ khiến hàng ngàn người im lặng, uy phong của một bang hội cổ khác.

Vì nghĩ như thế, nên chàng vội vòng tay hướng vào Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thì một lễ nói:

- Cảm ơn quý bang hậu đãi, lại làm nhọc đến Đô báo đầu, Cừ mỗ thực không dám nhận.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong nghe qua, vội vòng tay cúi đầu nói:

- Tại hạ chẳng dám. Xin mời Thiếu hiệp lên thuyền

Cừ Thiên Hiệp trầm ngâm trong khoảnh khắc, bèn cả cười nói:

- Cừ mỗ chỉ muốn tạm nhờ quý thuyền qua bên kia bờ, mà đi đường bộ đến Thần châu báỉ phỏng đại bang chủ!

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong lại cung kính nói tiếp:

- Từ đây đến Thần châu tuy đi giòng nước ngược, nhưng những tay chèo rất khá, không dám tự hào là đi như bay, chứ cỡi sông bằng gió thua gì tuần mã! Miễn cho Thiếu hiệp khỏi nhọc nhằn là được.

Cừ Thiên Hiệp liếc mắt nhìn Nhan Như Ngọc thấy mày nàng nhích động, tựa hồ như không hài lòng, bèn mượn cớ chối từ:

- Đa tạ Đô báo đầu! Chỉ vì Cừ mỗ muốn ngoạn thưởng danh lam thắng cảnh, nên cần phải bách bộ cho tiện...!

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong không nài ép đột nhiên hấn lòi trong bọc ra cây cờ góc màu vàng giờ lên khỏi trán, vẩy qua lại ba lần.

Ngọn cờ còn nằm trên tay hấn, đột nhiên trong nhóm hành khách bay vọt lên ra một người, mặc áo chệt xanh hấn tử, thân pháp lẹ tựa chim, hấn đáp ngay trước mặt Liễu Như Phong, cúi đầu nói to:

- Bài bang đệ tử “Vân quang kim cương” Đặng Lập xin ưng hầu:

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vội cúi đầu đáp lễ nói :

- Đặng huynh đệ! Cừ Thiên Hiệp là thượng khách của Bang chủ, sẽ đi đường bộ đến Thần châu, phiền Đặng huynh đệ, truyền cho bốn bang, bang chúng biết, hãy hết lòng giúp đỡ Thiếu hiệp, nếu ai sai chạy, thì y theo quy điều của bốn bang nghiêm phạt.

“Vân quang kim cương” nghe qua vội cho tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc màu xanh, giờ lên khỏi trán đồng dục đáp:

- Xin tuân mạng! Lệnh kỳ xin kính đỗi để làm tin!

Nói xong, cả hai trao đỗi hai sắc cờ lệnh, mỗi người đều cất ngay vào bọc một lá.

Đặng Lập liền xê mình tới, trước ba bước, đến đối diện Cừ Thiên Hiệp, vòng tay đưa lên chí trán, cung kính nói:

- Bài Bang... Đặng Lập xin ra mắt Thiếu hiệp!

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng ép mình theo lễ giáo, không có một tí khí phách nào, khiến chàng cảm thấy chẳng vui tí nào, bèn gượng vòng tay đáp lễ nói:

- Đặng huynh quá ư lễ độ!

Đặng Lập dò mặt vội lên tiếng nói nhanh:

-Chẳng dám, trên đường từ đây đến Bài bang, nhớ ra có điều gì phật ý thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thương tình chỉ dạy dùm! Mong thiếu hiệp nói dùm sự ân cần của anh em chúng tôi... thì chúng tôi lấy làm hân hạnh, cảm kích lắm rồi.

Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong lại bước đến trước nói:

- Nếu như thế, xin mời thiếu hiệp lên thuyền, tiểu nhân sẽ tiễn qua bên kia bờ...!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu mỉm cười nói:

- Thực là nhọc lòng Đô báo đầu, và Đặng huynh quá!

- Nói xong, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cất bước đi lần xuống sông.

Lúc bấy giờ, chiếc đại thuyền của Bài bang, đang neo cách bờ độ ba sào, miếng ván cầu to lóng, bắc từ mạn thuyền gác lên bực sông.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vừa đi đến đầu cầu vội bước nép sang một bên, nghiêng mình thủ lễ nói:

- Xin mời thiếu hiệp và cô nương lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp, vui vẻ gật đầu, vừa bước lên mảnh ván cầu chừng nửa bước.

Đột nhiên, giữa đám đông vang lên một giọng nói to như sấm nổ:

- Hãy dừng lại!

Âm thanh của tiếng gọi to không thể tưởng tượng, tựa như voi gầm, cọp rống, khiến hai tai của mọi người kêu lên “lùng bùng” mang óc đau buốt, thực là giọng nói tinh luyện thâm lực rất dồi dào, trên đời chẳng mấy người luyện được.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai rùng mình xám mặt, vội cử thủ thế, quay nhìn người lạ quát to:

- Ngươi là ai?

Ngay chỗ phát ra tiếng nói, một bóng người vệt nước nhảy vọt lên bờ.

Người này là một lão nhân làn béo phệ, mái tóc vàng hoe, rối bồng, hàm râu chồi xệ mọc đầy má, xung quanh miệng bọt mép chảy đầy, đôi mắt sáng quắc chia ra những tia lông lánh.

Hình dáng của lão nhân xấu xí khiếp người. Đôi chân như óng ghé bước nhanh ba bước một, tiến mau đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, lão giương đôi mắt lom lom nhìn Cừ Thiên Hiệp không nói nửa lời.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong và Vân quang kim cương Đẳng Lập cả hai đang hùng hổ thủ thế, không ngờ vừa thấy mặt lão nhân, cả hai tái mặt, vội nghiêng mình bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:

- Bài Bang hội chúng môn hạ xin ra mắt tiên bối!

Vị lão quái nhân cướp lời nhanh đôi mắt, dường như không lưu ý đến sự có mặt của hai người, đưa tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to như sấm:

- Người có phải là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ “Cừ Thiên Hiệp” chăng?

Giọng nói của lão nhân có một âm điệu man rợ, khiến người nghe buốt tay chân, khó chịu đến rợn người.

Cừ Thiên Hiệp có tính kiêu ngạo, há chịu sự đe dọa bằng cách phô trương khí lực của lão hay sao? Và lại chàng không biết lão quái nhân là người gì, song liệu chừng lão là một nhân vật cao trọng của Bài Bang, nhưng chàng có một quyết định lấy rằng cần rằng, vẫn giữ nguyên hùng độ lúc đầu, không lưu ý đến lão quái nhân, mà đưa mắt chớp mình về xa xa, dường như người vô sự, kế chàng quay lại Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong điềm đạm bảo:

- Liễu đầu mục hãy lui thuyền!

... Vừa nói ngược mặt nhìn lên cột buồm ra chiêu đắc ý lắm.

Lão quái nhân cả giận run lên, lão phùng mang, trợn mắt quát to:

-Ta hỏi ngươi đây, ngươi có nghe hay không?

Cừ Thiên Hiệp tuy hiểu rõ vị quái nhân nói với mình, song vờ như không mấy lưu ý, chàng quay nhìn Nhan Như Ngọc dịu giọng nói:

- Nhan cô nương hãy xem kìa! Một giải Nguyên giang xanh biếc, cảnh trí thanh thanh, thực là tiếng đồn nơi thắng địa chẳng sai!

Nhan Như Ngọc vốn là một cô gái cổ quái tinh ma, há không biết ý nghĩ Cừ Thiên Hiệp hay sao? Nên nàng vờ như người vô sự đưa tay chỉ xuống sông mỉm cười trả lời:

- Thực là cảnh trí non tiên, nên vắng cả tiếng chó sủa gà gáy, im lặng đến độ khiếp người.

Nàng cố dùng lời nói phân hai, song hàm chứa sự mỉa mai nặng nề.

Lão quái nhân nộ khí xung thiên, đôi chân xê dịch, thân mình tròn như cái bao, đằng người bay vút lên cao. Lão xòe ra năm ngón tay như vuốt hồ, nhắm ngay vai tả Cừ Thiên Hiệp đập người xuống chộp mạnh.

Cừ Thiên Hiệp tức giận cảnh hông, chẳng tránh không lùi, vừa trông thấy năm ngón tay của lão quái nhân hạ tới, nhanh như cắt, tay hữu vận ba thành lực gạt mạnh vào cổ tay lão quái nhân...

Hai tiếng kêu hoảng hốt bỗng vang lên:

- Ôi chào!

- Ôi!

Hai người vừa rống lên vừa tháo lui ra sau ba bước, Lão quái nhân giật lùi ra sau, đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc, mái tóc phiêu bông, chòm râu chồi xể rung rẩy liên hồi.

Cừ Thiên Hiệp tháo lui ra sau ba bước, giương đôi mắt biếc, chiếu rực hào quang vì ái ngại.

Chỉ trao đổi một chiêu, cả song phương đều lộ ra vẻ kinh nghi sợ sệt thiên nhiên kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ suýt soát nhau.

Ngay lúc đó, Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong và Vân quang Kim cương Đặng Lập, cả hai tên bài bang mặt mày xám nghệt vội chạy nhanh vào giữa tràng. Một tên chạy đến bên Lão quái nhân, vòng tay thi lễ run giọng nói:

- Xin lão tiên bối bớt giận!

Một tên lại bước đến bên Cừ Thiên Hiệp vòng tay mím cười nói:

- Xin Thiếu hiệp bỏ qua cho!

Lão quái nhân lửa giận bốc lên mờ mắt, lão đưa tay gạt tên cao thủ Bài Bang vừa trầm giọng hét to như sấm nổ.

- Tránh ra mau người dám nhúng tay vào việc riêng của lão phu à?

Cừ Thiên Hiệp lại nhìn tên cao thủ Bài Bang nhếch môi cười nhạt hỏi:

- Lão quái kiệt thực là kiêu ngạo, hẳn thuộc về Yêu Ma lộ số nào thế?

Lão quái nhân nghe qua tóc râu dựng ngược, thân thể run lên bần bật, hai bàn tay hộ pháp đẩy nhẹ hai tên mục bài bang qua tả hữu, chiếc đầu to như quả dưa bung lất lư mái tóc phát phơ, đoạn ngược mặt lên trời phá ra cười rũ rượi.

Tiếng cười quái dị âm ma, làm rung động cả thuyền bè lớp lớp, tựa sóng ngàn gào thét.

Tất cả Bài Bang đệ tử và hành khách đứng dọc theo tràng đều xám xanh cả mặt mũi, bịt tay nhắm mắt, cố không để giọng cười lọt vào tai.

Cừ Thiên Hiệp tuy công lực thâm hậu, nhưng cảm thấy nội phế run động, chàng liền vận ngay nội lực chân ngươn, hộ khắp toàn thân huyết đảo.

Lão quái nhân cười sặc sụa một hồi lâu, mới chịu thôi, lão quắc đôi mắt như điện quang rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Suốt dãy sông hồ, không ngờ lại có người dám gọi Lão phu là yêu ma... thực là một kẻ có mắt không trông.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BẢY

Ai lấy chiếc đỉnh vàng vân vù phái?

Để Cừ Thiên Hiệp chịu oan khiên...

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khinh bạc:

- Trông thấy hình tướng và sự xuất hiện đột ngột của lão trượng, nếu đem sánh với bọn tà ma ngoại đạo có khác gì?

Hai tên đầu mục Bài Bang nghe qua thất kinh, vội xê mình đến ngang Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ vào tai:

- Thiếu hiệp hãy thận trọng, vị này là chương môn phái Cửu Hoa Sơn, một trong Cửu đại môn phái, giang hồ gọi là “Nộ sư kim hồng” Phong Đại Thiết.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua không lộ vẻ kinh sợ tí nào, trái lại phá lên cười ngất, bằng giọng nói ngạo mạn bảo:

- À... ạ! Hóa ra là hần! Một lão thất phu, có lời nói chẳng tín nhiệm!

Hai tên đầu mục của Bài Bang thất kinh tái mặt, cả hai vội tháo chạy ra sau hai bước, đồng thời kêu lên khiếp đảm:

- Thiếu hiệp...

... Họ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nộ sư Kim Hồng, lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết nghe Cừ Thiên Hiệp nói, lửa giận tỏa ra mờ mắt quát to:

- Hài nhi, người chớ khá cuồng vọng!

Cừ Thiên Hiệp thấy lão vươn tay, rùn bộ toan tấn công, chàng bèn đưa tay lên khoát nhẹ nói:

- Chậm lại!

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết, miễn cưỡng dừng tay, rống lên.

- Ngươi muốn gì?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:

- Lão trượng là vị thủ lĩnh của một môn phái, vị chương môn, hôm nay đại giá đến đây... có phải vì quả “Ngũ long huyết cầu” hay không?

Phong đại Thiết lách lư cái đầu bông đầy tóc rối, trầm giọng nói:

- Phải đấy hài nhi ạ!

Cừ Thiên Hiệp cười hi hi, thuận tay cho vào bọc lấy ra viên “Ngũ long huyết cầu”, đảo lên bắt xuống hai lần, sau cùng chàng đưa hai ngón tay kẹp chặt “huyết cầu” giơ lên ánh sáng mặt trời, xem qua lại, bèn cất tiếng bảo:

- Ví như... viên “Ngũ long huyết cầu” nằm trong tay Cửu mẫu... thì lão trượng sẽ nghĩ sao?

Phong đại Thiết trở mắt nhìn quả “huyết cầu” đôi mắt chia ra tia đỏ rực, lão quát lên khùng khiếp:

- Mau mau dâng nộp cho lão phu, để tránh một trường sát khiếp.

Cửu Thiên Hiệp nhoen miệng cười nói:

- Tại hạ chưa nghĩ đến... lão tiên bối ạ!

Phong đại Thiết trợn mắt hỏi:

- Ngươi bằng lòng hay không thì bảo?

Cửu Thiên Hiệp mím môi cười nhạt nói:

- Nếu ai có chân tài thực học, bằng những thứ đó, may ra mới được.. viên ngọc!

Phong đại Thiết nghe qua xám mặt rung giọng:

- Hải nhi chớ cuồng vọng! Người dám thách thức ta động thủ à?

Cửu Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu làm ra vẻ sợ sệt, song cất tiếng trầm nặng nói to:

- Không dám, không dám! Tại hạ xin nhắc lão trượng... hãy nom theo vết chân của Cửu Hoa Sơn Ngũ lão, mà tự lượng sức mạnh...!

... Thật là lời nói vô cùng ngạo mạn, khiến Phong đại Thiết nghe qua như lửa cháy dầu thêm, lão quát to như sấm nổ:

- Tiểu tặc. Hãy tiếp chiêu!

Nội sư Kim Hống vừa nói vừa xuất thủ, lão đưa ra một chiêu “Thuận thủy duy châu” thân mình đảo ngoặt như chiếc ghe trôi trên sóng, lướt theo làn sóng bạc, cuộn tỏa ra đạo kinh phong, kích mau vào Cửu Thiên Hiệp.

Phong đại Thiết thuộc vào hàng tôn sư lão bối, một chương đưa ra trên mười thành lực, giữa cơn giận dữ mà xuất thủ, nên thế mạnh như non băng núi lở, lực đạo hải hùng.

Cửu Thiên Hiệp thân nhiên đôi chân đạp thức “Lôi hành cửu chuyển”, chàng thấy run vai, không thấy giờ chân, chỉ thấy chớp một cái đã vọt ra xa hàng trượng, chàng buột miệng gọi to:

- Cửu Hoa Ngũ lão có năm ngọn sáo thần, ta còn không coi ra sao, ngươi đừng ý vào địa vị chương môn, tự tin tay không thắng qua năm vị sư thúc ấy chẳng? Ngươi nên suy nghĩ lại... mà về đi!

Phong đại Thiết đã gây sóng gió suốt giải sóng hồ mười năm dài, lại chương quân Cửu Hoa môn phái, há chịu người nghiêng rằng trợn mắt chẳng nói nửa lời, hai tay đẩy ra song chương, hai chân nhún mình nhảy vọt tới trước.

Hai tên đầu mục Bài Bang thấy có sự xảy ra quá đột ngột, khiến bọn chúng lo sợ bồi hồi. Vì bọn chúng ngại đắc tội với “Cửu hoa chương môn”, rồi lại sợ Cửu Thiên Hiệp rủi ro sơ thất, nếu Cửu Thiên Hiệp có bề gì, thì chúng sẽ trả lời thế nào với Bài Bang chủ... bởi vậy cả hai người chạy lảng sang bên Cửu Thiên Hiệp, đáng điệu như cặp kiến bò trên chảo nước sôi.

Bấy giờ... Cừu Thiên Hiệp thấy không cần phải biện luận, cứ chường đỡ ngay thế công của Phong đại Thiết, đồng thời thân mình chàng uốn khúc như con đại mãng xà, nào ngự lực, hóa chiêu, xuất thủ thế địch, tình diệu không tả nên lời

Ngay lúc đó, phần đất tại bến đò, người ta đổ xô nhau đông nghịt, bao quanh xem cuộc tỉ đấu.

Chỉ vì bến Nguyên giang là vùng đất của Bài Bang, một bang hội có thế lực như tiểu vương, thành thử không một ai dám chen vào khuyên giải hay can thiệp, thậm chí đến Quan trấn thủ cũng ngó lơ, để mặc họ muốn làm gì thì làm, không dám lộ ra nhìn nửa mắt.

Hai cao thủ đánh nhau như trời long đất lở, cát bụi bốc lên mù mịt, như khói quện sương sa.

Hai người trỏ tài đánh mau, thắng lẹ, họ đã giao đấu với nhau trên ba mươi chiêu thức.

Chỉ tội cho hai tên đầu mục Bài Bang, múa tay giơ chân như cỗ động, trận đấu, chứ chính mình chúng không biết bênh ai bỏ ai.

Ngay lúc đó, một chiếc thuyền câu rẽ nước chèo như gió, mau như sao xẹt tên bay chớp mắt đã đến bến đò. Thuyền chưa cập sào đã thấy bên trong khoang nhẩy ra ba bóng người:

- Soát! soát, soát!

Mau như tia chớp ngang trời, tựa hồ cánh ung vũ cánh bay lên bờ, nhìn kỹ cả ba người là ba vị đạo sĩ mặt mũi khôi ngô, mình khoác áo bác quái đạo sĩ màu tro, trên lưng mỗi người dắt thanh bảo kiếm lục sa ngư bì, người người đều cao ráo tranh tân, dáng điệu rất đoan trang nho nhã.

Một trong nhóm ba tên đạo sĩ cao giọng thét to:

- Phong chương môn! Xin dừng tay lại!

Nộ sư kim Phong đại Thiết đẩy ra một chiêu cực mạnh bước gần Cừu Thiên Hiệp, chợt nghe tiếng gọi lão thu ngay thế công vỗ tay reo to:

-Hay lắm! Hay lắm! Ba vị lại đây rất đúng lúc, gã họ Cừu còn ở lại đây!

Ba tên đạo sĩ vừa đáp xuống tràng, vội rùn người thủ thế, tay hữu tuốt nhanh trường kiếm, vũ lộng hư chiêu.

Một trong ba vị đạo sĩ, đưa gương chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói to như chuông ngân:

- Cừu Thiên Hiệp, gặp được người chúng ta đã đỡ tổn công đi tìm!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên lấy làm lạ hỏi?

- Ba vị cao danh quý tánh là chi? Tìm tại hạ có chuyện gì?

Ba vị đạo sĩ chưa kịp lên tiếng trả lời.

Nhan Như Ngọc đã phá lên cười the thé, gót sen nhún bước tới trước dụ giọng nói:

- Thiếu hiệp, có lẽ ngươi không có dịp gặp qua, những bậc cao thủ của Cửu đại môn phái ra, ta không ngờ hôm nay gặp một chuỗi người cao thủ của danh môn chánh.. thật là tam sanh hữu hạnh

Cừu Thiên Hiệp gật gù bảo:

- Á! Á ra thế?

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoen miệng cười như đóa hoa hồng hường hé nở, đưa tay điểm vào mặt ba vị đạo sĩ nói to:

- Ba vị đây là “Vân vụ sơn, Vân vụ tiêu xá”, Phước lão, Lộc lão, Thọ lão tam phủ, phủ quân là một nhân vật cao trọng của Vân vụ phái! Trong Cửu đại môn phái lại là cao thủ nhất nhì!

Giọng nói của Nhan Như Ngọc đầy vẻ châm biếm khinh bạc, tuy ngoài môi nàng làm ra vẻ trịnh trọng tôn sùng, nhưng sắc diện và giọng nói khinh khinh, không có gì thành thật.

Tam đại phủ quân nghe qua biến sắc sáu trong mắt tròn xoe như hạt hạnh, chia thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói như hét:

- Ngạnh đầu, ngươi là ai?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thoáng tái mặt bằng giọng nói ngạo nghễ bảo:

- Không biết trời cao đất thấp, Bản phó giáo chủ nói thế sai ư?

Vân vụ Phái hiện tại là một phái đứng trong Cửu đại Môn phái Phước, Lộc, Thọ tam tinh phủ, Phủ quân, địa vị của ba Phủ quân này so ngang hàng với các chương môn phái khác.

Chi vì... Lúc đầu Vân vụ chỉ là một môn hội, năm mươi năm về trước không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, cho đến khi có cuộc “Luân đạo Cáo sơn” thì Vân vụ chương môn, lấy một kiếm đầy lui Ngũ đài, song chương đẩy ra chấn động quần hùng, thành thử phái Ngũ đài bị thua, do đó, Cửu đại môn phái loại Ngũ đài ra, và công cử Vân vụ lên thành một môn phái chánh danh.

Vị chương môn Vân vụ phái lúc đó là Hàn tinh quá độ Trì thiên Tài, hiện là sư phụ của ba phủ quân; Phước, Lộc, Thọ, bấy giờ Trì thiên Tài ước độ ba mươi ngoài tuổi.

Sau cuộc “Luân đạo Cáo sơn” Trì Thiên Tài gặp phải sự bất hạnh, là trên đường về Vân Vụ Sơn, Trì chương môn gặp phải loài rắn kịch độc cắn vào hồ khẩu tay, Thiên Tài gắng gượng về đến chân núi Vân Vụ mới ngã ra chết.

Ba vị phủ quân điều kính nhường nhau, không ai chịu lãnh chức vụ chương môn tả, họ bèn chọn người đệ tử Tam đại, được Trì thiên Tinh hết lòng truyền học, cử lên thay chức Vân vụ.

Chương môn là Hồng ngưon Kiếm Ngô quân Trục, luận về võ công thì Ngô quân Trục được Trì thiên tài truyền thụ tuyệt học, luận về tiên, hậu, văn, bối thì Ngô quân Trục là hạng cháu, tuy cấp nhỏ song tài nghệ cũng nhiều tiếng động vang dậy khắp giới giang hồ.

Riêng về Ba vị Phủ quân, một là “Phước tinh phủ quân tên Hồng trấn Đảo, tài nghệ cao tốt hơn người, chuyên xử dụng ngón binh khí liên hoàn sáp, ngón võ này gồm có bảy mươi hai lộ truy hồn hệ, hưởng thanh dự suốt mười năm thất bại, trên khắp chốn giang hồ.

Người thứ hai là “Lộc tinh phủ quân Mạc lạc tinh” về chương pháp công phu rất độc đáo, hần tinh luyện được môn hồng sa chương đã gây chấn động khắp võ lâm hào kiệt.

Người thứ ba nhỏ nhất là “Thọ tinh phủ quân” Khuyết chánh Ngưon, chuyên sử dụng cây bút phán quan, có trên mười năm hòa hâu tài nghệ của hần đến độ xuất thần nhập hoá, song tâm tính nóng như lửa hung hãn dị thường, do đó...

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngưon vừa nghe Nhan Như Ngọc nói, đã nổi cơn thịnh nộ, vội rút phăng ngọn bút phán quan bằng đồng pha thép, vai hữu nghiêng về một phía, xê mình nhảy vọt ra trước, rộng to lên như hồ rộng!

- Ngạnh đầu! Chớ vô lễ!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bữu môi khinh miệt bằng giọng lạnh lạnh quát to:

- Bần cô nương chỉ phí chút ít sức lực, cũng đủ chống lại ngươi!

Vừa nói dứt, nàng xê mình tới trước, tay hữu cử chương, thân mình nhích động toan phát chiêu công địch.

Cừ Thiên Hiệp nhắc mình bay đến trước mặt nàng, vừa mỉm cười điềm đạm:

- Nhan cô nương. Nào có gì phải giận dữ!

Vừa nói dứt, chàng day mặt nhìn ba vị phủ quân cau mày tròn mắt hỏi to: ba vị đến đây tìm cừu mỗ à?

Thọ tinh phủ quân Khô trúc thánh kiếm huyết chánh Ngươn lay động một hư chiêu phán quan bút, về mặt hàm hừ quát to:

- Phải đẩy tiêu tử! Chúng ta tìm ngươi để thanh toán một món nợ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua không giận mà trái lại phá lên cười hăng hắc; chàng lại giương đôi mắt tựa điện quang, rọi thẳng vào mặt ba tên phủ quân, bằng những tia nhìn soi mói... sau cùng chàng thở hắt một tràng dài, bằng giọng êm trầm hỏi:

- Ba vị đã vượt đường xa muôn dặm tìm tại hạ, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn mặt đỏ như trùng tảo, quắc mắt cau mày hét to:

- Ngươi đừng vờ vĩnh, không hiểu, hãy đưa hấn xem?

Lộc tinh phủ quân Mạc lạc Tinh lôi trong bọc ra một mảnh lụa trắng tinh, vung mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp.

Mảnh lụa nhẹ như bấc, muốn ném đi xa không phải là chuyện dễ, trừ phi người ném có một nội lực siêu phàm.

Mảnh lụa trắng uyển chuyển nhẹ nhàng như cánh bướm, nương theo làn gió đẩy bay mau như mũi tên và rơi lơ lửng xuống mặt Cừ Thiên Hiệp, chứng tỏ nội lực của Lộc tinh phủ quân Mạc lạc Tinh cao diệu tuyệt vời.

Cừ Thiên Hiệp trở mặt ngạc nhiên, vội đưa tay đón bắt mảnh lụa bạch.

Bàn tay chàng vừa chạm phải mảnh lụa, cảm thấy tê tê, bèn lấy làm ngạc nhiên chi xiết, vội đưa mắt nhìn Mạc lạc Tinh thăm phục tài nghệ của hấn.

Cừ Thiên Hiệp đỡ mảnh lụa căng ra, chợt thấy bên trên vẽ mấy chữ:

- “Tạm mượn chiếc đỉnh vàng của Vân vụ môn để dùng!”

Ký tên: Cừ Thiên Hiệp...

Cừ Thiên Hiệp giương đôi mắt to, nhìn mấy chữ nhảy múa trên mảnh lụa bạch, một sự ngạc nhiên đến cùng tột, khiến chàng buột miệng hỏi:

- Ba vị phủ quân, mảnh bạch lụa này...

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn không đợi chàng nói dứt, vội hét lên một tiếng, lạnh lùng hỏi:

- Gã họ Cừu! Chiếc đỉnh vàng của Vân vụ người cất giấu lạc đâu rồi? nói mau...!

Cừu Thiên Hiệp cau mày kiểm, không biết phải đối đáp thế nào, một khắc sau cùng buột miệng lên tiếng:

- Quái lạ thật! Chiếc đỉnh vàng của Vân vụ?

Chiếc đỉnh vàng ra thế nào? Tại hạ hoàn toàn không hiểu gì cả!

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn nạt to:

- Câm mồm!

Phước tinh phủ quân Hồng trấn Đào nổi giận, xê mình bước tới trước, cao giọng nói:

- Thiếu hiệp, đừng chối từ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ là một vật trấn sơn chí bửu của bốn môn, gìn giữ và trao truyền trên ba đời, một đêm nọ bỗng nhiên bay mất... và Thiếu hiệp lưu lại mảnh bạch lụa này... lẽ nào không dám nhận chịu ư!

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, song cố gượng đáp lại:

Tại hạ thực không rõ việc này!

Phước tinh phủ quân Hồng trấn Đào, nghiêm sắc mặt hỏi:

- Không rõ! Chẳng lẽ mảnh lụa này là giả tạo ư?

Thọ tinh phủ quân vội hét to một tiếng, rút ngay cây bút phán quan, xê mình bước tới trước toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy cả ba tên phủ quân nói một câu bức hiếp một câu, nói một câu lại bức gần một bước, bất giác lửa giận bốc lên ngàn ngút, thuận tay chàng ném nhanh mảnh bạch lụa trả lại vừa trầm giọng nói:

- Mảnh lụa này không giả! Các người quả quyết, chỉ định là bút tích của ta ư?

Bấy giờ... Nhan Như Ngọc lại mím cười bí mật, không nói nửa lời.

Nộ sư Kim Hống Phong đại Thiết vội xê mình bước tới, chen vào cuộc, lão vòng tay hướng vào ba tên phủ quân nghiêm giọng:

- Quý vị phủ quân, chiếc đỉnh vàng Vân của quý phái đã thất lạc thất lạc thật sao?

Ba tên phủ quân vội vòng tay, ứng tiếng trả lời:

- Chẳng dám giấu lão chương môn, tề chương môn vì việc này mà phong sơn, khóa bích để tạ tội với Tổ sư, ba anh em ta đã quỳ trước bàn thờ tổ lập thệ, nếu không tìm được đỉnh vàng, thề chẳng trở về núi!

... Giọng nói của ba tên phủ quân rất bi thiết, tỏ vẻ đau đớn khổ sở đến cùng cực.

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiết quốc mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp gằn giọng bảo:

- Này tiểu tử! Dù cho ngươi có thần thông quảng đại cũng khó mà tránh khỏi cuộc thanh trừng của chúng ta!

Cừ Thiên Hiệp cả giận, cau mày trợn mắt nhìn “Nô Sư Kim Hồng” quát như sấm:

- Phong đại Thiết! Tự ngươi chuốc lấy chuyện người, thiếu hiệp không ngán sợ ngươi đâu!

Nói xong, chàng lại quay sang ba tên Phủ Quân cao giọng nói:

- Quý vị phủ quân! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ, tại hạ thật chẳng rõ....

Thọ tinh Phủ quân Khuyết chánh Ngươn, nóng lòng như lửa đốt, hấn buột miệng quát lên như chuông đồng:

- Còn mảnh lụa trắng làm bằng có!

Cừ Thiên Hiệp cố dẫn cơn thịnh nộ, gượng phân bua:

- Phủ quân, những việc như thế này, thường xảy ra trên giới giang hồ, tại hạ quyết vì việc này mà đi tìm ra kẻ mạo danh, một mai tìm được thủ phạm, Cừu mỗ sẽ dẫn đến tạ tội quý vị!

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Quân, giọng cao ngạo bút phán quan, gằn giọng hét to:

- Hừ! Hoãn binh chi kế, ngươi cho bọn hủ lão ta là đứa trẻ lên ba ư, để cho ngươi nói dăm ba tiếng rồi chuồn đi à?

Cừ Thiên Hiệp mim cười đằm đằm nói:

- Tại hạ vốn không có ý đó, chỉ vì tại hạ có lý do rất rõ ràng!

Phước tinh phủ Hồng trấn Đảo vội lên tiếng hỏi tiếp:

- Ngươi có lý do gì? vậy lý do đó ra sao?

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ, cao giọng nói:

- Điều thứ nhất. Tại hạ ly khai đất Trung Nguyên, lại không có thuật phân thân, thì làm cách nào vượt ngàn dặm đường đến núi Vân vụ trộm chiếc đỉnh vàng được! Lý do thứ hai, lại càng vô lý vì chiếc đỉnh vàng không bỏ túi được, mà tại hạ chỉ có một thân không nhà cửa, rày đây mai đó giữ chiếc đỉnh vàng để làm gì? Còn lý do thứ ba là; Bất trộm phải bắt được tang vật, bắt đảng tay đảng cánh, mới có thể nói được, còn thứ tư là...

... Không đợi chàng nói dứt.

Cừu hoa chương môn Nô sư kim Hồng. Phong đại Thiết vội bước sấn tới trước một bước rống lên như điên đại:

- Hay lắm! Ngươi khéo dùng hoa ngôn xảo ngữ, nguy biện rành rành, nhưng bốn chương môn không nghe lọt vào tai.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua không hiểu tí gì cả, bất giác cơn thịnh nộ lại bốc lên mãnh liệt, quát to:

- Chương môn nhân! Thế nào là hoa ngôn xảo ngữ? Nói mau!

Phong địa Thiết phá lên cười lạnh lạnh, nói to:

- Theo công lực của ngươi, đêm đến trộm chiếc đỉnh vàng Vân vụ người chỉ cần năm ba ngày là đến nơi. Còn ngươi bảo người không dùng vào việc gì... Hừ! Chiếc đỉnh vàng Vân vụ là vật tuyệt thế kỳ trân... thậm chí đến câu. Bắt trộm phải bắt dạng tang vật.. Hà hà! Chiếc Ngũ long Huyết cầu còn sờ sờ đó, đủ chứng minh ngươi là “kẻ trộm đại tài” thì ngươi ngụy biện làm gì cho vô ích...

Giọng nói của Phong đại Thiết rất hùng hồn, lão vừa định nói vừa nhìn Cửu Thiên Hiệp châm hăm, hiển nhiên lão chỉ định Cửu Thiên Hiệp là kẻ trộm chiếc vàng Vân vụ, không còn nửa điểm nghi vấn nào.

- Chính vì muốn tìm ngươi!

Thọ tính phủ quân thở hồng hộc, hấn rống bào hao như hổ đói:

- Tiểu tử! Hãy tiếp chiêu!

Ba tên phủ quân vừa hò hét, vừa cử thế tấn công, thế tựa cuồng phong bão táp, biển động núi băng.

Bây giờ, giữa đường trường chỉ thấy, cuồng phong ào ạt, tiếng “hoàn xích đồ” koang keng, bút phán quan chia ra tạo nên muôn đạo kinh phong, bốc tỏa mờ đầu trường.

Những tên Bài Bang thủ hạ trên bến đò, luôn cả khách qua đường đều đứng ngẩn người xem trận đấu, đây là lần đầu tiên bọn chúng được xem các cao thủ qua chiêu, bằng trận đánh liều mình ác liệt.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM

Đơn thân vào Bài Bang hội ước

Cửu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khi thế hung hãn của ba tên phủ quân Vân Vụ phải, chỉ nhoen miệng cười không thoáng gợn nét sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn, cùng tham dự!

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lẫn xả vào vòng chiến, cử chương tấn công.

“Hong hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiêng răng bút mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu “keng keng” chát óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng thét lạnh lạnh:

- Hay cho các ngươi! Kết bọn đánh hùa sao? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấu hổ ư!

Nàng vừa thét, vừa chuyển sợi xích sắt nhắm ngay Phong đại Thiết quay tít vào, thế mạnh như cuồng phong bạo vũ.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết có ý khinh nàng là liễu yếu đào thơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:

- Ngạnh đầu ngươi muốn chết hay sao?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chộp mạnh vào sợi xích đang bỏ tới đồng thời rống lên cực to:

- Ngươi phải chết!

Đạo hàn quang vừa chớp ngang đầu, đã hạ xuống ngay.

- “Băng!”

Một tiếng sắt nổi lên khô khan, sợi xích to bằng cổ tay, bị hai người trì mạnh dứt ra hai đoạn, mỗi người giữ một đoạn, vì mất thăng bằng họ loạng choạng, tháo lui ra sau năm bước.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy, lửa giận càng nổi lên mãnh liệt, chưởng thể vội phân ra chiêu “Bút tỏa thiên quân”, đẩy ra một đạo kinh phong, đẩy lui ba tên đại phủ quân, đồng thời cao giọng quát to:

- Dừng tay lại!

Bóng người đang cuốn tít, vội phân ra phương vị. Ba tên phủ quân Vân vụ phải, đã ngăn công lực của Thiên Hiệp, nên chàng vừa nói dứt lời, cả ba không hẹn nhau, đồng nhấc mình vọt ra xa cả trước, phước Tinh phủ quân trầm trầm giọng hỏi:

- Hưu chiến hay sao?

Cừu Thiên Hiệp quát mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cố dẫn cơn giận trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây vì có lời ước hội với Bài Bang chủ, gặp các ngươi cản trở e lỗi hẹn với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và Bang chủ xong, chỉ một mình Cừu mỗ đủ sức trả lời với các ngươi bằng đủ mọi cách!

... Giọng nói của Cừu Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhờ sơ hở lỡ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nã tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn vang rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo lỗi.

Ba vị Phủ quân còn bàng hoàng ngơ ngác, chưa kịp trả lời.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết nhún mình nhảy đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy!

Ba tên Phủ Quân Vân vụ phải mấp máy đôi môi toan nói, Phong Đại Thiết vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hẩn chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hẩn.

Hồng hoa lệnh Chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc gần giọng hỏi:

- Phong đại Thiết, công lực của người qua thường, song tâm cơ đầy kẻ hoạch, mắt vậy lòng không ngay, người nháy nhó như thế là dụng ý gì?

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết cố ý hoãn binh, để khích dụ nhiều cao thủ, đến đấu với Cừ Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng không ngờ cơ mưu của mình chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm.

- Đây là chuyện riêng của chúng ta, đối với Huyết Quang giáo của người không quan hệ gì cả! Người muốn lý sự với ta nữa sao!

Nhan Như Ngọc cả giận, mắt hạnh trợn tròn mảy ngài cong vút nằng buột miệng hét to.

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này! ngươi làm gì bản cô nương chứ?

Phước tinh phủ quân Hồng trấn Đảo phá lên cười ngất, nói:

- Đây phong chương môn! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mất không biết hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái... Phong chương môn nghĩ xem; như Dị đại Cương quy lực chẳng nghiêm ai đi nuôi dạy nghề, lại phong chức phó giáo chủ... thực là đáng buồn cười!

Hai tên phủ Quân đứng kề bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa Lộc tinh phủ Quân mặc lặc Tinh lớn tiếng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biết xấu hổ, chường mặt bày ra tứ xứ... ha ha!

Phong đại Thiết cười khẩy tiếp lời:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm!

Bọn chúng kẻ nói người chen vào, như xướng họa, khiến “Hồng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mấp máy song nói chẳng ra lời.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng uất ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau “mười ngày sau họp mặt”, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuốt vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế, nên chàng vỗ tay đánh phết, quát to như sấm nổ:

- Các ngươi hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiếp đãi các ngươi... hãy đi... đi!

Không ngờ, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét to:

- Đi đâu? Ai bảo ngươi cho bọn chúng đi, ta không chịu được.

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắc đôi mắt lạnh lùng nhìn Phong đại Thiết và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầu mục của Bài Bang cũng bước nhanh vào giữa tràng viện, chỉ vì, bọn chúng ngờ thấy, cuộc chiến đang bùng sôi... đột nhiên dịu lại, mà bây giờ Nhan Như Ngọc muốn khơi mớ tro tàn, khiến cả ai thất kinh sợ sanh ra cuộc ẩu đả thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với Bang chủ, chứ không biết phải trình bày cách nào, do thế, hai tên đầu mục Bài Bang vòng tay cúi đầu trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thượng lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua gật đầu, đưa mắt nhìn Phong đại Thiết và Tam vị phủ quân, trầm

giọng hét:

- Các ngươi hãy đi! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các ngươi tại hạ Thúy nguyệt đình!

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ta hiệu...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi giận, nàng đứng xoạc hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được! các ngươi chưa thanh toán... Cô nương nhất định không để các ngươi đi...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngất...

- Ha... hà! Đã nổi cơn lên đây à!

Phong đại Thiết cũng vỗ tay cười ngất...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, ngươi nhớ nhé! Chúng ta đợi... ngươi tại Thủy nguyệt đình!

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân vụ phách, tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoát đã biến mình vào thành phố.

Ngô sư Kim Hồng Phong đại Thiết sợ còn chỉ một mình Cừu Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mũi thuyền, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:

- Cừu Thiên Hiệp! Người chó nuốt lời nhé!

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hắc ưng nhào lộn xuống giòng sông, làm nước văng lên từ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo giòng nước bạc.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn ửng đỏ, sự phẫn uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:

- Tại sao ngươi lại tha chúng nó chạy thoát!

Cừu Thiên Hiệp mim cười khô sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Và lại, mười ngày nữa có bao nhiêu lâu, ra sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà!

Nhan Như Ngọc tức muốn bẻ ngực, nàng đưa tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngốc nhất trần đời, hiện chúng nó sắp sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rồi ngươi xem. Mười ngày sau không gặp cơ hội như vậy đâu... mà đầy dẫy mưu mô quỷ quyết... chừng đó người ăn năn không kịp!

Cừu Thiên Hiệp ra điều nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc chúng nó muốn giờ trò gì... Cừu mỗ vẫn không nao núng!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đôi mắt lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiếu Hiệp, ta không thể đến Bài Bang được... Xin hẹn gặp lại sau này!

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau, hướng vào khu phố cát bước rất nhanh.

Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận, chính mình vì đã tha Phong đại Thiết và ba tên phủ quân Vân Vụ bang, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương...

Chàng kêu thêm mấy tiếng nữa, nhưng Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thấy gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trốn chạy...

Hai tên đầu mục Bài Bang thấy bầu không khí im lặng, bèn thở hắt ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đến bên Cừ Thiên Hiệp vòng tay, thôi thúc, nói:

- Thiếu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời Thiếu hiệp lên đường!

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc, đến lúc không còn trông thấy bóng nàng, một sự lo lắng bồi hồi, chợt lóe lên trong tâm tư của Cừ Thiên Hiệp nhưng mà không thể bỏ qua cuộc hội với Bài Bang.. để tìm theo nàng.

Cừ Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên mục Bài Bang dịu giọng bảo:

- Phiên hai vị sửa sang. Chuẩn bị thuyền, tại hạ đôi ý không muốn đi đường bộ!

“Đô báo đầu” Liễu Như Phong vừa nghe qua những lời Cừ Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi sắc, song gắng đáp lời:

-Xin tuân mạng!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho “Vân quang kim cương” Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy đến bậc sông, và hé môi tức lên một hồi còi dài...

... Một tiếng thanh la đột nhiên:

- Choeng!

Tiếng “phèn” ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền di động mạnh, rẽ sóng cập vào bờ.

Tức địa Thái Tuế Liễu như Phong quay lên đón Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiếu hiệp lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị!

Vừa nói dứt, chàng vòng tay chào, nhưng tên thủ hạ Bài Bang còn bao quanh đấu trường, rồi mới cất bước lên thuyền.

Chiếc đại thuyền bài biện rất khéo léo, trần thiết toàn đồ vật quý giá, chẳng khác một chiếc ghe hầu của quan Tể tướng.

Bấy giờ, tiếng mái chèo khua động “Bì Bôm” tiếp theo đây là tiếng phèn la đánh vang dậy tiễn đưa Cừ Thiên Hiệp, những tay chèo nỗ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiếc đại thuyền nhích động và di chuyển nhanh, trương buồm lướt sóng, chạy ngược dòng nước hướng về Thần Châu.

Chẳng mấy khắc, Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong bước lại kề bên chàng lên tiếng:

- Thiếu Hiệp! Tổng đàn Bài Bang sắp đến, xin thiếu hiệp chuẩn bị lên bờ!

Hắn vừa nói dứt. Bỗng nhiên... tiếng tù và túc lên:

- Ủ u!

Vang dậy khắp mặt sông, chợt thấy tả ngạn của con sông, xuất hiện một chiếc ghe chạm hình rồng, tám mái chèo cá bơi vun vút, cỡi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắt đã đến bên đại thuyền trước chừng ba, bốn trượng.

- Soạt!

Một tiếng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiếc ghe bay vọt lên đại thuyền, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng mũi đại thuyền êm như hoa tuyết rơi, không gây tiếng động nhẹ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vội bước ngang mình Cừu Thiên Hiệp nói khề giới thiệu:

- Thiếu Hiệp, đây là Bồn bang Đường chủ tòa Thiên đường “Vô ảnh khách” Mạnh khả Chân đến nghênh tiếp thiếu Hiệp đây!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mũi, hướng vào mũi thuyền bước lần tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mẽ vâng mạng Bang Chủ đến nghênh tiếp Thiếu hiệp!

Mạnh khả Chân tiếng nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo hoa đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chứng tỏ công lực già hơn Trại ngộ Không Tiểu định Khuê một bậc.

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay làm lễ nói:

- Cừu mạo vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lấy làm cảm động!

Vô hình Khách Mạnh Khả Chân cất tiếng cười to nói:

- Thiếu hiệp vai trần võ lâm, danh dự khắp giang hồ, tự nhiên bồn bang phải lấy lễ tôn kính, được Thiếu Hiệp dời gót đến thăm, thực là điều hân hạnh cho bồn bang không ít.

Cừu Thiên Hiệp liên miêng nhún nhường:

- Chẳng dám... chẳng dám!

Ngay lúc đó, chiếc đại thuyền còn cách bờ được ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, tiếng trống cổ võ “Bồng! Bồng”, tiếng phèn la nện “Peng Peng”, tiếng tiêu thổi trời lên thực là ồn ào náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ, đứng dọc hai hàng tả, hữu, mỗi đường chủ dắt theo mười tên cao thủ, tay cầm thiết đao, trường Kiếm giơ lên chào, trên đầu chúng hai dãy tuội hoa hồng kết bằng lụa, từ đầu phố xa xa dẫn đến bờ sông chỗ bến thuyền.

Phía bên tả, một vị địa đường chủ mà Cừ Thiên Hiệp đã nhận biết, đây là lão “ròm” Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê và mười sáu tên cao thủ, cấp giáo dài, đao thiết, đứng nghiêm hầu.

Phía bên hữu, một vị mặt hồng, râu tóc suôn đuột, oai phong凛冽, đây là vị Nhơn đường. Đường chủ, người này có ngoại hiệu là “Mi tu công Trại Quan Vũ” tên Cừ chiêm Xuân, lão là một tay hiệp sĩ nức tiếng giang hồ, trượng nghĩa... hành hiệp.

Trại ngộ không Tiêu đình Khuê cất tiếng nói như đồng la bể:

- Cừ Thiên Hiệp tới!

Ba tiếng la, trống tiêu đều nhất loạt ngưng bật, bầu không khí trở lại im tĩnh lạ thường.

Khung cảnh tiếp tân thực cực kỳ long trọng, đây là lần thứ nhất trong đời Cừ Thiên Hiệp, khiến chàng sung sướng và cao hứng thêm nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cất bước oai vệ, bước lần lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhã.

Bấy giờ, Trại ngộ không Tiêu đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cừ chiêm Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồng cất tiếng nói to:

- Cừ Thiên Hiệp, bốn bang chủ đang chờ thiếu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiếu hiệp đến!

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại ngộ không Tiêu đình Khê giữa đường, khác hẳn hẳn tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chếp miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật! Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quá nhún nhường, Cừ mỗ lấy làm...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông tai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rất khoan thai, đi lần đến hướng Cừ Thiên Hiệp...

Hai bên đường bọn bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừ Thiên Hiệp đến...!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mắt tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, Bài Bang chủ, bèn vội dằng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói to:

- Đẳng Ban chủ! Văn hạ là Cừ Thiên Hiệp... xin ra mắt Bang chủ!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, đưa tay vuốt nhanh chòm râu đuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừ Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám! Được Thiếu hiệp chiếu cố đến chơi!

Đẳng mỗ lấy làm cảm kích! Nào... lại đây! mời lại đây!

Vừa nói dứt, lão đã xê mình đến bên Cừ Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắm lấy tay Cừ Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài Bang, đứng xếp hàng dọc, giữa là hai con tuấn mã

cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thẳng yên cương rực rỡ như hai con tuấn mã nhà quan.

Âm dương kiếm Đẳng công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dừng ngựa thay chân đến tổng đàn phía trước không xa lắm!

Nói xong lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiếu hiệp lên yên!

Đẳng công Ngươn tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng tinh lực khiến người khiếp đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhút điệp tri thủ” trọn môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiếc lá vàng rơi, Cừu Thiên Hiệp thấy thế khiếp đảm, buột miệng khen: Hay tuyệt.

Cừu Thiên Hiệp không thể thoát nữa, bèn để chân khí thân mình rùn xuống thấp như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuống lưng con tuấn mã, thuận tay chộp lấy giây cương vừa cất tiếng nói:

- Xin mời Đẳng bang chủ đi trước!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn giục nhẹ giây cương, con tuấn mã bỏ vó bước đi từ từ...

Cừu Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này? Dừng muôn phương kẻ dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không? hay là...?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phản trên tường “Cửu trảo long hộc, thạch sư thành đối” thực là một thế phái lớn.

Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đi lần vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà. Cừu Thiên Hiệp không nghe Đẳng công Ngươn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Bang chủ, tại hạ đây là một bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước... Không rõ Lão Bang chủ có điều chỉ dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này... à... việc này... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ người nghe!

Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng... tại hạ xin vâng lời?

Lúc bấy giờ... Tiệc rượu đã bày xong, giữa đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tông quán, kiểm soát tám sông ba ngọn. Đứng ra bồi tiếp.

Qua đến tuần rượu thứ năm, Cừu Thiên Hiệp kinh từ ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hầu bàn lại nghiêm trang

bảo:

- Người mau đi mời Tiểu thư ra đây cho ta!

Tên hầu bàn cúi đầu “vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoang nương theo gió xông ra ngoài, kể đấy tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga khoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày tằm mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hằng Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cừu Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp nhưng nghe tiếng gót sen đi động lền trên mặt đất.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đưa tay vuốt chòm sườn đuột, cả cười bảo:

- Tiểu nữ! Lại đây ra mắt Cừu Thiên Hiệp và các vị... Đường chủ và Tổng quân!

... Cô gái được gọi là “Tiểu nữ” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi tiểu nữ có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hằng nghe con nói, rất hâm mộ danh tài của thiên hạ đệ nhất kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừu Thiên Hiệp đến đây... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ... Ha... ha!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngượng đỏ mặt, ngồi đứng không an, vị cô nương cũng thẹn thùng không kém, hai gò má ứng đỏ như quả đào, nàng cúi đầu kêu lên khe khẽ:

- Cha!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vui vẻ bảo:

- Nay Thiếu Hiệp, có phải Thiếu Hiệp vừa hỏi ta với Thiếu Hiệp đến bốn bang có việc gì ư?

Cừu Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão Bang chủ chỉ giáo cho tở tường!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn cười ngất, bằng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo? Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiếu hiệp chỉ giáo đấy, chẳng giấu chi Thiếu Hiệp, thuở lão hủ tráng niên, tay cung kiếm “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tao nên cơ nghiệp nhỏ này, đây chỉ là sự may mắn trong muôn một, đến giờ, lão hủ ngẫm lại rất vô dụng, tiếc thay không có một tên đệ tử nối nghiệp mà chỉ có một mụn con gái... mà nó có tính hiếu vũ, lão hủ lại nghĩ, chính mình không nên danh giận gì, cho nên chiêu pháp “Âm dương Kiếm” không thể truyền lại nửa điểm cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

Lão bang chủ là bậc võ lâm tiền bối, danh vang thiên hạ, tay kiếm dấy năm hồ, bốn biển, lệnh thiên Kim nếu được chân truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô

cùng.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn khoát tay chặn lời bằng giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Đây thiếu hiệp, ngươi chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiếu Hiệp đến đây, là để cho Thiếu Hiệp ấn chứng điều sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, chàng quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ... Tại hạ...

Đăng công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Ngươi hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời!

Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản đồng dục nói to:

Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hề rời Thần Châu nửa bước, mọi việc của bốn bang do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế... Cái thế mười năm nay lưỡi kiếm Âm dương chưa rời khỏi võ, chẳng động một chiêu.

Cừ Thiên Hiệp vội lên tiếng đỡ lời:

- Lão Bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu “Gừng càng già càng cay, người càng già càng lỗi lạc” Lão Bang chủ tuy già song uy danh vẫn còn tồn tại mãi mãi.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn mỉm cười khở sở, trầm giọng bảo:

- Thiếu Hiệp đừng ca tụng! Người nên biết rằng: “Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Không Tử nói “Trẻ sanh sau đáng sợ”, ngươi đã quên rồi ư! Vả lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ Kiếm pháp của chính mình đã lụi bại đến bậc nào. Vì thế... vì thế lão hủ mới mời một vị Thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây.. để xét lại chiêu “Âm dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, nhưng cố từ chối:

- Vãn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa.. Lão bang chủ lưu ý làm gì...

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn khoát tay ngăn lời bằng giọng nói êm trầm chí thiết bảo:

- Thiếu hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu sở sẽ rời rạc, tiến thoái khó khăn... thực là vô dụng! Vậy mà Nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ thanh danh của thiếu hiệp, do đó lão mời thiếu hiệp đến đây, nhờ rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phát dậy, vội nói như hét:

- Lão tiên bối! Lão bang chủ! Tại hạ dù có lá gan to, cũng không qua chiêu với lệnh tiểu thơ, huống là...

Đăng công Ngươn vờ mặt rần lại, bằng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:

- Thiếu Hiệp, lo sợ đấy chỉ là? Không có gì cả..chỉ thử qua chiêu thắng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, con nhà võ không nên đề cập đến việc này! Hay là...hay là thiếu hiệp thấy chiêu thức “Âm dương Ma kiếm” quá tầm thường, và cho lão hủ là người không xứng đáng! Phải vậy chăng?

Đơn thân vào Bài Bang hội ước

Cừu Thiên Hiệp vốn người ngao nghễ, trước khi thể hung hãn của ba tên phủ quân Vân Vụ phải, chỉ nhòen miệng cười không thoáng gợn nét sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn, cùng tham dự!

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lẫn xả vào vòng chiến, cử chương tấn công.

“Hong hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nâng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiêng rặng bút mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu “keng keng” chất óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng hét lạnh lạnh:

- Hay cho các ngươi! Kết bọn đánh hùa sao? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấu hổ ư!

Nàng vừa hét, vừa chuyển sợi xích sắt nhắm ngay Phong đại Thiết quay tít vào, thể mạnh như cuồng phong bạo vũ.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết có ý khinh nàng là liễu yếu đào thơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:

- Ngạnh đầu ngươi muốn chết hay sao?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chop mạnh vào sợi xích đang bổ tới đồng thời rống lên cực to:

- Ngươi phải chết!

Đạo hàn quang vừa chớp ngang đầu, đã hạ xuống ngay.

- “Băng!”

Một tiếng sắt nổi lên khô khan, sợi xích to bằng cổ tay, bị hai người trì mạnh dứt ra hai đoạn, mỗi người giữ một đoạn, vì mất thăng bằng họ loạng choạng, tháo lui ra sau năm bước.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy, lửa giận càng nổi lên mãnh liệt, chương thể vội phân ra chiêu “Bút tảo thiên quân”, đẩy ra một đạo kinh phong, đẩy lui ba tên đại phủ quán, đồng thời cao giọng quát to:

- Dừng tay lại!

Bóng người đang cuốn tít, vội phân ra phương vị. Ba tên phủ quân Vân vụ phải, đã ngăn công lực của Thiên Hiệp, nên chàng vừa nói dứt lời, cả ba không hẹn nhau, đồng nhắc mình vọt ra xa cả trượng, phước Tinh phủ quân trầm trầm giọng hỏi:

- Hưu chiến hay sao?

Cừ Thiên Hiệp quắc mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cố dẫn cơn giận trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây vì có lời ước hội với Bài Bang chủ, gặp các người cản trở e lỗi hẹn với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và Bang chủ xong, chỉ một mình Cừ mỗ đủ sức trả lời với các người bằng đủ mọi cách!

... Giọng nói của Cừ Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhỡ sơ hở lỡ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nã tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn vang rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo lỗi.

Ba vị Phủ quân còn bàng hoàng ngơ ngác, chưa kịp trả lời.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết nhún mình nhảy đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy!

Ba tên Phủ Quân Vân vụ phái mấp máy đôi môi toan nói, Phong Đại Thiết vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hẳn chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hẳn.

Hồng hoa lệnh Chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc gần giọng hỏi:

- Phong đại Thiết, công lực của người qua thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vậy lòng không ngay, người nháy nhó như thế là dụng ý gì?

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết cố ý hoãn binh, để khích dụ nhiều cao thủ, đến đấu với Cừ Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng không ngờ cơ mưu của mình chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm.

- Đây là chuyện riêng của chúng ta, đối với Huyết Quang giáo của người không quan hệ gì cả! Người muốn lý sự với ta nữa sao!

Nhan Như Ngọc cá giận, mắt hạnh trợn tròn mày ngài cong vút nằng buột miệng hét to.

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này! người làm gì bản cô nương chứ?

Phước tinh phủ quân Hồng trần Đảo phá lên cười ngất, nói:

- Này phong chương môn! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mất không biết hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái... Phong chương môn nghĩ xem; như Dị đại Cương quy lực chẳng nghiêm ai đi nuôi dạy nghề, lại phong chúc phó giáo chủ... thực là đáng buồn cười!

Hai tên phủ Quân đứng kề bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa Lộc tinh phủ Quân mặc lặc Tinh lớn tiếng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biết xấu hổ, chương mặt bày ra tứ xứ... ha ha!

Phong đại Thiết cười khẩy tiếp lời:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm!

Bọn chúng kẻ nói người chen vào, như xướng họa, khiến “Hong hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mấp máy song nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng uất ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau “mười ngày sau họp mặt”, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuốt vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế, nên chàng vỗ tay đánh phết, quát to như sấm nổ:

- Các ngươi hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiếp đãi các ngươi... hãy đi... đi!

Không ngờ, Hong hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét to:

- Đi đâu? Ai bảo ngươi cho bọn chúng đi, ta không chịu được.

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắc đôi mắt lạnh lùng nhìn Phong đại Thiết và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầu mục của Bài Bang cũng bước nhanh vào giữa tràng viện, chỉ vì, bọn chúng ngó thấy, cuộc chiến đang bùng sôi... đột nhiên dịu lại, mà bây giờ Nhan Như Ngọc muốn khơi mớ tro tàn, khiến cả ai thất kinh sợ sanh ra cuộc ẩu đả thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với Bang chủ, chứ không biết phải trình bày cách nào, do thế, hai tên đầu mục Bài Bang vòng tay cúi đầu trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thượng lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua gật đầu, đưa mắt nhìn Phong đại Thiết và Tam vị phủ quân, trầm giọng hét:

- Các ngươi hãy đi! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các ngươi tại hạ Thụ nguyệt đình!

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ta hiệu...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi giận, nàng đứng xoạc hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được! các ngươi chưa thanh toán... Cô nương nhất định không để các ngươi đi...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngất...

- Ha... hà! Đã nổi cơn lên đây à!

Phong đại Thiết cũng vỗ tay cười ngất...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, ngươi nhớ nhé! Chúng ta đợi... ngươi tại Thụ nguyệt đình!

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân vụ phái, tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người hạo kỳ, thoát đã biến mình vào thành phố.

Ngộ sư Kim Hồng Phong đại Thiết sợ còn chỉ một mình Cừu Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mũi thuyền,

quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:

- Cừ Thiên Hiệp! Người chớ nuốt lời nhé!

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hắc ưng nhào lộn xuống giòng sông, làm nước văng lên từ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo giòng nước bạc.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn ửng đỏ, sự phẫn uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừ Thiên Hiệp nặng giọng:

- Tại sao ngươi lại tha chúng nó chạy thoát!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Và lại, mười ngày nữa có bao nhiêu lâu, ra sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà!

Nhan Như Ngọc tức muốn bẻ ngực, nàng đưa tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngốc nhất trần đời, hiện chúng nó sắp sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rồi người xem. Mười ngày sau không gặp cơ hội như vậy đâu... mà đây đây mưu mô quỷ quyết... chừng đó người ăn năn không kịp!

Cừ Thiên Hiệp ra điều nghi ngại, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc chúng nó muốn giở trò gì... Cừ mỗ vẫn không nao núng!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đôi mắt lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiếu Hiệp, ta không thể đến Bài Bang được... Xin hẹn gặp lại sau này!

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau, hướng vào khu phố cát bước rất nhanh.

Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận, chính mình vì đã tha Phong đại Thiết và ba tên phủ quân Vân Vụ bang, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương...

Chàng kêu thêm mấy tiếng nữa, nhưng Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thấy gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trốn chạy...

Hai tên đầu mục Bài Bang thấy bầu không khí im lặng, bèn thở hắt ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đến bên Cừ Thiên Hiệp vòng tay, thôi thúc, nói:

- Thiếu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời Thiếu hiệp lên đường!

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc, đến lúc không còn trông thấy bóng nàng, một sự lo lắng bồi hồi, chợt lóe lên trong tâm tư của Cừ Thiên Hiệp nhưng mà không thể bỏ qua cuộc hội với Bài Bang.. để tìm theo nàng.

Cừ Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên mục Bài Bang dịu giọng bảo:

- Phiên hai vị sửa sang. Chuẩn bị thuyền, tại hạ đôi ý không muốn đi đường bộ!

“Đô báo đầu” Liễu Như Phong vừa nghe qua những lời Cừ Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi

sắc, song gắng đáp lời:

-Xin tuân mạng!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho “Vân quang kim cương” Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy đến bụi sông, và hé môi tức lên một hồi còi dài...

... Một tiếng thanh la đột nhiên:

- Choeng!

Tiếng “phèn” ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền di động mạnh, rẽ sóng cặp vào bờ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong quay lên đón Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiếu hiệp lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị!

Vừa nói dứt, chàng vòng tay chào, nhưng tên thủ hạ Bài Bang còn bao quanh đầu trường, rồi mới cất bước lên thuyền.

Chiếc đại thuyền bài biện rất khéo léo, trần thiết toàn đồ vật quý giá, chẳng khác một chiếc ghe hầu của quan Tể tướng.

Bấy giờ, tiếng mái chèo khua động “Bì Bôm” tiếp theo đây là tiếng phèn la đánh vang dậy tiễn đưa Cừ Thiên Hiệp, những tay chèo nỗ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiếc đại thuyền nhích động và di chuyển nhanh, trương buồm lướt sóng, chạy ngược giòng nước hướng về Thần Châu.

Chẳng mấy khắc, Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong bước lại kề bên chàng lên tiếng:

- Thiếu Hiệp! Tổng đàn Bài Bang sắp đến, xin thiếu hiệp chuẩn bị lên bờ!

Hắn vừa nói dứt. Bỗng nhiên... tiếng tù và tức lên:

- Ủ u!

Vang dậy khắp mặt sông, chợt thấy tả ngạn của con sông, xuất hiện một chiếc ghe chạm hình rồng, tám máy chèo cá bơi vun vút, còi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắt đã đến bên đại thuyền trước chừng ba, bốn trượng.

- Soạt!

Một tiếng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiếc ghe bay vọt lên đại thuyền, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng mũi đại thuyền êm như hoa tuyết rơi, không gây tiếng động nhẹ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vội bước ngang mình Cừ Thiên Hiệp nói khê giới thiệu:

- Thiếu Hiệp, đây là Bôn bang Đường chủ tòa Thiên đường “Vô ảnh khách” Mạnh khả Chân đến nghênh tiếp thiếu Hiệp đây!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mũi, hướng vào mũi thuyền bước lần tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừ Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mẽ vâng mạng Bang Chủ đến nghênh tiếp Thiếu hiệp!

Mạnh khả Chân tiếng nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo hoa đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chứng tỏ công lực già hơn Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê một bậc.

Cừ Thiên Hiệp vội vòng tay làm lễ nói:

- Cừ mỗ vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lấy làm cảm động!

Vô hình Khách Mạnh Khả Chân cất tiếng cười to nói:

- Thiếu hiệp vai trần võ lâm, danh dự khắp giang hồ, tự nhiên bốn bang phải lấy lễ tôn kính, được Thiếu Hiệp dời gót đến thăm, thực là điều hân hạnh cho bốn bang không ít.

Cừ Thiên Hiệp liền miệng nhún nhường:

- Chẳng dám... chẳng dám!

Ngay lúc đó, chiếc đại thuyền còn cách bờ được ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, tiếng trống cổ võ “Bồng! Bồng”, tiếng phèn la nện “Peng Peng”, tiếng tiêu thiêu trời lên thực là ồn ào náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ, đứng dọc hai hàng tả, hữu, mỗi đường chủ dắt theo mười tên cao thủ, tay cầm thiết đao, trường Kiếm giờ lên chào, trên đầu chúng hai dãy tuội hoa hồng kết bằng lụa, từ đầu phố xa xa dẫn đến bờ sông chỗ bến thuyền.

Phía bên tả, một vị địa đường chủ mà Cừ Thiên Hiệp đã nhận biết, đây là lão “ròm” Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê và mười sáu tên cao thủ, cấp giáo dài, đao thiết, đứng nghiêm hầu.

Phía bên hữu, một vị mặt hồng, râu tóc suôn đuột, oai phong凛冽, đây là vị Nhon đường. Đường chủ, người này có ngoại hiệu là “Mi tu công Trại Quan Vũ” tên Cư chiếm Xuân, lão là một tay hiệp sĩ nức tiếng giang hồ, trượng nghĩa... hành hiệp.

Trại ngộ không Tiêu đình Khuê cất tiếng nói như đồng la bễ:

- Cừ Thiên Hiệp tới!

Ba tiếng la, trống tiêu đều nhất loạt ngưng bật, bầu không khí trở lại im tĩnh lạ thường.

Khung cảnh tiếp tân thực cực kỳ long trọng, đây là lần thứ nhất trong đời Cừ Thiên Hiệp, khiến chàng sung sướng và cao hứng thêm nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cất bước oai vệ, bước lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhã.

Bấy giờ, Trại ngộ không Tiêu đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư chiếm Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồng cất tiếng nói to:

- Cừ Thiên Hiệp, bốn bang chủ đang chờ thiếu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiếu hiệp đến!

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại ngộ không Tiêu đình Khê giữa đường, khác hẳn hẳn tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chếp miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật! Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quá nhún nhường, Cừu mỗ lấy làm...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông tai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rất khoan thai, đi lần đến hướng Cừu Thiên Hiệp...

Hai bên đường bọn bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừu Thiên Hiệp đến...!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mất tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, Bài Bang chủ, bèn vội dâng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói to:

- Đẳng Ban chủ! Văn hạ là Cừu Thiên Hiệp... xin ra mắt Bang chủ!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, đưa tay vượt nhanh chồm râu đuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám! Được Thiếu hiệp chiêu cố đến chơi!

Đẳng mỗ lấy làm cảm kích! Nào... lại đây! mời lại đây!

Vừa nói dứt, lão đã xê mình đến bên Cừu Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài Bang, đứng xếp hàng dọc, giữa là hai con tuấn mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thẳng yên cương rực rỡ như hai con tuấn mã nhà quan.

Âm dương kiếm Đẳng công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dừng ngựa thay chân đến tổng đàn phía trước không xa lắm!

Nói xong lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiếu hiệp lên yên!

Đẳng công Ngươn tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng tinh lực khiến người khiếp đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhứt điệp tri thủ” trọn môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiếc lá vàng rơi, Cừu Thiên Hiệp thấy thế khiếp đảm, buột miệng khen: Hay tuyệt.

Cừu Thiên Hiệp không thể thoát nữa, bèn để chân khí thân mình rùn xuống thấp như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuống lưng con tuấn mã, thuận tay chộp lấy giây cương vừa cất tiếng nói:

- Xin mời Đẳng bang chủ đi trước!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn giựt nhẹ giây cương, con tuấn mã bỏ vó bước đi từ từ...

Cừu Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này? Dùng muôn phương kế dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không? hay là...?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phản trên tường “Cửu trảo long hộc, thạch sư thành đối” thực là một thế phái lớn.

Cửu Thiên Hiệp đi theo Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn đi lần vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà. Cửu Thiên Hiệp không nghe Đằng công Ngươn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Bang chủ, tại hạ đây là một bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước... Không rõ Lão Bang chủ có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này... à... việc này... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ người nghe!

Cửu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng... tại hạ xin vâng lời?

Lúc bấy giờ... Tiệc rượu đã bày xong, giữa đại sảnh, trù ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tổng quản, kiểm soát tám sông ba ngọn. Đứng ra bồi tiếp.

Qua đến tuần rượu thứ năm, Cửu Thiên Hiệp kinh tứ ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hầu bàn lại nghiêm trang bảo:

- Ngươi mau đi mời Tiểu thư ra đây cho ta!

Tên hầu bàn cúi đầu “vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoảng nương theo gió xông ra ngoài, kế đấy tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga khoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày tằm mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hằng Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cửu Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp nhưng nghe tiếng gót sen đi động lần trên mặt đất.

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu vuốt, cả cười bảo:

- Tiểu nhi! Lại đây ra mắt Cửu Thiên Hiệp và các vị... Đường chủ và Tổng quản!

... Cô gái được gọi là “Tiểu nhi” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi tiểu nhi có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hằng nghe con nói, rất hâm mộ danh tài của thiên hạ đệ nhất kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừ Thiên Hiệp đến đây... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ... Ha... ha!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua ngưỡng đỏ mặt, ngồi đứng không an, vị cô nương cũng thẹn thùng không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầu kêu lên khe khẽ:

- Cha!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp, vui vẻ bảo:

- Nay Thiếu Hiệp, có phải Thiếu Hiệp vừa hỏi ta với Thiếu Hiệp đến bốn bang có việc gì ư?

Cừ Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão Bang chủ chỉ giáo cho tở tường!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn cười ngất, bằng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo? Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiếu hiệp chỉ giáo đây, chẳng giấu chi Thiếu Hiệp, thuở lão hủ tráng niên, tay cung kiếm “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tạo nên cơ nghiệp nhỏ này, đây chỉ là sự may mắn trong muôn một, đến giờ, lão hủ ngẫm lại rất vô dụng, tiếc thay không có một tên đệ tử nối nghiệp mà chỉ có một mụn con gái... mà nó có tính hiếu vũ, lão hủ lại nghĩ, chính mình không nên danh giặc gì, cho nên chiêu pháp “Âm dương Kiếm” không thể truyền lại nữa điếm cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

Lão bang chủ là bậc võ lâm tiền bối, danh vang thiên hạ, tay kiếm dấy năm hồ, bốn biển, lệnh thiên Kim nếu được chân truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn khoát tay chặn lời bằng giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Nay thiếu hiệp, ngươi chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiếu Hiệp đến đây, là để cho Thiếu Hiệp ấn chứng điều sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rung động tận đáy lòng, chàng quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ... Tại hạ...

Đẳng công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Ngươi hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời!

Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản đồng dạ nói to:

Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hề rời Thần Châu nửa bước, mọi việc của bốn bang do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế... Cái thế mười năm nay lưới kiếm Âm dương chưa rời khỏi võ, chẳng động một chiêu.

Cừ Thiên Hiệp vội lên tiếng đỡ lời:

- Lão Bang chủ nói chỉ lời này, tục ngữ có câu “Gừng càng già càng cay, người càng già càng lỗi lạc” Lão Bang chủ tuy già song uy danh vẫn còn tồn tại mãi mãi.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn mỉm cười khổ sở, trầm giọng bảo:

- Thiếu Hiệp đừng ca tụng! Người nên biết rằng: “ Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Khổng Tử nói “Trẻ sanh sau đáng sợ”, người đã quên rồi ư! Và lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thể nhân, không rõ Kiếm pháp của chính mình đã lụi bại đến bậc nào. Vì thế... vì thế lão hủ mới mời một vị Thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây.. để xét lại chiêu “Âm dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, nhưng cố từ chối:

- Vãn hạ nào dám vô lễ như thế, và lạ cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa.. Lão bang chủ lưu ý làm gì...

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn khoát tay ngăn lời bằng giọng nói êm trầm chí thiết bảo:

- Thiếu hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thoái khó khăn... thực là vô dụng! Vậy mà Nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ thanh danh của thiếu hiệp, do đó lão mới mời thiếu hiệp đến đây, nhờ rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như hét:

- Lão tiên bối! Lão bang chủ! Tại hạ dù có lá gan to, cũng không qua chiêu với lệnh tiểu thư, huống là...

Đăng công Ngươn vờ mặt rắn lại, bằng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:

- Thiếu Hiệp, lo sợ đấy chỉ là? Không có gì cả..chỉ thử qua chiêu thắng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, con nhà võ không nên đề cập đến việc này! Hay là...hay là thiếu hiệp thấy chiêu thức “Âm dương Ma kiếm” quá tầm thường, và cho lão hủ là người không xứng đáng! Phải vậy chăng?

HỒI THỨ NĂM MƯỜI CHÍN

Thánh kiếm vương tở hồng

Bấy giờ, ba vị đường chủ với các đô tổng quản đều đứng lên một loạt, vỗ tay cổ vũ vang dậy... họ hoan hô lời nói của bang chủ.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy tấn thối lưỡng nan, song cố gượng từ chối:

- Xin lão Bang chủ xét lại cho việc này vẫn hạ không thể nhận trong muôn một, chỉ vì văn hạ tối sơ học thiển, tuổi tác nhỏ nhen, đâu dám sánh với lão Bang chủ là bậc thành danh tiền bối, một tay kiếm dậy Thần châu, làm như thế chẳng hóa ra múa rìu trước cửa Lỗ bang, nào có thú vị gì...

Nhưng! Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn ý chí đã quyết thuận tay rút nhanh đôi “Âm dương kiếm” trao tận tay Đẳng Hồng Tiêu dụ dàng bảo:

- Tiểu nhị! Hãy cẩn thận không nên hấp tấp, gia gia chỉ mong ở nữ nhị đủ sức đối phó với Cừ Thiên Hiệp trong mười chiêu... được như thế gia gia lấy làm mãn nguyện lắm rồi...ha...ha...ha!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bối rối, không thể tưởng tượng được, sự tình xảy ra quá đột ngột, khiến chàng, bức rức khó chịu vô cùng.

Thiết tưởng... “Bà Bang đã lấy đại lễ tiếp đón và hậu đãi, dù mình tài ba đến mấy cũng không dám, tưởng đến sự tuốt kiếm ra tì thí, lại thêm, đối thủ là một cô gái, ví như thắng được nàng thì oai phong của Bà Bang bị nhục nhã, còn đối với cá nhân mình không ích lợi, mà trái lại còn gây thêm họa hại, lại làm tổn thương đến thanh danh của một cô gái!

Ví như “bại dưới tay nàng, thì không có gì đáng nói, bất quá ngày sau trên chốn giang hồ đã xóa bỏ tự hiệu của chính mình... bởi vậy, lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp như leo lên lưng cọp, muốn xuống cũng chẳng đừng nào!

Đứng một bên... Đẳng Hồng Tiêu đưa hai tay đón lấy song kiếm “âm, dương” lại cúi đầu thi lễ, cất giọng oanh đáp:

- Nhi nữ... xin vâng mệnh!

Bấy giờ, nàng đưa tay áo rộng vén lên một ít, hai ngọn “Âm dương song kiếm” tuốt mạnh ra khỏi vỏ “soạt” một tiếng nhẹ, không thấy nàng nhích động đôi vai, hay uốn lưng thủ thế, chỉ nghe một tiếng soạt nhẹ, người nàng đã lao ra khỏi đại sảnh, sức thế đứng giữa sân, bằng một chiêu “Tịnh đẳng chỉ giáo”!

Tất cả nhân chúng Bà Bang đều đứng phất dậy, họ đồng rời khỏi bàn tiệc và kêu to:

- Xin mời thiếu hiệp!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn lại cao giọng nói tiếp:

- Ái nữ của lão, từ khi tập kiếm đến giờ, chưa hề giao đấu, luôn cả huynh đệ Bàng Bang cũng chưa xuất chiêu. Hôm nay là lần thứ nhất, xin thiếu hiệp nghĩ tình nhẹ tay cho!

Cừ Thiên Hiệp xét thấy không thể từ chối được nữa, bèn suy nghĩ:

- “Nhìn thấy phong độ của Đẳng Hồng Tiêu quả nhiên hơi nhu mì thân pháp lại rời rạc nhưng

không rõ võ công lực của nàng đến bậc nào, chỉ bằng đánh với nàng một chiêu giả tặc xem sao”!

nghĩ đến đây chàng mỉm cười nói lớn:

- Lão Bang chủ! Thực tình muốn tại hạ trưng bộ mặt xấu này ra sao?

- Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn thần nhiên!

- Một tấm lòng thành!

Cừ Thiên Hiệp lạnh lùng đáp:

- Nếu lão Bang chủ dậy như thế, cung kính... chẳng bằng vâng mệnh!

Vừa nói dứt, chàng rời ngay bàn tiệc, bằng một chiêu “Liễu bang kinh thiên” từ trong đại sảnh bay vọt ra sân, chuyển thế đứng đối diện với Đằng Hồng Tiêu, vòng tay hướng vào nàng thì lễ nói:

- Xin Đằng cô nương hạ thủ lưu... lưu một vài phần!

Chàng toan nói “Thủ hạ lưu tình”, nhưng trong lòng rối loạn lại cảm thấy không ổn bèn đổi giọng nói trớ, nhưng trong giọng nói lập cập mất tự nhiên.

Đằng Hồng Tiêu vô tâm đâu rõ được ý niệm léo lên trong óc Cừ Thiên Hiệp, nên cao giọng nói to:

- Đã lâu... nghe danh Thiên hạ đệ nhất kiếm, hôm nay được gặp thật là hân hạnh! Vâng theo mệnh cha xin thiếu hiệp đừng cười nhé!

Cừ Thiên Hiệp nói mau:

- Cô nương quá khiêm nhượng...! Xin mời!

Đằng Hồng Tiêu thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay, lấy làm lạ hỏi:

- Thiếu hiệp chẳng tuốt kiếm ra sao?

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người, nói không ra lời

- Việc...

Đằng Hồng Tiêu càng lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiếu hiệp, không đồng ý ư?

Cừ Thiên Hiệp then đỏ mặt, bằng giọng lười ú ớ đáp:

Vì cả then, nên đưa tay vào bọc tuốt nhanh ra thanh kiếm.

Hoàng quang rực rỡ, khí lạnh buốt người.

“Khô trúc thánh kiếm” vừa rời khỏi vỏ, tiếng người đã nhao nhao lên, từ Đường chủ, tổng quản đến các cấp Bài Bang, họ thấy đường như sóng nước tràn trước mặt họ, bất giác kêu lên như sấm nổ: Hay tuyệt!

Cừ Thiên Hiệp nắm “trúc kiếm” lay động, người như cây ngọc kiếm tựa móng trời, không dự

định chiêu “Ngọa hổ tàng long” đã đưa ra một thế chờ, bằng giọng nơi trong chuông ngân, quát lớn:

- Các vị! Cừu mổ con thất lễ! Mời Đẳng cô nương... xuống tay.

Đẳng Hồng Tiêu khí phách người, tay hữu thủ kiếm ngang hông, tay tả đưa kiếm ra trước mặt, chiêu “Đơn phụng triều dương” biến ra thế thủ, bằng giọng oanh vàng hét lên:

- Thiếu hiệp chớ nhún nhường!

Miệng nói tay làm, song kiếm trong vòng tay ngọc, vũ lộng như cánh bướm, thân mình kiêu diễm đảo ngang qua một trượng, nào Tay, Mắt, Thân, Pháp, bước rất tinh diệu, thực đúng là những thế võ gia truyền ái nữ của tay cái võ lâm, xừ xừ ít được một người như thế.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế rung động toàn thân lảo bẫm:

- Bậy mắt- Ta đã nghĩ sai.

Nguyên lời tục có nói: “Con nhà võ co tay, đã biết giới dờ thế nào”!

Chàng nhìn thấy cách khởi thế của Đẳng Hồng Tiêu, nhận rõ là nàng đã khổ tâm luyện tập kiếm thuật, đem so sánh với hàng cao thủ võ lâm, chưa hẳn kém hơn ai... thì việc tỉ thí với nàng trở nên rắc rối vô cùng!

Cừu Thiên Hiệp đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng nghe tiếng hét kể mang tai:

- Hãy coi chừng- kiếm đến!

Tiếng nói chưa dứt, đạo kinh phong xuất hiện như nước lũ, trào cuộn cuộn đến trước, khí buốt tỏa ra hai đạo nháy mắt đã đến nơi.

- Ý!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh, “Khô trúc thánh kiếm”, lay động một chiêu “già” rún mình nhảy ra xa chín thước nhường cho nàng kích một chiêu.

- “Soạt”

Một tiếng xé không gian nổi lên kiếm khí tỏa ra hơi lạnh buốt người.

Đẳng Hồng Tiêu như bóng ẩn mình, xê người đón Cừu Thiên Hiệp, thân pháp nhanh không thể tả, khiến người không thể đề phòng kịp, lại thêm, người tấn kiếm đến, “Tĩnh tiền ai lê” song kiếm nhanh như chiếc kéo, phân ra tả, hữu xấp mạnh vào người đối phương, diệu không thể tả.

Cừu Thiên Hiệp thấy chiêu thức quá linh diệu bèn phá lên cười ha hả nói:

- Nhan cô nương, thân pháp thật nhanh diệu!

Vừa nói xong, chàng tung ngược ra sau ba trượng, tránh khỏi chiêu thức thứ hai.

Đẳng Hồng Tiêu rống lên to:

- Thiếu hiệp tại sao chẳng trả chiêu!

Song kiếm giống hệt hai đạo thanh phong lời dứt chiêu thành thế như tên bay sao sệt khiến

người lo lắng và hồi hộp vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp rần lòng, tự nhủ:

- Tuy ta không muốn thắng, nhưng không thể tự nhận bại được danh tiếng của Bài Bang không thể bỏ, còn danh dự của cá nhân mình không đáng trọng hay sao, huống hồ đối phương là cô gái vô danh tiểu bối, nhân vật chưa tên tuổi! Vì nghĩ như thế, nên Cừ Thiên Hiệp buột miệng rống to:

- Cô nương, Cừ mỗ hoàn chiêu đa!

Chàng vừa nói vừa lượn mình theo thế “Long hành chí vũ”, lay động “Khô trúc thánh kiếm” lóc ra muôn tia hào quang rơi không ngớt.

Đằng Hồng Tiêu công lực quả nhiên bất phàm đối với “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” của Cừ Thiên Hiệp nàng không tránh không lùi, đôi tay ngọc của nàng vũ lộng đôi Âm dương kiếm, như sương bay tỏa đầy trời kiếm hoa, chẳng hoảng sợ không hoang mang, tay tả kiếm tiêu múa vụt, tay hữu kiếm pháp xúc tới công địch.

Một vàng, hai trắng, kiếm khí tỏa kinh người, tại khu sân viện bé nhỏ bay lên, đáp xuống, xuyên qua tả, vượt qua hữu, trông thật vô cùng ngoạn mục.

Chúng nhân Bài Bang, không ngớt hoan hô cổ vũ suốt mười hai chiêu qua lại, Cừ Thiên Hiệp công ít thủ nhiều, lần Đằng Hồng Tiêu sơ hở suýt chết, Cừ Thiên Hiệp chỉ thừa cơ lay động nhẹ kiếm chiêu, cũng đủ đối phương lạc bại mà trái lại thu kiếm chạy dài.

“Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn” nhìn thấy cau mày lấy làm lạ.

Bỗng nhiên.

Một tiếng hét lạnh lóe vang lên, bóng người vội phân hai, Đằng Hồng Tiêu vội nhún mình nhảy vọt ra vòng mây ngài cong như lá liễu, về mặt tái nhợt, song kiếm hạ nhanh xuống, bằng giọng nói lạnh lóe quát to:

- Dừng tay!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm hoan hỷ, nở một nụ cười xinh như hoa, bao kiếm vòng tay thi lễ nói:

- Đằng cô nương. Kiếm pháp thật là...

Không ngờ chàng nói chưa dứt, Đằng Hồng Tiêu đã thét lạnh lạnh:

- Cừ Thiên Hiệp, ngươi chớ làm nhục người thái quá!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên chi xiết, vội hỏi:

- Chẳng hay cô nương muốn bảo gì tại hạ!

Đằng Hồng Tiêu cau mày giọng nói gay gắt bảo:

- Nếu thiếu hiệp sẵn lòng chỉ dẫn, thì chẳng nên xử sự dối người, chiêu thế không thật, mới chiêu kiếm nhục người, hay là coi rẻ kiếm pháp của Đằng Gia, ngươi chẳng nói ra cho sớm, hà tất đem Đằng Hồng Tiêu này làm trò cười cho thiên hạ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sừng sốt, nói nhanh:

- Đằng cô nương...

“Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn” vội bước mau xuống bậc thềm, nạt to:

- Tiêu nhi! Chớ nên lỗ mãng!

Nói xong, lão đưa đôi mắt rực điện quang quét vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Thiếu hiệp! Một khi đã hứa chi giáo cho... tề nữ nhi. Tại sao...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tỉnh ngộ, bèn mỉm cười khỏ sở nói:

- A! lão Bang chủ... Tại hạ không cưỡng đại đến thế đâu... chẳng qua là...

Đằng công Ngươn hỏi nhanh:

- Chẳng qua thế nào?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói:

- Chẳng qua là... thanh trúc kiếm của tại hạ... là một thanh kiếm báu chém đá chém bùn, thổi lông đứt đoạn, chỉ sợ lỡ tay trong một ly...! Nhỡ ra... gãy song kiếm là chuyện nhỏ... mà chi ngại gây thương tích cho Đằng cô nương...

Đằng cô nương bĩu môi cười nhạt:

- Xì...! Ngươi khó mà thực hiện được... đừng lấy mắt ếch nhìn trời!

Vốn nàng có tính mềm mại bên ngoài, song nội tâm cứng như đàn ông, nàng vừa nói, vừa lay động đôi Âm dương song kiếm biến ra một vàng kiếm hoa, tả xung, hữu đột, bước đến bên mình Cừ Thiên Hiệp, gương mặt nàng giận xanh mét, vành môi trắng tởm bồng.

Cừ Thiên Hiệp trong nhất thời nói không ra điều uẩn khúc, thốt không hết lời sợ khổ lòng bằng giọng nói cấp thiết bảo:

- Tại hạ với cô nương qua chiêu, không phân thượng hạ, nếu ý vào thanh kiếm sắc chiếm tiện ghi, thật là chẳng công bình d... đó...

Đằng Hồng Tiêu gõ nhanh song kiếm quá to:

- Cô nương với ngươi ti thí tại đây dù chết cũng không oán ta không ngờ người là kẻ trượng phu nam tử, lại giấu đầu giấu đuôi, uống cho ngươi tại chốn giang hồ gương danh lập dự... hì!

Cừ Thiên Hiệp vốn dễ là người kiêu ngạo há để ai trêu tức được sao, nên chàng cau mày nói to:

- Nếu cô nương cố bức như thế, lão bang chủ xin Bang chủ cho mượn tạm thanh kiếm để dùng ti thí với cô nương!

“Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn” đưa tay vuốt râu cười ngất, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Hay lắm! Nguyên lai như thế người thật là kẻ thiếu niên cao thủ nhân hậu, thật là ít có! Tổng quản đem lại cho ta mượn thanh Long tuyền kiếm!

Một, trong bốn đô tổng quản cất tiếng đáp dạ “vang rân, hấn cho tay ra sau vuốt thanh trường kiếm” lần vỡ, hai tay nâng lên cao bước đến bên Cừ Thiên Hiệp đáng điệu rất cung kính.

Cừ Thiên Hiệp, không đợi Đẳng công Ngươn phân phó, một bước nhanh như tên đưa tay đỡ lấy Long tuyền kiếm.

Soạt!

Thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ tuy loại kiếm phổ thông nhưng cũng chiếu ra những tia lạnh lạnh chói mắt. Được một kiếm trên tay, trúc kiếm vội cất vào bọc, Long tuyền kiếm quay một vòng tròn vừa cao giọng nói:

- Cô nương, hãy đề phòng... Tại hạ qua chiêu:

Đẳng Hồng Tiêu mất phượng trợn tròn, mày ngài cong vút, gót sen yếu điệu nhún mình tới trước một chiêu “nghênh môn tam Điểm” kiến hoa biến thành vô số hành tinh chớp lòe trước mắt, nàng cất tiếng oanh lãnh lóe bảo:

- Lần này, Thiếu hiệp chàng còn gì nói nữa chứ:

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả giọng nói trong như chuông ngân bảo nhẹ:

- Cô nương! Cô nương đã thi triển một chiêu đẹp tuyệt... về kiếm thuật:

- “Vút”!

một tiếng gió rít lên vang dậy, tuy “Long tuyền kiếm là thanh kiếm thông thường, nhưng được Cừ Thiên Hiệp sử dụng, bay lượn như con phi long, đôi mắt thường không thấy kịp, chỉ thấy kiếm hoa vũ lộng, như vãn khói trắng đục mờ, biến tỏa trên cả bốn trượng bốn phía, không nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp ẩn mình nơi đâu cả.

Đẳng Hồng Tiêu đưa ra một chiêu vừa dứt, bóng hồng đã run nhẹ, nàng lấy làm kinh hoảng buột miệng kêu to:

- Ôi chao! Thực là quái lạ!

Tiếng hét chưa dứt, song kiếm toan thấu lại thế công, nhưng không còn kịp nữa... lại nghe Cừ Thiên Hiệp rú lên một tiếng rống gầm như hổ rống, kiếm quang bốc cuộn cuộn tới, thế mạnh như vũ Cừ Thiên Hiệp buột miệng gọi to:

- Cô nương, chiêu kiếm của Cừ mỗ như thế nào?

- A!

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, bóng hào quang vừa bay vút tới, bóng như lá cờ huỳnh hạnh, từ giữ không trung tạt ngang qua bên tả hàng trượng, rơi xuống đất rất nhanh không gây một tiếng động nhẹ... đây chính là thanh âm dương kiếm bên tay tả của Đẳng Hồng Tiêu bị Cừ Thiên Hiệp đánh bật ra ngoài. Cừ Thiên Hiệp cất tiếng quát to:

- Tại hạ đã lỡ tay!

Lời chưa dứt, thân mình Cừ Thiên Hiệp nhảy dựng lên cao cả thước, thanh “Long tuyền kiếm” hóa ra cầu vòng, cấp tốc bao phủ khắp mình.

Nguyên Đẳng Hồng Tiêu bị hất rơi thanh kiếm, lòng nàng cả áp lẫn giận, đẩy kiếm thế ra công

nhANH, tả công, hữu thích, cả kiếm lẫn người bay vút vào đối phương, thế tựa gió đùa chiều như rần rết, dường như nàng đưa ra một đường gương thí mạng, một là công địch, hai là có nhíp nhặt lại thanh kiếm đã rơi.

Cừ Thiên Hiệp né tránh kịp thời, nên thoát khỏi tổn thương.

Đằng Hồng Tiêu chẳng chịu buông tha, dùng những chiêu thế thí mạng đưa ra kế tiếp, quyết bức Cừ Thiên Hiệp, hầu chiếm lại thắng lợi buổi ban đầu nên gạt bỏ độ lượng bao dung của con nhà võ, nàng đem thế võ gia truyền “Âm Dương kiếm” pháp ra sử dụng, chiêu hộ thân, thế uyên nguyên giờ ra quyết đấu, bằng những đường tuyệt mạng kiếm, lay động quyết liệt hai thanh kiếm “Âm dương”...

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, một cơn buồn bã xâm chiếm trọn tâm hồn, bèn nhủ thầm:

- Kiếm thức dùng như thế là nghĩa lý gì? Đã nói đây là một cuộc so sánh kiếm thuật, ắt chúng võ công kia mà!

Tiếc thay... Đằng Hồng Tiêu quá ương ngạnh không chịu nhận mình kém hơn người, vì thế hai thanh kiếm “Âm dương” lại vũ lộng như sóng triều lên cơn như gió bão thịnh nộ, kích vào người Cừ Thiên Hiệp tới tấp.

Sân trường chẳng bao lớn, Cừ Thiên Hiệp lui mãi, lui mãi, chàng cảm thấy bức tường kẻ bên lưng, chàng mới trầm giọng quát lên như sấm:

- Cừ mỗ, trả lại cô nương ba đường kiếm nhé!

Miệng hét, tay động “Kiếm long tuyên” ba đường kiếm trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đưa ra sử dụng, ba chiêu này biến thành bốn mươi tám thế, thật là chiêu tuyệt học, chỉ bức Đằng Hồng Tiêu thâm kiếm không tiện, tiến thoái không còn kịp nữa.

Nhưng mà, nàng vốn có tính háo thắng đến độ điên cuồng hai thanh kiếm trên tay đâm bên tả, gạt bên hữu, đỡ một thế, công một thế, linh xảo lạ lùng.

Cừ Thiên Hiệp thấy nàng hung hăng như hổ đói, hòa khí lại bốc lên đầy mặt. Bỗng nhiên:

“Keng”!

Một tiếng thép chạm vào nhau tóe lửa, tiếp theo “Vút” một tiếng gió rít xé màn trời, một luồng ánh sáng long lanh, vượt không gian bay thẳng vào đại sảnh.

“Cộp”!

Thêm tiếng động khô khan nổi lên, nửa mũi kiếm từ sân tràng bay lên như phi tiêu, cắm mạnh vào cây cột bàn long bên tả đại sảnh.

Nguyên thanh kiếm của Đằng Hồng Tiêu bị Cừ Thiên Hiệp dẫn gãy từ đầu lưỡi vào độ năm, sáu tấc.

Đằng Hồng Tiêu thất kinh rú to lên, vì đau buốt cả hổ khẩu tay:

- “Ôi da”!

Vừa kêu lên, nàng đã ném nhanh thanh kiếm gãy xuống đất, thanh kiếm còn lại vụt lay động mạnh, nàng không tháo lui mà trái lại công tới trước bằng một đường chiêu khốc liệt...

“Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” đứng xem trận đấu, chợt thấy đôi “Âm dương kiếm” đã giúp chính mình thành danh, nay bị Cừ Thiên Hiệp dẫn gây thanh kiếm “Âm”, bây giờ gương mặt lão xám nghệt, đôi mắt chia ra tia chiêu rợn người, một sự chua xót trào dâng lên tận cổ... nhưng lão cố gượng nuốt ực vào lòng, một khắc sau...

Đẳng công Ngươn cau mày điểm bạc, nhìn thẳng vào tràng viện quạt to:

- Tiêu nhi! Hãy dừng tay!

Đẳng Hồng Tiêu vờ như không nghe thấy, tay hữu vung thanh Dương kiếm như bão táp, mưa sa, sánh với tước lợi hại hơn gấp bội.

Cừ Thiên Hiệp lỡ đưa ra ba chiêu thế, cùng một lúc, trong nhất thời khó mà thu lại kịp, dẫn gây thanh kiếm hữu của nàng, thì sự ăn năn đã muộn, chỉ biết tự trách mình quá lỗ mãng, do đó chàng luôn miệng kêu lên:

- Tại hạ quá lỗ mãng! Tại hạ xin lỗi bồi lễ!

Nhân cơ đó, Đẳng Hồng Tiêu thuận thế đưa ra cả trăm thế uyên nguyên bức Cừ Thiên Hiệp xiềng niềng, chàng chỉ né Đông tránh Tây, lùi, bước trái, chứ tuyệt nhiên không đưa ra nửa chiêu nửa thế chống lại.

Cũng vì Cừ Thiên Hiệp không chống trả, nên Đẳng Hồng Tiêu hơn hờ như điên, kiếm chiêu đưa ra toàn là lợi hại, thí mạng.

“Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn”, trông thấy Đẳng Hồng Tiêu quá liều lĩnh, nên chạy nhanh xuống sân tràng đồng thời kêu hoảng hốt:

- Tiêu nhi... hãy nghe lời ta! Dừng tay lại! Dừng lại ngay!

Đẳng Hồng Tiêu há chịu vâng hay sao, kiếm quang của nàng phủ kín, mưa roi gió thoảng không lọt vào, khiến Đẳng công Ngươn tiến đến gần không được, nàng cao giọng nói vói ra ngoài:

- Phụ thân! Hãn dùng những chiêu thế không ... chính. Nữ nhi không thể phục được!

Thật vậy! Đẳng Hồng Tiêu nhận xét không sai chỉ vì Cừ Thiên Hiệp thi triển ba chiêu trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đường kiếm lai vãng mau hơn ánh mắt, nhanh hơn tiếng động, khiến đôi phương phải kinh hoàng không phân biệt được chiêu thức gì cả.

“Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” là tay già dặn nhận rõ mọi việc thiệt hơn, lại buột miệng kêu lên lần thứ ba:

- Tiêu nhi! Hãy dừng tay lập tức...

Lời nói vứ đứt. Bỗng nhiên, phía bên ngoài truyền vào một chuỗi cười hào sảng ầm như tiếng hạc kêu.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đang âu sầu bỗng tươi tỉnh hẳn lên, lại buột miệng nói lớn:

- Lão sư phụ đến kia rồi!

Ngay lúc đó, ngoài cổng viện truyền vào giọng nói già nua bảo:

- Tiêu nhi, ngươi ti thí với ai đấy?

“Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn” kêu lên thất thanh:

- Tiêu nhi. Lão sư phụ đến kìa, ngươi có dùng tay mau đi không!

Giọng nói trầm trầm của vị lão nhân lại vang lên:

- Hồng Tiêu! Ngươi thí mạng đấy ư?

Tiếng nói vừa dứt, một vị lão nhân xuất hiện, thân mình lão im như gióng thoáng, rơi ngay giữa trảng nhẹ như chiếc lá vàng rơi khi vừa đáp xuống, nhanh như chớp lão đưa tay giữ chặt cổ tay cầm kiếm của Đằng Hồng Tiêu, bằng giọng nói nghiêm trang bảo lớn:

- Hồng Tiêu! Ta có dạy ngươi liều thân thí mạng như thế không? Tại sao ngươi làm gì lạ thế! Luôn cả phụ thân ngươi gọi, ngươi cũng chẳng vâng lời!

Đằng Hồng Tiêu tái mặt, đưa tay chỉ vào Cừ Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ... hấn... hấn...

Vị lão nhân vội quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp, vừa bắt gặp gương mặt của chàng, đôi mắt vị lão nhân sáng ngời lên kinh ngạc, lại đơm đầy vẻ thân tình, kinh hoàng có, lý kỳ có, nghi ngờ có, trong nhất thời khó đoán nổi tâm chí của lão, chỉ biết trong ánh mắt già nua đó có điều gì bí ẩn mất thăng bằng.

Vị lão nhân lại trầm giọng hỏi:

- Hấn thế nào? Đã làm gì ngươi?

Đằng Hồng Tiêu cong cớn đáp:

- Hấn khinh người thái quá... Sư phụ ạ!

Vị lão nhân “Hừm” một tiếng rồi im bặt.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, vòng tay hướng vào lão nhân thi lễ nói:

- Lão tiên bối! Xin đừng...

“Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn” sợ xảy ra nhiều chuyện không hay nên bước nhanh tới trước đưa tay chặn lời Cừ Thiên Hiệp, thuận miệng nói to:

- Cừ Thiên Hiệp đừng bận tâm những việc này!

Nói xong, lão vòng tay hướng vào vị lão nhân thi lễ nói:

- Lão sư, câu chuyện nói ra khá dài. Xin mời lão sư vào đại sảnh trò chuyện kỹ càng hơn!

Vị lão nhân được gọi là lão sư, ông ta không đáp lời mà chỉ Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Lão Bang chủ, vị đây là ai... Cừ Thiên Hiệp không đợi Đằng Công Ngươn đáp, mà vọt miệng nói tiếp:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp! Tiên bối...

Vị lão nhân bỗng nhiên chớp nhanh đôi mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp sững sốt bằng giọng nói

kinh ngạc hỏi:

- Ngươi mới xuất đạo giang hồ, mà người người đều tặng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm” Cừu Thiên Hiệp phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp vòng tay vái dài, bằng giọng nói khiêm cung đáp:

- Cừu Thiên Hiệp là tên của vãn bối Thiên hạ đệ nhất thù... vãn bối không dám nhận!

Vị lão nhân khoát tay cười ngất, dịu giọng nói tiếp.

- Càng tốt! Thảo nào Hồng Tiêu không phải là đối thủ của ngươi, lão hủ sợ e...

Nói đến đây lão vụt nín bặt, mà quay mặt nhìn “Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” tiếp lời

Lão Bang chủ! Phải chi lão hủ có mặt sớm tí nữa, để lão hủ xem qua cho mãn nhãn... vì kiếm pháp của vị đệ nhất thiên hạ kia mà!

“Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” vuốt râu cười to, bằng giọng trầm trầm, nói tiếp:

- Lão hủ gây ra câu chuyện này gồm có hai mục tiêu, một là hân thưởng tài hoa của vị Thiên hạ đệ nhất kiếm, hai là có một chuyện cần thương lượng?

Vị lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện thương lượng, nhưng... chẳng rõ...

Đẳng Công Ngươn mỉm cười bí mật ngất lời

- Ủ! Nhân việc này liên quan đến sự chung thân của Tiêu nhi

Đẳng Hồng Tiêu cả kinh rú lên:

- Cha!

Vừa kêu vừa hổ thẹn, thân mình mảnh dẻ tựa cánh hồng trước gió, thối thoảng quăm nhắm ngay hướng nhà sau lướt “đi như chốn chạy”.

Cừu Thiên Hiệp gượng định tinh thần, tuy vẻ mặt có nhiều biến đổi, song tư chất và hành động vẫn an nhiên vô sự, chàng lấy thanh “Long tuyền kiếm” hai tay nâng lên, bước từ từ đến bên “Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” trang trọng thưa:

- Được sự hậu ái của lão Bang chủ, các vị Đường chủ tổng quản đã mến yêu đãi trọng. Tại hạ Cừu Thiên Hiệp xin hẹn ngày báo đáp... hiện tại xin phép cáo từ!

Không ngờ, vị lão nhân bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói từ hòa êm dịu hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp? Ngươi định rời khỏi đây ư?

Lão ẩn sĩ xứ Miêu Cương

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ xin cáo biệt!

Vị lão sư khoát tay ngăn lại, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Lão hủ đã từng luyện công suốt mười mấy năm ròng rã, hôm nay mới có dịp trông thấy Thiếu hiệp là kẻ duy nhất có anh khí hơn người, đem kỳ thuật mô dưỡng ra so tiểu đồ đệ làm sao bì kịp chính lão hủ cũng đoán biết sự lạc bại cầm chắc... nhưng... mà...Ha... ha!

Nói đến đây, vị lão nhân vụt cúi đầu xuống rút “Soạt”! ra một thanh kiếm...

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, tỏa ra khí lạnh buốt người phản chiếu ánh thép bóng huyền như mực hòa lẫn tinh thanh kiếm quá mềm, lão nhân quay lại một vòng, kiếm phong cuộn gió, phát ra tiếng réo vi vu, thanh kiếm mềm nhũn dụi vàng bỗng thẳng suôn như quân bút...

Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở nói:

- Lão sư tại hạ...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Tiêu khoái chí vỗ tay nói to:

- Thiếu hiệp! Lão sư đây chỉ sợ thiếu hiệp ít gặp mặt, lại đây, bản Bang chủ sẽ dẫn người xem qua... xem qua...

Vị lão nhân mỉm cười cao giọng, tiếp lời:

- Chẳng dùng được gì! Lão hủ đạo hiệu là “Trường Hồng”, chỉ vì thân già hủ lậu, nên mọi người gọi là “Trường Hồng lão nhân”, thiếu hiệp cứ noi theo đó mà gọi lão!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kính, vội tháo lui ra sau mấy bước, khoát tay nói nhanh:

- Trường tiên bối lão sư...

Trường Hồng lão nhân đưa tay chặn lại nói:

- Lão hủ khổ thân tại Miêu Cương, ẩn danh giữa vùng man rợ hoang vu, khó mà thấy được thiếu hiệp vậy, xin thiếu hiệp nể tình chỉ điểm, thực là vinh hạnh cho mớ tuổi sống thừa này!

Cừu Thiên Hiệp rung động cả tâm tư, buột miệng hỏi nhanh:

- Lão sư, từ xứ Miêu Cương đến đây ư?

- Phải đấy Thiếu hiệp ạ!

- Miêu Cương?

Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm nghĩ ngợi, sau cùng lên tiếng hỏi, tiếp:

- Lão sư! Văn bối muốn hỏi thăm lão sư một lời. Mười năm về trước, có một kiếm khách, ẩn tích mai danh, người ta thường gọi là “Miêu Cương... tiền bối” không rõ lão sư có biết hay chăng?

Trường Hồng lão nhân nghe qua, tay khẽ lay động trường kiếm, mỉm cười điềm đạm bảo:

- Từ khi lão hủ lui vào xứ Miêu Cương ở ẩn, không hề giao thiệp với một người nào, thậm chí... đến các bộ tộc người Mèo, lão hủ cũng không giao thiệp một người, sống đạm bạc yên tĩnh, đối với các tay Kiếm khách Trung Nguyên, lạc sang qua xứ Mèo... lão hủ chưa từng hay biết tí gì cả!

- À! Cừ Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên.

Trường Hồng lão nhân buột miệng nói to:

- Nào... Xin mời Thiếu hiệp!

Vừa nói dứt, lão nhân để thanh trường kiếm ngang ngực, cử thể toan tấn công.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm thất vọng, nở một nụ cười khổ sở, đượm đầy vẻ bi đát và đau thương, chàng có ý từ chối sự giao thủ với lão nhân, trong dạ lại toan tính thoát nơi đây càng tốt, bất... giắc chếp miệng nói lẩm bầm:

- Phải... Lão ẩn cư tại xứ Miêu Cương! Nguyên lai lão ở đây để tu hành!

Trường Hồng lão nhân lên tiếng thúc dục:

- Thiếu Hiệp không vui lòng chỉ giáo cho lão hủ hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lại bước dần ra cửa, không ngờ “Trường Hồng lão nhân” vừa nói vừa bước mau ra cửa đứng chặn tại ngưỡng cửa ra vào.

Cừ Thiên Hiệp khổ sở nói:

- Tại hạ thà cam thất lễ, chứ không dám tì thí với lão sư!

Trường Hồng lão nhân nhướng đôi mày bạc, gắt to.

- Thiếu hiệp coi rẻ lão hủ lắm phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng nói mau:

- Không dám! Không bao giờ văn bối có ý nghĩ như thế!

Trường Hồng lão nhân cười nhạt, nói:

- Nếu như thế tại sao Thiếu hiệp nở phụ lòng, lão hủ đã vượt ngàn dặm đường đến đây! Giọng nói của Trường Hồng lão nhân không tự nhiên lắm, lại đượm vẻ buồn phiền.

Cừ Thiên Hiệp toan mở lời từ chối.

Trường Hồng lão nhân mau hơn, đà kiếm ngang hông thủ thế vừa quát to:

- Ngươi đừng trách lão phu vô lý nhé!

Cừ Thiên Hiệp thấy lão nhân cản đường rấp ngổ, dùng lời cường bức, cõi lòng đang bình tĩnh bị kích đến sôi động mãnh liệt, bèn phá lên cười ha hả nói:

- Lão tiên bối, nếu còn bức bách nữa, thì chớ trách vãn bối vô lý nhé!

Trường Hồng lão nhân phá lên cười khoái trá, tay hữu quay mạnh một vòng, đôi chân đạp thế tí ngo, chuyển về trung ương, mỗ kỹ, kiến thức vừu vắn, đôi chân đã bức đến bước trước một bước, mỉm cười bảo to:

- Thiếu hiệp hãy tiếp chiêu!

Một đạo kinh phong bay long lốc tỏa ra lạnh buốt người, tạo thành đạo hàng quang chấn trước mặt.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, đôi chân đạp ngay “Lôi hành cứu chuyển” tung mình nhảy ra ngoài hai ba trượng, bất giác một cơn giận vô hình hiện lên đốt cả tâm can phề phủ, khi bước chân đi động chàng đã thoát khỏi một chiêu thế của Trường Hồng lão nhân.

Trường Hồng lão nhân lại rống lên một tiếng, thanh trường kiếm lay động chiêu thứ hai, hùng hổ và ác liệt hơn.

Bỗng nhiên... một đạo hoàng quang xuất hiện, tỏa ra vàng khói màu vàng xám, sáng rực gian đại sảnh.

“Khô trúc thánh kiếm” vừa thoát ra khỏi võ, thân người đã di động theo đạo kim quang, tiến đến trước lão nhân buột miệng gọi:

- Lão sư hãy đề phòng!

Chữ “phòng” chưa thoát khỏi vành môi, chiêu thức đã biến sang “Thường thắng bát kiếm” là môn tuyệt học “Thiết thư” khác hẳn các chiêu thức tầm thường gấp vạn lần.

Trường Hồng lão nhân trở mắt kinh ngạc, vì lão thấy từng cụm mây vàng thoáng hiện, đạo hoàng quang rực rỡ muôn màu, đừng nói là nhận ra chiêu số với luôn cả hình bóng của Cừu Thiên Hiệp cũng không nhận ra nữa.

Bọn chúng Bài bang, đồng buột miệng kêu lên.

- A!

Kinh ngạc, tất cả đưa mắt nhìn trừng trừng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn...

“Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn” thấy thế nhủ thầm:

- “Ta nói!... Hắn với Tiêu nhi động thủ qua chiêu, thế mà hắn cố giấu không để lộ chân tướng con người uẩn khúc thật là tàn châu, tích ngọc... đại lượng như biển cả”!

Cừu Thiên Hiệp trót đã thi triển “Thường thắng bát kiếm” khí thế không hòa hoãn được nữa, thân người tựa du long, kiếm pháp tợ bông tuyết, “soạt, soạt”, “vù, vù” kinh phong “réo” lên như xé lụa, những thấy kiếm khí tỏa đầy viện đâu đâu cũng có bóng, lạnh buốt xương.

Trường Hồng lão nhân tuy là bậc cao nhân ẩn sĩ, kiếm thuật quán tuyệt một thời, nhưng đến lúc bấy giờ, kiếm chiêu rời rạc, không còn tinh xảo và linh hoạt nữa, mà lão chỉ giơ cao kiếm thức quay lộn như phong vũ, tạo thành bức tường thành bao bọc khắp châu thân.

Riêng phần Cừu Thiên Hiệp chiêu thế “Thường thắng bát kiếm” vũ lộn liên miên không dứt, chiêu biến chiêu, thức hóa thức, tuy chàng không nặng tay ác độc, nhưng đủ bức đối phương thờ hồng học...

Cừ Thiên Hiệp đột nhiên hét to:

- Lão sư, hãy lưu ý kiếm chiêu!

Lúc đầu, Trường Hồng lão nhân đứng giữa điện tiến tới tháo lui dễ như bỡn... Không ngờ,

Tiếng thét Cừ Thiên Hiệp vừa dứt, thì thấy một luồng áp lực to như quả núi, từ bốn phương, tám hướng trào đến cuộn cuộn, kiếm quang chưa tới, kinh phong đã bức kê, kinh phong loang đến đâu, kiếm quang trở đến đấy, nhanh như bóng với hình...

Trông tương tự như muôn ngọn sóng trào, bao vây người không lối thoát...

Trường Hồng lão nhân là một danh gia cao thủ, cũng lấy làm ái ngại và bối rối vô cùng, bèn nhủ thầm:

- Thôi rồi, một môn tuyệt kiếm, suốt mười năm chưa xuất thủ, hôm nay lại thảm bại như vậy!

Lão tự xét mình không tài nào chống lại được nên vừa suy nghĩ vừa thối lui ra sau.

Cừ Thiên Hiệp lại không có ý thủ thắng, nhưng chàng trở tài bức “Trường Hồng lão nhân” hầu tìm lối thoát khỏi nơi đây, để tránh khỏi nơi đây, để tránh khỏi giầy vào những chuyện không đâu. Vì thế mỗi bước tới bước một bước, kiếm chiêu lại động mạnh về phía trước.

Trong chớp mắt, Trường Hồng lão nhân bị Cừ Thiên Hiệp bức dồn vào góc viện Đông Nam.

“Trường Hồng lão nhân” là một người tuổi tác, thấy xa hiểu rộng, kinh lịch nhất võ lâm, lão đã chọn lối né tránh vào góc viện chỉ vì góc viện Đông Nam phía sau có hai bức tường cao hàng trượng, lão sẽ thừa thế vượt qua tường, luồn lại đón đánh, sau lưng Cừ Thiên Hiệp, phòng thủ lại có lợi, do đó Cừ Thiên Hiệp tiến tới một bước, thì Trường Hồng lão nhân lui một bước, nhưng mà... trong thiên hạ đều có tiến có lui, có lợi tất có hại.

Hai là chiêu thế của Cừ Thiên Hiệp bức liên liên, thối lui lui mãi, sau cùng là tường cao cản lối, không có ngõ thoát ra, bước tới trước thì chạm kiếm quang nhảy lên cao thì chạm kiếm thức, ba bên kinh phong bức tới mặt, chỉ còn nước đưa gương chống trả cầm cự chứ không mong gì thoát hiểm.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy “Trường Hồng lão nhân” đã lui sát góc tường, tinh thần bỗng rúng động mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, mười ba chiêu “Thập nhị sanh tiêu” chàng đã sử dụng hết mười hai chiêu, sau cùng chàng rống lên thật to:

- Lão sư! Hãy xem chiêu kiếm cuối cùng của tại hạ!

Chiêu kiếm rốt là “Mạng vận chi kiếm” gồm những tinh hoa ảo diệu tạo thành, công lực cao hơn mười hai chiêu kia gấp bội.

- Keng!... choeng!...

Một đạo ô quang đen ngòm, xé không gian bay xẹt ngang trời,

Cừ Thiên Hiệp rống to:

- Tại hạ cam thất lễ!

Vừa hét dứt, thân mình chàng chớp xẹt, mắt thường không thể nom thấy được, để kiếm ngang mình đứng thẳng người trên bệ, đứng bên mình “Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn” tự lúc nào.

Bài Bang chúng nhơn, chưa thấy rõ việc gì, chỉ biết đứng ngẩn ngơ và im lặng đến độ xuất thần.

Trường Hồng lão nhân, tay hữu giơ thanh kiếm nhún lên ngang tầm mắt, thanh kiếm đã gãy ngang phân nửa, lão ngạc nhiên nói chẳng ra lời, một lúc lâu lão ngược mặt nhìn lên cười sặc sụa, tiếng cười ngân dài, hề hề bật tạn.

Bài bang Đường chủ và tổng quản, bấy giờ mới thấy rõ, thanh kiếm đeo trên tay Trường Hồng lão nhân, bị một chiêu mạng vận chỉ kiếm của Cửu Thiên Hiệp chém gãy làm hai đoạn, bất giác bọn chúng vỗ tay reo lên như sấm nổ:

- Hay lắm!

Những tên Bài Bang thủ hạ, đồng reo lên tán thưởng, vang dậy khắp đấu trường.

Trường Hồng lão nhân tung mình nhảy lên bực thêm một tay cầm thanh kiếm gãy, một tay chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp, vẻ mặt lão hơn hờ cười vui tươi, bằng giọng nói khoan hòa bảo:

- Thực là tuyệt diệu! Thiếu hiệp, chúng ta vào đại sảnh trò chuyện! Thiếu hiệp ạ!

Cửu Thiên Hiệp tưởng đấu lão quá tuổi nhục mà biến thành giận dữ, nên lấy làm hồi hộp vô cùng, nhưng trái với ý tưởng của chàng, gương mặt của lão vẫn khoan hòa vui vẻ, tuyệt không có một tia ác cảm nào, nên chàng lấy lại sự bình tĩnh giọng gao nói:

- Tại hạ... có việc cần...

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt đượm màu khả ái, bằng giọng nói chi thiết bảo:

- Thiếu hiệp khoan đi đã... Lão hủ có vài lời muốn nói xin Thiếu hiệp chớ phụ lòng!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn tỏ vẻ ân cần ưu ái, lão đưa tay, nắm lấy tay Cửu Thiên Hiệp bằng giọng nói đầm ấm bảo:

- Thiếu hiệp đến đây lão hủ chưa tiếp đãi tròn... mà lại nóng đi đâu? Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện...!

Cửu Thiên Hiệp thăm đoán thế nào cũng có một màn tái đấu, nên lần theo hai người đi lần vào đại sảnh.

Bài bang ba vị đại đường chủ, bốn vị tổng quản, đều tản mác bước lên, mỗi người đều tỏ vẻ kính phục Cửu Thiên Hiệp thêm lên.

Trường Hồng lão nhân vào đến giữa sảnh đường lại không ngồi xuống ghế như mọi người, mà xê mình đến bên Cửu Thiên Hiệp, lão đưa thanh kiếm gãy cho Cửu Thiên Hiệp vừa dịu dàng bảo:

- Thiếu hiệp hãy xem nửa cây kiếm gãy này! Nó là loại nhu kiếm:

Cửu Thiên Hiệp vội vàng nhận lỗi nói:

- Văn bối đã lỡ tay xin lão sư lấy lượng trời biển mà...

Trường Hồng lão nhân vội ngắt lời:

- Này thiếu hiệp! Lão hủ có bắt lỗi thiếu hiệp đâu mà chỉ mời thiếu hiệp xem kỹ thanh kiếm coi như thế nào mà thôi?

Cừ Thiên Hiệp nghe lọt vào tai vội đưa tay đỡ lấy nửa thanh kiếm gãy một cách trịnh trọng và đưa lên ngang tầm mắt quan sát.

Trường Hồng lão nhân mỉm cười nói!

- Xin xem chuôi kiếm trước.

Cừ Thiên Hiệp vội đưa mắt ngó xuống chuôi kiếm gãy, chỉ thấy đầu cán chuôi là phiến danh mộc chạm hình phượng vũ, cần ngọc Hán Thương phía trên mặt chuôi có khắc bốn chữ “Đắc tâm ứng thủ” bèn lấy làm lạ cúi đầu nghĩ ngợi... dường như đã hiểu... bèn kêu lên kinh ngạc:

- Á! Hóa ra thanh kiếm này của Đàng cô nương phải chăng?

Thật thế, khi chuôi kiếm lật sang bên trái, ẩn giữa đám mây, phượng vũ có ba chữ triện khắc “Đàng Hồng Tiêu”.

Trường Hồng lão nhân phá lên cười ngắt, bằng giọng nói trong như chuông ngân báo:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ! Lão hủ đã bỏ ra mười năm công phu ngày đêm chẳng dừng, cố tâm luyện suốt ba ngàn sáu trăm năm mươi ngày, cốt ý làm để tặng, nữ đồ đệ, thực là một chuyện không dễ!

Cừ Thiên Hiệp gương đồ mặt, ngập ngừng trả lời:

- Việc... này... thực tại... Tại hạ... là... khá tiếc... rất... khá tiếc...!

Trường Hồng lão nhân lão nhân đột nhiên, quay sang “Âm dương Ma kiếm Đàng công Nguơn” nói to:

- Lão bang chủ! Đối với việc này ngươi không nên có ý kiến nhé, hãy nhường lại cho ta bảo quản đừng chẳng?

Âm dương Ma kiếm Đàng công Nguơn gật đầu vui vẻ đáp:

- Lão sư cứ tự tiện, chỉ mong lão sư cố giúp là hãnh diện cho lão hủ... lắm đấy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua kinh ngạc, không rõ cả hai muốn buôn bán gì trong dạ? Và kỳ quái thật luôn cả Bài Bang chúng nhơn đều chú trọng đến lời nói cả hai, chúng lặng nghe ngóng một cách chăm chú gương mặt lại thoát đượm vẻ hân hoan.

Trường Hồng lão nhân tỏ vẻ tha thứ, mà lại không phiền trách chỉ nở nụ cười kín đáo nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Không nên tiếc, chẳng có gì hối tiếc! Cũng bởi thanh kiếm nhũn, gãy dưới trức kiếm của thiếu hiệp, ha... hà thì có gì đáng tiếc đâu?

Hà hà!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, dường như lọt vào mê hồn trận không hiểu ắt giáp gì bèn dịu giọng hỏi:

- Lão sư? Chẳng nhẽ...

Trường Hồng lão nhân đang cười vụt nín bật lão đưa tay chặn lời Cừ Thiên Hiệp, lại nghiêm trang bảo;

- Thiếu hiệp. Người quan sát lại khúc kiếm gãy của đồ đệ lần nữa xem sao... chừng đó người mới rõ vì sao không nên tiếc?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Việc này...

Trường Hồng lão nhân bảo nhanh:

- Thiếu hiệp hãy bóc ngược kiếm lên xem?

Cừ Thiên Hiệp bóc ngược chuôi kiếm lên xem, thuận tay bóp mạnh sống kiếm bóc ra.

Nguyên thanh kiếm nhũn này bọng ruột, bên trong ruột có một cuộn lụa hồng.

Cừ Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, đưa hai ngón tay kẹp mảnh lụa lôi ra, chàng ném bỏ khúc kiếm gãy thuận tay căng mảnh lụa ra xem. Chỉ thấy mảnh lụa độ chừng năm tấc (mộc) vuông, trên mặt vuông lụa theo một con phượng năm màu, và một con thần long màu vàng, giữa đôi long phượng có thêu tám chữ bằng kim tuyến: “Đoạn đắc thử kiếm, Thiên tứ lương duyên” có nghĩa: Ai bẻ gãy thanh kiếm này sẽ được mối duyên lành Trời định!

Cừ Thiên Hiệp xem qua ngưỡng đồ mặt, cúi đầu nói nhỏ nhỏ:

- Lão sư! Bức lụa này ám chi điều chi thế?

Trường Hồng lão nhân cười ngất... bảo:

- Chuyện quá rõ ràng, Thiếu hiệp thừa biết còn hỏi làm gì!

Cừ Thiên Hiệp ngưỡng ngáp nói:

- Tại hạ!

Trường Hồng lão nhân khoát tay chặn lời, lại quay sang chúng Bài bang thủ hạ, cao giọng gọi:

- Các vị Đường chủ, Đô tổng quản, mau mau lại đây xem!

Ba vị đại đường chủ và bốn lộ Đô tổng quản tuy hậm hực muốn biết, Cừ Thiên Hiệp rút vật gì trong ruột kiếm, nhưng chỉ lấy mắt mà nhìn chứ không dám lại gần, bỗng nghe lão sư ra lệnh bọn chúng túa lại, bao vây quanh mình Cừ Thiên Hiệp xem xét. Sau khi nhận rõ tám chữ đề trên vuông lụa hồng, bảy người không hẹn nhau đồng vòng tay một lượt hướng vào Cừ Thiên Hiệp chúc tụng:

- Cung hỷ Thiếu hiệp! Kính mừng thiếu hiệp!

Nhiên hậu chúng quay lại: “Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn” vòng tay đưa lên khỏi trán, buột miệng nói to:

- Chúng thuộc hạ kính mừng Bang chủ!

Tiếng reo hò rầm rộ khắp đại sảnh.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn đưa tay vuốt chòm râu đốm bạc, cất tiếng cười ha hả nói:

- Thực khéo léo! Cơ trời sắp đặt... khéo léo thật... Ha... ha...

Vị Bang chủ bài bang vừa nói dứt, gương mặt lão hiện lên đầy nét hân hoan sung sướng, đặc ý phi thường, trong nhất thời khó nói hết lời...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chột hiệu, khiến cho gương mặt trắng hường, đỏ gấc lên như màu hồng chín, chàng xua tay, lắc đầu, run giọng nói:

- Việc... việc này...? Không thể được... Không thể... được...!

Trường Hồng lão nhân bật cười sặc sụa, nói:

- Thiếu hiệp, việc này do “Thiên mệnh” không phải do thiếu hiệp muốn được... lời cổ nhân có dạy: Muốn việc trên đời đều do Thiên mệnh, không phải do ý muốn của người mà nên được... ta không thể cãi lại ý trời mà làm nghịch thiên lý, mà ta phải tuân theo sự an bài của tạo hóa vậy!

Cừu Thiên Hiệp thở ra một hơi dài não ruột, bằng giọng nói khổ sở đáp:

- Chẳng nên, không thể được, chẳng phải tại hạ có ý cố chấp, nhưng thực tại hạ chẳng nên!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn thấy chàng có vẻ thành thật, bèn nghiêm trang hỏi:

- Thiếu hiệp có điều gì trắc ẩn khó nói? Hay là đã có vợ nhà?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh hãi kêu lên:

- Húy! Tất cả đều không phải?

Trường Hồng lão nhân lại hỏi:

- Vậy phải có lý do gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp dịu nét mặt, bằng giọng nói trầm trầm đáp lại.

- Tại hạ rầy đây mai đó, thân thể phiêu linh, chẳng giấu chi lão Bang chủ, sở dĩ vẫn sinh di lần xuống Nam hạ, là có ý vượt ngàn dặm qua xứ Miêu Cương tìm một vị lão hiệp sĩ để hỏi thăm, và cầu chỉ điểm dùm cái thân thể mơ hồ này!

Trường Hồng lão nhân nghe qua, bèn vui vẻ nói tiếp:

- Việc này rất dễ mọi việc ở Miêu Cương lão hủ sẽ thay thế giúp đỡ thiếu hiệp!

Cừu Thiên Hiệp cười đau khổ nói:

- Việc này quan hệ đến thân thể của tại hạ, không ai có thể thay thế được!

Trường Hồng lão nhân khê kêu lên:

- Á! Thân thể của thiếu hiệp?

Lão nhân vừa kêu lên vừa đưa mắt nhìn chăm chăm vào Cừ Thiên Hiệp, khoanh khắc sau mới lên tiếng bảo?

- Thiếu hiệp chẳng phải lão hủ lắm lời gàn trở, muốn đến Miêu Cương, không phải là một chuyện dễ, chỉ vì Miêu Cương là chốn rừng sâu nước độc, lại thêm lam sơn chướng khí, làm chết người, lại thêm hung cầm ác thú, suối độc nước thiêng, khó mà thoát khỏi bỏ xác rừng hoang, hơn thế nữa, là con người Mèo rất hung dữ lời nói chẳng đồng, thực là khó mà đi động một tấc đất!

Cừ Thiên Hiệp hiểu rõ vị lão nhân này ở lâu nơi đất Miêu Cương, đồng thời thăm đoán lão không có ý gạt chàng, vì thế mới dịu giọng hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão sư, lúc đầu tiên lão sư làm cách nào đi vào xứ Miêu Cương, và làm sao ở đấy lâu như thế... có thể nào chỉ dạy cho văn sinh một hai điều được chăng?

Trường Hồng lão nhân nghe qua, nghiêm sắc mặt nói:

- Khó lắm! Khó lắm! Lúc đầu tiên vào xứ Mèo, lão hủ nhờ một người khách thương buôn thuốc qua lại thường xuyên xứ Miêu Cương, giúp cho một bức họa đồ, lại giảng cho biết phong tục và tập quán của người Mèo, đồng thời chỉ cho lão hủ học một vài câu thổ ngữ Mèo thông dụng, nhờ thế mà Lão hủ tránh khỏi độc thủy sơn, tam, cùng mãnh cầm ác thú, một cách dễ dàng, sau đấy mới đạt được ý nguyện!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỷ vô cùng, bèn quỳ ngay xuống đất vòng tay lạy vị lão sư một lạy, bằng giọng nói trang trọng thưa:

- Công việc là như thế đấy! Văn sinh hôm nay gặp được lão sư, thực là đại phước, đại hạnh!

Trường Hồng lão nhân mỉm cười hỏi tiếp:

- Có phải thiếu hiệp muốn bảo lão hủ, đem những tình hình, phong thủy, xứ Miêu Cương mà kể lại cho thiếu hiệp phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp gật đầu nói mau:

- Văn hạ vốn có ý này, chẳng rõ lão sư người có...

Trường Hồng lão nhân mau miệng cướp lời:

- Việc này rất dễ, chúng ta là người của võ lâm thì công dễ như trò tay, chuyện có chi khó sao lại chẳng làm!

Cừ Thiên Hiệp vội vòng tay đáp:

- Văn hạ xin tạ ơn trước!

Trường Hồng lão nhân khoát tay chặn lời bảo:

- Chẳng dám! Chi là ... việc này không phải một sớm một chiều làm xong, lão hủ phải phí mất thời gian nửa tháng, và phải mượn một thời gian tịnh thất của Lão Bang chủ hầu bảo ôn lại ký ức, vẽ ra bức họa đồ xứ Miêu Cương chú thích nơi nào có sơn lam độc thủy, thú dữ linh cầm bấy giờ, thiếu hiệp, có thể noi theo đó, mà vào xứ Miêu Cương... như thế có tiện hay chăng?

Ngay lúc Trường Hồng lão nhân nói chuyện Âm dương Ma kiếm Đàng công Ngươn mập máy đôi môi toan chen lời, nhưng mấy lần đều bị Trường Hồng lão nhân đưa mắt ra hiệu cản lại.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, chàng không lưu ý đến thần sắc cả hai, nên vòng tay thì lễ nói:

- Nếu được như thế, thì còn gì bằng, vẫn bồi xin ghi xương khắc cốt, ơn này không biết lấy gì làm cảm tạ!

Trường Hồng lão nhân lại gật gù, mỉm cười.

- Chẳng qua, thời gian trên mười ngày, Thiếu hiệp chờ đợi có lâu lắm không?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói:

- Tại hạ đâu dám gấp! Lão sư, vì tại hạ mà tổn hao tâm huyết, dù thế nào vẫn sinh cũng cố gắng chờ đợi!

Trường Hồng lão nhân trầm giọng bảo:

- Như thế... càng hay! Chẳng qua lão hủ có một việc thỉnh cầu, xin Thiếu hiệp chớ nên thôi thoát nhé!

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, bèn cúi đầu nghĩ ngợi, một lúc lâu mới lên tiếng đáp:

- Ngoài việc bức lựa hồng trong ruột kiếm... ngoài ra các việc khác vẫn sinh không từ chối!

Trường Hồng lão nhân cười ngất, tiếng cười làm chấn động mái ngói, phát ra tiếng ong ong ngân dài bất tuyệt...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT

Kết nghĩa Trường Hồng lão nhân

Trường Hồng lão nhân cười ha hả, một phút sau mới điềm đạm trả lời:

- Lão hủ sẽ bỏ ra mười lăm ngày công tác, vì Thiếu hiệp mà vẽ một bức họa đồ xứ Miêu Cương, như thế Thiếu hiệp không phải lo gì nữa. Vậy thiếu hiệp hãy thay lão hủ chịu nhọc, chỉ điểm cho nữ tiểu đồ một vài chiêu kiếm pháp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua trầm ngâm nghĩ ngợi, bèn cất tiếng khỏ sở nói:

- Lão sư cần văn bối chỉ điểm kiếm pháp cho Đàng cô nương ư?

Trường Hồng lão nhân gật đầu bảo:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ! Chẳng nhẽ thiếu hiệp phụ lời của lão hủ?

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu không trả lời, mà trầm suy nghĩ:

- “Nếu không ưng thuận, lẽ tất nhiên Trường Hồng lão nhân đâu húng vẽ bức đồ bản xứ Miêu Cương, thì ta vượt ngàn dặm đến xứ Mèo, sẽ gặp ít, nhiều cảnh khôn, và biết đâu trúng phải sơn lam độc chướng, mà bỏ thân chốn rừng hoang núi thẳm, thân xác sẽ mục nát cùng cỏ cây hòa mình vào đất lạnh. Chỉ bằng ta tạm đồng ý ưng thuận trong khi chờ đợi Trường Hồng lão nhân vẽ bản đồ xứ Mèo thì cũng vừa đúng cái ngày mà chính mình đã ước hẹn với Ba vị phủ quân Vân vụ phải tại bên ngoài thành Phượng Hoàng, và lại sự chỉ dạy kiếm pháp cho Đàng Hồng Tiêu chỉ là hứa suông bằng gió, chỉ điểm cũng được mà không chỉ điểm cũng được, ta cứ chỉ dạy qua loa, thì đã đến kỳ hạn, nhận bức họa đồ, nghĩ đến đây, chàng bèn quyết định, mím môi cười gượng nói:

- Chỉ điểm, văn bối đâu dám nhận, Đàng cô nương biểu diễn vài chiêu, thì việc này văn sinh đâu dám trái mệnh!

Trường Hồng lão nhân gục gặc đầu, nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp, hứa là phải giữ tròn nhé!

Vừa nói dứt, lão nhơn xê mình bước tới trước mặt “Âm dương Ma kiếm Đàng công Nguơn” vòng tay thi lễ nói:

- Lão Bang chủ! Xin Bang chủ cho mượn tạm gian tịnh thất, để lão hủ giúp Cừ Thiên Hiệp vẽ bức họa đồ xứ Miêu Cương, về phần kiếm thuật truyền cho lệnh ái, đã có vị Thiên hạ đệ nhất kiếm chỉ điểm... lẽ tất nhiên... ha... ha lão hủ hy vọng... điểm đá hóa vàng... ha!

Nguyên Trường Hồng lão nhân thấy Cừ Thiên Hiệp cự tuyệt mãi vấn đề hôn nhân, sợ e kế hoạch đã định bị đổ vỡ, nên vị lão nhân này sanh ra một phương pháp để cho Cừ Thiên Hiệp và Đàng Hồng Tiêu gần nhau, vì liệu định trai tơ gái lứa kề nhau, lâu ngày sẽ nảy sanh ra sự cảm mến, với lại cả hai đem kiếm thuật ra tỉ thí làm gì chẳng tay kẻ, mất tựa từ tình cảm biến ra tình yêu chẳng bao lâu, vô hình trung nước đến lương thành, không mưu mà hợp.

“Âm dương Ma kiếm Đàng công Nguơn” con người lão luyện già dặn, khá không biết thâm ý Trường Hồng lão nhân hay sao, do đó, lão gật gù tỏ ý...

Quả nhiên... Ngày hôm sau, Cừ Thiên Hiệp thức dậy rất sớm, cùng với Đàng Hồng Tiêu ra

bãi cỏ sau viện bắt đầu luyện tập kiếm pháp.

Lúc đầu, Cừ Thiên Hiệp chỉ đưa ra những chiêu hư ảo, rất tầm thường, đưa ra nghiên cứu tỉ luận với Đẳng Hồng Tiêu.

Đẳng Hồng Tiêu quá chân thật, cứ y theo sự chỉ điểm của Cừ Thiên Hiệp, mà khổ công luyện tập, chỉ vài ba lần truyền diễn, nàng đã thuộc lòng, cũng nhờ nàng có một trí tuệ thông minh hơn người thường, nói một biết ba, lại thêm ôn hòa, mềm dẻo, thực là một cô gái có tính cách rất cao quý, khiến người người đến kính phục... nể vì.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày.

Đến ngày thứ ba, Cừ Thiên Hiệp bỗng thấy lòng mình rạo rực xao động, chỉ vì tình cảm đã bị Đẳng Hồng Tiêu xâm chiếm dần dần.

Chàng bắt đầu đem những người bạn gái ra so sánh.

Tiết Lệ Hồng không có nét tao nhã như Đẳng Hồng Tiêu .

Nhan Như Ngọc, lại kém hơn nàng sự mềm mỏng thậm chí đến Điều man công chúa lại kém hơn nàng về tài sắc.

Đẳng Hồng Tiêu còn một đặc tính là thành thật lại lập chí hướng về võ nghiệp, không điều ngoa xảo mị, chẳng lẽ lối đùa bỡn, duy có đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời, tuy không thuộc loại “Mị nhân cầu hôn thuật” của Ngũ diệu yêu hồ... nhưng có những tia hấp dẫn đến độ mê hồn. Cừ Thiên Hiệp có một cảm giác, dường như bị cô nương đã cởi mở cõi lòng chính mình, hùng độ và sự chân thật của nàng, khiến chàng dần dần chàng bắt đầu trò chuyện.

Nguyên, Đẳng Hồng Tiêu học tập kiếm thuật, là môn Âm dương kiếm gia truyền, nhưng là, thân thể của nàng đầy hào khí nội công lại được Trường Hồng lão nhân chỉ dạy, vì thế con người nàng trở thành cô gái gương mẫu.

Vì thế, tâm tư của Cừ Thiên Hiệp biến đổi thái độ ỡm ờ lúc trước không còn nữa, mà trái lại chàng tận tâm chỉ dạy kiếm thuật cho Đẳng Hồng Tiêu, thậm chí thoát năm ngày qua, chàng đã truyền cho Đẳng Hồng Tiêu bốn chiêu “Thường thắng bát kiếm” rút trong pho Thiết thư tuyệt học.

Đẳng Hồng Tiêu một lòng một dạ luyện tập, kết quả được bảy, tám phần.

Cừ Thiên Hiệp đối với Đẳng Hồng Tiêu không có tỏ ý nhột nhạt như trước, mà trái lại rất sốt sắng và vui vẻ hơn lên...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn thường lưu ý đến hành động cô con gái và Thiệu hiệp, lão lấy làm hoan hỉ thâm, một mặt âm thầm chuẩn bị hôn lễ.

Thẩm thoát đã đến ngày thứ mười.

Sáng sớm đã trở giấc, tìm đến gặp Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn nói rõ cái ước hẹn giữa chàng với Tam đại phủ quân Đẳng công Ngươn và “Nộ sư Kim Hồng” tại ngoại ô thành phượng hoàng, ý muốn đến nơi ước hẹn.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn sớm biết việc này do hai tên đầu mục Bài Bang báo cáo tường tận khi nghe Cừ Thiên Hiệp nói, lão phá lên cười ngất, đưa tay vỗ ngực nói:

- Thiệu hiệp! Việc này xảy ra tại phần đất của Bôn Bang, thì phải do Bôn Bang đảm trách, không nhọc lòng đến sự lo lắng của thiếu hiệp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nghiêm sắc mặt đáp:

- Lão Bang chủ! Việc này do văn bối đề ra, không lẽ thất hứa và lại việc này do cá nhân của văn bối, đâu dám làm kinh động đến Quý Bang, hơn thế nữa Quý Bang với Cừ đại môn phái tuyệt vô hiềm khích, há vì cá nhân của văn bối mà mất hiềm hòa khí hay sao!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn đưa tay rút nhanh thanh đoản kiếm đưa ngay trước mặt, nếu gặp may mắn can qua sẽ biến thành Ngọc niệm, còn trái lại lão hủ quyết lấy chữ “Thí” mà kết liễu!

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu nguây nguẩy nói:

- Không thể được... muôn ngàn lần không được, văn bối cảm biết là đủ lắm rồi!

Đăng công Ngươn phá lên cười ngất nói:

- Còn hơn thế nữa thiếu hiệp ạ! Lão hủ đã phái Địa đường chủ đã đến trước đêm rồi!

- A!

Cừ Thiên Hiệp kêu kên một tiếng kinh ngạc, bằng giọng nói khản thiết đáp:

- Lão Bang chủ! Văn bối tối trọng chữ tín, chỉ muốn một mình đến nơi ước hẹn mà thôi... lão bang chủ, người...

Chàng nói đến đây bỗng nghẹn lời gương mặt au lên như quả đào chín gấc, bằng giọng thành thật nói tiếp:

... Lão bang chủ, người quá thương thành ra mất thanh danh của văn bối, xin lão bang chủ tha thứ, câu chuyện hôm nay, văn bối xin lão bang chủ cấp tốc gọi các vị Bang chúng quay về Thần châu, còn về phần kiếm thuật, lệnh ái đã học xong “thường thắng bát kiếm” là vừa đủ!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn, cau mày khó chịu nói:

- Văn vụ môn và Cừ đại môn phái liên kết nhau thì không thiếu gì cao thủ, chỉ sợ...y...

Cừ Thiên Hiệp không để lão nói hết lời, bèn cau mày nói:

- Lão Bang chủ! Dù sao biển giáo, tại hạ cũng nhất quyết đi một mình, xin lão Bang chủ thứ lỗi cho!

Giọng nói của nàng cứng rắn như đinh đóng vào cột, hùng độ lại uy nghiêm chí cực.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn xịu mặt, lão thờ dài thườn thượt, tỏ vẻ thất vọng bảo:

- Nếu thiếu hiệp mãi cố chấp, thì phải đành như vậy chứ biết sao? Chỉ tiếc cho lão chủ đã tốn công vô ích!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội vòng tay thi lễ, bằng giọng hào hùng nói lớn:

- Canh ba chẳng về, thì tới canh năm, hiện giờ văn bối xin cáo từ!

Nói xong, chàng quay mình ra sau, bước rất nhanh ra cổng Bài Bang, nhắm hướng phượng hoàng thành trở thuật kinh công chạy như tên bắn.

Cừu Thiên Hiệp vào đến Phụng Hoàng thì trời đã xế chiều, chàng toan đi tìm một ngôi khách điểm, trước là ăn uống sau là hỏi thăm Lãnh nguyệt đình xa, gần ở đâu.

Bỗng nhiên... Từ trong ngõ hẻm nhảy phóng ra một người chạy đến bên mình Cừu Thiên Hiệp lên tiếng bảo khẽ:

- Thiếu hiệp! Xin đừng bước có vài lời, mời thiếu hiệp rẽ qua phía hữu!

Cừu Thiên Hiệp quay phắt lại nhìn người lạ, tưởng ai khác, không ngờ là Trại ngộ Không Tiêu Đình Khuê. Bài Bang Đạo chủ đường, tuy chàng ngạc nhiên về việc xuất hiện thành linh của hắn, nhưng xét biết “hắn” vâng mệnh Bang chủ, tất cả đều vì chính mình mà lại đây, lại thêm thấy vẻ mặt hắn có những tia khác lạ dị thường, dường như có một việc tối quan trọng, nên chẳng hỏi gì cả mà cất bước nhảy qua con đường nhỏ bên hữu.

Con đường nhỏ này lại có một tòa Miếu ông Địa.

Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê hết bước bên trái lái quay bên phải, khi nhận thấy bốn phía không người, nhanh như cánh hồng, chạy vọt vào trong Miếu ông Địa, hắn đứng trong miếu đưa tay ngoắc lạ Cừu Thiên Hiệp:

- Thiếu hiệp, xin mời vào đây!

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ hót hởi của gã, bèn mỉm cười nói:

- Tiểu đường chủ! Có lời gì cứ bảo có sao đâu!

Trại ngộ Không chẳng đáp lời, đợi Cừu Thiên Hiệp bước qua ngưỡng cửa miếu, hắn lẹ tay khép nhanh cánh cửa, lại dẫn Cừu Thiên Hiệp đi dần vào chánh điện, nguyên ba vị đường chủ của Bài Bang đã ứng trực tại đó bao giờ.

Bọn chúng vừa thấy mặt Cừu Thiên Hiệp vội đứng dậy vòng tay nói:

- Thiếu hiệp đi một mình sao, Bang chủ...

Cừu Thiên Hiệp thân nhiên nói:

- Các vị đã nhọc lòng quá lắm! Chẳng nhẽ hôm nay Phụng hoàng thành có xảy ra việc gì đại sự, và sự ước hẹn của tại hạ đã hỏng rồi cũng nên?

Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê, đưa mắt nhìn ra ngoài, vừa khẽ trả lời:

- Thiếu Hiệp, nhìn thấy có sự đêm nay, hoặc thiếu hiệp đổi lại kỳ ước hẹn, hoặc là không đến dự là hay hơn cả!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mắt tròn, mày tấm dựng ngược, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo to:

- Hừ! Tiểu đường chủ, xem tại hạ quá nhẹ thể!

Tiêu Đình Khuê tái mặt, bằng giọng nói chân trong, run run đáp:

- Bì phu đầu giám thể! Chỉ vì, hôm nay trong, ngoài Phụng Hoàng thành, cao thủ tề tựu trùng trùng như mây, toàn nhân vật của hai phái Cửu Hoa và Vân Vụ, vì ước hẹn mà đến, có thêm hai, ba mươi người, toàn là...

Cửu Thiên Hiệp khoát tay chặn lời, lại cất giọng trầm hùng cười bảo:

- Hà ha! Được như thế này là hay lắm! Tại hạ còn mong cho toàn thể nhân vật của Cửu đại môn phái kéo róc đến đây, để tại hạ hỏi thăm chúng nó xem, tại sao lại phụ nghĩa thất ước, không đến dự buổi hội trên Hương lô phong Cao sơn Thiếu lâm Tự!

Thiên Đường, đại đường chủ là vô ảnh khách Mạnh Khả Chân, sắc mặt nghiêm trang, lời lẽ chỉ trọng nói tiếp:

- Cửu đại môn phái, tuy không kéo róc toàn bộ đến đây, nhưng số cao thủ ẩn phục không ít!

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười đồng dục bảo:

- Đa tạ các vị! Xin các vị lập tức trở về Thần Châu, công việc của tại hạ, sáng trưa, hoặc tối, nhất định đến nơi ước hẹn với bọn chúng một mình, khi xong việc sẽ trở về bái tạ ân Bang chủ!

Chàng nói xong toan quay mình bước đi...

Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Hãy chậm lại!

Nhanh như chớp, tà áo phất mạnh trước gió, Bài Bang tám mươi một lộ “đô báo đầu” Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện, hần bước nhanh đến trước mặt Cửu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ rất kính cẩn:

- Kính bẩm thiếu hiệp! Đêm nay buổi hội tại lãnh nguyệt đình, đã biến thành đại sự suốt mười năm trên chốn giang hồ, mới có lần thứ nhất, không kể cao thủ của Cửu đại môn phái đến gần hết, mà còn có Mười xứ Bang hội bị Vân Vụ môn dùng “phi khích truyền thư” khích họ, nên Mười xứ Bang hội phái rất nhiều cao tay. Theo sự nhận xét của Tiểu chức, bọn chúng đồ xô đến đây không phải vì báo cừ rửa hận, mà chỉ vì...!

Hắn nói đến đây lại ngập ngừng không dám nói hết lời, mà giương đôi mắt thau láu nhìn. Cửu Thiên Hiệp lom lom, đáng điệu rất khép nép sợ sệt.

Cửu Thiên Hiệp quá tức cười hỏi ngay.

- A! vậy ra chúng nó còn luận bàn chuyện gì nữa sao?

Liễu Như Phong trầm ngâm giây phút, mới gượng trả lời:

- Chỉ vì chúng nó nói “muốn toan đoạt quyền thiết thư” của Thiếu hiệp!

Cửu Thiên Hiệp cười ngất bảo:

- Ô, như thế càng hay chứ có sao đâu, mà Đô báo đầu phòng ngại! Dù cho bọn chúng có giết được Cửu Thiên Hiệp này, vẫn chưa chắc lấy được Thiết thư!

Vừa nói dứt, chàng giương đôi mắt nhìn vào mọi người, trong ánh mắt chứa ra những tia uy nghi lạ, sau cùng chàng cho tay vào hộc lời ra một quyển sách giũ mạnh.

Ánh bóng đen ô như mào huyền xứ Đôn Dương bị giũ mạnh, phát ra những tiếng thép rít vang dậy.

“Thần, thiên tàng thiết hạo khí thư” có tám tờ sách bằng lá sắt, phát ra tiếng kim, ngọc chạm

vào nhau, tựa hồ như trời gầm nho nhỏ, làm rung động cả lòng người.

Bài Bang chúng nhơn vừa trông thấy rung động tận đáy lòng, mỗi người đều chớp nhanh đôi mắt dường như đây là lần đầu tiên, họ mở mắt chào đời, một quyền tuyệt thế kỳ thơ bày ra nhan nhãn trước mặt họ... giữa lúc chúng bài bang đang ngơ ngác.

Đột nhiên, bóng người chớp nhoáng xuất hiện, sau ngói thần án Thổ địa, nhảy tung ra ngoài hai bóng người, chẳng trước chẳng sau, nhất tề đồng xáp lại bên Cừ Thiên Hiệp.

- To gan thật!

Cừ Thiên Hiệp vừa thét lên, vừa tung mình nhảy ra ngoài hành trượng, đồng thời đẩy nhanh ra một chương.

- Bùng!... Ào... ào!

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay đầy đất, cây ván văng bắn tứ tung, chiếc thần án bằng mộc hương bị ngọn chương phong của chàng đánh bể vụn, đồng thời đẩy lui vào góc tường.

Cừ Thiên Hiệp phá cười:

- Ha...ha!

Một giọng nói trầm lạnh vang lên:

- Hay cho Tiểu tử, quả nhiên ngươi có vài phần hảo hâu!

Bấy giờ, cơn khói bụi bốc loãng giữa điện, hiện ra hai người, đứng sừng sững như hai pho tượng trước thần án.

Một người mập mạp đầu to, tai lớn, mắt lộ mày nùng, lỗ mũi tròn như mũi lân, hai môi mỏng vánh.

Một người nữa, lại ốm nhom không tưởng được, tựa như cây sào tre, mày dài, mắt sáng, môi đỏ tai dài, đôi mắt chia ra nhường tia sáng khiếp người, chứng tỏ hẳn là tay nội lực tột đời, bên hông tả lại đeo lưng lẳng một thẻ bài màu tía, giữa thẻ bài có khắc một chữ “Hồng” to bằng năm tay.

Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong vừa trông thấy cả hai, mặt mày biến sắc, xê mình đến một bên Cừ Thiên Hiệp bảo khẽ:

- Thiếu hiệp gã mập mạp là một tay Lục lâm hào khách, ngang dọc khắp giang hồ, có biệt hiệu là “Song chi đoạt mệnh” tên là Chư Thắng, còn gã ốm tong chính là Bang chủ Thử vân Bang, xưng hiệu là “Thất Bộ truy hồn” tên Hồng Kiện Hành toàn là những tay độc địa nổi danh, vậy Thiếu hiệp nên cẩn thận mà đối phó với chúng nó:

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, tay hữu giơ cao “Thiết thơ” quay một vòng tròn, thuận tay cho vào bọc... bằng giọng trầm nặng quát lên như sấm nổ:

- Các ngươi đợi ta để làm gì?

“Song chi Đoạt mệnh Chư Thắng mím chặt vành môi mỏng, bằng giọng nói âm ma như quỷ ru hồn ngoài mộ địa:

- Nghe nói “Thiết thơ” là vật báu của võ lâm, nên ta tìm đến xem cho biết!

Cừ Thiên Hiệp quét tia mắt lạnh, nhìn Chư Thắng trầm giọng:

- Hừ! Nếu như thế, ngươi đã xem mẫn nhãn rồi, tại sao còn chần chờ ở đây, hay là đợi Cừ mổ tóm đầu quần ra cửa?

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng giận tái mặt, toang lớn tiếng trả lời.

Đột nhiên... Thê vân Bang chủ “Thất bộ truy hồn” Hồng Kiện Hành bước xom tới trước, hai tay đánh phết vào nhau. Cầm phần tiếp lời:

- Cừ Thiên Hiệp! Ai bảo ngươi đứng ra thay mặt bọn Yêu Cơ, “Chung Nam Sơn, mà đã thương môn hạ của Bôn bang là Tam tinh, Tứ thủ, hôm nay may mắn gặp được ngươi... Vậy ngươi còn gì để nói hay không... hừ bôn bang chủ tiện tay tể độ!

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả nói;

- Hừ! Đừng giả nhân giả nghĩa, các ngươi đến đây là vì “Thiết thơ”, chứ không vì “trả thù cho môn hạ... Các ngươi đã bị Vân Vụ Bang dùng khích thơ dẫn đến đây, để làm trò cười cho thiên hạ, ngươi đường đường là một Bang chủ, lại kết liên với gã họ Chư một tên độc cước cường đạo, để chống lại ta phải chăng? Thật, ta hộ sanh mạng của ngươi đấy, thế nào... Thê Vân Bang chủ không sợ mất thể diện với giang hồ các giới hay sao?

Thê Vân Bang chủ Hồng Kiện Hành, giận tái mặt, lão rống to như hổ đói:

- Gã họ Cừ! Cái món nợ tam tinh, tứ thủ, ngươi phủ nhận phải không?

Cừ Thiên Hiệp nhướng mày cười khẩy bảo:

- Xì! Tam tinh, tứ thủ không chịu nổi một kích Huyền cung đủ sức đoạt mạng cả hai chúng nó, cần gì tại hạ phải trợ lực, ngươi là một bang chủ chẳng hỏi đi hỏi lại cho rõ ràng!

Thê vân Bang chủ quá xấu hổ thành giận dữ, cất tiếng quát to:

- Ngươi đừng lảm lời vô ích, ta lại đây một là đoạt mạng ngươi, hai là đoạt Thiết thơ!

Cừ Thiên Hiệp cười khẩy nói to:

- Hay nhỉ! Để xem tài cán của ngươi đến đâu!

- Hay lắm! Hãy xem chương pháp của ta đây!

Vừa hét dứt, đôi chân lão nhút động, hai vai đảo ngược, tay tả tay hữu thật một chiêu Khai môn kiến sơn là một chương danh gia chiêu pháp.

Cừ Thiên Hiệp cười kinh mạn gay gắt bảo:

- À! À!

Chiêu pháp của ngươi chẳng giết được ruồi!

Không thấy chàng di động, cũng không thấy chàng thủ thế, người như luồng kim quang đứng sừng, chẳng tránh không lùi, tay tả vẩy nhẹ, ngăm đưa ra tiêu thế, hữu chương đẩy mạnh, ngăm chứa võ văn nội lực, đồng thời buột miệng gât to:

Lui!

Kinh phong túa ra như mưa bão, cuộn thành tiếng gió “rì rào” bay xoắn ngang người thể Vân Bang chủ Hồng kiên Hạnh, thể mạnh như ngàn đợt sóng trào.

Thể vân Bang chủ Hồng Kiên Hạnh không tưởng tượng nổi Cừu Thiên Hiệp có nguồn nội lực phong phú như thế cho nên nhác trông thấy hai luồng kinh đạo đến gần, bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

- Hừ, Tiểu tử nguoi sẽ...

Tiếng “chết” chưa thoát khỏi vành môi, thì hai đạo kinh phong như bức vách đồ ngã đập vào mình, lực đạo trầm hùng không còn cách nào cự đương lại, khiến “hắn” thất đã, kêu lên:

- Trời! Nguy...

Thân mình của Thể vân Bang chủ như quả bóng da, lòn giữa khoảng không, văng băng ra ngoài hơn hai trượng, “hắn” không dám lưu lại lâu, thuận đà nhảy tuốt ra gần cửa điện, rơi xuống giữa gian Miếu, đôi mắt đờm đầy tia sợ sệt, nét mặt nhuốm rõ nét kinh hoàng!

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, liền phá lên cười nhạt, cất giọng trầm nói:

- Đầu hùm đuôi thỏ! Tưởng nguoi là hạn người khá, không ngờ lại tệ như thế!

“Song chi đoạt hồn” Chư Thắng nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ kích một chiêu, rồi ngừng bắt... hắn đứng một bên, nhưng không nhận ra luồng thấp lực của Cừu Thiên Hiệp, do đó đôi mắt lão liên, hướng vào Hồng Kiên Hạnh hỏi:

- Hồng bang chủ! Nguoi làm sao thế?

Thể vân Bang chủ Hồng kiên Hạnh đưa gương mặt khi gầy đét nhìn vào Chư Thắng, vẻ mặt thoát trắng, thoát xanh, nghiêng răng kêu ken kết nói chẳng ra lời, một khắc sau hắn khản hận hét lên:

- Tên tiểu tử, có tà thuật... hãy đề phòng...!

Cừu Thiên Hiệp nhìn “Song chi đoạt hồn” Chư Thắng mím cười hỏi:

- Chư các hạ! Có phải nguoi muốn tỉ thí với tại hạ chẳng?... nên nhìn gương mặt Bang chủ Thể vân Bang!

“Song chi đoạt hồn” Chư Thắng là kẻ chưa đến sông Hoàng Hà, còn rạo rực, nghe Cừu Thiên Hiệp hỏi, chiếc đầu to như quả dưa “bung” lắc lư từng chap, đôi gò má phúng phính đầy thịt lại run giật từng hồi, tiếng nói như heo bị thọt huyết hét to:

- Tiểu tử! Chư gia chưa tìm nguoi thì nguoi đã dẫn xác đến, chẳng khác nào dê vào hang cạp, chuột đến tìm mèo... chắc là nguoi khó sống rồi!

Cừu Thiên Hiệp cười sặc sụa bằng lời nói khinh mạn quát âm lên:

- Nguoi muốn động thủ lắm sao! Chẳng nên gấp làm gì... nguoi cố mà vận dụng toàn lực đưa ra thì thố, nếu không thì... vị Bang chủ Thể Vân thế nào, nguoi thế đấy!

Song chi đoạt hồn Chư Thắng giận run lên, không phân phải, mà gầm lên như hổ dữ:

- Hãy cho tiểu tặc! Ngông cuồng quá lẽ, hãy tiếp chương của Chư gia gia...!

Hắn vừa nói vừa động thủ, thân mình ột ếch, nhưng đưa ra chiêu thế, lại không chậm tí nào, hai tay đều vươn ra hai ngón, thi triển chiêu “chi thiên họa địa” trên kích mạnh vào “Sơn cần, dưới công ngay “Đơn điền huyết” quả nhiên mạnh bạo như hổ, nhấn trúng tâm huyết đạo, “Song chi đoạt mệnh” thực xứng danh.

Cừu Thiên Hiệp gan to, mặt lớn không lộ chút gì sợ hãi! Thấy đối phương sử dụng “Song chi” bèn ngậm vận chân khí che chở, huyền đơn điều thân mình lại đứng im bất động đợi bốn ngón tay điểm đến mình chừng một tấc, lúc đó chàng mới nhích mình, dùng thuật “Lôi hành cửu chuyển” đảo lộn một vòng đã bước ra sau lưng “Song chi đoạt mệnh” thâm phép thực kỳ hình dị trạng.

Song chi đoạt mệnh Chư Thắng, vừa đẩy ra hai ngọn chi phong đối phương đột nhiên biến mất, khiến hắn cả kinh quay đầu ra sau lưng.

Nhưng tiếc thay, trước mặt hắn một đạo kinh phong to như quả bay long lộc đánh mạnh vào lưng hắn, chiêu thế hiện ra quá thành linh hắn chỉ kịp kêu rú lên:

- Ôi chao! Nguy mất!

- Âm!

Một tiếng động mạnh vang lên, thân mình to béo của Chư Thắng bị đạo kinh phong bốc ngược lên cao hàng trượng, và đẩy rơi vào góc điện, tay chân hắn quờ quạng chới với như múa, hắn ngồi bệt xuống đất thở hào hển, tím mặt nói chẳng ra lời.

Chúng nhân của Bài Bang cả sợ lẫn mừng, chúng buột miệng kêu lên cổ vũ... vang dậy.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy bộ tịch của hắn bèn mỉm môi cười nhạt, bằng giọng nói kiêu ngạo quát to:

- Nghe tên không cần gặp mặt, các người thật chẳng ra cái thá gì cả, thực là một phường hư danh, vô học...! Đáng thương hại vô ngần!

Song chi đoạt mệnh Chư Thắng gượng chỗi tay đứng dậy gương mặt phì nộn nhả lên một cách thâm hại “hắn” không dám gây với Cừu Thiên Hiệp, mà quay sang cự với chúng Bài Bang:

- Hay lắm! Các ngươi về báo với Đẳng công Ngươn lão tặc, ta thề sẽ đòi món nợ này!

Giận đánh Bang chủ Thử Vân

Bang chúng Bài Bang, người người đều biến sắc, chúng nổi giận xung thiên vì “Song chi đoạt mệnh” Chư Thắng dám ngang nhiên nhục mạ vị Bang chủ, do đó kẻ quyền, người chương: Hãy! Núa ra, toan động thủ.

Cừ Thiên Hiệp nhanh hơn, nhắc mình bước đến trước mặt Chư Thắng, bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm:

- Nợ có chủ, oán có người, người chớ ăn nói quàng xuyên như thế! Tất cả mọi việc ở đây, đều do Cừ Thiên Hiệp này đảm trách.

Đoạt mệnh song chi Chư Thắng, thẹn muốn bẻ mặt hấn gượng gào to lên:

- Rồi đây sẽ có người lột da ngươi. Chư gia gia khỏi nhọc công động thủ!

Ngay lúc đó, một tiếng “sột” vang lên như gió rít.

Đạo bạch quang như vệt khói trắng, phá gió bay như tên, nhắm ngay “huyệt thái dương” của Cừ Thiên Hiệp xạ nhanh tới, mau hơn đốm sao, tia lửa nguy hiểm khôn cùng.

Bang chúng Bài Bang, vừa trông thấy, tất cả thất đảm kinh hồn buột miệng la lên thất thanh:

Thất bộ truy hồn yển!

Cừ Thiên Hiệp vội nhích mình, hai chân tổng mạnh chiêu “Lôi hành cứu chuyển” vừa thi triển, đã tránh thoát mũi ám khí một cách tài tình, khiến chàng cả sợ toát mồ hôi.

- Phập!

Mũi ám khí sáng rỡ hình cánh yển, bay cắm vào cây cột vang lên một tiếng khô khan, mũi ám khí này hình dáng hệt con chim én, thân mình là mũi tên thép, hai cánh mỏng và nhỏ như cánh ve mỗi khi xuất thủ phát ra tiếng “ông ông” vắn dầy.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy con giận đã xung tràn khắp cơ thể chàng cau mày, trên mắt, quát to như sấm nổ:

- Đường đường một vị Bang chủ, mà ám toán như kẻ thất phu!

Lời nói chưa dứt.

Thử vân Bang chủ Hồng Kiện Hành đang đứng nấp sau góc cột miếu hấn vươn tay ném mạnh mũi phi tiêu cánh én thứ hai, ám khí vừa thoát tay lóe lên như vệt khói trắng, bay xẹt như tia điện.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy tức giận bồi hồi, chàng nhún mình nhảy lên cây cột, với tay đỡ lấy mũi phi tiêu cánh én đầu thuận thế vươn thẳng tay ném mũi phi tiêu thứ hai, đang bay vùn vụt tới.

“Vút! Keng!

Giữa không trung, hai mũi phi tiêu chạm nhau tóe lửa, phát ra tiếng rít rợn người, hai mũi “Thất bộ truy hồn yển” đua nhau rơi xuống đất.

“Thê vân Bang chủ” Hồng kiên Hạnh nghe ám khí chạm nhau, khiến hấn uất hận rống lên:

- Thêm...

Bóng trắng vừa chớp nhoáng, Cừ Thiên Hiệp không đợi hấn phóng “thêm” mũi phi tiêu thứ ba, thân người như vệt khói mờ, đôi mắt không nhि nổi tốc độ, thoát một cái chàng đã đến bên Hồng kiên Hạnh, quát lên một tiếng như trời gầm;

- Thâu ám khí lại mau!

Trong tiếng thét, chàng đệm thêm song chưởng nặng kích mạnh vào đối phương.

Thê vân Bang chủ Hồng kiên Hạnh nhìn thấy đạo kinh phong xuất hiện và giọng nói đột ngột vang bên tai, khiến hấn thất kinh vang lên một tiếng ôi! Tay chân rụng rời, thân mình bị đạo kinh phong bốc văng ra ngoài viện, xa trên ba bốn trượng.

Đột nhiên...

- Âm!

Một tiếng nổ như trời long đất lở, cây cột điện lớn cả ôm bị đạo kinh phong của Cừ Thiên Hiệp quật gãy đôi, phân nửa mái điện bị sập đổ ào ào, giữa cơn cát bụi mù trời, một bóng trắng lóe lên và bay vọt ra ngoài, Cừ Thiên Hiệp đứng an nhiên như pho thần tượng giữa Viện tự bao giờ.

Bài Bang chúng luôn cả Song chi đoạt mệnh Chư Thắng, không ai bảo ai tất cả vận dụng kinh công chạy tủa ra ngoài Viện.

Nguyên vì Cừ Thiên Hiệp quá giận thê vân Bang chủ dùng ám khí hại mình, nên tung ra một chương cốt ý tiêu diệt địch, thành thử chẳng thâu hồi chiêu thế, để đạo kinh phong chém ngã cột Miếu thị uy.

Thật vậy, chương pháp của Cừ Thiên Hiệp vượt đến trình độ siêu việt, không thể kể kể Thê vân Bang và song chi đoạt mệnh kinh tâm vỡ mặt, mà luôn cả Bang chúng Bài Bang người người đều xám mặt kinh hồn, há miệng xong chẳng nói ra lời.

Cừ Thiên Hiệp đẩy ra một chương, phá sập nửa mái điện, song khí giận còn phùng phùng, thân mình chàng như con phượng, bay vọt lên cao tràn qua tã, đảo qua hữu, lại nghe chàng cất tiếng nói cực to:

- Các ngươi chạy đâu! Ngươi... đứng im mau!

Giữa lúc mọi người chưa kịp thở, thì Cừ Thiên Hiệp đã vươn hai cánh tay dài như vươn, tay hữu Chop vào người Thê vân Bang chủ Hồng kiên Hạnh tay tả đã nắm chặt song chi đoạt mệnh Chư Thắng cả hai vô phương vùng giẫy, chàng trầm giọng quát.

- Các ngươi nói mau! Cần thiết thơ hay cần mạng người. Nói!

Song chi đoạt mệnh Chư Thắng mặt như gà cắt tiết, run rẩy kêu lên thảm hại:

- Buông ta ra! Buông ta ra! Gia gia chưa tìm thấy thật sự! Chưa nghĩ đến ... gì cả!

Thê vân Bang chủ Hồng kiên Hạnh run lên bần bật cố gượng kêu rống liền miệng:

- Buông ta ra! Ngươi tự hào là khí phách, như thế này chẳng phải ám toán hay sao? Buông ta ra... Tiếu tử!

Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai quá ngoan cố, liền vận công bóp mạnh vào đôi vai của chúng đồng thời trầm giọng bảo:

- “Vô sanh Tiểu tử!” theo lời nói của các ngươi hôm nay ta sẽ không tha mạng cho các ngươi đâu!

Vừa nói vừa vận công bóp mạnh vào vai của hai người, lại cao giọng nói tiếp:

- Ta sẽ giúp các ngươi đỡ sống chết, chuyển nghịch huyết đạo xem các ngươi còn lời gì để nói!

Giữa lúc, Cừu Thiên Hiệp toan bấm vào tử huyết Thể vân Bang chủ Song chỉ đoạt hồn.

Bỗng nhiên, một giọng nói âm đồng vang lên:

- Xin thiếu hiệp chậm lại!

Tiếng nói chưa dứt, cánh cửa gỗ giữa miếu tự nhiên mở hoát ra từ ngoài bước vào một vị sư già, mình khoác chiếc áo cà sa, tay cầm tràng hạt, mắt sáng, mày dài trắng như vệt bông, đáng điệu rất từ bi khả ái.

Cừu Thiên Hiệp nghe gọi vội ngược mặt lên xem khi trông thấy lão sư, chàng vội buông ngay yếu huyết không điềm vào, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt hai người chẳng buông tha lại hướng vào vị sư già vừa bước vào, chính là Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư, cất tiếng hỏi to:

- Lão chương môn! Đại sư đành rời Thiếu Lâm, đến Phụng hoàng thành... này hay sao?

Giọng nói của chàng ngẫm trách sự can thiệp này.

Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư, vừa nghe qua vội vòng tay nói vọng vào:

- Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn di đà Phật! Thiếu hiệp vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ kính trọng đại sư là một bậc cao tăng đạo đức, cũng nhờ chàng ghé Thiếu Lâm tự vào lúc Tàng Kinh lâu bị trộm viếng, sự tôn kính còn tăng thêm, liền vòng tay đáp lễ nói:

- Đại sư an tường! Văn bối nhờ phúc trời vẫn mạnh!

Thể vân Bang chủ Hồng kiện Hạnh và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, khi thoát khỏi vòng tay Thiếu hiệp, cả hai như chim sổ lồng chạy như bay đến núp sau lưng Ngô Phi đại sư đồng thanh nói to lên:

- Ngô Phi đại sư lại đây thật đúng lúc. Đại sư là Minh chủ của cửu đại môn phái, lại là bậc đức cao vọng trọng trong giới võ lâm, lấy theo lẽ công bình, đại sư người dạy cho ít lời!

Ngô Phi đại sư mỉm cười bằng giọng nói nghiêm trang đáp lại:

- Công bình? Công bình ở trong tâm tư mọi người lão nạp đâu rõ được! Nhị vị nên tìm ở lòng mình, lựa lời hỏi lão nạp làm chi!

Giọng nói hiền lành của đại sư, là mong cho hai tên này tỉnh ngộ, song chúng chẳng hiểu gì cả mà nặng giọng nói tiếp:

- Lão đại sư nghĩ lại xem, Cừu Thiên Hiệp đã mở vận Sát Kiếp võ lâm, tàn hại vô số cao thủ hào kiệt, thật là sát tinh ra đời... Lão chương môn, tại sao chẳng thay mặt các phái võ lâm mà phục

hỏi chánh nghĩa?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, bèn bữu môi cười nhạt nói:

- Hừ! Chánh nghĩa? Các ngươi là phường bại hoại mà giám nhắc đến hai chữ chánh nghĩa hay sao?

Ngô Phi đại sư vội khoát tay chậm lại, bằng giọng nói từ hòa bảo:

- Thiếu hiệp! Nên vì lão nạp mà nhẫn nại một đôi phần!

Nói dứt, đại sư đôi mắt từ hòa khả ái nhìn Thử vân Bang chu Hồng kiện Hạnh và song chi đoạt mệnh Chư Thắng bằng giọng nói trang nghiêm bảo:

- Nếu hai vị vì chánh nghĩa mà lại đây, thì lão nạp lấy làm mừng cho giới võ lâm, hai vị làm đã được điều lành còn đêm nay lấy lời giao ước hẹn nhau, thì hai vị cũng nên đợi, nước chảy lời mất đá, ai phải ai quấy lo gì. Hiện giờ hai vị nói ra e quá sớm, nếu hai vị vô sự xin dời gót!

Giọng nói của Ngô Phi đại sư âm trầm trầm đằm đằm, lời trọng tâm dài, một là cố ý dục hai người thức tỉnh, hai là chỉ trích và trách thiện.

Hồng kiện Hạnh chường quân một bang phái, còn Chư Thắng là một lão gian cả hai há chẳng biết hay sao!

Nếu lời nói này thốt ra bất luận từ cửa miệng nào, và người nói đó có thiên trời lệch đất, cả hai nhất định sẽ nổi xung lên, xuất chiêu dụng võ biến kẻ đối thoại thành kẻ cừ thù.

Nhưng lời nói này lại thốt ra từ cửa miệng Ngô Phi đại sư một bậc trưởng giả danh cao vọng trọng, oai trấn giang hồ, bọn chúng há dám trị hiềm hay sao.

Vì thế, Hồng kiện Hạnh và Chư Thắng dần lòng nuốt hận, không dám hé môi nói một lời bất nghĩa, mà trái lại bọn chúng còn tỏ ra giác ngộ biết phục thiện... hầu thừa cơ hội này mà nhảy khỏi vòng sanh tử, nên cả hai cất tiếng bảo nhau:

- Đại sư dạy chí phải, chúng ta chẳng được làm gì khác hơn là đợi giờ ước hẹn chúng ta lý luận vẫn chưa muộn vậy chúng ta nên đến Lãnh nguyệt đình chờ đợi, đòi hán món nợ này!

Nói xong cả hai liếc mắt ra hiệu, đồng quay mình một lượt, trở thuật kinh công chạy như bay không dám quay đầu nhìn lại Thổ Địa Miếu.

Ngô Phi đại sư thở dài lắm bầm:

- Ôi... oan nghiệt! Lạy đức Thích Đà độ cho chúng sinh sớm phát bồ đề tâm...!

Cừ Thiên Hiệp thấy bóng cả hai biến khuất sau đầu ngõ, không lấy làm vui, dịu giọng nói tiếp:

- Đại sư không rõ lai lịch và hành động của chúng nó, để cho chúng an nhiên chạy thoát, thật là quá dễ dãi!

Ngô Phi đại sư mỉm cười khổ sở nói:

- Lão nạp há khôn rõ mặt chúng hay sao, nhưng mà, “Đắc nhiều hơn xử, thả nhiều hơn” ta nên tha thứ cho người, hơn cầu người tha thứ cho ta Thiếu hiệp tạo nên công đức! Lão nạp sẽ vì Thiếu hiệp mà cầu Phật gia hộ!

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ cảm động nói:

- Không dám! Đại sư quá từ tâm!

Bấy giờ, Tam đại đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, Đô Báo Đầu thuộc hạ của Bài Bang nhất tề bước tới làm lễ ra mắt Ngô Phi đại sư.

Ngô Phi đại sư chấp tay đáp lễ liên liền, một mặt nói:

- Quý Bang, lão Bang có đến đây không?

Cừu Thiên Hiệp liền nhanh miệng tiếp lời:

- Đẳng Bang chủ toan cùng văn bối đến đây, song văn bối đã tạ ân, không muốn nhọc lòng!

Ngô Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt từ hòa bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Nay Thiếu hiệp! Bấy giờ kiến văn của Thiếu hiệp khá rộng, Thiếu hiệp thấy chứ. Nhưng điều ân oán xảy ra không ngót trên chốn giang hồ, mỗi lúc mỗi nhiều, càng diễn biến càng khốc liệt, muốn êm hay không là do lòng người, lòng của những người tốt không dự vào việc thiên hạ! Theo ý kiến thô lậu của Lão nạp, “Xin chư vị Bài bang quay về Thần Châu là điều tốt hơn cả!

Bài Bang chúng nhơn chưa kịp trả lời. Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm vừa lòng hợp ý bèn cất tiếng nói tiếp!

- Đại sư nói chí lý đây, tại hạ xin mời các vị nên trở lại Thần Châu là hơn, các vị nên bầm lại Lão Bang chủ nói “Tại hạ hôm nay, dù sớm muộn cũng trở lại Thần Châu, sẽ gặp lại Lão Bang chủ tạ lỗi!

Bài Bang chúng nhơn đồng kêu lên một lượt:

- Thuộc hạ đã vâng mệnh Bang chủ, tham dự buổi hội nguyệt đình, nếu cãi lại...

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Nếu lão Bang chủ rầy phạt, Cừu mỗ nguyện đứng ra chịu lỗi thay quý vị, xin quý vị nên vị tình tại hạ... trở về Thần Châu... chúc các vị vạn an...!

Cừu Thiên Hiệp nói dứt, vòng tay rất cung kính, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.

Bài Bang chúng trông thấy ngôi Thái đầu võ lâm “Ngô Phi đại sư” có mặt tại tràng, lại thêm Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ trang nghiêm chân trọng tử tế vô cùng, mà công lực của Cừu Thiên Hiệp lại cao không thể tưởng được, nếu dưng lại nhúng tay vào ắt mang họa ể như bốn, vì thế họ hợp nhau thương lượng một lúc lâu, bấy giờ “Vô ảnh khách” bước ra vòng tay nói:

- Thiếu hiệp dạy như thế, chúng tôi chỉ biết tuân mạng mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mừng ra mặt, vội vòng tay vái một lễ, dịu giọng nói:

- Các vị quá nhọc nhằn!

Bang chúng Bài Bang thất kinh, người người vội vòng tay đáp lễ vừa đồng thanh trả lời:

- Xin tạm biệt Thiếu hiệp:

Vừa nói xong, chúng lại quay sang Ngô Phi đại sư cúi đầu làm lễ, sau cùng chúng quay mình ra khỏi Miếu thổ Địa, nhắm hướng Thần Châu tấn phát:

Ngô Phi đại sư đợi chúng Bài Bang đi được một hồi xa, bèn nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiếu hiệp nghĩ sao về buổi hội đêm nay?

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người ra, bằng lời nói chân thành đáp

- Văn bối không may may nghĩ ngợi, vì văn bối là kẻ bị động hoàn toàn, chỉ cần nói rõ tâm thành ý thật của mình, chừng đó... cuộc hội có biến chuyển ra sao... sẽ tùy cơ ứng biến...

Ngô Phi đại sư lắc đầu buồn bã, bằng giọng nói trong êm bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp! Lão nạp có một điểm thỉnh cầu, xin Thiếu hiệp hãy nói tay, mà giảm bớt sát kiếp. Riêng về “Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn” và viên “ngũ long huyết cầu” của cửu hoa môn, chỉ vì hai món đồ kể trên là vật trấn môn chí bửu, một mai bị mất đi, ta chớ nên lấy làm lạ vì sự hy sinh của chúng nó. Ví đây là một giá trị tuyệt đối, một bảo vật di truyền trên mấy mươi năm của mấy đại môn phái đó.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, cau mày trả lời:

- Những việc này đối với văn bối chẳng may liên hệ. Có chăng là giống câu chuyện “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” của Tiêu bối, hay là câu chuyện “Kiếm phổ” của phái Võ Đang bị mất trộm... bốn câu chuyện na ná nhau như thế!

Ngô Phi đại sư lại trầm giọng nói:

- Chân kinh của tệ tự, hôm nay đã lóe lên một vài tia sáng!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Thật thế à?

Ngô Phi đại sư khẽ gật đầu, bằng giọng nói trân trọng tiếp lời:

- Hôm nay lão nạp đến đây, chỉ vì như được tin tức quyền chân kinh!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Đại sư không tham dự buổi hội tại lãnh nguyệt đình chứ!

Ngô Phi đại sư nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão nạp đã nhận được bức “Phi khích truyền thư của Vân Vụ phái, nhưng không có ý đến tham dự, theo những điều lão nạp đã biết, đêm nay cao thủ không ít, nếu Thiếu hiệp không nổi trận lôi đình, thực là phước đức cho nền võ lâm lắm đó!

- Đại sư...

Cừ Thiên Hiệp chủ kêu lên hai tiếng vội nín bật chàng cau mày khó chịu nói thẳm:

- “Ta không sanh sự háo sát, nhưng chúng nó có chịu tha thứ cho ta đâu!”

Nghĩ đến đây Cừ Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Văn bối chẳng phải tên đồ tể khát máu. Đại sư nên xét lại!

Nói xong, chàng lại đổi giọng tiếp lời:

- Nhưng không rõ “Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của quý tự lọt vào tay ai, văn bối nguyện ra sức truy tâm cho kỳ được, một là đáp lại lòng chân thành của Đại sư hai là rửa sạch vết nhơ cho thanh danh của văn bối phải mang!

Ngộ Phi đại sư miễn cưỡng gật đầu nói:

- Tâm ý của Thiếu hiệp lão nạp đã rõ, chẳng qua là... thủ phạm quyền chân kinh chưa nhứt định, chỉ còn truy cưỡi xem hạ lạc nơi đâu, lão nạp đã cố gắng công chờ đợi... sau này đòi lại vẫn chưa muộn... Còn việc hôm nay lão nạp tuyệt nhiên không dám kinh động!

Nói đến đây, lão sư đưa mắt nhìn trời... còn quay lại nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo tiếp:

- Thiếu hiệp, giờ đã về chiều, xin tạm biệt, canh ba gặp lại nhau!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khò sở nói:

- Canh ba tại cuộc hội Lãnh nguyệt đình, mong đại sư chủ tọa cho công bằng nhé!

Ngộ Phi đại sư đáp nhanh:

Lão nạp sẽ đến dự!

Vừa nói dứt, lão niệm một tràng Phật hiệu cất bước đi nhanh ra khỏi miếu Thổ Địa, thoát mình đã mất dạng sau đầu ngõ.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo sau đại sư đến khuất bóng lòng chàng nổi lên bao nhiêu điều khó nghĩ: Thiếu Lâm chọn kinh Võ đương kiếm phổ, Vân vụ đỉnh vàng, cả ba chuyện đều giống hệt nhau, ai là thủ phạm? Ai gây ra những việc này rồi đổ vạ cho chính mình, làm cho chính mình đi đến đâu cũng gặp toàn nghịch cảnh, không giờ phút nào yên tâm được nữa? Chàng lại chép miệng rủa thầm:

- “Nếu ta truy ra người này, ta sẽ phanh thây ra muôn đoạn mới thỏa lòng uất hận!”

Cừ Thiên Hiệp vừa đi lần ra khỏi miếu thổ địa.

Bấy giờ, mặt trời đã gác non tây, ánh hoàng hôn đã trùm đầu cả vạn vật.

Ngõ vắng không ai lui tới nên lặng lẽ, Cừ Thiên Hiệp vẫn lầm lũi đi trên con đường vắng vẻ.

Bỗng nhiên... Từ trong góc hẻm, bóng người nhảy ra thoăn thoắt, gây nên tiếng gió phản phật, do nhiều tà áo chạm nhau.

Cừ Thiên Hiệp liếc mắt thấy tám gã đạo sĩ, trang phục theo kiếm khách, đứng hàng chữ nhất chắn cản lối đi, nguyên đây là tám tên đại kiếm thủ của phái Võ Đương, Huyền tự bang lão đạo sĩ, vừa thấy thế, Cừ Thiên Hiệp nhảy lùi ra sau hai trượng cao giọng quát to:

- Các vị ý muốn gì thế?

Võ Đương Bát kiếm, đầu lãnh là Huyền Tĩnh cất tiếng trong như chuông ngân bảo:

- Vô lượng thọ Phật! Tiểu thiếu chủ, đạo vâng lệnh chương môn, để Lãnh nguyệt đình tham dự buổi hội đêm nay!

Cừ Thiên Hiệp buột cười to:

- Nếu như thế, chúng ta sẽ gặp vào lúc canh ba đêm nay!

- Không!

Huyền Tĩnh lão đạo khoát tay kêu lên, lại trầm giọng nói tiếp:

Lúc ra đi Chương môn có dặn bản đạo, đôi ba lần, bảo anh em chúng tôi trước khi đến Lãnh nguyệt đình dự hội, phải tìm gặp mặt Thiếu hiệp trước... để nói một vài lời!

Cừ Thiên Hiệp lầy lăm lẹ nói ngay:

- Quý vị có điều chi xin chi giáo!

Huyền Tĩnh lão đạo vuốt chòm râu óng ả, dịu giọng nói;

- Chỉ vì câu chuyện “Kiếm phổ của bốn sơn, bắt vô âm tín nên chương môn nhờ Cừ Thiên Hiệp tìm lại dù, nếu Thiếu hiệp đồng ý, anh em tự Huyền của chúng tôi trong khi dự hội tại Lãnh nguyệt đình... chúng tôi sẽ khoan tay đứng hầu, nguyện chẳng hỏi một câu, chẳng bàn một tiếng!

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu từ chối nói:

- A! điểm này không thể được! Vì ta có biết “Kiếm phổ thất lạc ở nơi nào?

Huyền Tĩnh lão đạo cười nhạt tiếp lời:

- Nếu thế thì tám anh em tự huyền chúng tôi phải dự phần náo nhiệt trong buổi hội “Lãnh nguyệt đình!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mày dưng đứng mắt phượng trợn tròn, trầm giọng hét to:

- Các ngươi muốn sao cũng được! Nhưng việc gã họ Cừ nhất định từ chối ngay!

Huyền Tĩnh lão đạo cười nhạt hỏi:

- Tiểu thí chủ, tại sao.

Cừ Thiên Hiệp cả giận nạt to:

- Câm mồm! Các ngươi đừng cậy đông uy hiếp Cừ Thiên Hiệp này à? Các ngươi đã làm rồi, đêm nay riêng các ngươi chỉ có tám người dự hội, mà buổi hội rất đông cao thủ, nếu ta sợ thì có đến dự làm gì ...?

Huyền Tĩnh phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Tiểu thí chủ! Nếu nói như thí chủ thì có gì đáng nói đâu, đành rằng Võ Dương Bát kiếm võ nghiệp chẳng cao, nhưng cũng thành danh có tự hiệu rõ ràng, thiếu hiệp lại chê anh em ta chẳng thấy sự vô ích đó!

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười như điên nói:

- Cừu mỡ nhìn thấy các người mạng số cao mà ngấn thề! Ha! Ha!

Huyền Tịnh lão đạo cau mày hỏi lại:

- Tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp vẫn cười, trầm giọng đáp:

- Trên đường đi khiêng thê nói ra được ... Ha ha! Ha!

Vừa nói dứt, chàng lên cười sắc súa, như điên như dại, chẳng vận công, không đề khí, lại an nhiên như không việc gì xảy ra, mà cất bước nhanh hướng vào “Võ Đương bát kiếm...” đang thủ thế cản đường, đâm sầm, đương nhiên như không trông thấy ai cả.

Trong người Cừu Thiên Hiệp bấy giờ, có một phần hào khí, một phần ngạo mạn, một phần cuồng nộ tổng hợp thành một kẻ gần đối với Võ Đương Bát Kiếm, chàng lại xem thường.

Võ Đương Bát Kiếm thấy Cừu Thiên Hiệp quá gần dõ, khiến ba tên nhảy ra trước, là: Huyền Đạo, Huyền Thanh, Huyền Thành cả ba sờ chắc đốc kiếm, toan rút ra tấn công.

Huyền Tịnh thất kinh vội lấy mắt cản ngay ba tên sư đệ, lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Cừu Thiên Hiệp! Giờ này nếu anh em chúng tôi tuốt kiếm dùng toàn lực chống lại người... người có hối hận hay không?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả nói:

- Đại trượng phu khi hành sự, không có cái gì gọi là hối hận cả! Nào Bát Kiếm Võ Đương tránh ra mau!

Vừa nói dứt, hai tay chàng vệt mạnh hai bên, bước ngang qua mặt tám đạo sĩ Võ Đương đôi mắt sáng tinh, vẻ mặt uy nghi, khiến cho tám tên đạo sĩ mãi nhìn không dám xâm phạm.

- Soạt, soạt!

Hai, ba, bốn tiếng nổi lên như gió rít vèo, vang động phía sau lưng.

Cừu Thiên Hiệp vội quay phắt người ra sau, một đạo chương phong tung liền theo thế bước, đồng thời chàng quát lên như sấm:

- Hừ! Các vị đã đến giờ tận số hay sao chứ?

Lời nói dứt, đạo kinh phong đã quét rất mặt Võ Đương Bát Kiếm, chúng trông thấy mặt Cừu Thiên Hiệp liền thâu nhanh lưỡi kiếm vào vỏ.

Nguyên chàng vừa vượt qua bảy tên Võ Đương kiếm sĩ rút gươm ra toan đánh lên...

Huyền Tịnh sợ thất thanh, bèn gượng nói thật to:

- Chúng tôi không có ý đánh lên? Vì buổi hội tại Lãnh Nguyệt Đình, đâu phải là việc của Võ Đương Bát Kiếm mà ra!

Nói xong, lão đưa tay ra hiệu cho đồng bọn tra kiếm vào vỏ, lại bước xê mình tới trước một bước dùng lời nói trọng động hỏi:

- Tiểu thí chủ! Có phải tiểu thí chủ toan thanh toán hai phái võ lâm chánh tà không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đầu khỗ nói:

- Tại hạ không bao giờ muốn xâm phạm đến cá nhân kẻ khác xâm phạm đến mình!

Huyền Tĩnh lão đạo tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Thế càng hay, bản đạo xin nói thẳng một lời. Tiểu thí chủ biết chẳng đại chúng đang giận, khó thể phạm vào, chỉ vì hai năm khó cự bốn tay, hảo hớn tối kỳ đông người!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói trong như sương tiếp:

- Đành rằng lý luận là như thế! Song đối với lão bối, bằng hữu không thể là kẻ địch, mà kẻ địch thì hòa giải không được phải giao đấu!

Huyền Tĩnh lão đạo vuốt râu cười ngất:

- Thật là lời chí khí!

Đoạn lão nhìn Cừ Thiên Hiệp nói tiếp:

- Nếu thiếu hiệp bảo thế, chúng ta sẽ gặp lại nhau canh ba đêm nay!

Cừ Thiên Hiệp vẫy tay nói nhanh:

- Như thế là đủ lắm rồi. Các vị cứ đi! Canh ba trở lại Cừ mô xin hầu chỉ giáo!

Ngay lúc “Võ Đương Bát Kiếm” xóc kiếm toan rời khỏi nơi đây.

Đột nhiên từ trong bóng tối hiện ra một gã lùn nhỏ, vận đồ chẹt cát tiếng kêu to:

- Tiểu nhơn vâng mạng đưa tin cho Thiếu hiệp!

Võ Đương Bát Kiếm vừa khởi thế đi vụt hoãn lại.

Cừ Thiên Hiệp quắc mắt nhìn tên hán tử lùn nhỏ từ đầu đến chân, trầm giọng hỏi:

- Ai? Người vâng lệnh ai đưa tin?

Tên hán tử lùn nhỏ đôi mắt láo liên, mấp máy đôi môi, song không thốt nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp đoán biết hẳn thấy sự có mặt của Võ Đương Bát Kiếm nên không chịu nói chẳng, nhân đó chàng quay nhìn Bát Kiếm đạo sĩ điềm đậm nói:

- Các vị có thể lên đường!

Tám tên đạo sĩ Võ Đương không chần chừ tất cả đưa mắt trừng Cừ Thiên Hiệp một cái mới chịu rún mình khởi thế, chạy biến mình vào bóng đêm trong khoảnh khắc đã mất dạng.

Tên lùn nhỏ vội nói nhanh:

- Cuội hội tại Lãnh Nguyệt Đình đêm nay, thay vì canh ba, đổi sang canh tư mới bắt đầu ta họp!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên trợn mắt hỏi:

- Tại sao?

Tên hán tử lùn nhỏ, không do dự đáp ngay:

- Tiểu nhân chỉ là kẻ chịu sự sai khiến, làm sao rõ được. Xin thiếu hiệp để sang canh tư đến đây là đủ!

Hắn vừa nói dứt, không đợi Cừu Thiên Hiệp có đồng ý hay không, mà rún mình co rúm lại như con ly miêu, chuyển bước chạy nhanh về phía đầu ngõ mất dạng!

HỒI THỨ SÁU MƯỜI BA

Ở phục kích ngoài thành Phụng Hoàng

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ: “Dù cho thay đổi giờ cử hành, buổi hội Lãnh nguyệt đình cũng chỉ nhóm họp một lần thôi, có lẽ còn rất nhiều cao thủ chưa đến kịp canh ba, nên bọn chúng thay đổi giờ ước hẹn cũng nên”. Chàng lại đoán thăm tên hán tử lùn nhỏ, có lẽ là người của Vân Vụ Môn phái đến... Nhân cơ đó, Cừu Thiên Hiệp không đuổi theo tên hán tử lùn nhỏ, mà đi xuyên qua ngõ hẻm, lần ra đại lộ vào giữa khu phố thành Phụng Hoàng, chàng lại tìm thuê một căn phòng khách sạn, hầu ăn uống nghỉ ngơi, chờ đến canh tư đi dự hội.

Lúc bấy giờ, đường phố đã lên đèn, Cừu Thiên Hiệp chọn được một khách lâu, thuê một căn phòng, rồi gọi tửu bảo đem cơm rượu ra dùng bữa, sau khi ăn uống chàng không đi dạo phố như mọi lần, mà đi thẳng lên phòng đóng cửa ngồi tịnh khí dưỡng thần.

Chàng vận khí hành công một lúc, thì thời gian đã đến canh hai.

Lúc bấy giờ tinh thần và nội lực đã sung mãn, Cừu Thiên Hiệp lại không ngủ được, bèn ngồi xếp bằng tròn trên giường, lấy Thiết thư ra đọc nghiên cứu.

Đột nhiên...

Tróc! Tróc!

Tiếng búng tay vang lên ngoài cửa song, tuy âm thanh rất nhỏ, song giữa đêm khuya canh vắng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh gấp nhanh quyển Thiết thư cho vào bọc, vội nhảy phốc xuống giường đi lần lại bên song cửa, dùng hai ngón tay búng “tróc tróc” đáp từ.

Thủ pháp này gọi là “Đàn chỉ truyền âm” một ám hiệu thông thường nhất giang hồ, nhân vật võ lâm ai ai cũng rõ Cừu Thiên Hiệp trở nên lịch lãm, đối với các môn, các ngành, các loại trong chốn giang hồ chàng đều rành rẽ, và thuộc lòng, khác với lúc xuất đầu lộ diện một đất một trời.

Ngoài song một giọng nói lãnh lót, bảo khê vào phòng:

- Mở cửa ra! Ta đây mà!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ hoặc... và chợt hiểu ra... vội đáp khê:

- A! Có phải Tiết cô nương đấy không?

“Hoa Khôi lệnh chủ” Tiết Lệ Hồng giọng oanh đáp lời:

Đã nhận được tiếng của ta ... hãy mở cửa mau!

Cừu Thiên Hiệp ngăn người ra. Chỉ đêm khuya canh vắng lại tại gian phòng ngủ, trai tơ gái lúa ngồi đàm đạo, thật là một điều đáng sợ, vì miệng thế gian sẽ mĩa mai... Do đó, Cừu Thiên Hiệp chỉ đẩy nhẹ cánh song, nhưng không dám mở cửa cái...

- Soạt!

Một bóng người xanh tung cửa song mà vào trong.

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp đề phòng, thất kinh kêu lên:

- Úy!

“Hoa Khôi lệnh chủ” Tiết Lệ Hồng bước đến đứng bên đèn, mày ngài chớp nhẹ, mỉm cười hỏi:

- Người sợ ta cướp “Thiết thư” hay là sợ ta hành thích? Mà giờ trò gì lạ thế?

Nói xong, nàng đưa mắt láo liên nhìn khắp gian phòng, lại bữu môi hỏi:

- Một người thôi sao?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, khỏ sở đáp:

- Dĩ nhiên là một người? Chẳng nhẽ còn có người thứ hai?

Tiết Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt, bằng giọng trầm buồn hỏi tiếp:

- Nhan phó giáo chủ đâu? Các người ngon ngọt với nhau lắm mà, ca ca, muội muội một bước chẳng rời nhau...?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm thẹn thùng đỏ mặt vội nói:

- Cô nương nói chi lời này... Nhan cô nương với ta... ư?... Với ta... như...

Tiết Lệ Hồng hỏi nhanh:

- Như... thế nào?

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào đáp:

- Nàng với ta như tình bạn hữu, quen nhau trên chốn giang hồ, cũng như đối với Tiết cô nương vậy... chúng ta đều là bạn! Nào có gì khác lạ đâu, Tiết cô nương chớ nghĩ lầm mà tội cho... tôi lắm!

Tiết Lệ Hồng hờn dỗi, gay gắt bảo:

- Ta đâu dám sánh với Nhan Như Ngọc! Ta chỉ là một cô gái vô danh tiểu tốt. Còn nàng là Phó Giáo chủ Huyết quang giáo, mà giáo chủ phái này thanh thế lớn rộng, nàng lại đầy đủ tài sắc, thông minh, sắc đẹp danh phận, còn ta, đâu có đủ tư cách mà so sánh với Nhan Như Ngọc!

Cừ Thiên Hiệp há hốc mồm vì quá thẹn, nghẹn ngào nói:

- Việc này... Tiết cô nương...

Tiết Lệ Hồng cau mày ngắt lời, cười nhạt:

- Ta nói sai hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm bức mình về những chuyện gái trai, bèn lái câu chuyện qua hướng khác, bằng giọng nói trang trọng hỏi:

- Tiết cô nương, chuyện này xin cô nương gác lại... tại hạ xin hỏi, có phải vì cuộc ước hội mà đêm nay cô nương đến đây chăng? Lệnh tôn Tiết tiên bối có mặt tại Phượng Hoàng thành này chứ?

Tiết Lệ Hồng cau mày khó chịu, gương mặt hồng nhan thoáng đượm những tia buồn man mác

dịu giọng bảo khẽ:

- Buổi hội đêm nay, cao thủ tụ hợp chẳng ít! Ta lấy làm ái ngại, vì mãnh hổ nan địch quần hồ... vậy... Thiếu hiệp hãy cẩn thận một đôi phần!

Cừu Thiên Hiệp tấm thân cô khổ lênh đênh, lang bạt rày đây mai đó, không một kẻ hỏi thăm không một nguồn an ủi, bây giờ lại có người quan tâm thăm hỏi chính mình, nên cõi lòng dâng lên một niềm cảm kích muôn vàn.

Đêm nay ước hội tại thành Phụng Hoàng, trừ vị chương môn Thiếu Lâm Tự là Ngô Phi đại sư ra có thể nói không một ai quan tâm và cảm mến chàng cả, tuy chàng không biết sợ hãi là gì... nhưng tinh thần cô độc, dường như có cái gì đáng sợ hơn.

Chốn cô đình

máu nhuộm đồng hoang

Vì thế, chàng đối với mấy câu nói của Tiết Lệ Hồng càng khiến cho chàng cảm kích mừng phần, một niềm an ủi rằng còn có người an ủi đến chính mình, và cá nhân mình đỡ cô đơn, nghĩ đến đây niềm đau khổ vụt biến đi, nhường chỗ cho cái cười hân hoan, gật đầu liên tiếp trả lời:

- Đa tạ Tiết cô nương chiếu cố, tại hạ lấy làm cảm động bồi hồi!

Tiết Lệ Hồng nhìn thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Cừu Thiên Hiệp, thoáng đượm sự hân hoan, khiến nàng vô cùng cảm động chớp nhanh đôi mắt... tiếp lời:

- Gia phụ có đi chung với tôi, chúng tôi thuê phòng ngủ, đối diện gian phòng của Thiếu hiệp, tôi thừa lúc phụ thân đang vận dụng công lực nên bước sang qua đây an ủi người một vài lời!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy chẳng an lòng, bèn tỏ vẻ thành thật nói:

- Vì đang đêm không dám quấy rầy người, nên tại hạ không qua bái phỏng được, xin miễn

lỗi cho tại hạ. Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng khoát tay nói mau:

- Phụ thân sau khi rời Thiết huyết bảo, đối với người phụ thân ta có vài phần tha thứ, chí như câu chuyện đêm nay. Phụ thân ta được hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa thân hành đến mời nên không thể khước từ được, tuy người đến đây, nhưng người nhất quyết không coi Thiếu hiệp là kẻ thù.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm cảm động nói:

- Mong cô nương thưa lại với Tiết tiên bối, khi nào rồi việc tại hạ đến bái tạ!

Qua canh ba chúng ta sẽ gặp lại!

Hoa khôi lệnh Chủ Tiết Lệ Hồng vừa nói vừa bước ra ngưỡng cửa sổ, một tay khép nhẹ hai cánh cửa song, toan cất bước về phòng.

Cừu Thiên Hiệp vội gọi giật nàng lại:

- Tiết cô nương. Giờ ước hội bọn chúng lại đối canh tư! Cô nương chẳng nên đến làm gì một canh dài chờ đợi, xin cô nương hãy đợi canh tư nhé!

Tiết Lệ Hồng cau mày nửa tin nửa ngờ nói:

- A! thật vậy sao...?

Cừu Thiên Hiệp dự dự đáp lại:

- Lúc đầu canh ta nhận được tin tức! Đây là một đối tượng duy nhất của chúng nó chẳng lẽ giả...!

Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tin tức? Của ai truyền đến?

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Một gã hán tử lùn nhỏ, chắc là người của Cửu Hoa phái và Vân Vụ môn sai đến!

Tiết Lệ Hồng lấy làm ngạc nhiên chỉ xiết, bèn ra dáng giận dữ nói tiếp:

- Tại sao bọn chúng không thông báo đến phụ thân của ta, chẳng nhẽ Vân Vụ phái lại quá sơ sót như thế, một danh môn chánh phái, đâu làm những việc hồ đồ, coi rẻ chúng tôi như vậy kìa...!

Cừu Thiên Hiệp thần thờ nói tiếp:

- Tiết cô nương nhớ canh tư đến dự!

Tiết Lệ Hồng mỉm cười nói:

- Nếu như thế, canh tư ta sẽ gặp lại nhau!

Nàng vừa nói vừa khép chặt cửa song, thoát một cái như cánh én lượn buông mình chạy như bay sang khách điểm đối diện.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo sau lưng Tiết Lệ Hồng, khi ẩn khi hiện chập chờn dưới ánh nguyệt mờ đến khuất dạng, một sự chua chát dâng lên tận cổ, chỉ cảm giác cuộc đời là biển khổ đầy sóng gió ba đào, thiên hạ mệnh mông, tình nhân loại không có thật ít người quan tâm nghĩ đến chính mình, chàng lại nghĩ “chỉ có Tiết Lệ Hồng là người thứ nhất ân cần và an ủi giữa lúc tinh thần đang lạc lõng bơ vơ.

Chàng đứng lặng người giữa cửa song,, nhìn thấy ánh trăng mờ ảo rơi vào một ngõ vắng, cô đơn mộc mạc và thẳm nghèo nàn, bất giác chàng ngâm nho nhỏ:

Ngõ vắng ai về qua xóm vắng.

Lẽ loi càng thấy lẽ loi nhiều.

Nửa đêm... chợt dậy nhìn ra cửa,

Vài ánh sao khuya chiếu lập lờ.

Đêm đã lạnh lùng trong vắng lạnh.

Mình buồn, mình hát, để mình nghe...

Chàng mượn một bài từ phá thể, ngâm lên giải muộn.

Húy! Người đang nghĩ gì thế?

Một giọng nói êm như ru, vang lên ngoài song cửa, Tiết Lệ Hồng ra đi bỗng quay lộn lại.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, nhìn kỹ lại hóa ra nàng bất giác mặt ngọc nóng hồng, thần thờ hỏi:

- Tiết cô nương! Cô nương còn việc gì thế!

Hoa khôi lệnh Chủ Tiết Lệ Hồng mày liễu cong lên, nở một nụ cười hàm tiếu, dịu giọng nói:

- Cuộc ước hội đêm nay, tuy rất đông cao thủ, song lẽ họ vì hiếu kỳ mà lại đó thôi, chứ không có ý giết hại người đâu, nếu nhớ ra có việc động thủ trong muôn một, người hãy cố nhẫn nại một đôi phần, vì chốn giang hồ đầy hỗn độn, người chớ khá gây oán trước đa số cường cừu đại địch!

Cừu Thiên Hiệp thở dài nảo ruột tiếp lời:

- Cừu mỗ đầu thích gieo thù kết oán, mọi việc xảy ra... vì hoàn cảnh bắt buộc đó thôi! Đa tạ cô nương chỉ giáo!

Tiết Lệ Hồng hơi thẹn cúi đầu, tay mân mê chéo áo, bằng giọng nài nỉ ái bảo:

- Phụ thân ta có nói, nếu Cừu Thiếu Hiệp không gieo thù kết oán, tương lai sẽ là một ngôi Thái đầu vô lâm, sau vài mươi năm hành hiệp, tất nhiên người sẽ được tôn lên làm minh chủ vô lâm, đến lúc ấy... thì chúng ta...

Nói đến đây nàng cảm thấy khó nói hết lời, bất giác một sự hổ thẹn khiến nàng đỏ mặt tía tai, cúi đầu mà không nói nữa.

Cừu Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân hỏi nhanh:

- Chúng ta thế nào?

Tiết Lệ Hồng nghẹn ngào nói tiếp:

- Thôi! Đêm đã khuya, người nên vào an nghỉ vì còn phải dưỡng sức giây lát đi dự hội! Hãy nhớ lời cẩn thận nhé!

Đột nhiên...

Hì...hì! Ngộ...!

Tiếng cười lạnh lạnh bỗng vang lên, âm điệu như kẻ “hách xì” bằng giọng mũi.

- Sột!

Một bóng người yếu điệu, từ trên ngọn cây cổ thụ đối diện nhảy xẹt xuống đất, như một cánh hồng lướt gió, vượt ngang qua khách sạn, chớp mắt không còn thấy đâu nữa.

Cừu Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng không hẹn mà đồng phi thân đuổi theo, nhưng... đã chậm hơn một bước, bóng đen đã hòa mình trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy phớt xa vắng tanh, chìm mình trong đêm tối hãi hùng.

Hoa khôi lệnh Chủ Tiết Lệ Hồng và Cừu Thiên Hiệp đi song song cả hai buông mình rơi xuống trước giang khách điểm.

Tiết Lệ Hồng cau mày tỏ vẻ nghi ngại, bằng giọng bí mật hỏi:

- Quái lạ! Thiếu hiệp có nhận biết bóng đen ấy là ai không?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Gian tể! Chắc là hai phái Vân Vụ và Cửu hoa phái người theo dò xét tại hạ chứ ai!

Tiết Lệ Hồng lắc đầu, bằng giọng nói u buồn:

- Không! Hai phái này không có nữ đệ tử, mà hình dáng và tiếng nói của bóng đen, lại tương tự... một cô gái... đây Thiếu hiệp ạ!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- A! tại hạ lại không để ý!

Tiết Lệ Hồng mỉm cười nhẹ trả lời:

- Một cô gái lại tương tự Phó giáo chủ Huyết quang giáo đây!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lắc đầu trầm giọng:

- Có phải cô nương muốn ám chỉ Nhan Như Ngọc chẳng, không có lý nào là Nhan cô nương; vì lúc tại bên đồ Bài Bang, Nhan cô nương không cáo từ vì giận ta mà bỏ đi biệt dạng, thì nàng há chịu đến thành Phụng hoàng này hay sao!

Tiết Lệ Hồng cau đôi mày liễu, bằng giọng nói quả quyết bảo:

- Ta là gái, nên đối với đàn bà, cô gái không bao giờ nhận lầm đâu! Theo ý ta nhất định là cô ả chẳng sai!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười dịu giọng tiếp lời:

Thôi, không cần bàn đến hấn nữa, vì chúng ta vẫn không đuổi theo kịp. Tiết cô nương nên trở lại phòng, kéo lệnh tôn lo lắng!

Tiết Lệ Hồng lo lắng nói thêm:

- Người nên vào phòng nghỉ ngơi giây phút chur! Hai người không nói nữa, ai lo quay về phòng người này.

Cừ Thiên Hiệp đâu còn thì giờ để nghỉ ngơi, lo lắng thu xếp gọn hành trang, trong đầu lại nảy ra nhiều điều lo nghĩ, lại nghe tiếng trống đã điểm canh ba, chàng sắp sửa hành trang, vận tất ngọn đèn dầu, đẩy nhẹ song cửa bước ra ngoài, nhắm thẳng về hướng Tây ngoại thành đi như gió.

Lãnh Nguyệt Đình nằm về hướng Tây cách thành Phụng Hoàng trên hai mươi dặm xa, đối với tài khinh công cao siêu của Cừ Thiên Hiệp thì khoảng đường này chỉ cách trong gang tấc, nên độ hâm nóng một canh trà, Cừ Thiên Hiệp đã nhìn thấy xa xa là một cánh đồng hoang xanh mướt, chính giữa là một cái gò nhỏ, trên gò có một tòa nhà ngênh phong hóng mát rất nên thơ. Chàng đoán chắc tòa nhà này là một Lãnh Nguyệt Đình, nên nhẹ bước chân lần đến, khi chàng thấy chỉ còn cách độ ba mươi trượng nữa là đến Nguyệt Đình, chàng bèn phi thân lên cây cổ thụ gần đây, ẩn mình vào cành lá sum xuê, đưa mắt nhìn xuống Lãnh Nguyệt Đình.

Một hồi lâu... xung quanh Lãnh Nguyệt Đình vẫn im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít, ngoài ra không có tiếng động nào khác, hay bóng dáng một người nào. Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chép miệng bảo thầm:

- Hay là cuộc ước hội này giống như buổi hội tại Cáo sơn lô Phong, buổi hội không người!

Chàng lại tưởng: không đúng! Chính mắt thấy trong thành Phụng hoàng chẳng khác nào kỳ hội Long Vân, các môn các phái và các cao thủ chật như nêm, nếu họ không dự hội thì đến đây để làm gì chứ!

Giữa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa về Thủy nguyệt đình, bỗng một

tiếng hú vang lên:

- Hú... ù, u:

Tiếng hú cực thâm liệt, nghe điếc tai chất óc, khiến người nghe kinh tâm vỡ mật, thân mình bắt lên cơn sốt ngay.

Cửu Thiên Hiệp cố giương đôi mắt nhìn hướng tiếng hú! Chỉ thấy sương bốc mờ trời, màn đêm dày mịn, ánh trăng non bị chìm sau bức màn sương mờ, nên không trông thấy gì cả.

Cửu Thiên Hiệp khẽ nhích mình toan phi thân chạy đến đây xem, lại nghe tiếng hú bị tắt nghẽn và biến thành tiếng kêu thảm thiết, vẫn theo ngọn gió truyền tới... tiếng đứt quãng:

- Huyết Quang Giáo... tàn... nhẫn... thái... quá... độc...

Nhưng bị chiều gió lúc thổi, lúc ngưng, âm điệu và lời nói bị đứt quãng... và không nghe rõ nữa.

Cửu Thiên Hiệp không dự dự nữa, nhích mình trở thuật phi hành, từ trên cành cây cao nhảy vọt về hướng tiếng hú, kề bên Lãnh Nguyệt Đình.

Một luồng gió thổi ngang mặt chàng, mùi máu tanh xông lên nồng nặc suýt nôn mửa.

Khi bước chân chàng hạ xuống sân Lãnh Nguyệt Đình, đôi mắt đảo nhìn tứ phía! Chàng kêu trứ lên kinh khiếp:

- Ôi... trời!

Cửu Thiên Hiệp mở to đôi mắt nhìn lại một lần nữa, chỉ thấy một cảnh tượng rừng rợn hiện ra trước mắt, một trường thảm sát vừa xảy ra, Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hướng đều có cây người, máu huyết chảy tràn ướt cỏ, thi thể bầm dập một cách thảm thương, rải rác quanh tứ thi, nào là óc người trắng xóa, huyết đỏ loang hồng ướt đầm cả mặt đất, chứng tỏ trận thảm sát này xảy ra chẳng bao lâu.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thảm trạng thật khủng khiếp, rồi bước đi một vòng quan sát mấy tử thi... một, ba, năm, bảy vẫn chưa nhận được kẻ xấu số là ai... vì mấy cây người này mặt mày nát biến, thân mình lại không toàn vẹn, nên khó nhận ra... chàng nhìn đến cổ tử thi thứ mười một... đột nhiên chàng kêu lên kinh hoàng!

Trời! Thọ tinh Phủ Quân Cầm chánh Ngươn!

Tuy cơ thể của Thọ tinh Phủ Quân Cầm chánh Ngươn cũng bầm dập nát biến như những xác chết khác, nhưng chàng nhận ra được ngay, chỉ vì Vân Vụ môn, một trong ba phủ quân là Thọ tinh Phủ Cầm chánh Ngươn.... Thường sử dụng ngọn bút phán quan, đầu chuôi có khắc một chữ Cầm thì đúng là lão Thọ tinh chứ không ai khác.

Cửu Thiên Hiệp ngược mặt trông hai xác chết nằm cạnh Cầm chánh Ngươn, khiến chàng kêu lên một tiếng A! uất nghẹn, mà đưa mắt nhìn quanh đấu trường ngơ ngác đến độ mất hồn.

Nguyên chàng đã nhận thấy Vân Vụ Môn Tam đại phủ quân, đều chết tại đấu trường.

Lại thấy có... vô số cây người nằm ngổn ngang la liệt nào là...

Cửu hoa môn “Cửu Hoa Ngũ lão”, họ Hích, vẫn mặc áo cát, đeo ống sáo đồng, nằm hoang dại trên vũng máu, mặt mày nát dập, sáo đỏ, mặt đen, râu tóc nhuộm hồng vì máu đỏ.

Thập bát la hán của Cửu Cung Sơn, nằm la liệt, máu đầm thây.

Không không Môn “Phú giáp thiên hạ” Ngô Trung Sanh chết một cách thê thảm, trợn mắt há mồm thối, khiến máu tuôn ra đông đặc.

Tứ Thử của Thê Vân Bang, bốn tên nằm ngã ngựa kẻ Lãnh Nguyệt Đình, ngự bễ, ruột lòi máu tuôn ướt đất, có lẽ bốn tên này bị ngón đại lực thủ pháp đánh chết.

Ngũ quý nhà họ Tiêu, lão đại là “Bì phát Quý” Tiêu chân Nhân, lão tam là “Thích lịch Quý” Tiêu chân Lễ, lão tứ là “Du hồn Quý” Tiêu chân Tín, ba quý trong Tiêu gia Ngũ Quý nằm sóng suột trên mặt đất, mỗi tên đều bị lợi khí xuyên vào huyết đơn điền, khuấy to vết thương bằng miếng bát thê thảm vô cùng.

Hai tên lùn núi Hàn là Hàn Sơn nhị ngự. Lão đại là “Âm dương tú tài” Thân như Liệt, lão nhị là “Tam xích phán quan” Thân như Tiết”, cả hai nằm co quắp như hai đứa trẻ con, dường như chúng còn cảm hận sau khi chết, đôi mắt trợn lộ ra mí, ấn vài tia máu đỏ, hai bên khóe miệng chảy dài hai vệt máu tươi, trông rất thê thảm...

... Còn nữa... và còn nữa...

Cửu Thiên Hiệp không dám nhìn nữa, vì quá bất nhẫn...

Mọi người chết một cách thảm thiết đau thương, thật rùng mình đến khiếp sợ, bãi hoang đêm tối, thấy người nằm ngang dọc chông chênh, trông phảng phất như bóng quỷ trập trùng, cỏ cây biến thành ma binh, quỷ tốt, nhắc trông qua tóc râu đều dựng ngược... kinh khiếp hãi hùng.

Cửu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ, như lạc vào mê hồn trận...

Bỗng nhiên, chàng sực nhớ tiếng kêu rất thảm lúc đầu... có câu:

- “Huyết Quang Giáo!...!... khiến chàng chép miệng nói với mình:

- Hừ... ta phải xem xét cho kỹ!?

Vừa nghĩ nhanh, vừa phóng mình tới trước độ ba trượng, đột nhiên chàng kêu rú lên:

- Húy!

... Vì chàng trông thấy một người cao lớn, nằm nghiêng trên mặt đất, mình mẩy nhuộm đầy máu, đầu óc bể nát không nhận được là ai?

Chàng bèn bước đến một bên cổ cây ma quan sát, lại thấy người chết còn cầm trên tay... một ống “Nô Đồng”, cách đây không xa, một cây côn bị gãy chính là ngọn “Hỗ vi tam triết côn” cắm vùi dưới đất...

Cửu Thiên Hiệp chép miệng than:

- Ôi... Vị này chính là “Đa tỷ nhơn Hùng”... Cổ vạn Niên đây mà!

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi... “Quái lạ... kẻ nào mở màn thảm sát này, kẻ ấy đích thị là một tay tuyệt thế kỳ nhân chứ làm gì... thời gian độ nửa canh gà, mà trên mấy mươi người cự phách giang hồ lỗi lạc võ lâm bị hấn giết sạch... ai là thủ phạm việc này...?

- Huyết Quang Giáo!...

Ai kêu ba tiếng “Huyết Quang Giáo” một cách thê thảm?

Nghĩ đến đây chàng nhích mình phi thân tới trước, hầu tìm xem có một tên Huyết Quang Giáo nào bị hại hay không, để mà tìm nguyên do và truy tầm.

Cửu Thiên Hiệp đảo thân mình trên không như cánh nhạn, trong nháy mắt chàng đã quan sát một vòng chừng hai mươi trượng vuông, vẫn không tìm thấy dấu vết khác lạ nào, chàng lại không đủ can đảm nhìn qua mấy tử thi lần nữa, lại nghe trong thôn vắng tiếng chó sủa ma, ngoài đồng hoang gà rừng gáy rộ, tiếng đập cánh của loài dơi, tiếng ti tê của bầy dế, càng tạo thêm vẻ hoang vu thê thảm cảnh tượng thật bi sầu.

Cửu Thiên Hiệp không thể tin nổi thảm trạng trước mắt là thật, vì câu chuyện xảy ra đột ngột không tưởng tượng được, chàng cố moi óc suy nghĩ cũng không tìm được điều gì mới lạ. Kết cuộc đến Lãnh Nguyệt Đình như người không mục đích, chỉ còn việc tìm xem dấu tích... coi thủ phạm là ai... kẻ giết người không lương tâm.

Bỗng nhiên nhiều tà áo bị gió thổi cuốn vang lên phản phất. Tám người của Võ Đương Bát kiếm, tựa hồ như cùng đi song song với Cửu Thiên Hiệp tại Lãnh Nguyệt Đình...

Tám người vừa trông thấy thân người nằm ngổn ngang, huyết tanh tưới ướt mặt đất, khiến bọn chúng kêu lên khiếp đảm:

- A!

Một tiếng a vừa dứt, cả tám người lấy mắt ra hiệu cho nhau, đồng tuốt nhanh trường kiếm ra vây chặt lấy Cửu Thiên Hiệp vào giữa.

Võ đương bát kiếm, người người khí giận xung thiên, mây râu dựng ngược, như chục nuốt sống Cửu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó Huyền Tĩnh quay nhanh trường kiếm một vòng, lóe ra muôn ánh anh tinh lạnh buốt người, bằng giọng trầm khiếp thét to:

- Cửu Thiên Hiệp mi độc hơn mãnh xà, thủ đoạn hung dữ hơn hổ báo sài lang, ta phải giết mi để trả mối hận này cho võ lâm!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua đã biết Võ Đương bát kiếm hiểu lầm mình, nên cao giọng nói:

- Quý vị muốn ám chi tại hạ gây trận kiếp sát tại Lãnh Nguyệt Đình này sao?

Huyền Tĩnh lão đạo run lên chòm râu bạc, tay kiếm giơ cao chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp rít lên căm hờn:

- Cửu Thiên Hiệp, đã rõ ràng như thế còn phải hỏi ai chứ! Ta có dè đâu mi bày kế dối lại canh tư để gạt anh em ta vào tròng, anh em ta lầm tin mà mắc kế diệu hồ ly sơn, để mi sớm để bề thi hành thủ đoạn tàn ác nhất thế gian... ta rõ cả, mi phân tán lực lượng võ lâm theo giờ hẹn, để mi giết từng đợt một... Ôi chao! Mi thật là tên ác sát hung thần, âm mưu ngụy biến!

Hắn kêu la lên thảm liệt, và không cần sự suy xét, nên lời nói phăng phất như hắn đã chứng kiến cục diện.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tức nghẹn, cũng vì quá giận hóa ra cười hăng hắc âm ma vừa cười trầm giọng đáp:

- Ha ha! Ha ha! Huyền Tĩnh! Ngươi đừng hồ đồ như thế... đã giàu óc tưởng tượng, lại thêm nói vu khống... Này... lão Huyền Tĩnh ... lão có trông thấy tận mắt... ai là thủ phạm trận sát kiếp này

không?... tại sao lão quá lắm lời như thế!

Huyền Tịnh dựng râu nạt to:

- Không. Nhưng mấy xác người đủ chứng minh hành động của ngươi!

Cừ Thiên Hiệp cau mày trợn mắt bằng giọng nói khiêu khích:

- Hừ! Hồ đồ thật! Mấy người chết bò dậy tố cáo với ngươi à?

Huyền Tịnh vẫn cố chấp rống to như hổ đói:

- Chẳng phải ngươi thì còn ai vào đây chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khí giận bốc lên mờ mắt, cất giọng trầm hùng gất to:

- Nè! Lão đạo! Chớ lấy dạ tiểu nham mà đo lòng người quân tử, này lão Huyền Tịnh! Cừ Thiên Hiệp làm việc sáng tỏ như ban ngày, đối đãi mọi người như tiêu nguyệt phong quang, đã là kẻ trượng phu đi đứng quang minh... chính đại, không bao giờ nghĩ đến độc kế mưu mô!

Huyền Tịnh không nhin được, trợn mắt dững mày mắng to:

- Câm mồm, ác tiểu tử! Ta còn lạ gì ngươi, mở miệng ra là giả nhân, giả nghĩa, đạo đức, chuyện gì chẳng ác chẳng lành, thôi hãy nộp mạng cho ta!

Huyền Tịnh vừa mắng xong, tay hữu lay động kiếm dài, nhìn vào bảy người sư đệ nói lớn:

- Bạch hạc đệ nhất kiếm trận!

Vừa nói dứt, Huyền Tịnh đẩy mạnh kiếm quyết xoay vòng “Càn” hướng mặt về Đông, kỳ dư bảy vị kia đều rống to một tiếng, đà kiếm lướt theo hình Bát quái “Khâm, cần, chấn, ly, khôn, đoài”, tiếng hét như sấm vang, kiếm lượn tròn như bão táp, tỏa ra đạo hàn quang lạnh buốt người... kiếm khí chuyển trùng trùng bao vây Cừ Thiên Hiệp thể mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm kinh hồn.

Ngay lúc đó, hốt nhiên một bóng người màu tro xẹt ngang trời, thân hình như cánh đại bàng nâu đập nhanh xuống tràng, đồng thời một giọng hiền hòa ấm như chuông ngân vang lên:

- Lão nạp Ngô Phi có đây... xin đạo huynh khoan động thủ!

Vị lão tăng vừa nói dứt vội đưa mắt rọi khắp bốn mặt trường, bắt giắc lão cứng nghẹn lời, buột miệng kêu lên khê:

- Ôi! Lão nạp đã đến trễ nửa bước!

Gương mặt hiền lành hiện lên nét buồn rầu đáo đẽ, đôi mày thọ rung lên liên hồi, hai tràng mắt sáng rực như điện quang rọi thẳng khắp mặt trường nhìn vào số tử thì nằm lớp lớp, sau cùng ngược mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trân, lão sư lại thở dài nảo ruột hỏi:

- Tiểu thí chủ! Cừ Thiên Hiệp! ... lý nào... lý nào, người nữ phụ chút lòng thành của lão nạp... Hoàn toàn... hoàn toàn... không thể tha được... điểm nào ư?

Nói đến đây, vị võ lâm Minh chủ đại đức cao tăng không chế ngự được lòng hiếu sinh nên nghẹn ngào... bắt giắc hai giòng lão lệ tuôn đầy trên gò má nhăn nheo... Lão đã khóc... khóc vì thương người vì lỗi lầm... vì thất vọng... đến cực điểm.

Võ đương lúc đầu khí thế hung hăng, nội tâm đối với Cừ Thiên Hiệp tuy đầy sự bất mãn, uất hận, nhưng trước mặt Ngô Phi đại sư chúng không dám thất lễ.

Huyền Tịnh lão đạo, bước nhanh tới một vòng tay thì lễ nói:

- Bát đồ đệ là Huyền Tịnh xin ra mắt chương môn Minh chủ!

Ngô Phi đại sư chấp tay trước ngực lắc đầu đáp lời:

- Lão nạp xin hoàn lễ các vị! Các vị nên quay về Võ Đương là hơn.

Huyền Tịnh há chịu quay về núi hay sao nên đồng dục nói:

- Cừ Thiên Hiệp vi hại giang hồ, tàn sát võ lâm, tội ác cực kỳ vĩ đại, lão chương môn là minh chủ võ lâm, lại tai nạn mất lập, sau này Cừ đại môn phái không phương hành tẩu giang hồ, luôn cả võ lâm đồng đạo: nếu lão chương môn mở lượng từ bi... thì sẽ di họa cho các giới võ lâm vô cùng vô tận!

Cừ Thiên Hiệp lửa giận bốc lên mờ cả mắt, song lại có mặt Ngô Phi nên vòng tay hướng vào đại sư trầm giọng:

- Lão chương môn, xin người nhận định cuộc thảm sát trên vài mươi người võ lâm đồng đạo tại Lãnh Nguyệt Đình... thủ phạm có phải là văn bối hay không?

Huyền Tịnh lão đạo phát tay áo rộng bước sấn tới trước, quát lên như sấm:

Không phải là ngươi, thì ai vào đây chứ!

Cừ Thiên Hiệp giận xám mặt, trầm giọng nạt to như chuông ngân:

Lão đạo! Cừ mỗ và Ngô Phi đại sư đang nói chuyện chưa xong, ngươi dám cả gan xen vào ư... ngươi nên biết thanh “Trúc kiếm” của Cừ mỗ không vị nê đâu nhé!

Huyền Tịnh mặt mày xám ngắt, đưa tay nắm chặt đốc kiếm.

Ngô Phi đại sư khoát tay áo rộng chặn lại, nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng:

- Cừ thế chủ, ngươi có gì muốn nói với lão nạp?

Cừ Thiên Hiệp nghe Ngô Phi đại sư đôi giọng gay gắt, khiến chàng lấy làm bất mãn, nhưng chàng tăng hăng một tiếng, trầm giọng nói:

- Lúc văn bối rời miếu Thổ địa, lại gặp một tên hán tử lùn nhỏ đem tin lại, nó bảo là cuộc hội đồi đến canh tư mới khai mạc, vì thế văn bối tuân lời mới đến... khi đến đây thì thảm trạng xảy ra, thì việc này đối với tại hạ tuyệt không liên hệ!

Ngô Phi đại sư nghiêm giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ không dối lão nạp chứ?

Cừ Thiên Hiệp nói như hét:

- Nếu tại hạ gây ra trận thảm sát này, thì chuyện gì phải sợ mà chối quanh! Đại sư hãy mở lòng quảng đại cao minh mà thử xem, và lại lúc tên lùn đưa tin có chứng Võ Đương bát kiếm nghe thấy, nếu không tại sao đến giờ này tám lão đại mới vác mặt đến dự hội?

Ngộ Phi đại sư rất đỗi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Huyền Tĩnh đạo sĩ hỏi:

- Có như thế không?

Huyền Tĩnh lão đạo run ngay chòm râu đuột, đôi mắt chia ra những tia tóe lửa, bằng giọng nói trầm trọng đáp:

- Người lùn đưa tin có thật, chính mắt văn bối trông thấy! Nhưng biết đâu đây là gian kế của Cừ Thiên Hiệp, hấn sợ mọi người đoàn kết nên phân tán lực lượng, đánh chết từng loạt một, thật là âm mưu tối độc ác đức vô vắn!

Cừ Thiên Hiệp cười ngất tiếp lời:

- Đón gió bắt hình, chưa thấy mặt mà đặt hình dung, lời nói của đạo sĩ mà hồ đồ như thế!

Huyền Tĩnh rướn mình tới trước toan động thủ.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, đoạn quay sang Cừ Thiên Hiệp dụ giọng hỏi:

- Xin thí chủ hãy miễn cho lão nạp nói thẳng một lời!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở nói:

- Xin đại sư cứ dạy!

Ngộ Phi đại sư thở dài thườn thượt, đoạn từ tốn bảo:

- Theo việc này mà suy luận, Lãnh Nguyệt Đình xảy ra án mạng làm chết hàng mười cao thủ, thí chủ là Cừ Thiên Hiệp nếu không tìm ra thủ phạm, bất luận người có can dự hay không can dự, cũng khó tránh mang tiếng độc thủ tâm lang... hoen ố cả danh dự!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu trầm giọng hỏi:

- Lão chương môn! Theo ý đại sư thế nào?

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ từ hòa, bằng giọng nói êm trầm, song không ít lời nghiêm khắc:

- Điều thứ nhất: trừ tiểu thí chủ ra, khắp gầm trời võ hiệp không ai đủ tài lực gây nổi trận thảm sát này! Điều thứ hai: cuộc ước hội tại Lãnh Nguyệt Đình không do những ân oán võ lâm mà ra, mà chính là do Cừ thí chủ mà có! Điều thứ ba: những người dự hội, chết không kịp hối và đã chết sạch, lấy ai chứng minh cho người không phải là thủ phạm vụ này...

Cừ Thiên Hiệp vô cùng chán nản, bằng giọng bực tức hỏi to:

- Vì thế mà đại sư buộc tội văn bối là thủ phạm vụ này!?

Ngộ Phi đại sư vội chấp tay trước ngực, vẫn giữ lễ hiền hòa nói tiếp:

- A di đà Phật! Xin tiểu thí chủ dẫn cơn giận, tiếc thay ba điều như thế, tiểu thí chủ không thể khép kín miệng thiên hạ và dư luận sôi nổi trong giới võ lâm?

Huyền Tĩnh lão đạo gật gù tỏ vẻ hài lòng, bèn cất tiếng chen lời:

- Lão chương môn dạy chí phải, vì dư luận sôi nổi trong mọi giới võ lâm! Cừ Thiên Hiệp... hôm nay chẳng ai để cho người thoát khỏi Lãnh Nguyệt Đình nửa bước!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khí giận xung lên cành hông, tuy không dám động thủ ngay nhưng đưa tay chỉ vào mặt Huyền Tĩnh nạt to:

- Các ngươi khó thực hành?

Chàng vừa hét bảo, lại quay hướng vào Ngô Phi đại sư nói lớn:

- Đại sư đã cố chấp không điều tra minh bạch, tưởng dù có phân biện chi vô ích! Hãy đợi Cừ mỗ qua Miêu Cương trở về câu chuyện đêm nay quyết tìm cho ra lẽ, tìm được chân hung thủ sẽ giao cho Lão Chương môn chiếu cáo cho mọi giới võ lâm!

Nói xong Thiên hiệp nhấc mình lên cao ba trượng, toan hướng vào cây cổ thụ lúc nãy chạy nhanh tới.

Ngươi có chạy đường trời!

Tám tên võ sĩ Võ Đương kêu rống lên, tất cả tung mình nhảy lên cao đuổi theo như gió lốc, tám lưỡi kiếm dài lay động thành một đường gươm thống nhất, nhắm ngay đôi chân Cừ Thiên Hiệp vừa hạ xuống mà chém thật nhanh.

Cừ Thiên Hiệp giận tím ruột rống lên cực to:

- Cả gan thật!

Ngô Phi đại sư thất kinh, buột miệng gọi nhanh:

- Chư vị đạo huynh Võ Đương, không được động thủ!

Huyền Tĩnh không dám trái lệnh vội huýt lên một tiếng gió, Võ Đương bát kiếm vội thu nhanh thể công, tám người hạ mau xuống đất đứng giàn đội hình chữ nhất trước mặt Ngô Phi đại sư. Huyền Tĩnh nghiêng mình vòng tay hỏi:

Minh chủ dạy điều chi?

Ngô Phi đại sư thở dài nảo ruột, bằng giọng nói ảm nồng bảo:

Các vị Võ Đương! Việc này cũng như gạo đã thổi thành cơm, người chết không bao giờ sống lại, ví như Cừ Thiên Hiệp chính là thủ phạm thì tương lai “hắn” sẽ nguy hiểm vô cùng dù có ăn năn cũng không kịp nữa... nếu như không phải Cừ Thiên Hiệp là thủ phạm thì chúng ta sẽ hại người oan uổng... tội vạ muôn ngàn.

Huyền Tĩnh cương quyết nói:

Dĩ nhiên hắn là thủ phạm, Minh chủ còn ngờ vực làm chi!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy không nhượng nhịn được nữa, bèn hét lên một tiếng: “hay thật” tay hữu cho vào bọc lấy ra thanh “Khô trúc thánh kiếm”.

- Soạt!

Kiếm rời khỏi vỏ, lóng lánh đạo kim quang, vàng rực cả Lãnh Nguyệt Đình.

Chín người có mặt tại đây không hẹn nhau gương mặt đồng sạm lại, tỏ vẻ giây phút quan trọng đã đến rồi.

Cửu Thiên Hiệp lay động trúc kiếm một vòng, hoàng quang túa ra trùng điệp, bằng giọng nói lạnh như băng hét bảo:

- Võ Đương Bát kiếm! Các ngươi chớ bức hiếp người thái quá, nếu việc này do ta là thủ phạm, thì ta chừa lại tám lão đạo các ngươi làm gì? Còn việc này không phải ta là thủ phạm thì... ta há chịu nổi sự buộc tội của các ngươi sao?

Vừa nói dứt Khô trúc thánh kiếm chuyển mình.

Ngộ Phi đại sư vội đứng ra trước mặt bọn Võ Đương bát kiếm, chấp tay trước ngực trầm giọng:

- Xin thí chủ vị tình Lão nạp mà nên rời khỏi đây cho mau!

Cửu Thiên Hiệp vội hạ ngay Trúc kiếm, chỉ vào Võ Đương Bát kiếm nói to:

- Võ Đương Bát kiếm mãi dùng lời nhục mạ tại hạ... Tại hạ không nhẫn nhịn được nữa!

Ngộ Phi đại sư gượng dịu giọng:

- Xin thí chủ nhẫn nại đôi phần!

Cửu Thiên Hiệp toan trả lời. Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lóe vang lên xé không gian:

- Lão hòa thượng! Sao mà vô lý thế! Tại sao hòa thượng không kêu tám tên đạo sĩ mũi trâu đó nhẫn nại vài phần?

Tiếng hét lạnh lạnh vừa dứt, bóng người xuất hiện như vệt chỉ vàng, từ không trung hạ nhanh xuống trước mặt trường viện, khi người lạ vừa đứng yên, nhận rõ ra là cô ái nữ độc nhất của Bang chủ Bài Bang nàng Đẳng Hồng Tiêu.

Đẳng Hồng Tiêu đầu chít khăn vàng, mặc xiêm màu hoàng anh, trên tay cầm đơn kiếm, mặt phấn ửng hồng, mày ngài xéch ngược, bước đến đứng kế bên Cửu Thiên Hiệp, lại ngược mắt nhìn Ngộ Phi đại sư hắt hàm hỏi:

- Lão thầy chùa! Kẻ xuất gia tại sao không bác ái công bằng, lại đi bênh vực mấy tên gian đạo sĩ!

Ngộ Phi đại sư vẫn điềm nhiên bằng giọng nói hiền lành hỏi:

- Xin lỗi cô nương là ai?

Cửu Thiên Hiệp sợ Đẳng Hồng Tiêu lỡ lời mang tội, nên bước tới cản trước mặt nàng, nhanh miệng bảo:

- Đẳng cô nương! Chẳng nên lỗ mãng, đại sư đây là chương môn Thiếu lâm phái, Minh chủ của Cửu đại môn phái là... Ngộ Phi đại sư.

Đẳng Hồng Tiêu cau mày đáp:

- Bất luận là ai... nếu nói lời không ngay thẳng, hành động chẳng công bình, thì ta chỉ trích thẳng... không sợ gì cả!

Ngộ Phi đại sư không lộ tia giận dữ nào, mà đưa mắt nhìn từ đầu đến chân cô gái cất giọng hiền lành bảo:

- Vậy cô nương đây... là Đằng Bang chủ tiểu thư, Lão nạp chưa thấy nên không rõ, nếu có Đằng lão Bang chủ tại đây, chắc lão nạp không bị chỉ trích!

Đằng Hồng Tiêu cau mày, lớn tiếng đáp:

- Lão sư! Cha của ta sợ danh tiếng của lão sư lắm đây! Vì người là Bài Bang chủ, còn tiểu nữ không bang phái, chẳng sư môn nên chẳng ngại gì lão sư cả!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm nói:

- Đằng nữ thí chủ! Lão nạp và Cừu thí chủ luận chuyện không đề cập đến nữ thí chủ may may... tại sao nữ thí chủ lại nổi cơn thịnh nộ lôi đình?

Đằng Hồng Tiêu bướng bỉnh đáp ngay:

- Chuyện của hần ta can thiệp được!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười hỏi:

- Tại sao thế? Nữ thí chủ là gì của Cừu thí chủ!

Đằng Hồng Tiêu thẹn đỏ mặt tía tai hét lên lạnh lùng:

- Kẻ xuất gia chớ hỏi lời này! Ta là gì người hỏi tới làm chi!

Đột nhiên... một bóng trắng đáp nhanh xuống tràng, Nhan Như Ngọc xuất hiện đột ngột, nàng phá lên cười lạnh lùng phụ họa:

- Hay nhỉ! Đừng hỏi tới làm chi? Vậy người với hần liên hệ cách nào mới được chứ!

Cừu Thiên Hiệp giật mình đưa mắt nhìn nàng sừng sốt, lại buột miệng kêu lên:

- Nhan phó giáo chủ! Nhan cô nương... lại đến nữa à!

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, cười nhạt hỏi:

- Ta lại đây không được sao?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua luống cuống, vội dùng lời phân biện nói:

- Tại hạ không có ý hỏi như thế!

Nhan Như Ngọc “hừm” một tiếng không nói tiếp, mà tuốt nhanh trường kiếm quay mình lại đối diện với Bát kiếm Võ Dương trầm giọng hét lớn:

- Việc này không liên quan đến các ngươi, việc gì mà ngạc nhiên như thế? Muốn chết hay sao? Tiếc thay các ngươi đến trễ một bước, nếu đúng giờ... thì...ha... ha!

Võ Dương Bát kiếm giận xám mặt, tám người đồng tuốt nhanh trường kiếm thủ thế...

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, quát mắt to:

- Xin mời tám vị trở về túc khắc, và phiền phúc bẩm lại Võ Dương chương môn... xin nói một ngày gần đây Lão nạp sẽ đến bái phỏng, bao nhiêu việc đại sư đến lúc đó giáp mặt nói chuyện sau! Các vị nhớ nhé!

Võ Đương Bát kiếm nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc , đối với cả hai bọn chúng có đôi phần nể sợ, lại thêm Ngô Phi đại sư có mặt tại trường, được nghe mấy lời nói sau này... khiến chúng cả mừng vì được thoát thân trong danh dự.

Huyền Tịnh lại cho kiếm vào vỏ, vừa đồng dục nói cực to:

- Nếu không có Minh chủ khuyến dụ, đêm nay ta quyết trừ tuyệt mi! (ám chỉ Nhan Như Ngọc)

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Được dịp may thì hãy chuồn cho sớm, đừng giờ giọng khoác lác, nếu không có Ngô Phi đại sư tại đây, Tám tên như các ngươi bản cô nương sẽ đoạn sạch không chừa một móng!

Ngô Phi đại sư nhìn Võ Đương Bát kiếm thối thúc:

- Bát kiếm Võ Đương nên nghe theo lão nạp... mau lên đường trời đã sáng kia rồi!

Võ Đương Bát kiếm, tám người uất hận bồi hồi, song chẳng dám nán ná lại lâu, tất cả trở thuật khinh công nhắm thẳng hướng thành Phụng Hoàng chạy như bay biến, phút chốc đã mất dạng.

Ngô Phi đại sư nhìn thấy Võ Đương Bát kiếm đã đi xa, bèn vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Phó giáo chủ! Lão nạp có một việc muốn nhờ giúp đỡ, không rõ Phó giáo chủ có đồng ý giúp lão nạp hay không?

Nhan Như Ngọc tuy tánh tình ngạo mạn, kiêu hãnh, nhưng đối với Ngô Phi đại sư nàng có lòng tôn kính mười phần, nên mỉm cười vòng tay đáp lễ nói:

- Có gì... Xin đại sư nói rõ xem sao!

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ nghĩ ngợi bằng giọng nói chân thành bảo:

- Theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, quyền thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tệ tự... nhờ luân chuyển vào tay thuộc hạ của Quý Giáo nếu Phó giáo chủ có lòng nhân hậu, trong khi về quý giáo dò xét lại xem sao, ví như có thật thì tất cả tặng ni Thiều lâm tự... cảm đức đời đời...!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rung động tận đáy lòng, đôi mắt tròn tròn như mắt hổ, nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc.

Chợt thấy Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không an, mắt phượng chuyển tròn, lâu lắm nàng mới gượng gạo lên tiếng:

- Đại sư nói như thế... hóa ra người của Huyết Quang Giáo đến quý tự trộm kinh hay sao?

Ngô Phi đại sư khoát tay lắc đầu nói:

- Lão nạp đâu... đâu nói thế! Lão nạp nói “nhờ luân chuyển”, xin Phó Giáo chủ chớ nghĩ lầm! Lão nạp xin tạ tội trước, và hầu nhờ giúp đỡ sau!

Ngô Phi đại sư vừa nói dứt, lại cất tiếng như rỗng găm, hồ rỗng, nhún mình phi thân lên cao hàng trăm trượng.

Thực là bậc Minh chủ võ lâm, tôn sư một phái, công lực đến độ siêu việt tột đời, không có

người sánh kịp.

Nhan Như Ngọc nhìn theo bóng Ngô Phi đại sư đến mất dạng, thần sắc nàng biến đổi không sắc sảo như lúc đầu, lại đượm vẻ đau thương, đôi mắt chiếu những tia lo lắng, mặt phẫn ẫn vài nét buồn man mác.

Cừ Thiên Hiệp bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:

- Nhan cô nương! Lại đây ta chỉ cho xem!

Thâm ý của chàng muốn chỉ cho Nhan Như Ngọc xem xác chết.

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, gương mặt đang héo xào vụt sáng rỡ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Đúng đây! Ta suýt quên mất, còn một vị cô nương đã nhảy ra can thiệp cho Thiếu hiệp... vậy sự liên hệ của cả hai như thế nào nhỉ! Ôi chao! Danh từ khá huê mỹ, nào là “Bà Bang Bang chủ lệnh thiên kim Đằng Hồng Tiêu...” vị cô nương còn đây không?

Đằng Hồng Tiêu ẩn sau nhóm hoa rậm, bao nhiêu lời của Nhan Như Ngọc nàng nghe rõ mồn một.

Cừ Thiên Hiệp sớm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc bướng bỉnh lạ lùng, sợ nàng cao hứng nói lên những lời bất nhã, trêu tức Đằng Hồng Tiêu sẽ xảy ra biến cố, bèn cao giọng gọi Đằng Hồng Tiêu:

- Đằng cô nương lại đây! Vị này là Huyết Quang Giáo Phó giáo chủ Nhan cô nương, tên là Như Ngọc! Mọi giới võ lâm đều xưng tụng là “Hồng hoa lệnh chủ” chỉ một đóa hồng hoa lệnh chủ giao du khắp cả giang hồ... người người đều thán phục.

Đằng Hồng Tiêu vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc, lại nhìn Cừ Thiên Hiệp... bèn dịu dàng nói:

- A! Ngưỡng mộ quý danh đã lâu!

Giọng nói của Đằng Hồng Tiêu tuy dịu dàng song đượm vẻ khinh bạc.

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói tiếp:

Ngưỡng mộ! Thật không dám, chỉ có ta ngưỡng mộ là có? Đằng cô nương, cô nương thật tốt số nhất đời, Đằng lão Bang chủ cưng con như ngọc! Đã khổ tâm suy tính vùi cho được Cừ Thiên Hiệp vượt ngàn dặm đến Thân Châu... Dù thế nào cũng là thiên kim tiểu thư, Bang chủ chiều con là phải!

... Thật là lời nói chua ngoa đánh đá, trêu chọc một cách thần tình.

Tánh ý nữ nhi tế nhị như tơ, đối với ái tình tự nhiên ganh tị.

Đằng Hồng Tiêu tuy văn tài lỗi lạc hơn Nhan Như Ngọc, nhưng vì kinh nghiệm ở đời lại kém hơn, nhưng đối với những lời nói vừa qua của Nhan Như Ngọc, nàng há không nhận biết hay sao? Vì thế mặt ngọc thoáng hồng trâm giọng nói:

- Nhan Phó giáo chủ! Ta với người đều là phận gái, lời nói này là điều kỵ cấm của chúng ta!

Nhan Như Ngọc tại Huyết Quang Giáo nhất hô bá ứng, tại giang hồ tiếng hét động phong

vân... há chịu người cường bách hay sao, nên nghe Đẳng Hồng Tiêu nói, nàng nghiêm sắc mặt hỏi gặng:

- Nhan cô nương nói như thế đấy, có sao không? Xúc phạm đến danh dự Bài Bang à?

Đẳng Hồng Tiêu chẳng nhu nhược giờ cao trường kiếm hét to:

- Đừng giở giọng chua ngoa trước mặt bản cô nương!

Nhan Như Ngọc rống to:

- Cả gan cho ... nữ nghênh đầu!

Đẳng Hồng Tiêu thét lạnh lạnh:

Bản cô nương sẽ tiếp ngươi!

Nhanh như chớp hai vị cô nương nhảy nhanh ra giữa tràng, cả hai giương mắt nhìn nhau lom lom, một trường kiếm, một đoản kiếm, họ thét lên một tiếng lạnh lạnh, hai đạo kiếm quang quay lượn một vòng, chớp mắt cả hai đã giao nhau một chiêu nảy lửa.

Keng!

Tia lửa nháng ra lấp lánh, kiếm phong cuộn gió kêu “ong, ong”!

Cừ Thiên Hiệp thấy thế kêu rống lên:

- Đẳng cô nương, Nhan cô nương... Việc... việc gì phải động thủ?

Nhan Như Ngọc tay kiếm vẩy như múa rồng, buột miệng hét lên thành thót:

- Cừ Thiên Hiệp! Ngươi hãy bênh vực nó đi! Nhan Như Ngọc quyết liều thân tử chiến...!

Đẳng Hồng Tiêu hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp tại sao ngươi không gọi ả dừng tay?

Cừ Thiên Hiệp tuy có trong tay “Khô trúc thánh kiếm” nhưng không dám tuốt ra phân giải, vì sợ kiếm phong chạm phải một trong hai nàng.

Hai vị cô nương nhảy nhót múa men, kiếm quyết mau tựa truy phong, kiếm khí tỏa ra sáng rực... chàng chỉ có hai tay không chẳng biết phải can gián bằng cách nào... do đó, Cừ Thiên Hiệp chạy vòng quanh như nhà sư chạy kim đàn, miệng không ngớt kêu lên:

- Dừng tay! Dừng tay! Mau dừng tay lại!

Hai vị cô nương hỗn đẩu kịch liệt, làm cho cát bụi ngập trời, kiếm phong reo lên như sóng gào gió thét, chẳng ai chịu dừng tay trước.

Bỗng nhiên..

- Choeng!

Hai tiếng binh khí giao nhau, phát ra tiếng dội rợn người, hai vị cô nương cuộn mình thành một bóng vụt phân ra hai bên.

Nhan Như Ngọc chống kiếm thủ thế, gương đôi mắt tròn xoe, nhìn Đẳng Hồng Tiêu, lạt giọng nói:

- Hóa ra cánh bướm cài đầu, tốt đẹp bên ngoài, trong ruột toàn là cỏ rác!

Đẳng Hồng Tiêu rơi ngay thanh tuế kiếm, tái mặt nghiêng rằng nói chẳng ra lời thống khổ, nàng quá hồ thẹn với Cừ Thiên Hiệp, vì mới giao kiếm lần đầu lại bị lạc bại một cách chua chát... thâm thương.

Cừ Thiên Hiệp thấy cả hai ngưng đầu, vội nhảy vào giữa giang hai tay ra can gián, lại trầm giọng nói to:

- Hay lắm! Đẹp tuyệt, kẻ tám lạng, người nửa cân! Ai chẳng thua ai... xin dừng tay lại nghe ta càn tỏ đôi lời!

Nhan Như Ngọc nghe qua bĩu môi cười nhạt:

- Thế nào! Ai thua chẳng thua ai à? Ngươi hãy gương mặt, nhìn trên mặt đất xem... thì rõ!

Vừa nói, một tay nàng chống vào mạn sườn, tay hữu cầm kiếm chỉ vào lưỡi tuế kiếm của Đẳng Hồng Tiêu bị văng nằm dưới đất xa xa, dương mặt ra chiều đắc ý bội phần.

Đẳng Hồng Tiêu lòng đau như cắt, cúi mặt nhặt thanh tuế kiếm, nhún mình vượt qua mặt Cừ Thiên Hiệp, tay hữu lay động mạnh, sử dụng đường gươm đã học năm ngày với Cừ Thiên Hiệp, chiêu Thường thắng bát kiếm của Thiết thư tuyệt học, được bàn tay mềm mại lay động rất nhanh.

Đẳng Hồng Tiêu sử dụng chiêu tuyệt kiếm, lại thêm sự phần nộ đến cùng cực, khiến nàng dùng hết sức bình sinh phổ vào chiêu thế, tuy nàng chỉ lãnh hội được bốn chiêu, nhưng sử dụng thiên biến vạn hóa, khiến quý thần không lường được sự tân kỳ gió cuộn như phong lôi, thế rền nghe khiếp đảm, uy lực thật là kỳ tuyệt.

Nhan Như Ngọc tuy không rõ chiêu “Thường thắng bát kiếm”, nhưng nàng với Cừ Thiên Hiệp đã nhiều ngày cấp kiếm ngao du, rày đây mai đó, mỗi lần Cừ Thiên Hiệp giao chiến với ai, nàng đều có dịp quan sát rất tường tận, vì thế, khi nàng trông thấy Đẳng Hồng Tiêu trở chiêu “Thường thắng bát kiếm” ra sử dụng, nàng đã nhận biết ngay, vội thu hồi trường kiếm nhảy ra xa... hướng vào Đẳng Hồng Tiêu nói lớn:

- Hay tuyệt! Hôm nay Nhan Như Ngọc nhận thua ngươi đây!

Nói xong nàng chớp nhanh đôi mắt, hai dòng lệ vô tình lan trào trên đôi má, lại quay nhìn Cừ Thiên Hiệp uất nghẹn nói:

- Người xưa nói có sai đâu, kẻ sĩ phu ba ngày soi mặt một lần thấy khác, không ngờ ta cách người mấy ngày, mà ngươi có kỳ duyên gặp bạn má hồng tri kỷ... Ôi...cõi lòng Nhan Như Ngọc này... có lẽ ôm hận từ đây...!

Một vị Phó Giáo chủ vì lụy tình, không còn nghĩ đến gì nữa... nên mới thốt ra những lời đau khổ đầy tuyệt vọng này.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như mình nhúng vào băng giá, lại không rõ Nhan Như Ngọc nói gì... bèn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương, xin cô nương giải thích rõ ràng hơn!

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào lắc đầu, bằng giọng nói cực bi ai bảo:

- Có gì mà ngươi bảo chẳng rõ, trong thời gian mười ngày, mà ngươi đem chiêu kiếm bí truyền lại cho nàng, chỉ mà gấp thế... nàng bại ư... ngươi sẽ thay nàng xuất đầu lộ diện, thì làm cách nào thua được... Bởi vậy, nay ngươi không tự nói chẳng ai thua ai hay sao... Hôm nay ta biết ngươi hứng thú lắm, dùng kiếm pháp của ngươi đối phó lại Nhan Như Ngọc này... tại sao... tại sao... ngươi chẳng tự tay giết ta cho phi chí!

Cừu Thiên Hiệp há mồm nói chẳng ra lời, chỉ buột miệng than:

- Việc này chỉ trời hiểu... hoàn cảnh của ta!

Nhan Như Ngọc cười, lạnh lạnh tiếp lời:

- Hay lắm! Vì có trời hiểu, nên trời mới an bài! Thôi ta đi!

- Nhan cô nương...

Cừu Thiên Hiệp kêu lên ghen ngào.

Ngay lúc ấy, một bóng người xanh màu Bích Lục Nương theo gió chạy như bay, không có một tiếng, một kiếm một người hiệp lại, mang theo một tia sáng xanh dờn, nhắm ngay Nhan Như Ngọc thích tới, như thanh long nổi cơn giận, xuyên phá chín tầng mây, thế mạnh và nhanh không tưởng được.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

Hai nữ lãnh chúa nổi cơn...

Quyết liều một trận thư hùng

Bóng xanh mau như cánh én, vượt trùng dương từ trên không lao mình xuống vun vút, nguy hiểm vô cùng.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, khiến cho ba người có mặt tại tràng buốt miệng rú lên một tiếng kinh hãi.

Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt linh hoạt tựa hắc ưng, công lực lại cực kỳ thâm hậu, vừa thoáng thấy đôi chân nhích động nhảy bung tới trước, tay hữu giữ chặt ngọn kiếm “Khô trúc”, tay tả vươn ra chộp lấy tay hữu Nhan Như Ngọc. Đồng thời kéo nàng nhảy vọt ra ngoài cả trượng dư, lại buốt miệng gọi to:

- Tiết cô nương! Chuyện đâu còn có đó... Xin cô nương lấy lời nói phải hơn!

Nguyên bóng xanh vừa đáp xuống tràng, là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng.

Tiết Lệ Hồng đánh một chiêu rơi vào khoảng giữa không, sự tức giận càng bốc lên cao độ, nàng trầm giọng hét lên lạnh lạnh:

- Ngươi chẳng nên xen vào câu chuyện của ta, hôm nay chẳng giết được Nhan Như Ngọc ta thì chẳng làm người!

Vừa nói dứt, kiếm lượn tựa móng trời, thân người như phụng múa, chiêu thế thứ nhì nhắm ngay Nhan Như Ngọc phát tới, bằng những đòn chí mạng, hai người thì không đợi trời chung.

Nhan Như Ngọc bị Cừu Thiên Hiệp đỡ lui ra ngoài, khí giận càng tăng thêm gấp bội, tay hữu rút “soạt” trường kiếm buốt miệng rống to lên:

- Nghênh đầu! Tuy bản cô nương có điểm đặc tội cùng ngươi! Nhưng hành động của ngươi không tha thứ được!

Nàng vừa nói, vừa huy động kiếm chiêu, biến hóa ra một vàng khí lạnh trắng mờ nhấp nháy như tuyết rơi, mưa đổ, hàn khí xung buốt mặt mọi người.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế cả kinh kêu to lên:

- Các ngươi giờ trò gì lạ thế? Muôn việc đều có thể giải quyết được bằng lời nói, chuyện gì phải... động thủ... hãy dừng lại mau lên!

Hai vị nữ lãnh chúa tuy có nghe tiếng hét, can gián của Cừu Thiên Hiệp, nhưng đôi bên vẫn vũ lộng kiếm thép giao nhau.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, khí giận bốc mờ cả não quan, chiêu thế lại cuộn trào như muôn ngàn đợt sóng, thi nhau bủa vây, không thể nhượng bộ được...

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, tính nóng như lửa đốt, công lực lại không kém Tiết Lệ Hồng, thì há chịu đầu hùm đuôi chó mà ngưng chiêu hay sao?...

Cho nên giữa tràng đấu bốc cuộn lên kiếm khí ngập trời, bụi bay đầy đất.

Bóng xanh quện tròn thành một vòng trông tựa như đám mây xanh, bị đạo thanh phong bốc thổi bay lên cuộn cuộn, biến tỏa ra hàng loạt chiêu lợi hại, công mạnh vào đại huyệt đối phương, nguy hiểm vô kể, ác hiểm rợn người.

Bóng trắng biến thành chiếc cầu vòng trắng toát, ẩn vào đạo kiếm thức của đối phương, tả xung hữu đột, chớp nhoáng và nhịp nhàng như cánh bướm màu vờn hoa, hung hăng như sấm sét bủa nền trời.

Hàng ngàn đạo kiếm phong bốc nổi thổi tạt vào tà áo kêu phản phật, cuộn tung cỏ, lá bay rợp trời, tiếng gió phát ra vì vu như cơn mưa rào nước lũ, thật là một trường ác đấu có một không hai.

Cả đôi bên đều dùng hết sức bình sinh, đánh chớp nhoáng, chiêu nhanh như điện xẹt, thế lợi hơn sao xa, trong chớp mắt hai đảng công kích lẫn nhau, trên dưới ba mươi chiêu thế chỉ vì cả sức lực tương đương nên chẳng người nào chịu dừng tay ngưng đấu.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột, vội cất nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vào bọc, thân mình lác nhệ tiến đến trước mặt Đằng Hồng Tiêu cất tiếng bảo khẽ:

- Đằng cô nương! Xin cho tại hạ mượn tạm trường kiếm để dùng...!

Đằng Hồng Tiêu nhếch môi cười đáp khẽ!

- Chẳng nên can dự vào câu chuyện của họ!

Nàng nói chưa hết lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh như chớp, cướp lấy đơn kiếm trên tay nàng, tung mình nhảy vọt tới trước, vừa buột miệng hét to:

- Hai vị khá đề phòng!

Trong tiếng hét chàng đã lay động đơn kiếm vùn vụt, thân mình như cánh cuồng ưng xông thẳng vào đạo kim quang.

Bỗng nhiên hai tiếng kêu sáng sôt vang lên:

- Ôi... ôi chao!

Kèm theo đây là kiếm thép chạm nhau leng keng.

Ba bóng người đang cuộn thành một vòng tròn. Đột nhiên lão đảo lùi ra sau cả trượng lại nghe Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi to:

- Tại hạ cam thất lễ!

Vừa nói chàng vừa thu đơn kiếm vòng tay hướng vào hai vị cô nương cao giọng nói:

Sự tình cấp bách, xin nhị vị lệnh chủ thứ lỗi sự lỗ mãng này!

Nhan Như Ngọc khí giận xung thiên, đôi mắt phượng tròn xoe như quả nhãn nhìn chăm thanh kiếm dài nằm trên mặt đất, bằng giọng nói căm hờn hét lạnh lùng:

- Cừu Thiên Hiệp hay cho mi!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng hai tay bóp mạnh vào nhau, đưa đôi mắt đầy ngấn lệ nhìn

thanh kiếm nằm trơ trên đất, bằng giọng nói đau đớn nghẹn ngào hét lên:

- Cừ Thiên Hiệp ngươi chẳng biết trắng đen phải quấy, tại sao ngươi bức hại ta thế này?

Nàng vừa nói, hai hàng lệ tuôn rơi lã chã như mưa.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp đã dùng đơn kiếm gạt văng hai thanh kiếm của hai nàng lệnh chủ thâm ý của chàng lo sợ cho chính sinh mệnh cả hai vì lưỡng hồ tranh nhau chẳng bại cũng bị thương không ngờ hai nàng lại oán trách.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thờ dài, buồn bã nói:

- Hai vị cô nương! Dĩ vãng không oan trái và gần đây chẳng oán cừu, chỉ vì một, hai lời nói hơn thua mà gặp mặt đã liều thân tử chiến... thật tại hạ chẳng rõ vì cớ nào? Tại sao hai vị lại giao phương kịch liệt như thế?

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn cả hai cô nương, sau cùng lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc như ngầm hỏi:

- Nhan Như Ngọc khí giận phùng phùng đưa tay chỉ vào mặt Tiết Lệ Hồng nói to:

- Tại sao ngươi không hỏi nó? Chính nó đã ra tay trước kia mà!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng giận xám mặt đưa tay điểm vào mặt Nhan Như Ngọc rít lên căm hận:

- Hỏi ta ư! Trong thâm tâm ngươi rõ hơn ai cả?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười khẩy và bằng giọng nói lạnh nhạt:

- Hừ! Dĩ nhiên là hiểu rõ! Nếu ngươi muốn biết... thì nên tìm lệnh thiên kim của Bài ban mà hỏi nàng ấy... ngươi dám không? Đủ can đảm chứ?

Đằng Hồng Tiêu nhìn thấy cả hai có vẻ oán hờn như chất chứa một mối thù truyền kiếp, cả hai lại tỏ vẻ trù mến Cừ Thiên Hiệp khiến lòng nàng nổi lên một tràng nghi vấn, lại thêm Nhan Như Ngọc dùng lời ám chỉ mình khiến nàng không thể dẫn lòng được, nên bước đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp mím cười khổ sở hỏi:

- Câu chuyện này vì sao xảy ra như thế ?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu thờ dài nói:

- Ta cũng không rõ vì sao?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng mặt mày tái nhợt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc trầm giọng :

- Nhan Như Ngọc! Ngươi đừng giả vờ chỉ Đông nói Tây... bản cô nương hỏi ngươi...

Cha con chúng ta có oán hận gì với Huyết Quang Giáo... tại sao ngươi phái người phục kích sát hại, trên đường từ Phụng hoàng thành đi ra ngoại ô, nói mau?

Nàng vừa nói dứt, gương mặt lạnh lùng của Nhan Như Ngọc vụt đỏ ao lên, mặt cả vẻ tự nhiên.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư vội nhanh nhẩu hỏi:

Tiết cô nương, cô nương bảo sao?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng khí giận chưa nguôi, cao giọng hét:

Cuối canh ba, gần qua đầu canh tư ta và phụ thân ta rời Phụng hoàng thành đi ra ngoại ô, giữa đường gặp mười mấy tên đại hớn bịt mặt phục kích vừa trông thấy cha con ta, bọn chúng không phân hắc bạch, phải quấy, túa ra vây đánh toi bời... thật là hung hăng ác độc...!

Nhan Như Ngọc cao giọng cướp lời:

Ngươi dám quả quyết mấy người hớn tử bịt mặt là người của Huyết Quang Giáo ư?

Tiết Lệ Hồng phá lên cười chua chát bằng giọng nói lạnh như sương bảo:

- Hừ! Cách giả trang cải dạng thì dễ, chiêu số võ nghệ không đổi được, vì thế ta nhận ra trong số chúng nó có tên chủ tọa Hộ pháp Huyết Quang Giáo là Thiết tán kiêu dương Lôi thanh Minh, với cây long sắt của hắn trên chón giang hồ quyết không có kẻ thứ hai!

Nhan Như Ngọc then đồ mặt cúi đầu nín lặng.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Nhan Như Ngọc ra gắt khỏi:

- Nhan cô nương! Nếu sự thật như thế, chẳng nhẽ Quý giáo đã tiếp được Phi khách truyền thư, mà đến tham dự cuộc hội tại Lãnh Nguyệt Đình hay sao?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Đúng đấy! Cũng vì thế mà bị người làm lẫn.

Cừ Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi lại?

Lầm lẫn? Tại sao? Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng cau mày trợn mắt nói như hét:

- Xì! Huyết Quang Giáo đối với các môn, các phái trong giang hồ không vẫn lai giao thiệp, thì có ai mà ước hội với bọn chúng nó!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mỉm cười gượng chống chế nói:

- Việc này ngươi biết sao được, chẳng qua là...

Tiết Lệ Hồng nghe qua xám mặt đưa tay phát lia lia ngắt lời:

- Hừ! Ngươi đừng giả hàm chối tội! Lôi thanh Minh đã luôn mồm, bảo vâng theo Hồng hoa lệnh của Phó giáo chủ, cản trở không cho cha con ta vào Lãnh Nguyệt Đình, ngươi còn gượng cái chối làm gì? Chẳng nhẽ Huyết Quang Giáo còn có hai tên Phó giáo chủ hay sao?

Nhan Như Ngọc cứng họng không nói nên lời, sự xấu hổ biến thành cơn phẫn nộ, nàng cao giọng hét to.

Hừ! Ta sai phái như thế đấy, chỉ vì ta muốn thử cái ngón võ gà, cái thế thập bát chương xem sao!

Vừa nói dứt, nàng rung mình thủ thế toan tấn công.

Tiết Lệ Hồng giận xanh mặt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc hét to:

- Cô nương quyết chẳng tha mạng sống ngươi đâu!

Cừ Thiên Hiệp hét to một tiếng rùng mình nhảy vào giữa, tay hữu vịn Nhan Như Ngọc, tay tả nắm Tiết Lệ Hồng cao giọng nói:

- Không nên động thủ, đánh nhau chẳng phải là phương pháp giải quyết đâu?

Tiết Lệ Hồng cung tay giờ tới trước quát to:

- Chẳng có phương pháp gì cả? Nay nợ máu phải đền nợ máu, lấy răng phải trả lại răng!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến hai chữ “nợ máu” lấy làm kinh hãi kêu lên:

- Húy! Tiết cô nương, lệnh tôn đã ra sao... lệnh tôn thế nào...?

Tiết Lệ Hồng không dằn được xúc động, ghen ngào nói:

- Phụ thân trúng nhâm ngọn tảo của Lôi thanh Minh...!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên sùng sốt:

- Oái trời! Vậy lệnh tôn ở đâu?

Tiết Lệ Hồng nắc nghẹn đáp:

- Đang ngồi dưỡng thương trong Sơn thần miếu!

Cừ Thiên Hiệp hoảng hốt nói nhanh:

- Đi! Chúng ta nên đến thương thế Tiết lão tiên bối ra sao? hiện tại tranh luận chỉ vô ích!

Tiết Lệ Hồng nghe Cừ Thiên Hiệp nhắc đến thương thế của phụ thân khiến cõi lòng đau như cắt, nâng đưa mắt nhìn thẳng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Nếu cha ta đổ một giọt máu, Huyết Quang Giáo phải đổ mười giọt máu, nếu cha ta có bề gì... thì ta sẽ giết sạch Huyết Quang Giáo không chừa con chó con gà!

Cừ Thiên Hiệp gượng cười nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương! Tiết lão tiên bối thương thế ra sao? Tại sao cô nương...

- Nhan Như Ngọc lạnh lùng cướp lời:

Cũng tại lão nghề nghiệp không tinh, trách chi người lỡ tay lỡ mãng! Cừ Thiên Hiệp ý người muốn bênh cô ả đây hử!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trang trọng nói:

- Tất cả đều là bạn hữu luân lạc với nhau, Cừ Thiên Hiệp này chẳng bênh ai, bỏ ai cả, theo ý kiến của tại hạ thì Nhan cô nương có thể cùng tại hạ vào Miếu sơn thần gặp mặt nhau nói cho minh bạch việc gì khó khăn đối diện nhau, giải quyết vẫn được kia mà! Và hãy xem tại hạ bênh ai, bỏ ai?

Nhan Như Ngọc nghe qua ngẩn người không biết trả lời sao cho ổn, nàng lại cúi đầu nghĩ ngợi:

- Nếu ta chẳng đi... hóa ra tiện lợi cho Đảng Hồng Tiêu và Tiết Lệ Hồng sao? Đi... nhất định

phải đi mới được, nghĩ đến đây nàng nhoèn miệng cười nói:

- Ngươi bảo ta sợ ư? Không bao giờ... đi thì đi, chứ ngại gì?

Cừ Thiên Hiệp vòng tay hướng vào Tiết Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Tiết cô nương! Việc cứu người là khẩn cấp chúng ta nên viếng xem thương thế của Tiết lão tiên bối trước... rồi sẽ thảo luận sau!

Ngay lúc đó, Đẳng Hồng Tiêu lại cảm thấy mình bơ vơ như một kẻ bàng quan bèn đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nũng nịu bảo:

- Thiếu hiệp! Hiện giờ ta về là phải!

Cừ Thiên Hiệp ngăn người nên chưa biết phải trả lời cách nào vì chàng vừa an ủi và năn nỉ xong hai vị cô nương, ai ngờ lại có vị cô nương thứ ba nổi cơn hờn dỗi nữa, bất giác chàng mỉm cười khổ sở tiếp lời:

- Đẳng cô nương! Cô nương tính đi đâu?

Đẳng Hồng Tiêu mỉm cười nhỏ nhẹ đáp:

- Vì... vì ta giấu lệnh phụ thân đi ra đây và lại trời gần sáng nếu không trở về e phụ thân lo lắng sốt ruột!

Nhan Như Ngọc nghe qua phá cười sặc sụa, bằng giọng nói trêu tức lạnh lùng:

- Ha! Ha lại một ả, sâu vì thương thế của cha, một cô nàng lo phụ thân sốt ruột! Thật là hai bên đều khó... hi hi! Chỉ có con Nhan ngạnh đầu này không có cha không có mẹ! Không phải lo, phải ngại gì cả... hi hi! Thích chứ nhì!

Tiết Lệ Hồng cau đôi mày liễu nặng giọng nói:

- Hừ! Thích... chí thì ngươi nên gọi gã họ Cừ cưới ngươi làm vợ đi!

Nhan Như Ngọc nghe qua then đỏ mặt, song giả bộ ngược mặt lên trời cười hăng hắc đoạn nói tiếp:

- Ưø! Suy bụng ta ra bụng người, chẳng ngờ ngươi có lòng luyến ái họ Cừ đến thế... bản cô nương đường đường là Phó Giáo chủ, việc làm rất chánh đại quang minh... ha ha... ha ha!

Cừ Thiên Hiệp sợ hai người đầu khẩu sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay, bèn đưa tay nắm áo Đẳng Hồng Tiêu dịu dàng bảo:

- Đẳng cô nương nên cùng đi với chúng tôi cho vui, trở về Thần Châu độ nửa khắc, chẳng bao lâu đâu!

Đẳng Hồng Tiêu thấy không thể chối từ bèn gật đầu đáp nhỏ:

- Xin chiều ý Thiếu hiệp!

Cừ Thiên Hiệp lại vòng tay xá vào Tiết Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc mỉm cười nói to:

- Xin mời nhị vị lệnh chủ lên đường!

Nhan Như Ngọc phá lên cười rũ rượi, đưa tay khoát lia lịa nói:

- Thôi thôi ta chịu ở đợi tại đây... vì ta có biết Miếu Sơn thần ở đâu?

Tiết Lệ Hồng cười nhạt, nhấc nhẹ thân mình đi trước, dẫn đầu kế tiếp là Cừ Thiên Hiệp, Đằng Hồng Tiêu, đi sau cùng là Nhan Như Ngọc đi lần vào hậu viện Sơn thần Miếu.

Bỗng nhiên họ trông thấy phía trước mặt, bốn bóng người nhảy múa lông lộn ẩn dưới lớp sa mù, bốn bóng này là bốn chàng thanh niên cao thủ, họ tung ra chương pháp mù trời, chiêu lay động như sấm rền gió thét.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng đi trước đột nhiên kêu rú thất thanh:

Ồi chao! Bất hảo!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cách đây ba mươi trượng, năm bóng người nhảy múa lông lộn, dường như đang giao đấu với nhau, lại nghe Tiết Lệ Hồng gọi lên eo éo, bèn vận thêm nội lực vượt cả hai cô gái lướt tới trước buột miệng kêu to:

- Phải Miếu Sơn Thần đây không!

Tiết Lệ Hồng chạy vụt tới trước kêu lên hốt hoảng:

- Ai thế? Ai thế?

Cừ Thiên Hiệp lại kêu lên:

- Oái chao! Tiết lão tiên cùng người giao thủ!

Vừa nói dứt thân mình chàng lướt tới vun vút như mũi tên thoát một cái đã vượt khỏi hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, hạ ngay trước nền vân miếu vũ.

Chợt thấy Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng tay hữu lay động ngọn quý đầu truy hồn trao như điên như dại, dùng hết tàn lực chống lại bốn thanh trường kiếm của bốn thanh niên đang công tới như vũ bão.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy chiêu thể trao của Cái thể Ma Quân Tiết Nam Hùng tuy lợi hại, nhưng chỉ dùng toàn thể hư không thật, vì đôi chân lão không giữ được thăng bằng đôi tay quờ quạng một cách mệt nhọc, chứng tỏ nội lực đã suy giảm, quyết khí đã kiệt cùng.

Chợt nghe một trong bốn tên thanh niên cao thủ trần giọng hét :

- Tiết Nam Hùng! Có vay có trả hôm nay mệnh số ngươi đã đến kỳ! Một thanh niên tay thủ lưỡi “Tam môn kiếm” hấn lông lộn như con hổ điên, chiêu số vừa cộng tới, miệng kêu lên thật to:

- Hãy nộp Ma mạng cho ta!

Cái thể Tiết Nam Hùng nín lặng để giữa nguồn nội lực, tay hữu vẩy mạnh ngọn Quý đầu truy hồn trao chống lại hai lưỡi kiếm đang công tới tấp.

Không ngờ người thanh niên thứ ba tay cầm chặt ngọn “Ngô câu Kiếm” vũ lộng ra chiêu “Tư Nha diêu ngư” nhắm ngay lưng Tiết Nam Hùng chém phạt xuống như nhát búa, lôi công nhanh không tưởng tượng được.

Ví như Cái Thể ma Quân Tiết Nam Hùng có thêm một mắt sau ót cũng không thể tránh kịp

đường chiêu khốc liệt này!

Ngay lúc đó đột nhiên một cầu vòng trắng như tuyết xuất hiện từ trên cao hạ xuống tràng viện.

Cửu Thiên Hiệp chân chưa chạm đất đã buột miệng quát to như sấm nổ:

Tiểu tử thật to gan, dùng nhiều thắng ít, hãy dừng tay lại mau!

Chàng vừa nói cửa đẩy nhanh ra một chương, đạo kinh phong thoát khỏi lòng tay như đất dẫy ba đào, sấm rền chớp núi, công hấn vào bốn thanh niên cao thủ, với chiêu thế nhanh không tưởng được.

Bốn thanh niên cao thủ vừa nghe hơi gió vội thu kiếm phòng thân, rúng mình nhảy ra xa mấy trượng.

Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng mình đang nặng vết thương cho nên thân kém linh hoạt, không né tránh kịp, bị đạo chương phong của Cửu Thiên Hiệp đẩy văng ra ngoài.

Tung!

Thân mình phốp pháp của Ma quân bị té ngổ trên mặt đất, luôn cả ngọn Quỷ đầu truy hồn trảo cũng bị văng ra xa sáu, bảy trượng, gương mặt Tiết Nam Hùng trắng bệch, hai tròng đờ đẫn thất thần, lão đưa tay ôm chặt ngực kêu lên một tiếng:

- Ái!

Và mưa ra hàng ngum máu tươi.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng kêu lên:

- Cha... cha...!

Vừa nói nàng nhảy bổ đến bên Tiết Nam Hùng khóc to.

Cửu Thiên Hiệp càng thêm phẫn nộ, người chưa chạm đất đã búng vọt tới trước mặt bốn tên thanh niên cao thủ, trầm giọng quát to:

- Bốn người kết tay nhau, đánh một lão già bị trọng thương, thì còn chi là hảo hán anh hùng?

Một gã tay cầm Tang môn kiếm tròn đôi mắt tròn xoe nhìn Cửu Thiên Hiệp gắt to:

- Người muốn nhúng tay vào vụ này ư!

Cửu Thiên Hiệp xòe to song chương, trầm giọng hét:

- Các người thuộc vào hạng tiểu bối của môn phái nào?

Gã cầm Ngô câu kiếm dừng mày tròn mắt nạt to:

- Chúng gia gia không môn, không phái gì cả, như thế chẳng đối đãi với người được à!

Cửu Thiên Hiệp nghe lòng rúng động bèn nói thẳm: “ Chẳng nhẽ bọn chúng không phải là người của Huyết Quang Giáo, chỉ bằng đợi Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đến xem sao! Vì nghĩ thế, nên chàng cười khẩy nói tiếp:

- Hừ! Nếu các ngươi không phải là thuộc hạ của danh môn chánh phái, thì hóa ra các ngươi là tráo nham của bọn tà ma ngoại đạo hay sao!

Gã cầm Tang môn kiếm giận run lên, bằng giọng nói trầm khiếp hét cực to:

- Câm mồm ngươi lại, ngươi có mắt không trông nên chẳng nhìn biết người!

Vừa nói dứt, bốn gã thanh niên khí giận xung thiên, chúng đồng bước sấn tới trước cao giọng nói to:

- Anh em ta gồm có bốn người, là bào đệ của Cương chi truy hồn Khương bá vọng, chúng gia gia quyết tìm Tiết Nam Hùng để thanh toán món nợ nhà, chẳng phải tranh giành môn phái, không can hệ gì tới ngươi!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên sùng sốt:

- A! Khương bá vọng? “Cương chi truy hồn”?

Gã cầm “Ngô câu kiếm” kêu lên kinh ngạc:

- Thế nào? Ngươi khiếp đảm à!

Cừ Thiên Hiệp rung động tận đáy lòng, cúi đầu nín lặng, líu lưỡi chẳng thốt nên lời.

Nguyên vì, lấy điều ân oán ra suy luận, thì Cương chi truy hồn Khương bá vọng, đối với Cừ Thiên Hiệp có cái ân Thừa từ tặng công, tại võ lâm giang hồ, đáng gọi là người ân... nhưng chẳng cần hỏi sự tình xảy ra, cũng đủ biết Khương bá vọng chết dưới tay Tiết Nam Hùng. Hôm nay con cháu họ Khương vì nghĩa cả mà báo thù, thì chính họ làm một điều Thiên Kinh đại nghĩa rất đáng khen, ta cản trở sao phải!

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ đến đây, vụt quay lại nhìn Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng, chỉ thấy lão râu bạc nhuộm hồng da vàng, máu đỏ, thần sắc trông thật thảm hại, quay lại nhìn sang Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng thì thấy mặt hoa ửng đỏ, lệ đổ như mưa, bao nhiêu sự khó khăn ràng buộc khiến Cừ Thiên Hiệp chỉ cất tiếng thở dài và buột miệng nói to:

- A! Ta tưởng đâu các vị là thủ hạ... là tráo nham của Huyết Quang Giáo chứ!

Không ngờ gã thanh niên tay cầm “Tam môn kiếm” tỏ vẻ bất mãn hét to:

- Đáng cười chưa! Chúng gia gia còn xem Cừ đại môn phái chưa thăm vào đâu? Sà gì một giáo phái tí teo Huyết Quang Giáo!

Ngay lúc đó Đẳng Hồng Tiêu và Nhan Như Ngọc đã hạ xuống tràng viện...

Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng vững đã nghe tên thanh niên cao thủ nói, khiến nàng uất giận xung lên, bằng giọng nói như ma kêu hét lên kinh khủng:

- Tên vô đầu tiêu bỏi! Huyết Quang Giáo nhỏ bé ở chỗ nào? Vậy chứ ai... lớn hơn Huyết Quang Giáo ngươi hãy nói mau...!

Chỉ vì nàng quá giận, nên không để thanh niên cao thủ trả lời, nàng tuốt thanh kiếm múa lộng một vòng, tiến đến công kích bốn tên thanh niên cao thủ, thế mạnh chiêu nhanh không thể tưởng tượng được.

Bốn thanh niên cao thủ vừa trông thấy, vội tung mình nhảy trái qua một bên né tránh, một

mặt chúng tuốt nhanh quá kiếm, huy động ra chiêu thế, tủa ra bao vây Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, thật là hoa lạc giữa rừng gươm, nguy hiểm vô ngần.

Tứ đại cao thủ tìm cừu...

Cừu Thiên Hiệp không kịp thét dừng tay, lại không nghĩ ra lời lẽ nào can thiệp. Vì thế chàng bước lần đến bên mình Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng quan sát. Nhìn thấy lão thờ hồng học như trâu, hai dòng máu đỏ chảy dài hai bên khóe miệng nhăn nheo, đôi mắt mở to trắng bệch thất thần, vành môi nhợt nhạt như tàu lá úa, tay chân khẽ run lên bần bật, đáng điệu trông rất thảm thương.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng đôi mắt mờ những lệ, nàng quỳ trước mặt cha già đưa đôi tay ngọc áp vào vàng trán nhăn nheo, cổ vận nguồn nội lực chấn ngưng chuyển tiếp vào cơ thể cha già, khiến cho gương mặt hường thắm của nàng tái xanh một cách khá thương.

Cừu Thiên Hiệp bước đứng sau lưng nàng. Vợ đưa hai ngón tay điểm nhẹ vào trung đình đại huyết của Cái thể Ma quân, đồng thời lên tiếng bảo nhỏ:

Tiết cô nương! Người nên nghỉ ngơi giây phút, để ta giúp lão tiên bồi trị thương!

Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp lắng nghe các bộ mạch nhịp, lại đoán biết ngũ tạng lục phủ chưa rời ngôi vị, nhưng chân lực đã mất khá nhiều, lại tổn mất cả ngưng khí, lực mạch phù lên cao chứng tỏ vết thương khá nặng.

Chàng lại dùng lời an ủi Tiết Lệ Hồng nói:

Tiết lão tiên bồi tụy nội thương của tiên bồi khá nặng, nhưng ngũ tạng lục phủ còn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng để phục hồi chân khí, Tiết cô nương chớ quá ưu sầu mà làm cho Tiết lão tiên bồi chẳng an tâm!

Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng nhờ sự tiếp vận chân lực của Cừu Thiên Hiệp nên đỡ được phần nào, lão cố gượng mấp máy vành môi thốt ra những câu đứt quãng:

- Không... không nên... chỉ vô ích mà thôi! Người ... nếu người... là... người nghĩa khí...thì ta nhờ người... thay ta... thay Tiết Nam Hùng này... mà... chiều cố đến Lệ Hồng... con gái của ta!

Thật là đúng với lời tục có câu: “người sắp chết nói ra tiếng lành, chim sắp chết cất tiếng kêu ai oán!”

Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng tuy chưa chết, nhưng tuổi tác khá cao, trời chiều xế bóng nói ra những lời đau đớn như thế khiến người người đều cảm động.

Thế mới biết “ Từ xưa đến nay danh tướng của mỹ nhân, không thể sống với trần ai đến bạc đầu” ví như Tiết Nam Hùng cuộc đời ngang dọc tung hoành, đến lúc tuổi già như anh hùng xế bóng, như kẻ giang hồ bị rơi đài, bơ vơ thất vọng chỉ có một cô con gái cũng không bảo bọc được.

Lẽ có nhiên Tiết Lệ Hồng lệ trào như suối đổ, luôn cả Đẳng Hồng Tiêu cũng tuôn vài ngấn lệ cảm tình.

Lúc bấy giờ... một bên là bốn anh em họ Khương vây đánh Nhan Như Ngọc từng bùng như sấm nổ sét rền bốn ngọn quái kiếm kỳ cổ thiên thu, xuất chiêu vô cùng quái dị, nhưng “Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc” triển khai thanh trường kiếm như muôn đạo câu vòng đủ màu biên tỏa đầy trời kiếm vũ, thật là thần xuất quỷ nhập lợi hại muôn vàn.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng toan nhúng tay vào, nhưng nàng lại nghĩ Nhan Như Ngọc đối với chính mình là tình địch không thể nào kết tay chống địch.

Nhân có đó nàng đành gạt lệ, hướng vào Cừ Thiên Hiệp chớp mắt bằng giọng nói ai oán van lơn:

- Người có thể nào thay ta giết bốn tên dã man tiểu tử ấy chẳng?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương có ý muốn ta xuất thủ diệt bốn tên ấy sao?

Tiết Lệ Hồng nức nở tiếp lời:

- Nếu chúng ta đi trễ một bước, có lẽ giờ này phụ thân ta đã...

Nói đến đây nàng vụt ôm mặt khóc rống lên.

Cừ Thiên Hiệp sớm biết nàng muốn nói gì rồi nhưng cái ân tặng công lực của Cương chi truy hồn Khương bá Vọng sánh bằng tái tạo hồi sinh và lại trước khi nhắm mắt lìa đời Khương bá Vọng còn giao cho mình “Hồ phách Ma đầu lệnh” còn nằm sờ sờ trong bọc... có lẽ nào trong nhất thời biến thành kẻ bạc nghĩa hay sao? Chàng lại suy nghĩ:

- “Chính bản thân ta không vì Khương bá Vọng mà báo cừ, thì ta không nên vì có gì mà ngăn trở sự báo cừ rửa hận của con cháu người, và điều tối kỵ là phản lại linh hồn người đã chết mà cầm gươm xung chém lại con cháu Khương bá Vọng, theo lời Tiết Lệ Hồng khẩn cầu, để cho muôn đời nguyên rửa, mặc dù sự giao du của chính mình đối với Khương bá Vọng không một người thứ hai nào biết, nhưng còn sự thống trách của lương tâm... tức là một hình phạt đời đời bất diệt...!

Vì nghĩ như thế Cừ Thiên Hiệp đứng ngây người như pho tượng gỗ.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng thấy chàng du dự chưa quyết, gương mặt càng tỏ ra thiếu nỗ hơn, bằng giọng nói chưa chất nàng hỏi:

- Người chẳng bằng lòng theo sự yêu cầu của ta ư...?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, bằng giọng uất nghẹn đáp lại:

- Không phải vậy đâu! Ta... ta chỉ nghĩ rằng... mối thù nên mở không nên buộc... và lại bọn chúng chưa chạm phải mây lông của Tiết lão tiên bối kia mà?...!

- Tiết Lệ Hồng nổi giận xung thiên hét to:

Thôi đi...! đừng lăm lờ vô ích!

Vừa nói dứt, nàng đứng phắt dậy, rút phắt nhanh thanh trường kiếm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đa tạ ân người! Xin thơ thơ hãy nhường bọn chúng lại cho ta, Tiết Lệ Hồng này quyết vì cha mà báo cừ không muốn nhọc lòng đến kẻ khác!

Cừ Thiên Hiệp bị nàng cưỡng bách, lại không thể phát tác, nên đành nghiêng răng dằn con giận, trầm giọng nói tiếp:

- Tiết cô nương người lại nghĩ lầm về ta quá rồi!

Tiết Lệ Hồng quay người lại hỏi:

- Nghĩ làm?

Cừ Thiên Hiệp chợt nảy ra một ý kiến, bèn nổi giận làm vui nói to:

- Được lắm ta sẽ giúp một tay!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhạc chuông nhảy vọt vào tràng, hướng vào Nhan Như Ngọc gọi to:

- Nhan cô nương hãy nghĩ giây phút, nhường bọn chúng cho ta sửa trị!

Thân mình chàng như cánh hạc già trước gió đảo nhẹ đôi tay hạ xuống tràng. Chàng không sử dụng “Trúc kiếm” chỉ dùng hai bàn tay thịt đẩy ra chuông phong, phân theo hai đạo kiếm quang đầy mạnh vào bốn tên thanh niên cao thủ, thể mạnh như sơn địa liệt bức lui một lượt bốn tên thanh niên cao thủ luôn cả Nhan Như Ngọc...

Riêng Nhan Như Ngọc bị luồng quý chuông bức lui thuận đà nàng nương mình nhảy ra xa mười trượng, hoành kiếm ngang lưng thủ thế chờ:

- Chớp mắt Cừ Thiên Hiệp đã đứng giữa trung tam đầu tràng, thân pháp linh hoạt như thần, đôi chân vừa chấm đất, hai tay đã đẩy ra một chiêu “Bá vương tảo địa” chồm đẩy lên đạo kinh phong vĩ đại quét nhanh hướng vào bốn tên thanh niên cao thủ, thể mạnh và nhanh hơn luồng trốt bảo dầy đồng bằng.

Bốn tên thanh niên cao thủ tay cầm quái kiếm ngẩn, không thể công toại Cừ Thiên Hiệp nên chỉ vũ lộng vùn vụt vừa cản đám bụi cát mù trời, đồng thời thối dần dần ra chống đỡ.

Cừ Thiên Hiệp chưa hề dùng qua chiêu số bức người thối lui, chàng chỉ sở trường về thủ pháp chế địch.

Không ngờ hôm nay chàng đổi cả chiến lược, vừa nhanh nhẹn đưa ra chiêu “Bá vương tảo địa” đẩy lui được địch thủ, lại cử song chương đưa ra chiêu “Duy ba trợ lang” kế tiếp, chiêu thức vừa buông, đạo kinh phong cuộn đẩy lên muôn ngọn, bốc đẩy cát chạy đá bay, tựa hồ như phá núi dời sông hướng vào bốn tên thanh niên cao thủ xoắn tít tới.

Bốn chàng thanh niên cao thủ rống lên “bào hao” như hổ đói, vũ động cực nhanh bốn thanh quái kiếm đầy gạt, đỡ và hộ thân cản muôn cát đá bay phủ vào đầu như cơn tuyết bão.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm mừng thầm, hai tay vươn song chương đẩy ra chiêu số thứ ba...

Bốn tên thanh niên cao thủ thấy bị đẩy lùi liên tiếp, chưa chi đã cách Miếu Sơn thần hơn hai mươi trượng, khiến tất cả nổi cơn uất hận, khí giận bốc lên ngợp não quan, nên cả bốn vừa đứng an vị trí vội phân ra bốn hướng Đông, Bắc, Nam, Tây, lay động mạnh quái kiếm xáp vào vây kín Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Cừ Thiên Hiệp lại cử song chương để ngang bụng cổ hư trương thanh thế, đợi bốn tên thanh niên cao thủ bức đến gần chừng năm bước, chàng mới buột miệng nói nhỏ:

- Mời bốn vị tạt qua đỉnh núi, tại hạ có chút việc muốn nói!

Bốn người vẫn giữ thế công, kiếm chiêu để ngang mặt lại gương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp lại lo sợ Tiết Lệ Hồng khả nghi, bèn lên tiếng hỏi thúc:

- Hãy mau đi... hãy đi.. đi!

Vừa nói dứt, chàng lại rùng mình vò tung ra song chường cao giọng hét:

- Hãy coi chừng!

Bốn người thấy chàng sắp tung chường vội nhấc mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, hướng vào đỉnh núi chạy như bay.

Cừu Thiên Hiệp mừng thầm hét to:

- Các người chạy đi đâu?

Vừa hét vừa rún mình nhảy vọt theo bóng bốn người thanh niên... chớp mắt đã vượt lên đến đỉnh núi.

Chàng thanh niên tay cầm “Tang môn kiếm” vội hạ người xuống đất, chia mũi quai kiếm về phía trước quắc mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi to:

- Người có lời gì muốn nói?

Cừu Thiên Hiệp hạ ngay xuống một tảng đá đối diện, xốc áo vòng tay hướng vào bốn người thanh niên cao thủ trang trọng nói:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp đã cùng với Khương lão tiên bối có chút duyên hươu hòa, Khương lão tiên bối với Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng lại có món nợ oán cừu, mỗi người đều có chí hướng và lập trường riêng biệt, nên lúc giao tranh trường đoản, ai cũng muốn chiếm phần hơn. Và lại một khi người đã chết không bao giờ sống lại, muôn việc oán ân kể như chấm dứt, hơn thế nữa là Cái thế Ma quân đã đến giờ sắp chết, bốn vị đã chiếm phần hơn... thì cũng nên vì tại hạ dừng tay... và mau rời khỏi nơi đây cho sớm!

Gã thanh niên tay cầm “Ngô câu kiếm” chia vào mặt Cừu Thiên Hiệp phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Hừ! Vậy ra ngươi là kẻ trèo tường tiểu bối, thật là giọng nói nửa cầm nửa thú hết loài dơi...!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua xám mặt, tay chân suýt run bắn lên vì chàng chưa hề bị nhục mạ dù một lần, nhưng cố gượng nhún nạy mỉm cười bảo:

Ngươi dám nặng lời nhục mạ ư! Được lắm hôm nay là lần đầu ta cố nhẫn nại, mà cũng là lần chót đối với ta!

Gã thanh niên cầm “Tang môn kiếm” nhoèn miệng cười trâm giọng:

Này... ngươi liên hệ thế nào với Cái thế Ma quân?

Cừu Thiên Hiệp hơi ngơ ngẩn người, song chàng cố nghiêm sắc mặt đáp:

- Luận về sự liên hệ, thì... ta và Cái thế Ma quân giao du nhau cũng như đối với Khương lão tiên bối chỉ là tình bạn vong niên.

Ngay lúc đó một cơn gió lốc từ dưới triền núi thổi lên, kèm theo tiếng tà áo chạm vào nhau phàn phật.

Cừu Thiên Hiệp biết ngay là Tiết Lệ Hồng, Nhan Như Ngọc và Đằng Hồng Tiêu đuổi theo sắp đến, kế hoạch của chàng bị các cô gái khám phá. Gương mặt vụt sa sầm lại, biến ra vẻ lạnh lùng thâm độc, bằng giọng nói trầm rất to:

- Ta bảo thật các ngươi rõ, theo tài bộ và công lực bốn người, một trong bốn người chúng ta các ngươi cũng không hạ nổi... ta đã nói hết lời, đi hay là đánh tùy ý các ngươi chọn lấy!

Vừa nói dứt chàng cử chưởng nhắm ngay một tảng đá trên ngàn cân, vận mười thần lực đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to lên:

- Mời xem!

Một tiếng nổ vang lên:

- Ầm!

Vang động và rung chuyển khắp núi rừng, phiến đá to biến thành hàng triệu hòn đá vụn như cát, bốc xoáy lên cao hàng mấy trượng, trắng đả như cơn mưa bão tuyết từ trên cao rơi xuống ào ào không dứt. Bốn anh em họ Khương thất kinh, vội đưa cao quải kiếm múa vun vút gạt trận đá vụn rơi xuống đầu, như cơn mưa to gió lớn.

Gã thanh niên cầm “Tang môn kiếm” múa loang loáng hộ thân, đồng thời nghiêng răng quát to như sấm nổ:

- Họ Cừu ngươi quá lợi hại, chúng ta sau này sẽ gặp mặt nhau!

Vừa nói dứt hần quay sang ba chàng thanh niên kia, cao giọng nói:

- Hãy rời khỏi đây mau!

Bốn người đồng ý nhún mình nhảy vọt về phía trước, nháy mắt đã biến mình trong vầng sương lơ mờ bao phủ ngọn đỉnh sơn, Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng từ trên cao hạ nhanh xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nàng cau mày nặng giọng hỏi:

- Ngươi đã nhường lời cho bọn chúng thoát rồi sao?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gạt đầu, nói lầm bầm, oan gia!

Tiết Lệ Hồng cướp lời:

- Oan gia nên mở không nên buộc vậy chăng? Ta nên rõ ngươi hơn ai hết. Theo lời phụ thân ta hằng nói ngươi! Ngươi vì mối thù cha mẹ, tại sao chẳng đi đến tận chân trời góc biển, cố tìm ra kẻ cừu thù để truy tầm thân thế?

Ngươi quá ích kỷ... quá hẹp hòi!

Cừu Thiên Hiệp ngẩn người như kẻ mất hồn, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm đau chua chát, nỗi thống khổ khó giải bày cùng ai!

Một lúc lâu chàng mới ngược mặt lên nhìn Tiết Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Tiết cô nương theo thiện ý của tại hạ, hiện giờ ta nên tìm chỗ để Tiết lão tiên bói nghi ngại và chữa trị vết thương trước! Còn việc đối phó với bọn chúng!... thì sau này làm gì chẳng gặp gỡ nhau, nếu ta còn phiêu bạt giang hồ!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng chỉ mong động thủ nên đưa mắt ngó mong hầu tìm hướng kẻ địch.

Đằng Hồng Tiêu mỉm cười bước đến trước mặt nàng vui vẻ bảo:

- Tiết cô nương bọn chúng đã cao bay xa chạy, cô nương có uất giận, oán trách chỉ thêm vô ích.

Cừ Thiên Hiệp nói đúng đấy, hiện giờ ta nên đưa Tiết lão tiên bối đến chỗ an toàn nghỉ ngơi là hay hơn cả! Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng một bên mỉm cười bí mật chẳng nói vào nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp cố gắng dàn xếp câu chuyện nên dè dặt nói:

- Theo ý ngu của tại hạ, nhân lúc trời chưa sáng nên đưa Tiết lão tiên bối đến Bài Bang an nghỉ mà Đằng lão Bang chủ với Tiết lão tiên bối ắt có tình cố cữu, lại là đồng đạo võ lâm, Tiết cô nương không nên khách sáo.

Đằng Hồng Tiêu lại vui vẻ chen lời:

- Phải đấy! Từ đây đến Thần châu chẳng bao xa, Tiết cô nương nên đưa lệnh tôn đến đấy an nghỉ là hay hơn cả!

Tiết Lệ Hồng trong lúc nhất thời chưa quyết định được điều gì chỉ ôm mặt khóc òa:

- Cừ Thiên Hiệp không rõ vì vô tình hay cố ý mà quay nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương, có thể bảo cùng đi với chúng tôi đến Bài Bang hay chẳng?

Đằng Hồng Tiêu đối với Tiết Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc tuy đồng mạch xanh lại vừa quen biết nên nàng không thể làm ngơ đối với cả hai, bèn nhoèn miệng cười tiếp lời:

- Hay nhất là chúng ta nên đến Thần châu nghỉ ngơi, cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau hơn!

Nhan Như Ngọc và Tiết Lệ Hồng đồng ý đứng lên hai người nói vài lời xã giao với Đằng Hồng Tiêu, sau cùng Nhan Như Ngọc vui vẻ nói to:

- Đến Đằng châu ta có ý từ lâu, hôm nay tiện dịp được vào bái yết Lão bang chủ thật là vạn hạnh... Thôi chúng ta cùng đi!

Vừa nói dứt, nàng buông mình nhảy xuống trước tiên, kế đấy Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng, Đằng Hồng Tiêu nói gót theo sau, cả bốn người quay trở lại Miếu Sơn thần.

Cừ Thiên Hiệp công Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng nhắm hướng Phụng hoàng thành trở thuật khinh công chạy tới như bay biến, ba cô gái đứng đình chạy theo sau.

Ánh thái dương vừa ló dạng, cả năm người đã vào thành Phụng hoàng. Cừ Thiên Hiệp thuê một chiếc xe lừa, đặt Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng vào nằm trong an nghỉ, lại thuê thêm bốn con tuần mã. Đằng Hồng Tiêu, Tiết Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc cười làm chân ủng hộ theo xe.

Qua ngày thứ hai, một cỗ xe lừa và bốn người kỵ mã đã đến địa phận Thần châu.

Bài Bang tổng đàn đã được thủ hạ phi báo, nên Âm dương Ma kiếm Đằng công Nguơn, Trường hồng lão nhân hương dẫn ba tên đường chủ và bang chúng ra nghênh tiếp cả năm vào đại sảnh, cuộc tiếp không kém phần long trọng.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn là bạn cố tri của Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng, nên vừa lo tiếp đón khách vừa cho thủ hạ dọn một gian phòng kang trang cho Tiết Nam Hùng nghỉ ngơi, lại kiếm lương y bốc thuốc điều trị, thật là chu đáo.

Cừu Thiên Hiệp lại nóng lòng về lại vụ Miếu Cương nên nhanh miệng hỏi Trường Hồng lão nhân rằng:

- Kính lão sư! Không rõ bức địa đồ, lão sư đã hoàn tất chưa:

- Trường Hồng lão nhân đưa tay mân mê chòm râu bạc, nhếch môi cười bí mật nói:

- Chẳng giấu chi Thiếu hiệp, bức họa đồ lão đã vẽ xong, nhưng mà chưa tiện giao cho Thiếu hiệp bây giờ được!

Cừu Thiên Hiệp xúc động mạnh vội hỏi ngay:

- Tại sao thế lão sư phụ!

Trường Hồng lão nhân vuốt chòm râu bạc dịu giọng nói:

- Chi vì... còn một câu chuyện đại sự chưa hoàn tất!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại sự! Chẳng hay đại sự là chuyện gì?

Trường Hồng lão nhân trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp còn nhớ bức lụa hồng trong thanh kiếm đeo hay không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua càng thêm bối rối, chẳng biết phải trả lời sao cho ổn, đành giương đôi mắt nhìn Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn... trong nhất thời lú lờ chẳng nói ra lời.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn vuốt râu cười ha hả nói:

- Thiếu hiệp, việc này không phải do lão phu đề ra, mà thực tại do theo tập tục bốn bang và sự tương truyền Thần Châu này, tỷ võ luận hôn cũng do sự xếp đặt an bài của định mệnh... tiểu hài nữ tuy ấu thơ xấu xí, nhưng không đến nỗi cực mệnh...

Đăng Hồng Tiêu nghe đến đây thẹn đỏ mặt, chớp mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp một lần sau cùng nằng nặng tắt tã vào hậu sảnh.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng vì phải lo phụng dưỡng lão già nên đã rời đại sảnh từ lâu.

Nhan Như Ngọc, nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu hiệp tuổi xanh đầy hứa hẹn, danh vang bốn biển, oai trấn giang hồ, thì còn điều gì đáng gọi là chẳng vừa lòng đâu?

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói:

- Hừ! Không ai rõ điều tâm nguyện của ta, chẳng nhẽ Nhan cô nương có tài tiên tri vị bốc hiệu được tâm nguyện của người khác!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn đưa tay chặn lại bảo:

- Thiếu hiệp có gì thắc mắc xin thưa kể lại xem sao?

Cừu Thiên Hiệp bị cưỡng bách đến không còn một lối thoát nên chàng không giấu giếm được nữa đành đáp xuôi:

- Chẳng dám giấu quý vị, nguyên tại hạ có điều tâm nguyện là đến xứ Mèo Miên Cương, tìm một vị lão tiên bồi ân cư, nhờ giảng rõ thân thế mơ hồ của tại hạ!

Trường Hồng lão nhân nghe qua ngược mặt nhìn trời cười lớn, bằng giọng nói uy nghiêm hiền dịu bảo:

- Ha ha! Thật không ngoài sự suy tính của lão. Lão đoán Thiếu hiệp muốn đến Miên Cương tìm ai... nữa kia!

Vào xứ Miên Cương... lão tiên đoán Thiếu hiệp ra đi với mục đích là tìm hiểu qua thân thế mơ hồ, do đó Lão mới nhờ Đàng lão Bang chủ mời Thiếu hiệp đến Thần châu hầu giảng rõ cho Thiếu hiệp nghe...!

Lão đã rõ mọi việc, nguyên lúc bình sanh lão đã tứ cố vô thân không anh em bầu bạn chỉ vì cha mẹ ta là bà con nhà hàng giả nông gia xuất thân, quê cha ở Tiết Tây, lúc còn thơ ấu Lão là đứa trẻ bệnh hoạn yếu đuối, may mắn gặp được dị nhân truyền cho hai chiêu kiếm chưa luyện thành hình vì thế phải cô thân đơn độc, không môn không phái đến nay!

Nói đến đây, lão chợt thấy lời nói đã xa đề, bèn đổi giọng nói tiếp:

- Chẳng qua là lão phu có duyên gặp được một người bạn duy nhất, cùng một họ Cừu!

Cừu Thiên Hiệp lặn lội khắp giang hồ, chưa hề nghe ai đề cập đến người họ Cừu hôm nay được nghe đề cập đến chàng há bỏ qua hay sao? Do đó chàng dịu giọng hỏi nhanh:

- Có phải lão sư muốn ám chỉ “Thần châu nhất kiếm” Cừu vô Kỵ hay chăng?

Trường Hồng lão nhân gật gù tiếp lời:

- Phải đấy Thiếu hiệp ạ! Theo sự hiểu biết của lão phu, thì Thần châu nhất kiếm Cừu đại hiệp sau khi kết hôn có hạ sanh được một trai một gái, mười năm về trước cả nhà họ Cừu bị giết hại, nên không rõ câu chuyện sau này ra thế nào!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh dị vội hỏi:

- Lão đại hiệp ấy có sanh một gái nữa ư? Lão sư phụ có biết tin tức gì không?

Trường Hồng lão nhân thở dài áo não nói:

- Trên chốn giang hồ hiểm ác, trên đường đi đầy dẫy hồ lang, Cừu vô Kỵ có nói với ta lúc vào Tây Bắc, vợ con hắn bị bức hại phải tuần tiết thậm chí đến con gái của hắn cũng không rõ hạ lạc nơi nào... chưa dò ra được tin tức!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như trái qua cơn ác mộng, chàng buột miệng lẩm bẩm:

- A! Câu chuyện lại hóa ra như thế ư?

Trường Hồng lão nhân thở dài nói:

- Vì thế lão phu mới đoán biết tâm sự của Thiếu hiệp, nên suốt mười ngày nay lão chưa kịp hạ

bút vẽ một nét Họa đồ hình thể xứ Miêu Cương mà trái lại... lão phu đã vì Thiếu hiệp làm hai việc
đại sự!

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

Gặp lại kỳ khát cái

xứ Giang Nam

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy câu chuyện này đối với việc đến xứ Miêu Cương của mình ắt có liên hệ liền hỏi nhanh:

- Hai câu chuyện đại sự thế nào?

Trường Hồng lão nhân mỉm cười nói:

Chuyện thứ nhất là câu chuyện hỷ sự của người với Hồng Tiêu, chuyện thứ hai là chuyện ta hứa với người mười ngày về địa đồ xứ Miêu Cương, ta đã dùng thời gian đó đi gần hết xứ Giang Nam để mời đến đây một vị lão nhân... vị này đối với người rất chí thiết uyên nguyên... lão tiền bối của Thiếu hiệp đấy!

Cừu Thiên Hiệp buột miệng kêu to:

- Ai?

Trường Hồng lão nhân không đáp vội đưa tay chỉ vào ba gian thư phòng, cạnh đại sảnh phòng hoa chúc và vui vẻ nói:

- Thiếu hiệp hãy trông kìa:

Cừu Thiên Hiệp thuận mắt nhìn theo ngón tay của lão nhân, chợt thấy một người cá kinh lẫn mừng vội bước nhanh về hướng người lạ, cất tiếng kêu lên như điên:

- Quế sư thúc! Quế sư thúc, sư thúc lại đây từ bao giờ?

Giữa gian thơ phòng, một vị lão nhân ngồi chễm chệ trên chiếc ghế cao, đây là một nhân vật kiệt liệt giang hồ trong nhóm nhât tăng nhĩ khát cái tam Kiếm Khách, Giang Nam khát cái “Kim Bảng trúc trượng Quế cung Thiềm”.

Cừu Thiên Hiệp vì câu chuyện “Tuyệt tình Kiếm” Thiết thương Hận và Thần ý Hoa tử Phong, bị hai vị khát cái hiểu lầm rồi chia ly rất lâu, không ngờ duyên trời dun rủi còn gặp mặt, khiến chàng mừng rỡ như nắng hạn gặp mưa rào.

Không ngờ Kim bảng trúc phượng Quế cung Thiềm lạnh lùng nói:

- Ngươi còn nhận ra vị sư thúc và áo túi com này làm gì?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng vội phân bua:

- Sư thúc! Thiên Hiệp này dù có gan mật lớn thế nào cũng không dám quên ân đức cũ, câu chuyện Thiết sư thúc vô Thần ý Hoa lão tiền bối...

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm khoát tay ngăn lại nói:

- Đừng đề cập nữa, chuyện qua rồi đã hết, cầu qua cầu lộ qua lộ đường ai nấy đi. Còn sự có mặt hôm nay là ta bị Trường Hồng lão nhân mời đến chủ trương hôn lễ cho người, và lại câu chuyện của

người gây ra chưa được phân minh, thì người nên kết hôn cho sớm, nếu câu chuyện gây ra là sự thật, đến lúc đó ta sẽ lấy theo gia pháp mà trừng phạt người thì người cũng giữ được một vài mụn con nối dòng, không đến nỗi phải tuyệt tự.

Lời nói của lão rất rõ rệt, song chẳng kém phần đanh thép.

Cừ Thiên Hiệp tuy là kẻ kiêu ngạo tốt đời nhưng đối với tôn ty trường thượng chàng phải cúi đầu nhận lời chỉ dạy, bởi đây là quy luật của võ lâm.

Ngay lúc đó, Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, Trường Hồng lão nhân Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc luôn cả ba tên đại đường chủ, bốn lộ tổng quản đều tề tựu đến trước cửa thư phòng:

- Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm đưa đôi mắt trang nghiêm rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp! Ta không muốn người giữ lễ mà ta muốn người lấy sự thật trả lời ta... vậy ta hỏi người, người có liên hệ gì với Huyết Quang Giáo không? Và tình cảm của người đối với Phó giáo chủ Nhan Như Ngọc trên phương diện và địa hại nào?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như đất bằng nổi sấm, chót núi dẫy ba đào, bằng giọng nói sợ hãi, chàng kêu lên:

- Xin sư thúc xét lại, Hiệp nhi đối với Huyết Quang Giáo không có liên quan mây may nào!

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm nhếch môi cười nhạt nói:

- Không liên quan mây may nào ư? Ta e rằng không đúng sự thật chăng?

Cừ Thiên Hiệp cố chống chế:

- Thật thế sư thúc ạ! Hiệp nhi đâu dám nói dối với sư thúc!

Quế cung Thiềm nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Thiên Hiệp hãy lắng tai nghe ta hỏi đây, theo sự dò xét của ta thì trong những ngày gần đây “Huyết Quang Giáo” phải vô số cao thủ, theo báo hộ người thậm chí bọn chúng còn thay thế người tổ chức phục kích tại Lãnh Nguyệt Đình gây sự oán cừu với Cừ đại môn phái, nếu người bảo không mây may liên hệ, tại sao chúng lại đại đột hành động như thế?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như lọt vào một hố sâu tối như mực, không hay biết gì cả, do đó chàng trầm giọng cãi lại:

- Sư thúc! Không bao giờ có như thế đâu, diệt nhi không hay biết gì cả!

Quế cung Thiềm cười nhạt, bằng giọng nói gay gắt bảo:

- Cuộc ước hội tại Hương Lô phong Cáo sơn với Cừ đại môn phái cũng vì Huyết Quang Giáo bày trò ngoạn lý mà tan rã buổi hội. Bọn chúng nó dám giả tạo ra phạt lệnh của Thiếu lâm tự đón đường xua Cừ đại môn phái trở về... chuyện cũ còn sờ sờ thế... người suy nghĩ sao...?

Cừ Thiên Hiệp khí uất đầy bụng, bèn lạnh lùng đáp ngay:

- Theo thiên kiến của diệt nhi thì Cừ đại môn phái đoạn tín bội ước rồi tạo điều vu khoát và đổ tội cho Huyết Quang Giáo chủ đây chứ.

Quế cung Thiềm cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chua chát bảo:

- Hay chỉ! Người lại biện hộ cho bọn chúng nữa ư?

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào nín lặng.

Quế cung Thiềm đổi giọng gay gắt hỏi:

- Người và con bé họ Nhan như bóng với hình, vậy nguyên cớ ra sao người nói cho ta nghe?

Cừ Thiên Hiệp đáp xuôi không nghĩ ngợi:

Đó chỉ là việc xảo hợp mà thôi!

Quế cung Thiềm cau mày trợn mắt gằn giọng:

- Xảo hợp ư? Chiếc “Cửu long huyết cầu” là vật chí bửu môn trấn, một môn trong Cửu đại môn phái lọt vào tay của người cũng là “xảo hợp” ư? Luôn cả chiếc “Đỉnh vàng” của Vân Vụ Bang, có người trông thấy trưng bày tại Tổng đàn Huyết Quang Giáo cũng là “Xảo hợp” phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào, đối với câu chuyện đại sự quá hãi hùng, trong nhất thời chẳng biết nói sao cho ổn.

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói chân thành bảo:

- Người là nhân vật thế nào... mà Huyết Quang Giáo chủ Dị Đại Cương có lòng hảo tâm và tử tế như thế chứ! Vậy từ nay người khá cẩn thận đề phòng chó nên giao du nữa nhé!

Cừ Thiên Hiệp cảm động nói:

- Diệt nhi xin tuân mệnh!

Quế cung Thiềm lại nói:

- Còn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tuy không độc hại mưu cơ nhưng người chó nên thân cận nhiều!

Cừ Thiên Hiệp trân trọng đáp:

- Diệt nhi hiểu rõ!

Quế cung Thiềm thở dài tỏ vẻ khoan khoái tiếp lời:

- Nếu được như lời người nói, người khá kết thân làm con rể nhà họ Đằng, để xóa đi sự yêu đương của Nhan Như Ngọc ... cô gái họ Nhan vì thế mà bỏ rơi người!

Cừ Thiên Hiệp hơi do dự nói:

- Việc... này... diệt nhi còn cha...

Quế cung Thiềm khoát tay chặn lời diêm đạm bảo:

- Bất hiếu là tội thứ ba, không con nói dòng là đại sự, người cũng nên tìm kẻ nói dối tông đường nhà họ Cừ, để tròn chữ hiếu còn việc truy tầm tung tích phụ thân người không phải một sớm một chiều mà được, sau khi thành hôn, người vẫn hành được điều tâm nguyện của người kia

mà!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, nín lặng chẳng nói ra lời.

Bỗng nhiên, Quế cung Thiềm đứng phất dậy hét to:

- Ai đó?

Ồi! Thính giác của lão quá tinh vi, tiếng hét vừa dứt đã có bóng người thoáng qua cửa sổ, đồng thời một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên:

- Chẳng nên hồi hộp!

... Tiếng nói vừa dứt, một người đã chạy ngả cửa sổ vào trong phòng.

Quế cung Thiềm reo lên:

- Kìa, Lão tam!

Cừ Thiên Hiệp trông thấy người này, vội đứng dậy vòng tay nói:

- Diệt nhi xin ra mắt Thượng quan Tam sư thúc!

Nguyên người vừa đến không ai xa lạ, mà chính là Thước y du Long Thượng quan Kiệt:

- Thước y du Long Thượng quan Kiệt sắc mặt lạnh lùng như tiền, trầm giọng nói:

- Hãy khoan dùng lời thân thiện đã, ta sẽ có một lời muốn hỏi ngươi!

Cừ Thiên Hiệp sượng sờ mặt vòng tay nói:

- Có gì xin Tam sư thúc chỉ giáo!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt thần sắc tỏ ra căng thẳng đến cùng tột, lão không lưu ý đến Cừ Thiên Hiệp mà quay nhìn “Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm” trầm giọng nói:

- Thiếu lâm chân kinh, Võ đương kiếm phổ, lão nhị ngươi có biết lai lịch nó không?

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm chưa kịp lên tiếng trả lời.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động vội lên tiếng chen lời:

- A! vậy Tam sư thúc biết cả hai món thất lạc nơi đâu rồi chứ?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt bĩu môi cười nhạt bảo:

- Ngươi đã biết rõ còn giả bộ hỏi để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tam sư thúc!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt không để chàng nói dứt, nặng giọng quát to:

- Người đừng vờ vĩnh nữa! Chính người trộm quyền chân kinh Thiếu lân và Kiếm phổ của Võ Dương đem hiến dâng cho Huyết Quang Giáo mà còn dùng lời ngụy trá, tại sao người khinh lão hoa tử này lắm vậy?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nóng lòng như đốt, đau dạ tựa kim châm, chỉ vì trước mặt hai vị sư thúc, chàng cố gượng nuốt hận dần lòng, khiến cho gương mặt trắng phau, tím bầm màu huyết động, sau cùng chàng nghẹn ngào nói:

- Tam sư thúc... việc này... vô cùng quan trọng! Diệt nhi...

Thước y du Long Thượng quan Kiệt rút nhanh hai miếng thẻ “Hồ lô phiêu” đánh nhịp “lách cách”, bằng giọng nói chua cay gắt to:

- Phải đấy Thiên Hiệp ạ! cũng vì câu chuyện quan trọng to tát, người mới gây nên sự rúng động khắp giới võ lâm để xứng danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm” mới được chứ! ta không thể ngờ ngày nay người đứng ra thay “Kim tỷ đầu đà Trại linh Quan xuất đầu lộ diện!

Giọng nói của Thượng quan Kiệt trầm trầm ai oán tỏ vẻ bức tức.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đau xót vô cùng, một niềm chua chát mặn nồng trào dâng lên tận cổ, chàng có miệng mà nói chẳng ra lời.

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm nghe qua rít lên căm hờn:

- Thật là nghiệt chương!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt lại nói:

- Theo sự hiểu biết của ta, thì Dị Đại Cương đã công khai ra mặt chống đối Cừ đại môn phái, xét lại thì trận khiếp sợ sắp xảy ra vô cùng khốc liệt không thể nào miễn được. Vì thế Ngộ Phi đại sư đã nhóm hội Cừ đại môn phái, cùng với giới hào kiệt võ lâm hầu bàn một kế sách đối phó với chúng!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến đây lấy làm mát dạ bèn cao giọng nói:

- Tam sư thúc, được như thế càng hay. Diệt nhi nhất định đứng về ban Cừ đại môn phái cùng với Dị Đại Cương “Thôi mệnh diêm la” tranh một trường đoản, hầu làm sáng tỏ mọi vấn đề!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt cười lạnh lạnh:

- Còn Nhan Như Ngọc thì sao? Người đâu có thể đoạn tuyệt được mối tình nồng hậu một cách dễ dàng như thế được!

Cừ Thiên Hiệp uất muốn bẻ ngực toan cất tiếng trả lời.

Ngay lúc đó Túc địa Thái tuế Liễu như Phong đột nhiên xuất hiện từ ngoài bước nhanh vào thư phòng, vừa trông thấy Thượng quan Kiệt hấn vội vòng tay thi lễ, bằng giọng nói cung kính thưa:

- Tam hiệp lão gia! Ngài vừa đến đây ư?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt phá lên cười ha hả nói:

Thế nào? Người có sợ ta dùng hết rượu thịt của Bài Bang thiết đãi không?

Liễu như Phong cúi gập mình trang trọng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nghĩ thế! Tiệc rượu đã sẵn sàng. Tiểu nhân vâng mạng Bang chủ mời nhị vị đến dự!

Thượng quan Kiệt đứng phắt dậy cổ tay reo to:

- Hay lắm, hay lắm! Chúng lão hủ sẽ uống chực Bài Bang vài ly rượu cho vui... nào chúng ta đi chứ!

Vừa nói, lão vừa đưa tay kéo Quế cung Thiềm cả hai bước ra khỏi thơ phòng, Cừ Thiên Hiệp đi sau hai vị kỳ nhân khát cái, bước ra ngoài, hướng vào tòa khách sảnh đi lần tới.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, ánh sáng mặt trời dường như đã tắt hẳn, về hướng Đông viện, bóng người qua lại chập như nêm, vô số Bài Bang thụ hạ chuyện trò vui vẻ, hỷ khí muôn trùng. Xung quanh đại sảnh, đèn hoa kết tuôi gồm đủ màu sắc xinh tươi, trông thật huy hoàng tráng lệ.

Trường Hồng lão nhân vừa thấy cả ba vội bước xuống bậc thềm nghênh tiếp nói:

- Nhị vị kỳ nhon giá lâm, thật là vinh dự cho lão hủ muôn ngàn! Thước y du Long Thượng quan Kiệt vòng tay đáp lễ vừa phá lên cười hề hếch nói:

Cừ lão đại! Ngươi đã truyền gán khắp xứ Giang nam mời ta, lão hoa tử này chẳng nhẽ làm ngơ không đến! Và lại ta cần phải đến để tạ lễ vị mai dong chứ!

Vừa nói dứt, Thương quan Kiệt bước lần vào trong đại sảnh chợt lão trông thấy Nhan Như Ngọc, bèn lấy làm lạ nheo mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ không hài lòng, lại bước đến trước mặt Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ! Huyết Quang Giáo đối với các võ lâm Trung Nguyên kỵ nhau như nước lửa, không ngờ Phó giáo chủ lại hợp ý với Cừ Thiên Hiệp bốn môn, thật là kỳ lạ, khó nghĩ đấy!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lúc bấy giờ như đứng vào lò lửa, vạc dầu sôi, tâm hồn tái tê tan nát.

Thiết nghĩ: Một cô gái si tình yêu tha thiết một chàng trai tuấn tú khôi ngô, đột nhiên người tình của mình lại đi cưới cô gái khác thì bảo sao cõi lòng chẳng tan nát thất vọng...?

Và cũng khó mà dẫn lòng được trước câu hỏi trào phúng cay độc của Thước y du Long Thượng quan Kiệt...

Thời gian nếu kéo dài, thì nhất định nàng sẽ phát "Hồng hoa lệnh" triệu tập toàn thể thủ hạ Huyết Quang Giáo đến quét sạch Bài Bang không chừa một con đỏ!

Nhưng đêm đến nơi, lễ tơ hồng và bái tổ tiên cũng gần kề... không rõ nàng có diệu kế gì không...?

Do đó, nàng vừa nghe những câu trào phúng của Thước y du Long Thượng quan Kiệt như lửa chế dầu thêm, sự uất ức xông lên tới mặt, nàng cau có đôi mày liễu, quắc mắt hạnh đào nhìn Thượng quan Kiệt lạnh lùng nói:

- Lão hoa tử! Nơi đây đâu phải nơi chỗ ngươi buôn điên bán dại... tại sao ngươi nói những lời ngây ngô như thế?

Thước y du long là một danh nhon kiệt kiệt, lại ở trong nhóm võ lâm là nhất tăng, nhị khát

cái, tam kiếm khách, tánh khí vô cùng cổ quái, danh dự thơm nức chốn giang hồ, chỉ vì lúc bình thời ông hay phũ phàng kẻ cô thế, đã phá mọi sự bất bình, cứu kẻ khốn khó, giúp kẻ nguy nàn, cho nên người người đều tôn kính nể mặt, không bao giờ bị chỉ trích tận mặt, và nếu có thì sẽ xảy ra trận ẩu đả kinh hồn! Nhưng.

Thước y du Long Thượng quan Kiệt vừa nghe qua câu nhục mạ của Nhan Như Ngọc... gương mặt hồng hào bỗng biến ra xanh ngắt lão không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ ngược mắt nhìn trời cười như điên như dại, sau cùng lão trầm giọng bảo:

- Này Phó giáo chủ, người chớ nên cao ngạo, Lão hoa tử đã hiểu rõ tâm tư biến chuyển của người nên tạm nhường cho người vài ba phần hãnh diện!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười nhạt, gất lên the thé:

- Ai cầu người nhường nhịn!

Vừa nói dứt gương mặt nàng đỏ au lên, đôi mắt long lanh nhìn Thượng quan Kiệt hàm hàm.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn thấy tình cảnh qua gay go, vội bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc điềm điềm nói:

- Nhan cô nương, Thượng qua huynh nói đùa cho vui mà cô nương tưởng thật hay sao!

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm tuy quá bất mãn Nhan Như Ngọc, nhưng vì đêm tân hôn hoa chúc, không muốn gây sự phiền hà cho Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn nên cố dằn sự tức giận, lại đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:

- Nhan phó giáo chủ! Ta vì Bài Bang nên nhường bộ cho người đấy, rồi đây người sẽ xem hai bộ xương cùng khổ này đối phó với người cách nào!

Nhan Như Ngọc liếc thấy Cừu Thiên Hiệp đứng trên trời như tượng gỗ, còn nàng lại bị hàng trăm con mắt nhìn vào, nên chỉ gật đầu nhẹ giọng đáp:

- Hay lắm đấy! Bỏn phó giáo chủ chờ đợi xem sao...?

Nói xong nàng hướng vào Đăng công Nguơn cao giọng nói:

- Xin cáo từ... Lão Bang chủ!

Trường Hồng lão nhân tỏ ý cảm khách dịu giọng hỏi:

- Nhan cô nương hiện giờ muốn đi đâu?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mày liễu, sát khí bốc lên đầy mặt, nàng gượng mím cười đáp:

- Tôi đến gian tịnh thất trò chuyện với Tiết Lệ Hồng cô nương!

Lúc bấy giờ, giữa gian đại sảnh bàn tiệc đầy dẫy thức ăn bốc khói, hương vị ngọt nồng, ai ai cũng muốn chén tạc chén thù, nên Nhan Như Ngọc vừa nói mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, vài người buột miệng nói to:

- Hay lắm đấy! Xin Phó giáo chủ cứ tự tiện!

Riêng về Cừu Thiên Hiệp lại có ý nghĩ khác hơn mọi người.

Chàng suy luận:

- Nhan Như Ngọc đối với Tiết Lệ Hồng như nước với lửa, gườm nhau như chuột với mèo... Nay nàng đến bầu bạn với Tiết Lệ Hồng ắt nàng có lý do quan trọng rồi!

Tuy nghi ngờ như thế song đôi môi mấp máy nói chẳng ra lời, chỉ vì chàng không dám ra mặt càm Nhan Như Ngọc ở lại nên đành lấy mắt nhìn theo lưng nàng bước lẩn ra đại sảnh.

Nhan Như Ngọc đi rồi, gian đại sảnh bắt đầu vui nhộn hẳn lên.

Hai vị Khất cái vời Trường Hồng lão nhân và Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn đều là bạn cũ, cách biệt đã lâu hôm nay được đoàn tụ, nên cả bốn người trò chuyện rất tương đắc, hàn huyên vui vẻ, không khí thực là náo nhiệt tung bừng.

Cừ Thiên Hiệp tuy không vui vẻ tí nào, nhưng gượng cười đùa không để vẻ buồn thoáng hiện ra ngoài mặt.

Sau những câu chuyện “nội cổ thiên đàng, giang hồ bông đảo” thì bữa cơm đã tàn, mọi người càn chén liên hoan.

Trường Hồng lão nhân quay sang Cừ Thiên Hiệp tỏ ra triu mến bảo:

Giờ huỳnh đạo đứng giữa canh năm, sau khi hợp cần giao bôi và làm lễ tông đường thì bắt đầu rạng sáng, thì giờ hãy còn, vậy Cừ Thiên Hiệp nên vào thư phòng nghỉ ngơi phút chốc để làm lễ!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm cũng vui vẻ tiếp lời:

- Phải đấy! Ngươi nên đi ngủ là hơn, để bọn gia bát tử này nâng ly đàm đạo đến sáng cho phi chí!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt đã có hơi men phá lên cười hăng hắc tiếp lời:

- Phải lắm đấy! Ngươi hãy đi nghỉ ngơi, chuẩn bị trời sáng thành một tân lang! Còn lão... bang chủ cũng chuẩn bị tinh thần, sáng nay... nghĩa tử sẽ bãi phòng nhạc gia đấy! Ha ha.

Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu Cừ Thiên Hiệp lui, lại đưa mắt nhìn Đằng công Ngươn tỏ vẻ hân hoan sung sướng.

Cừ Thiên Hiệp muốn rời nơi đây lúc nào đỡ lúc ấy, nghe những lời hai vị sư thúc nói như thuận nước thả thuyền bèn vòng tay thi lễ:

- Nếu nhị vị sư thúc dạy thế, tiểu đệ xin cáo lui!

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ khắp mọi người và hấp tấp trở về thư phòng an nghỉ.

Ngồi giữa thư phòng cạnh ngọn đèn leo loét cháy, bao nhiêu ý tưởng dồn dập khiến Cừ Thiên Hiệp không tài nào an tâm.

Chàng muốn bỏ cuộc hôn nhân này, trốn quách là xong chuyện, nhưng ngày sau gặp lại hai vị sư thúc thì biết ăn nói sao đây? Vô hình trung càng đào sâu cái hố chia rẽ và hiểu lầm!

Chàng càng nghĩ càng muốn chết quách cho xong việc, nhưng còn nghĩa vụ người trai, thân thế mơ hồ lại thêm gây cho cha con Đằng Hồng Tiêu một hậu quả không mấy tốt!

Và có thể nguy hại là khác!

Chàng suy cùng nghĩ cạn, rốt cuộc chẳng tìm ra lối thoát khả dĩ nào!

Sau cùng chàng chợt nghĩ:

- “Hay là ta tìm gặp Nhan Như Ngọc và Tiết Lệ Hồng thương lượng với bọn chúng dùng kế “kim hoàn thoát xác... hầu trốn khỏi nơi đây!”

Chàng lại chép miệng bảo thầm:

- “Không ổn! Không được đâu! Ta làm sao đem câu chuyện này ra thảo luận với hai cô nàng cùng một lúc, chỉ vì cả hai đối với ta...”

Cừ Thiên Hiệp bực mình đứng dậy bước ra sân.

Lúc bảy giờ đã quá nửa đêm, thủ hạ của Bài Bang đều im lặng. Xung quanh tĩnh mịch không có một tiếng động nhẹ nào.

Cừ Thiên Hiệp đang thả hồn tận đâu đâu... bỗng nhiên nhiều tiếng người la ó vang dậy, chợt thấy sau ngôi nhà hướng Đông, lửa cháy rần rần và nhiều ánh đuốc giờ lên cao, kèm theo tiếng chân người chạy rầm rộ.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên, sảng tỉnh háo kỳ nên không dè dặt chàng nhín mình nhảy vọt lên cao, phi thân chạy về hướng lửa dậy đồ rục trời.

Bỗng một tiếng “véo” nổi lên trước mặt. Cừ Thiên Hiệp thất kinh giương đôi mắt thật to quan sát về hướng tiếng động.

Chỉ thấy một bóng người thon nhỏ, dùng thuật khinh công chạy như tên bắn, dưới ánh trăng mờ nên không nhận được là ai, chỉ thấy người lạ khoác y phục xanh, dường như khuôn mặt được bịt kín bằng vuông lụa màu Bích lục, và người này hạ xuống hướng Tây viện.

Cừ Thiên Hiệp lại đoán người này là cao thủ của Bài Bang, nên không đuổi theo mà phi thân chạy về hướng lửa dậy lo cứu chữa. Không ngờ chàng vừa hạ xuống đất, trên mười mấy tên thủ hạ Bài Bang chạy đôi diện đến bọn chúng kêu lên to:

- Bắt gian tể! Có gian tể đột nhập... Tổng đàn! Bắt gian tể!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp lên tiếng hỏi, chợt nghe thấy tiếng gió nổi, nhiều tà áo chạm nhau kêu phàn phật vang lên phía sau lưng, chàng ngó ngoái lại thấy Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn đi đầu, kế là Trường Hồng lão nhân, Thước y du long, Kim băng trúc trượng cùng ba tên đại đường chủ, bốn lộ Đô tổng quản nhanh như chớp đã tiến đến bên chàng.

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn vẫy tay gọi bọn thủ hạ Bài Bang ra lệnh:

- Tam đại đường chủ mau tỏa ra tuần sát ngoài tổng đàn, tứ lộ Đô tổng quản phân nhau bảo thủ tổng đàn, Đô bảo đầu xuất lãnh chúng nhơn đi cứu hỏa, chẳng để tên nào ra khỏi tổng đàn Bài Bang cả!

Bài Bang chúng nhơn cất tiếng “vâng dạ” vang rân, mỗi người chia nhau phận sự đi tứ tán.

Thước y du Long Thượng quan Kiệt nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

Người chưa ngủ được ư?

Cừ Thiên Hiệp vội đáp:

- Diệt nhi vừa hợp mắt, chợt nghe có tiếng náo loạn nên chạy đến đây!

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có hai tên tỳ nữ đầu bù, tóc rối vè mặt thất thần vừa chạy tới vừa khóc nghêu ngao, cả hai tên tỳ nữ thoạt trông thấy Âm dương Ma kiếm vội quỳ phục xuống đất tức tưởi nói:

- Bẩm.. Bang chủ... Bang chủ... khổ đến nơi... Tiểu thơ... Tiểu thơ... đã...

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn linh tính nghĩ có việc không hay xảy ra, bèn hốt hoảng hỏi:

- Tiểu thơ thế nào? Nói mau! Tiểu thơ ra sao?

Máu đổ ướt phòng hoa

Hai tên tì nữ mặt mày tái xám, líu lưỡi... nói lắp cập:

- Tiểu... thơ... tiểu thơ... đã bị... người... giết... thác... bị giết... thác...!

- Ôi trời!

Âm dương Ma kiếm Đăng Công Nguơn rú lên một tiếng kinh hoàng, đôi mắt xạ ra tia nhìn nảy lửa, một tay nắm chặt tên tì nữ, chạy về hướng phòng hoa chúc, vừa liến miệng hỏi:

- Có thật vậy ư? Trời! Đâu có lẽ xảy ra việc to tát thế này!

Mọi người nghe qua xám mặt kinh hoàng, chẳng ai bảo ai, người người đều chạy theo sau lưng Đăng công Nguơn về hướng phòng hoa chúc.

Vượt qua vùng hỏa loạn chẳng mấy bước, kế đây là khu vườn toàn là Mai, đủ các loại Mai: Bạch, hoàng, thanh và tứ quý Mai. Giữa lúc Mai hoa nở nhụy đơm bông, bị luồng khói hỏa hoạn đẩy tới, một mùi thơm u nhã, gắt nồng xông lên tận óc mọi người qua khỏi rừng mai, tỏa đại sảnh hiện lên trước mặt.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn kệp nách hai tên tì nữ chạy như trượt bảo, hướng vào phòng hoa chúc chạy nhanh vào.

Tất cả mọi người đi đến cửa phòng đều đứng khựng lại, chỉ vì họ không biết Đăng Hồng Tiêu chết bằng cách nào, sợ đi vào bất tiện, nên đứng cửa song chờ nghe tin tức.

Chỉ nghe Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn kêu khóc rất thảm thiết:

- Tiêu nhi!... ôi Tiêu nhi... là tiêu nhi

Bỗng nhiên:

- Aàm!

Một tiếng động vang trời, cánh cửa kết tuội tượng hình “Long hí phượng” bị văng ra xa, đèn hồng giấy hoa bị rách nát biến, bốc bay lên là tả.

Âm dương Ma kiếm Đăng công Nguơn sau khi tổng hai cánh cửa sổ văng ra xa, lão thò đầu ra ngoài song kêu lên đau đớn:

- Lão sư phụ... lão sư phụ! Ai giết con tôi một cách thảm thiết thế này! Ai giết con tôi... Hồng Tiêu... con!

Trường Hồng lão nhân sa sầm nét mặt, vẻ sầu bị nhuộm tối cả vàng trán nhăn nheo, lão không đi vào cửa chính mà nhắc mình nhảy vọt cửa song vào phòng lão lại thò đầu ra vẩy tay gọi:

Mời ba vị cứ vào xem... không có chi phòng ngại!

Thước y du long, Kim băng trúc trượng và Cừu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt xuyên lỗ cửa song vào trong. Cả ba nhìn thấy gian phòng trần thiết rất nguy nga, nào kết tụi treo bông, gương

vàng vách quế mùi hương sức nức, thật là một căn phòng hoa chúc lộng lẫy nhất đời.

Đằng Hồng Tiêu nằm vắt trên trường kỷ, thân mình nàng nhuộm đỏ máu tươi, trước bụng bị ngọn dao đâm lút cán suốt đến lưng còn để lại vết thương sâu hoắm như hang cua, thân mình hoàng nga thực nữ chết một cách thê thảm kinh hồn.

Âm dương Ma kiểm Đằng công Ngươn nhìn thi thể Đằng Hồng Tiêu gần rách khốe, lão buột miệng nói to:

- Các vị hãy quan sát và suy luận thử xem ai là thủ phạm! Lão hủ nguyện đem hết sự nghiệp của tên Bang chủ Bài Bang này để rửa hận cho con! Thế không đội trời chung với tên thủ phạm!

Trường Hồng lão nhân thở dài buồn bã nói!

Cũng bởi Hồng Tiêu chưa xuất đạo giang hồ nên nó không hiểu nổi hai chữ oán ân!

Đằng công Ngươn kêu lên thống khổ:

- Từ ngày thành lập Bài Bang đến nay Đằng mỗ chưa hề gieo cừu chát hận với một môn, một người nào cả? Ai nhẫn tâm hạ độc như thế kia!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt đưa mắt quan sát khắp gian phòng, sau cùng nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp như soi mói.

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm cau đôi mày rậm nhìn Đằng công Ngươn hỏi:

- Tại sao chẳng hỏi những tên tì nữ hầu cận tiểu thơ xem sao?

Âm dương Ma kiểm Đằng công Ngươn gật đầu khen phải, lão giương đôi mắt biếc nhìn hai tên tỳ nữ đang đứng tựa cửa phòng run lấy bầy, quát hỏi:

- Thu cúc! Đông mai! Các ngươi đã trông thấy những gì xảy ra?

Một tên có vẻ gan dạ hơn, ả mím chặt vành môi cho bớt run, vừa lập cập đáp:

- Bẩm Bang chủ... lúc tiếng trống đầu canh ba... bắt đầu... điểm thì tiểu thơ... đột lư trầm, tiện nữ bị... Đông mai... kéo... áo... rời khỏi phòng... vì sợ.. làm phiền... tiểu thơ...

Đằng công Ngươn nghe qua khó chịu, lão gầm to như sấm nổ:

- Ai hỏi ngươi việc đó!

Thu cúc run bần bật, vừa gượng gạo nói tiếp:

- Tiện nữ chưa rời khỏi phòng... đột nhiên... bức màn... cửa song... chao động... lóe ra một... tia sáng... lạnh lùng... lúc ấy... tiểu thơ kêu lên “ôi trời”!

Trường Hồng lão nhân thấy Đằng công Ngươn uất hận như điên, liền đến bên Thu cúc dùng lời lẽ hiền lành bảo:

- Thu cúc, việc này không liên can đến ngươi đâu... ngươi nên tỉnh trí mà kể lại đầu đuôi ta nghe... đừng nên sợ hãi giấu giếm điều gì... mọi việc có ta bảo đảm cho ngươi...

Thu cúc bấy giờ mới hoàn hồn, bằng giọng nói điềm đạm kể tiếp:

- Thích khách... phá cửa song vào phòng... hấn che mặt bằng bức lụa màu bích lục...!

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ chiếc bóng xanh xuất hiện lúc đầu nên buột miệng kêu lên:

- Ôi chao!

Mọi người có mặt tại phòng, nghe chàng kêu lên đều quay mặt nhìn vào chàng sững sờ tỏ vẻ ngờ vực bối rối.

Trường Hồng lão nhân cau mày nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Thiếu hiệp bảo gì thế, có lẽ nào Thiếu hiệp cũng trông thấy nữa ư?

Cừ Thiên Hiệp vốn người chất phác ngay thẳng, bèn đem câu chuyện mình rời khỏi thư phòng và trông thấy chiếc bóng xanh ra sao kể rõ đầu đuôi cho mọi người nghe.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn không đợi chàng kể hết vội đứng thẳng người lên nói to:

- Nếu sự việc xảy ra như thế, hấn khó thoát khỏi nơi đây!

Nói xong thân mình lão uốn cong như vành cung bật ngược ra ngoài cửa song, thân mình lão lơ lửng giữa không trung, lão hú lên một tiếng ngân dài, tiếng hú có âm điệu cao trầm, vang động đến chín tầng, tỏa ra xa hàng dặm!

Tiếng hú chưa dứt, từ bốn phương tám hướng bóng người chớp động, từ bên ngoài bay nhanh vào sảnh, dẫn đầu là ba tên đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, bọn chúng hạ ngay trước mặt Đẳng công Nguơn ứng tiếng thưa:

- Bôn Bang chủ chúng tôi xin chờ lệnh!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn cao giọng nói:

- Tiểu nữ bị giết thể xác còn nằm giữa phòng hoa, thích khách là một kẻ vận y phục màu xanh, tay cầm kiếm thép, che mặt bằng vuông lụa màu bích lục, các ngươi hãy lãnh lệnh truyền cả toàn bang, từ đường thủy đến đường bộ, kiểm soát tất cả mọi người khách thương và kẻ qua đường tha giết oan trên ngàn mạng người, chứ không để tên gian manh chạy thoát, nếu ai trái lệnh bôn Bang chủ sẽ chiếu theo quy luật của Bài Bang mà trị tội!

Bài Bang chúng nhân tất cả đều cúi đầu hô to:

- Tuân lệnh!

Nhanh như chớp bóng người chớp xẹt giữa khung trời tỏa ra bốn phương tám hướng. Ba tên đại đường chủ và bốn lộ đô tổng quản phi thân biến ra ngoài mất dạng.

Trường Hồng lão nhân nhìn bọn ba người Cừ Thiên Hiệp, Quế cung Thiềm, Thượng quan Kiệt, trầm giọng nói:

- Tổng đàn xảy ra có sự làm tổn thương đến danh dự Bài Bang, vậy lão phu phiền các vị nên giúp sức, cùng soát một phen... xin các vị chớ thoái thác!

Kim bảng trúc trương Quế cung Thiềm vội nói:

- Lê đương nhiên là phải thế!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn vội vòng tay nói:

- Cảm phiền các vị nhọc lòng!

Cừ Thiên Hiệp vòng tay nói:

- Tôi đi qua đầu hướng Tây!

Vừa nói dứt thân mình chàng lắc nhẹ đã bay vọt lên cao hàng trượng, hướng về phía Tây viện chạy nhanh như bay.

Giữa khoảng canh khuya, trăng mờ sao lạnh cả một góc Tây viện vắng lặng, không có một bóng người. Một cơn gió nổi nhẹ từ xa thổi tới, bỗng nghe có tiếng nói chuyện rì rào do ngọn gió Tây đưa tới. Đêm mát như suối lương tuyến, không khí vô cùng trong sạch.

Cừ Thiên Hiệp hít vào luồng dưỡng khí nhắm ngay hướng tiếng nói xạ tới như tên bay.

Ba gian nhà gạch nhỏ nhỏ, tọa lạc hướng chánh Tây, đột nhiên một bóng xanh như tàu lá phóng vọt ra cửa phòng bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Ai?

Vì Cừ Thiên Hiệp cao hứng đi đứng không giữ gìn nên gây ra tiếng động khiến người trong phòng phát giác kịp, nhảy ra hét hỏi.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp đã trông thấy mừng tượng chiếc bóng xanh không ai khác lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, chàng lại nghĩ sợ Tiết Lệ Hồng lắm lộn nên cao giọng nói to:

- Lệ cô nương! Thiên Hiệp đây mà!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên kêu to:

- Kỳ lạ chưa! Nhan cô nương vừa đến thì người lại tiếp theo, chả lẽ hai người có hẹn với nhau ra đây à?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sốt ruột, bèn trầm giọng nói:

- Không phải vậy đâu! Ta vì có việc mà đến đây!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc từ trong phòng bước chậm ra, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Ủy! Canh năm trống điểm mới trở thành Tân lang, chưa đến canh năm mà chàng rể mới thay thế nhạc gia đi tuần thú, thực là Bài Bang để vượng nên khiến chàng ra biết lo lắng và sốt sáng như vị phò mã gia!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nghe qua chóng mặt, một sự ghen tức phát lên bỗng bật như chảo dầu sôi, song nàng cố đè nén cất giọng buồn thảm nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Ta không ngờ... thực ta không ngờ... ôi! Muốn trừ phiền não hãy vào chốn cửa không, lời Phật có dạy “các hữu nhân duyên...” người làm như thế cũng phải!

Nói đến đây nàng nghẹn ngào như muốn khóc. Để che giấu dòng lệ sắp đổ, nàng đổi giọng nói:

- Lão phụ thân đang ngủ say, xin thứ lỗi, không thể mời Thiếu hiệp vào phòng!

Vừa nói nàng toan bước vào cửa phòng. Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt Tiết Lệ Hồng sầu bi ai oán nên lấy làm chua xót bồi hồi... chàng bước tới trước căn hăn lỗi đi và dịu dàng hỏi:

- Tiết cô nương, lẽ nào cô nương chẳng hay biết gì ư?

Tiết Lệ Hồng chua chát bảo:

- Biết gì? Ta là sao biết được, chỉ nghe nói canh năm là giờ động phòng hoa chúc.... Của người và Đẳng tiêu thơ! Hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi... còn gì phải hỏi nữa?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đau lòng xót dạ, nghiêng răng dịu giọng nói:

- Sự tình đã thay đổi quá bề bàng!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng chớp mau mắt hỏi:

- Làm gì có sự bề bàng, có lẽ nào Đẳng Hồng Tiêu lại không ưng lấy người ư?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhớn miệng cười, hai tay chống vào mạn sườn tỏ vẻ đắc ý hân hoan đến cùng tột.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu rầu rĩ nói:

- Đẳng cô nương bị người ám sát chết rồi!

Tiết Lệ Hồng thất kinh la lớn:

- Oái chao! Vừa la vừa nhún mình chạy đến bên Cừ Thiên Hiệp hai tay nắm chặt bả vai Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:

- Thật vậy ư? Người không nói bậy đấy chứ!

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không thương cảm, còn nổi trận bất bình bảo:

- Làm gì có chuyện giả, có lý nào Cừ Thiên Hiệp dám nguyên rủa người yêu trước mặt chúng ta chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khiến cõi lòng dâng lên đủ mùi mặn, chua chát, cay, bằng giọng nói khổ đau đến cùng cực.

Theo lời tên tì nữ của Đẳng cô nương nói lại, kẻ thích khách là một người khoác áo xanh kiếm khách, gương mặt bịt kín bằng nửa vuông lụa màu bích lục, chính ta vào phòng Đẳng cô nương mới rõ chuyện này, và người điều tủa ra tìm kiếm thủ phạm!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dội nhìn nheo mày nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Nếu như thế chẳng lục soát gian phòng xem thủ phạm có để lại dấu vết gì hay chẳng?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng thở ra một hơi dài buồn bã nói:

- Từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh, không ngờ lại là Đẳng tiêu thơ!

Cừ Thiên Hiệp không muốn nghe “ Hồng hoa lệnh” chủ Nhan Như Ngọc nói những lời trêu

chọc, lạnh lùng, bèn vòng tay hướng vào hai cô gái nói:

- Tại hạ xin cáo từ!

Nhan Như Ngọc vẫn không buông tha nói:

- Bất được hung thủ nhớ cho chúng ta biết với nhé, để xem hung thủ có ba đầu sáu tay, hay có gì khác lạ, nhờ Bài Bang mà dám vuốt râu hùm lại to gan lớn mật dám giết cả hôn thê của Thiên hạ đệ nhất kiếm!

Cừ Thiên Hiệp vốn không muốn nghe Nhan Như Ngọc nói nửa lời, nên nhún mình nhảy cao ba trượng lượn mình đi thoăn thoắt chớp mắt đã đến thơ phòng phía Đông, khi chàng vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe:

- Có trông thấy vết tích gì không?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt với Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm đang ngồi tịnh tọa tại thơ phòng, Thượng quan Kiệt vừa lên tiếng hỏi vừa phá lên cười hềnh hếch.

Cừ Thiên Hiệp khom người xuống thi lễ nói:

- Một điểm vết tích nhỏ cũng không thấy!

Thượng quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Ta đoán chừng ắt có một vài điểm khả nghi mà ngươi đã trông thấy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rung mình, không rõ lão muốn ám chỉ điều gì, nên hoảng hốt hỏi:

- Chẳng hay Tam sư thúc muốn dạy gì... diệt nhi?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói chua cay bảo:

Lão hủ đâu dám nuôi hy vọng dạy bảo ai, lão hủ chỉ mong ở mỗi người nói ra những lời thành thật!

- Cừ Thiên Hiệp rúng động toàn thân, trong tâm tư lầy lăm nghi hoặc vô cùng, bèn lên tiếng trả lời:

- Tiểu diệt có bao giờ dám giả trá đối với nhị vị sư thúc!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt kêu lên một tiếng “hừ”! bằng giọng buộc tội rất chặt chẽ bảo:

- Ta hỏi ngươi lúc ngươi trở về thơ phòng, chẳng an nghỉ, chẳng vận công tĩnh tọa, mà bỏ đi thơ thần ở bên ngoài để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp lập cập nói:

- Việc này... thì...

Thước y du Long Thượng quan Kiệt khoát tay lia lia cao giọng gắt to:

Khoan đã... đừng cãi lý vội! Ngươi nên biết rằng Bài Bang tổng đàn phòng thủ rất trang nghiêm, chúng nhân chặt như rừng cây, có ai dám khinh thường lọt vào tổng đàn, luôn cả lão hoa

tử này là người quen thuộc với Bài Bang, lại là bạn thâm giao của Đẳng lão công Ngươn còn không dám tự tiện xâm phạm phần đất Thần Châu sá gì là thích khách đến!

Cừ Thiên Hiệp ngẩn ngơ nói:

- Có phải sư thúc muốn bảo... người của Tổng đàn Bài Bang làm nội gián ư?

Thước y du long Thượng quan Kiệt chẳng trả lời Cừ Thiên Hiệp, vẫn giữ giọng cô chấp nói tiếp:

- Nếu chẳng phải là người thân thuộc, tại sao... tại sao phải dùng lựa đề che mặt?

Cừ Thiên Hiệp vội nói:

- Theo ý diệt nhi...

Thước y du long Thượng quan Kiệt hét to:

- Người hãy nín nghe ta bảo tiếp?

Vừa hét dứt lão đổi giọng trầm trầm bảo:

- Nếu là kẻ giang hồ hào lữ, tìm đến Bài Bang báo cừ rửa hận, tại sao lại đối với một kẻ như tiểu nữ vô tri, chưa biết giang hồ là cái quái gì... lại đang tâm hạ sát? Mà không tìm kẻ chủ mưu động thủ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rất chí lý, song cố biện bạch hỏi:

- Vậy ý kiến của sư thúc đối với việc này ra sao?

Thượng quan Kiệt quắc mắt nhìn chàng bằng những tia kinh khiếp, bằng giọng nói lạnh lùng như Ma rên ngoài mộ địa tiếp lời:

- Hừ.. đâu có ai đủ năng lực tài ba, lọt vào chỗ sau cùng thâm khuê, hận trạch không gây ra gió động cỏ lay, qua mặt được vô số môn hạ Bài Bang nằm phục kích đầy đủ? Lại vượt qua được các bẫy rập, ám khí của Bài Bang? Ai có được công lực cao như thế? Thâm hậu đến nỗi Đẳng Hồng Tiêu là một cô gái được gia truyền bí thuật võ công, không hay biết tí gì... đến bị một kiếm tán mạng!

Cừ Thiên Hiệp vẫn y trước không rõ mấy may ý nghĩa lời nói của Thượng quan Kiệt nên lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng rõ tam sư thúc muốn bảo gì...

Thượng quan Kiệt mỉm cười bí mật, bằng giọng nói lạnh như băng bảo tiếp:

- Trong ý nghĩ của ta... có một điểm khả nghi... nên lấy làm quái lạ!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Điểm khả nghi gì... mà khiến sư thúc lấy làm quái lạ?

Thượng quan Kiệt thần thờ nói:

- Còn một điểm là: thời gian!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, bèn tỏ vẻ sành đời thành thạo nói tiếp:

- Có phải sư thúc muốn bảo thời gian rất trái ngược với quy chế võ lâm thường dùng ư? Họ đến trước canh hai hoặc đầu canh ba vì sợ đến canh năm đã gần sáng có thể lộ ra tông tích ư?

Thước y du long Thượng quan Kiệt chớp nhanh đôi mắt để rơi vài ngân lệ, bằng giọng nói cực bí thâm bảo tiếp:

- Có thể đúng đấy... có thể là vậy... Thiên hiệp... thiên hiệp! Còn một điểm nữa tại sao ngươi không nói?

Cừ Thiên Hiệp thấy thế thất kinh, đôi mắt mở trừng thật to hỏi:

- Còn một điểm gì hờ sư thúc? Tại sao... sư thúc tỏ vẻ bí lụy như thế?

Thượng quan Kiệt chớp mau đôi mắt, bằng giọng nói âm trầm tiếp lời:

- Vì một điểm tối trọng này... vì một điểm này... thích khách tại sao chẳng đến sớm hơn hoặc chậm hơn, mà lại đến mà lại đến lúc ngươi và Đàng cô nương sắp làm lễ gia tiên, thành thân chồng vợ, mà lại đến nửa khuya... và chỉ hạ thủ một mình Đàng cô nương? Tại.. sao? Vì thế ta mới cho là quái lạ!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lão trên trời. Thượng quan Kiệt giương đôi mắt tròn xoe nhìn chàng không chớp, như chờ đợi sự hồi đáp của chàng, đồng thời quan sát sự thay đổi sắc diện.

Cừ Thiên Hiệp ngẩn ngơ không hiểu nổi Thượng quan Kiệt muốn bảo gì, bất giác chàng đưa một câu:

- Việc này... theo ý diệt nhi... thì kẻ thích khách... không mưu tính... chỉ gặp may mắn mà thôi!

Thượng quan Kiệt phá lên cười chua chát bảo:

- Hừ.. thì việc đời... toàn là bất ngờ và may mắn nên!

Lão lại quắc đôi mày đầy những tia lửa dường như muốn nuốt chửng Cừ Thiên Hiệp... bằng giọng nói bí thiết tiếp lời:

- Phải đấy, không mưu tính mà thành công, tại sao một một, hai hai ngươi nhất định khước từ thành hôn với Đàng cô nương, để rồi ngươi hủy bỏ cuộc lễ bái gia tiên, trở thành chồng vợ bằng cách ấy... sao? Ngươi còn lại mở lời không mưu tính, gặp may mắn mà thôi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đã hiểu ý Thượng quan Kiệt muốn nói gì, bất giác đôi mắt chàng hoa lên như lọt vào hố sâu tối thẳm, toàn thân run lên bần bật, tháo lui ra sau hai ba bước nói như hét:

- Tam sư thúc, có lẽ nào sư thúc đem lòng ngờ vực diệt nhi?

Thượng quan Kiệt mỉm cười chua chát đáp:

- Ngờ vực...? Lão hủ đâu dám ngờ vực ai? Chỉ vì lão hủ không tìm ra lý do chính đáng thứ hai nào! Vậy ngươi có thể biện luận được chứ? Àùm chỉ ai là hung thủ... được không?

Cừ Thiên Hiệp rung động toàn thân, nhưng vốn dĩ là người cương trực chàng chỉ trầm giọng nói:

- Tuy diệt nhi không tìm ra hung thủ, nhưng tự vấn lương tâm không bao giờ sai quấy, tất nhiên không có những hành động Tam sư thúc vừa bảo!

Thước y du long Thượng quan Kiệt vừa nghe qua phá lên cười hăng hắc, giọng cười làm chấn động cả không gian, khiến người phải bàng hoàng tác dạ.

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm rất lâu không lên tiếng bấy giờ nghe giọng cười sầm thương, phần hận của Thượng quan Kiệt, bất giác phá lên thở một tràng dài nảo ruột, bằng giọng nói cực buồn rầu nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Thiên Hiệp! Ta có một lời muốn hỏi ngươi... và muốn ngươi thành tâm, thật ý trả lời, ngươi có bằng lòng hay không?

Cừ Thiên Hiệp vội vàng đáp:

- Tiểu diệt thề với lòng mình, không bao giờ dối trá với bề trên dù nửa lời!

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm tỏ vẻ hân hoan, nghiêm sắc mặt nói:

- Ta hỏi thật ngươi, đối với chúng ta nhất tăng, nhị khát cái tam kiếm khách môn phái này, ngươi có thừa nhận hay không thừa nhận? Ngươi có thành thật cho ta biết thế nào?... một lời thôi... có hay không?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sùng sốt, vì câu hỏi vô cùng trọng đại, nên run giọng nói:

- Nhị sư thúc, việc này thì...

Quế cung Thiềm khoát tay chặn lời chàng, bằng giọng trang trọng bảo tiếp:

- Ngươi khoan nói đã để ta bảo cho rõ ràng... nếu như trong lòng ngươi quá bất mãn bọn ta là lũ già lắm cãm, không thừa nhận được thì ngươi cứ nói thẳng là “Không”, lão hoa tử này thề có đất trời không hề giận trách ngươi tí nào cả, chỉ vì mỗi người chúng ta đều có chí hướng khác nhau, và lại lão đại của chúng ta là “Trại linh quan” “Kim tử đầu đà” trước khi sắp chết lại thấu ngươi làm đệ tử, chúng ta chưa có một ai sẵn sóc và đùm bọc ngươi mặc dầu, nhưng quyết không để làm nhục Thầy xấu Tổ nghiệp được!

Thước y du long Thượng quan Kiệt quát mắt nhìn man rợ, trầm giọng tiếp lời:

- Đúng đấy! Thiên Hiệp ngươi nên thành thật trả lời, phạm người ai cũng có lỗi lầm sơ xuất!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên hai tiếng “Ôi trời” một câu chuyện quan hệ trọng đại, liên can đến Tổ sư môn phái, khiến chàng quỳ mọp xuống trước mặt Quế cung Thiềm và Thượng quan Kiệt bằng giọng nói uất nghẹn đau buồn kể lể:

- Từ ngày tiểu diệt biết sư môn, đại phái, hằng giữ dạ thẳng ngay, trừ gian diệt nịnh, nếu tiểu diệt cái mạng Sư môn làm điều đại nghịch thì thề có quý thần soi xét, trời tru đất diệt không còn đứng giữa cõi đời. Tuy tiểu diệt không vừa ý nhưng không bao giờ làm một việc oan khuất như vậy, cuộc hôn nhân là trọng đại mà tiểu diệt lại mang trong mình mối thù cha chưa trả, thân thể lại mơ hồ, làm sao dám đứng giữa trời thề thốt việc trăm năm?... vì thế cái chết của Đàng cô nương, đối với diệt nhi... tuyệt không liên can gì cả!

Kim băng trúc trượng Quế cung Thiềm đưa mắt nhìn Thước y du long Thượng quan Kiệt như dò hỏi. Cả hai trầm ngâm nghĩ ngợi... một lúc lâu Quế cung Thiềm hỏi tiếp:

- Nay... Thiếu Hiệp... ta thấy việc này dường...

Lão chưa nói dứt lời, đột nhiên ngoài cửa thư phòng nhiều tiếng người la ó vang dậy, tiếp theo là tiếng chân chạy thành thịch trên mặt đất, lại nghe tiếng Trường Hồng lão nhân quát to như sấm nổ:

- Hung thủ đã hạ lạc đây rồi!

Thước y du long Thượng quan Kiệt, Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm và Cừ Thiên Hiệp vừa nghe qua không ai bảo ai đều đứng phắt dậy. Cả ba nhún người nhảy vọt ra ngoài hộ đồng thanh gọi to:

- Ai là hung thủ? Hung thủ ở đâu? Hung thủ đâu?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

Đất bằng sấm dậy...

Bài Bang chủ cuốn gió đùa mây

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hoan hỷ, hướng vào hai vị khát cái reo to:

- Nhị vị sư thúc, hung thủ đã lộ hình tung rồi đó, việc này chứng minh lời nói của diệt nhi không giả dối!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm và Thước y du long Thượng quan Kiệt vội dừng cước bộ. Cả hai đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi ý kiến, ngay lúc đó, Trường Hồng lão nhân đã hạ ngay trước san thơ phòng, trên tay lão xách một cái túi bằng lụa đen, sắc mặt lạnh lùng đến tột độ.

Thước y du long Thượng quan Kiệt bước nhanh tới trước nói:

- Trường Hồng lão nhân! Đạo huynh đã bắt được hung thủ rồi ư? Hiện giờ giam giữ chúng nó tại đâu?

Trường Hồng lão nhân không đáp lời, mà đưa tay ra hiệu cho mọi người vào trong thơ phòng. Sau khi an vị, lão nhân giơ cao cái bọc bằng lụa đen mỉm cười chưa chút, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hung thủ tại đây này!

Nói xong lão giơ cao cái túi xé “tọt” làm hai mảnh, trong túi chứa hai món đồ, lão nhân đưa tay tả cầm lên nửa mảnh lụa màu bích lục và một bộ đồ kiếm khách bằng hàng xanh, về mặt lão nhân hiện ra nỗi buồn tê tái, bằng giọng nói gượng gạo bảo:

- Đây chính là tang vật của thủ phạm! Thủ phạm đã giết thác tiểu đồ đệ của ta!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chú trọng đến việc này chỉ vì chàng muốn thanh minh sự trong trắng của mình, bèn cao giọng hỏi:

- Lão sư nghĩ sao về việc này...

Trường Hồng lão nhân không còn giữ vẻ ôn hòa ngày thường trầm giọng đáp:

- Bộ y phục và mảnh lụa xanh này, do chúng thủ hạ nhặt được dưới mái tây hiên, rõ là thủ phạm sau khi thi hành thủ đoạn sát nhơn vứt đồ tại đó, ngay cả ngọn đao thủ con dính máu chưa!

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng muốn biết thủ phạm là ai và hạ lạc tại đâu, nên vội hỏi nhanh:

- Lão sư, vậy ai thủ phạm?

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt âm trầm, đượm đầy tia phản nộ, nhưng cố gượng cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Ha... ha ai là thủ phạm ư? Cứ theo sự xét đoán của lão hủ, thủ phạm là người trong tông đàn. Nếu không tại sao phải giả trang cái dạng, và lại từ lúc xảy ra đến giờ chưa có một ai thoát khỏi tông đàn!

Cừu Thiên Hiệp gật gù tiếp lời:

- Lão sư nói đúng đấy! Hiện giờ cần lục soát lại, nếu không thì...

Không ngờ Trường Hồng lão nhân lão nhân không chú ý đến lời nói Cừ Thiên Hiệp chỉ nặng giọng nói:

- Lại thêm thủ phạm công lực lại khá cao, cao đến độ không ai bì kịp, nếu không... thì làm thế nào hại được tiêu đồ một cách dễ dàng như thế!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi thêm:

- A! lão sư phụ, kết cục là ai thế!

Bỗng nhiên một tiếng quát vang trời long lên như sấm nổ nói:

- Đừng giả bộ ngây thơ! Thủ phạm chính là người!

Tiếng hét vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc quay nhìn ra cửa, Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đã hiện ra trước ngưỡng cửa phòng tự bao giờ, vẻ mặt lão hằm hừ đỏ gay như trùng tảo, cặp mắt đỏ như hỏa châu, tay hữu nắm chặt đốc kiếm “Đương ma” tay tả chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát tiếp, vang như sấm động:

- Hai nhà yêu giấu nhau mới bàn đến việc thành thân, được hay không nào có ai nài ép, ta không ngờ... từ chỗ... không đồng ý ngươi âm thầm xuống tay độc giết hại con gái của ta! Tiêu tử, ngươi có thể là loài người được ư? Tiêu tử, Đẳng công Ngươn này đối đãi với ngươi có gì bất phải không... có không? Nói mau!

Cừ Thiên Hiệp suýt té ngã, chàng thở ra một hơi dài, gương mặt xám ngắt, bằng giọng nói phân bua thất thần:

- Lão bang chủ! Vì sao có những lời nói này?

Trường Hồng lão nhân tức giận không kém bằng giọng nói trầm khiếp chen lời:

- Do người đẩy tiêu tử ạ!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn khí giận càng thịnh, giọng nói càng gay gắt trầm lạnh:

- Các nẻo đường không người tuần vãng, đều có đặt máy móc bẫy rập, hầm chông, không ai vào lọt và cũng không ai thoát được ra ngoài, thì không ai vào tận dãy nhà sau của bốn bang được, chỉ trừ những người rời đại sảnh giữa buổi tiệc... Nhan cô nương thì đến bầu bạn với cha con họ Tiết... chỉ có ngươi là kẻ duy nhất mà thôi...!

Sau khi rời bàn tiệc chẳng bao lâu thì án mạng lại xảy ra! Tiêu tử thật người là lang tâm cầu hạnh, độc ác vô chừng!

Cừ Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu nói:

- Tại hạ không phải là hạng người như thế! Xin Bang chủ chớ nên hiểu lầm trong muôn một!

Âm dương Ma kiếm cười hăng hắc, bằng giọng nói âm ma trầm khiếp bảo tiếp:

- Hiểu lầm ư! Không bao giờ! Sau khi ngươi giết người, ngươi lột đồ hóa trang cho vào chiếc bọc lụa đen, quăng tại góc viện phía Tây, trong thâm tâm ngươi tính là quý thần không biết, phải vậy hay chẳng? Hừ, ngươi ném cái bọc đen phía Tây, để đánh lừa lão phu không nghi ngờ chú ý, rồi ngươi tìm đến chỗ lửa cháy giả vờ như ngốc xuẩn không biết gì... ngươi đâu dám đứng giữa mọi

người thoát y cỡi mặt nạ, có phải vậy không?

Cừ Thiên Hiệp cau mày nói như hét:

- Lão Bang chủ! Chiếc bóng người khoác thanh y, chính mắt tại hạ trông thấy kia mà...

Đằng công Ngươn gay gắt nói:

- Tại sao ngươi không đuổi theo? Có lẽ nào với công lực của ngươi đuổi theo không kịp hắn ư!

Cừ Thiên Hiệp rên rỉ đáp:

- Tại hạ vì nóng lòng lo cứu hỏa, vả lại lúc trông thấy bóng người lạ... tại hạ tưởng lầm là người của Bài Bang!

Cừ Thiên Hiệp bị mọi người dồn vào thế bí chàng không biết lấy lời gì để thân oan, chỉ quay đầu nhìn lại hai lão khất cái như cầu cứu, nhưng thấy Quế cung Thiềm và Thượng quan Kiệt mặt xanh xao như tàu lá, chứng tỏ cả hai đang uất hận đến cùng tột.

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn thấy Cừ Thiên Hiệp trầm ngâm chẳng nói bèn quát to như sấm nổ:

- Ngươi đã cùng đường biện luận rồi sao?

Cừ Thiên Hiệp vô cùng thống khổ, bằng giọng nói ai oán:

Vãn hạ đã nói sạch những điều nghe thấy, nếu Lão Bang chủ không tin thì...

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn cau mày ngắt lời:

- Thì... hãy so sánh công lực với ngươi phải vậy không?

Cừ Thiên Hiệp run giọng nói:

- Cừ Thiên Hiệp này không bao giờ có ý nghĩ như thế! Chẳng qua...

Đằng Công Ngươn cao giọng ngắt lời:

- Ngươi tính gây loạn để ra khỏi Bài Bang này ư? Còn khó hơn lên trời!

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào nói:

- Yêu cầu lão Bang chủ nghĩ lại... việc này...

Đằng Công Ngươn không đợi chàng nói hết lời tay hữu rút nhanh “Âm dương Ma kiếm” tay tả rút một cây còi bằng sừng Sơn dương kê lên miệng tức một hơi “ù, ù” báo động... tiếng còi vừa nổi, thanh la, trống sấm nện liên hồi tiếp theo, âm ỉ như ngày vía Thượng đế vào khoảng đầu xuân.

Cùng với thanh la, trống sấm, tiếng người lại la ó lên vang dậy, sát khí động chín phương trời.

Tòa nhà thư cục ba gian thấp bé tí teo, đã bị vô số thủ hạ Bài Bang vây thành một vòng dày mật, thậm chí một tia nước cũng khó mà lọt qua.

Bài Bang chúng nhân từ ba vị đại Đường chủ đến bốn lộ Đô Tổng quản, các đầu mục lớn có, nhỏ có, người người đều chấp binh khí cầm tay, cau mày trợn mắt, khí thế thật hung hăng lạ

thường.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy thế cả kinh, vội kêu lên hoảng hốt:

- Lão Bang Chủ, có lẽ nào...

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn không nhìn Cừ Thiên Hiệp nửa mắt, chỉ quay sang Quế cung Thiềm và Thượng quan Kiệt gượng cười hỏi:

Nhị vị nghĩ sao về việc này?

Trường Hồng lão nhân nghe qua sợ hãi sanh biến cố bèn bước tới trước mỉm cười nói:

- Danh vang hào kiệt, dự mãi giang hồ quý tôn già “Nhất tăng, nhị khát cái và tam kiếm khách, đâu có bênh vực điều sai lầm!

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn cười nói to:

- Việc này nếu do người khác gây ra, lão hủ sẽ khom lưng cúi đầu mời hai vị đứng ra xét xử, nhưng riêng với Cừ Thiên Hiệp... thì... lão hủ muốn tự tay phát lạc, không muốn phiền lòng hai vị xử phân!

Thước y du long Thượng quan Kiệt mặt đỏ phừng phừng, tay chân run rẩy, lão quét đôi mắt đầy phẫn hận nhìn Cừ Thiên Hiệp gắt to:

- Tiểu nhi hài nhi! Ngươi có nghe thấy gì không?

Cừ Thiên Hiệp tức giận tràn hông, không còn suy luận gì kịp chỉ cao giọng đáp:

- Bọn chúng không xét đoán chẳng phân đen trắng chánh tà, Sư thúc há tin được những lời hồ đồ ấy sao?

Quế cung Thiềm tái mặt quát to:

- Thiên Hiệp ta van ngươi đừng cãi lý nữa!

Thượng quan Kiệt quá ư phẫn hận rút nhanh hồ lô phiến ra thủ thế toan tấn công.

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm thất kinh bước đến chắn ngang trước mặt vừa cao giọng quát:

- Lão tam! Hãy suy nghĩ, đừng phạm lỗi không nên, chúng ta về đi!

Tiếng “đi” vừa dứt cánh tay hữu lão vươn ra cặp chặt hông Thượng quan Kiệt kéo lôi ra đến ngưỡng cửa thơ phòng.

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn vội bước nhanh qua một bên tránh đường, đoạn vòng tay nói cực to:

- Xin nhị vị miễn lễ! Tiễn khách!

Ngay lúc đó Bang chúng Bai Bang đứng vệt ra hai bên tả hữu chừa một lối đi rộng thênh thang.

Thước y du long Thượng quan Kiệt bị Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm kẹp nách như

một đứa trẻ thơ, lão uất hận như điên, buột miệng gọi Cừ Thiên Hiệp rất to:

- Cừ Thiên Hiệp, thể diện của nhất tăng, nhị khát cái, tam kiếm khách đã bị ngươi bôi lọ nhiều rồi!... Ta sẽ lấy gia pháp mà trị tội ngươi!

Cừ Thiên Hiệp bước tới một bước gọi to:

- Nhị sư thúc, tam sư thúc...

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn hoành kiếm chặn ngang cửa quát to:

- Ngươi tính chạy đi đâu?

Vừa hét dứt, đôi kiếm “Âm dương ma quái” để lên cao thủ thế, đôi mắt Đăng công Ngươn chia ra những tia nhìn rùng rợn buốt người, vẻ mặt đỏ au đầy sát khí.

Cừ Thiên Hiệp hoảng kinh kêu to:

- Lão Bang chủ, hãy suy...

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn quát to như hổ rống:

- Trả mạng nữ nhi lại cho ta!

Vừa nói dứt, đôi chân lão nhích động bước đến bên mình Cừ Thiên Hiệp, đôi kiếm “Âm dương” chuyển động vùn vụt, một chiêu “Trảm linh thủ châu” nhắm ngay cổ Cừ Thiên Hiệp bỏ mạnh xuống. Chiêu kiếm này do sự tức giận đến cực điểm mà vung ra, lão đã dùng nội lực của mười năm tu luyện, nên hung mãnh vô kể, ngay đích lạ lưng, thực là muôn ngàn nguy hiểm...

Cừ Thiên Hiệp nghiêng mình né tránh, sau lưng đụng cái bàn, tay trái đụng giá sách, tay phải kẹt chiếc trường kỷ, mà mũi kiếm cách mặt non ba tấc, nguy hiểm vô cùng, khó mà thoát khỏi.

Lại thêm Đăng công Ngươn hơi thở hồng hộc như trâu rống, tay cự động mạnh, đôi mắt xe dịch rất mau, chiêu thế đã thành như tường đồng vách sắt.

Trong phòng quá ư chật hẹp, tuy Cừ Thiên Hiệp có môn “Lôi hành cửu chuyển” lách mình biến đi như tia lửa đóm sao, nhưng nhích mình không được làm sao thi triển môn pháp này, thật là đúng với câu “Anh hùng không có đất dụng võ” chẳng biết phải làm sao?

Nhưng bản năng sinh tồn của loài người sẽ sống dậy, khi nào sự nguy hiểm đến gần kề... Cừ Thiên Hiệp cũng thế, giữa cơn nguy cấp chàng chẳng biết làm sao, đành phải rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, hai tay vươn ra chụp ngay cây trính nhà, thân mình lơ lửng giữa khoảng không, chàng lại buột miệng nói to:

- Lão Bang Chủ, tại hạ nhường nhịn quá nhiều, xin người chớ khá...

“Âm dương Ma kiếm Đăng” công Ngươn đơn kiếm đâm huyệt chàng, lửa giận càng phùng lên như hỏa diệm sơn, thế kiếm thu hồi lại, thân hình như vành cung bật ngược lên trần nhà, tay kiếm lay động ngay thế công, không để Cừ Thiên Hiệp phân trần mà cao giọng quát to như sấm nổ:

- Có vay phải có trả, đừng nhiều lời vô ích!

Cừ Thiên Hiệp đã ba lần toan rút ngọn “Khô trúc thánh kiếm” nhưng lại thôi, chỉ vì chàng suy nghĩ:

- “Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn đối với ta không bạc, đem con gái thân yêu mà gả cho ta, đủ thấy lão quý mến đến bậc nào, nhưng hôm nay gặp hoàn cảnh không may cô con gái duy nhất bị người sát hại, chết một cách thê thảm thì bảo sao lão không phần nộ đến cùng cực? Dịch địa vị ai cũng thế, vì đây là lẽ thường tình của thế nhân. Trong lúc chưa tìm ra thủ phạm thì không nên lấy làm lạ về thái độ và hành động của lão.”

Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là con người thuần lương chất phát, tâm trí hiền lành, đang lúc sự chết đã kề bên mà còn nghĩ được điều trung tín, có thể gọi là kẻ đại hào kiệt, vì kẻ hào kiệt anh hùng mới có những tư tưởng như thế, ý tưởng chân thiện hăng ngự tại lương tâm.

Giữa lúc đó tình thế lại tăng phần gay go hiểm ác, chiêu kiếm “Âm dương” lại sắp phạt ngang hông, Cừ Thiên Hiệp thuận đà đu nhanh hai tay, rơi vào một góc phòng vừa hốt hoảng nói nhanh:

- Lão Bang Chủ, việc này không phải tại hạ gây ra, xin lão Bang chủ bớt giận dung cho tại hạ nói vài lời!

Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn lòng lộn như hồ đối, rống lên âm ỉ:

- Lão phu đã suy nghĩ tường tận, ngươi chớ nhiều lời vô ích!

Vừa hét vừa huy động đôi kiếm “Âm dương” như vũ bão, thân hình lão bay thoăn thoắt như u linh quỷ mị, hện chẳng đăm được Cừ Thiên Hiệp một nhát từ ngực suốt đến lưng.

Cừ Thiên Hiệp quá tức giận biến thành nụ cười đanh ác, hữu chương vận năm thân lực đẩy bật hai mũi kiếm “Âm dương” về bên tả, đôi chân lác nhẹ theo thế “Lôi hành cứu chuyển” xé mình vọt tới một góc phòng.

Trường Hồng lão nhân cử chương phát mạnh đồng thời nạt to như sấm:

- Ngươi tính chạy đi đâu?

Lời nói vừa dứt, một đạo cuồng phong như lưỡi kiếm Bàn thiên, quay tròn một vòng xoắn ngay đầu Cừ Thiên Hiệp, tới một chiêu thế lợi hại tàn khốc.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh rống lên như sấm nổ liên hồi:

- Lão sư! Lão sư cũng mờ ám như mọi người hay sao?

Trường Hồng lão nhân cười lạnh lạnh, bằng giọng nói hùng trầm quát bảo:

- Tiểu tử, cũng tại ngươi đã man tàn bạo, thì chớ trách người tàn nhẫn vô lương!

Tiếng nói chưa dứt, thì đạo kinh phong ào ạt như vũ bão trờ đến, Cừ Thiên Hiệp thất kinh rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, tránh thoát đạo kinh phong quái ác. Khi hai chân chàng vừa hạ xuống chấm nền gạch, thì... ôi thôi! Bốn phương tám hướng đối phương vây hãm và đánh tới ào ạt, kiếm, chương, đao bổng tựa cơn bão tố cuồng phong.

Bên tả, Âm dương Ma kiếm Đăng công Ngươn lay động “âm dương” kiếm tràn tới tấn công.

Bên hữu, từ ngoài cửa cái xông vào, vị đường chủ chữ Thiên là Vô ảnh Khách Mạnh khà Chân.

Ngay mặt, từ ngoài cửa sổ nhảy vào một người tay cầm kim quang bổng vũ lộng như Tề thiên đại thánh náo cung trời, đây là vị đường chủ chữ Địa “Trại Ngộ Không” Tiểu đình Khuê...

Cửa hậu sau lưng, lại xông vào một vị mặt đỏ râu dài, tiếng nói như chuông ngân, tay hữu lay động đường gươm ba thước biến ra chiếc bóng trời ngũ sắc tấn công tới, đây là vị đường chủ chữ Nhon “Mỹ tu Trại Quán Vũ” Cư chiếm Xuân...

Cừ Thiên Hiệp đứng giữa rừng gươm, đôi mày cong vút, mắt hổ lạnh lùng, song chưởng phân ra hai đạo, một đỡ mũi kiếm của Trường Hồng lão nhân, một chống lại song kiếm của Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn, đồng thời chàng vận khí thiên cương gào lên như sấm nổ:

- Các ngươi hãy dừng tay một tí đã!

Tiếng hét của chàng to không tưởng tượng được do nơi khí uất đầy bụng không thổ lộ được cùng ai, lại thêm hòa vào đó nguồn nội lực mười năm tu luyện, thành thử âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, biến thành luồng gió nổi, tựa hồ như cơn sét nổ giữa trời khuya, ầm ầm ỉ ỉ không dứt.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không ai bảo ai, họ đồng thanh ngay kiếm, bổng, chưởng và tháo lui ra sau nửa bước, năm người mười mắt giương ra tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp mắt nhiên như vừa trông thấy quái vật thời tiền cổ thần nông...

Cừ Thiên Hiệp đứng hiên ngang như cây ngọc đồng dục nói to:

- Tại hạ xin lặp lại lần nữa, câu chuyện đêm nay tại hạ tuyệt nhiên không biết tới, hà huống là nhúng tay gây án mạng. Các vị lấy lễ đãi tại hạ rất hậu, vì thế tại hạ không thể bôi mặt đánh nhau với các vị cho đành, chỉ mong các vị nên lấy lời hơn thiệt mà đừng nên bức hiếp thái quá!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn khí giận mờ trời, giờ kiếm lên toan tấn công.

Trường Hồng lão nhân đưa tay cản thế kiếm Đẳng công Ngươn trầm giọng bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Có một phương cách duy nhất chứng minh được sự thanh bạch của ngươi, là khi nào ngươi tìm biết chính thủ phạm là ai?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bằng giọng hùng trầm tiếp lời:

- Câu chuyện án mạng xảy ra tại Tổng Đàn Bài Bang tại sao ta phải tìm cho ra thủ phạm chứ! Hừ! Thực là không công bình và hợp lý tí nào, nhưng mà để đáp lại thanh tình của quý vị, Cừ Thiên Hiệp này nguyện ra thân khuyến mãi thay quý vị tìm kiếm thủ phạm!

Mỹ tu Trại Quan Vũ “Cư chiếm Xuân” nghe qua mày tròn mắt hét to:

- Ai cần ngươi truy tầm tìm kiếm? Đừng dùng kế hoãn binh...

Vừa nói dứt gươm ba thước vũ lộng vùn vụt. Chữ Địa, chữ Thiên hai vị Đường chủ này cũng xông ra một loạt cử thế tấn công Cừ Thiên Hiệp, bằng ba chiêu kiếm bổng vô cùng ác liệt.

Cừ Thiên Hiệp thấy cả ba bức bách, khí giận bốc lên tới mặt buột miệng nói to:

- Các ngươi muốn động thủ ư? Được lắm, Cừ mỗ không sợ các ngươi đâu?... này...

Chàng vừa nói dứt, trên tay hữu hiện ra đạo kim quang vàng óng ánh.

Mọi người đứng trong phòng vừa trông thấy thế kêu lên kinh hoảng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cừ Thiên Hiệp đảo mắt nhìn tất cả mọi người thanh “Khô trúc thánh kiếm” để ngang ngực, đồng dục nói cực to:

- Chim cùng ắt mỏ, chó cùng ắt cắn, người cùng đường ắt biến trá, nếu các vị bức hiếp tại hạ cùng đường một lộ thì tại hạ không thể nhắm mắt chờ chết được! Nào ai muốn động thủ thì mau lại đây, tại hạ nguyện lãnh tội tất cả!

Tiếng nói của chàng trong như chuông ngân, sắc mặt hiên ngang uy mãnh như Thiên thần, khí khái cực mạnh khiến người trông vào cũng rùng mình ái ngại.

“Khô trúc thánh kiếm” khẽ lay động, biến tóa ra muôn đạo kim tinh vàng hực hử, Bài Bang chúng nhân người người đều biết sự lợi hại của “trúc kiếm”, nên trong lúc nhất thời chỉ lấy mắt trông vào, không ai dám cử động tấn chiêu, luôn cả “Trường Hồng lão nhân” cũng thờ dài e ngại.

Cừ Thiên Hiệp không lấy làm đắc ý kiêu căng nên điềm đạm nói:

Tại hạ không ý vào báu kiếm làm nhục ai, chỉ vì...

Bỗng nhiên, một tiếng hét như oanh vàng gát to:

- Dừng binh khí bức nhục người chính là bọn chúng nó...

Tiếp theo tiếng hét, một luồng gió thơm nức mũi bay tới, chiếc bóng trắng tinh như bạch nhan vũ lộng giữa khoảng không, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bay xẹt vào giữa phòng. Thân pháp của nàng lanh lẹ như bóng quỷ, vừa đáp xuống giữa nhà đã tuốt kiếm thủ thế, án trước mặt Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng hoàng anh lãnh lót nói tiếp:

- ... Ai dùng binh khí bức nhục người? Ai ý chúng hiếp cô, ý mạnh lẩn yếu!... Này Thiên Hiệp chúng ta phải đưa ra ba chiêu, hai thể hộ thân, chả lẽ dâng thịt vào miệng hổ hay sao? Nào... ai muốn động thủ xông vào đây!

Vừa nói dứt kiếm dài đánh “Vút” tóa ra muôn đạo hàn quang, Nhan Như Ngọc xê nhẹ thân mình kiêu diễm, đứng song song với Cừ Thiên Hiệp, mày liễu uốn cong mắt phượng đào tròn quét nhìn mọi người, bằng những tia giận dữ tựa hồ như muốn khai đầu tức thì.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn tức giận tràn hông, hét lên như quỷ rống:

- Nhan Phó giáo chủ! Cô nương đứng vào địa vị người khách xin chớ nhúng tay vào việc này!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đưa tay chỉ vào Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Đập chết hòa thượng thì cả chùa mang nhục, hấn cũng là khách mà các ngươi đối đãi với khách như thế sao?

Đẳng công Ngươn dịu giọng đáp lời:

- Không phải thế đâu Phó giáo chủ ạ! Chỉ vì hấn đã gây ra “án mạng” tại tổng đà Bài Bang!

Nhan Như Ngọc bĩu môi cười nhẹ, bằng giọng nói đanh thép hỏi:

- Hừ! Các ngươi dám buột miệng nói ra những lời như thế ư!... thật vô lý chẳng công bình “Án mạng xảy ra tại Tổng đà Bài Bang, là việc nội bộ của các ngươi, hãy lo mà truy soát... thủ phạm... vì có gì mà quyết định kẻ khác là hung thủ? Có bắt được hấn tại trận hay không?

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn hơi chột dạ, miễn cưỡng trả lời:

- Chúng tôi đối với hấn không phòng bị?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Người nhất định “hắn” là thủ phạm hay sao?

Đằng công Ngươn cười khẩy, bằng giọng nói giương giương đắc ý bảo:

- Lễ đương nhiên, chiếc áo choàng xanh còn dấu máu đủ làm bằng chứng lắm rồi, lại thêm công lực tuyệt cao của hắn là cái có thứ hai... ngoài “hắn” ra thì còn ai vào đây chứ!

Nhan Như Ngọc bĩu môi gay gắt bảo:

- Hừ! Chiếc áo choàng xanh còn dấu máu, trên chiếc áo có thêu tên Cừ Thiên Hiệp hay không? Hắn mang từ đâu tới...? Vô lý thật!

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn ghen lời song lão cố biện luận nói:

- Việc... cái áo choàng... là hắn đi trộm cắp... quần áo của Bồn Bang thủ hạ!

Nhan Như Ngọc ngược mặt lên trời cười sắc súa, bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Ai thấy hắn đi trộm cắp? Người có trông thấy tận mắt không? Ai? Thấy hắn hạ sát ái nữ của người? Người có thấy không?

Đằng công Ngươn chống chế:

- Nhưng “hắn” có công lực...

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bằng giọng nói cao trầm hét to:

- Có phải người muốn bảo “Công lực của hắn cao tuyệt” phải vậy không?

Đằng công Ngươn gật đầu đáp:

- Phải đấy!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa mắt liếc nhanh Cừ Thiên Hiệp và đồng dục nói lớn:

- Nên biết công lực “hắn” tuyệt cao, thì các người xét thấy không cản trở nổi “hắn” phải vậy không? Thiên Hiệp chúng ta hãy rời khỏi đây thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua những lời của Nhan Như Ngọc lấy làm cảm động bồi hồi, chỉ vì từ lúc xảy ra án mạng bao nhiêu oan nghiệt đều đổ lên đầu chàng, không một người nào đứng ra biện hộ hoặc giải thích sự oan uất của chàng, nay nghe Nhan Như Ngọc đứng ra thanh minh sự trong trắng của mình bảo sao chàng chẳng cảm xúc mà trở người như pho tượng.

Ngay lúc đó Nhan Như Ngọc đưa tay đẩy nhẹ chàng ra cửa, đồng thời nàng lay động kiếm chiêu để mở vòng vây.

Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn trông thấy thế quát to như sấm nổ:

- Ai dám bước ra đây?

Vừa nói dứt cặp kiếm âm dương phân ra tả hữu, ấn chặt cánh cửa ra vào.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa ngay trường kiếm ra phía trước, chia mũi kiếm vào

mặt Đẳng công Ngươn quát to lên:

- Ai dám cản trở ta?

Đẳng công Ngươn mặt mày xám ngắt, cả giận rống to:

- Huyết Quang Giáo muốn đâm đương việc này hay sao?

Không có gì đáng tiếc!

Đẳng công Ngươn gay gắt hỏi:

- Ngươi không kể sĩ diện hay sao?

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Hay lắm! Lão họ Đẳng... ngươi cứ mắng!

Vừa nói dứt nàng vũ lộng trường kiếm vun vút toan phá vòng vây thoát ra ngoài.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn há dung cho nàng được tự do bay nhảy ra ngoài cửa hay sao?

Vì thế đôi kiếm “âm dương” biến nhanh ra hai đạo hào quang, kiếm phong quay cuộn hai vòng cầu, che kín cả khuôn cửa ra vào.

Nhan Như Ngọc lại cười lãnh lớt, bằng giọng nói trêu tức hét bảo:

- Bản cô nương không tin Đẳng Bang chủ cản trở được ai!

Đẳng công Ngươn cả giận gắt ầm lên:

- Hừ! Để ngươi xem!

Hai kiếm vừa chạm nhau, tóe ra muôn đốm lửa, cả Đẳng công Ngươn lẫn Nhan Như Ngọc bị kiếm chiêu đẩy dội ngược ra sau nửa bước, cả hai vội thâu ngay trường kiếm.

Nhan Như Ngọc cười lãnh lạnh, bằng giọng nói nhẹ đầy trêu ngươi bảo:

- Hừ! Hừ! Chẳng ngờ tài bộ ngươi chỉ có thế!

Đẳng công Ngươn khí giận bốc lên tới mặt tay tả phẩy mạnh một cái vừa buột la to:

- Tiến lên... hiệp thủ! Tiến!

Nhanh như chớp ba tên Thiên, Địa, Nhơn Đường chủ tuốt kiếm bỗng dàn hình tứ giác án ngữ trước cửa, cử thế toan khai đại chiến.

Cừ Thiên Hiệp thấy mọi người cử thế, thủ bộ đáng điệu rất hung hãn, Nhan Như Ngọc biến thành người chủ tình hình, nàng đã thay thế mình để đảm đương hết mọi việc còn riêng cá nhân mình tương tự như kẻ bàng quan ngoại cuộc, bất giác một cơn bực tức sôi trào lên tận cổ, khiến chàng chép miệng nói thầm:

- Nam nhi như ta, há dễ thua chí khí một cô gái hay sao?

Vừa nghĩ đến đây, chàng xê mình tới trước buột miệng quát to:

- Cản trở! Các ngươi không cản trở nổi ta đâu....! Sự việc xảy ra hôm nay, Cừu Thiên Hiệp này tự nguyện đứng ra đảm đương phân nửa!

Trường Hồng lão nhân vội chen lời hỏi:

- Thế nào... là đảm đương phân nửa?

Cô gái si tình
biện lý giúp người yêu

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Các ngươi phải chúng nhân đi thám soát, ta thì chuyên ý đi thăm dò, trong vòng ba tháng, nếu các ngươi không tìm được vết tích gì, mà trái lại riêng ta dò ra tin tức thủ phạm, lúc ấy ta sẽ tìm bắt cho được hung thủ để tế mộ Đàng cô nương... giải đi sự oan ức này!

Trường Hồng lão nhân mỉm cười chưa lên tiếng bình phẩm.

Âm dương Ma kiếm Đàng công Ngươn hét to:

Trong vòng ba tháng, đến đâu mà tìm người... một kẻ sanh vô gia cư, tử vô địa tang... mà nói như vậy được à?

Không ngờ Nhan Như Ngọc đứng kề bên vội lên tiếng đáp thay:

- Ngươi cứ đến Huyết Quang Giáo là gặp hán ngay!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sừng sốt vội nghĩ:

- Huyết Quang Giáo? Ta làm gì đến Huyết Quang Giáo?

Ngay lúc đó, lời nói của “Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm và Thuộc y du long Thượng quan Kiệt” lại văng vẳng bên tai:

- Người ta đồn đãi người đã gia nhập Huyết Quang Giáo, còn chẳng bao lâu nữa người quyết đem máu tươi khắp nẻo đường vô lâm, gây ra họa kiếp không tiền khoáng hậu trên giang hồ... người thật là...

Nhưng, giữa lúc sự chết chóc cách lần tơ kẻ tóc, không cho phép chàng nghỉ ngơi lâu hơn nữa. Vì thấy Trường Hồng lão nhân cau đôi mày lửa nhìn chàng trầm giọng hỏi:

- Ngươi là nhân vật trong Huyết Quang Giáo ư...?

Không cần biết đến, hán là người chi của Huyết Quang Giáo các ngươi muốn gì cứ đến đây là đủ, vì Huyết Quang Giáo rất rộng lượng... văn thì giảng lý, võ thì động chiêu, tùy ý các ngươi lựa chọn!

Âm dương Ma kiếm Đàng công Ngươn nghe qua run bắn người, lão nhảy nhồm kêu rống lên:

- Tức chết đi thôi! Hai tên chuột lắt tiều bôi dấm khí tử lão phu!

Vừa hét dứt, đôi kiếm “Âm dương” biến ra một chiêu kỳ lợi hại muôn điểm tinh quang bay lờng lờng xoắn tít đến bên mình Nhan Như Ngọc thật là nguy cấp mười phần.

Tiếp theo đây là ba tên Đường chủ Thiềm, Địa, Nhơn kiếm bỗng lay động một lượt, tất cả đều hướng vào Nhan Như Ngọc công tới tấp gian phòng bé nhỏ, năm sáu người giao chiến với nhau thật là vô cùng khó khăn nguy hiểm...

Cửu Thiên Hiệp trông thấy thế rống lên:

- Đừng bức hiếp người thái quá!

Vừa hét, ngọn “Khô trúc thánh kiếm” lược ra mấy vòng kim quang chớp nhoáng vàng hực hờ tựa hồ như chiếc móng trời hoàng hôn, xoắn mạnh vào lớp người bao vây Nhan Như Ngọc, thân pháp mau như chớp giạt lưng trời, toàn cả Bài Bang nhơn vật không ai thấy rõ Cửu Thiên Hiệp động thủ, mà họ chỉ có một cảm giác luồng gió nhẹ thoảng qua, bỗng thành đao kinh phong hắt ngược binh đao kiếm bổng của toàn thể Bài Bang nhơn vật, khiến cho toàn thân họ suýt loạn choạng, tháo lỏng vòng vây chừng nửa bước.

Trường Hồng lão nhân kêu lên như sấm nổ liên hồi:

- Cửu Thiên Hiệp! Ngươi đập phá Bài Bang phải không?

Cửu Thiên Hiệp vừa lay động “trúc kiếm” vừa ngoái đầu nhìn Trường Hồng lão nhân đáp lời:

- Tại hạ không có ý đó, tại hạ cần làm sáng tỏ việc này thôi!

Trường Hồng lão nhân nói như hét:

- Ngươi muốn làm sáng tỏ việc này bằng cách nào? Nói mau?

Rời khỏi nơi đây là phương pháp duy nhất!... hẹn gặp lại lão thanh minh sau!

Vừa nói dứt, chàng hướng vào Nhan Như Ngọc hét:

- Chúng ta chạy cho mau!

Tiếng nói chưa dứt đôi chân chàng đã xê dịch ra ngoài cửa. Nguyên Đẳng công Ngươn đang lay động song kiếm, đề trống khung cửa không một ai cản trở, Cửu Thiên Hiệp những tưởng vọt ra ngoài một cách dễ dàng.

Bỗng nhiên, Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn thấy chàng đổi bộ, liền co chân đạp mạnh vào cái giá sách dựng giữa gian phòng:

- Âm!

Một tiếng nổ long trời, một bức sáo bằng sắt từ trên trần nhà rơi xuống, che kín cả khung cửa cái ra vào (nguyên cái đá của Đẳng công Ngươn là cái ấn nút cơ quan, trên trần rơi ngay xuống bức sáo sắt).

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn kêu rống lên như quỷ mị:

- Loài chuột lắt tiều bỏi! Chúng bây có tháp cánh cũng khó bay thoát khỏi nơi đây!

Ngay lúc đó, một tiếng “tung” vang lên, cánh cửa hậu vụt mở hoát ra, ba vị Đường chủ, Trường Hồng lão nhân, luôn cả Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn đua nhau chạy thoát ra ngoài.

Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:

- Bất hảo! Trong phòng có máy móc cơ quan!

Cửu Thiên Hiệp gặp lúc lâm nguy không biến sắc, trầm giọng nói:

- Nơi đây sánh với Thiết huyết Bảo thể nào?

Chàng vừa nói dứt lời, cánh cửa sau đóng sầm lại, tiếp theo đấy nhiều tiếng “ầm, ầm” vang lên làm chấn động cả phòng, đấy là Âm dương Ma kiếm Đằng công Ngươn ấn chiếc nút cơ quan lần thứ hai... Ngay lúc đó khắp cửa song cửa hậu, mỗi khung cửa đều buông thông xuống một bức sáo bằng sắt, như các bức tường đồng, nhốt kín cả Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp vào giữa thơ phòng.

Giữa bầu không khí cực kỳ nguy hiểm, Nhan Như Ngọc mỉm cười lạnh lạnh nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Hiện giờ phải tính sao đây?

Cừ Thiên Hiệp vẫy thanh “Trúc kiếm” cao giọng nói:

- Trúc kiếm sẵn nơi tay, dù cho thiên la địa võng ta cũng phá vỡ!

Nhan Như Ngọc nhoen miệng cười nói:

- Được, như thế ngươi hãy trở thành oai xem nào?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, vận nội lực chân ngươn phỏ vào “Trúc kiếm” dùng toàn lực giáng mạnh vào khung sáo sắt: “Choeng”! hai vật bằng kim khí, chạm nhau tóe lửa, bức sáo sắt bị thanh “Trúc Kiếm” xé rách một đường cả tắc vuông.

Cừ Thiên Hiệp nghe tê chồn cả cánh tay phải chàng lấy làm rung động vội thu hồi Trúc kiếm đưa lên mắt quan sát, nhưng thấy từ mũi đến sóng “Khô trúc thánh kiếm” vẫn nguyên vẹn không sút mẻ tí nào, nên lấy làm thoải mái và tự tin, bèn mỉm cười khổ sở nói tiếp:

- Cô nương hãy xem! Chỉ vài ba nhát kiếm là...

- Soạt soạt vù vù!

Một trận mưa tên vun vút từ ngoài viện xạ vào như muôn đóm sao rơi.

Nhan Như Ngọc nhanh như chớp đưa tay kéo xệch Cừ Thiên Hiệp vào giữa phòng, miệng kêu lên hốt hoảng:

- Tránh ra!

Nàng và Cừ Thiên Hiệp vừa nép mình sau bức hình phong giữa phòng. Trận mưa tên... đột nhiên ngưng bật.

Nhan Như Ngọc được dịp rút vào lòng Cừ Thiên Hiệp, cả hai nhìn nhau mỉm cười đau khổ.

Nhan Như Ngọc nói mau:

- Bài Bang không thiếu danh nhơn cao thủ, lại thêm quý kẻ đa đoan, muốn thoát khỏi thơ phòng này e gặp nhiều phiền não!

Cừ Thiên Hiệp cả cười nói:

- Dĩ nhiên là chẳng dễ, nhưng hãy tự tin... bọn chúng không làm gì nổi hai ta...!

Nói xong thân mình chàng xê dịch đến bên cửa song, tay trái vọt lên cao chụp lấy cây trèo, tay phải rút ngay khô trúc thanh kiếm đu mình đến bên cửa, thẳng tay chém mạnh vào bức sáo sắt.

Choeng_ Koeng !

Hai tiếng kim khí va chạm vào nhau tóe lửa, vang lên chát mang tay.

Bỗng nhiên nhiều tiếng “veo veo vút vút” vang lên kế tiếp, một trận mưa tên như bầy châu chấu, từ bên ngoài nhắm ngay khung cửa sổ bay loạn xạ lên như bụi dấy mây mờ, nguy cấp và hung mãnh hơn lần trước gấp bội.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh buông tay rơi nhanh xuống đất vội ẩn mình sau bức tường vôi.

Trận mưa tên cũng theo đấy mà dừng lại, chứng tỏ là ba bên bốn phía đều có mắt người quan sát chỉ huy, không phải suy luận cũng rõ dưới cửa song, ngoài cửa cái đều có người ẩn nấp mai phục, thật là nguy hiểm muôn ngàn.

Nhan Như Ngọc bỗng nảy ra một kế, đưa tay chỉ lên trần nhà bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Chúng ta phá nóc nhà ra ngoài!

Cừ Thiên Hiệp lửa giận xung thiên, vẫy nhanh ngọn “ Khô trúc thánh kiếm “ cao giọng hét to:

- Kẻ đại trượng phu đi về phải quang minh chính đại, ta đến ngõ trước phải ra ngõ trước thôi!

Vừa nói dứt, chàng đã hành động ngay, thân mình như cánh én, vút một cái để tiến đến cửa chính thơ phòng, trước bức màn sáo kiên cố, chàng vung kiếm toan chém phá.

Ngay lúc đó, bên ngoài viện tiếng cung, nổ vang lên cồn cấn, hàng ngàn mũi tên bay “ veo véo” nhắm ngay cửa cáo xạ tới như mưa bắc... đành rằng thân pháp của Cừ Thiên Hiệp rất nhanh nhưng chàng cảm thấy cánh tay trái đau buốt, bắp vế bị tê dần, hai ba mũi đoản tiễn xạ trúng mình chàng, tiếp theo đó máu rịn ướt cả áo bào đỏ ối.

Nhan Như Ngọc cả kinh kêu lên:

- Ôi chao!

Vừa kêu lên hoảng hốt, nàng huy động mạnh thanh trường kiếm hóa ra muôn đốm kim quang như chiếc lộng vàng che chở phía trước mặt Cừ Thiên Hiệp, đồng thời nàng buột miệng kêu to:

- Hãy thư thả, gấp làm gì thế...thương thế có nặng không?

Cừ Thiên Hiệp mím môi chịu đựng, vừa trầm giọng nói:

- Chẳng có sao...! Hãy rời khỏi nơi đây mau!

Vừa nói dứt, “ Khô trúc thánh kiếm” múa động lần thứ hai, nhắm vào bức sáo sắt chém xạ tới:

- Choeng ! choeng!

Tiếng kim khí chạm nhau” cồng cấn” Nhan Như Ngọc vũ lộng trường kiếm, hộ khắp mình Cừ Thiên Hiệp che bên tả đỡ bên hữu cản phía trên ngăn lối dưới, hàng chục mũi tên đua nhau rơi lộp độp xuống đất.

Trên mười mấy tiếng thép giao nhau, “kōeng koeng choeng choeng” tóe ra muôn ngàn đốm lửa. Bức màn sáo bằng thép bị Cừ Thiên Hiệp dùng Khô trúc thánh kiếm phá rộng dần. Chàng trở hết oai thần “ Trúc kiếm” chuyển qua tay tả, tay hữu nắm ngay mí sáo rách vận dụng nguồn lực,

xé một cái thật mạnh một tiếng “rềng” khô khan nổi lên, mảnh sáo sắt bị xé một lỗ khá to, vừa đủ một người chui ra.

Nhan Như Ngọc liền tay vũ lộng trường kiếm vệt rơi vô số tên xạ vào Cừ Thiên Hiệp, nàng nhác thấy bức sáo bị rách bèn buột miệng nói to:

Người có ra ngoài hãy cẩn thận!

Cừ Thiên Hiệp gọi to:

- Nhan cô nương nên ra trước đi:

Nhan Như Ngọc thuận miệng tiếp lời:

- Hay lắm! Ta ra trước múa kiếm che chở cho người ra sau!

Nàng vô ý nói ra lời này nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, vừa nghe qua đã lấy làm phật ý, mặt ngọc sượng đỏ hồng, thuận tay huy động “Khô trúc thánh kiếm” như vũ bão nhún mình nhảy vọt ra ngoài, buột miệng nói to:

- Ta ra trước che chở cho người ra sau!

Vô tình chàng lặp lại câu nói của Nhan Như Ngọc không sai một tiếng!

Nhan Như Ngọc chưa kịp nửa lời, Cừ Thiên Hiệp đã chui ngang bức sáo sắt ra ngoài.

Bấy giờ cung nỏ của Bài Bang buông ra vun vút, loạn tiễn bay đến ào ào xạ ngay vào mình Cừ Thiên Hiệp như bão tố mưa sa.

Cừ Thiên Hiệp phá được mảnh sáo sắt tay hữu lộng “Khô trúc thánh kiếm” biến thành bốn vòng tròn vàng hực hờ, che chở khắp thân, hàng trăm mũi tên vừa chạm phải kiếm phong, bay ngược lại hướng xạ thủ hàng trượng, hoặc rơi lả tả trên mặt đất, Cừ Thiên Hiệp nhảy tung tăng, đồng thời hướng vào cửa thơ phòng gọi cực to:

- Nhan cô nương, mau ra đây! Mau ra...

Giữa lúc sự chết chóc kẻ trong gang tấc, Nhan Như Ngọc bỗng nổi cơn giận hờn, đứng giữa đạo kiếm quang sau bức sáo sắt, nàng hét lên lạnh lạnh:

- Người gọi ta ra ư! Ta không ra đâu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua suýt té ngã, vội hỏi nhanh:

- Cái gì lạ thế? Cô nương không ra thật ư? Tại sao?

Nhan Như Ngọc lại đổi giọng eo éo:

- Người gọi ta bằng Nhan cô nương, thì ta chẳng đi đâu cả!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, hỏi:

- Khô thật! Vậy phải gọi thế nào?

Nhan Như Ngọc cười hi hí đáp:

- Tùy ý ngươi!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bức bối, nên trầm giọng hét to:

- Trời ơi! Người gì làm lạ thế? Đột nhiên lại nổi tính... trẻ con lên... hờn mát!

Nhan Như Ngọc nổi cơn hờn mát nói to:

- Ừ đây! Ta nổi tính hờn mát trẻ con đây... ngươi chẳng gọi đúng... ta chết rũ trong thơ phòng này.... Quyết chẳng đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy giờ hiểm nguy sắp đến, bèn kêu lên thống khổ:

- Thật là khổ cho tôi! Mau ra đây... phó giáo chủ, Nhan tiểu thư, mau ra đây.. ngươi có thấy chẳng chúng bọn búa ra bao vây Phủ, thì phiền không ít... mau đi!

Thực đúng theo dự đoán của chàng, Bang chúng Bài Bang, những tay xạ thủ đều rời khỏi chỗ nấp, tập trung toàn lực cung nỏ xạ vào cử chính thư phòng, như mưa sa bão táp, luôn cả các tay cao thủ kiếm bồng buông gươm, quyền, đều tủa ra càng lúc càng gần Cừ Thiên Hiệp, khí thế thật vô cùng hung bạo.

Cừ Thiên Hiệp bị nàng nũng nịu yêu sách, đến quên cả bản tâm đem danh tánh Nhan Như Ngọc kêu một hơi:

- Nhan Như Ngọc cả mừng ra mặt tựa hồ một giọng ngọt như đường rót vào tâm tư khiến nàng buột miệng kêu lên:

- Ừ! Ngươi gọi như thế được đấy!... nhưng còn...

Nàng chưa nói hết lời, đột nhiên rún mình nhảy vọt đến bên lưng Cừ Thiên Hiệp, bàn tay mềm mại áp nhẹ trên vai chàng, nhanh như chớp nàng kéo tay Cừ Thiên Hiệp nhảy lên cao đồng thời gọi to:

- Chạy cho mau!

Cừ Thiên Hiệp bị nàng bức bách làm nũng đến cỡ khóc cỡ cười chỉ còn nước nhún mình nhảy theo sát bên nàng...

Nhan Như Ngọc không bay vọt ra ngoài, hốt nhiên nàng hạ ngay xuống mái thơ phòng, tay hữu vũ lộng trường kiếm như mưa bão biến thành một đạo bạch quang chói mắt, nhắm ngay mấy tên xạ thủ kích tới...

Cừ Thiên Hiệp thấy thế thất kinh đoán biết nàng mở ngay tuồng sát kiếp, bèn cao giọng gất:

- Nhan cô nương! Như Ngọc nàng chớ quản đến việc chúng nó, chúng ta nên rời khỏi đây là hơn cả!

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là người bướng bỉnh, há chịu nghe theo lời của chàng hay sao?... vì thế kiếm quang xoáy cuộn, tiếng kêu thê thảm, máu đỏ tứ tung, những tên cung nỏ xạ thủ ẩn núp sau mái nhà bị nàng giết một lượt hàng mười tên Đầu cổ, chân tay từ trên mái ngói văng xuống sân lông lốc, máu huyết văng ra tứ tán như trận mưa hồng.

Những tên xạ thủ còn sống sót, kêu lên kinh hãi lẫn bỏ rơi xuống đất, ôm đầu chạy như chuột.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc khí giận chưa tiêu, lay động trường kiếm giết sạch. Trên

nóc nhà bóng nàng chạy qua lại thoăn thoắt như thoi đưa.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong thân mình vút cong như cành liễu trước gió, chạy sấn đến một bên, cười lạnh lạnh nói:

Nhan Phó giáo chủ muốn khiêu chiến với bốn bang, thì hãy chọn người tai mắt mà nói một vài lời, việc gì phải nổi nóng giết lâu la tiểu tốt, thật oan cho những kẻ thừa hành vô tội, vô tri!

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, mắt lạnh trợn tròn nặng giọng đáp:

Nếu như thế... thì ta tìm người!

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong lạnh lùng nói:

Tại hạ xin tiếp người!

Vừa nói dứt, hần giờ cao “Giáng ma bổng” nhắm vào trường kiếm của Nhan Như Ngọc phát mạnh tới.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong tự xét lấy mình nếu lấy chiêu thế ra luận, thì chính mình khó chiếm được tiện nghi, nhưng lấy khi lực ra mà luận thì chính mình có binh khí nặng, lại thêm sức vóc nam nhi ắt chiếm được ba phần ưu thế. Không ngờ... hần đã nghĩ lầm.

Hai bên binh khí vừa chạm nhau đã nghe:

- Ôi chao!

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong kêu lên hai tiếng hoảng hốt, cánh tay hữu đau buốt lên và buông thông “Giáng ma bổng”, hai chân loạng choạng thối lui ra sau cả trượng, gương mặt nhìn Nhan Như Ngọc ngạc nhiên đến độ xuất thần.

Cũng nên biết hần là một thủ lĩnh quân, suốt tám mươi một lộ Đô báo đầu, chân mau như cánh nhận, thân pháp nhanh nhẹ như tên bay, các tin tức báo về Tổng đàn rất nhanh chóng, nhưng so về công lực chân người thì tuổi tác của hần không thể bì kịp Nhan Như Ngọc hay Cừu Thiên Hiệp, về sự dẻo dai tráng kiện có thể kém hơn phân nửa.

Nhan Như Ngọc thâm biết Liễu như Phong dương dương tự đắc, ý vào khí giới nặng lấn áp mình, do đó nàng vận dụng toàn lực phổ vào kiếm chiêu hất văng “Giáng ma bổng” hầu dẫn mặt Liễu như Phong, vì thế nàng mỉm cười điềm đạm nói:

Người tính lại xem, người có phải là nhân vật tai mắt của Bài Bang không nào?

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong mặt mày như sáp, ghen ngào uất ức nói chẳng ra lời.

Nhan Như Ngọc vẫn chưa buông tha, lượn mình đến ngang Liễu như Phong quát lên lạnh lạnh:

Người là thủ lĩnh “Tám mươi một lộ Đô báo đầu” vậy phiên người báo cáo lại với Đảng công Ngươn nói “sau ba tháng muốn tìm ra hung thủ nên đến Huyết Quang Giáo mà tìm...!”

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong mặt vàng hóa trắng, gượng cười hèn hèn hỏi lại:

- Vì sao thế?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói:

- Chẳng cần hiểu vì sao, bốn phó giáo chủ nói ra người cứ thi hành y như thế là đủ, để ta đánh dấu cho người, kéo lão Công Ngươn không tin lời ta báo cáo!

Nói xong, nàng xê mình qua trái, giờ cao kiếm thép nhắm ngay vai trái Túc địa Thái tuế Liễu như Phong thích mạnh một nhát, đột nhiên Đạo bạch quang lượn nhanh qua nhanh như cắt.

Cừ Thiên Hiệp đã vươn tay chụp lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Như Ngọc giật lại đồng thời quát to:

- Như Ngọc! Hãy chậm lại! Đồ báo đầu đã nhọc lòng đón tiếp nên nhớ ơn người mà bỏ qua... chúng ta hãy đi thôi!

Nói xong lại quay qua Liễu như Phong gật đầu thi lễ, sau cùng chàng kéo Nhan Như Ngọc toan chạy đi tời trước.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong vốn là Đồ báo đầu của Bài Bang từ ngày sáng lập ra Bang hội, đã dày dạn gió sương, gần nửa đời người hành tẩu giang hồ, tuy công lực chưa đến bậc cao minh quán chúng, nhưng kiến thức rất sâu rộng hơn người thường hay tùy cơ ứng biến, vì thế nên buột miệng nói theo Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc gần như van lơn, gần như đe dọa:

- Chỉ mong hai vị sớm rời khỏi Thần Châu còn tin tức tự nhiên thuộc hạ sẽ bẩm báo lại!

Nói xong, Liễu như Phong rún mình nhảy xuống dưới sân đi như bay biến.

Cừ Thiên Hiệp sợ Nhan Như Ngọc không chịu buông tha hắn, nên đưa tay vịn lấy cánh tay nàng bảo nhỏ:

- Như Ngọc hãy buông tha cho hắn!

Nhan Như Ngọc xê nhẹ bàn chân trên mái ngói thư phòng đôi môi mấp máy, tựa hồ chur chẳng vừa lòng.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế mỉm cười vui vẻ bảo:

- Như ngọc này! Lão Đằng Bang Chủ chỉ huy thủ hạ trấn giữ cổng ra vào... chúng ta nên vượt khỏi dãy nhà này thoát nhanh khỏi Tổng đàn là hơn!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Người run sợ trước uy lực của đối phương hay sao?

Cừ Thiên Hiệp nở một nụ cười vui vẻ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Chẳng phải vậy đâu... Ngọc ạ! Chỉ vì ta sợ gây thêm nợ máu, phải trả đời đời.

Như Ngọc! Chúng ta đi thôi!

Vừa nài dứt chàng nhún mình nhảy vọt qua một nóc nhà bên cạnh Nhan Như Ngọc đi theo như bóng với hình.

Khi cả hai vừa dẫm chân trên mái ngói, từ bên trong Tổng đàn tiếng thanh la, đại cổ thanh lên liên hồi, vang động cả không gian, vọng báo về hướng gian nhà Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vừa đặt chân, tiếp theo đấy là Bang chúng Bài Bang đông như kiến cả, tràn tới vây chặt như nêm.

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, thét lên lạnh lạnh:

- Chẳng giết một vài danh thủ, bọn chúng vẫn khinh ta không lợi hại!

Cừ Thiên Hiệp rất sợ nòng nổi cơn giận dữ gây ra sóng gió, bèn dùng lời êm dịu khuyên nhủ bảo:

- Hãy bỏ đi! Giết hay không giết chi thế thôi! Đã nhọc nhằn lại thêm vô bổ! Chúng ta nên rời khỏi đây là hơn!

Lời nói chưa dứt, cái vòng vây như kiến cỏ siết chặt dần dần, đầu một bọn là bốn chàng tráng niên, gồm toàn những tay thống lĩnh ba sông, bảy bến, ấy là bốn vị Bài Bang Đô Tổng quản.

Tất cả bốn người đồng thanh hét to:

- Vâng mệnh Bang chủ, không để một ai thoát ra khỏi tổng đàn!

Cừ Thiên Hiệp vút nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vào khoảng không đánh “trót”, cau mày nặng giọng:

- Tại hạ ước định với Bang chủ, các ngươi hãy mau lui ra mau!

Bốn tên Đô Tổng quản làm sao tin được, nên bọn chúng tuốt nhanh bảo đao thủ thế, hướng về Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Muốn rời khỏi nơi đây hãy để lại thân xác!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Tại hạ nghĩ... bốn vị khó cản trở nổi, mà trái lại bị...

Chàng không nói dứt lời, mà nhắc mình lên khỏi mái nhà, đáp xuống trước mặt bốn tên Đô Tổng quản, thanh “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng mạnh, biến ra muôn đóa hàn tinh, chiếu tỏa như muôn tia nắng vàng, cuộn cuộn như xoắn vào địch thủ.

Bốn tên Đô tổng quản chẳng chậm trễ, theo tập quán võ nghệ, tất cả tuốt báu đao đẩy ra chiêu thế:

- Cừ Thiên Hiệp phá lên cười rũ rượi, tay hữu gạt mạnh “Trúc kiếm” vào bốn lưỡi báu đao một lượt- bỗng nhiên: - choeng keng! Tiếng binh khí chạm nhau nảy lửa, bốn tên Đô tổng quản đều nghe tê chôn cả tay, thân mình không giữ vững, loang choạng lùi ra sau mấy bước, thanh báu đao trên tay chúng bị gãy tiện, chỉ còn trơ lại chút lưỡi cạnh chuôi.

Bốn tên hồn phách rụng rời, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại nhìn lên chuôi đao, bọn chúng đã hiểu Cừ Thiên Hiệp nương tay không nỡ giết, nên tất cả bốn tên ném ngay chuôi đao xuống đất, đồng huyết lên một tiếng sáo hiệu, nhắc mình nhảy vọt qua bờ tường, bao đầu chạy thực mạng.

Nhan Như Ngọc vừa trông thấy, lấy làm đắc ý buột miệng cười khanh khách nói:

- Toàn là cỏ khô, rơm rác, cây mục, cả ngàn tên Đô tổng quản báo đầu như thế chẳng dùng được gì!

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

Giữ lời ước đến Long Hồ Sơn

Nhan Như Ngọc vừa nói dứt, tiếng người lại hò hét ầm ĩ, ba vị Đường chủ Bài Bang suất lãnh tất cả Bang chúng túa đến bao vây lần thứ hai.

Cừ Thiên Hiệp quay qua bảo nhỏ Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc! Ba mươi sáu chước kế chạy là hơn cả! Chúng ta hãy thoát thân cho sớm!

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Ngươi lại sợ bọn chúng đông người!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:

- Chẳng phải sợ, gây hấn nữa làm gì, giết... thêm bọn chúng cũng chỉ vô ích mà thôi! Và lại, chính ta không muốn gây thù chác oán chi thêm nữa, đến đâu cũng gặp toàn cừu địch, đến đâu cũng mang tiếng dã man vô nhân đạo... thì còn gì danh dự con người!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Hiện tại thì danh dự của ngươi bất hảo lắm rồi! Hi... hi!!

Vừa nói dứt nàng tung ngược thân mình lên cao, vượt qua đầu Bài Bang bang chúng, thoát một cái đũa vọt qua đầu tường xa năm sáu trượng. Cừ Thiên Hiệp chẳng dám chậm trễ, nhắc mình lên cao đuổi theo sát lưng nàng, hai người trở thuật khinh công chạy như bay biển, nháy mắt đã rời khỏi Tổng đàn Bài Bang trên hai mươi trượng.

Chúng nhân Bài Bang không ai có môn pháp khinh công nhanh hơn hai người, và lại bọn chúng quá ngại trước “Trúc kiếm” lợi hại, nên chỉ hò hét đuổi theo lấy lệ, trong phút chốc đã mất dạng hai người.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc trở hết thần lực chạy như gió, chẳng mấy phút dòng Sông Hoàn Giang hiện ra trước mắt cả hai, Cừ Thiên Hiệp tắc lưỡi kêu lên:

- Rõ khổ!

Dòng sông chảy cuộn cuộn, sóng gió nổi bập bồng, đứng trên ven bờ nhìn mới mắt vẫn không trông thấy bóng dáng một con đò.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, quay nhìn Nhan Như Ngọc nói nhẹ:

- Như Ngọc! Dòng sông Hoàn cản lối, nơi đây vẫn còn cương vực của Bài Bang, chúng ta phải làm sao đây?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đưa tay chỉ vai, vế, mình Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Lựa là con sông cản lối, lãnh vực của Cừ nhơn, nội vế hốt hoảng của ngươi, Bài Bang không bắt người thì quan phủ cũng nhốt ngươi, vì đây vết máu trên mình, chỉ bằng chúng ta tìm vào thị trấn, thay đổi y phục, nguy trang lại, như thế mới là hợp lý!... phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, ngưng không biết làm cách nào qua sông, bèn mấp máy đôi môi toan hỏi:

- Nhan Như Ngọc hiểu ý, đưa tay chỉ xuống dòng nước bạc, quạt quạt vài cái... đoạn tiếp lời:

- Có thể đấy... mới thay đổi y phục chứ!

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu nàng bảo lội sông, nên cả cười mà rằng:

- Cô nương hay tuyệt!

Vừa nói dứt, hai người nhảy ùm xuống sông, sánh vai nhau thả xuôi theo dòng nước, vừa lội vừa trò chuyện...

Cừ Thiên Hiệp sực nhớ đến cha con “Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng” bèn mở lời than nhỏ:

- Không rõ giờ này Bang chúng Bài Bang đối xử thế nào với cha con Tiết cô nương!

Nhan Như Ngọc nghe qua cau mày chưa chát bảo:

- Người mãi để trong lòng Tiết cô nương, Tiết cô nương và nhắc nhở mãi, còn tình cảm giữa chúng ta người nghĩ thế nào?

Cừ Thiên Hiệp thẹn thường đỏ mặt song gượng dịu giọng hỏi:

- Tại sao người lại có ý nghĩ như thế? Tôi đối với Tiết cô...

Nhan Như Ngọc nổi ghen cong cớn ngắt lời:

- Tôi đối riêng với cô nàng rất thân mật trù mến, phải người muốn bảo thế không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tôi muốn nói, tôi đối với Tiết cô nương có cái duyên bèo trôi mây nước, giao thiệp nhau trên giang hồ võ lâm, khác với lời nói của người... không có gì gọi là trù mến hay thân mật cả!

Nhan Như Ngọc tiện dịp hỏi ráo riết:

- Thế nào, đối với sự giao du giữa chúng ta thì người nghĩ sao?

Cừ Thiên Hiệp lập cập hỏi lại:

- Chúng ta?

Chàng chỉ thốt được hai tiếng rồi nín bật, vì không biết trả lời ra sao cho ổn, nếu nói sự giao du giữa ta và nàng vì võ nghiệp lại e không được thân thiện, không ổn cả tình lẫn lý, còn nói cuộc giao du này khác hẳn mọi người lại e lời nói quá ư đường đột, thành thử Cừ Thiên Hiệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nửa khắc qua chàng ngừng mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Còn chúng ta ư? Sự giao du tự nhiên phải khác hẳn mọi người!

Nhan Như Ngọc ứng hồng hai bên má, hồi hộp hỏi nhanh:

- Khác hẳn? Khác ở điểm nào?

Cừ Thiên Hiệp ngáp ngừng nhìn lên bờ:

- Chúng ta... ư, tới... bờ sông rồi!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình đạp nước nhảy lên bờ, vì muốn tránh phải trả lời với Nhan Như Ngọc, chàng nhắm ngay đường cái quan chạy như trượt bảo.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc si mê Cừ Thiên Hiệp đến độ cuồng nhiệt thì há buông tha hay sao, vì thế nàng vận nội lực chạy đuổi theo sau như bóng đuổi hình.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy nàng đuổi theo gần kịp, bèn thâu cước bộ, bước lặn vào bãi cỏ xanh mướt kế ven đường đứng lại chờ đợi... Nhan Như Ngọc cũng thâu cước bộ đứng đình tiến đến một bên.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay chỉ vào dãy núi cao đồi rậm xa xa, cố đánh lạc câu chuyện lúc nãy, nên nhoèn miệng cười nhìn nàng bảo:

- Kìa... Nhan cô nương... Như Ngọc! Ngươi hãy xem... thực là non xanh nước biếc cảnh thiên nhiên có khác!

Nhan Như Ngọc cau mày không ngó vào ngón tay mà quay nhìn tận mắt Cừ Thiên Hiệp cao giọng hét lên:

- Ngươi hãy nói lại, cuộc giao du của chúng ta khác mọi người ở điểm nào? Trả lời mau lên?

Cừ Thiên Hiệp bị nàng hỏi bức nên lúng túng đáp:

- Thật... chứ! Khác hẳn mọi người... đặc biệt chỉ riêng ngươi!

Nhan Như Ngọc nổi nóng nói như hét:

- Nói mau? Cảm tưởng của ngươi đối với ta thế nào?

Cừ Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, bằng giọng nói ôn hòa điềm đạm trả lời:

- Khác ở mọi người là thế này, chúng ta là bạn cũ chí thân, lúc ta vừa xuất đạo giang hồ, đã nhận quen biết với ngươi, từ lúc “lấy lệnh đòi lệnh” đến lúc ta bị kẹt dưới cây Thiết tán của “Kiêu dương tán Lô thanh Minh” được ngươi cứu thoát ra ngoài... thế rồi chúng ta luân lạc theo dòng đời... lại mãi mãi gặp nhau, ngươi nghĩ xem đã bao lâu rồi nhỉ! Có thể nói ta với ngươi đồng cam cộng khổ cùng hoạn nạn đều có nhau!

Nhan Như Ngọc rú lên mừng rỡ, bằng giọng nói mát vẻ tự nhiên hỏi nhanh:

- Thật vậy ư? Có phải lời nói chân thành phát ra từ cõi lòng ngươi phải chăng?

Vừa nói dứt, toàn thân nàng xúc động mãnh liệt, đôi mắt mở thật to, chia ra ánh sáng muôn màu cùng những tia rực rỡ như điện rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp như muốn soi thấu ruột gan.

Cừ Thiên Hiệp nghiêm giọng tiếp lời:

- Thực thế cô nương ạ! Thiên Hiệp này chẳng bao giờ nói dối, không hề gạt gẫm ai, hà huống mọi việc xảy ra toàn sự thật.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc hốt nhiên nhảy vọt đến ôm choàng lấy ngực Cừ Thiên

Hiệp, đầu ngã trên vai chàng, bằng giọng nói như say như tỉnh:

- Nếu sự thật như thế, tại sao ngươi... vì... sao ngươi...

Một việc hết sức bất ngờ, lại xảy ra quá ư đột ngột; khiến Cừ Thiên Hiệp cả kinh, đến độ bàng hoàng ngơ ngẩn, bấy giờ giồng Hoàn giang hồ thuận chiều nước xuôi dòng, quanh đây là chốn đồng không hoang lạnh, không một bóng người, vô tình được giai nhân âu yếm, một mùi hương trinh nữ từ mái tóc Nhan Như Ngọc xông ra, khiến chàng mê mẩn cả tâm thần, trong nhất thời chưa biết phải đối xử ra sao.

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người chưa tìm ra giải pháp, lại nghe quả tim đập liên hồi trật nhịp tại ù lên “ong, ong” tay chân khê run lên khí huyết chạy rầm rộ khắp cơ thể... rồi ... lại nghe tiếng oanh thoả thê bên tai, giọng nói của Nhan Như Ngọc ngọt ngào hơn bao giờ, nói:

- Ta chẳng cần gì cả... ta chỉ cần ở ngươi một điều... mong ngươi không từ chối!?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên nên thất thố, chàng buột miệng đáp nhỏ!

- Ngươi muốn điều gì...? Nếu làm được ta không bao giờ chối từ. Như Ngọc buông tay ra! Buông tay ra! Nhờ thiên hạ trông thấy biết ăn nói làm sao? Biết xử trí thế nào?

Nhan Như Ngọc nói thoang bên mang tai:

- Ta không sợ gì cả?

Vừa nói dứt, nàng rút sát vòng tay siết chặt Cừ Thiên Hiệp đôi nhũ hoa run lên như chớp núi lửa, dường như ép sát vào ngực Thiên Hiệp, khiến chàng chói với, đôi tay quờ quạng đành ôm chặt lấy eo lưng nàng, mà bản thân không còn tự chủ được nữa.

Nhan Như Ngọc mê mết, buông lỏng tay không siết chặt ngực mà đưa lên ôm chặt cổ chàng thuận tiện nàng kéo nhẹ vòng tay, đôi má hai người áp sát vào nhau, bằng giọng nói mê... mộng bảo rất nhỏ:

- Thiếp yêu chàng! Thiếp gặp chàng lần thứ nhất đã để ý yêu thầm nhớ trộm rồi, vì yêu nên mới, lấy lệnh đôi lệnh, vì yêu chàng nên mới theo sát chàng một bên... tựa hồ kẻ phong điên!

Cừ Thiên Hiệp đáp qua hơi thở.

- Nàng.. nàng đã bám sát mãi bên ta ư?

Nhan Như Ngọc si mê nói một cách say sưa:

- Thiên Hiệp yêu dấu! Lấy sự thật mà nói, lúc nào cũng có bên mình chàng, có lúc hiện ra giáp mặt, có lúc lặng lẽ âm thầm, trừ ra ba tháng lúc chàng rơi xuống Hạ lan sơn mất tích... không giờ nào ngày nào tôi không thấy mặt chàng thì lòng tôi bằng hoàng chưa xốt đường như mất cả sự sống còn!

Cừ Thiên Hiệp bị lời âu yếm đến cảm động, bèn cất tiếng đáp nhỏ nhỏ:

- Nàng... Như Ngọc, ta đa tạ ơn người... đa tạ Như Ngọc nhiều!

Nhan Như Ngọc đáp qua hơi thở dồn dập:

- Tôi có cần tạ ơn đâu... tôi chỉ mong chàng đáp ứng thôi!

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, bằng giọng nói nhỏ như tơ, tiếp lời:

- Đáp ứng bằng cách nào?

Nhan Như Ngọc đáp rất gọn:

- Cưới thiếp!

- Húy!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng rồi nín lặng, giữa lúc vai kề má tựa, chàng không biết trả lời bằng cách nào, chỉ nhắm mắt lặng thinh, để cho các sói thật run lên bùng bực.

Giọng nói của Nhan Như Ngọc lại vang lên như oán như than:

- Chàng chẳng yêu thiếp sao?

Lời nói của chàng nhẹ như thần lẩn chất lười nhưng vào tai Thiên Hiệp như sấm dậy đất bằng làm cho tinh thần giao động mãnh liệt, chàng gương gao giương đôi mắt nhìn vào cổ xa xăm, thờ dài bằng giọng buồn đau thảm khổ đáp:

- Như Ngọc! Tôi có nói không yêu nàng bao giờ đâu?

Nhan Như Ngọc mừng quá, lạc giọng hỏi:

- Người yêu ta thật sao?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, bằng giọng nói êm như sa mù buổi sớm đáp:

- Có thể lắm Nhan Như Ngọc ạ! Nhưng nàng thông cảm dùm hoàn cảnh tôi! Cừu Thiên Hiệp này thù cha chưa trả... thì có dám đầu đầu vào chuyện gì... lại thêm ...

Nhan Như Ngọc nhanh nhẩu ngắt lời:

- Lại thêm một thân đầy tội nghiệt phải không?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên run giọng hỏi lại:

- Tội nghiệt, tôi đã mang tội nghiệt gì chứ?

Nhan Như Ngọc siết mạnh vòng tay như nện nện, bằng giọng nói êm như ru, bảo:

- Tội nghiệt là: Chân kinh của Thiếu Lâm, Kiếm phổ của Võ Đang, giết chết Thần y Hoa Từ Phong và vị sư thúc, người chính là thủ phạm, còn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ phái... và còn nhiều chuyện oan nghiệt khác nói không cùng, tất cả đều đổ vào đầu người, làm ố cả thanh danh người... người há dễ...

Nói đến đây Nhan Như Ngọc vụt bỏ đôi tay không ôm choàng ngang cổ Cừu Thiên Hiệp nữa, đưa lên nắm chặt hai vai chàng ghì sát vào lòng hai người khấn khít nhau, hơi thở càng trở nên dồn dập, Nhan Như Ngọc dịu dàng hỏi:

- Ví dụ, những điều oan trái thoán nghịch kể trên... có người đứng ra giải quyết dùm người một cách êm đẹp, người nghĩ thế nào?

Cừu Thiên Hiệp bị giai nhân quyền rũ nũng nịu làm giao động tâm thần từng chấp, nhưng

công lực của chàng quá thâm hậu nên kiềm chế được sự bùng bột phần nào... khi nghe Nhan Như Ngọc hỏi, chàng mỉm cười lắc đầu:

- Không dễ dàng! Nói thì dễ, nhưng thực hành vô hy vọng! Nhan Như Ngọc lắc mạnh đôi bờ vai đầy đặn Cừ Thiên Hiệp néo mắt hỏi:

- Dễ hay khó không cần thiết! Ta chỉ hỏi nếu có người giải quyết thay ngươi, san bằng tất cả điều oan nghiệt, sau đó ngươi đổi đãi với người ta bằng cách nào? Ngươi dám cưới người đó về làm vợ không?

Cừ Thiên Hiệp bị nàng bức hiếp túng thế đáp liêu:

- Ví như mọi việc đều giải quyết, người đòi theo luật thiên nhiên... ai ai cũng lấy chồng cưới vợ!

Nhan Như Ngọc run giọng nói qua hơi thở:

- Ngươi chẳng đồng... ý... cưới ta sao?

Cừ Thiên Hiệp ghen lời áp ứng:

- Việc này...

Nhan Như Ngọc hồi hộp hỏi nhanh:

- Nói đi! Chàng cứ thẳng thắn trả lời... được hay không? Tôi chỉ muốn một sự thật tự lương tâm, một lời nói chân thành dù có bể bàng chua xót...

Cừ Thiên Hiệp chớp nhanh đôi mắt, đưa tay vịn lấy bả vai nàng vuốt nhẹ, bằng giọng nói say sưa ảo mộng đáp:

- Nếu cưới vợ... được một nàng xinh đẹp như... Như Ngọc thì còn gì bằng... chỉ sợ sự ước mong của tôi chỉ là mộng ảo!

Nhan Như Ngọc nghe qua không dằn nổi cơn xúc động hai tay ôm chầm lấy Cừ Thiên Hiệp nức nở nói:

- Không bao giờ mộng ảo, chúng ta gặp nhau đây là sự thật... tôi yêu chàng!

Cừ Thiên Hiệp lặng người chịu đựng, sóng mũi dọc dừa, đôi môi hồng thắm của Nhan Như Ngọc tự do di động từ cổ đến má chàng, phút chốc lại vang lên “chùn chụt”... chàng cảm thấy thần kinh căng lên như sắp đứt, mặt nóng hừng, cổ họng khô khan, hơi thở vang lên hồng hộc.

Giữa lúc hai con tim sắp tấu khúc nhạc hòa hài đột nhiên... đột nhiên từ xa xa... giọng quý rú ma cười vang lên:

- Ha... Ha... ha...!

Một chuỗi cười dài man rợ, làm chấn động cả ngàn cây nội cỏ, âm điệu của tiếng cười như kẻ dờ chết, dờ tiên từ bỗng lai, có lúc rùng rợn như ma kêu quỷ rú, động phách kinh hồn.

Cùng với tiếng cười cách đây ba trượng, một bóng người như u linh quý mi, một quái nhân hiện ra đứng sừng sững tự bao giờ.

Quái nhon có bộ mặt khô khan gầy đét, mái tóc ngắn ngùn như bàn chải, đôi mắt đỏ rực tựa đèn pha, môi xéch, mũi hếch, tai chuột, răng thưa, thân người ròm ồm như que củi, lại khoác chiếc

áo trường bào rộng thênh thang, chẳng khác nào cây sào tre phơi áo, hấn vừa cười vừa nhún nhảy thân mình, thoát nhìn qua chẳng khác nào quý đội mồ chui lên dương thế.

Quái nhân đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp cười rũ rượi không thôi, sau cùng một giọng nói âm ma như quỷ thở dưới chín tầng địa ngục, kêu lên the thé:

- Hi, hi! Kia là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, danh vang trong vũ nội, nọ là Huyết Quang Giáo Phó giáo chủ phẩm giá cực cao, xem kỹ lại hai người thật là phường mèo mả, gà đồng không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bày trò âu yếm, hại cả mỹ tục thuần phong... khiến cho lão phu vô cùng thất vọng, sự ái mộ đối với hai người đã tiêu tan ra mây khói!

Cừu Thiên Hiệp vội buông thõng hai tay, sự thẹn thùa và uất nghẹn, khiến đôi má đỏ au lên.

Nhan Như Ngọc cũng kéo tụt đôi tay về, nàng cúi đầu xấu hổ, đưa tay vuốt nhẹ mấy nếp nhăn trên xiêm phục, nín lặng không đáp được nửa lời.

Quái nhân đưa tay gậy nhẹ mái tóc ngắn, phá lên cười hềnh hếch nói tiếp:

- Các ngươi biết hổ thẹn nữa ư?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc qua thẹn cúi lên, tay hữu tuốt nhanh trường kiếm chia vào mặt quái nhân hét lớn:

- Không việc gì đến ngươi? Cút mau?

Quái nhân ngược mặt cười hề hề lạnh lùng nói:

- Việc của các ngươi làm chẳng can dự gì đến ta... thực đấy! Nhưng mà... hi...hi!

Lão quái nhân vội nín bật, không nói tiếp, lão giữ tay áo rộng lôi ra một bức lụa vuông nhỏ màu thanh thiên, hai tay căng thẳng đưa ngay vào mặt Cừu Thiên Hiệp nặng nói bảo tiếp:

- Ngươi hãy đọc xem!

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình kinh ngạc, vì đôi mắt chàng nhìn thấy trên mặt vuông lụa có viết mấy chữ

Tạm mượn “Ngũ lôi chính phủ” để dùng ký tên: “CỪU THIÊN HIỆP”

Cừu Thiên Hiệp xem xong run giọng hỏi:

- Ngươi nghĩ thế nào về vụ này?

Quái nhân phá lên cười ngạo, đôi mắt đỏ khé tròn tròn nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Có gì phải nghĩ đâu? Thiên hiệp có lẽ nào... ngươi chưa rõ?

Nhan Như Ngọc vừa lấy lại bình tĩnh, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp nhoen miệng cười bảo quái nhân:

- À! Ta biết rõ ngươi rồi! Ngươi chính là một tên sứ giả trong Tứ đại thù sơn sứ giả của Giang Tây “Long hồ sơn” giang hồ quen gọi ngươi là “Hoàn Phong Quái khách” phải không?

Quái khách nghe qua nổi giận, trợn mắt cau mày nhìn Nhan Như Ngọc quát to như sấm nổ:

- Hay cho nganl đầu lớn mặt, dám gọi xách khoe lão phu! Người nên biết “Phong, Vũ, Lôi, Điện” là tứ đại thủ sơn thần mà người dám gọi như thế được à!?

Nhan Như Ngọc nghe qua phá lên cười rũ rượi, tiếng cười trong như chuông ngân, êm như khánh ngọc, tuy không đượm vẻ am ma rùng rợn, nhưng hàm chứa đầy vẻ miệt thị khinh hờn.

Hoàn Phong Quái khách tức giận điên người lão kêu rống lên như hổ đói:

- Nganl đầu! Người cười ai? Cười gì thế?

Nhan Như Ngọc vụt nín bặt, đôi môi cong vút hiện lên sát khí đằng đằng lớn tiếng hét:

- Bản cô nương cười các người đấy! Các người uổng xưng là Tứ đại thủ sơn thần, ta hỏi các người “Ngũ Lôi chánh phủ” là vật này trải qua mười đời luân phiên gìn giữ! Các người tự nhận là thần giữ núi, lại để mất cửa, nhục sự môn. Vậy người còn huênh hoang Tứ đại thủ sơn thần nữa sao! Theo ý bản cô nương, nên chọn ngày lành đổi tên lại!

Hoàn Phong Quái khách cả giận dựng mày trợn mắt quát như sấm nổ:

- Đổi cái tên hiệu là ý nghĩa lý gì nói mau?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói mỉa mai khinh mạn bảo:

- Các người bỏ đi danh hiệu “Tứ đại thủ sơn thần” mà cái lại “Tứ đại thủ hồ lô com” là tuyệt!

Hoàn Phong Quái khách giận xám mặt hét lớn:

- Nganl đầu lớn mặt! Người khinh người quá lẽ!!

Vừa hét dứt hẳn lời trong áo ra một sợi dây xích bằng thép, dài bảy thước một màu sắc đen mun bóng lộn, ấy là sợi “Bàng long luyện xích”, thuận tay hấn vẩy mạnh một vòng, phát ra tiếng động “leng, reng” như lạc ngựa, xích sắt biến ra năm sáu đạo bạch quang cuộn cuộn bay biến tới tấn công Nhan Như Ngọc.

Cũng nên biết qua sự tích món binh khí lạ lùng này, “Bàng long luyện xích” không được liệt vào hàng “Mười tam món binh khí Lỗ bộ” của các tổ sư vì nó là món binh khí đặc biệt vừa xuất hiện cách đây sáu bảy trăm năm, do một vị giang hồ đạo sĩ tu hành liễu đạo chế ra.

“Bàng long luyện xích” luyện bằng thép cứng pha đồng, toàn thân hết sợi dây xích, gồm có chín ngàn chín trăm tám mươi một viên đạn nhỏ kết thành, đầu sợi xích là một viên đạn to bằng nắm tay chạm hình đầu rồng, theo loại “Bàn long”, khi sử dụng muốn co giãn tùy tiện, chùn lại như sợi dây cũng được, mà thẳng như cây gậy cũng xong, lúc công địch thường phát ra tiếng kêu “leng reng” như lạc ngựa công xa rất tuyệt, đánh gần rất hay.

Lại thêm, cái đầu rồng ấy điểm thêm bốn cái nanh bạc bằng bạch kim cỡ răng nanh sói, dùng để “đớp, phá” khí giới địch thủ “Bàng long luyện xích” biến ra năm món binh khí khác như : Kiếm, Bút, Trảo, Roi, Bổng, khi cứng cứng khi mềm mềm thật là món binh khí đặc biệt của nền võ thuật lợi hại nhất trần đời.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy “Hoàn phong Quái” chỉ nói một vài lời bất mãn, hấn đã tuốt binh khí ra truy kích, nên lấy làm bức tức, quên bằng sự xấu hổ vừa rồi, chàng bước sấn tới trước hai bước, trầm giọng quát to:

- Khoan đã! Người muốn yêu cầu hay yêu sách điều gì... hãy nói cho rõ ràng xem sao... vội gì phải động thủ!?

Hoàn Phong quát khách vũ động binh khí như vũ bão, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, bất giác rống lên ào ào như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử! Ngươi đừng giả vờ vô ích muốn thử sơn thần không động thủ, ngươi có thể chọn hai điều kiện!

Cừ Thiên Hiệp muốn câu chuyện muốn kết thúc, nên hỏi nhanh:

- Hai điều kiện như thế nào?

Hoàn Phong quát khách đằng hắng lấy giọng, nghiêm sắc mặt bảo:

- Điều kiện thứ nhất, ngươi hãy bó tay theo ta về Long Hồ Sơn, mà tạ tội với lệnh Thiên sư!

Cừ Thiên Hiệp khẽ lắc đầu, mỉm cười hỏi tiếp:

- Điều kiện thứ nhất ta không thể tuân mạng, xin cho biết điều kiện thứ hai!?

Hoàn Phong quát khách cau mày, điềm đạm bảo tiếp:

- Điều kiện thứ hai, ngươi phải dâng cho ta ngay “Ngũ Lô Chánh phù” và lập lời thề, từ này trở về sau không được tái phạm một tấc đất của Long Hồ Sơn ta!

Nhan Như Ngọc nghe qua tái mặt, tuốt nhanh trường kiếm khỏi vỏ, cao giọng nói to:

- Đẹp bỏ hai điều kiện vô lý ấy đi! Hãy theo điều kiện thứ ba của bản cô nương là hay hơn cả!

Hoàn Phong quát khách ngạc nhiên hỏi:

- Điều kiện thứ ba ra sao?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cười khẩy bằng giọng nói miệt thị hét lớn:

- Điều kiện thứ ba, chính ngươi hãy dâng mau quái mạng!

Vừa nói dứt, tay vung trường kiếm, đôi chân xê dịch vào giữa cung trung, giữ thế hồng môn vững mạnh kiếm, mũi kiếm quện tỏa ra một đóa liên hoa tựa ngôi sao lạnh chớp nhoáng sáng kiếm biến ra chiêu “Trục đảo huỳnh long” nhắm ngay tim “Hoàn Phong quát” thích mạnh nguy hiểm và hung ác lạ thường.

Chiêu thế này là một đường gươm tuyệt tác của Giáo Huyết Quang, một đường gươm đã khiến giáo phái này khinh thường cả người thiên hạ, kiêu ngạo khôn lường.

Hoàn Phong Quái khách bị chiêu thế của Nhan Như Ngọc bức bách kêu lên ối ối liền miệng sau cùng hân cao giọng hét:

- Loạn rồi! Lão phu sẽ giết ngươi!

Hắn vừa rống vừa vũ lộng sợi xích thép như con rồng đen uốn khúc, lượn che trước bụng, cản ngay chiêu thế đối phương, đồng thời chiếc đầu rồng phản sau ra trước nhắm ngay mặt Nhan Như Ngọc bổ xuống cực mạnh.

Nên biết, Long Hồ Sơn là một chi phái võ độc lập, không thuộc vào Cửu đại môn phái, cũng không liệt vào hàng Bang, hội nổi tiếng giang hồ.

Nhưng, vị Tổ khai sáng ra phái Long Hồ Sơn là Thiên sư Phủ, võ công lại nghiên cứu và tu luyện theo lão đạo học, còn tứ đại cao thủ hộ sơn thần, công lực thuộc vào hạng cao thủ nổi danh, lâm phen gây chấn động giang hồ.

Thêm vào đây, Thiên sư Phủ vốn dòng dõi hoàng triều, danh phận cực cao, cho nên các nhân vật giang hồ ít có ai dám gây hấn hay kết thân.

Còn riêng về lá bùa ngũ lôi, gọi cho văn vẻ là “Ngũ lôi chánh phù” lá bùa này là vật trấn sơn chi bảo, lại là một vật bí truyền của Tổ sư gia mấy đời để lại, có thể đem sánh với Ngọc ti để vương. Cũng vì Thiên sư Phủ là tay lão đạo, nức tiếng thư bùa, yểm chú, pháp thuật cao kỳ, cho nên “Ngũ lôi chánh phù” là một vật trừ tà ma, hàng yêu quái chí linh, chí báu, người đời đều ngưỡng vọng luôn cả các giới võ lâm hào kiệt, thảo khấu cường đồ điều kiêu oai.

Hôm nay, Cừ Thiên Hiệp mang trong người... hai, ba oán án trộm cướp, nào là ăn cắp quyền chân kinh của Thiếu Lâm, bản “Kiếm Phổ của Võ Đương, chiếc đỉnh vàng “Vân Vụ phái”.. hiện giờ được mang một oán án mới nữa là “trộm lá bùa” Ngũ lôi chánh phù thực là vô cùng phiền não.

Lúc bấy giờ, Hoàn Phong quái khách và Nhan Như Ngọc kẻ qua người lại, trong nháy mắt họ đấu với nhau đến mười chiêu thế.

Tuy Nhan Như Ngọc giữ được ưu thế phần nào nhưng nàng sớm biết “Bàng long luyện xích là môn binh khí nguy trá dị thường, cho nên không dám tấn công tới tấp, mà chỉ e dè chống trả một cách cẩn thận.

Cừ Thiên Hiệp đâu rõ sự lợi hại của xích Bàng Long, chỉ biết đưa mắt theo dõi trận đấu, mọi lần thấy Nhan Như Ngọc sắp chiếm phần thắng lợi thì nàng không tiến tới lại rút kiếm thâm chiêu, chàng lầy lăm ngơ vạc vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp vốn là người cương trực không chịu nhiều lần ít, vì thế chàng đứng bên ngoài lớn tiếng gọi:

- Như Ngọc hãy nhường Hấn cho ta! Người nghị ngại chốc lát!

Nhan Như Ngọc vốn người kêu ngao, lại thêm tánh ý ngang tàng, há chịu nghe lời Cừ Thiên Hiệp nhận thua hay sao, mà trái lại nàng thêm căm phẫn. Tay kiếm nàng huy động hung mãnh hơn trước, chiêu thế đưa ra chớp nhoáng càng lúc càng bức gần đối phương, tuy nàng phá lệ khinh địch, nhưng lòng hấn đề cao, cảnh giác, phòng bị nhiều hơn lúc trước...

Hoàn phong quái khách thấy nàng đổi thế công, nên lấy làm mừng thầm, sợi dây xích Bàng Long đột nhiên biến đổi rất nhanh, không còn uể oải lừ đừ như trước, mà vũ lộng rất hăng hái ào ạt như trời mưa sa, làm tối trời mờ đất.

Nhan Như Ngọc đang lúc cao hứng, đôi gót sen nhún nhảy rất nhịp nhàng, chiêu kiếm lay động mãnh liệt biết tỏa ra vô số hoa tuyết, xoắn đến tấn công đối phương, đồng thời nàng buột miệng quát to:

- Quái nhân! Hãy xem chiêu thức của bản cô nương!

Hoàn phong quái khách cười hềnh hếch cao giọng hét to:

- Rớt kiếm...này!

Đột nhiên...

- Koeng, choeng!

Hai tiếng rít rợn người vang lên kinh khủng sợi dây xích Bàn long bị trường của Nhan Như Ngọc chém phạt vào giữa.

Hoàn phong quát kêu lên “ Hùm” một tiếng giật mạnh sợi dây xích uốn mình nhảy đảo ngược, chiếc đầu rồng vươn đôi nanh bạch nhắm ngay hồ khẩu tay Nhan Như Ngọc mổ mạnh.

Nhan Như Ngọc kinh hãi rú lên:

- Nguy mất!

Vừa hét, tay hữu nàng lật đặt thu hồi tuệ kiếm, nhưng đã muộn, một tiếng “Cọc” vang lên khô khan, chiếc đầu Bàn long đã đoạn chặt thanh tuệ kiếm, nàng cố hết sức mình giật lại... vẫn không còn kịp nữa... Hoàn Phong Quái khách phá lên cười đắc ý thâu ngay sợi xích Bàn long lần thanh tuệ kiếm, tay tả hấn rút thanh tuệ kiếm dất ngang hông, tay hữu vũ lộng xích Bàn long một hư chiêu... bằng giọng nói đầy khinh miệt hét to:

- Tà ma ngoại đạo! Công lực của Phó giáo chủ quá tầm thường!

Nhan Như Ngọc chỉ còn hai tay không, nàng vận nội lực toan đẩy ra một chương đồng thời hét lên như hổ điên:

- Quái vật lộn hình người! Bản cô nương sẽ giết...

Ngay lúc đó, một bóng trắng lượn qua như bạch nhận, Cừ Thiên Hiệp còn lơ lửng giữa không trung đã quát to như sấm nổ:

- Dừng tay lại! Không được làm thế... có ta đủ ứng phó với ngươi!!

Vừa hét dứt, hai chân chàng đã đáp xuống giữa tràng, cách Hoàn Phong Quái khách độ sáu bảy thước, bằng giọng nói lạnh như băng hét to:

- Ngươi điên hay sao?

Hoàn Phong Quái khách vậy nhẹ xích Bàn long cười hề hề bảo:

- Ngươi đồng ý chọn một trong hai điều kiện à?

Cừ Thiên Hiệp lựa giận bốc lên ngùn ngụt đồng dặc quát to:

- Cừ mỗ không chọn gì cả, mà hiện tại muốn thử sức với quý phù ma chú Long Hồ Sơn của ngươi!

Hoàn Phong Quái khách cười sắc súa, bằng giọng nói âm ma đanh át hét to:

- Hay lắm đó!

Vừa hét dứt hấn giữ sợi xích Bàn long thẳng như thanh bồng sắt, hấn cảm ngang lưng sợi xích múa vùn vụt, tiếng kêu “leng reng” như bày ngựa khua lạc, biến tóa vô số kinh phong, trông tương tự như con Bang long múa vút giữa không trung, bằng giọng nói âm ma trầm lạnh nói tiếp:

- Cừ Thiên Hiệp! Tứ đại thủ sơn thần không họa phù độc chú như ngươi tưởng đâu? Chỉ lấy công lực mà ti đầu thôi... nếu không tin ngươi thử hỏi cô tình nhân của ngươi xem... ôi... tội cho nàng đã ném mùi thất... chữ “bại” chưa thoát khỏi vành môi, đột nhiên một đạo kim quang vàng rực rỡ nhắm vào thân mình “hấn” xạ mình tới.

Cừu Thiên Hiệp vũ lộng “Khô trúc thánh kiếm” lác nhẹ thân mình bước đến kê bên hấn cao giọng quát:

- Ngươi phải chết! Hãy coi chừng vũ khí yêu ma của ngươi!

Hoàn Phong Quái khách chưa nói hết lời, bỗng thấy gió vàng xoáy mạnh vào mình, kể nghe Cừu Thiên Hiệp lên tiếng, nhanh như chớp hấn giờ ngay chiêu cô hữu ra thì thố “Bàn long luyện xích”, lay động mạnh nhanh như tia sét ngang trời, chiếc đầu Bàn long nhe nanh đảo một vòng nhằm ngay “Khô trúc thánh kiếm” tấp một cái cực mạnh, chiêu pháp này hết như chiêu pháp đối phó với Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc không sai một điểm.

Trấn đào nguyên đầy hồi hộp...

Cừu Thiên Hiệp vững dạ tin vào sắc bén của ngọn “Trúc kiếm” cho nên sợi xích đầu Bàn long sắp hạ đến cổ tay, chàng giả bộ biến sắc thu “Trúc kiếm” vào mình độ tác đoạn để yên vị trí không lay động.

Hoàn Phong Quái khách vừa thấy tỏ ra động lòng nhân kêu lên như điên:

- Thiên hiệp! Rút tay vào mau lên! Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Nhan Như Ngọc đứng kề bên hét to:

- Đừng nghe lời hắn! Không nên rút tay vào!

Tiếng nói vừa dứt bỗng nghe một tiếng:

- Choeng!

Nổi lên khô khan, trúc kiếm và xích sắt chạm nhau tóe lửa, tiếp theo đấy là một tiếng vút mạnh, một vật đen mun bóng lộn văng ra ngoài đánh “Bịch” một tiếng.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tê chồn cả tay hữu, trúc kiếm chớp động liên hồi.

Sợi xích sắt “Bàn long” quật trúng thanh “Trúc kiếm” bị lưỡi kiếm cắt đứt làm hai đoạn, phần đầu rỗng thoát khỏi tay Hoàn Phong Quái khách văng ra ngoài trên mười trượng.

Hoàn Phong Quái khách tê buốt cả cánh tay phải, hắn rú lên đau đớn và buông thông sợi xích còn lại, nội lực gần như tiêu thất lớn tiếng hét:

- Yêu đạo...!

... Thân mình hắn tương tự luồng hoàng phong, chuyển động liên hồi, chiếc đạo bào rộng thênh thang bị bốc gió cuốn bay phàn phật, loạng choạng bay ra xa ba bốn trượng, hắn cố gượng theo thể tấn công đứng thẳng lại, sắc mặt biến vàng như sáp, đôi mắt trắng đã thất thần, ngẩn ngẩn ngơ ngơ như pho tượng.

Cừu Thiên Hiệp dùng “Trúc kiếm” chặt đứt xích “Bàn long” sau khi đắc thủ chàng vẫn đứng yên không truy kích nữa.

Nhan Như Ngọc đứng một bên tỏ ra khoái trá, nàng đưa tay sau lưng tuốt trường kiếm phát mạnh vào không trung một vòng, nhích mình tới trước kích vào Hoàn Phong Quái khách đồng thời nàng hét lên lanh lảnh nói:

- Hoàn Phong Quái! Ngươi còn bùa yêu pháp quỷ gì hãy đưa ra xem!

Hoàn Phong Quái khách thất kinh, vội cúi xuống nhặt nửa sợi xích sắt “Bàn long” còn lại vẩy ra hư chiêu hộ thân vừa cao giọng hét:

- Hãy dừng tay lại!

Nhan Như Ngọc vội thu hồi kiếm thức, nhảy sang một bên, buột miệng quát to:

- Người hàng phục hay sao?

Hoàn Phong Quái khách khẽ gật đầu, hấn gương đôi mắt xanh biếc nhìn vào “Khô trúc thánh kiếm” sừng sờ, một lúc lâu hấn mím môi than thở:

- Thua là phải! Thua mà không nhục!

Than xong, hấn chẳng lưu ý đến Nhan Như Ngọc mà bước đến bên Cửu Thiên Hiệp run giọng hỏi:

- Có phải người đang cầm “Khô trúc thánh kiếm” trên tay đây chăng?

Cửu Thiên Hiệp thấy hấn thảm bại một cách đau đớn và không hiểu tại sao lại nhận ra “Khô trúc thánh kiếm” của mình bèn động tính háo kỳ nhồn miệng cười đáp:

- Phải đấy các hạ! Các hạ cũng nhận biết nó hay sao?

Hoàn Phong Quái khách thờ dãi não ruột, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Bốn thủ sơn tự ý vào sợi xích Bàn long nên bị thảm bại!

Nguyên Bàn long luyện xích của bốn sơn luyện bằng chất thép pha đồng, nung nấu trên mười năm, trong thiên hạ có ba thứ lợi khí chống nổi mà thôi. Ta không ngờ trên tay người lại có một, vì thế Thủ sơn này không có gì phải nói, câu chuyện thâu lại “Ngũ lôi chánh phù” ta không còn mơ mộng nữa, chỉ mong... mong các hạ nhấn vài lời, tại hạ về bẩm báo lại ân sư cho tròn mệnh!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua cảm động, nhưng vẫn còn thắc mắc việc Ngũ lôi chánh phù, nên mím cười nghiêm giọng hỏi:

- Câu chuyện “Ngũ lôi chánh phù” Long hổ sơn ra sao, thực tại hạ không may may hay biết, tại sao?

Hoàn Phong Quái khách mím cười đau đớn, bằng giọng nói u buồn bảo:

- Các hạ tất phải thôi thoát chối từ!

Nói đến đây hấn đưa tay vào vạt áo Cửu Thiên Hiệp tiếp lời:

Hiện tại người nên để lại mảnh hoa tiên để làm bằng chứng nếu người thừa can đảm vào Đẩu Ngu cung trộm lấy sơn thần phù, thì việc gì phải chối quanh không thừa nhận, há chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất kiếm, và phụ lấy tiếng tăm “Khô trúc thánh kiếm” hay sao?

Cửu Thiên Hiệp bực mình, lắc đầu lia lịa, trầm giọng tiếp lời:

Thật thế các hạ ạ! Ta không rõ...

Hoàn Phong Quái khách nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Thế cũng xong các hạ đừng biện luận làm gì...!

Vừa nói dứt, hấn đưa tay cầm chặt chuôi tuệ kiếm giơ lên trước mặt Nhan Như Ngọc cười hề hề đắc ý nói:

- Với thanh tuệ kiếm tí teo này đủ làm bằng cứ... đủ hiệu lực với các người đến Long hổ sơn...!

Nhan Như Ngọc nhìn thấy thanh tuệ kiếm, lòng đau như cắt cử thể toan tấn công, vừa buột miệng hét lạnh:

- Hãy trả kiếm lại cho ta!

Hoàn Phong Quái khách dắt nhanh thanh tuệ kiếm vào hông, nhắc mình nhảy vọt ra xa mấy trượng, cao giọng hướng vào Cừ Thiên Hiệp nói cực to:

- Ta hạn cho các ngươi, trong vòng mười ngày nên tìm đến Long hổ sơn mà thu hồi kiếm tuệ! Nếu không thì... hi...hi!

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao ngươi làm thế? Ngươi giữ tuệ kiếm để làm gì?

Hoàn Phong Quái khách cười sắc súa, bằng giọng trầm trầm như ma miệng quát to:

- Chẳng có gì quái lạ đâu? Đầu Ngưu Cung của chúng tôi mang vật này truyền rao khắp xứ giang hồ... để cho người người đều biết, đây là thanh kiếm tuệ của Phó giáo chủ Huyết Quang Giáo.... Chẳng danh dự lắm sao? Ha... ha...!

Hoàn Phong Quái khách không đợi hai người hỏi đáp, khẽ nhích động đôi vai, lắt mình bay vọt lên cao, đột nhiên trở thuật khinh công vút xa ra ngoài chín, mười trượng thực, thực đúng với danh hiệu “Hoàn phong của hắn”.

Cừ Thiên Hiệp đương sững sờ chưa kịp nghĩ ngợi, thì Hoàn Phong Quái như ngọn gió thổi qua và mất dạng.

Nhan Như Ngọc uất nghẹn không nói ra lời, nàng dậm chân kêu trời liên miện, vừa lớn tiếng mắng vọng theo:

- Loài quái vật! Ngươi cứ chạy, chạy đâu... cho thoát Long hổ sơn!

Vừa nói dứt, nàng đưa tay kéo áo Cừ Thiên Hiệp thôi thúc:

- Chạy chứ... chúng ta nên chạy cho mau...!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà... chạy đi đâu chứ?

- Long Hổ sơn!

- Ngươi muốn đến đấy thật à!

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Không đến, không được đâu!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không được?

Nhan Như Ngọc thở dài buồn bã nói:

- Nếu sự thật hãn quyết đem tuệ kiếm loan truyền khắp giới võ lâm, thì ta còn mặt mũi nào ngó ai được nữa!

- Tại sao?

Người suy nghĩ lại xem, hai bên giao đấu ti kiếm, tuy ta không hốt hoảng bỏ chạy, nhưng ta đã thua, Tuệ kiếm lại rơi vào tay kẻ.... Khác, không cần suy nghĩ cùng cạn, Huyết Quang Giáo nếu một người nghe được, thì địa vị ta cũng bị lung lay, không biết chừng hạ bệ ta là khác!

Cừ Thiên Hiệp dùng lời an ủi:

- Có thể miệng đời nghị luận, nhưng người chưa thua bại mà!

Nhan Như Ngọc lắc đầu khổ sở, bằng giọng nói chua chát thất vọng:

- Người ta không hiểu được!

Ta có thể làm chứng cho người!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười khổ:

- Người làm chứng cho ta ư! Chẳng ai tin tưởng, và cũng chẳng làm gì trước sự đã rồi!

Cừ Thiên Hiệp căn môi tỏ vẻ suy nghĩ, một chập sau dịu giọng bảo:

- Còn thời gian! Trong vòng mười ngày ta có thể đến Long Hồ Sơn, cướp lại tuệ kiếm giúp người!

- Chỉ sợ tạo thêm phiền não vô ích thôi!

- Người sợ bọn chúng hay sao?

Nhan Như Ngọc lắc đầu se se, bằng giọng nói êm trầm ai oán bảo:

- Thiên sư phủ là chốn Rồng nằm hổ phục, cao thủ nhiều vô số chỉ sợ khó mà nên việc!

Nàng bỗng ngưng lại, đổi giọng như nói với chính mình:

- Không thể đem “Ngũ lôi chánh phù” đổi lại... đổi lại... y!

Dường như nàng đã lỡ lời nên cúi đầu nín bặt.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Thế nào... Như Ngọc có biết lá bùa “Ngũ lôi chánh phù” của chúng thất lạc ở đâu không!

Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má ấp úng:

- Việc này...

Cừ Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Như Ngọc, nàng biết rõ chứ?

Nhan Như Ngọc lấy lại sự trầm tĩnh thản nhiên nói:

- Thử thả chúng ta sẽ tìm kiếm hộ chúng nó! Hoặc chui vào bóng tối, hoặc đi tìm ngoài ánh sáng, chỉ ngại hưởng công vô ích mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp thở dài, tỏ vẻ chán nản nói:

- Hi! Việc này... chẳng khác kẻ mò trai dưới đáy biển!

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra điều gì kêu lên:

- Ôi chao! Chúng ta hãy đi thôi! Chuyện người thì mặc người nhưng... có khi nào người mong cho Nhan Như Ngọc này... phải mất cả danh dự trên chốn giang hồ hay không?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên:

- Ô!... ta đâu có ý nghĩ kỳ lạ thế?

Nhan Như Ngọc đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Chỉ vì... Ngũ lôi chánh phù đang ở trong vòng hoài nghi, thắc mắc, oan khuất và trách nhiệm lại đổ vào mình người gánh vác, người lạ không thể mình oan cho mình được. Vậy người hãy lo liệu cho bản thân trước.

Đột nhiên nàng nín bật, nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười nói tiếp:

- Chỉ bằng ta chạy một vòng... xem sao!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, phụ họa.

- Ừ! Chúng ta nên đi một vòng là hơn!

Nhan Như Ngọc đưa bàn tay nắm lấy bàn tay Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, cả hai diu nhau đi lần ra phía trước.

Lúc bấy giờ, cả hai đang đứng giữa đồng hoang vắng lặng, họ đồng giờ thuật khinh công, nhắc hông mình lên cao, đôi chân đạp nhanh trên ngọn cỏ, tựa hồ như cặp én chiều xuân, lá lướt và nhẹ nhàng như đôi hồ điệp.

Cừ Thiên Hiệp tuy công lực cao hơn Nhan Như Ngọc một bậc, nhưng bây giờ lại hạ tốc độ cho ngang bằng với nàng, cả hai so vai lướt gió như kẻ nhàn du.

Sau những cái hôn thân mật, dường như Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đã tấu khúc nhạc hòa hài, họ tỏ ra thân thiện đậm đà hơn trước, mặc dù bị Thủ Sơn thân Long hồ Sơn hiện ra phá đám, bày điều nghịch sự, nhưng không lay chuyển được tâm tình hoan hỷ của hai người.

Cả hai sánh vai đi mãi miết, chẳng bao lâu ra đến đường cái quan.

Lúc bấy giờ mặt trời đã xế bóng, hai người đã đi đến địa hạt Đào Nguyên Cổ trấn.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội thâm cước bộ, đi chậm chậm vào cổng thành.

Bỗng nhiên trên bức tường vôi của căn nhà dựa vệ đường, in rõ nhiều vết máu đỏ ối, trông rất gớm ghiếc kinh hồn.

Cừ Thiên Hiệp tuy trông thấy song chẳng lấy làm lạ hay để tâm.

Nhan Như Ngọc khác hơn chàng, vừa trông thấy vết máu, nàng tròn tròn mắt hạnh tỏ vẻ ngạc nhiên đến cùng tột, đồng thời buột miệng kêu lên một tiếng nho nhỏ:

- Y!

Tuy tiếng kêu của nàng qua nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai Cừ Thiên Hiệp khiến chàng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Có gì thế?

Nhan Như Ngọc giật mình, đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên bảo:

- Có gì đâu... không có gì cả?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như Ngọc, tại sao nàng tỏ ra kinh quái?

Nhan Như Ngọc nhoèn miệng cười bí mật đáp:

- Vậy ư... đây là người giàu tương tượng đó thôi....!

Bỗng nàng nín bật, đưa mắt nhìn lên trời thờ dài, dường như có gì trọng đại xảy ra hay xung đột giữa tâm tư, sau cùng nàng phá... lên cười lạnh lạnh... nói tiếp:

- Hừ! Ta không ngờ Đào Nguyên cổ trấn lại lắm nhà thế này người đông... mà đường xá rất tệ chính!

Hiển nhiên nàng dùng lời nói đánh tan sự nghi ngờ của Cừ Thiên Hiệp, đồng thời đè nén sự xúc động nội tâm.

Bấy giờ hai người đã nắm tay nhau đi lần vào cổ trấn.

Đào Nguyên cổ trấn là một thị trấn cổ xưa rất phồn thịnh, cũng là nơi tập trung hóa phẩm hai miền Tương, Tây, người qua lại tấp nập, xe cộ chật như nêm, tàu bè đậu tại bến thuyền đông như hội. Đào Nguyên là một thị trấn to nhất phủ Thường Đức, hai người đi song song nhau cạnh vỉa hè đại lộ.

Nhiều gian phố thương mại, tứ lầu treo đèn lồng kết tuôi hoa trông thật huy hoàng tráng lệ.

Khi đi ngang qua ngôi tứ lầu, Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ vào và nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Chúng ta nên vào quán đánh chén tặc... rồi sẽ thuê phòng nghỉ ngơi!

Nàng nói rất tự nhiên, không ngụ một tà ý may nào! Thế mà...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, buột miệng rửa thềm:

- “Đánh chén? Thuê phòng? Trai tơ gái lứa... ai làm những chuyện kỳ lạ như vậy kìa!

Trong quá khứ tuy Cừ Thiên Hiệp đã từng đánh chén, trọ phòng với Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, và cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mấy lần, nhưng lúc bấy giờ lại không nghĩ tới chỉ vì... hoàn cảnh hôm nay khác hẳn lúc trước nhiều... khác biệt ở cái hôm đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban tặng cho chàng.

Cuộc giao thiệp của đôi trai gái, quá ư tế nhị, lúc chưa có tình ý hay yêu nhau, thì cả hai chẳng cần giữ gìn ý tứ gì cả, gặp nói là thao thao bất tuyệt, chuyện làm thì hăng hái tranh nhau, chẳng cữ ăn chung mâm, không ngại ngủ chung nhà, tâm tánh rất tự nhiên vô sự. Đến cả hai yêu nhau thì tình cảm lại đổi thay không như trước vì nội tâm của họ cảm thấy thẹn thùng, bẽn lẽn qua lời nói chuyện làm mất đi vẻ tự nhiên.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp ở trong trạng huống đó là một kẻ vừa bước vào nấc thang đầu tình ái.

Vì nằm trong trạng huống đầu tay, nên Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:

- “Nhớ ra Nhan Như Ngọc nổi tính bạo... về sự khát khao đến cực điểm... trong gian phòng trọ ta phải đối xử với nàng sao đây? Đành rằng nàng không phải là hạng gái trên bệ trong châu, đây dâm dật nhưng tình cảm bị kích thích có thể biến thành tình dục, cũng như ứa nước vỡ bờ đến lúc đó dù cho Tô sư Võ nghiệp hay thậm chí đến bậc Đà lam, thánh triết... cũng không thể... không thể...”.

Vì nghĩ như thế, nên chàng gượng cười đáp:

- Theo ý tại hạ...

Nhan Như Ngọc bĩu môi nhìn chàng ngắt lời:

- Đừng có nói tại hạ tại thượng, văn sinh, Tiền bối, nghe không hợp nhĩ tí nào cả!

Cừ Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Vậy à!

Chàng chỉ nói được hai tiếng là ngưng bặt, nguyên chàng không giải quyết được những ý nghĩ vu vơ lại chếp miệng bảo thắm:

- “Đây! Nàng sắp giờ trò động cỡn, nổi tính hung dần dần, đây là dấu hiệu tấn công của nàng, nếu đêm đến trọ chung phòng sẽ gần gũi hơn... lời qua tiếng lại... chắc ta nguy mất... nghĩ đến đây, Cừ Thiên Hiệp tỏ ra vui vẻ nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Như Ngọc này! Theo ý của ta, sau khi dùng bữa, nàng thay y phục dạ hình, thừa lúc đêm tối chúng ta lên đường... cho kịp kỳ hẹn Long hồ sơn... không cần phải thuê phòng nghỉ ngơi làm gì?

Nhan Như Ngọc khoát tay, lắc đầu bảo:

- Không được! Không thể được! Sương lạnh sa mù, người muốn lên Long hồ sơn, thực là vô cùng nguy hiểm, thời hạn mười ngày hãy còn lâu chuyện gì phải vội đi đâu?

Cừ Thiên Hiệp gượng chống chế, nói:

- Từ đây đến Long hồ sơn đường xa diệu vợi! Nhớ ra có gì cản trở lỗi hẹn, thì thanh trúc kiếm...

Nhan Như Ngọc khoát tay nói nhanh:

- Đừng lo nghĩ vẩn vơ, đêm nay ta phải nghỉ lại đây, không đi đâu cả... nào... chúng ta vào mua một ít y phục, thay đổi!

Nguyên hai người vừa đi ngang hiệu buôn y phục.

Nhan Như Ngọc vừa nói, vừa bước nhanh vào cửa hiệu buôn nàng thay Cừ Thiên Hiệp chọn

một cái áo choàng màu thanh thiên, một cái quần cùng sắc, lựa mua thêm cái áo lót màu trắng, tất cả toàn là gấm sù Tô Châu, nàng không chú trọng đến Cừ Thiên Hiệp, tự móc túi lấy nén bạc vụn trả, sau cùng nàng ôm mở áo quần trao tận tay Cừ Thiên Hiệp, nhiên hậu bước trở về tửu lầu. Cả hai đề huề như đôi vợ chồng mới cưới.

Ngôi tửu lầu này rất khang trang tráng lệ hiệu “Vạn An Khách lầu” nơi ăn chốn ngủ rất tươm tất đầy đủ tiện nghi, ngoài cửa chính ra vào hai tường vôi có tám chữ màu xanh, một bên đề: “An ngụ khách thương” một bên viết “Sĩ Hoan Thành Đài”.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy Tám chữ xanh viết trên tường trắng, bất giác quả tim đập liên hồi, tâm trí không an ổn tí nào cả.

Nhan Như Ngọc bước lên từng bậc tam cấp. Bỗng nhiên nàng đứng khựng lại, tại nấc thềm thứ hai, không bước vào tửu lầu nữa.

Nguyên cả hai trông thấy, “Sĩ Hoan Thành Đài” có điểm ba dấu máu còn đỏ hồng, nếu ai sơ ý không nhìn thấy...

Cừ Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc hỏi rất nhỏ:

- Như Ngọc.. người muốn đòi ý kiến ư?

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, kêu lên một tiếng “A” lắc đầu nói:

- Không... không bao giờ!

Ngay lúc đó hai tên điểm tiêu nhị bước nghênh tiếp rất cung kính.

Cả hai chọn một cái bàn, trông ra mặt đường ngồi xuống nghỉ ngơi và gọi thức ăn, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vì bụng đói ăn uống rất nhiều.

Bỗng nhiên... Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má, mỉm cười duyên dáng nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại dặt ly xuống bàn, buột miệng hỏi nhỏ:

- Ta có một đôi lời muốn nói riêng với người... người có chịu nghe không!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vì chàng nghi ngờ việc mượn phòng, bất giác quả tim chàng đập lên nhịp một, hồi hộp hỏi khẽ:

- À... có gì muốn nói? Nàng... nàng cứ nói có sao đâu?

Nhan Như Ngọc ấp úng dường như khó mở lời, sau cùng nàng run giọng hỏi:

- Đêm nay ư!... đêm nay ta có một câu chuyện...!!

Cừ Thiên Hiệp hết hồn ngắt lời:

- Đêm nay à? Như Ngọc... Như Ngọc... có chuyện gì thế...?

Nhan Như Ngọc đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ, vừa dịu giọng tiếp lời:

- Người hãy lắng nghe ta nói hết!

Cừ Thiên Hiệp nóng nảy xót xa, bất giác mồ hôi tuôn ra ướt áo, bằng giọng nói run run hỏi:

- Có phải người muốn bàn về việc thuê phòng trọ đêm hay chẳng?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt tỏ ra hoan hỷ vô cùng, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Tài thật! Thiên hiệp cực kỳ thông minh, người đoán đúng tâm sự của ta!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, toàn thân nóng ran như lên cơn sốt, tóc lông dựng đứng thật là ngời đứng chẳng an, thần trí như bay lên tận chín tầng, lẩm nhẩm nói như si:

- Như Ngọc... nàng! Theo sự nhận xét của ta... chúng ta nên rời khỏi... trấn này... sớm... không nên... không bao giờ...

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ ra cương quyết trầm giọng nói tiếp:

- Không được dù với giá nào, Như Ngọc này vẫn ở lại đây đêm nay!

Nhan Như Ngọc nheo mắt lên:

- Song việc này... ừ... việc này...

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, bằng giọng nói âm trầm nghiêm nghị nói:

- Nếu chàng có yêu tôi, thì nên tha thứ cho tôi, mọi việc tôi nguyện tuân theo lời chỉ dạy của chàng, nhưng tiếc vì câu chuyện đêm nay... xin chàng hãy chiều ý mà nghe theo tôi một lần!

Thực là câu nói quá rõ ràng! Cừu Thiên Hiệp nghe qua rung mình nổi óc, không dám được sự hồi hộp, chống nhanh hai tay lên bàn đứng dậy, nheo mắt nói:

- Như Ngọc! Tâm sự của nàng ta rõ cả... nhưng tiếc thay...

Nhan Như Ngọc thất kinh hỏi nhanh:

- Chàng rõ cả... ? kỳ lạ thật! Vì có nào chàng rõ được?

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nàng bối rối không an, nên nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Như Ngọc! Ta đâu phải là đứa trẻ lên ba, tuy mọi việc không rõ được ngọn ngành chứ điều gì ta không rõ? Nàng hỏi tại sao ta biết được tâm sự của nàng ư? Ta biết nhiều... nhưng chẳng qua... chẳng qua là...

Nhan Như Ngọc xúc động rõ rệt, nàng đưa hai bàn tay run rẩy áp nhẹ vào hai bàn tay Cừu Thiên Hiệp để trên bàn, bằng giọng nói u buồn rầu rĩ bảo:

- Tôi... tấm thân này chính tôi không tự chủ được... xin chàng... xin chàng hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi!

Cừu Thiên Hiệp nheo mắt, bao nhiêu ý chí cứng cỏi đều mềm nhũn lại, tự nhiên rút nhẹ hai tay ngồi bệt xuống ghế, chàng cương quyết chống lại ý định của Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên đổi ý nghe theo lời nàng. Chỉ vì chàng tối kỵ sự nũng nịu của phụ nữ, hay gây cho người bực tức mà xảy ra lăm chuyên lời thô và lại những lời nói của Nhan Như Ngọc êm như thơ, đẹp như mộng khiến chàng cảm động bồi hồi... vì thế chàng mỉm cười khổ sở nói:

- Như Ngọc! Cho hay mọi việc đều do trời sắp xếp... con người khó cãi lại thiên mệnh!

Sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nói như thế là chàng cố dùng lời an ủi Nhan Như Ngọc, đồng thời... tỏ ý

mặc nhiên nàng muốn thuê phòng làm gì thì làm... nhưng không ngờ Nhan Như Ngọc nghe qua động tâm sự gì bí đất lắm mặt mũi sầu bí cất tiếng thở dài thườn thượt. Một khắc sau, Nhan Như Ngọc lấy sự bình tĩnh nàng đưa tay vẫy gọi tên hầu bàn.

Tên tiểu nhị lật đật chạy đến một bên chờ đợi. Cừu Thiên Hiệp càng thêm rùn chí, chàng đoán chắc thế nào Nhan Như Ngọc cũng sai quét dọn phòng ngủ.

Thật vậy, Nhan Như Ngọc nhìn tên điểm tiểu nhị ân cần dặn bảo:

- Người chọn cho ta hai căn phòng, một tối, một sáng, phải cách nhau xa xa nhé!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Chàng không rõ Nhan Như Ngọc nói suốt nửa buổi nay những gì nữa? Tại sao hiện giờ thuê phòng lại bảo dọn hai căn mà “cách nhau xa xa” những điều ước đoán của chàng sai cả... việc này là một điểm mơ hồ... thật!... nàng có ý gì thế? Quái lạ!

Cừu Thiên Hiệp ngồi sững sờ trầm tư mặc tưởng, luôn cả tên tiểu nhị đi từ lâu vẫn không hay biết gì... đến lúc Nhan Như Ngọc đứng dậy đưa tay khều lấy vai chàng cười nhẹ nói:

- Húy! Nghĩ gì ngẩn ngơ ra thế? Nên đi tắm rửa... rồi nghỉ ngơi chứ!

Cừu Thiên Hiệp “ừ hừ” cho qua lệ rồi uể oải đứng dậy đi theo Nhan Như Ngọc bấy giờ tâm trí chàng như rơi vào cái hố đầy sa mù, mơ mơ hồ hồ, không rõ được tâm sự của Nhan Như Ngọc ra sao?

Quả nhiên, tên điểm tiểu nhị đưa hai người vào gian thứ hai khách điểm, hai căn phòng riêng rẽ cho hai người, một cái nằm góc Đông nam, một cái ở hướng Tây bắc.

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, đưa tay chỉ căn phòng góc Đông nam nhìn Cừu Thiên Hiệp điểm đàm bảo:

Người hãy nghỉ căn phòng này sáng sủa hơn, nhớ tắm rửa và đi ngủ cho sớm, ngày mai còn phải lên đường, chớ nên có những tư tưởng mơ hồ tà bậy nhé!

Nói xong nàng cất bước tiến về căn phòng phía Tây bắc.

Cừu Thiên Hiệp lau rửa mình xong, leo lên giường nằm suy nghĩ, bao nhiêu ý niệm xa xưa quá khứ lại hiện về, thêm vào đấy nhiều câu chuyện đồn dập xảy ra trong ngày, khiến chàng mơ hồ ngi hoặc, không tìm ra câu giải đáp nào thỏa đáng, trong nhất thời lại không ngủ được, chỉ còn một cách là ngồi tĩnh tọa để khí vận công, chàng ngồi rất lâu...

Tiếng mõ gõ lên hai hồi, báo hiệu bắt đầu canh hai, đêm khuya canh vắng, gian phòng trọ lặng như tờ, lâu lâu mới có tiếng “xè xè” của vài con dơi đập muỗi, hoặc một vài tiếng thằn lằn chát lười trên vách.

Giữa bầu không gian tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tạt qua kèm theo tiếng vạt áo chạm nhau phân phật, rõ ràng có người đang dùng thuật khinh công lướt ngang qua...

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BA

Kẻ vô tình rình người hữu ý

Trán giữa khuya xảy gặp kinh hồn...

Đêm khuya người vắng, quang cảnh thật êm đềm tĩnh mịch, tiếng động thoáng qua song cửa khiến Cừ Thiên Hiệp nghe rõ mồn một, bèn tắc lưỡi bảo thầm:

- “Ồ lạ chưa!... ai xuất hiện giữa đêm... khuya khoắt thế này?”

Vừa bảo thầm vừa bước nhanh xuống giường hai tay nâng nhẹ cánh cửa song đẩy khê, lại đưa mắt nhìn xuyên qua khe cửa quan sát, chợt thấy một điểm trắng toát xuất hiện phía Tây... lơ lửng ngoài xa trăm trượng, chứng tỏ người này có một thân pháp cực cao.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng nghi hoặc, lại nổi tính háo kỳ, tung mình nhảy vọt khỏi song cửa cao hàng trượng, bằng chiêu “ngự diệu long môn” thân mình như đoàn cá chép thi đua vượt thác hóa rồng, thoăn thoắt hướng ngay chỗ bóng trắng vừa xuất hiện bay vút tới, không gây ra tiếng động nhẹ nào.

Khi chàng lướt ngang qua phòng Nhan Như Ngọc, lại thấy đèn đuốc tối om, tứ bề vắng lặng, bèn chép miệng bảo nhỏ:

- “Nhan Như Ngọc đi đường mệt nhọc, ta không nên phá giấc ngủ của nàng, chỉ mình ta đi... xem cũng đủ!”

Vừa nghĩ đến đây, Cừ Thiên Hiệp trở thuật “Lôi hành cửu chuyển” lách nhẹ thân mình bay là đà trên mái ngói, nhắm hướng bóng trắng đuổi theo như bay biển... ước chừng đã đến chỗ bóng trắng xuất hiện lúc nãy, Cừ Thiên Hiệp vội thân ngay cước bộ, nhắc mình xẹt vào một bụi cây rậm ẩn thân nghe ngóng.

Một khắc qua... Cừ Thiên Hiệp bỗng nghe một tiếng:

- Hừ!

Bằng giọng mũi nổi lên, tiếp theo đấy, tại lùm cây phía bên trái lên hai tiếng “Cú cú” lạnh lùng, hết như tiếng cú kêu canh giữ rừng khuya tĩnh mịch.

Cừ Thiên Hiệp hiểu ngay là khẩu ước của các giới đi đêm hành hiệp, bèn nín thở chờ đợi...

Tiếng cú kêu vừa dứt, từ lùm cây bên trái bước ra một bóng người lùn nhỏ, nhanh như thỏ lẹ như cheo, thoát một phiến đá cao cách đấy chừng mười trượng xa, bóng người này vừa đứng trên phiến đá, hần nhúc nhích đầu nghiêng qua trái, đảo qua phải, dường như quan sát tình hình động tĩnh.

Ngay lúc đó, phía bên hữu lại xuất hiện ba bóng người mau như điện giựt, lẹ như thoi đưa, chớp một cái đã đến trước mặt bóng đen đứng trên phiến đá.

Cả ba bóng người này vòng tay hướng vào bóng đen tỏ vẻ cung kính, bằng giọng nói âm ớ trong cổ họng khê thưa:

- Chúng tôi là Hồ Quảng phân chia Huyết Quang Giáo xin ra mắt Hộ pháp!

Tên bị gọi là “Hộ pháp” phá lên cười lè khè, không đáp lễ trầm giọng nói:

- Hãy đi theo ta...!

Nói xong thân mình lùn nhỏ của hắn nhảy vọt lên cao như con khi rơm, chạy lăng cẳng như trượt bảo vào khu rừng trúc về phía Tây...

Ba bóng đen rậm vật vờ to lớn, vẩy mạnh tay áo đen đánh “phát” một tiếng nhẹ, thân mình nhấc bổng lên cao, đuổi theo hướng bóng đen nhanh như chớp, chỉ thoắt nhẹ như tia chớp đã biến mình vào rừng trúc mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp thấy bốn bóng người biến vào rừng trúc, lại sợ đi mất dấu, bèn nhích động đôi vai toan cử thể đuổi theo...

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm lạnh vang lên phía sau lưng:

- Khoan đi đã!

Cùng với tiếng nói, một ngón tay vuốt nhẹ vào “Tĩnh kiên huyết” sau ót chàng, tuy không có bao nhiêu dư lực, nhưng đủ áp đảo Cừu Thiên Hiệp không dám cưỡng mình vọt đuổi theo, vì chàng sợ nếu nhích động ngón tay người lạ sẽ bóp vào yếu huyết chết tức khắc.

Nếu lấy công lực của Cừu Thiên Hiệp ra suy luận tuy chưa nói là cao thủ thượng thừa, nhưng nội lực và thính giác của chàng khá cao, có thể sánh với người tu luyện võ công “năm, sáu mươi năm” vậy mà không nghe tiếng chân người động sau lưng, đến nỗi bị kẻ lạ chìa tay điểm vào yếu huyết, nếu người lạ có hơi ác cảm với chàng chỉ ấn nhẹ ngón tay vào yếu huyết cũng đủ kết liễu tính mạng chàng trong tức khắc.

Bởi thế Cừu Thiên Hiệp cảm nghe hồn phách rụng rời, mồ hôi toát ra ướt áo, đứng ngơ ngẩn như kẻ vừa bán linh hồn.

Người lạ lại ấn nhẹ ngón tay vào ót chàng, bằng giọng nói lạnh như băng khê bảo:

Không được quay đầu lại nhé!

Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ như tượng gỗ, nhưng khí uất dựng lên đầy bụng, rên ri hỏi:

- Người là ai?

Người lạ vẫn lạnh lùng:

- Không cần biết! Người hãy nhận phong thư này là đủ!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp hồi âm, đã thấy một phong thư từ phía sau đưa tới, dưới ánh sáng lò mờ, chàng nhận thấy mấy dòng chữ sắc như dao đâm:

- “Thư phó: Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp. Thân trâu.”

Thuận tay chàng đỡ lấy phong thư, vừa buột miệng lắp bắp:

- Thư... thư của ai... thế?

“Kiên tĩnh huyết” đột nhiên mất hẳn cái ấn nhẹ của ngón tay người lạ, đồng thời một cơn gió nổi cuộn lên rồi mất hẳn, không khí yên lặng lại trở về yên lặng.

Cừu Thiên Hiệp quay đầu lại, người đưa thơ đã biến mất từ bao giờ, chứng tỏ công lực người này cao đến độ siêu phàm, bất chúng, sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh lẫn tức, bất giác cơ thể chàng khẽ run lên.

Chàng kinh vì “kẻ đưa thơ có một công lực quá diệu” tất nhiên người chủ lá thơ há chẳng cao trọng hơn sao? Có thể vị chủ nhân bức thơ này là một nhân vật quý cung, hay là người của Thần Tiên ngoại cảnh.

Vì nghĩ thế nên chàng cố nuốt “ực” sự uất trào lên tận cổ, quay đầu nhìn tứ phía...

Bỗng chàng nghe nói:

- Thật quyết định như thế hay sao?

Một giọng nói lạnh lạnh nương theo chiều gió từ xa xa đưa lại, âm hưởng dường phát ra từ rừng trúc phía mặt.

Cừu Thiên Hiệp nhận ra giọng nói, bèn lấy làm kinh ngạc kêu khẽ:

- “Chính là giọng nói lạnh lùng của Nhan Như Ngọc chứ chẳng ai vào đây!”

Thế là thêm một sự khản trương kẻ tiếp.

Cừu Thiên Hiệp gạt phăng ý định đuổi theo kẻ đưa thư, lập tức phi thân hướng vào chỗ phát ra tiếng nói, thân mình linh động nhẹ như hạc phục rấn bờ, thoăn thoắt tiến vào rừng trúc. Quả nhiên chàng trông thấy Nhan Như Ngọc.

- Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đang đứng kề ven rừng trúc, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, đôi mắt sáng tinh linh, rọi thẳng vào bốn tên áo đen đứng đối diện, vẻ mặt của nàng nghiêm nghị đến lạnh lùng.

Bốn tên áo đen ba cao một lùn chính là bốn người Cừu Thiên Hiệp vừa thấy lúc đầu.

Cừu Thiên Hiệp vội nép mình sau bụi cây rậm quan sát lẽ tiếp.

Ngay lúc đó tên lùn nhỏ bị gọi là Hộ pháp, bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc vòng tay rất cung kính, lên tiếng đáp khẽ:

- Sự thể rất lớn lao đã quyết định, xin Phó giáo chủ cố gắng thu xếp mọi việc trong vòng ba ngày tới đây... để cử hành đại sự!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã biết mọi người này là thủ hạ Huyết Quang Giáo, mang sao đội nguyệt đến đây triệu gọi Phó giáo chủ của họ về Tổng giáo, ắt là sự việc xảy ra quá quan hệ, chàng lại đưa mắt theo dõi...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ trầm ngâm, lại hát hàm bảo:

- Mao Ôn hộ pháp!

Tên ốm nhỏ vòng tay thưa:

- Thuộc hạ xin chờ lệnh!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người mau về bẩm lại Giáo chủ nói việc này quan hệ đến sự mất còn của các giới võ lâm, muôn ngàn tính mạng sống hay chết đều do đó cả, nếu may mắn Huyết Quang Giáo được thành công, lẽ tự nhiên sẽ chiếm quyền bá chủ võ lâm, độc lập giữa sông hồ, muôn đời ngàn kiếp không bại hoại, nhục bằng trái lại. Nếu chẳng may bất hạnh thất bại lẽ tự nhiên chìm hẳn danh dự xuống đáy hồ, muôn kiếp ngàn đời không ngược mặt ngó thấy ai!

Gã lùn ôm tức Mao Ôn hộ pháp phá lên cười ha hả tiếp lời:

- Phó giáo chủ dạy chí phải! Thuộc hạ sẽ về bẩm báo lại Giáo chủ những lời này, nhưng theo ngụ ý của Thuộc hạ, việc này bí ẩn đến chín phần mười nếu bỏ lơ không thể được!

Nhan Như Ngọc cau mày gắt gỏng:

- Việc của bốn giáo ư? Đâu quan hệ bằng việc quan trọng trong Thiên hạ, hùng cứ chốn võ lâm... việc này chẳng quan trọng hơn sao?

Mao Ôn hộ pháp thối lui nửa bước lắc đầu tiếp lời:

- Chính là việc của Bốn giáo đấy, Phó giáo chủ ạ! Nhưng còn một điểm thuộc hạ chưa kịp bẩm báo:

- Điểm gì... nói mau?

Nhan Như Ngọc gắt gỏng báo, khiến Mao Ôn hộ pháp hơi chồn dạ, bằng giọng nói cực trang trọng bẩm:

- Bẩm Phó giáo chủ! Giáo chủ hằng mong đợi ngày về của Phó giáo chủ, chỉ vì một điểm quan trọng nên giáo chủ cho mời đến Tổng Đàn ba vị kỳ nhân, mà ba vị này đều bằng lòng ra mặt, do đó thuộc hạ muốn nói...

Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc kêu lên hốt hoảng:

- Thế nào? Ba vị kỳ nhân đồng ý viếng Tổng đàn ư?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sững sờ, không rõ ba vị kỳ nhân là ai? Mà Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đến thế, lại nghe:

Mao Ôn hộ pháp nghiêm sắc mặt, giọng nói trầm trầm báo tiếp:

- Chẳng những “ba vị đại kỳ nhân” bằng lòng ra mặt đến Tổng đàn mà thôi Tổng giáo của ta còn thêm một sự đại hỷ chưa từng thấy nữa kìa... ha... ha...

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói như hét:

- Mao Ôn người đùa với ta à? Người cười gì dữ thế? Mao Ôn chuyện quái gì mà người gọi là Đại hỷ?

Mao Ôn hộ pháp lại tỏ ra cung kính như trước, hẩn vòng hai tay khúm núm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đại hỷ...! Thuộc hạ kính mừng Phó giáo chủ chỉ gặp hỷ sự!

Ồ... Ta mà gặp hỷ sự! Hỷ sự gì?

Bẩm cao Phó Giáo Chủ, thật ra điều đại hỷ của bản giáo chỉ dành riêng cho Phó giáo chủ mà

thôi!

Riêng ta! Vô lý thật!

Mao Ôn hộ pháp đổi giọng nghiêm trang nói:

- Chính thế Phó giáo chủ ạ!... À này... Phó giáo chủ có biết con trai của “Hoành thủy Đảo chúa là công tử “Ngọc diện truy phong” Bạch Vân Phi hay chẳng?

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi, bèn đáp xuôi:

- Ta đã thấy mặt một lần!

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ hân hoan, bằng giọng nói như mơ như ảo tiếp lời.

Ồi chào! Cậu công tử này nay mai là Thiếu Đảo chủ Hoành Thủy, chẳng chừng đẹp đẽ khôi ngô, hình dung tao nhã, lại thêm tài quán tuyệt, võ học lại được Đảo chúa chon truyền thật là công cái võ lâm, trên đời ít có một!

Nhan Như Ngọc thấy hấn thao thao bất tuyệt, lấy làm bức bối khó chịu, trầm giọng hét:

- Người nói cái gì nhiều quá thế? Ta hỏi người hỷ sự là cái quái gì?

Mao Ôn hộ pháp nhún vai mỉm cười tiếp lời:

- Việc công tử “Ngọc diện truy phong” rất liên quan đến việc này!

Người hãy mau nói ta nghe!

Mao Ôn hộ pháp mỉm cười bí hiểm, bằng giọng êm trầm nói lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Thuộc hạ xin trình bày cho Phó Giáo chủ nghe. Mười ngày trước đây đích thân Giáo chủ mở hoát Tông đường thỉnh ân điển “Huyết Quang tổ sư” cầu tổ sư đáp ứng sự thành thân của hai họ!

Nhan Như Ngọc giật mình tháo lui ra sau mấy bước kêu lên hốt hoảng:

- Thành thân? Hai họ thành thân? Ta không hiểu người muốn nói gì?

Mao Ôn hộ pháp cười hi hi ha ha nói:

- Nếu không phải sự thành thân của hai họ, thì có ai dám làm kinh động đến bốn giáo Tổ sư? Phó giáo chủ nghĩ lại xem?

Nhan Như Ngọc lòng lên như hổ đói, vươn thẳng hai cánh tay ngọc chộp mạnh đôi vai Mao Ôn hộ pháp lắc mạnh hỏi lên như hốt hoảng:

- Người muốn ám chỉ ta ư? Giáo chủ bằng lòng hứa gả ta cho “Ngọc diện truy phong” Bạch vân Phi ư?

Mao Ôn hộ pháp đau buốt hai vai, hấn không chịu nổi cái bấu của Nhan Như Ngọc nên nghiêng rặng chịu đựng gật đầu đáp:

- Phải... đấy... bầm phó giáo chủ... phải đấy!

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra kêu lên một tiếng “Á” buông thông hai vai, tháo lui mấy bước, đôi mắt hiện lên vẻ hốt hoảng đến cùng cực như điên như dại, đứng sững sờ như bức tượng phỗng sành.

Cửu Thiên Hiệp đứng núp trong lùm cây, bỗng cảm nghe như hòn đá ném trúng đầu một tiếng như tia sét bổ vào đầu, quả tim chàng rung động như tiếng trống liên hồi một báo động điều thác loạn xảy ra, đôi mắt hoa lên như muôn đốm lửa, một mùi vị mặn, đắng, chua, cay xung lên tận cổ, nghẹn ngào lợm giọng không phân tách được mùi gì?

Nhan Như Ngọc đột nhiên cao giọng hét:

- Mao Ôn hộ pháp! Giáo chủ khai đường yết kiến lệnh Tổ sư thật ư?

Vừa nói nàng vừa bước sấn đến trước mặt Mao Ôn hộ pháp rất gần, nàng giương đôi mắt lộ lộ nhìn gã thuộc hạ trần trời.

Mao Ôn hộ pháp hoảng kinh tháo lui mấy bước run rẩy nói:

- Thuộc hạ dù có lá gan lớn bằng trời cũng không dám đứng trước mặt Phó giáo chủ nói điều giả trá... chỉ vì Giáo chủ đã khai đường yết kiến lệnh Tổ sư xin quyết định, vì thế việc này đối với bản giáo rất trọng đại, thuộc hạ đâu dám nhiều lời!

Nhan Như Ngọc cau mày hỏi tiếp:

- Tổ sư gia từ bi xuống Tông đường ư?

Mao Ôn hộ pháp nghiêm giọng nói mau:

- Không, Lệnh Tổ sư không đại giá giảng lâm chỉ phát ra một lệnh tiền... trong lệnh tiền dạy...

Ngươi vẫn nhớ rõ chứ?

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ cung kính nói tiếp:

- Ngày yết tổ, thuộc hạ may mắn được giữ phần hương hỏa, nên còn nhớ mấy câu thơ trong lệnh tiền!

Ngươi hãy đọc ta nghe!

- Vâng ạ!

Mao Ôn hộ pháp đáp ngay, hấn đằng hắng lấy giọng, hình như quên bằng sự có mặt của vị Phó giáo chủ buột miệng ngâm lên sang sảng:

Nhân duyên tiền sinh chủ định

Bán điểm đã bắt do nhân

Võ lâm vĩnh truyền giai thoại

Thi văn cần khôn đại định

Tạm dịch:

Kiếp duyên đã định tự tiền sinh

Không thể do ta kén được tình

Giai thoại võ lâm truyền thống cũ

Cần khôn lời phú dạy thông minh.

Hắn ngâm dứt mấy câu thơ trong lệnh tiễn của Huyết Quang Giáo tổ sư, vẻ cao hứng hiện lên bằng giọng nói tươi như hoa tiếp lời:

- Phó giáo chủ! Người đã nghe thấy chứ, thật là câu sấm ký Tổ sư gia... tại sao...

Nhan Như Ngọc rống lên như điên dại:

- Cầm mồn ngươi lại!

Vừa hét nàng vươn một cánh tay điểm nhẹ vào mũi Mạo Ôn hộ pháp gắt to:

- Ta bảo ngươi biết, giữa lúc việc này chưa kết quả, ta cấm ngươi không được rêu rao với một ai!

Mạo Ôn hộ pháp ngạc nhiên, trở mắt nhìn Nhan Như Ngọc hỏi tiếp:

- Phó giáo chủ! Tổ sư đã quyết định, bất luận sinh tử, nếu cưỡng lại Tổ mệnh ắt bị hỏa phân thân đốt cho xương tan thịt nát! Phải vậy không?

Mạo Ôn hộ pháp nhanh nhẩu đáp:

- Phải đấy! Phải đấy! Đây là điều Giáo mệnh thứ nhất trong bốn giáo hội! Nhan Như Ngọc nhếch môi cười đau khổ nói:

- Nhưng mà! Hôn nhân là việc cá nhân, tự sự, không liên quan đến luật giáo điều, không can đến việc “khai đường yếu kiến Tổ sư gia”.

Mạo Ôn hộ pháp ngập ngừng nói tiếp:

- Phó giáo chủ nên nghĩ lại! Việc này... Tổ sư rất cao kiến và suy xét rất tường tận... hướng chỉ là... việc thành thân, đảng trai rất môn đương hộ đối...!

Nhan Như Ngọc sa sầm nét mặt quát to:

- Ai bảo ngươi nhiều lời thế?

Tiếp theo đây là một tiếng “Trót” tay hữu nàng vẩy mạnh trường kiếm chém vào không gian một cái, sau một khắc nàng cho vào vỏ kên thêm một tiếng “choeng!” lại đưa tay chỉ vào mặt Mạo Ôn hộ pháp quát to:

- Hộ pháp! Ngươi lại vờ giọng dạy đời ta hay sao, nghĩ công lao hạn Sứ giả của bản giáo, ta tha thứ tội vô lễ của ngươi... hãy cút cho khuất mắt ta!

Mạo Ôn hộ pháp run lên, loạng choạng tháo lui ra sau ba bốn bước, trở mắt nhìn Nhan Như Ngọc đến độ thất thần.

Ba tên Hộ giáo sứ giả Hồ Quảng đứng bên ngoài, bất giác đưa tay quệt mấy vòng mồ hôi rịn ướt trán, cả ba ngạc nhiên đồng kêu lên:

- Phó giáo chủ ban ơn!

Cừ Thiên Hiệp núp sang lùm cây rậm, đối với mọi việc đã nghe thấy, như vừa trải qua cơn ác mộng, khiến cõi lòng dâng lên một niềm chua chát, đau buốt như muối xát kim châm.

Chàng cảm thấy còn gì lưu lại đây, hơn nữa sợ Nhan Như Ngọc trở về khách sạn trước, nên chàng ngược mặt nhìn lên trời, thấy màn sương mù dày đặc, ước chừng giữa canh tư. Chàng không muốn ai trông thấy, nên chỉ lắc mình thì triển thân pháp “Lôi hoàn Cửu chuyển” thoát một cái như cơn gió nhẹ nổi lên, hướng vào cổ trần bay thoăn thoắt:

- Trên đường về khách sạn, chàng càng suy nghĩ, càng thấy không đúng, vì chẳng tìm ra câu trả lời cho thỏa đáng nào, vì chàng nghĩ:

“Nếu Nhan Như Ngọc thành thật với mình, thì tại sao nàng không kể chàng nghe một vài khía cạnh về chuyện này... chuyện của Huyết Quang Giáo?”

Nếu nàng không thành thật với mình, thì tại sao ba lần, bảy lượt âm thầm giúp đỡ mình? Và lại mỗi lần giúp đỡ nàng không kể đến bản thân, tại sao nàng lại hy sinh cho ta đến thế?

Lại nghe đến việc hôn nhân, chính Huyết Quang Giáo, phải khai đường yết kiến Tò sư cầu chứng kiến, và chính lệnh tiền Tò sư gia quyết định, vì có nào nàng tỏ vẻ bất mãn, dám cưỡng lại pháp lệnh và giáo điều của bốn môn? Vì ta ư?

Thêm vào đây... ba vị kỳ nhơn là ai? Câu chuyện đại sự của Huyết Quang Giáo là gì? Mà Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mở miệng lớn lời bảo quan hệ mật còn trong các giới võ lâm, muôn ngàn sinh mệnh điều do đó cả?

Tất cả và tất cả, chỉ xảy ra một ngày?

Cừ Thiên Hiệp càng suy nghĩ càng thêm quẩn trí, suy sết không cùng, thì cũng vừa về đến khách sạn. Khi bước vào phòng, chàng toan lấy phong thư của quái nhân gửi lúc nãy ra xem. Bàn tay chàng vừa cho vào bọc lấy phong thư ra cho kịp mở ra đọc đã nghe:

- Sọt!

Một tiếng gió nổi cách đây không xa, tiếp theo đó là hai tiếng “kéo kẹt”, vang lên.

Nguyên Nhan Như Ngọc vừa vọt vào cửa song mới gây ra tiếng động kể trên, nàng lại đưa tay khép nhẹ song cửa, lại bước ra mở cửa cái, rồi đi thẳng lại phòng Cừ Thiên Hiệp, dường như nàng dừng lại nghe ngóng một lúc lâu, tựa hồ như không phát giác được gì, nàng lại quay ra ngõ ngoài viện, bước dần dần đến bên cửa sổ của Cừ Thiên Hiệp ... rình mò hâu như muốn tìm hiểu sự gì...

Lúc bây giờ Cừ Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc có đôi phần dè dặt nghi ngờ... khi nghe bước chân nàng xê dịch trên mái ngói vội cất nhanh phong thư vào bọc, khom lưng chuồn thẳng vào màn, giả vờ như say ngủ chờ xem Nhan Như Ngọc hành động ra sao...

Lúc bấy giờ trời đã ẩn dưới mây hồng, ánh sớm ban mai rọi sáng lờ mờ qua khe cửa. Vì thế Cừ Thiên Hiệp trông thấy một khuôn mặt đẹp như tiên nga ẩn dưới lớp màn che cửa sổ, chính là bóng của Nhan Như Ngọc, dường như nàng áp tai nghe ngóng, phút chốc lại xuyên qua khe cửa nhìn trộm...

Cừ Thiên Hiệp thấy thế nhủ thầm:

- “Thật là lòng dạ đàn bà, sâu sắc tựa kim nhìn đáy nước, không thể nhìn thấy hay soi thấu được!” nghĩ đến đây khiến chàng tò ý dè dặt hơn, và tự nhủ:

- Nếu nàng có trở tráo hành động, xô cửa bước vào phòng, ta sẽ tình sao đây?

Tuốt nhanh “ Khô trúc thánh kiếm” cùng nàng...

Cừ Thiên Hiệp rung mình, không dám nghĩ tiếp chỉ vì, đối với cái hôn đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban cho chàng, đã gây cho chàng một ấn tượng... đã biết yêu... và yêu Nhan Như Ngọc quá rồi! Tình yêu âm thầm trầm lắng, dễ bỗng bật phát khởi trong tâm khảm, tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng vẫn sôi trào ùng ục bên trong.

Một đêm, qua sự phát giác và nghe ngóng sự thật, tạo cho chàng một sự in trí hồi hộp lo âu, hãi hùng, đau xót...!

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp lại thấy Nhan Như Ngọc là một cô gái xa lạ, thâm trầm thái quá, kén sách lắm điều, không còn nhu mì đoan trang như trước nữa, tự nhiên chàng phủ nhận mỗi tình chân thật của Nhan Như Ngọc đối với chàng.

Ngay lúc đó chiếc bóng của Nhan Như Ngọc ngoài song khẽ chớp động, nàng đưa tay gõ nhẹ vào song cửa:

- Cộp, cộp!

Hai tiếng gõ cửa vang lên lòng lộng.

Cừ Thiên Hiệp không thể đóng kịch giả bộ... được, bèn cự nhẹ thân mình, vờ như người vừa tỉnh ngủ, hai mắt mở to ra, hai tay vươn vai một cái, bằng giọng nói nhừa nhựa hỏi:

- Ai đó vậy?

Nhan Như Ngọc phá lên cười ha hả, bằng giọng nói trong như chuông ngân gọi vọng vào:

- Dậy đi chứ, người ngủ thật say sưa, người ta đứng chầu dưới cửa hàng giò mà chẳng hay biết gì cả.. hay là người say sưa trong giấc mộng vàng?

Cừ Thiên Hiệp khóat màn bước nhanh xuống đất, giả bộ kinh ngạc nói to:

- Ôi chao! Thật như vậy, ta đang nằm mơ thấy lạc vào cảnh thần tiên, nhưng đầy đầy rắn độc!... À Nhan cô nương, đêm nay cô nương cũng ngon giấc đấy chứ!

Trong lúc lòng chàng quá dè dặt, nên vô tình đổi cách xưng hô, không gọi Như Ngọc như trước nữa.

Nhan Như Ngọc là một cô gái rất tế nhị hay để ý từng chút một, khi nghe qua, nàng vội hỏi ngay:

- Mới có một đêm đã quên hết rồi ư? Sao người thích gọi cô nương, tiểu thư mãi thế...?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, chép miệng mắng thầm:

- Thôi đi yêu hồ quỷ mi, ta quá nể người... không muốn thấy người để lộ đuôi chồn!

Nghĩ đến đây, chàng nhìn Nhan Như Ngọc tặc lưỡi mỉm cười đáp:

- Phải đấy! Có lẽ ta ưng gọi như thế? Vì ta có cảm tưởng một đêm qua, mọi việc trên đời này đều thay đổi hết! Ánh sáng, không khí hoàn toàn mới, luôn cả thân ta biến thành một tha nhân, và kể cả ngày nay gần như sáng hơn mọi hôm!...

Cừu Thiên Hiệp cố ý dùng lời nói xa xa gần gần, cảnh giác cô nàng... nhưng...

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dường như không lưu ý tới mà chỉ mỉm cười điềm đạm nói tiếp:

- Tại sao vậy? Chỉ một đêm thay đổi....

Nghĩ cũng lạ nhỉ! Riêng ta đêm qua ngủ vùi không biết trời đất gì!...

Nói xong nàng đưa tay che miệng “ngáp” một một cái rất tự nhiên chứng tỏ nàng ngủ chưa no mắt.

Bát Hồ Ly tìm cừu chèn lỏi

Hoa Lệnh chủ hờn thô giết chồn

Cừu Thiên Hiệp nghe suýt bật cười thành tiếng, chếp miệng mắng thầm:

- “Ngươi thực già hàm lão khẩu, rõ ràng ngươi thức trắng đêm nay mà dám bày điều nói dối, nếu ta không thấy tận mắt ắt bị ngươi xem như một kẻ ù lỳ, buộc nghe một lổ chuyện hoang đường”!

Nghĩ đến đây, Thiên Hiệp đẩy mạnh mở toát cửa phòng, đơn đã đáp lời Nhan Như Ngọc:

- Phải đấy cũng do ngươi chọn nơi đây nghỉ nên ta thiên nghĩ ngươi có hẹn ước với ai điều gì quan trọng chứ!

Chàng chỉ nói một câu băng quơ ngái ngủ... Nhan Như Ngọc nghe qua tưởng đâu câu chuyện đêm hôm bị bại lộ, vội vàng hỏi ngay:

- Ngươi vừa bảo gì thế?

Cừu Thiên Hiệp chếp miệng cười khì, bằng giọng nói thân nhiên đáp:

- Ta tưởng ngươi gây sự đánh nhau, tròn một đêm không ngủ... ai ngờ ngươi được ngủ một giấc an ổn ngon lành... ha... ha!

Nhan Như Ngọc vụt há miệng ngáp dài, nàng vội đưa tay che miệng...

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật bảo:

- Oái chao! Ngươi bảo ngủ một giấc no nên tại sao cứ ngáp hoài như chưa hề nhắm mắt?

Nhan Như Ngọc sượng sùng cố gượng cười tiếp lời:

- Khi không lại ngáp kỳ thật! Có lẽ vừa thức dậy chưa rửa mặt cũng nên? À... này chúng ta lên đường ngay chứ?

Cừu Thiên Hiệp giả bộ cúi đầu suy nghĩ, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời:

- Theo ý ta không cần đến Long hổ sơn nữa.

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Húy! Sao lạ thế? Không cần đi? Tại sao? Chúng ta đã hẹn ước trong vòng mười hôm là có mặt tại Long hổ sơn kia mà?

Cừu Thiên Hiệp nhún vai tỏ vẻ lạnh lùng tiếp lời:

- Không phải vậy đâu? Không cần là không cần có người đi theo đấy!

Nhan Như Ngọc nhướng mày tròn mắt nói như hét:

- Tại sao? Ngủ một đêm người đã thay đổi ý kiến rồi à?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:

- Cũng không phải thế! Vì chúng nó ước hẹn với ta chứ không có ý mời người.

Nhan Như Ngọc cười gượng hỏi nhanh:

- Có lẽ nào chúng ta lại phân hai?

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Có lẽ lắm chứ! Vì người đi đường người, ta đi đường ta... tự nhiên có gì lạ!

Nhan Như Ngọc nghe qua mặt trắng hóa hồng, mắt ngài chéch ngược, lấy làm kinh ngạc bởi hỏi, bằng giọng nói buồn như khóc rên rì:

- Người... tại sao người nữ nói những lời này, có lẽ nào chỉ một đêm người đã thay đổi hết hay sao?

Cừ Thiên Hiệp nghĩ đến việc xảy ra đêm qua sự tức giận vẫn chưa nguôi, chàng muốn nói những lời cay đắng phũ phàng hơn nữa, nhưng chàng cảm thấy trận giặc nội tâm, hiện lên xung đột mãnh liệt, làm đau đớn cả lồng ngực, chỉ vì chàng nghĩ đến ba điều không ổn: Một là “Đường đường hiệp sĩ lại đi rình mò nghe trộm việc người khác, thánh nhơn dạy “Kẻ bất nhĩ vô lễ là thế! Điều thứ hai: Đối với Nhan Như Ngọc, chàng chưa tìm hiểu được nàng có thực tâm với mình không. Vì thế không dám xử sự hồ đồ, cách ngôn có câu: một cử động sai, ngàn thu ân hận, cần phải suy nghĩ lại. Điều thứ ba: chàng đã yêu nàng, yêu đến độ say mê cuồng nhiệt, nên không thể để người yêu có bộ mặt rầu rĩ khó coi! Vì những ý nghĩ như thế Cừ Thiên Hiệp đổi giận làm vui nói:

- Không có biến đổi gì cả! Chỉ vì ta xét thấy không cần sự có mặt của người?

Nhan Như Ngọc mắt nhắm lại, gương mặt tỏ ra ai bi thống khổ, bỗng nhiên nàng chạy nhanh vào trong phòng, giăng hai tay ra ôm lấy Cừ Thiên Hiệp, gục đầu trên vai nức nở:

- Ta không cần người có thay đổi ý kiến gì cũng mặc, riêng phần ta nguyện chẳng xa người nửa bước, dù cho lên thác xuống ghềnh, chân trời góc biển ta vẫn ở mãi bên người, quyết chẳng... xa người được nữa!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy thần kinh căng thẳng như đường tơ, hốt hoảng nói mau:

- Thôi... thôi... không có gì thay đổi, chẳng rời nhau thì chẳng rời nhau... không có chi mà... nức nở âm lên như thế... ừ... chúng ta hãy sửa soạn lên đường... người ngẩng mặt trông kìa... bọn tiểu nhị lên thu dọn trang phòng đây!

Quả nhiên một tên tiểu nhị đứng trước cửa phòng, hần thấy bên trong đèn đuốc tắt tối om, bèn đưa tay gõ nhẹ cửa cao giọng nói:

- Khách quan, khách quan sáng rồi, khách quan dọn cuối canh năm gọi, hiện giờ đã quá canh năm. Khách quan dậy đi... sửa soạn lên đường cho sớm!

Nhan Như Ngọc buông Cừ Thiên Hiệp ra ngay phá lên cười gượng nói:

- Ta đi tắm sơ sơ, người hãy lo rửa mặt và thu xếp đồ đạc!

Vừa nói dứt không đợi Cừ Thiên Hiệp trả lời, nàng xô cửa bước ra quay về phòng riêng.

Chẳng mấy phút cả hai tắm rửa thu xếp đồ đạc xong, dùng buổi điểm tâm, Cừ Thiên Hiệp toan móc tiền trả, không ngờ Nhan Như Ngọc đã trả trước từ lâu. Đoạn cả hai rời khách sạn đi lần ra khỏi cổ trấn.

Cừ Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi cảnh tượng đêm hôm qua nên cúi đầu đi mãi miết, miệng nói lầm nhảm, phút chốc lại gật gù cười một mình phàm tâm sự nội tâm thường phát hiện ra cử chỉ dung mạo, khiến Cừ Thiên Hiệp biến thành một người trầm mặc, ít nói không cười, khác hẳn lúc trước khá xa- Nhan Như Ngọc nghĩ muốn nát óc không rõ vì sao tâm tính chàng biến đổi.

Hai người mang hai tâm dự u buồn, cúi đầu đi mãi miết như vị sāi già đi khát thực trì bình.

Nhan Như Ngọc không chịu được sự nín lặng lâu, nên buột miệng hỏi:

- Đây... người có tâm sự gì... dường như một kẻ mất linh hồn thế...?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười chua chát chàng bèn dùng kế điều tra Nhan Như Ngọc, nên giả bộ thờ dài lắc đầu đáp:

- Có gì đâu! Chẳng qua là... ta chợt nhớ lại một việc quái lạ trong chốn võ lâm!

Quái lạ! Việc gì thế?

Cừ Thiên Hiệp làm ra vẻ như nhà tu tìm ra chân lý uyên nguyên, gật gù nói tiếp:

- À... ạ! Ta nhớ ra rồi! Đây... ta muốn hỏi người, vì ta nhận thấy người nhậm chức Phó giáo chủ Huyết Quang Giáo, tất nhiên kiến thức người sâu rộng hơn ta, vì người quen biết không ít nhân vật võ lâm phải vậy không?

Không nhất thiết, nhưng người muốn nói cái gì mới được chứ? Quái lạ, sự vật hay con người? Điểm hung ác hay hận cừu mới được chứ?

Cừ Thiên Hiệp vỗ bóp trán nghĩ ngợi, một lúc sau gật đầu lia lịa nói:

- Ưøm! Người hỏi phải đấy... ta muốn hỏi về người... nghe các giới võ lâm đồn đãi, ngoài Cửu đại môn phái, các môn hội bang ra, còn có ba vị quái khách mà họ gọi là tam đại kỳ nhon, vậy ba đại kỳ nhon này là người thế nào? Công lực ra sao? Xuất thân và ở tại đâu?

Nhan Như Ngọc hơi tái mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên hỏi lại:

- Vì lý do gì? Đột nhiên người hỏi ba vị kỳ nhon?

Lý do? Không có chẳng có lý do gì cả, chỉ vì ta nhớ đến đâu... hỏi đến đó vậy thôi!

Nhan Như Ngọc cố dẫn cơn xúc động, cúi mặt thờ dài nảo ruột, bằng giọng trầm trầm kể tiếp:

- Ba vị kỳ nhon, không bang hội, không môn phái ấy là ba vị khét tiếng võ lâm độc cư ngoài biển cả là ba vị đảo chúa. Sở dĩ người ta gọi là “Kỳ” là ám chỉ võ công của ba người này rất nên quái lạ, lại thêm cá tính rất lạnh lùng, khinh người ngạo vật, độc lập giữa vùng trời nước bao la, không hề giao du một nhân vật võ lâm nào trên đất liền, họ tiêu dao trên đảo, chung thân không ngó nghĩ đến ai? Đồng thời cũng chưa ai bén mảng đến ba hòn đảo họ... thành thử không có gì lạ phải tìm hiểu!

Cừ Thiên Hiệp tuy nóng lòng muốn nghe, nhưng giả vờ tỉnh, không để lộ tia cảm động nào ra

mặt, một lát sau buột miệng kêu lên:

- Ô! Nếu chỉ có thế... không đáng liệt vào hạng kỳ nhân, quá kiệt được.

Nhan Như Ngọc thành thật nói tiếp:

- Không, không nên nhìn thoáng qua mà phê bình vội! Ba vị đại kỳ nhân này, chuyên sử dụng ba món binh khí xưa nay ít có, mỗi món binh khí có một sở trường đặc biệt, phối hợp với nhiều thể võ quái dị bí truyền, tuy đất Trung Nguyên nhiều tay kỳ nhân, quá kiệt nhưng chẳng một ai dám khinh bạc ba vị kỳ nhân hải đảo này!!

Cừ Thiên Hiệp lên tiếng phù họa nói:

- À... ra thế?

Nhan Như Ngọc tỏ ra bí mật, bằng giọng nói êm trầm, kể:

- Theo lời đồn đãi: bốn mươi năm về trước, nhiều danh sơn cao sĩ Trung Nguyên tỏ ý khinh bạc ba vị đại kỳ nhân là hạng người “đầu sông góc biển” tài cán chẳng bao nhiêu... họ lại động tính hiếu kỳ, muốn thử qua ba món binh khí quái lạ, cho nên hết người này qua người khác... sang thám hiểm ba hòn đảo nọ, nhưng ô hô tất cả cùng chung một số phận “ra đi chẳng có ngày về, như chìm giữa bể sâu” bật vô âm tín...

Cừ Thiên Hiệp chớp mắt ngó mong lên chín tầng vô tận, bằng giọng nói hữu ý nhưng làm ra vẻ vô tâm:

- À... như thế đấy! Theo sự tưởng tượng của ta, thí dụ ba vị này kết tay đầu cột mà xâm nhập đất liền thì chắc chắn những cao nhân kỳ sĩ võ lâm chịu mất mạng, chứ không biết lấy phương pháp nào chống trả nữa rồi?

Nhan Như Ngọc động tâm, mày ngài khẽ run mấy lượt, điềm đàm hỏi:

- Tại sao ngươi tưởng tượng như thế! Hoặc giả ngươi nghe các giới võ lâm đồn đãi hay sao?

Cừ Thiên Hiệp bật cười to, bằng giọng nói nghiêm trang, song không kém phần sắc bén bảo:

- Đã bảo tưởng tượng mà lỵ! Tưởng tượng phải có lý do hay sao? Lời đồn đãi? Ta có đi đâu mà nghe chuyện bán ra tán vào của thiên hạ? Thực ta không hiểu nổi ngươi, mỗi khi ta nói ra một lời gì, ngươi hỏi cho cùng cặn không thôi... nào là: “Ngươi nghĩ sao...?... lý do gì thế nào? Và vân vân... thì ngươi bảo ta làm sao trả lời cho tách bạch được chứ?

Nhan Như Ngọc là tay lanh lợi hoạt bát, bị câu hỏi này cũng ghen hòng thốt chẳng ra lời.

Cừ Thiên Hiệp liếc thấy thần thái của Nhan Như Ngọc bất an, gương mặt sầu bi đáng thương hại, hai viền mi chớp chớp, tia mắt long lanh, chứng tỏ nàng uất hận cảnh hồng, bất giác Cừ Thiên Hiệp chép miệng bảo thầm:

- “Chính ta làm bức nàng đấy... rõ tội nghiệp!”

Vì nghĩ như thế, chàng đổi giọng hiền hòa nói tiếp:

- Cũng vì thế ta mới nói “Vị ta chợt nhớ một việc quái lạ trong chốn võ lâm! Có phải ta nói như thế không nào?

Nhan Như Ngọc thở dài nảo ruột, nàng gật gù nói:

- Không có gì đâu... chính người nói đúng đấy! Nếu sự thật có như vậy... thì một ngày nào đó, trên chốn giang hồ... sẽ xảy ra nguy hiểm, nên võ lâm Trung Nguyên bị sút mẻ, võ lữ khó tránh được! Ôi... thực là một trận thảm họa, một sát kiếp tương lai...!

Giọng nói của nàng thực bi ai thống thiết thương cảm bồi hồi.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt chán nản sầu bi của Nhan Như Ngọc, bất giác dòng sĩ khí nổi dậy trong cõi hùng tâm, bèn đồng dục nói to:

- Trừ khi Cừ Thiên Hiệp không có mặt trên chốn võ lâm, hay sống còn trên dương thế, thì mặc ai muốn tung hoành thế nào cũng được. Nếu một mai Cừ mỗ còn tồn tại trên chốn võ lâm, sẽ nguyện cùng ba vị đại kỳ nhân tranh tài cao hạ, nhắn cho bọn chúng biết “Trung Nguyên không kém nhân vật cừ khôi, đồng thời ta cho chúng một bài học, không còn dám bén mảng đến Trung Nguyên nữa”!

Giọng nói của chàng hùng dũng hiên ngang rất thân tình.

Nhan Như Ngọc nghe qua, mỉm cười vui vẻ lại nghiêm nghị tiếp lời:

- Ta cũng mong ước người toại nguyện, nhưng... nếu một ngày nào đó... sự thật lại xảy ra, ta mong người đề phòng trong muôn một, nhân vì...

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, đưa tay vỗ vào ngực, ngắt lời Nhan Như Ngọc nói cựa to:

- Một chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà! Cừ Thiên Hiệp này thuộc vào hàng “Chánh khí” luôn luôn hiển mình cho nghĩa có sợ chi ai!

Ngay lúc đó tại khu rừng kế cận cỏ cây lay động mạnh.

Bỗng nhiên, bảy tám bóng người lao ra vun vút hạ giữa khoảng Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp đang đứng. Đi đầu là một ả phụ nham phong tao tuấn nhã, theo sau là bảy gã thanh niên đẹp đẽ khôi ngô, bọn chúng tám người phân ra tám hướng vây phủ Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa, mỗi tên đều dương mi trộn mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp.

Tên đầu lãnh trên mặt có vết thẹo xanh, hấn đưa tay ra sau lưng rút nhanh ngọn lưu tinh chùy, giơ cao chĩa vào mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Người nói gì là “Chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà!” ta muốn xem qua chánh khí của người đây! Bằng ngọn lưu tinh chùy này, ta sẽ phá vỡ cái chánh khí của người, thử xem người có áp đảo nổi muôn tà hay không?

Câu chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Cừ Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc giật mình kinh hãi, bóng người chớp động lẹ, cả hai phân ra tả hữu thủ thế, gương mắt nhìn bọn người lạ trên trên.

Gã hán tử có vết thẹo “xanh” phá lên cười ha hả bằng giọng trầm khiếp quát to:

- Tiểu bối! Bộ dạng như người mà dám rêu rao câu chánh nghĩa hay sao?

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bước sấn tới trước hai bước, gằn giọng thét hỏi:

- Cừ cung bát hỏ, các người muốn điều chi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân. Nguyên vì “Cừ cung bát hỏ” là nhóm hắc đạo gian tà tội bậc, đánh ác khôn lường, hoành hành ngang ngược trong hai tỉnh Hoàn, Hồ...

Mọi người nghe đến tên đều lắc đầu chắc lưỡi, ghê oán những thủ đoạn dã man tàn nhẫn của bọn chúng khôn cùng, thực là một phường lục lâm thảo khấu trứ danh.

Hôm nay, đột nhiên chúng ra mặt ngăn đường chèn lối, không rõ bọn chúng muốn giờ trò gì?

Tên “hồ” có vết theo “xanh” hai tay huy động trái chùy lưu tinh nhanh như vũ bão, phát ra tiếng “o...o” bất tuyệt, chiếu nhấp nháy như muôn đóm lửa xạ bốn phương, bằng giọng âm ma hách xược quát lên lạnh lạnh:

- Chúng tôi đi tìm gã họ Cừ để thanh toán vài món nợ, đối với Huyết Quang Giáo vô can, xin Phó giáo chủ hãy nhìn “hắn” cho tôi trị tội!!

Nhan Như Ngọc trợn mắt nói nhanh:

- Không... thể...

Nhanh như chớp, Cừ Thiên Hiệp phi thân vượt qua Nhan Như Ngọc giọng ngắt lời:

Các người tìm họ Cừ đòi nợ gì? Nói mau?

Gã “Hồ” có vết sẹo xanh lay động lưu tinh chùy vùn vụt, hét lên như sấm nổ:

- Nợ gì à? Nếu không ta tìm người để làm gì? Cừ Thiên Hiệp món nợ máu mà người đã vay là vì người đang tâm hạ sát “Thập bát la hán” Cừ cung Sơn, hiện giờ người phải bồi hoàn tức khắc!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua chột hiệu, trầm giọng quát to:

- Vậy các người tìm ta... cốt ý là báo thù cho Thập bát la hán thật ư?

Nhan Như Ngọc vội chen lời hét to:

- Suyt! Đừng khoác láo chẳng ai tin được, tuy Bát Hồ và Thập bát la hán nằm trong giải Cừ cung Sơn, nhưng kỵ nhau như nước lửa, thù hận nhau hàng trăm năm, mặt liềm sanh từ đối đầu, thì chẳng thay ai báo cừ tiết hận gì cả?

Tên “hồ” có vết sẹo “xanh” giận tím mặt, hấn cau mày trợn mắt hét to:

- Phó giáo chủ người nói chi những lời này, vì như chúng tôi có bất hòa với nhau, thì chi là việc của Cừ cung Sơn, nhưng đối với bên ngoài nếu chẳng tốt sao cũng chung dòng nước, nếu chẳng thân sao ở chung đồi, Thanh diện hồ ta đây, giàu lòng rộng nghĩa khí... vì ta xét thấy nếu ta không đứng ra báo thù cho chúng..., thì còn có ai vào đây nữa chứ!

Nhan Như Ngọc nghe qua nổi giận, phá lên cười lạnh lạnh tiếp lời:

- Hừm! Người nói dễ nghe đấy chứ! Chính các người và Thập bát la hán tranh nhau phân đất Cừ cung Sơn, năm nào Cừ cung Sơn làm lễ khai sơn tế núi, đều chết ít nhiều người. Hôm nay các người đã nhổ được cây đinh trước mắt, đáng lẽ các người hãy hướng vào Cừ Thiên Hiệp gặt đầu cảm tạ mới phải, vì người đã vô tình giúp người xưng bá Cừ cung Sơn. Các người còn nói có ý định gì mờ ám, sao chẳng nói ra cho sớm?

Thanh diện hồ nét mặt ẩn vài tia giận dữ, nhưng hấn đầu dám giờ trò hỗn láo, chỉ vì chúng biết rõ Nhan Như Ngọc quá ư lợi hại nên gượng dằn cơn tức giận trả lời.

- Tôi đã nói hết lời, nên báo thù quyết báo thù, mọi việc chỉ nhắm vào gã họ Cừ, không can thiệp việc đến Phó Giáo chủ!

Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, nặng giọng đáp:

- Người muốn giở giọng hỗn với Bản cô nương nữa sao!

Thanh diện hồ phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Không phải vậy đâu Phó giáo chủ ạ! Chúng tôi đối với Huyết quang giáo chẳng không kết oán gây thù, mà có thể gần gũi nhau như một nhà nữa...

Nhan Như Ngọc nổi giận xung thiên, quắc đôi mắt ngọc rọi thẳng vào mặt đối phương căm mắ:

- Câm mồm! Ai đồng hạng với người kia!

Cửu Cung Bát Hồ người thiếu phụ dẫn đầu là “Dâm hồ” “Hứa hoàn Kỳ”, phá lên cười lạnh lạnh, và buột miệng bảo khê:

- Hừ! Hung tợn thật! Có lẽ nào gã họ Cửu là... cận vệ của người!

Nguyên “Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ”, là một cô gái duy nhất trong nhóm “Bát hồ ly”, danh tiếng của nàng trải khắp giới giang hồ ai nấy đều biết mặt, Cửu Cung Bát hồ xuất đạo võ lâm đã nhiều năm, song chẳng được Môn phái nào, hội nào lưu ý tới, nên bọn chúng cùng với Thập Bát la hán chiếm cứ ngọn cửu cung Sơn, tuy ở chung một phần đất, nhưng hai bên hiềm nhau hơn cửu địch, vì thế lực đôi bên tương đương nhau, lại thêm cái tên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ như chớp đến nổi, không một danh môn chánh phái nào, chịu thừa nhận.

Tuy Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nói rất nhỏ, xong cô ả đứng quá gần Nhan Như Ngọc nên vị phó Phó Giáo chủ Huyết quang giáo nghe rất rõ ràng bất giác cau mày liễu, mắt hạnh đoanh tròn đảo nhìn Dâm hồ rít lên kinh khiếp.

- Dâm hồ, người nói gì thế?

Thanh diện hồ nhanh mắt, bước tới kính cẩn đáp thay:

- Phó giáo chủ sự việc xảy ra hôm nay đều do gã họ Cửu, xin phó giáo chủ...

Nhan Như Ngọc cướp lời quát to:

- Câm mồm!

Vừa hét dứt, gương mặt nàng tái xanh vì uất hận, thuận tay nàng đưa lên mái tóc gỡ lấy một trong ba đóa hoa, nhắm ngay vào Thanh diện hồ ném mạnh tới, đồng thời buột miệng quát tháo bảo:

- Người hãy giao “Dâm hồ” cho ta!

Đóa hao hồng nhưng nương theo chiều gió lao vun vút, nhắm ngay Thanh diện hồ bắn nhanh như tên bay điện chớp, ảo diệu vô ngần.

Cửu Cung bát hồ thấy Nhan Như Ngọc phát hồng hoa lệnh, tất cả đồng rú lên một tiếng kinh hãi, thảm lo cho số mạng của Dâm hồ.

Thanh diện hồ đứng thẳng người vươn tay đón đóa hồng hao, vừa gượng cười nói tiếp:

- Xin phó giáo chủ bớt...

Nhan Như Ngọc lửa giận bốc lên ngùn ngụt, trầm giọng hét:

- Lệnh phát ra phải tuân theo tức khắc, nếu người cưỡng lại, chỉ nói một tiếng không, bốn giáo chủ sẽ diệt tám con dã hồ chết ngay tại trận, xương cốt tiêu tan liền tại đây!

Vừa nói dứt, nàng đưa tay nắm chắc đốc kiếm, đốc ngược lên cao, chờ đợi Cửu Cung bát hồ trả lời...

Thanh diện hồ đón bắt đóa hoa hồng, hai tay vòng lại rất cung kính, nói tiếp:

- Phó giáo chủ! Mọi việc gì toàn thể Cửu Cung bát hồ chúng tôi xin đảm nhiệm chung!

Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Đảm nhiệm chung... là thế nào?

Thanh diện hồ mặt xanh hóa tím, run giọng đáp lời:

- Xin phó giáo chủ dời cho ngày khác, Bát hồ tám người chúng tôi sẽ thân hành đến quý giáo, bồi tội và đáp lễ... chứ hiện tại xin Phó giáo chủ miễn cho!

Nhan Như Ngọc thấy hấn khóm nóm và cung kính, bèn cất giọng lạnh lùng bảo:

- Hừ! Cưỡng lệnh trái lệnh? Ai cầu các người bồi tội đáp lễ, Bản Phó giáo chủ thấy người biết lễ nên tha thứ bảy người, còn “Dâm hồ” người hãy trao hồng hoa lệnh cho cô ả tự xử!

Thực là nghiêm khắc đến tàn nhẫn, nguyên câu “trao hồng hoa tuyệt lệnh” cho cô ả tự xử là ám chỉ Dâm hồ hãy tiếp lệnh và tự sát ngay... không ngờ.

Thanh diện hồ nghe qua phá lên cười hềnh hếch, bằng giọng nói thản nhiên đáp lời:

- Được lắm, phó giáo chủ ạ! Nhưng không do Dâm hồ... mà do Thanh diện hồ này thay thế!

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ xót thương tí nào, chỉ chống mạnh trường kiếm xuống đất quát to:

- Nếu như thế, người hãy thi hành “tuyệt lệnh” hồng hoa trong tức khắc!

Thanh diện hồ vẫn ngang nhiên, không lộ ra tia khiếp đảm nào chỉ mỉm cười lạnh giọng:

- Phó giáo chủ! Tôi xin yêu cầu Phó Giáo Chủ, triển hạn hồng hoa tuyệt lệnh lại một thời gian tối thiểu, đợi Bát hồ chúng tôi trừng trị xong gã họ Cửu rồi sẽ thi hành ngay “Tuyệt lệnh và lại chúng tôi đã yêu cầu Phó giáo chủ... xin phó giáo chủ chớ nhúng tay bênh vực gã họ Cửu nhé!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua phá lên cười ha hả đồng dục nói to:

- Đây Cửu sơn bát hồ! Cửu mỗ vốn người chánh khí, há chịu cho ai can gió che mưa ư? Người chớ ngại... Ta hỏi các người, các người quyết thay Thập bát la hán... báo Cửu phải không? vậy các người có tài bộ gì hãy đưa hết ra đây xem thử!

Thanh diện hồ mừng rỡ ra mặt, hấn vòng tay vái Nhan Như Ngọc mấy lượt, nhiên hậu quay sang Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- “Đánh chết hòa thường xấu cả chùa”. Người dám giết Thập bát la hán, tất nhiên người không coi nhân vật Cửu cung Sơn ra sao cả!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm khoái trí cười to nói:

- Cừu cung Sơn ai lại không biết? Chỉ vì dưới mắt Cừu mỗ thấy chúng bây quơ que vài tên mao tặc không đáng kể!

Đứng một bên, Dâm hồ, Hứa huỳnh kỳ bị Nhan Như Ngọc làm nhục, uất khí chứa đầy bụng chưa biết thổ lộ cùng ai, tiện dịp nghe qua mấy lời của Cừ Thiên Hiệp vừa nói, liền vượt chúng nhảy tới trước, cao giọng hét to:

- A! hay cho tiểu tử lớn mặt, thực nguoi là kẻ, vô tri không thấy quan tài nên không đồ lệ là thế! Phải vậy không?

Thanh Diện Hồ rống lên như hổ đói quát:

- Nay gã Cừu! Hiện giờ ta cho nguoi một ân huệ, là phải chọn một, trong hai con đường do ta chỉ định?

Cừ Thiên Hiệp thấy bộ dạng của hắn, chỉ đáng một cái vẩy tay cũng đủ tan xương nát thịt. Vậy mà giọng cao kỳ, bèn mỉm cười thân nhiên hỏi:

- A! còn có điều kiện nữa ư... Vậy hai con đường như thế nào?

Thanh Diện Hồ dương dương đắc ý giơ cao cây lưu tình chùy vẩy nhẹ hai vòng, đoạn giơ thẳng mũi chùy chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Gã họ Cừu nguoi hãy lắng nghe đây, con đường thứ nhất là chúng ta sẽ phanh thây nguoi muôn đoạn, lấy thủ cấp và bộ tim gan nguoi đem về Cừu cung Sơn lập bàn tế Thập bát la hán...

Cừ Thiên Hiệp không tỏ vẻ giận dữ, chỉ mỉm cười vui vẻ hỏi tiếp:

- Hay tuyệt, đúng sĩ khí người hùng! Còn con đường thứ hai thế nào?

Thanh Diện Hồ chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hân hoan, bằng giọng nói âm trầm kẻ tiếp:

- Con đường thứ hai, lại rộng rãi hơn, Bát hồ chúng ta lấy lòng quảng đại, ban cho nguoi một đặc ân là người hãy quý dâng Thiết thư cho chúng ta để chuộc tội!

Nhan Như Ngọc nghe mấy lời Thanh Diện Hồ nói, khiến nàng cố nín cười đến đỏ mặt.

Cừ Thiên Hiệp hơi rùng rợn sắc mặt, trầm giọng hỏi nhanh: thuốc y du long Thượng Quan Kiệt

- Chuộc tội! Chuộc tội gì chứ?

Thanh Diện Hồ bước sấn tới trước, đưa tay chỉ xuống đất, quát to:

- Âm ty, thủy phủ! Nguoi đã giết chết Thập bát la hán, ấy là đại tội nguoi hiểu chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cố nén cười, lại cố ý trêu tức Thanh Diện Hồ, mỉm cười nói:

- Không được! Trao thiết thư cho các nguoi lạ chuyện dễ nhưng... nhớ ra có người đến tìm ta đòi mạng. Thập bát la hán như nguoi... thử hỏi ta đâu có quyền Thiết thư thứ hai nào giao cho họ chứ?

Thanh Diện Hồ mừng rỡ, hắn quay mạnh lưu tinh chùy mấy vòng, đoạn đưa tay vỗ ngực lớn tiếng đáp:

- Họ Cừ, người không nên lo lắng, nếu có kẻ thứ hai tìm người, thì Cừ cung bát hồ này, nguyện phơi gan trái mật chờ cho người.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy không thể đùa dai với bọn chúng bèn bước sấn tới trước trầm giọng quát to như sấm nổ:

- Tiểu bối! Ta nghĩ các người vì thập bát la hán mà báo cừ, hóa ra người mộng tưởng đến Thiết thư của Cừ mỗ, khéo mượn cơ hội để làm trò ngụy trá... mưu kế các người khá cao!

Thanh Diện Hồ nổi giận hét to:

- Tại sao người nói....

Cừ Thiên Hiệp ngắt lời quát to:

- Đừng lảm lời vô ích, Thiết thư tại đây... các người đủ sức đủ tài hãy mau lại lấy!

Vừa nói dứt, chàng lôi trong bọc ra quyển, “Bỏ thiên tàng thiết hạo khí thơ? Giữ mạnh, tám lá sách bằng thép chạm nhau kêu lên “keng keng” vang lên đỉnh tai chất óc.

Đột nhiên, chàng vung tay ném mạnh quyển thiết thư, nhắm vào cây trụ đá cách đây chừng năm bước, quyển sách “Võ lâm kỳ bửu” rơi ngay vào kẹt trụ.

Thực là một việc hết sức đột ngột, khiến “Cừ cung bát hồ” đồng buột miệng kêu to:

- Húy!

Luôn cả “Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc” cũng không thể ngờ được, nàng há hốc mồm kinh ngạc, thậm phục Cừ Thiên Hiệp có hào khí hơn người.

Thanh Diện Hồ đôi mắt xanh như linh miêu, nhìn lên cây trụ đá không chớp, bề gáy quyển Thiết thư bị kẹt vào rãnh đá khiến tám lá sách “Thiết” lật qua lại liên tiếp chiếu ra ánh sáng biêng biếc, tựa những luồng quang tuyến của mặt trời.

Bấy giờ “Cừ cung bát Hồ” tám người dường như không tin lực của mình là thật, nên đồng thanh kêu to lên:

- Có phải.. đây là sự thật... sự thật?

Cừ Thiên Hiệp cao hứng đưa tay chỉ quyển “thiết thư” cao giọng quát:

- Các người xem! Thiết thư thật chứ giả đâu! Giữa ban ngày ban mặt, có lẽ nào các người tưởng đây là mộng?

Thanh Diện Hồ lặng lẽ xê dần đến bên trụ đá, vừa buột miệng kêu to:

- Thực ta không ngờ Cừ Thiên Hiệp hết sức tử tế, lời nói đáng ngàn vàng... thật là...

Lời nói vừa dứt, thần mình hấn chỉ còn cách trụ đá chừng ba thước, nhanh như chớp hấn nhảy bổ tới chớp lấy quyển thiết thư, thân pháp nhanh như tiên vượn hái đào...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

Vẫy tay tạm biệt... tình lữ...

Hãy chậm lại!

Một giọng nói trầm nặng như ma lệnh vang lên, tiếng ngân chưa dứt, đạo kim quang đột nhiên xuất hiện biến thành một đường tơ vàng óng ánh do bàn tay Cừ Thiên Hiệp chiếu ra phóng mạnh.

Cừ cung bát hồ vừa trông thấy giạt mình kinh ngạc, chúng há miệng to không nói nên lời. Nguyên, Cừ Thiên Hiệp hành động quá chớp nhoáng chàng tuốt thanh “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng như trớt bảo. Đồng thời thẳng cánh phóng mạnh ngay cây trụ đá lưỡi “trúc kiếm” xuyên thủng đã hết phân nửa chỉ còn lại ra ngoài độ năm tấc dài, chuôi kiếm lay động từng cơn như cành đào trước gió, bao nhiêu đông tác xảy ra nhanh như chớp mắt, khiến mọi người không kịp tra hỏi cả Nhan Như Ngọc cũng phải buột miệng la lên:

Tuyệt diệu!

Thật không hổ với hai tiếng khen của Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, chỉ vì mũi “trúc kiếm” cắm vào trụ đá, dẫn trên quyền “thiết thư” cách ba phân, chẳng khác nào cắm thanh “Trúc kiếm” để nằm trên mặt sách chẳng xê xích một ly.

Thanh Diện Hồ la lên một tiếng:

- Ôi chào!

Tung mình nhảy ngược ra sau hai bước, vừa cau mày nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi to:

- Người nuốt lời không chịu giao quyền “Thiết thư”?

Cừ Thiên Hiệp đưa tay chỉ về trụ đá, lạnh lùng bảo:

- Tại hạ có nuốt lời bao giờ?

Thanh Diện Hồ đưa mắt nhìn lưỡi “Trúc kiếm” chiếu long lanh trên trụ đá, trầm giọng hỏi lại:

- Chứ... tại sao ngươi làm thế?

Chỉ vì ta không yên tâm!

Cừ Thiên Hiệp giả bộ thờ dãi, ngược mặt nhìn trời trầm giọng nói tiếp:

- Phải đấy... Ta làm sao yên tâm được? khi có người thứ hai tìm đến ta mà đòi mạng Thập bát la hán lại yêu sách “Thiết thư” vì... ta nhận thấy lời nói của Cừ sơn bát hồ... không có gì bảo đảm hơn thế nữa, ta nhận thấy nghề nghiệp võ công của ngươi, khiến ta không yên tâm chút nào cả có phải vậy không?

Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hắc hắc, tay trái vỗ vào bụng “bung bung”, lớn tiếng bảo:

- Cừ Thiên Hiệp... hãy yên lòng, một lời ta đã hứa, giá đáng ngàn vàng, bất luận “Môn, phái bang giáo, hội nào, đều do Cừ cung bát hồ này dùng mưu lược bảo đảm cho ngươi... toàn... vạn

an!

Nhan Như Ngọc sớm biết Cừ Thiên Hiệp bày trò khôi hài trên “Cửu cung bát hồ”, lại nghe “Thanh Diện Hồ” dùng lời lẽ quá lỗ bịch khó thể nín cười được, bèn phá lên cười rộ lại lạnh lùng bảo:

- Thôi! Đừng lớn lời như thế chứ!

Thanh Diện Hồ thất kinh vội vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc. Dịu giọng:

- Nhan Như Ngọc! Ngoài phái Huyết Quang Giáo ra, ngoài ra... chỉ vì... Phó giáo chủ là bạn đồng hành của Cừ Thiên Hiệp, bấy nhiêu cũng gây tình cảm với Cửu cung bát hồ này... nếu không thế...

Cừ Thiên Hiệp khoát tay lại chặn lời gã vì chàng sợ Nhan Như Ngọc nổi xung, đồng thời nhanh miệng nói:

- Đủ rồi! đừng nhiều lời bần tiện, thực tại ta muốn các ngươi trở hết tài bỏ xem thử nghề nghiệp hồ ly trong núi Cửu cung như thế nào... có xứng đáng hay không?

Thanh Diện Hồ nghe qua tưởng thật, tay hữu tuốt nhanh ngọn “Lưu tinh chùy ra rùn hai chân đứng thủ thế, toan phô diễn võ nghệ.

Cừ Thiên Hiệp nhìn lướt kiếm trăm giọng, ngăn lại:

- Dừng tay, dừng tay! Hãy bỏ miếng vỏ chùy này, gấp dịp khác hãy sử dụng. Cừ mỗ chỉ muốn xem các hạ biểu diễn vài ba chiêu thôi!

- Ngươi muốn xem gì nào: “Kiếm chùy, quyền cước” ngươi cứ nói?

Cừ Thiên Hiệp giả bộ suy nghĩ, sau cùng lên tiếng!

- Ta muốn xem “nội tại công lực”?

Thanh Diện Hồ ngạc nhiên lắp tại:

- Ngươi muốn xem “nội lực công phu” à?

Cừ Thiên Hiệp gật đầu liên tiếp nói:

- Chắc là nội công của ngươi đến độ siêu phàm bạt chúng cũng nên!

- Chẳng dám...

Thanh Diện Hồ vừa nói hai tiếng vụt nín bật dường như hấn nhớ sự gì... nên lớn tiếng hỏi Cừ Thiên Hiệp:

- À này! làm sao ngươi nhìn thấy nội lực công phu cho được?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, đưa tay chỉ vào “Khô trúc thánh kiếm” cắm trên trụ đá, nghiêm giọng bảo!

- Ngươi chỉ dùng một ít nội công rút lưỡi kiếm cho ta là đủ!

Thanh Diện Hồ mặt tươi như hoa nở, hoan hỉ khôn cùng bằng giọng nói trang nghiêm đặc ý

hỏi vặn:

- Thật vậy không! Thanh Diện Hồ này lấy được kiếm cho ngươi, thì ngươi hãy lời hứa giao quyền “Thiết thờ” nhé!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, gật đầu bảo:

- Lễ tự nhiên, ngươi lấy được kiếm, thì quyền “Thiết thờ” lọt vào tay rồi, cần gì phải hỏi cho nhiều.

- Nếu như thế, thanh diện hồ xin tạ ân trước.

Vừa nói dứt, hấn lao mình đến dưới thạch trụ, vươn tay nắm lấy độc kiếm...

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn không có gì nội lực công phu, mà chỉ mượn lực gỡ kiếm bèn tỏ vẻ khinh miệt nhìn “Bảy hồ” còn lại cười mỉa.

“Cửu cung bát hồ”, bảy tên còn lại nhìn theo động tác của Thanh Diện Hồ không chớp mắt mỗi tên đều tỏ vẻ bồn chồn hồi hộp.

Thanh Diện Hồ bước tới thêm nửa bước, hai tay nắm chặt chuôi kiếm “Khô trúc” rùn mình thấp một tí thủ thế, vừa vận nội lực hét to:

- Hãy xem đây...

Vừa hét xong hai tay nắm chặt đốc “Trúc kiếm” bậm môi giật cái thật mạnh... hai vành tay đỏ khé, gương mặt tái xanh, mồ hôi rịn ướt trán, xong trúc kiếm vẫn trơ trơ không nhích động... Thanh diện hồ buột miệng kêu lên:

- Ra mau này!

Vừa hét dứt, hấn cắn răng, dồn hết sức lực vào đôi tay, cố giật mạnh lần thứ hai nhưng “trúc kiếm” vẫn cắm chặt vào trụ đá, thân mình hấn đu lên hồng đất trông hết con chuồn chuồn hút trụ thạch, hay chú “mối” ủa vỏi vỏi, đừng nói là rút thanh “Trúc kiếm” ra khỏi nơi cắm, mà chỉ cần một cái xê xích nhẹ cũng không làm được. Gương mặt vanh của hấn tím đậm lại, hai tay rụng rời, hơi thở hồng hộc như trâu, trước cũng như sau “khô trúc thánh kiếm” vẫn đứng hiên ngang như trụ đồng, không xê dịch nửa ly.

Một gã nhỏ nhất trong nhóm Bát hồ là “Ngọc diện hồ” nhìn thấy lão đại của hấn không hy vọng đoạt “Thiết thờ trúc kiếm” bèn nhún mình nhảy tới trước một bước buột miệng nói to:

- Đại huynh! Hãy nghỉ đi, nhường cho tiểu đệ...!

Thanh Diện Hồ vô cùng tuyệt vọng, thừa cơ hội hạ đài, hấn buông nhẹ đốc “Trúc kiếm” thờ hồng hộc, giọng run giọng bảo:

- Hấn đây! Kiếm có... quý, có quý thuật.

Nhan Như Ngọc quá tức cười, nhếch môi “xì” một tiếng khê.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Ngọc diện Hồ tuổi trẻ giáng điệu hào hoa phong nhã, nên lấy làm thương hại bảo:

- Ngươi tự tin ngươi mạnh hơn đại ca ngươi sao?

Ngọc diện hồ nhếch môi cười tự đắc, trầm giọng nói:

- Mỗi người có một thể biến, xảo diệu không đồng! Người hãy xem đây!

Nói xong hần lui mình ra sau nửa bước, không dùng hai tay nắm độc kiếm kéo ta, mà nhắm ngay cột trụ đá bước đến, vừa đông dặc hết:

- Xem mi có ra không nào!

Tiếng hét dứt, hần tung ra một cái đập song phi, chân mặt hướng vào nửa thanh “Trúc kiếm” còn thứ lại tổng một đá thật mạnh, thể mau như điện giật, hùng mãnh kinh người.

Cửu Thiên Hiệp cả kinh biến sắc, toan hét lên một tiếng, cản hành động Ngọc diện hồ nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ nghe ba tiếng kêu lên cùng một lúc:

- Koeng!... Bắg... ! Ồi!

Tiếng “ôi” rống lên cực thảm, máu huyết phun ra như vạn vũ văng bắn khắp tràng như mưa phùn màu máu, thân mình Ngọc diện hồ ngã “huych”, xuống đất, lăn lông lốc như quả cầu hần kêu lên “Ái...ôi” bất tuyệt cây thạch trụ bị huyết nhuộm đỏ ối dưới giòng máu thấm là nửa bàn chân hữu của Ngọc diện hồ bị đứt lưu lại, trông qua rất thảm thương bất nhẫn.

Thiết tướng “Khô trúc thánh kiếm” sắc hơn gươm cự khuyết, cứng thể kim cương, chân người há chạm đến được sao. Cho nên “Ngọc diện hồ” bị thảm bại tàn khốc là phải.

Bấy giờ “Cửu cung bát hồ: nhao loạn cả lên, bọn chúng không còn cách nào chạy cứu kịp đồng bọn, nên chỉ hướng vào Cửu Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:

- Gã họ Cửu, thảo nào lời nói của người quá êm diệu, hóa ra những lời nói chua ngoa đanh ác, để thực hành quỷ kế âm mưu!

Cửu Thiên Hiệp khó nín cười, thân nhiên lại:

- Có gì quỷ kế âm mưu đâu?

Thanh Diện Hồ tay chỉ nửa bàn chân máu dưới “trúc kiếm” hét to:

- Cửu Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

Các người nên tránh lấy mình, không có nội lực ngoại công mà làm càng buống, chớ nên trách ta có quỷ kế âm mưu, thật là “Eách ngồi đáy giếng thấy bao lăm trời”.

“Cửu cung bát hồ vẫn chưa phục, tất cả nhao nhao lên:

- Người hãy đi lấy xem... nếu không... phải đến nửa bàn chân của Bát đệ!

Cửu Thiên Hiệp thấy bọn chúng nhôn nhao ồn lên, bèn giương hai tay thủ thế, buột miệng rống to như sấm nổ lưng trời:

- Tránh ra mau! Thiếu hiệp sẽ biểu diễn cho các người xem qua...

Cửu cung bát hồ không ai bảo ai, đồng nhảy vọt ra sau, đứng giàn hình chữ “Nhất” quan sát.

Cửu Thiên Hiệp không thủ thế vận công lực, lại không chạy đến bên dưới trụ đá, mà trái lại hai tay chống vào mạn sườn, bước giật lùi ra xa, cách cây trụ đá chừng ba trượng, chàng lại xây mình ra sau lưng, mỉm cười nói to:

- Hãy xem đây! kéo không còn dịp nào để các ngươi thấy nữa!

Nói xong, chàng quay mặt nhìn thẳng vào cây trụ đá, đôi mắt rực lên những tia sắc sảo tựa guom, hai tay giờ cao, xòe nhanh mấy ngón nhắm ngay “Trúc kiếm thiết thư” vẩy nhẹ đồng thời trầm giọng bảo:

- Hãy xem thủ pháp của ta!

Vừa nói dứt, hai tay chàng vẩy mạnh... hai đạo cương phong tựa như gió lốc nhắm ngay “Trúc kiếm” bay vào tới...

Bỗng nghe, nhiều tiếng, “Reng reng, xoạt xoạt” nổi lên vang dậy... tiếp theo đấy một đạo kim quang vàng óng ánh nhắm ngay tay hữu Cửu Thiên Hiệp thẳng tới và một vàng khối đen như cánh ô hắc nhắm ngay tay tả Cửu Thiên Hiệp bay nhào vào, trông chẳng khác một kẻ vô hình ảnh, mang dâng tận hai tay Cửu Thiên Hiệp tưởng chừng như câu chuyện thần thoại hoang đường hiện trong giấc mộng.

Cửu Thiên Hiệp đã thi triển môn “thượng thừa” thấp lực chân nguyên dùng âm phong hút mạnh “Thiết thư và trúc kiếm” không riêng gì Tám tên “Cửu cung bát hồ” há mồm, trợn mắt vì kinh ngạc mà luôn cả Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không dẫn được ngạc nhiên, gật đầu khen phục, vì chàng nàng không ngờ Cửu Thiên Hiệp nội lực thâm hậu, thấp lực lại cao diệu khôn lường.

Cửu Thiên Hiệp giờ tay lên cao, tay hữu vẩy “Trúc kiếm”, tay tả giữ mạnh “Thiết thư” đoạn bước chậm rãi đi ngang qua bảy tên “Cửu cung bát hồ” lại đưa mắt nhìn Ngọc diện hồ ôm chân ngồi rên rĩ dưới đất, về mặt chàng vẫn an nhiên vô sự không điểm tia hờn giận nào... bằng giọng trầm lạnh hét to lên:

- Cửu cung bát hồ! Các ngươi, các vị muốn đòi mạng Cửu thiên hay là muốn đoạt quyền “Thiết thư”? muốn gì... hãy nói mau?

Tám tên “Cửu cung Hồ” đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm, ú ớ chẳng nói nên lời:

Cửu Thiên Hiệp càng thêm cao hứng, đồng dục nói tiếp:

- Thế nào... tại sao các vị không nói! Nếu các vị nín lặng tôi thì ra đi nhé! Khi ta đi các vị muốn đoạt mạng hay đòi lấy “Sách” ắt không còn kịp nữa!

Thanh Diện Hồ xám mặt, bằng giọng run run đầy thiện ý đáp:

- Đa tạ Thiệu hiệp không buộc lỗi Cửu cung bát Hồ vì mù quáng mới lỗi...!

Nói xong, hắn quay lại nhìn đồng bọn trầm giọng bảo:

- Hãy cõng lão bát về... chúng ta đi mau!

- Khoan đã!

Nhan Như Ngọc ngọc vừa kêu lên hai tiếng, vừa bước đến trước mặt Ngọc diện hồ, nàng gương đôi mắt nẩy lửa nhìn hắn bằng giọng nói lạnh như băng giá hét bảo:

- Hãy giao Hồng hoa tuyết lệnh lại rồi mới đi.

Thanh Diện Hồ lúc bấy giờ như kẻ mất hồn, buột miệng nói nhảm:

- Phó giáo chủ, xin mở lượng trời, để cho “Cửu cung bát hồ”, còn mặt mũi với người... dù cho tan xương nát thịt, chúng tôi nguyện mãi mãi ghi ơn!

Nhan Như Ngọc giận run lên lạnh lạnh:

- Bản giáo! Truyền lệnh là phải thi hành, các giới giang hồ, ai ai cũng rõ, ta chẳng cần ai ghi ân hậu báo, vì ngày báo đáp hãy còn xa, lúc đó thịt xương đã nát rồi. Hôm nay chỉ biết hôm nay thôi... Bản Phó giáo chủ truyền cho người hãy thi hành “Hồng hoa tuyết lệnh” tức khắc.

Thanh Diện Hồ thấy van cầu vô ích, nên quay mặt qua Cửu Thiên Hiệp trang trọng nói:

- Xin thiếu hiệp rủ lòng giúp chúng tôi cho trọn... mà nói với Phó giáo chủ tha thứ dùm...

Vừa nói hần vòng tay xá mấy xá rất cung kính.

Cửu Thiên Hiệp nghe những lời van cầu của chúng nên động lòng trắc ẩn, quay nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương! Nên tha thứ cho bọn chúng một lần!

Nhưng tưởng chỉ Cửu Thiên Hiệp nói một tiếng là Nhan Như Ngọc gật tha ngay, nhưng tất cả đều làm.

Cửu Thiên Hiệp nói sai ba chữ “Nhan cô nương” lời nói vô tình này trở thành sát tính chiếu mạng bọn “Cửu cung bát hồ”, phải chỉ Cửu Thiên Hiệp đổi ba chữ Nhan cô nương, thành Như Ngọc thì mây mờ tan rã, mà Bát hồ định tồn sinh.

Cũng vì câu chuyện đêm qua khiến Cửu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi một vòm trời đầy đen tối bí mật, nên nói côi lòng chàng thay đổi và dè dặt thêm, cho nên cách xưng hô với Nhan Như Ngọc đã đổi hẳn.

Hồng hoa lệnh chủ bị Cửu Thiên Hiệp gọi là Nhan cô nương, khiến lòng nàng chua chát và bất nhẫn khôn cùng, nhưng nàng đâu dễ hiện ra mặt, mà tất cả sự bất mãn ấy đồ dòn theo tia mắt, quét rọi vào bọn Cửu cung bát hồ, chứ đâu dám thổ lộ trước mặt mọi người. Vì thế nàng nhìn Cửu cung bát hồ găm lên như sấm sét:

- Lệnh đã phát ra, không bao giờ thu lại, ai can thiệp được cho ai kìa.

Cửu Thiên Hiệp vốn là một kẻ giàu tự ái, nghe những lời nói của Nhan Như Ngọc lấy làm hổ thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Thanh diện hồ thấy Cửu Thiên Hiệp có lòng tốt với mình, bèn khúm núm bước, khổ sở van nài thêm:

- Thiếu Hiệp, dù thiếu hiệp có đầy ải chúng tôi với giá nào chẳng nữa, chúng tôi cam chịu... nhưng xin Thiếu hiệp nói thêm vài lời xin phó... giáo chủ.. tha.

Nhan Như Ngọc không đợi hần dứt, tay rút nhanh trường kiếm chĩa vào mặt Thanh diện hồ nạt ngang:

- Không ai can dự được việc làm Nhan lệnh chủ cả... hiểu chưa?

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm một vòng.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, máu dồn lên óc, khí hạ xuống chân tự ái sôi lên ngàn ngút, chàng lắc nhẹ thân mình tung lên cao, vừa gần giọng nói to:

- Hay lắm! Không ai can dự được chuyện làm của ai!

Nói xong, thân mình chàng đã lơ lửng trên cao hàng ba trượng, vừa quay mặt nhìn Nhan Như Ngọc thờ dài áo nã, bỗng nhiên hấn vẩy tay áo, lắc mình thi triển thuật Lôi hành cửu chuyển chạy như bay biển.

Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng kêu la ai oán của “Cửu cung bát hồ”, càng lúc càng thê lương thấm hại hòa lẫn với tiếng kêu rống đầy phẫn nộ của Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc.

Thân pháp khinh công của Cửu Thiên Hiệp rất cao diệu, trong chớp mắt chàng đã tới vùng hoang dã mấy mươi trượng, lại nhắm hướng Long hồ sơn đi thẳng tới.

Tuy chàng vận dụng nội pháp khinh công rời tràng đấu khá xa, nhưng quả tim chàng vẫn không rời hình bóng Nhan Như Ngọc, đầu óc lại hiện lên hình bóng Nhan Như Ngọc đuổi giết bọn “Cửu cung bát hồ” bên tai dường như nghe văng vẳng tiếng hét lạnh lạnh trầm khiếp của Nhan Như Ngọc, tiếng khóc la, thê thảm của Cửu cung bát hồ.

- Trường kiếm kêu veo veo máu rơi thịt đỏ.

- Thấy người quần quai, máu nhuộm đỏ chiến trường...

Chàng lướt gió đi thoăn thoắt, chẳng bao lâu màn đêm đã bao trùm cả vạn vật, đầu trời tối sẫm lại một cách thê lương.

Cửu Thiên Hiệp vội thân cước bộ, đi tìm một hang động khoáng đãng làm chỗ nghỉ qua đêm...

Bấy giờ chàng đi lại cảm thấy bụng đói như cào, chàng bèn rào tìm săn được một con thỏ rừng, đánh đá lấy lửa nướng để dùng đỡ đói. Nhìn theo tia lửa chập chờn, bao nhiêu ký ức dĩ vãng hiện lên lơ mơ. Từ lúc sơ giao với Nhan Như Ngọc từ tình bạn bèo mây trắng nước, tuyệt nhiên không màn đến chữ ái tình, không ngờ tình bạn đã trở thành tình yêu, qua cái hôn đầu tiên nồng cháy, bao nhiêu kỷ niệm vui buồn thì nhau hiện đầy trong tâm khảm.

Chuyện xa xa... là cậu công tử Thiếu đảo chúa Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi.

Chuyện gần đây... Cửu cung bát hồ chết thảm. Cả hai đều do lòng tự ái của chính mình.

Cửu Thiên Hiệp quá hối ngộ, vì chàng nghĩ:

- Tại sao mình không vẩy tay vói gọi giã từ nàng, để giờ này phải cô thân lạnh lẽo giữa khu rừng hoang vắng, nếu có mặt nàng tại đây có vẻ vui vẻ hơn không, há chẳng...

Tương kiến diệc vô sự.

Bất lai tổng ức quân.

Ấy là: Gặp nhau chẳng nói nên lời.

Xa rồi thì lại đứng ngồi đợi trông.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng ngâm lên câu ca dao thời Mạt Tống đột nhiên chàng đứng phắt

đây, tung mớ xương thô vào ngọn lửa, mà bước lần ra cửa hang, vừa đi vừa nói lẩm bẩm:

- Bấy giờ nên rời khỏi nơi đây là hay hơn cả, ta nên tránh cho nàng phạm vào giáo luật vì... vì.. nghi hôn lễ của nàng và Bạch Vân Phi sẽ cử hành nay mai.

Cừu Thiên Hiệp lại phá lên cười ngất, lại chếp miệng bảo lấy mình:

- Người ta nói: “cười: ra đâu, tội gì phải nghĩ vẩn vợ cho mệt!

Vì nghĩ như thế, Cừu Thiên Hiệp lại quay vào hang đông, nhóm lại bếp lửa, ngồi tựa lưng vào vách đá điều khí dưỡng thân.

Nhưng, không nghĩ được. Bao nhiêu tư tưởng thi nhau sôi sùng sục, tràn lở như nước vỡ bờ, vô phương chế ngự được... chàng bèn lấy quyển “Thiết thư” ra cầm sẵn nơi tay, vận công lực sưởi nóng.

“Thiên tàng hạo khí thơ” dần sáng rõ, bây giờ Cừu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, chàng đem hết tâm ý trí, thần ra nghiên cứu đoạn cùng của “Thiết thư”.

Tại chương thứ tư, đăng tải môn huyền công tuyệt học là “kim cang bất hoại” luyện nội lực thành hình vàng không hư hoại.

Cừu Thiên Hiệp say mê nghiên cứu, tâm thần đột nhiên sáng lạng, khí vượng chi yên, chàng quá say sưa mà không hay mặt nhật đã ló mọc từ bao giờ...

Chàng rất thích không khí buổi sớm, nhìn thấy mặt trời còn ẩn sau rặng núi cao, sự hứng thú càng tăng lên gấp bội, chàng hít vào một luồng chân khí, bước nhanh ra khỏi động cốc, vươn vai vài cử động hô hấp. Lại dùng song quyền “biểu diễn” Thập nhị sanh tiêu và Thường thắng bát kiếm, sau cùng chàng nương theo khe sâu gốc đá, luyện tiếp thuật “Lôi hành cửu chuyển” đến lúc mồ hôi rịn ướt áo, chàng mới tháo cởi bộ, đi lần xuống suối tắm rửa, lại quay vào hang động đẹp tắt bếp lửa, mới tiếp tục cuộc hành trình.

Ngày đi đêm nghỉ, đói nhờ trái rừng thú nội, khát có nước suối trong lành đơn thân vẫn bước giữa hoạn đồ dày đặc.

Khi bước chân chàng vừa đặt vào triền núi Long hổ sơn, thì đúng vào đêm của ngày thứ tám.

Cừu Thiên Hiệp không dừng lại nghỉ ngơi, mà nhắm hướng Long hổ đỉnh đi lần lên.

Cảnh trí Long hổ sơn rất nguy nga thanh tú, vào núi có tám con Sư tử đá đứng chầu hai bên, tám bia đá bằng cẩm thạch, trên bia có khắc mấy chữ triện: “LẠC KIẾN CỬU THIÊN HUYỀN MÔN THIÊN SƯ CHI PHÚ”.

Cừu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy cây cỏ hoang sơ, đá hoa rải rác khắp mặt đất, tứ bề vắng lặng, song không thiếu tiếng chim kêu “chí chóc” suối chảy ì ào, không giống những cơ cấu võ lâm, tông đà của các bang các hội đầy đầy chông gai bấy rập, mà quang cảnh trông tương tự như chỗ dưỡng nhàn ẩn dật, vắng lạnh một cách hiền lành.

Chàng quán sát một lượt vẫn không thấy gì khác lạ, bèn cất bước vượt qua hàng bia mà đi lần núi. Chàng đi độ một tầm tên... là đến một ngã ba đường.

Trên vệ đường mỗi ngã đều có một tấm bia đá chỉ lộ con đường bên tả, trên tấm bia viết ba chữ: “Thanh long đánh”

Con đường bên hữu, tấm bia chỉ dẫn viết:

- “Bạch hổ đánh”

Nguyên ngọn núi Long hổ, ăn hai chóp núi, một chóp bên tả là Thanh long, chột đỉnh bên hữu là “Bạch hổ”.

Cừ Thiên Hiệp trù trù giây phút, lại rẽ sang ngõ bên tả hướng vào con đường dẫn lên đỉnh Thanh Long, chàng cất bước rất khoan thai ước chừng vượt qua ba mươi trượng đường.

Đột nhiên, giữa lưng chừng núi truyền vọng xuống hai tiếng:

- Đỉnh... Đoang!

Hai tiếng thanh la vang lên, chân động cả đồi cao hổ thẳm, rung chuyển khắp cả nội hoa ngàn phát một cách đột ngột, khiến ai ai cũng bồn chồn tác dạ.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vì cảm biết tung tích mình bị lộ, vội nhảy vọt vào một lùm cây rậm ẩn núp, chờ đợi sự động tịnh. Chàng ẩn mình chờ đợi rất lâu, vẫn không thấy vẻ gì khả nghi, luôn cả bóng người cũng không có nốt. Chàng bèn đằng hắng một tiếng rồi lắng nghe vẫn không thấy gì cả, tứ bề trầm lặng trong bầu không khí đứng như chết, khiến chàng cảm thấy ớn lạnh phần nào, nhưng việc gì đến sẽ đến”...

Cừ Thiên Hiệp nghĩ như thế nên mạnh dạn bước ra chỗ núp, đi thêm vài bước nữa mới dừng hẳn lại, chàng bèn vận dụng nội lực cố gào lên cực to:

Cừ Thiên Hiệp y lời ước hẹn đến đây, xin quý sơn phái người dẫn lộ... đến bái kiến... “Thiên Sư...”.

Tiếng gọi của chàng, rung chuyển cả núi rừng từ bốn bên vách núi lập lại “ong, ong” bất tuyệt, chỉ trừ tiếng vọng của núi ngàn, rất lâu vẫn không có tiếng hồi âm.

Cừ Thiên Hiệp cố nhẫn nại, dần bỏ sự bức tức, trối bước lần theo đường cũ lên núi...

Chẳng mấy phút, bên vệ đường hiện ra một tòa nguyệt đình nho nhỏ, tuy là gian nhà hóng mát nhưng không kém vẻ huy hoàng tráng lệ.

Cừ Thiên Hiệp không ngần ngại bước thẳng vào trong. Giữa gian đình đồ vật bày biện toàn bằng đá nào đôn voi, trường kỷ, liên đới, hoa đường toàn làm bằng kim thạch, cắm hoa... Ngoài đồ vật kê trên, còn một cái bàn bằng đá trắng trên bàn bày biện đủ thức ăn uống còn bốc khói, một cái bầu “Trúc điệp thanh” chứa rượu mùi bốn đĩa thức ăn bằng rau, cải nấu chay, hơi bốc lên nghi ngút, bốn tô cơm trắng vun ngọn còn nóng sốt.

Kế bên mâm cơm, có một tờ giấy màu vàng lợt, trên mặt in rõ mấy giòng chữ Sơn đề rằng:

- “Canh ba đêm nay, tại đỉnh Thanh Long hầu giáo – “Hoàng Đại kính ước”.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên ngơ ngẩn, bụng đang đói lại gặp thức ăn sốt, xông lên thơm nặc mũi, khiến chàng chép miệng tự hỏi:

- “Ta ăn... hay không ăn?”

Nếu ăn, nhờ trong thức ăn có chất độc được thì sao?

Nếu không ăn, nhờ ra trong thức ăn không có chất độc, chẳng hóa ra uống phí và phụ lòng người đãi dọn hay sao:

Chàng lại trầm tính:

Giờ này đến canh ba cũng lâu, có lẽ nào tiệc rượu bày sẵn ra cam chịu đói hay sao?

Cho nên ca dao có câu: “Thủ quả dung dị thủ phạn nan” có nghĩa là: Giữ mình cô quả khó chi, cơm bày trước mặt khó dần được đâu!”

- Ăn! Nên ăn... phải ăn mới được!

Cừ Thiên Hiệp thốt ra một tràng quyết định không dục dục, ngồi nhanh xuống ghế, đưa chén xới cơm, cầm đũa lên, dùng bữa rất ngon lành.

Giữa bữa ăn, chàng lại hồ nghi tự nhủ:

- Chết chưa! Nhớ ra bữa cơm này... của ai dọn đãi ai... Ồ! không phải thế đấy... vì còn mảnh giấy chứng minh...!”

Vì nghĩ thế, Cừ Thiên Hiệp thêm mạnh dạn cầm đầu nhai ngấu nghiến, chẳng mấy chốc bốn đĩa thức ăn, một tô canh, bốn thố cơm được chàng thu dọn sạch, chỉ còn bầu rượu mùi “Trúc điệp thanh” chỉ dùng có phân nửa.

Cừ Thiên Hiệp no cơm đã rượu, bèn bước lại bộ phận bằng đá ngồi nghỉ, sau khi nhắm mắt dưỡng thần, điều vận công lực được vài tuần, đã thấy cơ thể rất khoan khoái dễ chịu, chàng bèn mở mắt nhìn ra ngoài, thấy mau trời ước độ đã quá canh hai.

Một khắc sau, Cừ Thiên Hiệp chỗi mình đứng dậy, bước ra ngoài, một tay tỳ trên cột đình nhìn thẳng lên đình, dưới bóng nguyệt lơ mờ Thanh long đình nằm ngao nghể giữa trời khuya. Chàng lại bước nhanh ra ngoài hướng vào chóp núi đi lần lên, tuy chàng không biết đình Thanh long là chóp núi nào, cũng như không biết kẻ ký vào tờ giấy tên Hoàng đại là ai, nhưng chỉ biết nhắm vào chóp núi cao ngất mà đi thẳng tới.

Chi vì, lúc bấy giờ không có tới hai con đường, nên chẳng sợ lầm lạc.

Chàng giờ thuật khinh công, lướt mình trên mặt đường ngọn cỏ, chẳng mấy phút đã vượt qua hàng trăm trượng xa.

Lúc bấy giờ, chòm sao đại hùng đã nghiêng trệt, xa xa tiếng cú kêu sương gọi lên: Cú... ục... cú! Báo hiệu đã đến đầu canh ba.

Bái Sơn Trường

bị khốn giữa cầm ô

Cừ Thiên Hiệp nghe tiếng “Cú” kêu sương, báo hiệu canh ba vừa đến, khiến chàng nóng ruột, trở thuật khinh công đi như vũ bão.

Lúc ấy mây đã tan, bên vệ đường bay vút ra một bóng người thân pháp nhanh như làn gió thổi, nhờ ánh trăng phản chiếu, nhận rõ người lạ chính là Hoàn Phong Quái một trong bốn vị thủ sơn thần núi Long hồ.

Hoàn Phong quái vừa hiện thân, đã vòng tay thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp thật là người tin nghĩa ít có trong đời.

Cừ Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ, nói:

- Xin hỏi lệnh Thiên sư ở đâu, Cừ mỗ nóng lòng muốn bái phỏng sớm.

Hoàn Phong quái không trả lời ngay, mà điềm nhiên nói:

- Hãy theo ta! - Vừa nói dứt, thân hình hắn đã vọt lên cao hàng ba, bốn trượng thực chẳng khác cơn gió nổi, thổi ngược lên đỉnh núi cao.

Cừ Thiên Hiệp với thuật khinh công “Lôi hành cửu chuyển” chớp nhoáng như tia sét ngoằn ngoèo, đuổi theo sau “Hoàn Phong quái” như hình với bóng.

Hai người trôi hết thần lực, mang sao đội nguyệt chạy nhanh lên đỉnh “Thanh Long”

Thế núi dốc ngược càng lên, càng thấy chón chở cao vun vút, cả hai người vượt qua mấy ngọn đồi nho nhỏ, đi ngang một hang động tối om, đột nhiên từ bên trong cốc nhảy vọt ra bốn người lực sĩ, mỗi tên đều vận sắc phục y nhau, đầu chít khăn vàng vận quần áo chẹt quần áo võ sinh màu hoàng anh.

Bốn tên võ sĩ đứng giàn hàng chữ nhất, cản ngang cửa cốc động đồng thanh nói lớn:

- Xin Thủ Sơn cho xem “Nhập Ô Bài”!

Hoàn Phong quái nghe qua “Hừm” một tiếng, tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn chơi tay vào bọc lấy ra một thẻ bài bằng cây, giơ lên cao nói:

- Xin Tứ vị lực sĩ xem qua!

Bốn tên lực sĩ vừa trông thấy thẻ bài, vội vòng tay nói lớn:

- Xin mời...

Vừa nói dứt, cả bốn tên vội khép mình qua hai bên cửa hang, chừa hẻm lối rộng vào hang.

Hoàn Phong quái phát mạnh tay áo, lượn nhanh trong động. Cừ Thiên Hiệp lách mình chạy theo sau bên góc, cả hai đi vào độ hai mươi bước. Bỗng nghe phía sau lưng vang lên:

- Âm!

Một tiếng nổ long trời, làm rung chuyển cả hang động.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội quay đầu lại bắt giác chàng phá lên cười nhặt.

Nguyên, chàng không trông thấy bốn tên lực sĩ áo vàng đầu cả mà cửa cốc động bị chặn kín bằng bức sáo khổng lồ chắn kín cả lối đi không tài nào chui qua được, chỉ vì bức sáo khổng lồ này, không phải bằng cây cột cả om, chồng chất bên nhau thành bức sáo to một cách khủng khiếp, to bằng cây cột cả om, chồng chất bên nhau thành bức sáo khổng lồ che kín cả cổ khẩu, trông chẳng khác bức địa võng bủa đầy trên lộ Huỳnh tuyền.

- Các hạ sớm biết, lựa là phải hỏi làm gì, và lại...

Cừ Thiên Hiệp thấy nội bọn Hoảng Đại như thần thánh “bất khả xâm phạm”, nên chàng tỏ ra mạnh bạo, không chịu kém, trầm giọng cướp lời nói:

- Tại hạ bị mời đến đây, pháp sư hà tất phải phô trương thanh thế, có điều gì cần giảng lý, xin cứ thẳng thắn vào đề, việc gì phải nói quanh co... khó hiểu!

Hoảng đại pháp sư đưa tay vuốt chòm râu mép, thông thả bảo:

- Các hạ nói đúng lý đấy! Bồn tọa sẽ trực tiếp nói với ngươi một câu chuyện!

Cừ Thiên Hiệp phụ họa gật đầu nói:

- Như thế... mới hợp lý...!

Hoảng Đại giương đôi mắt đen láy nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- “Ngũ lôi chánh phù” là vật trấn sơn chi bửu, vật tư hữu đời đời của Long hồ Sơn, thấy lá bài, trăm tà ma không phạm được... Vì có gì... Mà ngươi nữ trộm mang đi?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhặt nói:

- Không bao giờ có việc này!

Huyền Đại dừng râu quát to:

- Bút tích còn lưu lại làm bằng!

Cừ Thiên Hiệp thân nhiên đáp:

- Chừ ai ai cũng biết viết! Tại sao ám chỉ một mình ta?

- Bút tích còn lưu cả danh hiệu!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Người có tên Giáp, thú có tên chó, mèo, chẳng phải tại hạ dám đại ngôn, chứ ba chữ Cừ Thiên Hiệp tuy không chiếu, rền khắp võ trụ, nhưng các giới võ lâm đều biết tiếng người có thể ngụy tạo viết ra!

- Tại sao họ không viết tên kẻ khác?

Cừu Thiên Hiệp sẵn giọng hét to:

- Thì ngươi tìm tên trộm phù mà hỏi!

Hoàng Đại run giọng quát to như sấm:

- Bồn tọa chỉ hỏi ngươi thôi!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt đáp:

- Tại hạ... rất tiếc không rõ điều gì cả?

Hoàng Đại trợn mắt, nạt ngang:

- Đừng lẻo mép chối quanh!

Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng trả lời:

- Tại hạ thực thà đấy! Không ngoa trá nửa lời!

Hoàng Đại uất hận như điên, giờ Thiết như ý chỉ vào Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Hãy khoan, chờ vội “họm” mình, thư thả sẽ phô trương hùng phong và ngạo mạn...!

Cừu Thiên Hiệp không buông tha, nặng giọng quát to:

- Khách tùy theo chủ, Pháp sư, tại hạ lại muốn xem hùng độ của pháp sư thế nào?

Hoàng Đại pháp sư giận tím mặt, hất trao ngọn đèn lồng cho Hoàn Phong quái cầm giữ, tay hữu lay động Thiết như ý một vòng lại chỉ vào đồng loạn thạch hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp, ngươi thấy rõ chứ?

Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt nhìn theo mũi như ý, mới hay vùng này là khoảnh đất rộng ở giữa sơn cốc, mà bốn bên tứ phía đều là vách đá cao chót vót bao vây, và giữa khoảng đất toàn là đá loạn, vun lên cao từng gò như nấm mộ, phân ra bảy, tám cái gò, Đông Tây Nam Bắc, lớn có nhỏ có, án theo toàn cơ trận thế của: Nhật Nguyệt tinh thần:

Cừu Thiên Hiệp lại không thạo về lẽ âm dương biến hóa này, nên chỉ mỉm cười đáp:

- Ví như nơi đây có mai phục ngàn binh muôn ngựa, Cừu mỗ có thể đem chút võ công ra khuấy phục, chứ có sao đâu?

Hoàng Đại tủm tỉm cười, điềm đàm bảo:

- Nơi đây gọi là Bàn long Ô, bồn tọa không có mai phục thiên binh vạn mã gì cả, nhưng chỉ có , hai vị sơn thần, tám tên tiểu đồng, cũng đủ gây trở ngại cho Thiếu hiệp phần nào ha... ha...!

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, trầm giọng bảo:

- Ta có sợ gì trở ngại, giang hồ há chẳng có câu “chẳng phục cường long khó quá giang” hơn thế nữa, nếu sợ là chẳng đến, đã đến thì có chi sợ ai?

Hoàng Đại vuốt râu đắc ý, bằng giọng nói thành thật bảo:

- Hay lắm, sĩ khí anh hùng đấy! Nhưng lão thành thật cho ngươi rõ, đống loạn thạch này là “Bàn long ô loạn thạch trận”, vô số kẻ anh hào, tuần kiệt vào rồi, chỉ còn một cách quỳ lạy xin tội mới thoát được ra!

Cừ Thiên Hiệp tỏ ý khinh ngạo, cười ha hả tiếp lời:

- Tiếc thay, chỉ vì ngươi chưa gặp phải kẻ chân chính anh hùng hào kiệt chứ!

Hoảng Đại sắc mặt bảo:

- Nếu Long hổ sơn không có đạo pháp chánh truyền, thì đâu dám tự xưng là Đạo gia thủ phủ, chính Hoàng đế còn chưa dám đòi thuế, hay giá lâm, thì ngươi cũng nên dẫn lòng mà suy nghĩ lại.

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hét:

- Đừng vọng tưởng: trước khi ta đến đây lòng hằng ngưỡng mộ Long hổ sơn là chốn uy nghiêm tôn kính không ngờ khi vào đến Thanh Long đình rồi... ha... ha...!

- Có gì người cứ nói.

- Thấy mặt chẳng bằng nghe tên, khiến ta quá buồn cười, quá thất vọng!

- Ngươi cứ thẳng thắn giảng tiếp... lão xin nghe!

Cừ Thiên Hiệp đằng hắng một tiếng, lạnh lùng bảo tiếp:

- Cừ mỗ gặp toàn là: Ngạo mạn, vô lễ, thô bạo, hách dịch, thù đoạn vật! Ha... ha...! Uống mang cái danh vay nợ với đời!...

Hoảng Đại giận run, tay hữu giờ như ý, chỉ vào Hoàn Phong Quái hét bảo:

- Thù sơn lui khỏi ô... mau!

Hoàng Phong Quái cúi đầu tuân mạng, hần liếc nhìn Cừ Thiên Hiệp cười nhạt bảo:

- Cũng tại ngươi tự chiêu kỳ họa!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Bỗng thấy Hoàng Đại đưa tay gạt nhanh búi tóc, xóa đầy xuống mặt, tay tả giờ cao cái chuông lạc lắc mạnh:

- Đing đing! Đong đong....

Tiếng “ding đong” vang lên trầm bổng, lão lại đưa cây “Thiết như ý” quây một vòng tròn hướng Tây, miệng niệm công sanh:

- “Án lạc xá lạc xá... da nà... mễ rế!”

Những tiếng thần chú quái dị, theo “Thiết như ý” chỉ vào một cái gò hướng Tây lập tức cái gò này cuộn cuộn lên làn khói mỏng dần dần bảy cái gò kia bốc khói từ từ tiếng thần chú “Á rặc” niệm càng nhanh, hơi khói càng bốc lên mãnh liệt.

- Giữa lúc, Cừ Thiên Hiệp mãi mê theo dõi sự biến hóa, thì Hoàng Đại đã ẩn vào lớp khói mờ, chùng giật mình kinh tỉnh, Cừ Thiên Hiệp vội phóng mình đuổi theo, miệng không ngớt kêu to:

- Yêu đạo, người có chạy đường trời!

Tiếng nói vừa dứt, thì Hoàng Đại đã biến mất, tiếp theo đây một trận gió mát rượi thổi tới ào ào, như bóng quỷ chuyển hình:

Cừ Thiên Hiệp thất kinh kêu to:

- Nguy mất!

Vừa hét, vừa cử song chưởng đẩy ra một chiêu đỡ luồng gió lạ, vì chàng ngờ có kẻ địch nương gió tấn công.

Nhưng mà, ba bên bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Cừ Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang nhìn khắp cả, lại thấy cách đây năm, ba trượng, dưới làn khói mỏng lơ mờ, có hai điểm lửa tí hon, như cặp mắt mèo khi ẩn khi hiện, lúc sáng lúc mờ, chàng mới nhận rõ đây là hai tên tiểu đồng xách lồng đèn “khí phong phong” hộ vệ bên mình “Hoàng Đại pháp sư”.

Cừ Thiên Hiệp cả giận, rún mình nhảy vọt tới trước, đuổi theo bóng đen vừa kêu to:

- Ôi chào! Chính... hử!

Đúng như sự ước đoán, dưới ánh đèn mờ chẳng những có hai tên tiểu đồng, mà có cả “Hoàng Đại pháp sư”.

Cừ Thiên Hiệp phóng mình vọt tới gần nữa, nhưng chàng đã thất vọng hoàn toàn mà buột miệng kêu to:

- Ôi!

Một tiếng kêu hốt hoảng và đau đớn, vì... bàn chân phải chàng vấp phải cái gò, suýt ngã quỵ, chàng ngẩng mặt lên bóng người và ánh đèn đã biết mất từ bao giờ.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên hét to:

- Hoàng Đại! Là hảo hán xin xuất đầu lộ diện, tiểu gia sẽ hầu tiếp ngươi.

Chàng vừa nói dứt, bóng đen lại xuất hiện lơ mờ bên hữu nhanh như chớp chàng rùng mình vượt đuổi theo, chàng bước một bước, ánh đèn xô dịch một bước, chàng đứng lại, ánh đèn cũng đứng lại, như nam châm hút kim, hồ phách gọi rằng không phút nào rời nhau.

Cừ Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm ngay ngọn đèn lồng đáp xuống.

- Húy! Hà... hà... hà!

Tiếng cười lạnh lớt, phát ra sau gò đá loạn, đúng là tiếng của Hoàng Đại pháp sư. Cừ Thiên Hiệp giận lồng lên như hổ đói, lớn tiếng hét:

- Hoàng Đại có giỏi hiện ra đây, đừng giở trò yêu mị!

Hoàng Đại đại pháp sư lại phá lên cười ha hả, bằng giọng nói âm trầm bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Bốn tọa đứng đây này, người có bộ gì... hãy giờ ra xem...

Cừ Thiên Hiệp tức lộn ruột, lao mình ngay bóng Hoàng Đại pháp sư.

- Bình!

Một tiếng nổi lên khô khan, Cừ Thiên Hiệp vấp phải gò đất té ngã, chàng cố gượng ngồi dậy, mới hay mình lạc giữa ô loạn thạch nhìn quanh, hình bóng của Hoàng Đại và hai tên tiểu đồng đã biến mất từ bao giờ.

Bỗng nhiên, tiếng chuông lạc đồ liên hồi:

- Đình.. đoong!

Tiếng chuông kỳ diệu ngân vang, như xé màn không khí, khiến Cừ Thiên Hiệp rúng động cả tâm can, tinh thần dường như tán lạc huyết khí xung lên mãnh liệt, chàng cố gượng đứng dậy, loạng choạng đuổi theo hai bóng đèn vừa xuất hiện, hai bóng đèn như luồng quý ảnh thoát ần, thoát hiện, khi qua trái khi qua phải, khiến Cừ Thiên Hiệp lỏng lẻo như hồ điệp, hơi thở dồn dập, mồ hôi toát ra như tắm.

Cừ Thiên Hiệp mang trong mình, một thân huyền công vô thượng, cái thể nội công lại thêm mấy độ kỳ duyên, học qua đều bí tuyệt thế mà bị khốn trên vuông đất, không đầy nửa dặm, thật là anh hùng mạt lộ, hiệp sĩ đến lúc cùng đường.

Giữa lúc, Cừ Thiên Hiệp đang hốt hoảng mơ hồ, lại nghe “Hoàng Đại pháp sư cất giọng trầm bảo nhẹ bên tai:

- Cừ Thiên Hiệp “Ngũ lôi chánh phù” của bốn sơn người cất giấu nơi đâu? Mau mau khai sự thật, nếu không, ngươi sẽ khốn khó tại đây đến muôn kiếp ngàn đời! Bàn long trận... có lối vào, chẳng lối ra... ha ha!

Cừ Thiên Hiệp bước đi loạng choạng, song thần trí chưa tối hẳn, vừa nghe qua càng tức giận thêm, bằng giọng nói bình thản bảo:

- Yêu đạo lắm lời! Trận loạn thạch của ngươi, chẳng phải là chảo dầu sôi, từng lửa đỏ, tiểu gia không bao giờ xin xỏ ngươi đâu...

Hoàng Đại lại lạnh lùng cướp lời:

- Tuy chẳng phải chảo dầu rừng lửa, nhưng đủ sức bức ngươi chết đói giữa trận đồ!

Cừ Thiên Hiệp găm lên âm ỉ:

- Yêu đạo! Tiểu gia dù chết... vẫn không phục thù đoạn tà ma của ngươi đâu?

Hoàng Đại phá lên cười to, bảo:

- Bốn tọa không cần ngươi bái phục, mà bốn tọa chỉ cần lấy lại “Ngũ lôi chánh phù” mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp vội ngồi lên gò đá, hai chân xếp tròn lại chếp miệng như thăm:

- Đây là phương pháp “Thâu manh thuật” của những tay giang đạo sĩ, muốn hòa giải phép huyền hư, chỉ cần tâm yên, khí lặng là... là thoát khỏi ô loạn thạch này!”

Giữa lúc nguy cơ, thần trí chàng tỉnh lại, không còn nghĩ theo đuổi bóng đèn, hình nộm nữa, mà ngồi yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, chàng vận đạo chân nguyên, khai thông ý niệm quán nhãn, quán nhĩ, quán tỷ, dần dần hơi thở điều hòa, tinh thần càng phấn khởi và tươi tỉnh hơn lên.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY

Bàn Long trận vây Cừ Thiên Hiệp

Lệnh Thiên sư bất ý bị giam cầm

Bàn long loạn thạch trận, khí thế càng mãnh liệt hơn trước, hàng mấy ngôi mộ đá giả khói trắng xông lên cuộn cuộn, càng lúc càng nồng nặc, đục vẫn như lớp sa mù buổi sáng mùa đông, khiến người ta mở mắt mà không thấy gì cả, chỉ nhìn được lơ mờ không rõ rệt, lại thêm giữa bầu trời đục như sữa, thoáng thấy nhiều bóng đen ẩn hiện, lượn qua lượn lại không ngừng. Thật là sương sầu mây thâm bóng quỷ hiện trập trùng... lại thêm giữa bầu khói đục, dường như có tiếng kêu ai oán rên rỉ não nùng, lúc bổng lúc trầm, khiến người nghe không thể tự chủ được tinh thần.

Cừ Thiên Hiệp gương ép nhắm kín đôi mắt, trấn định tinh thần, tuy vận luồng nội lực chân nguyên để khai thông ý niệm, bài trừ sự hỗn loạn và thất thần... hầu trấn tĩnh lấy lại thần trí bình thường, nhưng, chàng đã lầm... vì chàng cố định tâm bấy nhiêu, thì ngoại cảnh âm thanh hiện lên khuấy phá bấy nhiêu, không tài nào chế ngự được.

Nhiều làn gió bốc nổi, mang theo tiếng rên xiết ti tê, từ xa xa thổi tới, càng lúc càng gần, càng gần, càng lớn. Khiến người nghe dù có can đảm đến đâu, cũng không khỏi rùng mình mọc ốc, ví như sa vào cối cừu u địa nghe gặp loài quỷ khóc ma than...

Cừ Thiên Hiệp không thể nén lòng ngồi lâu được nữa, chàng nghiêng răng ken két, đứng phắt dậy buột miệng quát to như sấm nổ:

- Yêu đạo ta quyết liều mạng với ngươi!

Vừa hét dứt, thân mình chàng cúi khom xuống vươn tay hữu nhắm ngay gò má giả đánh mạnh một chưởng:

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời, gò mã đá bị luồng kinh phong đánh cực mạnh, biến ra vô số đá vụn bốc bay ào ạt, khắp bốn phương trận Bàn Long đã mù mịt, càng thêm đen tối hãi hùng.

Đối với ngọn chưởng phong ấy chẳng có kết quả gì, lại thêm khói nồng xông lên gay gắt hơn trước.

Cừ Thiên Hiệp vốn biết, Hoàng Đại pháp sư đang đứng bên ngoài điều động quỷ phù. Nếu là thuật pháp của bọn “Mao sơn đạo sĩ” thì lấy động chế tĩnh, lấy thật chế huyền hư, vì nghĩ thế nên chàng vận nội lực đẩy ra một chiêu chớp nhoáng kế tiếp:

- Ầm.. Đùng!

Nhiều tiếng nổ dậy đất long trời, đá vụn bể ra muôn khối, và bốc bay ào ào như vũ bão mưa sa... nhưng đã hoài công vô ích, vàng khói trắng vẫn đùn đùn lên cuộn cuộn, bốc mờ cả mắt Cừ Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, từ phía xa xa, Hoàng Đại Pháp sư phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chát óc kinh hồn, truyền theo làn khói mỏng:

- Cừ Thiên Hiệp! Ngươi có nhiều khí lực đấy, “Loạn thạch trận” của bốn tọa đầu sợ man khí lực của ngươi đâu? Ha ha ha!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như bầm dập can trường, tim óc gần nát loạn, chàng uất hận từng cơn, vì nghe được tiếng nói mà không thấy được hình đối phương ở đâu? Dù có bản lãnh siêu phàm nhập thánh, cũng không biết làm thế nào!

Cừu Thiên Hiệp phần hận như điên dại, tung một loạt bốn, năm chưởng ác liệt kế tiếp, vẫn không trông thấy bóng dáng của đối phương, chỉ thấy cát bụi hòa với sa mù bay lên cuồn cuộn, thực là uống phí cả cơ tâm, tổn hao nội lực một cách vô ích.

Vì thế, sự tin tưởng lúc đầu đã tiêu tan ra mây khói.

Lòng tin đã mất, thì tinh thần trở nên vô chủ, để cho niệm: Phiền não, sầu hận, nổi nóng, bốc lên như ngọn đuốc, làm mờ cả mắt, khiến chàng cảm thấy khắp nơi đâu đâu cũng có bóng địch thủ chàng lại nghĩ: ba tên bốn bề đều có hồ sâu, nhưng không rõ hồ sâu ở đâu... mà bước tránh...

Lúc bấy giờ, chàng đánh mất niềm tin lúc đầu, cho nên tâm hồn không tài nào yên tĩnh được chàng lại nghĩ lần thân, bèn chếp miệng lầm bầm:

- “Hừ! Ta hiểu rồi!”... Những gò loạn thạch này, nhất định là không phải trận quý có bùa ma, “mê tông trận pháp”. Mà chính là “Bát quái trận” của Gia Cát Võ hầu đời Tam quốc ta cố tìm cho được “Sanh” môn là thoát khỏi, tuy ta không rõ thấu cơ diệu lý, biết lẽ âm dương, sanh khắc của ngũ hành, hay tí ngọ phương vị ra thế nào, nhưng ta tin chắc rằng “Khoảnh đất bày trận này chu vi không hơn mười trượng, nếu ta vượt qua mười trượng ắt thoát khỏi trận trận đồ...”

Cừu Thiên Hiệp vừa nghĩ xong, đôi chân đã nhích động bất kể sa mù dày mịch, gió trùng trùng, chàng không nhắm vào Đông, Tây Nam Bắc gì cả, mà chỉ nhắm mắt chạy bừa ra ngoài.

Không ngờ ý tưởng lần thân của chàng lại đúng với sự thật.

Hoàng Đại pháp sư đối với “Loạn Thạch trận” là chính “hắn” mô phỏng theo “Bát quái trận” đồ của Gia Cát Võ Hầu, nhưng hắn chỉ lập lại một phần ba mà thôi.

Nguyên vì, Hồn thọ tướng Gia Cát Lượng lập ra Bát quái trận, tám ngàn tám trăm sáu mươi bốn lộ tuyến, song chỉ “chừa ra sáu mươi ba cửa “Sanh” môn, còn lại là tử lộ. Muốn thoát khỏi trận này phải buộc huyền vi dịch số, bảy bước tới, tám bước lùi sang tả hai, tràn qua hữu một, cứ thế mà tiến tới tìm được sanh môn... thoát khỏi trận, đây là chưa kể bước đi phải án theo “Tí ngọ trường cước mẹo dậu thối bộ... nữa là khác...

Nhưng “Loạn thạch trận” chỉ lấy một phần ba của Bát quái trận, song trận này lợi hại khôn cùng, vì Hoàng Đại pháp sư gọi binh ma, tướng quý, thần núi Long Hồ xuống gìn giữ trận, che án cả mắt người, không cho trông thấy cửa Sanh môn.

Vì thế, Cừu Thiên Hiệp chạy xồng xộc như hổ đói, suốt một canh vẫn không tìm thấy lối ra, mồ hôi thì nhau chảy như suối đổ ướt cả áo quần, chàng bắt đầu thấm mệt phá lên thở hồng hộc...

Ngay lúc ấy, bỗng nghe tiếng tù và vút lên: “Ừ ư” vang dậy.

Tiếp theo đấy, phía bên hữu bỗng nghe Hoàng Đại pháp sư rống to lên:

- Có gì thế?

Bỗng hai điểm sáng xanh như mắt mèo, chột lóe lên nhấp nháy cùng giọng nói run rẩy đáp to:

- Thượng bầm Pháp sư, đây là tiếng Lô dịch “Báo động” chứ không phải loại còi thường!

Cừu Thiên Hiệp đang mờ mịt trong vầng khói ám, bỗng nghe hai tiếng “báo động” lấy làm kinh ngạc bồi hồi, chàng vội đứng dừng lại lắng nghe ngóng những lời đối thoại bên ngoài.

Hoàng Đại pháp sư nhanh miệng nói tiếp:

- Mau! Mau ra ngoài ô xem xét...

Lời nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng sáo trúc thổi lên như xé lụa, cùng giọng nói gấp rút kêu lên hốt hoảng:

- Pháp sư, Pháp sư! Có biến... nguy mất!

Hoàng Đại thất kinh kêu lên:

- Gì thế?

- Có người vào lọt “Đầu Ngưu Cung”?

Hoàng Đại kêu lên tiếng “A” kinh ngạc bằng giọng nói hốt hoảng hồi nhanh:

- Ai? Ai dám xâm phạm nơi thánh địa... ai đã vào Đầu Ngưu Cung?

Giọng nói tên thủ hạ run rẩy, líu lưỡi trả lời:

- Một cô gái vận toàn xiêm trắng, lên vào Đầu Ngưu Cung bắt cóc lệnh Thiên sư...

Hoàng Đại kêu lên hốt hoảng hỏi:

- Người bảo sao?

- Lệnh Thiên sư bị cô gái cường bách bắt đi...

- Thế các người làm gì? toàn là phưong ăn hại.

- Tiểu nhân trở tay chẳng kịp, chừng biết rõ thì lệnh Thiên sư còn trong tay cô gái chúng tôi không dám vọng động, vì thế...

- Hừm! Thế bọn chúng còn những ai nữa?... chúng chạy mất cả rồi ư!

- Cô ả chẳng chạy đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng A!...

Kinh ngạc, thật là một việc xuất kỳ bất ý.

Hoàng Đại pháp sư kinh ngạc không kém, tay hữu vẫy nhẹ “thiết như ý” chỉ vào khoảng không: Soạt... ừ...ừ...!

... Một luồng khói đục như cao, tỏa cuộn ra đây đấy...

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo làn chớp, thấy rõ bóng Hoàng Đại vội phóng mình chớp tới...

Nhưng, khó trắng cuộn đầy, bóng người vụt biến mất, hai tay chàng chớp mạnh vào khoảng không, vấp phải cái gò loạn thạch.. suýt té ngã...

Ngay lúc đó, một tiếng hét lạnh lạnh từ xa xa vang dội lại, như chim hoàng rời cốc, nhưng đượm giọng giận dữ:

- Long hồ sơn là cái quái gì? Bản cô nương không tin các ngươi cầm ma bắt quỷ được!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tiếng nói rất quen thuộc, vội đứng thẳng người lên sau gò đá buột miệng hét lên cực to:

- Như Ngọc! Như Ngọc! Ta ở đây này!

Nhan Như Ngọc cảm động hét to:

- Thiên Hiệp! Chớ ưu loạn hãy can đảm lên!

- A!

Một tiếng thét vang lên thê thảm, chứng tỏ Nhan Như Ngọc đã hạ sát một người.

Hoàng Đại pháp sư thét lên lạnh lạnh hỏi:

- Nàng là ai?

Nhan Như Ngọc gất lên the thé:

- Đạo sĩ gần! Chương nhần pháp của ngươi không làm hoa mắt được bản cô nương đâu, Đâu Ngu Cung chỉ có Vân phong vụ tỏa Mê hồn trận, bản cô nương đã biết quá... nhiều...

- Soạt! Vút!

Một đạo bạch ảnh hiện ra, bóng hồng quang lại nổi.

Sa mù thoát mất, bầu không khí trở nên sáng rõ như ban ngày.

Nhan Như Ngọc tay trái nắm chặt cổ một lão đạo sĩ ốm như que củi, thân mình lão đạo run lên bần bật như sót rét nàng đứng ngang nhiên trên gò đá cách Cừ Thiên Hiệp độ một trượng.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy mồ hôi nhuộm đầy áo Cừ Thiên Hiệp lại thêm mặt mày lem luốc, tay chân đầy bùn đất, bất giác phá lên cười hi hi nói:

- Thiên Hiệp! Ngươi nô đùa gì quá thế...? Hãy xem lại mình ngươi xem thử!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, vội nhìn lại tay chân mình mấy, bất giác thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên, đáp nhỏ:

- Ta chẳng rõ vì sao? Như Ngọc... nàng hãy cẩn thận!

Lúc ấy, Hoàng Đại pháp sư tung mình bay đến một bên.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp mim cười bảo:

- Ngươi hãy yên tâm! Nếu tên “Hoàng” nhích đông một tí, thì ta sẽ cứa cổ vị “Đại thiên sư” của hắn ngay tức khắc!

Nói xong, nàng vươn bàn tay búp măng nhọn như vuốt hổ bấu mạnh vào cổ đạo sĩ bằng giọng nói chanh chua khắc bạc, bảo:

- Lão đạo! Ngươi mau truyền pháp chỉ gọi tên Thanh Ngu không được báo động nữa.

Lão Thiên sư thất thế lại bị cái bấu điếng người, nên lập cập bảo nhỏ:

- Pháp sư... Hoàng...ôi chao...mau... mau...

Hoàng Đại đau lòng xót dạ, đưa “Thiết như ý” chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc, vừa run rẩy, nói với lão đạo:

- Tôn sư hãy an tâm, có thuộc hạ hộ giá..

Hắn lại quay nói với Nhan Như Ngọc;

- Tiểu yêu nữ! Ngươi muốn vượt râu cộp hay sao?...

Lão Thiên sư lại bị Nhan Như Ngọc kẹp cứng thêm nữa. Lão kêu rống lên thê thảm:

- Ôi chao! Ái, ôi!

Nhiều tiếng kêu rống vang lên bất tuyệt, gương mặt vị lão sư tái xám, không còn một tia máu, thân mình lão run lên bần bật một cách đáng thương. Đường đường là vị tổ sư gia mà bị cô gái hạ nhục thật thảm hại...

Hoàng Đại pháp sư kêu rống liên miên, cây Thiết như ý mất đi vẻ bóng lộn... chỉ vì trận bàng long thạch, đã biến mất vàng sa mù không còn tái hiện ra nữa... hắn giân sôi lên sùng sục rống cực to:

- Sơn nhân, thần vụ đâu?...

Vừa hét vừa nhìn cây Thiết như ý, bỗng nhiên hắn tinh ngộ trọn mắt nhìn Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Yêu nữ! Thảo nào ngươi vào Đâu Ngưu cung lại thông qua được “Vân phong vụ tỏa” chỉ vì thân mình nhờ nhớp của người. Đã hại chết đạo pháp lại còn đuổi cả sơn nhân của ta! Yêu đạo...! Yêu nữ! Ta quyết giết ngươi...!

Nhan Như Ngọc tự biết thân mình đang ô uế, nên thẹn đỏ mặt, nàng quá xấu hổ nên nổi nóng, tay hữu nắm chặt “Lão thiên sư” thẳng tay ném mạnh vào người Cửu Thiên Hiệp đồng thời rống lên lạnh lạnh:

- Phiền ngươi chịu khó giữ chặt “lão ròm” để ta giết tên dẫn “Trâu” hồng hách này!

Vừa hét dứt, nàng không kịp tuốt kiếm ra đấu, chỉ rùn người xuống thấp đẩy nhanh ra ngọc chuông, nhắm ngay Hoàng Đại pháp sư kích mạnh tới.

- Reng! Reng!

Thân hình to lớn như đại bàng của Hoàng Đại tung mạnh lên cao hăng trượng, chiếc lục lạc gọi hồn vang lên theo nhịp bước của hắn kêu “rềng rềng” tựa hồ như hắn thấy động thủ bất tiện, nên nhảy tránh rất tài tình, thân nhanh hơn quỷ mị.

- Âm!

Một tiếng nổ long trời lở đất, hàng ngàn khối đá lớn nhỏ bốc lên cao, lại biến tỏa xuống đất như cơn mưa tuyết.

Nhan Như Ngọc đẩy một chuông đánh tan mộ đá to, lửa giận cùng bốc lên ngàn ngút, nhanh

như tia chớp xẹt ngang trời, chiếc bóng trắng lao vút, nhắm ngay lối bước của Hoằng Đại pháp sư xạ mạnh tới, đồng thời nàng thét lên lạnh lạnh:

- Yêu đạo! Người có chạy đường trời!

Hoằng Đại pháp sư giơ cao Thiết như ý vẩy mạnh vào khoảng không hét lớn:

- Thủ sơn thân ở đâu?

Tiếng nói của lão vừa dứt, bỗng nghe:

- Vút! Soạt!

Hai đạo kinh phong nổi lên, phá vệt không gian bay vọt đến.

Hoàn Phong Quái và một tên lực sĩ Kim giáp đồng hiện thân ra một lượt. Thực là quái dị, không rõ bọn chúng ứng trực nơi đâu, mà hiện thân thực cấp kỳ.

Tên lực sĩ Kim Giáp lên tiếng bẩm:

- Tiện chức vẫn chờ tại đây!

Hoằng Đại pháp sư đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc, hét bảo:

- Các ngươi mau thu phục, con nữ yêu cho ta!

- Chúng tôi... Xin tuân pháp chỉ!

Tên kim giáp lực sĩ cứng Hoàn Phong quái đồng thời ứng tiếng tuân mệnh. Cả hai tuốt nhanh binh khí nhắm ngay Nhan Như Ngọc xông tới tấn công.

Hoàn Phong quái vẫn sử dụng sợi xích sắt “Bàn long luyện xích” chỉ đòi một chiêu thế mới mẻ hơn:

Còn tên Kim giáp lực sĩ, hai tay lộng song chùy “Tứ lam trụ” nhìn thấy hai quả chùy to một cách vĩ đại, ước chừng bốn, năm mươi cân dư, hấn múa đôi chùy sắt vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc kích tới, đồng thời cao giọng rống lên như hổ đói:

- Yêu nữ chó hung hăng, hãy tiếp “Kim giáp thân” một vài chùy!

Chiêu thế rất trầm nặng, người hung, lực bạo suất thủ như mãnh hổ gặp mồi.

Lúc bấy giờ Nhan Như Ngọc chỉ có đôi bàn tay trắng, làm sao giám đưa ra ứng thế tiếp chiêu nàng chỉ uốn nhẹ lưng ong bật ngược thân mình lên cao hàng trượng, tránh thoát cặp chùy quái ác của “Kim giáp thân”, nhanh như chớp: một tiếng thếp nổi lên:

- Soạt!

Nàng tuốt nhanh trường kiếm ra khỏi vỏ, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, dùng ngay chiêu “Thất tinh cao chiêu” thuận đà xạ nhanh xuống thấp, kiếm phong tựa muôn đóm hàn tinh nhắm ngay Thái dương huyết của Kim giáp thân kích mạnh tới, thật là linh xảo và nhanh khôn tả.

Kim giáp thân lợi hại không kém, đôi chùy Tứ kim trụ vũ lộng thành một vòng tròn loé ra ánh hào quang tím nhạt, tả công, hữu kích dùng cương khắc nhu, bức thanh trường kiếm của Nhan

Như Ngọc suýt đã gãy đoạn, đồng thời hần buột miệng nói to:

- Hãy xem Bồn thủ thêm một chùy này nữa!

Vừa hét dứt, song chùy nhanh như gió áp vào tấn công Nhan Như Ngọc, khiến nàng thẹn đỏ mặt, tháo lui mấy bước.

Nguyên, Hồng hoa lệnh chủ lúc xuất thủ quá khinh địch, nàng đoán chắc đối phương sẽ thâm hời chiêu thế, đỡ lấy kiếm phong lúc ấy nàng sẽ thừa cơ triển khai kiếm pháp hầu chiếm phần thắng lợi trước. Không ngờ vừa xuất thủ đã bị đối phương chế phục một cách dễ dàng, nên nàng sượng sùng đỏ mặt tháo lui ra sau mấy bước. Nếu nàng kém nhận xét, liều lĩnh, ắt trường kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Giữa lúc Nhan Như Ngọc cấp kiếm tháo lui, thì phía sau lưng Hoàn Phong Quái vũ lộng Bàn long luyện xích, sợi xích sắt biến ra một chiêu Truy hồn đoạt mệnh nhắm ngay hông nàng phạt tới, nhanh như chớp đồng thời hần buột miệng hét to:

- Xem ngươi chạy đâu cho thoát!

Thực là một chiêu khốc liệt, công kỳ bất ý xuất kỳ vô bị, không ai né tránh kịp!

Cừ Thiên Hiệp đứng một bên, thấy thế cả kinh kêu thất thanh:

- Ấy chết... Nhan...

- Toẹt!!

Dù cho Nhan Như Ngọc có linh hoạt đến mức độ nào chẳng nữa, cũng không tránh khỏi cái hàm răng Bàn long chồm chồm của sợi xích bàn long ngoạm phải... thật thế Hoàn Phong Quái đưa tay giật mạnh sợi xích bàn long, ngoạm bứt cả tay áo Nhan Như Ngọc nên vang lên một tiếng toẹt.

Nhan Như Ngọc chỉ kêu lên một tiếng A! rồi nín bặt. Nàng vốn là một cô gái ương ngạnh nhất đời, mặc dù tay áo rộng thênh thang bị đối phương dùng binh khí xé rách đến tận chỗ, nàng nhanh như cánh hồng, nàng đảo ngược thân mình ra sau, buột miệng hét to:

- Ngươi dám đánh lén bản cô nương!

Vừa nói dứt nàng vũ lộng trường kiếm như vũ bão, biến thành một vầng bạch quang nhắm ngay mình Hoàn Phong Quái kích mạnh hung hăng tựa con hổ điên, bằng một chiêu liễu thân thí mạng.

Hoàn Phong Quái đắc ý cười ha hả, vũ lộng bàn long luyện xích quật mạnh chiếc đầu rồng vào binh khí đối phương, đồng thời hần cao giọng hét to:

- Yêu nữ! Ngươi dẫn thân vào cõi chết!

Chiếc đầu bàn long chỉ chuyên đoạt binh khí của đối phương, nên Cừ Thiên Hiệp vừa nhác thấy đã hiểu ngay sự lợi hại thế nào, chàng lại thừa hiểu Nhan Như Ngọc rất hiểu thắng, ương ngạnh, thế nào cũng bị hại, do đó chàng đỡ vị Lão Thiên Sư cho nằm xuống đất, thuận tay đâm vào Thuy huyết, đồng thời buột miệng nói khẽ:

- Văn sinh cam thất lễ!

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm giữa tràng đầu hạ nhanh xuống, thân pháp như cánh én lượn vườn xuân.

Kim Giáp thần thấy thế vội múa song chuỳ vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc công tới.

Cừu Thiên Hiệp thân người chưa xấp đến, mà chiêu thế đã thành, một chưởng cản ngay Kim Giáp thần, một chưởng gạt phăng Hoàn Phong Quái và buột miệng gọi to:

- Như Ngọc! Mau thế ta cầm giữa tên chúa trùm này!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chiến đấu vô cùng ác liệt, sự chết của nàng chỉ cách làn tơ kẽ tóc nên Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào vì thế chính nàng nhận thấy chính mình đứng trong hoàn cảnh liệt bại, thành thử tâm tính nàng trở nên khinh ngạo, không muốn ai tiếp viện cả, do đó Nhan Như Ngọc hét lên lạnh lạnh:

- Thiên hiệp! Không cần người phải tiếp viện, lui mau...

Vừa hét dứt nàng rút soạt bên hông thanh trường kiếm thứ hai.

Quả nhiên thủ pháp của danh gia, không hổ tiếng đồn đãi.

Nhanh đến nỗi mắt người trông chẳng kịp, lẹ tựa hồ như ý tưởng loé trong tim.

Tuyệt diệu như bức hoạ huỳnh đình, dưới đời chưa ai sánh kịp.

Hoàn Phong Quái vừa nhác thấy cách so gươm, một là biết ngay chiêu kiếm của Nhan Như Ngọc chẳng tầm thường, hai là ý lại trong tay mình có sợi “Bàng long luyện xích” món binh khí độc đáo không hay, thành thử hấn chỉ né tránh phân nửa, còn phân nửa giơ cao Bàng long xích nhắm ngay đường kiếm của nàng đỡ mạnh.

Riêng Kim Giáp Thần lại không có ý nghĩ như thế, mà chỉ thấy kiếm phong bay sầm đến trước mặt nhanh nhen vô cùng, hấn chưa phân biệt được chiêu kiếm nào của Nhan Như Ngọc hay Cừu Thiên Hiệp thì kiếm phong đã đáp ngay trước mặt, không còn né tránh kịp, chỉ cảm thấy đau buốt cả bên tay hữu, hấn buột miệng la lên:

- Ôi chao!

Tiếng kêu đau đớn vừa thoát khỏi miệng, thân mình hấn quay tròn như con vù, loạng choạng lù ra sau mấy bước.

Kim Giáp thần mặt mày xám ngắt, cạnh bên vai hữu bị vết thương khá nặng, máu tuôn ra đỏ ối nhuộm ướt cả chiến bào.

Nhan Như Ngọc chỉ dùng một chiêu đã thắng “Kim Giáp thần”, nên tính kiêu ngạo càng tăng mãnh liệt, nàng thu ngay “Kim Giáp Thần” quay nhanh mình lại tấn công Hoàn Phong Quái, đồng thời nàng nhướn mày nhìn Cừu Thiên Hiệp dương dương tự đắc bảo:

- Thiên Hiệp ta giao tên giáp vàng cho ngươi đây!

Cừu Thiên Hiệp biết rõ Hoàn Phong Quái có sợi xích sắt Bàng long nên rất lợi hại chuyện ngọam binh khí địch thù, do đó chàng không tấn công Kim Giáp Thần mà nhảy vọt đón đầu Hoàn Phong Quái vừa trầm giọng nói ngư quất:

- Như Ngọc! Ngươi hãy bắt giữ tên “Kim Giáp” để Hoàn Phong Quái cho ta sửa trị!

Cả hai người không hẹn mà hòa nhau nhảy đến bên mình “Hoàn Phong Quái” thân pháp nhanh như hai vì sao lạc.

Hoàn Phong Quái hơi ái ngại nhưng cố can đảm nói to:

- Ta chấp cả hai người tấn công cùng một lượt đây!

Trong khi thất ý sa cơ.

Thần tiên dưới thế mang nhớ... tiếng đời

Hoàn Phong Quái vừa nói dứt.

Bỗng nhiên phát ra nhiều tiếng gió vù vù thổi đến bên tai, một luồng thổi trên cao, một luồng thổi dưới thấp. Hai bóng người một đen một đỏ hiện nhanh xuống tràng đầu đồng thời họ cất giọng oang oang hét to:

- Lão Hoàn! Chúng ta không chiến đấu lẻ loi ngươi đừng ngại!

Hoàn Phong Quái nhận ra đồng bọn mừng rú lên:

- Hai vị thủ sơn đến rất kịp thời?

Bóng đen là dáng người cao lớn, vừa hạ xuống tràng hán đã lay động ngọn Kim búi đao nhắm vào Nhan Như Ngọc hạ mạnh, lại lớn tiếng hét:

- Ngạnh đầu! Hãy tiếp “Bát Hải Long Vương” vài chiêu thế!

Bóng đỏ dáng người lùn thấp, thân pháp cực nhanh, tay hữu cầm lưới tầm sét bằng đồng vũ lộng như đường búa Giáo Kim nhắm ngay đầu Cừ Thiên Hiệp giáng mạnh xuống, đồng thời nặng giọng quát:

- Thiên Lô sanh sấm sét, tiểu tử! Ngươi hãy ném lưới Tầm sét đồng cho biết vị...! Ha... ha...!

Hai người mới đến chính là hai vị trong Tứ đại thủ sơn của Long Hồ sơn... tên “Phong, Vũ và Lô Điện”. Cả bốn tên sơn thần sống này, giờ hết toàn lực tủa ra bao vây Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Tuy Long Hồ sơn không liệt vào giới võ lâm, nhưng bốn tên thủ sơn này toàn là danh gia cao thủ, có thể sánh với bọn Võ sư gác nhà, hộ viện cao hơn một bậc, luôn cả bọn Đạt quan Bảo phiêu cũng khó bì kịp. Chỉ vì bọn chúng là những tay chân công thật học trong giới võ lâm, có thể gọi là Võ sư chuyên nghiệp.

Nhan Như Ngọc thấy bọn chúng ba người lại thêm Kim Giáp Thần, không kể bị thương cũng hùa ra công kích, nàng tức giận như điên, hai tay lay động song kiếm ào ào, không thối nửa bước, chẳng nhường một ly, kiếm phong biến toả hai đạo ngân quang trắng như hoa tuyết bung toả khắp tràng, từ xa bước đến gần, mỗi chiêu đều lợi hại, nàng quay nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay trắng, bèn lo ngại hét lên:

- Ngốc... ời! Người ta liều thí mạng quyết giết ngươi mà ngươi chờ chết được à?

Cừ Thiên Hiệp chẳng rõ nàng muốn nói gì, nên lớn tiếng lập lại:

- Như Ngọc! Nàng nói gì... Ai? Thực tại hạ...

Nhan Như Ngọc bực mình nói như hét:

- Thiên Hiệp, ngươi tạo kiếm để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên:

À! Dừng kiếm...?

Hừm! Còn đợi gì nữa chứ?

Cừ Thiên Hiệp tự cười thẹn lấy mình, bèn cao giọng nói thật to:

- Phải đấy! Đúng... hãy xem chiêu kiếm của ta!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng loé ra ánh kim quang vàng hực, chói sáng cả Ô loạn thạch.

“Khô trúc thánh kiếm” rời khỏi vỏ, như con rồng vàng múa vút, tô điểm cho Cừ Thiên Hiệp oai phong lẫm liệt, hạo khí mờ trời... Nhưng thấy chàng chưa phân kiếm quyết, đôi chân chi đạp mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyển” thân mình như làn khói, trúc kiếm tựa cầu vòng, chỉ chớp mắt đã búc gần bên “Bát hải long vương” chàng buột miệng quát to như sấm:

- Lui ngay!

Đạo kim quang chớp ngời, “vút” một tiếng nhẹ đã phá không khí bay xẹt tới.

- Choeng!

Hai tiếng sắt giao nhau, phát lên tiếng rít lạnh người, Thanh Kim bối đao trên tay Bát hải long vương bị ngọn Trúc kiếm chém gãy làm hai đoạn, phần mũi văng lên cao bay vút tận ngoài xa, phần cán còn giữ chặt trên tay. Sự việc xảy ra trong chớp mắt khiến hấn kêu rú lên một tiếng “Á” hải hùng và lão đảo tháo lui mấy trượng.

Hoàn Phong Quái thấy thế, lớn tiếng gọi hai tên đồng bạn:

- Các ngươi hãy cẩn thận đề phòng... trúc kiếm rất lợi hại... mau thôi...

Hấn chưa kịp dứt đã nghe một tiếng:

- Keng nổi lên xé mang tai, luồng kinh phong phát ra tiếng rít như xé lụa. Trái Kim chùy của Kim Giáp Thần bị trúc kiếm tiện ngang, đầu chùy văng lên cao quay lông lộn như trái cầu tím, rơi nhanh xuống đất cách đây ba trượng xa, kêu lên một tiếng:

- Bung!

Đầu chùy lăn lông lốc và rơi tồm xuống triền núi, luôn cả chủ nhân là Kim Giáp Thần vì mất thăng bằng nên té nằm sổng sượt bên lò loạn thạch.

Ngay lúc ấy, Nhan Như Ngọc bỗng kêu lên hốt hoảng:

- Ôi chao! Người đề tên Quỷ Thiên sư ở đâu?

Cừ Thiên Hiệp nhanh miệng đáp:

- Ta đã điểm “Thụy...

Chàng chưa kịp nói hết lời, chợt thấy “Hoàng Đại pháp sư” tung mình nhảy vọt, hấn bẻ chặt Lão Thiên sư vào lòng từ bên trong Ô loạn Thạch nhắm bên ngoài chạy lảng tránh cuồng quýt.

Nhan Như Ngọc thâu hồi chiêu kiếm, bỏ mặc “Hoàn Phong Quái”, tung mình nhảy vọt lên

cao, vừa buột miệng gào to:

- Thiên Hiệp! Chớ để hấn thoát thân! Hãy đuổi theo mau!

Cừ Thiên Hiệp vừa đẩy một chưởng bức Thiên Lô sanh tháo lui ra sau bảy tám bước, nhanh như tia chớp, chiêu thế Lô hành cửu chuyển đạp mạnh hai chân, tung người đáp xuống trước mặt “Hoàng Đại pháp sư” nhanh hơn làn mi khép mở, ngọn cỏ gió đùa, chàng giơ tay lên cản lộ, trầm giọng quát to:

- Khoan đi đã!

Hoàng Đại pháp sư hơi tái mặt, hai tay hấn phải giữ “Lão thiên sư” không còn cách nào chống đỡ được, chỉ mỉm cười nhạt hỏi:

- Ngươi tính sao đây?

Bấy giờ Nhan Như Ngọc đã bước đến nơi, nàng bĩu môi cười nhạt bảo:

- Sẽ huỷ diệt đời ngươi, một tên dốt trâu! Một đạo sĩ gàn!

Vừa nói dứt nàng giơ cao trường kiếm toan chém xuống một nhát.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, bước nhanh tới cản Nhan Như Ngọc và mỉm cười dịu giọng:

- Không! không nên xử sự như thế...! Chúng ta không nên có ác ý thế này!

Hoàng Đại pháp sư nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói uy nghi trầm nặng hỏi:

- Tại sao các ngươi đuổi đến tận cùng như thế? Các ngươi nên biết: Thiên Sư là do Hoàng đế sắc phong, có lịch sử nổi truyền hàng mấy trăm năm nay. Lệnh Thiên Sư là đạo môn chí tôn, một đời thánh triết tiên hiền, đâu phải dễ để cho các ngươi khinh蔑!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười xòa, bằng giọng nói mỉa mai bảo:

- Hay nhỉ! Chúc vụ hàm phong, dành riêng cho hạng người mua quan bán tước, đối với bản cô nương chẳng có giá trị gì cả!

Cừ Thiên Hiệp sợ cả hai nổi nóng quá lời bèn lớn tiếng phân trần:

- Hoàng Đại pháp sư! Một thời thánh triết tiên hiền càng tốt, Hoàng đế sắc phong càng quý chứ sao? Nhưng chúng tôi chẳng liên hệ hay quân tới danh dự của Đạo am, song chúng tôi lại đây chỉ vì pháp sư phái “Hoàn phong Quái” triệu mời đến ước hội kia mà!

Hoàng Đại pháp sư làm ra vẻ trang trọng gật gù bảo:

- À... ạ! Ta với ngươi đến đây chỉ vì câu chuyện Ngũ Lô chánh phù!

- Chúng tôi cũng hiểu thế!

Hoàng Đại cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Đa tạ! Hóa ra hai vị đến giao hoàn cho Bồn sơn “Ngũ lô chánh phù” ư!

Cừ Thiên Hiệp thấy câu nói của lão vừa thất chặt vừa buộc lỏng bèn nổi xung hét to:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp, từ thuở sơ sanh đến giờ chưa bước chân đến góc Long hồ Sơn, thì có thấy biết Ngũ lôi, Lục lôi chánh phù ra thế nào đâu!

Hoàng Đại trầm giọng tiếp lời:

- Nhưng còn để lại bút tích...

- Chẳng phải Cừ Thiên Hiệp này viết ra!

Hoàng Đại pháp sư nhếch môi cười khi tỏ vẻ lạnh lùng gay gắt.

Cừ Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Hoàng Đại, bằng giọng nói trầm trầm quát bảo:

- Chẳng nên cười gay, lãnh đạm! Hoàng Đại! Ngươi hãy nói tại sao Cừ mỗ thanh minh đã nhiều... mà ngươi vẫn khất khe cay nghiệt? Hoàng Đại pháp sư chính ngươi là kẻ gieo gió thì chớ trách gặt bão nhé!

Hoàng Đại pháp sư cau mày, gia bộ không hiểu hỏi vặn lại:

- Ngươi nói ta gieo gió à?

Cừ Thiên Hiệp khề gật đầu, đưa tay chỉ vào bốn tên “Tứ đại thủ Sơn” nhếch môi cười nhạt nói:

- Ngươi nhận thấy đó chứ! Bọn chúng nó hung hăng ra mặt giương đôi mắt hổ chực nuốt người, nếu ngươi không ra lệnh thì bọn chúng đâu dám “liều mạng” như thế?

Hoàng Đại pháp sư hơi xám mặt, song gượng cãi lý, hét lên ầm ĩ:

Cũng tại bọn ngươi xuống tay trước!

Cừ Thiên Hiệp giận xanh mặt, bằng giọng âm trầm gắt:

- Do chúng tôi xuống tay trước? Hừ!... sao ngươi nói vô lý thế? Lúc Cừ mỗ vừa đặt chân lên Long hồ Sơn, vốn có ý tìm các ngươi biện bạch và thanh minh, câu chuyện “Ngũ lôi chánh phù” đối với ta tuyệt không quan hệ!

Hoàng Đại pháp sư cao giọng tiếp lời:

- Có lẽ nào ta bịa ra hô mát, để đem cát giấu nơi nào hay sao? Để chúng tôi chịu cái ảnh hưởng tự mình đầu độc lấy mình ư?

Cừ mỗ thật không biết đến vấn đề ấy!

Vậy ý ngươi nghĩ sao... về câu chuyện Ngũ lôi chánh phù?

Nghĩ là: Cừ Thiên Hiệp này chắc phải cái vạ gió! Chứ không lưu ý may mắn đến Ngũ lôi phù. Mất phù... thì các ngươi cố gắng mà tìm, lựa là hỏi ý kiến người khác?

- Ta biết tìm nơi đâu?

Nhan Như Ngọc nghe qua ôm bụng cười ngặt nghẽo, nàng cất tiếng êm dịu, song chẳng kém chanh chua, nói tiếp:

- Tìm phù dễ lắm! Các ngươi hãy hợp nhau trước bàn thờ Tam thánh giáo, chân đạp đầu la, miệng đọc thần chú, cầu thần khiến quý, chúng hiện lên mách bảo cho!

Hoảng Đại pháp sư then đồ mặt, cúi đầu rửa lẩm bầm, song chẳng dám lớn lời gây sự.

Cừ Thiên Hiệp vẫn giữ mực thường, không tỏ ra nhạo báng, chỉ nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Hoảng Đại! Hiện giờ ngươi tính sao? Có ý kiến gì không? Chúng tôi phải rời nơi đây chứ!

Hoảng Đại pháp sư cau mày, nặng giọng:

- Riêng ngươi có ý kiến gì? Ngươi muốn gì?

Cừ Thiên Hiệp không đáp vội, tay hữu đốc ngược trức kiếm bật một vòng cung tóe lửa, bằng giọng nói oai nghi quát như sấm nổ:

- Cừ mỗ không muốn động võ! Chỉ vì muốn ra khỏi đây, nên quyết liều thân thí mạng giờ những đường gương tuyệt kỹ, người của Long hổ Sơn muốn cản tại hạ lại... hừ... chỉ sợ cản trở không được mà trái lại còn hủy hoại danh dự ngàn đời danh sơn tạo thêm sát kiếp... ha ha!

Vừa nói dứt chàng dương đôi mắt tròn xoe quét rọi từng người một, từ Hoảng Đại đến Phong, Lôi, Vũ, Điện bốn tên Thủ sơn thần, bằng tia mắt lạnh bức người, long lạnh như bích ngọc...

Hoảng Đại pháp sư khó chịu, cau đôi mày thưa trợn tròn mắt đục, lạnh lùng nói!

Chưa chắc! Long hổ Sơn đâu phải là nơi... ngươi tự tiện hoành hành!

Cừ Thiên Hiệp không muốn kéo dài sự đấu khẩu này, chỉ vì chàng nhận thấy Hoảng Đại pháp sư nói cho có chuyện, để bớt ngượng ngùng trước đám thuộc nhân, chứ thật ra gương mặt hấn được đầy vẻ kinh tâm, tán đờm lấm ròi! Do đó, khí giận cũng giảm dần, chàng bèn điềm đạm nói thêm:

- Tại hạ lấy lễ thường mà nói, câu chuyện lá bùa Ngũ lôi các ngươi hãy tự động đi tìm lấy, nhưng mà giữa lúc chúng tôi hành tẩu giang hồ, có thể vì các ngươi mà tìm kiếm giúp may ra được tia hy vọng nào chẳng! Còn câu chuyện hôm nay, theo ý Cừ mỗ nên hủy bỏ đến đây là chấm dứt! Pháp sư nghĩ thế nào?

Hoảng Đại pháp sư cúi đầu nghĩ ngợi, lâu lắm chẳng thốt ra lời.

Nhan Như Ngọc không nhẫn nại được, bèn gay gắt hỏi to:

- Trả lời đi chứ! Thế nào? Sao ngươi tụt đầu như Ô quy, chẳng dám lú ra để thờ à?

Tứ đại thủ Sơn nghe nàng nhục mạ pháp sư, tất cả nổi giận xung thiên, đồng bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc, rống lên như sấm:

- Ngạnh đầu! Không được vô lễ!

Nhan Như Ngọc cả giận mắng to:

- Phường vô dụng! Đã là bại tướng, còn lẩm lời cao ngạo được ư!

Nói xong nàng tuốt "soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, cử thế toan tấn công.

Cừ Thiên Hiệp bước nhanh tới cản lại bảo:

- Như Ngọc! Không nên...

Nhan Như Ngọc biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp! Người có nghe bọn chúng lớn tiếng mắng ta đấy không?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khở sở, bằng giọng điềm đạm bảo:

Như Ngọc! Nàng cãi lý với bọn vô tài có ích lợi gì, nàng đã hơn bọn chúng quá nhiều rồi!

Nhan Như Ngọc hơi thẹn, vội tra gương vào vò, cúi đầu nín lặng.

Cừu Thiên Hiệp lại nghiêm sắc mặt, nhìn Hoảng Đại pháp sư gần từng tiếng một bảo:

- Họa hay phước đều do câu nói của người mà ra! Thế nào, người có đồng ý bỏ qua việc này không? Nói mau!

Ngay lúc ấy, Hoảng Đại pháp sư đang bồng Lão Thiên sư trên tay, vì Hoảng Đại đã sớm giải Thụy huyết cho lão, chẳng đợi Hoảng Đại lên tiếng vị Thiên sư già nua chếp miệng bảo khẽ:

- Hãy để khách ra về... pháp sư ạ!

Hoảng Đại pháp sư chớp nhanh đôi mắt, để lộ tia buồn khó tả, run giọng hỏi lại:

- Còn... câu chuyện... Ngũ lôi...

Lão Thiên sư khẽ lắc đầu, bảo qua hơi thở:

- Hãy buông ta ra!

Hoảng Đại không dám chậm trễ, khom mình đặt Lão Thiên sư ngồi nhẹ xuống đất.

Bỗng nhiên, Lão Thiên sư gượng đứng dậy, lần ra giữa tràng đất, quỳ gối ngay xuống, hai tay chắp trên ngực, đôi mắt chan hòa những giọt lệ nóng buốt.

Hoảng Đại pháp sư, Tứ đại thủ Sơn, trông thấy thất kinh, cả năm người chẳng hẹn đồng nhau quỳ xuống một loạt.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, nhảy sang một bên né tránh, đồng thời buột miệng hỏi to:

- Thiên sư! Việc gì thế?

Lão Thiên sư không trả lời, đôi mắt ngược lên nhìn vào cõi hư không vô tận, hai tay vòng trước trán, lâm thâm khấn nguyện:

- Cầu Cừu thiên chí tôn Ngọc Hoàng, Ngươn Thi đạo tổ thiên tôn, linh ứng chứng minh lời thệ nguyện của đệ tử. “Đệ tử vô tài vô đức, không gìn giữ được Bửu phù, một kỳ trên của mấy đời Tổ sư gia để lại, ngày nay đệ tử tự nguyện xóa tóc bỏ mũ để chuộc lại lỗi lầm tội nghiệt! Cầu trời tha thứ và ban hồng ân cho mọi người!

Vừa nguyện xong, lão cúi đầu lay về hướng Đông bái lay, tay tả đưa lên gỡ chiếc mũ tiêu diêu, tay hữu với mở cái búi tóc. Mái tóc trắng phiêu bồng xóa xuống ngang vai, gương mặt đã nhăn vì căn cổ, lại nhăn thêm vì đau đớn bồi hồi, bàn tay gầy guộc chới nhanh hai gối khằng khiu gượng đứng dậy.

Lão Thiên sư vừa gượng đứng vững, hai tay chấp trước ngực, miệng niệm chú huỳnh đình:

“Tiên thiên Ngươn thủy Đạo pháp thiên- tôn”

“Thánh bất khả tri, công bất khả nghị”

“Vô-vi cư thái cực chi tiên...”

“Hữu thủy siêu-quần chơn chi thượng...”

“Tam-thanh giáo chủ... chí cực... huyền hư”

Giọng tụng trầm trầm vang lên, lão sư cúi đầu nhìn đất, hai chân bước lảo ra ngoài Ô loạn thạch, không quay lại nhìn, bảo một ai nữa lời... bấy giờ bầu không khí trở nên ngột ngạt khó thở, nhìn thấy tình cảnh này thể lương nào dạ.

Hoàng Đại pháp sư không do dự, vội chỗi gồi đứng dậy, tay hữu giơ cao chuông lục lạc lắc reng reng liên hồi, miệng đọc chú huỳnh đình, cúi đầu lặng lẽ, bước theo bên lưng lão Thiên Sư, tuy hai người đã khuất bóng khá xa, nhưng giọng chú trầm trầm, tiếng chuông cô quạnh vang lên đều đều, tạo cho năm đêm càng thêm buồn bã thể lương.

Riêng về... bốn tên Thủ sơn thần vẫn quỳ trợ trợ dưới đất không cử động, trầm tư như bốn pho tượng sơn thần.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo bóng “Lão Thiên sư” và Hoàng Đại pháp sư, bước từng bước một, chậm rãi rời khỏi Bàn long Ô, khiến lòng chàng thương cảm và xúc động bồi hồi, chàng chép miệng thở dài đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc buồn bã nói: Như Ngọc! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc vốn người kiêu hãnh, sắt đá nhưng trước hoàn cảnh này cũng bàng hoàng, nàng buột miệng thở ra đáp xuôi:

- Ủ! Chúng ta đi!

Hai người lại nhún mình vượt lên cao, qua Ô loạn thạch nhắm hướng Tiên sơn đi thẳng tới...

Lúc bấy giờ, “Loạn thạch trận” đã tan biến sa mù, khói phủ nền trời trong như vắt dưới ánh nguyệt sáng như đêm khuya canh vắng, chốn không sơn thật vô cùng tĩnh mịch.

Đột nhiên, một luồng gió lạ cuộn lên sau lưng cả hai, cùng giọng nói u trầm vói lại:

- Nhị vị hãy chậm lại:

Tiếng nói chưa dứt, thì trong Tứ đại thủ Sơn Hoàn phong Quái lượn đến sau lưng.

Nhan Như Ngọc nắm chặt đốc kiếm, nhìn Thiên Hiệp hỏi khê:

- Bọn quỷ đạo sĩ chưa chịu phục hay sao!

Cừ Thiên Hiệp đưa tay ra hiệu bảo nàng im, sau cùng nhoèn miệng cười đáp:

- Chẳng nên thô lỗ, theo ta thấy, bọn chúng có thiện chí hơn là ác tâm!

Nhưng tại sao lại đuổi theo...

Nhan Như Ngọc chưa nói hết lời. Hoàn phong Quái đã hiện ra trước mặt, hần cầm trên tay cây

cờ hạnh huỳnh tam giác, tỏ vẻ cung kính hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói:

- Cừu!... thiếu hiệp, xin nhận lấy cây cờ này!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay tiếp nhận, song lấy làm khó hiểu, buột miệng hỏi ngay:

- Xin hỏi...

Hoàn phong Quái chẳng đợi chàng nói dứt, trầm giọng cướp lời:

- Thiếu hiệp giữ lấy cây cờ này, để ra khỏi Long hồ Sơn, hầu tránh sự trở ngại giữa đôi bên, tiểu nhân vâng lệnh tể sơn Thiên sư đưa đến cho Thiếu hiệp đây!!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm cảm động, bèn mỉm cười khỏ sở bảo:

- Đa tạ Thiên sư có lòng hậu ái, Cừu mỗ tạc dạ không quên, riêng về câu chuyện Ngũ lôi phù của quý sơn, nếu gặp dịp may tại hạ sẽ thay quý sơn thu hồi, truy tầm cho ra manh mối, thế nào... tại hạ cũng trở lại ngày gần đây!

Hoàn Phong Quái vòng tay xá dài, vừa điềm đàm tiếp lời:

- Thiếu hiệp có lòng tốt đối với tể sơn, tiểu nhân sẽ bẩm báo lại Thiên sư rõ mỹ ý của Thiếu hiệp! Xin thứ cho tiểu nhân không tiễn khách xa hơn nữa!

Vừa nói dứt, hấn phất tay áo rộng, thân mình tựa luồng gió ấm, xẹt lên cao nhắm Bàn long ô quay lộn lại.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo lưng Hoàn Phong Quái đến khuất dạng, tay hữu chàng giơ cao ngọn cờ hạnh huỳnh lên quan sát, chốc chốc lại chép miệng thở dài nói:

- Việc này không rõ ai giở trò quỷ lộng phá nhà chay, Long Hồ Sơn của người ta là nơi thanh nhàn U tịnh, xuất thế dật trần, lại không liệ vào hàng môn phái võ lâm mà đất bằng sám dạy, bình địa nổi phong ba, thật là một trò đùa rất tổn đức!

Không ngờ, Nhan Như Ngọc phá lên cười nhạt, cong cớn bảo:

- Lừa là võ lâm hay chẳng võ lâm, giang hồ hay không giang hồ, ai bảo chúng tằng trử lá bùa Ngũ lôi làm gì?... nếu không có “Ngũ lôi chánh phù” thì đâu có xảy ra cơ sự này!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát, hỏi:

- Ngũ lôi chánh phù là cái gì nhi? Công dụng nó ra sao?

Nhan Như Ngọc vui miệng nói luôn:

- Không dùng được gì? Chi vì Ngũ lôi chánh phù là một vật thượng hạng, nổi tiếng trong Thiên hạ Thập đại bửu vật mà thôi! Theo ta nó chỉ là lá bùa cũ kỹ vô dụng!

Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ hỏi tiếp:

- “Nó” là một trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật? Vậy Thiên hạ Thập đại bửu vật gồm có những gì?

Nhan Như Ngọc phá lên cười “hăng hắc”, tỏ ra không lưu ý đến câu hỏi của Cừu Thiên Hiệp, song giọng cười của nàng đượm đầy vẻ bí mật, khó hiểu, tương tự như nàng cố giấu một sự thật...

Cừu Thiên Hiệp không buông tha, muốn tìm cho ra lẽ bèn truy vấn tiếp:

- Như Ngọc này! Nàng nói đi, trong số Thienn hạ Thập đại bửu vật là gì? Còn lại Cửu đại bửu vật là chi... ngươi kể nốt ta nghe?

Nhan Như Ngọc mấp máy môi toan nói thẳng ra, nhưng lại thôi, bằng giọng nói bí mật tàng lò bảo:

Cần gì phải hỏi, sớm hay muộn, ngươi sẽ rõ mồn một!

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, nhưng chàng cố tình muốn tìm hiểu sự thật, bèn mím cười hỏi tiếp:

- Như Ngọc này! Ngươi có biết hết mười món bảo vật ấy không?

Nhan Như Ngọc gật đầu đáp xuôi:

- Dĩ nhiên là phải rõ chứ!

Cừu Thiên Hiệp đổi giọng nài nỉ:

- Có thể nào ngươi kể cho ta nghe được chẳng?

Nhan Như Ngọc gật đầu ngập ngừng:

- Có thể...

Cừu Thiên Hiệp cướp lời thôi thúc:

- Hay lắm! Ngươi hãy kể ngay đi!

Nhan Như Ngọc gật gù, bằng giọng nói ồm ồm bí mật bảo:

- Có thể được, nhưng hiện giờ e quá sớm!

Cừu Thiên Hiệp càng ngạc nhiên hơn vội hỏi:

- A! ngươi đợi đến bao giờ?

Nhan Như Ngọc thở dài không đáp.

Cừu Thiên Hiệp đoán mò bèn mím cười bảo:

- Có phải ngươi đợi rồi Long hổ Sơn mới kể lại ta nghe chẳng?

Vừa nói dứt, chàng phá lên cười ngặt, vì thâm tính mình đã đoán đúng tâm sự của Nhan Như Ngọc, lại phục ngầm sự thông minh “chính mình” nên mím cười khoái trá, hai chân lại gia thêm tốc lực chạy nhanh hơn trước.

Nhan Như Ngọc thấy thế mím cười khổ sở, bằng giọng nói ghen ngào bảo:

- Không... không! Long hổ Sơn đâu có liên hệ với Thập đại bửu vật!

Cừu Thiên Hiệp bất giác đôi chân bước chậm lại, giọng nói trở nên chua chát bảo:

- Như Ngọc! Vì lý do gì người chẳng kể cho ta nghe? Ta không xứng đáng được nghe phải vậy chẳng?

Nhan Như Ngọc gượng cười, ghen ngào:

- Việc... này...

Nàng chưa nói hết lời- Đột nhiên, trước mặt cả hai, hoa lên một vàng sáng bạc, kim đao vũ lộng vùn vụt, chắn cản cả lối đi...

Nguyên cả hai vừa đi qua con đường trụ đạo. Cửa trụ đạo vừa mở loát, hai tên Huỳnh cân lực sĩ, múa nhanh Hiệu đao thủ thế, tuy trái qua một đêm không ngủ, nhưng cả hai tinh thần vẫn khang kiện không sút kém mây may.

Tên Huỳnh cân đầu lãnh, thoát thấy cây cờ hạnh huỳnh ba góc, đang phe phẩy trên tay Cừ Thiên Hiệp, hấn vọt lên tiếng hét bảo đồng bọn:

- Lui mau!

Nhanh như chớp, hai tên cặp báo đao nhảy lùi ra sau hai bước, mũi đao chia xuống đất, cả hai cúi đầu đứng hai bên cửa trụ động, bằng giọng nói rất cung kính bảo:

- Xin mời nhị vị thông qua!

Cừ Thiên Hiệp thấy thế lấy làm bội phục lệnh của Thiên sư đối với thủ hạ rất uy nghiêm, vừa nghĩ đến đây, chàng lại đưa tay dịu Nhan Như Ngọc, cả hai chui vào con đường trụ động đi lần ra ngoài... hai tên Huỳnh cân lực sĩ lặng lẽ theo sau.

Một khắc qua, cả bốn người đã lần ra gần cửa động, đột nhiên tên Huỳnh cân lực sĩ đầu lãnh bước nhanh đến trước cửa, chắn lối đi, hấn lại vòng tay hướng vào Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Xin quý khách giao lại Linh kỳ cho bốn sơn!

Cừ Thiên Hiệp lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu ra khỏi cửa là hết vùng cấm địa, bèn thuận tay trao lại cờ hạnh huỳnh cho hai tên lực sĩ, lại dịu giọng hỏi:

- Giao lại lệnh kỳ là đủ lễ chứ?

Hai tên Huỳnh cân lực sĩ cúi đầu vâng dạ.

Nhanh như chớp Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc bước nhanh ra khỏi cửa động.

Cừ Thiên Hiệp vừa bước ra khỏi cửa đã buột miệng kêu lên:

- Ôi chào!

Một tiếng kêu ngạc nhiên và bội phục, chỉ vì... cánh cửa động vĩ đại mở hoát ra, không để lại một vết tích nhỏ nào, nhìn kỹ chỉ thấy toàn là nham thạch thiên nhiên, không ai đoán nổi cái ngưỡng Trụ động này... đóng, mở được.

Chàng lại nghĩ:

- Thảo nào lắm người vào Long hồ Sơn ít ai trông thấy Thiên sư Phủ.

Nhan Như Ngọc thấy chàng đi lăm lũi, bèn lên tiếng hỏi:

- Người đang nghĩ gì thế?

Cừu Thiên Hiệp bị gọi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn nàng... lắc đầu bảo:

Không... ta có nghĩ gì đâu?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc phá lên cười hi hi, dịu giọng nói:

- Có chứ! Người đang suy nghĩ về Thiên hạ Thập đại bửu vật đấy chứ?

Cừu Thiên Hiệp chớp ngay cơ hội, hỏi tới tấp:

- À... ạ! Thập bửu là gì? Hiện giờ người có thể kể cho ta nghe được chứ...?

Nhan Như Ngọc chưa kịp đáp.

Bỗng nhiên, giữa ánh sáng ban mai, hiện lên hai bóng đen đi như vũ bão, từ triền núi bên kia chạy đâm sâu vào hướng Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp, tốc độ thật kinh hồn...

HỒI THỨ BẢY MƯỜI CHÍN

Kiểm lộng Hoa Sơn đảo chúa

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời vừa lú mọc phương đông, ửng đỏ cả chân trời xa tím.

Cửu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh linh, thoát thấy bóng người lạ, vội đưa tay kéo Nhan Như Ngọc bảo khẽ:

- Ấy kìa! Như Ngọc người có thấy gì không?

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ gì hoảng hốt, đưa tay vịn áo Cửu Thiên Hiệp nhovn miệng cười nói:

- Không có chi?

Ngay lúc đó, hai bóng đen đã xuất hiện bên ven đường, đây là hai người vạm vỡ, mình khoác áo chệt đen, gương mặt che kín bằng nửa vương lụa huyền, chỉ để lộ hai lỗ sâu hút vừa khuôn mặt. Một trong hai bóng này vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Thượng bầm lệnh chủ! Giáo chủ truyền lệnh phù mời Thiếu giáo chủ mau mau quay về tổng giáo!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, biết ngay là thuộc hạ của Huyết Quang Giáo, nên không chen lời.

Nhan Như Ngọc nhú mày trầm giọng nói:

- Trong bản giáo đã phát sanh đại sự à?

Hai tên bịt mặt đồng tháo lui ra sau nửa bước, đồng thanh trả lời:

Theo sự hiểu biết của thuộc hạ thì...

Hai người chỉ nói đến đây vụt nín bật, bốn đạo mục quang đen nháy, nhìn xuyên qua vương lụa huyền, rọi thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp, dường như ái ngại điều gì...

Nhan Như Ngọc biết chúng ái ngại sự có mặt của Thiên Hiệp, nên khoát tay bảo:

- Các người cứ nói tự nhiên!

Một tên thuộc hạ cao giọng trả lời:

- Theo sự dò biết của chúng tôi, thì việc cử hành đại sự đã có ấn định từ trước, xin phó giáo chủ hãy trở về gấp tổng giáo để nghênh sự.

Nhan Như Ngọc mặt hồng biến xám, mày liễu cong tròn, bằng giọng nói hốt hoảng mất cả tự nhiên hỏi:

- Thật vậy ư?

Thuộc hạ đâu dám dối lệnh bề trên!

Nhan Như Ngọc mím hai vành môi mỏng, tỏ vẻ suy nghĩ hung lắm, sau cùng nàng thần thờ

hỏi tiếp:

- Các người có biết, độ hôm nào cử sự hay không?

Tên bịt mặt có vẻ lớn tuổi hơn, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, nói:

- Sơ bộ sẽ quyết định vào ngày “long đài đầu” tức là mồng hai, tháng hai, âm lịch đấy!

Nhan Như Ngọc buột miệng kêu lên:

- A! Tại sao quá cấp bách thế?

Hai tên thuộc hạ áp ứng thưa:

- Đây là ý kiến của giáo chủ đấy!

Thôi được!

Nàng lại giương đôi mắt biếc nhìn Cừ Thiên Hiệp... bằng những tia nhìn trêu mến, lại dịu dàng nói:

- Ta phải quay về tổng giáo!

Cừ Thiên Hiệp không biết phải trả lời cách nào cho ổn, nên nhú mày nín lặng... chỉ vì, lời nói ngắn ngủi của Nhan Như Ngọc đượm đầy vẻ buồn chưa xót, thâm chứa sự lưu luyến sầu thương, khiến người nghe qua phải bàng hoàng tắc dạ...

Năm vắn ngày dài, chàng và nàng hình bóng chẳng rời nhau, ví như đôi liệp điệp duyên ương quấn quít bên nhau “Cái hôn đầu giữa đêm hoang” là sự đính ước mối tình này sẽ bền vững như keo sơn thiết thạch, nhưng hôm nay, chưa vui hội ngộ đã buồn chia ly, bảo sao chàng và nàng chẳng ngậm ngùi chưa xót.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nín lặng, nên lấy làm khổ sở bồi hồi.

Hai tên thuộc hạ Huyết Quang Giáo nhìn thấy vị phó giáo chủ trù trù chưa quyết, bèn lên tiếng thưa nhỏ:

- Kính bẩm phó giáo chủ! Chúng thuộc hạ xin quay về Tổng giáo trước...!

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời bảo:

- Các người hãy đợi ta cùng đi!

Tuy nàng có muôn lời ngàn ý muốn tỏ bày cùng Thiên Hiệp nhưng, một là không biết nói lời gì trước, hai là sợ phạm lỗi đối với Huyết Quang Giáo do đó nàng gượng nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói u trầm, buồn bã, bảo:

- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào chẳng tan, người hãy đi đi, còn ta quay lại tổng giáo!

Cừ Thiên Hiệp tuy bồi hồi thương cảm, nhưng chàng chưa hề nghĩ đến chữ “biệt ly”, bấy giờ nghe Nhan Như Ngọc nói những lời ly biệt, khiến chàng bồi hồi hỏi nhanh:

- Như Ngọc! Tại sao nàng lại nói như thế... có lẽ nào chúng ta không còn gặp lại nhau nữa sao?

Nhan Như Ngọc thở dài áo não, bằng giọng trầm trầm tiếp lời:

Cuộc đời dâu biển, không ai đoán được nay mai sẽ ra sao. Tôi thậm nghĩ chúng ta còn lắm cơ duyên hội ngộ, nhưng tạo hóa biến đổi không ngừng, đồ ai đoán nổi...!

Cửu Thiên Hiệp cau mày khó hiểu, vội hỏi lại:

- Như Ngọc! Tại sao?

Nhan Như Ngọc nghen ngào cướp lời:

- Sau này... chúng ta còn cơ hội gặp nhau! Xin... thận trọng!

Nói đến đây, nàng vụt quay mặt sang hướng khác, dường như che giấu đôi dòng lệ, sau cùng nàng vẫy tay áo gọi hai tên thủ hạ:

- Về Bồn giáo! Ta đi!

Nhanh như chớp, nàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng đường cái quan lướt tới trước.

Tiếp theo đấy, gió lộng vi vu, hai tên thủ hạ Huyết Quang Giáo phóng mình nối gót theo sau, chúng không quên quay đầu nhìn Cửu Thiên Hiệp bốn luồng nhãn quang xanh biếc, soi phủng vuông lạng huyền, phóng ra những tia mắt căm hờn, hàm chứa sự lạnh lùng đầy đe dọa.

Cả ba thầy trò Nhan Như Ngọc khuất bóng sau cánh rừng thưa, bấy giờ, chỉ còn một mình Cửu Thiên Hiệp đứng trơ trọi giữa triền núi Long hồ Sơn.

Cửu Thiên Hiệp quá xúc động trước sự chia ly buồn bã, chàng đứng yên như pho tượng ngơ ngẩn đến độ xuất thần.

Một chiếc lá vàng rơi xuống đầu Cửu Thiên Hiệp, khiến chàng giật mình đánh thót, ngẩng mặt lên, mới hay mình chưa rời khỏi lãnh vực Long hồ Sơn... chàng buột miệng thở hắt ra một hơi dài náo ruột và thần thờ đi lần xuống núi.

Cửu Thiên Hiệp rời khỏi Long hồ Sơn, thì mặt trời đã lên cao, bấy giờ, chàng cảm thấy đói cào, bèn tìm một quán vắng trong thôn dùng bữa rồi tiếp tục lên đường.

Bỗng nhiên, Cửu Thiên Hiệp sực nhớ lại “phong thư” của kẻ vô danh gửi cho chàng lúc ở Trấn Đào Nguyên, mà đến giờ vẫn chưa có dịp mở ra xem.

Nghĩ đến đây, chàng vội cho tay vào bọc lôi ra phong thư dày cộm, thuận tay bóc mở phong bì, bên trong là mảnh giấy hoa màu vàng, chàng cầm mảnh giấy hoa đưa lên mắt xem, lại thấy nội dung bức thư, vồn vẹn hai hàng chữ đỏ viết như vậy:

“Một người chứa trong túi “Thiên hạ Thập bửu vật”, lòng dạ họ nghĩ sao?

Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ di Sơn của ta, để hiểu rõ và phôi sạch ân cừ!

Cửu Thiên Hiệp đọc đi đọc lại hai dòng chữ đỏ, nhất thời chàng nghĩ không ra lẽ, không rõ ý tác giả muốn ám chỉ việc gì, có lẽ nào người đưa thư lại trao nhầm hay sao?

Thiên hạ Thập bửu vật, chính mình vừa nghe Nhan Như Ngọc đề cập đi qua, nhưng nàng không chỉ danh từng món bảo vật, chính mình vẫn chưa rõ Thập bửu vật gồm có những gì, thì lời lẽ trong thư, chắc chắn là không phải gửi cho mình... nhưng câu thứ hai (...Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ di Sơn của ta...). Mấy lời này lại càng vô lý hơn nữa, vì ta có quen biết ai ở Võ di Sơn đâu?

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ nát óc, vẫn không tìm được câu trả lời thỏa đáng nào, sau cùng chàng chọn một quyết định. Chỉ vì từ đây đến Võ di Sơn chẳng xa, bằng chi đến đấy hỏi cho ra lẽ!

Cừu Thiên Hiệp đã quyết tâm theo sự suy nghĩ này, bèn giở thuật khinh công nhắm hướng Võ di Sơn tấn phát.

Một mình dấn bước trên con đường độc đạo hoang vu, nên sự nhanh chóng không tả kịp. Chàng mang sao đội nguyệt đi rông rã bảy ngày đêm, qua đến ngày thứ tám, Cừu Thiên Hiệp đã đi vào vùng đất Võ di Sơn.

Võ di Sơn là vùng đất xuất phát một phái võ lâm khét tiếng gọi là “Võ di Sơn”. Vị chương môn của phái này là “Hồi Thanh Kiếm” Âu Dương Hồ, tổng đà đặt tại Ngọc Mã sơn trang.

Lúc bấy giờ, bầu trời đã xẩm tối, khiến Cừu Thiên Hiệp trù trù, không dám vào Ngọc Mã sơn trang bái phỏng, vì chàng nghĩ “một” là đang đêm đến viếng người không hợp lễ nghi, “hai” là không khéo sẽ gây nên sự hiểu lầm tai hại cũng nên.

Nguyên Võ di môn là một phái lừng danh, đứng trong hàng Cửu đại môn phái, vị chương môn Âu Dương Hồ tay kiếm lừng vũ nội, người xưng tặng cho ngoại hiệu “Hồi Thanh Kiếm”, đứng đầu trong nhóm Thập đại kiếm thủ võ lâm, thanh dự vô cùng cao trọng.

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ, nên tìm một hang động hẻo lánh, nghỉ đỡ qua đêm, hôm sau sẽ đến viếng Ngọc Mã sơn trang, tìm “Hồi Thanh Kiếm” hỏi thăm tin tức, phong thơ lạ...

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng đi tìm được một cái động dựa triền non, hướng về Ngọc diện sơn trang, sau khi quét nhật lá khô cho sạch sẽ... chàng bèn ngồi tựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Giữa sườn núi, đêm sâu người vắng, vạn vật như chìm vào giấc ngủ triền miên, thỉnh thoảng có tiếng nhái kêu, trùng hòa nhạc, để gọi đàn rả rích giữa đêm thâu, tô điểm cho cảnh hoang sơ đậm nỗi buồn nào dạ...

Cừu Thiên Hiệp mang một bầu tâm sự lo lắng tức bực, hoài nghi nên không thể nào chợp mắt ngủ được.

Trong khung cảnh tĩnh mịch giữa đêm khuya, chàng hồi tưởng vô số câu chuyện:

- Một tấm tình si của Nhan Như Ngọc, ta há quên được hay sao?

Một mối tình câm của Tiết Lệ Hồng, nàng đã nhiều lần liều mạng cứu ta, ra khỏi nơi dầu sôi lửa cháy, ta há quên ân phụ nghĩa được sao?

Chính ta cũng chưa tìm ra thân thế mơ hồ này?

Một cuộc hạo kiếp võ lâm- một chuỗi dài đầy câu chuyện oan khuất vì nhầm lẫn – ẩn chứa bên trong, nằm tận đáy lòng người, họ chờ cơ hội... phải... một cơ hội sẽ bùng nổ, bùng nổ trong câu chuyện nhỏ để chuyển thành một trường kiếp sát độc đáo nhất võ lâm!... một cơn hạo kiếp đắm máu tuyệt đời...

Trong thiên hạ lại có Thập bửu vật? Vậy Thập bửu vật gồm có những gì?

Những sự việc lạ lùng tiếp nối xảy ra, làm cho Cừu Thiên Hiệp điên đầu, suy nghĩ mãi cũng không tìm được giải pháp thỏa đáng nào, trong nhất thời không thể nào yên tĩnh được. Nguyên chàng ngồi vận lặng trí công nghi ngơi, nhưng tình này, cảnh ấy khiến thân khí sôi lên không tĩnh tọa được...

Cửu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn lên khung trời xanh ngắt, một vài ngôi sao đã mọc le lói, trên nền trời không gợn áng mây. Bấy giờ... ước chừng quá canh ba, bước sang đầu canh tư.

Chàng không thể gạt bỏ những ý niệm xảy ra và sôi sùng sục trong huyết quản, dù muốn tỉnh trí dưỡng thần cũng không sao ép được.

Chàng lại chép miệng bảo thầm:

- “Giờ này ta không còn an nghỉ được gì nữa, chỉ bằng thả lần xuống địa phận “Ngọc Mã sơn trang” khi đến đây có lẽ mặt trời đã lên cao, sau khi vào viếng thăm “Hồi Thanh Kiếm” hỏi cho ra câu chuyện Thập bửu, nhiên hậu ta sẽ quay về Trung Nguyên mà trở lại Hạ Lan Sơn”.

Vừa suy nghĩ xong, chàng đứng phắt dậy toan đi lần xuống núi.

Cửu Thiên Hiệp cất bước khoan thai như người bách bộ thương nhân, chàng vừa rời hang cốc chừng một tầm tên.

Bỗng nhiên, một ngọn lửa bốc lên cao ngất, từ hướng Ngọc Mã sơn trang phát ra, ngọn lửa cao vút tận mây xanh.

Tiếp theo đây nhiều tiếng nổ liên hồi như pháo tre, ngói nổ, cùng với tiếng la hét rất thê thảm. Giữa đêm khuya khoắt xảy ra hỏa tai như vậy khiến người có lãnh đạm đến đâu, cũng khó làm ngơ được.

Cửu Thiên Hiệp nhận thấy vô số lửa bốc cháy lấy làm kinh hãi, tự nhủ:

- “Có lẽ nào lửa cháy Ngọc Mã sơn trang”?

Nghĩ đoạn chàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng lửa cháy mà phi thân phóng tới. Bỗng nghe “Vút” lên một tiếng.

Tiếng rít động đến bên tai, khiến Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót và ngẩng mặt lên nhìn về phía trước. Chợt thấy một bóng hồng từ hướng Ngọc Mã sơn trang, nhắm ngay chân núi lao mình tới vun vút, thân pháp nhanh nhẹn tuyệt vời sau lưng chiếc bóng đỏ này độ mười người vận áo màu đỏ dợt, dường như không biết khinh công nên chạy cách khoảng áo hồng dẫn lộ khá xa, thân pháp của chúng nặng nề một cách đáng buồn cười.

Giữa lúc Cửu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ suy tưởng vì kinh ngạc, thì chiếc bóng hồng dường như phát giác thấy Cửu Thiên Hiệp...

Nên nhanh như cắt, bóng hồng đã sử dụng chiêu “Thiết ưng trác thỏ” nhắm ngay Cửu Thiên Hiệp lao vút tới như mũi tên, đồng thời một giọng nói oang oang rống lên như xé màn không khí:

Chó má! Ngươi là người của Võ di sơn à?

Thật là câu nói: hỗn xược, vô lý thô bạo, đã man khiến người nghe có hiện lành đến bực nào cũng không dẫn cơn thịnh nộ được.

Cửu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, nhún mình nhảy vọt ra xa một trượng, buột miệng nạt to:

- Dừng vô lý thế! Ngươi là quân dã man ở xứ nào?

Bấy giờ, chàng mới ngẩng mặt nhìn đối phương một cách tường tận.

Nguyên người lạ là một lão nhân tuổi trạc nhũ tuần, hình dung rất quái gở, thân hình to như

người cô lỗ sĩ, mày rậm mắt to, da hồng tóc đỏ, môi dày như môi trâu, răng to như răng ngựa, đầu trần tóc rối, râu xồm hoe hoét như chổi chà, miệng rộng mũi hênh, thoát nhìn chẳng khác Trư Bát Giới trong truyện Tây Du hình dung đã quái dị, cách ăn mặc cũng ngược đời, vì hắn vận bộ đồ võ phục màu đỏ khé, trông chẳng khác pho tượng Hòa thần.

Trên lưng lão dắt một thanh trường kiếm, từ vó đến chuôi rắc một màu huyết dụ.

Khi vừa nghe Cừ Thiên Hiệp quát mắng, hắn trợn đôi mày đỏ, giương đôi mắt ốc nhồi nhìn Cừ Thiên Hiệp hét to lên:

- Tên oắt con! Ngươi không nhận ra bản Đảo chúa sao?

Tiếng nói oang oác như quạ kêu, cú gọi, âm điệu rất khó nghe.

Cừ Thiên Hiệp nhú đôi mày lưỡi kiếm, nhoẻn miệng cười nhạt nói:

- Thiên hạ võ lâm, ai không nhận ta cho là kẻ vô danh không đáng kể, cũng như ta không nhận biết ai, thì kẻ đó chỉ là hảo hán chưa thành danh!

Tuy lời nói của Cừ Thiên Hiệp đầy vẻ hàm hồ kiêu ngạo, nhưng xét kỹ là lời nói rất thực tình.

Quái nhân đỏ giận bầm sắc mặt, rống lên khốc liệt:

- Thằng quỷ con! Chớ hỗn láo!

Hắn chưa nói hết lời đã nghe một tiếng”

Hô..!

Như luồng gió từ trên trời giáng xuống.

Trên mười bóng người túa ra vun vút, bày hàng chữ nhất dàn ngang phía sau lưng quái nhân đó, mỗi tên đều vận sắc phục như nhau, áo chẹt ngắn tay màu điều, quần bó ống sắc đỏ, nước da hung hung thân mình vạm vỡ, dáng điệu như thổ dân man rợ.

Cừ Thiên Hiệp nhận định thủ hạ của quái nhân, không phải là người trung thổ, chỉ vì dáng điệu và bộ tịch của chúng rất quái dị, luôn cả mắt mũi cũng khác lạ hơn người Trung Nguyên, do đó chàng mỉm cười điềm đạm bảo:

Tại hạ đoán không nhầm, các ngươi chính là dân hóa ngoại thuộc bộ lạc man di phải vậy chăng?

Quái nhân đỏ giận lộn ruột, cao giọng hét to:

- Quỷ con! Từ ngày gia gia thành danh đến nay, chỉ có ngươi chưa có dịp cúi đầu bái phục thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua bất tức cười, bèn nặng giọng nói:

- Vì ta chưa có dịp đến vùng man hoang, mọi rợ!

Quái nhân đỏ nhảy dựng lên, hắn đưa tay vỗ ngực quát lớn:

- Câm miệng ngươi lại, quỷ con! Ta hỏi thật ngươi, ngươi có nghe nói qua tên “Hỏa Sơn đảo chúa” Bính ngọc Chánh Thần Ma Tất Chánh hay không?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu đáp:

- Ta chưa có dịp nghe qua!

Quái nhân gật gù bảo:

- Như thế chẳng lấy gì làm lạ!

Cừu Thiên Hiệp cổ trên tức hần, nhoen cười hỏi:

- À này, cái tên đó là phụ thân của ngươi à?

- Bậy nào!

- Hay là Tổ phụ của ngươi?

- Đừng nói xàm!

Cừu Thiên Hiệp giả bộ ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Vậy chứ tên đó là ai?

Quái nhân tỏ vẻ đắc ý trầm giọng đáp:

- Chính là lão phu!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngược mặt lên cười sắc súa, giọng cười hàm chứa sự khinh mạn, trên tức, sau cùng chàng đưa tay chỉ vào quái nhân nói to:

- Thế nào? Ta đoán có đúng hay không?

Quái nhân cổ gượng dần cơn giận, quát hỏi:

- Ngươi đoán cái gì mới được chứ?

Cừu Thiên Hiệp cố tình gây sự, nên hai tay chống vào mạn sườn, hất hàm trả lời:

- Lúc nãy ta đã bảo ngươi là dân hóa ngoại, một bộ lạc man di, thì ngươi đã nổi giận âm lên, thế nào thế nào? Hỏa Sơn đảo lấy theo tên mà luận, thì tất nhiên là hòn núi lửa giữa đảo hoang thử hỏi chẳng phải là dân ngoại hóa man di, thì gọi là gì chứ?

Quái nhân trầm giọng hét như điên:

- Tiểu tử! Ngươi đừng nhục người thái quá!

Vừa hét dứt, bàn chân hữu “hần” đạp sang cung tí ngọ, thân mình lệch qua bên trái, tả chương đẩy ra một chiêu, tay hữu xòe ra năm ngón như vuốt hồ, nhắm ngay trán Cừu Thiên Hiệp chụp đến cực mạnh, quái nhân vừa động chiêu vừa hùng hổ xem như dưới mắt không người.

Cừu Thiên Hiệp giận điên người quát lên như sấm nổ:

- Hay... lắm đấy!

Vừa nói dứt, chàng tràn mình sang tả, tránh cái Chop kinh người, hữu chương đẩy nhanh một chiêu, chống ngay luồng kinh lực của đối phương.

Bùng!

Ồi chao!

Một tiếng nổ long trời, hai luồng kinh lực chạm nhau bốc khói, cả hai đều kêu lên kinh hãi tháo lùi ra sau ba bước.

Cừ Thiên Hiệp rung mình, thâm phục tài nghệ của đối phương.

Nguyên chàng đã sử dụng quá nặng tay trong cơn khẩn cấp, chàng đã đưa ra một chiêu nặng đến ba thân công lực.

Không ngờ “Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh” lại là một cao thủ ít có trên đời. Chẳng những lão xuất thủ cuồng vọng, lại thêm công lực thâm hậu, thật là nhân vật phi thường.

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh giương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp phát ngây, vì đây là lần đầu tiên trong đời lão mới gặp được một chàng thiếu niên cao thủ như thế này.

Cả đôi bên vừa tháo lùi ra sau, họ tỏ vẻ phòng bị và cẩn thận hơn trước.

Tiếp theo đấy, một tiếng “Roeng” nổi lên như xé mang tai, đạo hồng quang lượn một vòng như con xích long múa vút.

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh không nói nửa lời, đưa tay lên vai tuốt nhanh thanh hồng kiếm dài độ ba thước. Thanh trường kiếm từ mũi đến cán đỏ như màu máu, chiếu tỏa ra muôn ánh hồng quang, thực là thanh bảo kiếm, khác hẳn loại kiếm thường.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, lấy làm ngạc nhiên, chếp miệng bảo thăm:

- Kiếm gì lạ thế?

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh thu kiếm để ngang bụng, tỏ ý tự đắc dương dương, phá lên cười ha hả nói to:

- Này hài nhi! Hôm nay ngươi được hân hạnh mở mắt xem đời, đây là Võ lâm đệ nhất kiếm “Liệt hỏa kiếm” đấy!

Cừ Thiên Hiệp càng tăng sự dè dặt hơn trước chỉ vì chàng nhận thấy lưỡi kiếm tựa cây sắt nung đỏ, hào quang chiếu phừng phừng như liệt hỏa, lại nghe Ma Tất Chánh bảo: nó là Võ lâm đệ nhất, hình thể ắt đúng phần nào.

Chàng lại nghĩ lẫn thân:

- “Liệt hỏa Kiếm” sánh với thanh “Khô trúc thánh kiếm” của mình a ha! Khó nói được... nếu “Trúc” mà gặp “Hỏa” ắt biến thành tro bụi chứ chẳng không!”

Nhưng “Trúc kiếm” là vật bảo mạng, từ ngày xuất đạo đến nay nhờ nó mà dương danh với đời, nếu bỏ Trúc kiếm ra, thì chỉ còn hai bàn tay trắng sao?

Nếu hôm nay ta không nên dùng “Khô trúc thánh kiếm”! chống lại “Liệt hỏa Kiếm” thì song chương không tài nào chống lại “Liệt hỏa Kiếm” được!

Cừ Thiên Hiệp suy đi nghĩ lại, sau cùng chàng quyết định rút ngay “Khô trúc kiếm”, dốc thẳng mũi lên trời, đạo hào quang vàng như áng mây chiếu tỏa sáng cả không trung, chàng lại dương mắt nhìn Ma Tất Chánh, bằng giọng nói ngạo nghễ hét to:

- Man lão! Người có kiếm ta cũng có kiếm, người tự xưng là võ lâm đệ nhất “Liệt hỏa kiếm”, còn ta thì bị gọi là “Thiên hạ đệ nhất Khô trúc thánh kiếm”, thế nào người có dám đương đầu đối địch hay không?

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh ôm bụng cười ngặt ngoẻo quên thôi. Tiếng cười vừa dứt, lão lại hát hằm nhìn Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng nói cuồng ngạo bảo:

- Quý con! Người là đứa bé điên thì phải?

Cừ Thiên Hiệp giận hét lớn:

- Tại hạ không điên đâu, chỉ có người mới là lão khùng thì có!

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh nghe qua xám mặt, đôi mắt ồm trợn tròn như cặp lục lạc lửa nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp bằng những tia rực căm hờn, bằng giọng nói oang oang như chuông bể, rống lên:

- Quý con! Người thật là kẻ điên khùng không hay sống chết! Người phải biết Liệt hỏa Kiếm của ta chém sắt như bùn, tiện đá như cây mục! Còn “khô trúc”! chỉ nghe hai chữ “Khô trúc” đã thấy thua rồi!

Cừ Thiên Hiệp tuy ái ngại vô cùng, cảm chắc sự lạc bại, nhưng chàng gượng làm tỉnh, rống lên như hổ đói:

- Hiện giờ chưa so sánh được! Man lão! Hãy xem kiếm của ta!

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh tay kiếm vẫn đề ngang bụng, đôi mắt ngẩng nhìn trời, tỏ ra cuồng ngạo “coi dưới mắt không ai”, bằng giọng nói khinh khinh bảo:

- Hài nhi! Người không tin lời ta... thì hãy đưa chiêu, luận kiếm thử xem!

Cừ Thiên Hiệp vốn là kẻ giàu tự ái, há chịu người khinh khi thái quá hay sao? Nên nghe mấy lời của Ma Tất Chánh vừa nói dứt nhanh như chớp “Trúc kiếm” đã lượn mạnh, đồng thời buột miệng quát to:

- Nếu người muốn hãy xem “Trúc kiếm” đây!

Lời nói dứt, thân mình chàng đã lay động mạnh, đạo kim quang bay chớp nhoáng, kiếm thức lượn như rồng, nhắm ngay vai Hỏa sơn đảo chùa Ma Tất Chánh thịch một nhát mạnh thần tốc.

Ma Tất Chánh thấy thế phá lên cười to, cao giọng quát:

- Tiểu hài nhi, người thông minh đấy chứ, đâu dám chạm đến bảo kiếm của lão phu... hà... hà!

Vừa dứt tiếng cười, Liệt hỏa kiếm trên tay lão vung lên, kiếm chiêu không nhắm vào người Cừ Thiên Hiệp mà nhắm vào “Trúc kiếm” gạt mạnh.

Thám hiểm Ngọc Mã sơn trang

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Liệt hỏa kiếm, đỏ rực như chiếc vùi nung đỏ, sợ “Trúc kiếm sơ thất bèn vẩy nhẹ một hư chiêu, tung mình lượn qua bên hữu né tránh.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đắc ý cười ngất lại buột miệng gọi to:

- Quý con! Ngươi tránh né tài đấy!

Vừa hét dứt hai chân của hắn xê nhanh tới trước ba bước, giờ kiếm lửa tấn công lần thứ hai.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy kiếm chiêu của Ma Tất Chánh rất quái dị, kiếm thức vừa lay, đạo kinh phong đã thổi tạt qua nóng mặt, chiêu thế ngùn ngụt tựa lửa lò, vì thế chàng không dám cử “Trúc kiếm” ra ứng phó... mà chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển” nhắc mình lên cao ba trượng né tránh.

Chàng đem hết tuyệt học “Thiết thọ”, ra vờn đấu với quái nhân.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, khinh công đã đến bậc thượng thừa, nhưng theo đuổi Cừ Thiên Hiệp không kịp, hắn quá tức giận rống lên liên hồi:

- Quý con! Ngươi chạy nhanh qua thế! Coi này!

- Vút... vút!

“Liệt hỏa kiếm” cuốn gió kêu vun vút, kinh phong tựa con rắn lửa, đuổi theo Cừ Thiên Hiệp bèn gót, Ma Tất Chánh chỉ cố ý phô trương uy lực “Liệt hỏa kiếm”, nên mỗi lần xuất chiêu, chỉ hướng mũi kiếm Liệt hỏa vào ngọn “Khô trúc kiếm” của Thiên Hiệp tấn công mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp sớm biết ý định của đối phương nên tràn qua hữu, né qua tả, vượt ngang Đông chạy sang Tây, “Trúc kiếm” chỉ vậy cho có lệ, chứ tuyệt nhiên không giờ thế ứng phó.

Hai người lấy thế khinh công đuổi khinh công, lấy kiếm thức rượt kiếm thức, kiếm nhanh như vũ bão, người lẹ tựa sao sa, họ quần thảo với nhau, suốt cả canh trà, chưa ai chạm đến ai kể lông chân tóc.

Cừ Thiên Hiệp chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển”, môn huyền công của Thiết thọ tuyệt học, nhanh như thỏ, lẹ như cheo, chớp nhoáng tựa hình ma bóng quỷ, kỳ diệu khôn lường.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, võ học tuy tham cứu nhiều năm, khinh công vô cùng cao diệu, nhưng đem sánh với “Thiết thọ tuyệt học” vẫn kém hơn một bậc.

Hai người giao đấu rất lâu, tình trạng vẫn y như sơ khởi, không thay đổi tí nào.

Ma Tất Chánh càng đuổi nhanh, Cừ Thiên Hiệp càng chạy lẹ!

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đã thấy thấm mệt, “Liệt hỏa Kiếm” lay động như điên như dại, hai chân lướt gió vùn vụt đuổi theo Thiên Hiệp như bóng ẩn hình, hơi thở bắt đầu vang lên “hồng hộc”.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy đối phương yếu gió, nên lấy làm mừng thầm, chàng buột miệng

huyết lên một tiếng gió, vươn mình vọt lên cao ba trượng, nhấm cánh đồng hoang trước mặt, chạy tới như bay biển, chàng lại quay đầu ra sau buột miệng gọi to:

Người dã man! Kiếm liệt hỏa chẳng làm gì được thiếu gia!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tất Chánh càng thêm uất hận, giờ hết lực đuổi theo Cừ Thiên Hiệp, một mặt rống lên liên hồi:

- Quý con! Đuổi kịp người ta sẽ giết người tức khắc!

Cừ Thiên Hiệp ngoái đầu ra sau cười ngạo nói:

- Man đi! Làm gì đuổi kịp thiếu gia?

Vừa nói dứt, chàng gia thêm cước bộ lướt đi như gió.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tất Chánh rống lên liên hồi, bỗng nhiên lão chìa ngọn “Liệt hỏa Kiếm” vào hai mươi tên thủ hạ đứng vây quanh xem ti đấu... lão cao giọng ra lệnh:

- Lại đây! Xông ra một loạt tất cả!

Hàng mười mấy người buột miệng la lên:

- Vâng mạng!

Tiếng la làm rung động cả núi rừng, tiếp theo đấy là nhiều tiếng:

- Hô!

- Sát!

Hai mươi tên dũng sĩ áo đỏ, đồng hét lên những tiếng “sát” rền trời, bọn chúng hè nhau rút trong lưng ra chiếc búa, chiếc rìu, đồng áp lại phủ vây Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Những chiếc búa bén như gươm “Tự khuyết”, vung lên “ào ạt”, những ngọn rìu như lưỡi kích Du Thiên vũ lộng “vù vù”.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy hai hàng mười tên thủ phủ, túa ra một lượt tấn công, nhưng chàng chẳng sợ bọn chúng bằng lưỡi “Liệt hỏa kiếm” của Hỏa sơn đảo chua Ma Tất Chánh, do đó Cừ Thiên Hiệp lay động nhanh “Khô trúc thánh kiếm” xông vào đám thủ hạ Hỏa sơn, đồng thời buột miệng hô to:

- Tiếng nói vừa dứt, đạo kim quang tỏa ra vàng rực, tiếp theo những tiếng kêu la thê thảm vang lên, máu huyết văng bắn ra tứ phía...

Đoàn dũng sĩ loạn hàng, nhón nháo cả lên vì... không tên nào né tránh nổi “Trúc Kiếm”.

Trong chớp mắt Cừ Thiên Hiệp lẫn xả vào giữa bọn chúng, như mảnh hổ lột vào giữa đàn cừ, hai tên thủ hạ Hỏa sơn đảo bị chàng chặt ra bốn khúc, thi thể nằm liệt trên vũng máu trông rất thảm hại.

Hỏa sơn đảo, đúng như Cừ Thiên Hiệp đã nói, bọn chúng là một bộ lạc man di thuộc sắc dân hỏa ngoại.

Bọn dũng sĩ còn lại, chúng nhìn thấy đồng bạn chết thê thảm, tất cả đều dựng râu, trợn mắt cừ

ngay lưỡi búa lẫn xả vào báo cừu.

Bọn chúng bất kể sự sống thác, chỉ vượn võ khí ra liều thân thí mạng đấu với Cừu Thiên Hiệp... hung hăng như bầy sói, hùng hổ tựa chó điên.

Cừu Thiên Hiệp đã khai sát giới, không còn kể lợi hại nữa, chàng nghiêng răng quát to:

- Man nhân! Các ngươi muốn chết!

Tiếp theo đấy, đạo kim quang chiếu nhấp nháy ngang trời, sáng rỡ cả trăng đầu “Khô trúc thánh kiếm” uốn mình kêu “veo veo” như xé lụa, kiếm phong vừa tỏa, tiếng người đã rống lên thê thảm liên hồi, máu phun bùng lên cao như trận mưa huyết dụ, đỏ ối cả mặt trăng.

Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra năm chiêu, ba thức “Khô trúc thánh kiếm” đã đoản tử hết phân nửa thủ hạ Hỏa sơn đảo, chỉ còn bảy tám tên chưa chết, song số này có ba bốn tên bị trọng thương kêu la thống khổ, nhưng chúng vẫn lẫn xả vào cuộc đấu không chút sợ sệt.

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng hăng hái đến độ điên cuồng nên nói tay, chỉ thi triển có nửa phần lợi khí, nếu chàng vận dụng toàn lực thì không còn sống sót được một tên!...

Hỏa sơn đảo chua Ma Tất Chánh nhìn thấy đám thủ hạ nằm chết ngổn ngang rất bi thảm, nên lấy làm đau xót bồi hồi, tay hữu vung “Liệt hỏa kiếm” chia vào mặt Cừu Thiên Hiệp rống lên như sấm nổ:

- Quý con! Ngươi còn nhỏ mà tàn nhẫn thái thậm, bản đảo chúa thề chẳng đội trời chung!

Tiếng nói dứt chiêu kiếm đã thành, luồng kinh phong đỏ khé như máu, tỏa xung ra ngoài nóng hực.

Chỉ vì Hỏa sơn đảo chúa giận đến cực điểm, gương mặt hường bỗng biến sang bầm tím như trái tử lê, chứng tỏ hắn đã vận dụng toàn lực dồn vào hỏa kiếm, lại thẳng tay nhắm vào yết hầu Cừu Thiên Hiệp thịch một nhát cực mạnh.

Thế nhanh như ó biển vỗ gà, hiểm ác như sơn thần tróc quý, chẳng kể sự lợi hại siêu phàm của Liệt hỏa kiếm, nội chiêu thức này cũng đủ khiến cho đôi phương vỡ mặt kinh tâm.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh ngã bật ngược ra sau, Trúc kiếm gượng múa quanh một vòng tròn bao quanh cơ thể, đồng thời thân mình chàng uốn cong như vành cung, bật ngược lên cao mấy trượng, thuận theo đà ấy, chàng trở thuật khinh công chạy như gió, là đà trên không trung.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tất Chánh rống lên thảm liệt:

- Quý con! Chỉ có đường địa ngục là lối thoát của ngươi, chớ chạy...!

Hắn vừa rống vừa đuổi theo Cừu Thiên Hiệp nhanh như tia sét lưng trời.

Thân mình hắn chưa tiến tới nơi, thì đạo kiếm phóng vọt tới trước nóng bức người.

Kinh phong vừa nổi, thì mũi kiếm chỉ cách đôi chân Thiên Hiệp độ ba tấc.

Cừu Thiên Hiệp lơ lửng trên không trung, không chỗ tựa, chẳng nơi nào gượng được để tung chiêu ứng phó, chỉ còn một cách hít hơi thót bụng. Nhưng luồng khí nóng, đã liếm nhanh chéo áo.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tất Chánh há chịu buông tha sao? Nhanh như chớp Liệt hỏa kiếm rướn tới một tầm tay, thịch mạnh vào khoảng không ngay hai chân Thiên Hiệp lần thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp sợ toát mồ hôi hột, vội hóp ngay luồng chân khí, lắt mình né qua bên tả độ bảy thước, đồng thời hạ xuống đất rất nhanh.

Hỏa sơn đảo chúa tay nhanh mắt sáng, chiêu kiếm thứ nhì vừa rơi vào khoảng không, thuận đà hấn rướn mình tới trước, nhắm ngay vị trí chỗ Cừu Thiên Hiệp vừa chắm chân quét ngay một đường gương Liệt hỏa lạnh lẽo phi thường không thể nào né tránh kịp.

Đây là một chiêu tuyệt học “Hoa kiếm tạo quân hồng” cực kỳ nguy hiểm và lợi hại.

Cừu Thiên Hiệp không ngờ hai cẳng của chàng lại lọt tại mũi kiếm Liệt hỏa, nếu sơ hở trong làn tơ kẽ tóc, hai chân chàng sẽ bị kiếm lửa cắt đoạn, tàn phế suốt đời.

Lúc bấy giờ, Thiên Hiệp cảm thấy hoa đôi mắt xót dạ đau lòng, chỉ có cách duy nhất là cứu đôi chân khỏi tàn phế, không còn cách nào bảo vệ Trúc kiếm nữa. Thân mình chàng uốn cong đôi chân tháo lui ra sau, tay hữu vung Khô trúc thánh kiếm đỡ ngay luồng Liệt hỏa khốc liệt.

Bỗng nhiên ánh kim quang chiếu diệu.

- Choeng!

Một tiếng rít xé màn không khí điếc óc đình tai, muôn đóa kim tinh chiếu vàng hực hờ, hòa với hàng ngàn đốm xích điểm đỏ khé, trông tương tự như cây pháo bông chớp xẹt. Tiếp theo đây là hai tiếng hét sáng sốt:

- Ôi chao!

- Ôi!

Bóng trắng, bóng hồng lập tức phân hai, mỗi người đều tháo lui cả trượng, giương mắt nhìn nhau trên trời nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp sớm hoàn hồn, vội cúi mặt nhìn vào “Khô trúc thánh kiếm”. Hốt nhiên đôi mắt chàng sáng rực, chiếu lên đầy nét hân hoan... chỉ vì Trúc kiếm vẫn long lanh nguyên vẹn.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh vừa lấy lại sự bình tĩnh đã đưa mắt nhìn “Khô trúc thánh kiếm” của Thiên Hiệp, gương mặt hấn hiện lên muôn trùng nghi vấn lại kinh ngạc vô cùng, khiến đôi mắt ốc hấn tròn tròn nhìn một cách ngây ngất.

Ngay lúc ấy, tên thủ hạ Hỏa sơn đảo buột miệng kêu thất thanh:

- Đảo chúa! Hỏa kiếm đã...

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh bị giật tỉnh cơn mê, hấn kinh hoàng hỏi lập lại:

- Bửu kiếm của ta?...

Vừa nói đôi mắt hấn đã rơi nhanh vào thanh Liệt hỏa kiếm, bỗng nhiên hấn rú lên:

- Ôi... trời!

Một tiếng rú hãi hùng nổi lên, âm hưởng vọng đến chín tầng, hàm chứa đủ: bi, ai, thống, hận và tuyệt vọng!

Chợt thấy Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, tay tả vỗ vào đầu, thân mình run bắn lên, lão đảo mấy bước, ngã nằm nhào lộn trên mặt đất bất tỉnh như chết.

- Keng!

“Liệt hỏa kiếm” rơi khỏi tay Ma Tất Chánh rơi xuống đất, “Hỏa kiếm” không còn chiếu đỏ như trước, luôn cả sắc đỏ cũng biến mất, như còn màu xám thiết như kiếm chì lại gãy mất đoạn dài bảy tấc.

Năm, sáu tên thủ hạ Hỏa sơn đảo trông thấy chủ tướng đại bại, vội co giò chạy ra đứng phía ngoài xa. Chỉ còn sáu tên trung tín gan dạ ở lại, hai tên chạy đến đỡ “Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh” ngồi dậy, bốn tên tráng kiện hơn nhảy ra giơ búa, rìu thủ thế, đứng án trước mặt đảo chúa, vì bọn chúng sợ Cừ Thiên Hiệp thừa cơ sát hại chủ tướng.

Thử nghĩ: “Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh” tự nhận “Liệt hỏa kiếm” là võ lâm đệ nhất, không ngờ món binh khí đã thành danh, lại bị “Trúc kiếm” của Thiên Hiệp đoạn gãy bảy tấc, bảo sao chẳng thương tâm thống khổ? Vì... thế giòng nhiệt huyết đảo nghịch trong nhất thời, khiến Ma Tất Chánh phải hôn mê ngã quỵ.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm hoan hỷ, nhưng chàng vốn là người khí khái, không chịu làm những việc lấp đá, chèn đường, hay bức người trong cơn khốn đốn, vì thế chàng xuôi kiếm bước lần đến bên bốn tên thủ hạ Hỏa sơn đảo, bằng giọng nói từ hòa bảo nhẹ:

- Các vị hãy yên tâm! Tại hạ với các vị vốn không cừu oán nặng, bắt buộc lắm mới giao thủ, mà chính các vị đã bức bách tại hạ trước, tại hạ chỉ ra sức tự vệ thôi... và lại, chúng ta không cừu không hận, thì tại hạ bao giờ lại thừa cơ mà trảm thảo trừ căn hay sao?

Ngay lúc ấy, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đã hồi tỉnh lại, hấn gượng đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp than nhỏ:

- Bản đảo chúa, hôm nay sống gần tám chục, đây là lần đầu tiên chịu thảm bại như vậy!

Nói đến đây, hấn cúi đầu giấu hai giòng lão lệ tuôn ra như suối đổ, trông thật não lòng.

Cừ Thiên Hiệp dùng lời an ủi nói:

- Thắng bại võ gia là sự thường, người chớ nên băn khoăn nghĩ ngợi làm gì!

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh gương mặt rầu rĩ một cách thảm hại, bằng giọng nói tuyệt vọng nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Người giết lão phu hay không?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy đối phương run rẩy tỏ vẻ sợ hãi đến cùng tột, bèn mỉm cười bảo:

- Người hãy yên tâm! Ta với người chẳng giận hờn không cừu oán, thì ta giết người để làm gì?

Hay lắm! Người nhân đức trẻ tuổi đáng giao tình!

Nói đến đây, Ma Tất Chánh cúi nhặt nửa thanh Liệt hỏa kiếm hỏng tra vào vỏ, chấp hai tay trước ngực, hướng vào Cừ Thiên Hiệp run giọng nói:

- Nếu người không giết lão phu, tất nhiên lão phu phải yêu cầu người một điều!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị hỏi nhanh:

- Yêu cầu? Người muốn yêu cầu điều gì?

Ma Tất Chánh thành thật hỏi lại:

- Người bằng lòng giúp không chỉ một tiếng thôi?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ nói xuôi!

- Người hãy nói thử xem, nếu có thể làm được thì ta không từ chối, bằng lời yêu cầu ngoài khả năng thì ta đâu dám hứa nhận!

- Người thừa sức giúp ta!

- Thừa sức, dĩ nhiên là bằng lòng!

Ma Tất Chánh mừng ra mặt, vui vẻ nói tiếp:

- Hay lắm! Lời nói của trượng phu đáng giá ngàn vàng!

Cừ Thiên Hiệp hơi chột dạ gượng phân trần:

- Ta chưa hứa! Vì người chưa cho biết câu chuyện gì... kia mà!

Ma Tất Chánh nghiêm trang tiếp lời:

- Không có gì lạ! Chỉ là câu chuyện “Liệt hóa kiếm” bị người chém gãy mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Trường kiếm đã gãy, tại hạ không đủ sức nối lại!

Ma Tất Chánh mỉm cười khổ sở:

- Bỏn đảo chúa đâu dám nhờ chuyện hoang đường như thế!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị hỏi tiếp:

- Vậy đại ý, người muốn yêu cầu điều gì? Xin cứ nói...!

Ma Tất Chánh đằng hắng lấy giọng, nghiêm trang nói:

- Điều mà lão phu yêu cầu người giúp đỡ, là... câu chuyện hôm nay, chẳng nên phao truyền khắp giang hồ, lão phu biết người đủ sức giúp đỡ, chỉ cần một lời nhân hậu, cũng đủ cho lão phu cảm kích muôn ngàn!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm nghĩ ngợi, bèn trầm giọng hỏi:

- Tại sao phải thế?

Hỏa sơn đảo chưa Ma Tất Chánh thở dài não ruột, bằng giọng thê lương buồn bã nói:

- Chẳng giấu chi người, Lão phu đã ẩn cư trên hoang đảo Hỏa sơn, suốt mười mấy năm ròng, sở dĩ hôm nay có mặt tại Trung Nguyên chỉ vì ta bị mời dự lễ cưới, lại là lần thứ nhất xuất đầu lộ diện giữa giang hồ, nếu hôm nay câu chuyện tuyệt kiếm được truyền đi khắp nơi, thì lão phu đâu còn mặt mũi nào dự lễ cưới và cũng không còn danh dự gì đối với mọi người!

Cừ Thiên Hiệp vốn biết trong giang hồ họ cần danh chứ không cần mạng sống, chữ danh đối

với họ vô cùng quan trọng, do đó chàng gật đầu trả lời:

- Câu chuyện chỉ có thể ư?

Ma Tất Chánh giữ giọng trầm buồn nói tiếp:

- Hôm nay lão phu đã lỡ bước đến Trung Nguyên, chẳng nhẽ nửa đường phế bỏ, không nói nửa lời, mà quay về hải đảo hay sao? Vì thế, Lão phu mới gượng yêu cầu người hứa giúp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hứng khởi, bèn gật đầu đáp ngay:

- Có nhiên người phải làm thế!

Ma Tất Chánh lại nói thêm:

- Người vui lòng đáp ứng, là đủ hân hạnh cho lão phu còn thể diện, đợi cuộc hôn lễ cử hành xong lão phu lập tức quay về Hòa đảo, và lập lời thề nặng từ nay về sau không tái phạm vào đất Trung Nguyên nữa bước, nếu người không vui lòng đáp ứng, thì xin quay kiếm giết ngay cái hình hài vô dụng này, lão phu rất vui lòng nhắm mắt!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội cất “Khô trúc thánh kiếm” vào bọc khoát tay lia lịa nói:

- Tại hạ đã nói, chúng ta không cừu...

Ma Tất Chánh không đợi chàng nói hết lời, trầm giọng ngắt ngang:

- Nếu người không đành xuống tay giết lão phu, thì lão phu sẽ tự sát vậy, chứ lão phu đâu còn thể diện nào sống với đời!

Cừ Thiên Hiệp khoát tay cười xòa nói:

- Đảo chủ! Câu chuyện đâu đến nỗi nghiêm trọng thái quá!

Người có bằng lòng đáp ứng sự yêu cầu hay không? Lão phu xin người một lời để quyết định...!

Đáp ứng ngay!

Cừ Thiên Hiệp vừa trả lời, vừa vỗ tay reo to lên:

Một sự lạnh dữ làm lạnh, đây là lẽ dĩ nhiên, câu chuyện hôm nay tại hạ lấy danh dự bảo đảm với đảo chủ, dù trường hợp nào, hoàn cảnh nào, tại hạ quyết không hé răng nói với ai một lời!

Thật vậy ư! Người nói thật đấy chứ?

Cừ Thiên Hiệp gật đầu trang trọng bảo:

Lời hứa của kẻ trượng phu, dù vật đổi sao dời vẫn không lay chuyển được! Đảo chủ hãy yên lòng!

Được như thế! Lão phu xin tạ ơn các hạ đã thành toàn!

Nói đến đây, Hòa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh vòng tay xá Cừ Thiên Hiệp một xá rất sâu, sau cùng lão quay nhìn đám thủ hạ còn lại vẫy tay bảo:

- Chúng ta đi thôi

Vừa nói dứt, lão phất phanh tay áo, nhấc mình vọt lên cao ba tấc, sáu tên dũng sĩ thủ hạ cũng tung mình, thi triển công lực đuổi theo sau trong chớp mắt, bọn chúng chỉ còn là những điểm hồng, lén vào rừng sâu dần dần mất dạng.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng thở dài, và lẩm bẩm:

Cao danh là điều hệ lụy, trong giới giang hồ lắm người bỏ mạng vì “danh”, hại thân vì “lợi”. Trần thế mang mang, chúng sinh vì danh vì lợi mà hại lẫn nhau, mãi mãi thâm mê biết bao giờ giác ngộ?

Chàng quét mắt nhìn thấy, mười mấy cỗ thi hài không toàn vẹn, nằm rải rác trên mặt đất; nên lấy làm ái ngại xót xa, không muốn lưu lại lâu hơn nữa. Chàng bèn cúi đầu đi lén về hướng Ngọc Mã sơn trang.

Chẳng bao lâu, mặt trời ló dạng, tia nắng sớm đã soi tỏ cả vạn vật không gian.

Cửu Thiên Hiệp đã đi qua mấy nẻo đường đê khúc khuỷu, lần theo hẻm núi đến cửa một cốc động.

Ngoài cửa cốc có một ngôi nhà nhỏ, kiến trúc theo kiểu “Nghinh Phong Đình”, giữa nhà có tấm bia đá bằng kim thạch màu vàng sậm trên bia có khắc một hàng chữ “xanh”:

“Võ di sơn thắng địa Ngọc Mã Sơn Trang”.

Nét bút như rồng bay phượng múa, chứng tỏ người viết mấy chữ này là tay bác học danh gia.

Phía sau tấm bia kim thạch, có một cái giá bằng cây danh mộc, bên trên treo lủng lẳng cái chuông đồng độ ba thước cao.

Kế bên giá chuông, có tấm bảng nhỏ nền xanh, trên bảng có khắc mấy dòng chữ màu vàng như sau:

- Đệ tử của bốn môn vào núi đánh lên ba tiếng chuông.
- Các vị bằng hữu võ lâm đánh lên năm tiếng chuông, đợi hồi âm có người hướng dẫn vào núi.
- Các vị trưởng môn, các bang phái, miền đánh chuông này, ...nét bút trên bảng linh hoạt không kém chữ khắc trên bia.

Cửu thiên Hiệp xem xong chép miệng bảo thầm:

- “Thật là danh môn chánh phái có khác, hành sự công minh không gài chuông đặt bẫy, chỉ lấy tiếng chuông làm hiệu lệnh, một là...tránh khỏi nhiều hiểu lầm đáng tiếc, hai là để khiến cho chủ trang chuẩn bị tiếp nghênh thực là chu đáo!”.

Chàng đưa mắt nhìn lên giá chuông thuận tay chàng với lấy dùi bằng gỗ nắm ngay ô chuông động mạnh:

- Boong! Boong!

Chàng động liên tiếp năm dùi, giọng đồng chung vang lên, làm rung động một vùng.

Cửu Thiên Hiệp đứng yên chờ đợi, mấy khắc trôi qua, vẫn không thấy mây may động tịnh. Ngoài ngôi nhà nhỏ, vách đá chập chùng miệng hang trầm lặng, không có bóng dáng một ai, hay tiếng động nhẹ nào.

Cửu Thiên Hiệp quá sốt ruột, nhấc đùi gõ lên động mạnh vào hồng chung, liên tiếp năm đùi:

- Boong! Boong!

Năm tiếng chuông ngân cao vút, dường như thấu đến chín tầng chỉ vì Thiên Hiệp dùng sức nội lực quá cao, nên tiếng chuông nổi lên như ốc, có thể cách xa mười dặm vẫn nghe rõ được.

Cửu Thiên Hiệp quá nóng lòng nên vừa đánh chuông xong, chàng chạy nhanh đến cửa hang khom mình ngó vào trong chờ đợi.

Mấy khắc qua, bốn phía im lìm như cũ không thay đổi, hay có điềm động tịnh khác lạ nào, như châu rơi ngoài biển, lá rụng giữa dòng, bất vô âm tín.

Cửu Thiên Hiệp đợi chờ mòn mỏi, nên lấy làm bực bội nói thầm:

“Mặc kệ! Có hồi âm hay không hồi âm, chẳng cần thiết. Ta cứ vào ngay là hơn!”.

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng không trở thuật kinh công, hoặc vận thêm nội lực, mà chỉ bước vào nhanh từng bước một, đi lần vào động cốc sự rủi may phớ cho con tạo xoay vần....

HỒI THỨ TÁM MƯỜI MỐT

Hòa thiều Ngọc Mã Sơn trang

Trên đường vắng lặng, chỉ có những trận gió lốc thổi ùa vào hang chạy dài trên vách đá, tạo thành những tiếng gầm chuyển động vang đi mãi, tựa hồ như hồi chuông “vấn khách” âm hưởng còn phảng phất đâu đây. Ngoài ra cảnh vật vẫn nín thính, cả bóng dáng một người cũng không thấy thoáng hiện.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ chép miệng bảo thầm:

- “Tổng đà của một môn phái lại là một nơi danh sơn trọng địa, tại sao lạnh lùng như động quỷ, quang cảnh thê lương thế này! Không có cơ quan bày rập thì đã đành, chứ lẽ nào, không có một người kiểm động động canh phòng hay sao?”

Nghĩ đến đây Cừu Thiên Hiệp bỗng ngược mặt lên trời huyết lên một điệu sáo du dương, lúc nhặt lúc khoan như tiếng địch của chàng Tiêu Sư bằng nội lực cao thâm của Thiên Hiệp, tiếng sáo truyền đi ít nhất năm, sáu dặm đường, cũng nghe rõ. Thế mà, âm hưởng đã bật từ lâu, trên đường ra núi vẫn không thấy một ai xuất hiện, bốn bên núi đá chập chùng, cây xanh bát ngát, vẫn không thấy nửa điểm động tĩnh khả nghi nào.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, bèn buột miệng nói:

- Có nguy trá đây rồi! Tiến!

Nói dứt là hành động ngay, chàng lẹ làng phi thân lên cao hai trượng, nhằm vào phía lòng núi chạy nhanh như gió, chỉ trong chớp mắt chàng đã đến mút đoạn đường núi.

Cừu Thiên Hiệp ngừng mặt nhìn quanh bốn phía, bỗng thấy một cảnh thương tâm bày ra trước mắt, khiến chàng kinh hoàng la lên:

- Ôi trời!

Chàng thấy, trên khoảng đất rộng thênh thang, nhiều dãy lâu đài nhà cửa đổ tan hoang khắp mặt đất, dưới đồng tường sụp đổ, kèo cột cháy xám đen, hơi khói còn bốc lên nghi ngút.

Xung quanh một trang viện bị tiêu thổ, đầy đầy những xác chết, Đông một xác không đầu, Tây một thân bẻ ngực, chân rụng, tay rời đầu nghiêng máu đỏ ướt đầm cả mặt đất, trông rất thảm thương, thực là một trận kiếp sát vô tiền khoáng hậu, tàn nhẫn tột đời.

Ngoài ra đồng tường vôi bốc khói, cây cối nám đen, trận hỏa hoạn chỉ chừa cái cổng ngõ ra vào, tuy không bị cháy xém nhưng hai cây cột cũng bị đổ nghiêng, làm rơi bức hoành gia hiệu xuống mặt đất,... giữa các bức hoành phi có in bốn chữ trên thiếp vàng:

“NGỌC MÃ SƠN TRANG”

Cừu Thiên Hiệp chạy một vòng tròn quanh khu hỏa hoạn, cố gắng quan sát, nhưng không tìm được dấu vết kẻ gây ra trận kiếp sát này...! Chàng đoán chắc thủ phạm chính là đạo chúa Ma Tất Chánh và những tên thủ hạ của hắn, chứ chẳng phải kẻ nào khác lạ vào đây.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ mãi đến việc của người bỗng nhiên chàng sực nhớ đến điều gì, buột miệng kêu lên:

- “Rõ lẫn thân! Mau mau thoát khỏi nơi đây nếu không, sẽ gặp một sự thị phi rất rắc rối!”.

Ý niệm vừa nổi lên, thân mình chàng đã xê dịch chàng hoành thân ra sau, nhằm ngay lối ra chạy nhanh như ma đuổi, bằng thuật “Lôi hành cửu chuyển” chẳng mấy chốc, chàng đã lướt qua hơn nửa đoạn đường.

Đột nhiên, giọng nói trong như chuông ngân phát ra giữa bầu không khí:

- Cửu Thiên Hiệp, khoan đi đã!

Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ ngoài động, phi thân đến như bay, tựa một vì sao lạc, rơi nhanh trước mặt Cửu Thiên Hiệp, nhẹ nhàng hơn chiếc lá vàng rơi.

Người này là một vị tráng niên, ước chừng ba mươi tuổi thân mình tầm thước, mảnh mai, đầu chít khăn tiêu diêu, chân mang giày da gấu, gương mặt trái xoan, da hồng mắt biếc mày dài quá mắt, trán rộng cằm vuông, mũi thẳng tóc xanh, dáng điệu thật hào hoa phong nhã, trên lưng đeo lưng lẳng sa ngự kiếm.

Người lạ mỉm cười, vòng tay hướng vào Cửu Thiên Hiệp lên tiếng trước:

- Thiếu hiệp đi đâu mà hối hả như thế?

Cửu Thiên Hiệp không biết người lạ là ai nên điềm đạm hỏi:

- Tôn giả từ đâu tới? Tôn danh quý tánh là chi? Tại hạ xin được hân hạnh nghe qua!

Người lạ vẫn cười, vui vẻ đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Hồ đây!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lui ra sau hai bước vòng tay nói:

- A! Vậy tôn giả đây là “Chương môn Võ di môn”, “Hồi Thanh Kiếm Âu Dương trang chủ”

Nguyên, Hồi Thanh Kiếm “Âu Dương Hồ” là một vị trưởng môn trẻ nhất trong Cửu đại môn phái, nhưng công lực và tài năng ngang hàng với Ngộ Phi đại sư phái Thiếu Lâm, và Vân Tiêu đạo trưởng phái Võ Đang, danh dự đứng vào hàng cao phẩm, thượng thừa! Thêm vào đó, Âu Dương Hồ là một thanh niên rất dễ mến, không hổ danh trưởng môn một phái chánh đạo, vì tánh tình rất điềm đạm ôn hòa, tuy mang danh là Trưởng môn một phái võ, nhưng không bao giờ tranh chấp quyền lợi với thế nhân hay mất lòng một người nào trong giang hồ, chỉ vì...Âu Dương Hồ ít khi xuất đạo giang hồ.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nghe Cửu Thiên Hiệp lên tiếng hỏi, bèn dùng lời khiêm tốn đáp lại:

- Chi là tiếng mõng, danh hư, xin thiếu hiệp chớ cười!

Cửu Thiên Hiệp thấy Âu Dương Hồ có tính ôn hòa bình dị, nên lấy làm cảm phục, vội vòng tay, nói tiếp:

- Tại hạ, hằng ngưỡng vọng đại danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp cao nhân, thật lấy làm hân hạnh!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp như dò xét, lại mỉm cười bảo:

Thiếu hiệp danh dương thiên hạ, oai trấn võ lâm, chính tại hạ lòng hằng ngưỡng mộ!

Cừu Thiên Hiệp sức nhớ lại câu chuyện “cũ”, bèn bỏ đi lời khách sáo, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ, trân trọng hỏi:

- Chương môn! Ngài thanh Đào Nguyên, tại hạ có nhận của Trưởng môn một phong thư...

Âu Dương Hồ vội ngắt lời Thiên Hiệp nói:

- Xin Thiếu hiệp miễn lễ, vì không tiện giáp mặt trao lời mời thiếu hiệp ước hội, cho nên...

Cừu Thiên Hiệp càng kinh dị hơn vội ngắt lời nói:

- Nếu chàng nhận được “Phong thư đọc mãi mà không hiểu ý gì cả, vì thế chàng nhờ kẻ đi thư trao làm bây giờ lại được xác nhận là không trao làm, tất nhiên phong thư ẩn tàng sự phong ba, biến cố, chứ chẳng không! Vì thế Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình hồi hộp không an.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ bèn nở nụ cười hiền dịu, bằng giọng điềm đạm nói:

- Phong thư chính bốn trang chủ đích thân, trao tận tay Thiếu Hiệp há có sự nhầm lẫn sao?

- Húy! Trang chủ đích thân trao thư? Nếu như thế...thì...

- Thật là một chuyện Vạn bất đắc dĩ, tại hạ xin tạ cái lỗi đường đột này.

Nói xong Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp xá một xá dài sát đất.

Cừu Thiên Hiệp sượng sùng, đỏ mặt.

Nguyên lúc ngài trấn Đào Nguyên. Cừu Thiên Hiệp bị thâu nhận phong thư, có thể nói là bị uy hiếp lần thứ nhất, chỉ vì lúc đó tâm ý của chàng bị Nhan Như Ngọc hấp dẫn đến mê muội, đồng thời, một sự bất ngờ trong muôn một như con ngựa rình bắt con ve ve, lại bị chim sẻ đứng sau lưng, phía sau chim sẻ có chàng thợ săn giương cung nỏ, do đó mới bị người lạ buộc nhận phong thư lại là vị Trưởng môn cao thủ. Do đó chàng bớt ngượng phần nào, buột miệng khen đối “Âu Dương Hồ” bằng giọng nói rất thành thật:

Trang chủ rất xứng đáng là vị Trưởng môn, công lực cao thâm khôn tả, sau này, mỗi khi nhớ lại, tại hạ càng bội phục hơn!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở nói tiếp:

- Thiếu hiệp chớ nên đề cao tại hạ thái quá!

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Trang chủ! Người đã dùng lời ước hẹn, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Chàng lại sức nhớ đến câu “Túi giữ Thiên còn thập bửu” nên không đợi Âu Dương Hồ lên tiếng trả lời, chàng nhanh miệng hỏi tiếp:

- Còn “Thiên hạ thập bửu là gì, xin trưởng môn nhân chủ dạy luôn?

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ, chớp nhanh đôi mắt tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thiên hạ thập bửu...lý nào thiếu hiệp không rõ hay sao?

- Thực tế thì....

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời nói:

- Thiếu hiệp! Xin hãy xem đây!

Vừa nói dứt lời, hắn đưa tay vào bọc lấy một tờ giấy hoa tiên, đưa sang Cửu Thiên Hiệp mỉm cười bảo tiếp:

- Việc này ắt Thiếu hiệp rõ chứ!

Cửu Thiên Hiệp đưa hai tay tiếp lấy mảnh hoa tiên, lại nhìn thấy trong tờ hoa tiên có đề mấy dòng chữ:

- “Tạm mượn Linh lung Ngọc mã” để dùng xin chớ khước từ, Thiên hạ đệ nhất kiếm, Cửu Thiên Hiệp!

Sau khi xem xong, chàng lấy làm kinh ngạc, ngờ ngẩn đến độ xuất thần, nghen ngào nói chẳng ra lời, lâu lắm chàng mới gấp mảnh hoa tiên lại, đồng thời dịu dàng phân biện:

- Trường môn! Trang chủ! Tại hạ không rõ “Linh lung Ngọc mã” là gì? Xin trang chủ mơ ước lòng mình chánh dò xét lại xem, thật là oan....

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ vội khoát tay chặn lời, bằng giọng nói ôn hòa thuần hậu bảo:

- Thiếu hiệp hãy an lòng, ta không nghi ngờ vô lý như thế đâu!

Cửu Thiên Hiệp đau lòng như cắt, vội phân bua tiếp:

Chẳng phải tại hạ ngại biện lảm lòi, chỉ vì việc này rất to tát quan hệ đến thanh uy của quý phái, lại ảnh hưởng đến danh dự của tại hạ, xin Trang chủ xét lại!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở thở ra một tràng náo ruột, lại chậm rãi nói:

- Lúc đầu vừa nhìn thấy mảnh hoa tiên, ta nhận định thiếu hiệp đã làm, do đó, ta mới tìm đến Đào Nguyên Trấn mà trao bức thư ước hẹn, mời thiếu hiệp đến đây, nhưng về sau...ta mới tìm thấy một vài chi tiết, đủ chứng minh sự trong trắng của Thiếu hiệp!

Thiên Hiệp nghe qua mừng nở ruột, chỉ vì bao nhiêu tội vạ không đâu đổ vào mình, từ câu chuyện “Võ Dương Kiếm Phở” “Thiếu Lâm Chân Kinh” chàng phải mang lấy nỗi oan khuất tày trời chỉ có Ngộ Phi Đại sư Trường môn phái thiếu Lâm, là thông cảm nỗi oan khúc của mình, nên ít khi đề cập tới.

Hôm nay lại thêm một người nữa, là Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ đã dùng lời an ủi, khiến tâm sự oan khúc của chàng bớt đi phần nào...

Cửu Thiên Hiệp vội vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ nói tiếp:

- Quý Trang chủ! Người đã tìm được chi tiết như thế nào?

- Trong nhất thời không thể nói hết được!

- Xin Trang chủ cho biết đại cương?

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ do dự nói tiếp:

- Chi tiết do nơi suy đoán của ta, chứ không có bằng chứng cụ thể!

Âu Dương Hồ tỏ vẻ lo nghĩ, điềm đàm bảo:

- Vì sự bất hạnh mà ta tính trúng, không thể nào giới võ lâm thoát khỏi trường hạo kiếp kinh hồn!

Cừu Thiên Hiệp càng thêm kinh hoàng bèn tự nhủ:

- Có thể Trang chủ đoán đúng đấy, chỉ vì một trường võ lâm hạo kiếp đã bắt nguồn tại Võ di sơn của các người đây!.

Nghĩ đến đây, chàng buột miệng hỏi tiếp:

- A! Trường môn nhân, cứu cánh của chuyện này là....?

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ không để Thiên Hiệp hỏi hết lời, vội lên tiếng cắt ngang hỏi:

- Nay Thiếu hiệp. Huyết Quang giáo liên quan với Thiếu Hiệp ra sao?

- Huyết Quang giáo đối với tại hạ không liên quan tí nào cả!

- Chưa hẳn đúng!

- Nhưng đây là sự thật!

Âu Dương Hồ ngạc nhiên kêu lên:

- Thật ư?

Cừu Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Tại hạ đâu dám dối người, và cũng không dối lòng!

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Chưa hẳn thế, vì sao Thiếu hiệp cùng với Phó giáo chủ của chúng, một bước chẳng rời nhau, thân thiện như gia nhân vậy?

- Việc này thì....

Âu Dương Hồ rọi đôi mắt hổ nhìn thẳng vào mặt Thiếu Hiệp, nghiêm giọng tiếp lời:

- Nếu Thiếu hiệp không coi thường bổn Trang chủ, thì xin Thiếu hiệp cứ nói thẳng thắn.

Cừu Thiên Hiệp biến sắc, bằng giọng yếu ớt, mắt tự nhiên, đáp:

- Việc này.... Thực khó mà tỏ bày được!

Âu Dương Hồ cười chua chát, lẩm bẩm:

- Ôi! ...Khó mà tỏ bày được!

Cừu Thiên Hiệp thật kinh sợ hấn hiếu lắm vội lớn tiếng phân trần:

- Trang chủ! Sờ dĩ tại hạ nói “khó tỏ bày được là vì.... tại hạ đối với vị Nhân cô nương chỉ là tình bạn cá nhân, tư cách hành động đến là tự sự, không liên quan mấy may đến giáo phái Huyết Quang..Thậm chí đến Huyết Quang Giáo chủ Thôi mạng diêm la Dị Đại Cương...

- Dị Đại Cương thân thiện và giao tiếp với thiếu hiệp có đậm đà lắm không?

Cừ Thiên Hiệp nhún mày tỏ vẻ khó chịu, trầm giọng nói:

- Không bao giờ gặp mặt hắn ta, Tại hạ đối với Dị Đại Cương hiểm nhau như nước với lửa, coi nhau như cừu địch, chỉ vì tại hạ và hắn dính líu món nợ đời truyền kiếp, tuy mơ mơ hồ hồ, song đây là oan cừu trái chủ, thì có lý nào giao thiệp cho được!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương nghe qua lấy làm mát dạ, dịu giọng hỏi:

- Chỉ mong những lời ấy là chân thật!

Cừ Thiên Hiệp trầm trọng đáp ngay!

- Tại hạ cũng mong trường môn đặt niềm tin vào tại hạ!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương phá lên cười ha hả, nói:

- Lấy danh dự người trường môn ta tin tưởng người đây! Nào.. chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay nắm lấy tay Cừ Thiên Hiệp dắt lên về hướng Ngọc Mã Trang.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng hồi hộp, một là không rõ Âu Dương Hồ có thật tình thành ý hay không, hai là Ngọc Mã Sơn Trang bị tiêu tàn ra tro bụi, sợ e Âu Dương Hồ đau khổ mà phát sanh sự hiểu lầm. Nên hai bàn tay chàng toát ra mồ hôi lạnh, bằng giọng nói mất tự nhiên kêu lên:

- Lão trang chủ...

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy mặt Cừ Thiên Hiệp biến đổi xanh xao, bàn tay lại run khê, nên lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiếu Hiệp, có gì khó nói?

Cừ Thiên Hiệp run giọng đáp ngay:

- Chẳng dám đâu trang chủ, quý Trang diễn đã...

Âu Dương Hồ linh cảm một việc chẳng lành vội đưa tay đặt lên vai Cừ Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:

- Thiếu Hiệp, ngươi hãy nói đi... dù sự thật có phũ phàng!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nói nhỏ nhỏ:

- Trang chủ! Chẳng may cho tại hạ đến đây gặp phải cảnh này... thực lấy làm...

Âu Dương Hồ đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Hiệp tỏ vẻ thân mật bảo:

- Không đâu ta không nghi ngờ Thiếu Hiệp mấy may chúng ta vào trang viện xem sao!

Vừa nói dứt, cả hai nắm tay nhau hướng vào Trang Ngọc Mã chạy như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp thấy câu chuyện càng trở nên bí thú, lạ lạ muốn tìm hiểu chi tiết nguyên nhân nên chẳng cự tuyệt Hồi Thanh Kiếm, chỉ lặng lẽ chạy theo. Trong chớp mắt hai người đã về đến Ngọc Mã Sơn Trang.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy trang viện tiêu điều, nhà cửa năm gian, lâu đài bốn cổ giờ đây chỉ còn là đống tro tàn nghi ngút khói, nên động lòng khóc rống lên! Qua vài giây xúc động, bỗng nhiên đôi mắt sáng rực lên, ngẩng mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, lớn tiếng bảo:

- Thiếu hiệp! Việc này không phải đột nhiên xảy ra mà là bước thứ nhất của bọn chúng đây!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như rơi vào mê hồn trận, vội trầm giọng hỏi:

- Trưởng môn nhân! Ý kiến của Trưởng môn đối với việc này ra sao?

Âu Dương Hồ nhíu mày, nghiêm nghị bảo:

- Ý kiến gì nữa? Việc này, thù phạm là bọn Huyết Quang Giáo chẳng sai!

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nói tiếp:

- Không, không phải vậy! Trưởng môn đã lầm rồi!

Ta lầm rồi...?

- Nhưng sự thật hung thủ, chẳng phải là người của Huyết Quang Giáo!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ quát mắt nhìn Thiên Hiệp, nghiêm giọng:

- Thiếu hiệp! Vì có nào người đứng ra bênh vực tội ác Huyết Quang Giáo? Xét lại....những lời nói vừa qua của ngươi, toàn là những lời không thành thật!

Cừu Thiên Hiệp nén dần uất khí, bằng giọng âm trầm tiếp lời:

- Xin Trang chủ chớ nóng nảy! Sở dĩ tại hạ quyết định, hung thủ không phải là Huyết Quang Giáo! Chỉ vì hung thủ phóng hỏa đốt quý trang, tại hạ đã bắt gặp hắn ngoài triền núi, lại thêm động thủ với hắn mấy chiêu! Bởi lúc ấy, tại hạ chưa rõ Ngọc Mã Sơn Trang bị tiêu hủy....

Âu Dương Hồ sáng rực đôi mắt, cướp lời hỏi:

- Nhưng hắn là ai?

- Hòa Sơn đảo Đảo chúa, Bính ngọc chánh thần Ma Tắt Chánh!

Hồi Thanh Kiếm “Âu Dương Hồ” kêu lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên hắn ngược mặt lên trời cười sặc sụa:

- Ha, ha, ha, ha ha, ha, ha, ha, ha!

Tiếng cười đượm màu bi thương áo não, ngân đi cao vút không thôi, một lúc lâu hắn giương mắt, nhíu mày về mặt ẩn đầy sát khí, lại quay nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp! Câu chuyện này là mở màn đại cuộc, không còn nghi ngờ gì nữa:

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, buột miệng hỏi:

- Xin trang chủ cho biết đích xác hơn?

Hồi Thành Kiếm Âu Dương Hồ đáp ngay không do dự:

Huyết Quang Giáo đã mở màn đại cuộc! Hòa sơn đảo chúa Ma rất Chánh là người được bọn chúng cầu thỉnh tới ứng viện!

Cừ Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Thật vậy sao?

Âu Dương Hồ gật đầu, chậm rãi nói:

- Phải đấy Thiếu hiệp à! Tam đại kỳ nhon đều đến cả Trung Nguyên ta e rằng giới võ lâm khó tránh, trận hạo kiếp kinh hồn!

Cừ Thiên Hiệp lại hỏi:

- Tam đại kỳ nhon, mà Ma Tất Chánh là một trong ba vị ấy phải chăng?

- Đúng đấy!

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười hăng hắc bằng giọng cương quyết bảo:

- Nếu cái tên Hòa đảo chúa Ma Tất Chánh là một trong nhóm Tam đại kỳ nhon thì trận hạo kiếp võ lâm không đến nỗi nghiêm trọng cho lắm! Ha..ha..ha!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Xin cho biết ý nghĩa câu nói này?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt đáp:

- Chỉ vì tài nghệ của hần, tại hạ đã thử qua!

Âu Dương Hồ kêu lên kinh ngạc:

- Phải! Chẳng có gì mới mẻ!

Âu Dương Hồ tỏ vẻ ngờ vực, nghiêm trọng hỏi tiếp:

- Nhưng, hần còn trong tay “Liệt hỏa Kiếm..”

- Kiếm này....

Cừ Thiên Hiệp nói đến đây vụt nín bặt, chỉ vì chàng đã hứa danh dự với Ma Tất Chánh không đề cập đến câu chuyện “Liệt hỏa kiếm bị “ Khô trúc thánh kiếm” chặt đứt bảy tác. Vì lời hứa, nên Cừ Thiên Hiệp nở nụ cười hồn nhiên nói trái lại...

- Kiếm này đâu phải là vật hi hữu, vô khí vô địch của thế gian,? Người ta thường nói vạn vật đều có sanh có khắc, lấy một vật chế một vật, chẳng phải vãn hạ dám lớn lối tự cao, nếu như gây ra trận kiếp sát võ lâm, bằng tài bộ của Ma Tất Chánh, thì khó mà nên việc được.

- Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nghe qua kinh hãi, gương đôi mắt hồ tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp, như muốn tìm hiểu tận can trường, trong nhất thời hần ngây người ra, không nói được

nửa câu.

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười nói tiếp:

- Trang Chủ! Nếu trang chủ đem sự thật ra nói cho minh bạch, Cửu Thiên Hiệp này, nguyện đem chút tài mỏng bạc mà giúp sức với các phái võ lâm, tận tâm lực tiêu trừ trận tiêu di hạo kiếp võ lâm, Trang chủ nghĩ sao?

- Đây là điều ta mong ước!

Vừa nói dứt câu này, Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ sắc mặt vụt hiện lên tươi thắm nhìn Cửu Thiên Hiệp bằng những tia trù mền đậm đà: dường như chưa toại ý, nên buột miệng hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp đã có qua chiêu, ti đấu với Hỏa sơn đảo chúa Ma Sát Chánh , thật ư?

Cửu Thiên Hiệp nhú mày, cao giọng nói:

- Chẳng dối chi Trang Chủ, chẳng những qua chiêu ti đấu, mà tại hạ còn vượt hơn hẳn ta một bậc.

- Hay lắm! Lão hủ thay mặt các giới võ lâm trong thiên hạ, tạ ơn thiếu hiệp!

Vừa nói dứt, Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ cung tay xá Cửu Thiên Hiệp một lễ thật sâu, một việc quá bất ngờ khiến Cửu Thiên Hiệp cuống cả chân tay, trả lễ không kịp, chỉ lùi nhanh ra sau mấy bước, sượng đỏ mặt, nói nhanh:

- Trang chủ, chớ nên trang trọng quá! Làm tại hạ mất phân âm đức!

Âu Dương Hồ nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói cực kỳ quan trọng bảo tiếp:

- Thiếu hiệp có biết chăng? Huyết Quang Giáo Chủ Di Đại Cương đã thân mời các tà ma đạo tứ xứ, các lộ ma đầu hải ngoại vào ngày long đài mồng hai tháng hai tề tựu tại Hắc ngục Cốc. Bọn chúng lấy danh nghĩa “ Diện võ luận nghệ’ đại hội, chứ thật ra bọn chúng bủa lưới vây phủ võ lâm Trung Nguyên, toan mưu giết sạch hầu độc chiếm quần hùng, xưng bá chủ võ lâm!

Cửu Thiên Hiệp chép miệng than:

- Thật là phường đại ác tâm!

- Bọn chúng lại đưa ra Tam đại kỳ nhon làm chủ...

Cửu Thiên Hiệp chẳng để Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nói hết lời, chàng mỉm cười ngắt lời:

- Lão Trang chủ! Đã rõ ác ý của bọn chúng, Trung Nguyên Võ lâm há để cho bọn chúng hời nhục hay sao!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ gượng cười đau đớn, bằng giọng trầm buồn nói tiếp:

- Thiếu hiệp! Nếu đem võ công ra luận, Cửu đại môn phái đem sánh với tam kỳ nhon, ắt không thiếu chỉ người, chống lại bọn chúng, chỉ ngại một điều bọn chúng rất quái dị, nên thiên hạ mới gọi là Tam kỳ. Mỗi tên đều dùng món binh khí kỳ ảo, lạ đời, quý thần không lường được, cho nên Trung Nguyên võ lâm đành bó tay vô kế, không biết làm sao chống lại bọn chúng!

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt hỏi:

- Trang chủ muốn ám chỉ : “Liệt hòa Kiếm”!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ ái ngại, nghiêm giọng đáp:

- Phải! Nhưng còn hai món binh khí khác kỳ bí hơn!

Cừu Thiên Hiệp muốn tìm hiểu, vội hỏi ngay:

- Trang chủ, hai món binh khí khác kỳ bí hơn!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ điềm đạm trả lời:

- Đã gọi là Tạm :”Kỳ” thì mỗi vật kỳ một cách khác, quái lạ khác nhau!

- Xin Trang chủ cho biết về hai vị kỳ nhân hai món binh khí kia thế nào?

**Đoạn tin Hồng Hoa Lệnh chủ,
cắt duyên tình Cừ Thiên Hiệp quyết âm**

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ tỏ ra lo lắng tiếp lời:

- Vị “kỳ nhân thứ nhất là Đảo chúa” Hoanh thủy đảo” tên Bạch tịnh Ba hấn có món kỳ binh khí Hàn thủy kiếm, còn vị thứ hai là...

- Trang chủ, có người lạ đến!

Vừa nói dứt, Thiên Hiệp nhảy vọt ra phía sau bức tường đồ án thân.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp đang lắng nghe Âu Dương Hồ thao thao bất tuyệt, bỗng chàng cảm thấy có bóng hai người đi bên ngoài truông núi, thân pháp nhanh như én lượn, vận sắc phục đen huyền cả hai chỉ cách cổng Trang chừng hai mươi trượng.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ bị Cừ Thiên Hiệp gọi tỉnh, hấn vội nhắc mình chạy ra ngoài quan sát.

Ngay lúc ấy hai chiếc bóng đen đã bước vào cổng Trang, một trong hai người là một vị ni cô lớn tuổi, đầu đội mũ ni, khoác áo tăng dài màu nâu, vẻ mặt sầm bĩ thê thảm.

Âu Dương Hồ vừa trông thấy khách, buột miệng gọi to:

- Tuệ Minh! Người đến đây có việc gì không?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đoán biết, hai người này là nhân vật của Cừ đại môn pháp, nên yên trí bước ra ngoài đứng sau lưng Âu Dương Hồ.

Vị ni cô trung niên gương đôi mắt kinh ngạc, nhìn Trang viện bị tiêu thờ... tỏ vẻ cảm xúc đến cùng tột, đến lúc nghe Âu Dương Hồ lên tiếng hỏi, Ni cô chấp tay trước ngực hướng vào Âu Dương Hồ cúi đầu ra mắt, nói:

- A di đà Phật! Xin tham kiến chương môn! Lễ xong, bà ta đưa tay chỉ vào bạn đồng hành là một gã lực sĩ trắng niên, khoác áo thanh bào, giới thiệu:

- Vị này là Tam đại đệ tử của Cừ cung Môn tên “ Hứa châu Kỳ hiệu là Đả hổ tướng.”

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ bước nhanh tới trước, vòng tay cúi đầu làm lễ:

- Đệ tử xin ra mắt chương môn!

Sau khi ra mắt Âu Dương Hồ, cả hai gương đôi mắt đen lay láy nhìn Thiên Hiệp bằng những tia soi mói.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ gật gù, điềm đàm hỏi:

- Hai vị ở xa nhau, một ở Thiên Sơn, một ở Cừ Cung, đồng lặn lội đến đây ắt có điều muốn nói, quý chương môn của hai vị vẫn bình yên khang hảo đấy chứ?

- Tuệ Minh ni cô giương đôi mắt nhỏ nhìn vào đồng tường vôi bốc khói, than thở liền miệng tỏ vẻ buồn lây.

Đã hổ tướng Hứa Châu Kỳ về mặt buồn rầu chí cực, bằng giọng nói trầm trầm ảo não đáp:

- Thượng bầm chương môn! Cừu cung sơn cũng lâm vào tình trạng điêu tàn thê thảm, y hệt như Ngọc Mã sơn trang của quý chương môn!

Tuệ Minh ni cô chớp nhanh đôi mắt, u buồn tiếp lời:

- Thượng bầm sư bá, gia sư mang trọng thương không rời được “Tử vân am” phải đệ tử đi thỉnh quý vị trưởng lão Cừu đại môn phái, xin vì gia sư mà báo cừu!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nhú mào nghĩ ngợi.

- Cừu đại môn phái sáng lập trên trăm năm, oai đức rền khắp giang hồ, các bang phái khác đều tỏ ý thần phục, đừng nói có người dám quấy động cơ sở trọng địa của họ, mà chỉ một vài người đệ tử cao cấp của Cừu môn phái, trên chốn võ lâm cũng không một ai dám ức hiếp.

Hôm nay, chỉ trong nhất thời, các môn phái đều báo cáo, trọng địa cơ sở bị quấy phá, khiến người không hề an lòng được.

Thiên Hiệp tuy sốt ruột muốn hỏi thăm, nhưng xét thấy địa vị của mình là khách không thể chen lời.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ thở dài não nuột bằng giọng bi phẫn hỏi:

- Các người trình bày rõ ta nghe?

Tuệ Minh ni cô thở dài não nuột tiếp lời:

- Trước đây mười ngày, tiểu tăng ni chúng tôi vừa cúi đường Phật pháp, khóa đầu hôm giờ Dậu xong, không rõ môn kỳ nhơn, quái khách xuất hiện ngả nào, đột nhiên xông vào vây phủ “Tử vân am”

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên, vội chen lời hỏi:

- Bọn chúng xông vào cả đoàn hay sao?

Tuệ Minh ni cô không lưu ý đến câu hỏi của Thiên Hiệp mà thông thả nói tiếp.

- Lúc bấy giờ, tiểu tăng ni chúng tôi không nhìn biết bọn chúng là ai, thuộc môn phái nào, thì bọn chúng đã rút đao ra hỗn chiến, giết thôi vô số đệ tử, trẻ già của bốn sơn, chúng không hề nói một lý do gì cả!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ ngạc nhiên hỏi:

- Còn lệnh sư đâu? Lệnh sư chẳng nhận biết chúng nó sao?

Ni cô trút một hơi thở dài đau đớn đáp:

- Gia sư vừa xuất phòng, đã nhận biết bọn chúng nó là thủ hạ của Hoành thủy Đảo Bạch đảo Chúa...

Nói đến đây, ni cô tỏ vẻ động lòng uất nghẹn, một khắc sau mới rầu rĩ tiếp lời:

- Lúc đó, trận chiến đã diễn ra hỗn loạn, gia sư vừa hiện thân giữa tràng, thì Hoàn thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba vùng kỳ khí là Hàn thủy kiếm, cùng thiếu đảo chúa Bạch vân Phi, hai cha con họ xúm lại vây đánh Gia sư túi bụi, Gia sư không chống nổi kỳ binh khí, nên bị Bạch tịnh Ba thích trúng ba nhát kiếm bên hữu!

- Ba kiếm trúng tay hữu, làm sao chịu đựng nổi?

Tuệ Minh ni cô vẫn hướng vào Âu Dương Hồ giọng trầm trầm kể tiếp:

- Thế rồi, Hoàn thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba dùng mũi kiếm Hàn thủy chia vào yết hầu gia sư, bắt buộc gia sư phải giao ngay vật trấn Thiên sơn chỉ bừa cho hắn, nếu không “hắn” sẽ lấy tính mạng tức khắc!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ thất kinh kêu to:

- Ôi chao! Bọn chúng lấy được “Thiên sơn hỏa châu” đi rồi sao?

Tuệ Minh ni cô ghen ngào đáp:

Chính thế!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ thờ dài bảo:

- Môn phái Thiên sơn, không hề thiếu Hỏa châu được!

Tuệ Minh ni cô gạt đầu thỏa mãn và vẫn giữ giọng buồn rầu nói tiếp:

- Chương môn dạy chí phải! Chúng đệ tử bốn môn, lúc đầu chưa tập luyện công lực, không một ai chịu đựng nổi cơn rét buốt thấu xương, mỗi năm vào kỳ tuyết phủ Thiên sơn, nên ai ai cũng đều trông cậy vào “Hỏa châu” sưởi ấm, luyện công trong phòng nếu Hỏa châu mai một, võ công của phái Thiên sơn không còn học tập được nữa. Ôi! Cả một nền võ nghiệp Thiên sơn e bị thất truyền từ đây!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ hơi sốt ruột hỏi nhanh:

- Vậy “Hỏa châu” có giao nộp cho bọn chúng không?

Tuệ Minh ni cô mắt nhòa đầm lệ, run giọng nói:

- Gia sư căn dặn chịu đựng, người lớn tiếng truyền chư môn tử đệ dù chết cũng quyết hi sinh để bảo thủ. Hỏa châu là sinh mạng, linh hồn của phái Thiên sơn..

Nói đến đây, vì quá cảm xúc, Ni cô ôm mặt khóc ngất, vẻ bi thương đến cùng cực.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cảm động, nghiêng răng trèo quát lớn:

- Bọn chúng bức hiếp người thái thậm!

Tuệ minh ni cô đưa vạt áo nâu chùi ngấn lệ, bằng giọng nói bui ngủi kể tiếp:

- Tiểu tăng ni chúng tôi quá đau lòng, nhưng vì nhị đại đệ tử đồng quỳ xuống giữa tràng đấu...

Thình cẩu gia sư nên giao Hỏa châu cho bọn chúng, hầu chuộc lấy tính mạng là điều cần thiết hơn!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ gật đầu nói:

- Phải đấy! Giữ được non sanh nước biếc sợ gì chẳng có cùi đụn!

Tuệ Minh ni cô lại hỏi tiếp:

- Gia sư nén nhục trao “Hỏa châu”, Bạch tịnh Ba cướp lấy ngay, hấn lại “hánh xược” nhấn nhủ gia sư. Nếu muốn thấu hỏi Hỏa châu thì ngày Long đầu Mừng hai tháng tới đây, tìm đến Sào hồ Hắc ngục cốc thi tài cao hạ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, hào khí bốc lên rờ mặt, quay nhìn Âu Dương Hồ, nói:

- Lão Trang chủ! Nhìn thấy hai phái chánh tà sẽ cuốn nhau vào trường ác đấu, không tài nào tránh được. Nếu Cừ đại môn phái tin dùng tại hạ, thì Cừ Thiên Hiệp này nguyện đem hết sức mình vì võ lâm chánh nghĩa mà trừ khử bọn ma đầu ác đạo!

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Thiên Hiệp trang trọng nói:

- Nếu thiếu hiệp có lòng giúp sức, thật là điều phước hạnh cho võ lâm, chẳng những Cừ đại môn phái cảm kích, mà luôn cả các bang phái giang hồ đều hân hoan không ít!

Lúc đầu Tuệ minh ni cô và Đa hồ tướng “Hứa châu Kỳ” đều tưởng Cừ Thiên Hiệp là đệ tử của Võ di Môn, hoặc là sứ giả trong Cừ đại môn phái nên tỏ ý xem thường, vì ca dao có câu: “phật nhà chẳng linh”

Đến lúc thấy Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ, địa vị là vị chương môn cao trọng, lại đối đãi với Cừ Thiên Hiệp cũng rất cung kính nên cả hai lấy mắt nhìn nhau như dò hỏi.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy cả hai tỏ ý muốn biết Cừ Thiên Hiệp là ai, nên trang trọng giới thiệu:

-A! Vị này danh dương vũ nội, dư mẫn giang hồ, Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừ thiếu hiệp.... Cừ thiên..

Không ngờ, vị chương môn Võ di Môn chưa nói hết lời:

Bỗng nhiên tên Đa hồ tướng Hứa châu Kỳ tròn đôi mắt tròn xoe nhìn Thiên Hiệp quát to như sấm:

- Vị kia... Ngươi có phải là Cừ Thiên Hiệp không?

Giọng nói của hắn hàm chứa sự thô bạo và cực kỳ vô lễ.

Vừa nói dứt, hắn nhảy lùi ra sau hai bước khoa tay, tấn chân, tợn mắt cau mày, tỏ vẻ muốn động thủ.

Cừ Thiên Hiệp rúng động toàn thân, không hiểu sự gì đã xảy ra.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ trừng mắt nhìn Hứa châu Kỳ quát hỏi:

- Chính là Cừ thiếu hiệp, Hứa hiền điệt tại sao lại...

Đa hồ tướng Hứa châu Kỳ, không để Âu Dương Hồ nói dứt, vồ lấy giang hai tay phân thê, vung ra một chiêu “Truy hồn đoạt mệnh” tay tả phát chương, tay hữu vươn chỉ, đột nhiên nhảy vọt đến trước hai bước, liều mạng kích vào mình Thiên Hiệp. Kinh phong như nước lũ, bóng trắng động

mau.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ vọt ra cản ngay đồng thời quát lớn:

- Hứa hiền điệt chớ vô lễ!

Cừ Thiên Hiệp lách nhanh thân mình theo chiêu pháp “Lôi hành cửu chuyển” xê ra ngoài cả trường. Lại cao giọng quát to:

- Chuyện gì lạ thế?

Đã hổ tướng “Hứa châu Kỳ” mặt giận hầm hừ, vươn tay chỉ vào mặt Thiên Hiệp rống to:

- Tiểu tử! Ngươi hãy đền bảy mươi nhân mạng Cừ cung môn ta!

Vừa hét, hắn vừa nhảy sang một bên, tránh mặt “Hồi Thanh Kiếm” đồng thời, vươn song chưởng tấn công ngay.

Cừ Thiên Hiệp đông dặc hét to:

- Tên kia...Do đâu mà ngươi bảo ta đền mạng bảy mươi hai người Cừ cung môn?

Vì chàng mắc phân biện, nên không lưu ý né tránh luồng kinh phong dường như xéo vào mặt trượt ra phía mang tai...

- Bùng!

Một tiếng nổ vang lừng, cát đá bốc lên mịt mù, phủ đầy mình mây Cừ Thiên Hiệp...

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ vội bước xê đến trước, giang tay cản thế hung hăng của Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ đồng thời nạt to:

- Hứa hiền điệt, chớ nên vô lý, có gì ngươi hãy nói trước xem sao.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ cơn giận chưa nguôi, giọng kêu rống lên như quỷ mị:

- Thượng bầm Sư bá! Nồi lửa đốt Cừ cung sơn giết hại bốn môn “Bảy mươi hai người đệ tử”, thiết xương trắng đất, máu chảy ngập nền, thủ phạm chính là Cừ Thiên Hiệp, không ngờ nay lại gặp..

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nghe qua biến sắc quay hỏi Thiên Hiệp:

- Có... như thế ư?

Cừ Thiên Hiệp giận tím mặt, không hiểu ra sao cả, nên quát mắt nhìn Hứa châu Kỳ nạt to:

- Tên kia ngươi có điên hay không?

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ dương mày trợn mắt hét to:

- Điên? Chỉ có ngươi điên máu. Nếu ngươi không điên thì tại sao ngươi tàn nhẫn thế được!

Cừ Thiên Hiệp giận mờ cả mắt, nhưng trong lòng tự nghĩ việc này có gì mờ ám, nên cố dằn cơn giận, giọng cười bảo:

- Tại hạ đối với Cửu đại môn phái, xa không cừ gần không oán, vả lại, Cửu cung sơn tại hạ vẫn chưa biết đâu, thì làm gì có chuyện đốt núi, giết một lượt bảy mươi hai sanh mạng... ngươi chớ nên vô lý như thế!

- Hãy im ngay...tiểu bối!

Đã hổ tướng Hứa châu Kỳ rống lên như hổ đói bằng giọng phẫn hận xung thiên...nói tiếp:

- ...Ba hôm trước, vào lúc trời tốt mịch, ngươi che mặt bằng vuông lụa xanh, dẫn theo hai mươi thân thủ hạ, vây phủ Cửu cung Sơn, nổi lửa đốt rụi Cửu cung tông đà, giết người phát cỏ...

Cửu Thiên Hiệp! Nghe qua lấy làm lạ, vội đưa tay chặn lời, cao giọng hỏi:

- Ngươi nhận rõ là ta ư?

Đã hổ tướng Hứa châu Kỳ rống ầm lên:

- Ngươi bịt đầu che mặt, nhưng tiếc thay có giấu đầu lại lòi đuôi!

Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ta đã bao đầu bịt mặt, thì làm sao ngươi nhận biết được chứ?

Đã hổ tướng Hứa châu Kỳ trợn mắt quát:

- Chính miệng ngươi tự xưng, ta là “Thiên hạ đệ nhất kiếm” Cửu Thiên Hiệp đây! Chẳng nhẽ là lời giả!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi, giọng cười làm chấn động cả không gian rung chuyển cả tim óc con người: “Ha ha ha! Một giọng cười bất tuyệt.

Đã hổ tướng Hứa châu Kỳ gương mặt biến xanh song chương giờ ngang ngực, quát to như sấm:

- Có phải ngươi lấy làm đắc ý lắm hay sao?

Hồ Thanh Kiếm Âu Dương Hồ lấy làm kinh dị hỏi to:

- Thiếu hiệp! Cười điều chi....có lẽ nào..

Tuệ Minh ni cô nhú mày bực tức, vội chen lời hét lên lạnh lạnh:

- Luận võ công, chúng tôi không chắc thắng ngươi, nhưng mà theo công đạo nhân tâm, ngươi khó tránh sự công phần các giới võ lâm, chớ nên đắc ý hợm mình!

Cửu Thiên Hiệp vụt nín cười, nghiêm giọng nói:

- Ta cười là cười Cửu cung Sơn các ngươi, hữu dũng vô mưu, thông minh trọng trời mà u mê trong nhất thời, dễ bị người lừa gạt đến nổi tan môn, nát núi, mờ miệng oang oang tiếng báo cừ, ngậm môi “ư ư” hờn báo oán, nhưng lại không biết thủ phạm chơn chánh là ai!

Đã hổ tướng Hứa châu Kỳ then quá thành giận, rống ầm lên:

- Thủ phạm chính là ngươi! Chớ hàm hồ nguy biện!!

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm, chậm rãi nói:

- Thủ phạm là ta! Buồn cười nhỉ! Người hãy lắng nghe ta hỏi đây, nếu ta là thủ phạm chân chính, thì việc gì phải bao đầu bịt mắt, thì đại gì phải báo hiệu xưng danh, có phải các người thông minh trọn đời, mà trong nhất thời u mê, không nghĩ suy phải chăng! Vậy các người có phải là vô lý lắm sao?

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nghe qua như tỉnh mộng, vội quay sang Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ điềm đạm bảo:

- Hứa hiền đệ! Cửu Thiên Hiệp nói đúng đấy, người nên suy nghĩ lại xem?

Cửu Thiên Hiệp lại nói tiếp:

- Và lại, trước đây ba ngày, ta ở tại Cửu cung phong sơn cùng với Cửu cung bát hổ động thủ với Cửu cung môn?

Đả hổ tướng Hứa châu kỳ nghe lọt vào tai sượng đỏ mặt, cúi đầu chẳng nói ra lời.

Cửu Thiên Hiệp cao hứng nói luôn một thôi dài:

- Thêm một bằng chứng cụ thể nữa, là Ngọc Mã sơn trang bị xuất vật trấn môn, người ta cũng để giấy tờ vu khống tại hạ, nếu Âu dương lão Trường môn không chịu xét đoán, thì Cửu môn đâu còn có mặt nơi đây...ha..ha...

Cửu Thiên Hiệp nói đến đây bỗng cười nhạt hai tiếng, lại nghiêm sắc mặt nhìn Hứa Châu Kỳ trầm giọng bảo:

- Tại hạ nghĩ các người trung nghĩa vì nóng lòng rửa hận sư môn, nên không lưu ý giận hờn, chứ gặp lúc bình thường, nói những lời nhục mạ này, ...ha..ha..tại hạ đâu phải là tượng đá để người bức hiên!

Nói đến đây, Cửu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ thì lễ nói to:

- Lão Trang chủ! Vãn hạ xin bái từ!

Vừa nói dứt, chàng phát nhẹ tay áo, tung mình nhảy lên cao bảy thước, nhắm ngay đường ra núi chạy như bay.

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ giật mình, nhảy vọt lên cao hai trượng đuổi theo vừa buột miệng gọi to:

- Thiên Hiệp khoan đi đã!

Cửu Thiên Hiệp tuy phạt ý, nhưng không nỡ bỏ đi, bèn thay cước bộ dừng lại, quay đầu ra phía sau hỏi:

Trang chủ muốn dạy bảo điều gì thêm?

Thiếu hiệp, chớ lấy đó làm phiền?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười bằng giọng tha thứ nói:

- Đâu dám! Và lại phương ngôn có câu “Hãy tha thứ kẻ bắt mình”

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ hân hoan ra mặt bằng giọng nói cực kỳ trang trọng bảo:

- Thiên Hiệp! Câu chuyện trước mắt chúng ta, bản trang chủ xin thiếu hiệp lưu ý và nhớ..chuyện thứ nhất là con hạo kiếp võ lâm, sẽ xảy ra vào ngày mùng hai tháng tới đây, mong thiếu hiệp nên nhớ mà đến dự đại hội tại Sào Hồ, Hắc Ngục Cốc, hầu biểu dương cái hào khí cao trăm trượng của thiếu hiệp, và vì Trung Nguyên Võ Lâm mà nêu cao CHÁNH NGHĨA!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ trang trọng đáp:

- Xin tạ ơn trước!

- Trang chủ quá nhún nhường! Xin cáo từ!

Vừa nói dứt lời, Cừ Thiên Hiệp nhắc bổng thân mình lên cao mấy trượng, nhắm vào lối ra Ngọc Mã Sơn trở thuật khinh công chạy như bay, trong chớp mắt chàng đã rời vùng ngọc Mã Võ di sơn đi khá xa..

Một mình đi trên đường cheo leo đầy dốc núi, giữa vùng rừng rậm bao la, Cừ Thiên Hiệp thâu cước đi chậm lại, vừa đi vừa nghĩ ngợi tựa vị sư già khát thực trầm tư...Chàng khép miệng bảo thầm:

- Ai? Ai đã mạo danh ta tạo điều thị phi khắp xứ, chuốc oán gây cừ?

- Họ vì danh ư? Vô lý! Công lực của họ đã xuất thần nhập hóa, hà tất phải mượn danh hiệu kẻ khác làm gì?

- Hay là vì lợi? Càng vô lý! Nếu vì lợi hà tất phải hãm hại người khác? Sau khi lợi đã vào tay cứ để cho họ không biết ai là thủ phạm, có phải là tiện hơn không? Việc gì phải lưu danh, ký hiệu?

- Đúng! Kẻ đã rắp tâm hãm hại ta, họ mới làm thế, chứ ngoài ra không có lý do nào khác lạ nữa!

- Ôi! Người này đã tạo cho ta một rừng địch thủ khắp giang hồ khiến ta không còn phương đi đứng, khiến ta đắc tội với các phái võ lâm. Lại khiến ai ai cũng nhòm góม ta như tên quý khát máu...!

- Đúng đấy! Nhất định là “hắn”, hắn là kẻ đại cừ thù của ta Trừ hắn ra, quyết không còn ai mang họa tưới khắp nẻo đường, mà chỉ đặc biệt tìm những danh môn, chính phái để hạ thủ, hầu gieo rắc oán cừ!

Cừ Thiên Hiệp càng nghĩ càng tìm ra manh mối, tìm ra manh mối khí giận càng tăng...

Bất giác chàng nghiêng rằng treo treo, cung tay giơ lên trời gào to:

- Ta tìm ra Mi, ta tìm bắt mi, dẫn mi đi khắp các giới võ lâm thiên hạ, mà cung khai những điều tội ác do mi gây ra.. Sau đó.. ta sẽ cắt đầu mi treo giữa cây cao cho điều hâu quạ xé, thịt da gan ruột mi ta sẽ băm nát bỏ giữa biển Đông cho xương cốt mi ra tro bụi, đem đổ vào những nơi đơ bẩn nhất đời... hầu hả cơn phần hận này!

- Soạt!

Một tiếng gió nổi, mang theo một điểm hồng, từ bụi cây rậm bắn xẹt ra...”veo ...veo” thêm những tiếng vi veo như xé lụa bay tới tấp...

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, vì sự thế xảy ra quá đột ngột, khiến tay chân cuống lên không né

tránh kịp, bắt đắc dĩ chàng vươn thẳng cánh tay nhắm ngay đóm hồng chàng bay vút tới chụp mạnh. Thì ra một vật mịn mà như nhung gấm, kèm theo mùi thơm khuê các đượm nồng.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, tưởng đâu cái đóm hồng là ám khí, không ngờ là đóa hoa hồng nhung.

Sau khi thấy hồng hoa, Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ vô cùng tung mình lên cao nhắm ngay chỗ bụi rậm vừa xạ ra, hạ mình xuống rất nhanh, lạt buột miệng gọi to:

- Như Ngọc! Như Ngọc, người trốn nơi đâu?

Cừu Thiên Hiệp chưa nói hết lời, thân mình đã đến kề bên bụi rậm,

Ngay lúc ấy, một bóng người ẩn sau bụi rậm bay xẹt ra...nhưng không phải Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, mà là một bà lão mặc xiêm phục đen tuyền.

Lão bà tóc bạc như sương, da gà mình hạc mặt nhăn nếp sống má lõm mắt sâu, vừa hiện thân đã lên tiếng hỏi:

- Xin phép hỏi các hạ có phải là Thiếu hiệp Cừu Thiên Hiệp chăng?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi ngay:

- Lão thái thái! Người nhận biết tại hạ sao?

Lão bà không đáp vội, chỉ hỏi vặn lại:

- Thiếu hiệp, nhận biết đóa hoa hồng chăng?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu lia lịa nói:

- Đúng đấy!

- Lão thái thái, có biết Nhan cô nương hiện ở đâu không?

- Hy!

Lão bà thờ dãi không đáp, gương mặt đã nhăn nheo, mà nhúu lại thêm, trông thực vô cùng sầu khổ:

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy dáng điệu của lão bà lấy làm kinh ngạc bồi hồi. Chàng linh cảm có chuyện không may ra cho Nhan Như Ngọc, khiến chàng lòng đau như cắt, hoảng hốt hỏi:

- Lão bà, Như Ngọc ở đâu? Nàng ra sao? Có gì không...?

Lão thái bà thấy chàng hỏi tới tấp, bèn thờ dãi nảo nuốt nói:

- Nhan cô nương giao phó cho Mụ cầm lấy nụ “hồng hoa” này làm bằng cứ để gặp thiếu hiệp hầu nói cho Thiếu hiệp nghe mọi chuyện “khẩu tín”!!

- Khẩu tín? Tại sao thế? Lẽ nào nàng không muốn gặp giáp mặt ta?

- Việc này...

Lão thái thái...người hãy nói mau mau! Có gì khó nói?

- Không!

Lão bà chỉ đáp một tiếng “không” và lắc đầu lia lịa, một lúc lâu mới chậm rãi nói tiếp:

- Phó giáo chủ căn dặn ta báo cho thiếu hiệp rõ “Xin thiếu hiệp chớ nên tham dự buổi hội, vào ngày mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục Cốc! Ngoài ra, xin thiếu hiệp hãy cố gắng mà bảo trọng lấy thân!”

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị kêu lên:

- Bảo trọng! Bảo ta bảo trọng lấy thân?

- Phải đấy thiếu hiệp ạ!

- Còn nàng hiện ở đâu?

Lão bà nhú đôi mày khác khổ, run giọng đáp:

- Thiếu hiệp không nên hỏi nhiều chỉ nên nhớ lấy là hơn, trừ cái..

- Phụt!

- Ôi chao!

Một điểm hàn tinh ngoài năm trượng, xạ đến vun vút, mau như điện xẹt, phát ra tiếng réo như quỷ kêu cắt ngang câu nói của bà lão đồng thời đẩy thân hình gầy đét của lão bà ngã sòng sượt trên mặt đất.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BA

Không động tứ phương tìm cừ

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không một ai có thể phòng bị được.

Cừ Thiên Hiệp, bước nhanh đến bên lão bà cúi đầu quan sát, nhìn thấy bà ta đã tắt thở từ bao giờ, thân mình gầy guộc nằm ngửa trên đất, mặt ngẩn nhìn trời, đôi mắt mở trừng trừng, ba mũi tên đồng cắm theo hình tam giác, từ sau lưng xuyên qua ngực, bày ra ba lỗ sâu “hoắm” giòng máu hầu như khô cạn sôi lên có bọt, phun bắn tứ tung như trảng mưa máu, nhuộm đỏ cả bãi hoang.

Ba mũi tiêu đồng phắc ra, không gây tiếng động, không phải do ống đồng thổi tới, hai tiếng vút của cung nỏ, chứng tỏ hung thủ đã dùng tay ném mạnh.

Nếu dùng thủ pháp, ném một lượt ba mũi tiêu, sát hại được một người như thế, tất phải ra tay Siêu việt, đạo lực kinh người.

Cừ Thiên Hiệp cả giận tím mặt nhảy phát vào chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, và buột miệng rống lên như hổ đói:

- Ngươi là hạng người gì? Tại sao ném ám khí hại người sau lưng!

Chàng rống lên cực to, làm rung động cả đồng hoang cỏ dại, nhưng bốn bề vẫn vắng lặng như mặt nước hồ thu ngay chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, cũng không có điểm động tĩnh nhẹ nào.

Ngay lúc ấy, Chàng chợt trông thấy, cách đây chừng hai mươi trượng, có một bóng thâm màu đà, chạy nhanh như mũi tên lao vút về hướng Tây bắc.

Cừ Thiên Hiệp giận như điên dại, nhắc mình lên cao, uốn lưng biến ra chiêu “Trường hồng quán nhật” người như chiếc vòng cầu năm sắc, lượn nhanh dưới ánh mặt trời, đuổi theo chiếc bóng nâu thẫm như gió bão.

Nhưng chiếc bóng màu nâu ấy, khinh công đến độ tuyệt trần, lướt như bạch nhận. Cừ Thiên Hiệp trước vẫn như sau, vẫn cách chiếc bóng lạ hơn hai mươi trượng.

Cừ Thiên Hiệp khí giận bốc mờ mắt, vội đề thêm nội lực, trở thuật khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo. Trải qua đường trường khúc khuỷu triền núi ngoằn ngoèo, phút chốc đến cụm rừng dày mắt dạng.

Cừ Thiên Hiệp chạy tìm trong giây phút, vẫn không trông thấy dáng người lạ ở đâu đâu, chẳng mấy chốc, chàng đã đi đến đường cái quan.

Trên đường cái quan người qua kẻ lại không ít chàng sợ người dị nghị, nên vội thâm cước bộ, bước lẩn theo khách bộ hành, và hỏi thăm đường, mới rõ đây là lối vào thị trấn Qua Dương.

Qua Dương là một thị trấn nhỏ, nhưng phong cảnh thật cảnh tứ, phố xá đầy đủ, khách thương tấp nập, thật là một nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt không muốn đi đâu nữa...

Nhân tiện bên vỉa hè phố, có tòa cao lầu rất khang trang đẹp đẽ, chàng bèn đi thẳng lên lầu, tìm một cái bàn trong góc gần bệ cửa song, để dễ bề nhìn khách qua đường, sau khi ngồi chàng gọi từ bảo mang ra bốn đĩa thức ăn, hai bầu rượu nóng, ngồi uống giải khuây.

Tục ngữ có câu:

Dục phá sâu thành tu dụng tửu

Tửu nhập sâu trường, sâu tiện sâu.

.....

Tửu nhập sâu trường, hóa tác tương tư lệ.

Tạm dịch:

Muốn phá thành sâu, tua mượn rượu.

Rượu vào gan ruột, sâu vẫn sâu.

.....

Rượu vào gan ruột, lệ tàn tương tư.

Cừ Thiên Hiệp hứng chí, uống một hơi ba chén rượu, chất men nồng chạy khắp chân thân lại khơi dậy bao nhiêu sự việc hiện tại và tương lai, đưa nhau nhảy múa trước mặt.

Dĩ vãng, mang trong mình một thân thể mơ hồ.

Hiện tại, cơn phong ba bão táp đã bủa đầy khắp võ lâm, nguy cơ quần nặng, ác khí trùng trùng.

Còn tương lai, chàng lại nghĩ đến Hồ hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bấy giờ không biết nàng ở đâu? An nguy thế nào, chàng lại cảm thấy dường như có một điềm chẳng lành xảy ra cho nàng.

Chàng cảm biết, tính tình của Nhan Như Ngọc rất nông nổi, mà Huyết Quang Giáo Chủ Thôi mệnh điên la Dị Đại Cương nóng nảy, thô bạo, nham độc, không biết chừng giờ phút này nàng đã bị Dị Đại Cương sát hại cũng nên.

Chỉ vì một lý do rất dễ hiểu “Dị Đại Cương đã “khai đường yết tổ”, bày ra cuộc hôn lễ bất đắc dĩ buộc ép Nhan Như Ngọc, song nàng vốn tánh ương ngạnh, lại bất đồng ý về việc hôn nhân, Dị Đại Cương há chiều theo ý nàng và nhượng bộ hay sao?

Nếu không có việc gì xảy ra, tại sao nàng lại phái lão bà đem đến cho ta một “khẩu tín”. Trong tin miệng ấy nói: “Hãy bảo trọng lấy thân” là nghĩa lý gì?

Hay là ý nghĩa “Sanh ly tử biệt” Của kẻ đã tuyệt tình?

Cừ Thiên Hiệp càng nghĩ càng đau khổ, càng khổ sở chàng càng uống nhiều, rượu cạn ly này, rót ly khác, chàng mượn rượu giải sầu”

Nên biết rằng: “Bệnh giả chữa bằng liều thuốc vui. Thật sâu dùng rượu khó nguôi.

Cừ Thiên Hiệp đã có bảy phần say, ba phần tỉnh, rượu nồng thấy lạt, cứ rót mãi, hết ly này sang ly khác, dần dần chàng cảm thấy đầu nặng hơn chân, toàn thân nóng bốc lên...

Ngay lúc ấy... Tiếng chân người dẫm mạnh lên lầu, khi đến nơi mới nhận rõ là bốn vị quái nhân y phục màu tro.

Bốn quái nhân, khoác áo ngắn tay màu tro, mỗi người mặt mày mét xanh, ốm như khúc cây khô.

Điều đáng chú ý, là bốn tên cầm bốn cây phượng theo loại “Chiêu hồn phan” của đạo sĩ, mỗi cây phượng dài độ bảy thước, cán phượng làm bằng đồng đen, to bằng bắp tay bảy thước, cán phường làm bằng tơ lẩn gai, hai bên có thêu bông hường, bông vàng trông chóia mắt.

Bốn quái nhân này, dáng đi cũng khác hơn mọi người lúc bước lên thang, dầm mạnh từng nấc thang một, có ý gây tiếng động ầm ĩ, để biểu dương nội lực cao cường....

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, cau đôi mày , chép miệng nói thẳm:

“Ừa”! cũng là đoàn người lang thang đấy, nhất là giang hồ!”

Chàng vừa nghĩ đến đây, lại thấy bốn tên quái nhân cầm Phượng, chọn một cái bàn”Bát tiên” ngồi quây quần xuống, vừa ngồi đã gọi từu bảo mang rượu thịt liền miệng, tựa hồ như đã nhịn đói cả ngày.

Tuy bốn người đều ngồi xuống ghế, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cây “chiêu hồn phan” vào lòng.

Chẳng mấy phút, Bốn từu bảo đã bày trên bàn một mâm thức ăn bốc khói, kèm theo bốn bầu rượu thơm nồng, nhưng cả bốn người vẫn không rời cây: “Chiêu hồn Phan” mỗi tên đều tựa thân phường vào vai, hai tay cầm chén, đưa ăn uống.

Một tên có chòm râu cầm, quặp vào cổ như râu dê, có vẻ luống tuổi trong bọn bốn người, hần vừa ăn vừa nói :

- Nay ba vị lão đệ, chúng ta đi thêm hai ngày nữa là đến ranh giới tỉnh Hoàn Giang không biết chừng “Thằng bé hung thủ” ở luân quần vùng Sào hồ chúng ta nên lưu ý cẩn thận đôi chút, để khỏi tổn công lận lợi !!!

Một tên trẻ nhất bọn, phá lên cười ha hả nói :

- Lão đại ! Có gì đâu mà lưu ý và cẩn thận? Đại ca thực khéo lạ đời! Từ ngày tiểu đệ với đại ca xuất đạo đến nay, đại ca chưa từng làm một việc làm hổ thẹn nhỏ nhất nào, vì có gì hôm nay lại nói như thế? Hay là đại ca nghe lời chỉ dạy của Chương môn chúng ta!

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt bảo rất khê:

- Tiểu đệ hãy cẩn thận lời nói, thành công không dễ lắm đâu, người nên nghĩ bốn chữ Thiên hạ đệ nhất... Là không phải là hạng người thường đâu nhé!

- Cừ Thiên Hiệp không để tâm nghe ngóng, nhưng bốn chủ Thiên hạ đệ nhất lọt vào khiến chàng giật nảy mình giả bộ đưa mắt nhìn rượu cái, nhưng tia mắt không rời bọn chúng đồng thời để tâm nghe ngóng tiếp...

Gã trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng mím cười đáp:

- Lão đại! Chớ nên khen dồi chí khí của người mà đàn áp oai phong của mình!

Một gã trung niên có nốt ruồi hồng bên má vội cất tiếng nói chen vào:

- Từ đệ chí lý đấy! Sá gì một tên hung thủ tuổi đôi mươi, nếu ta chịu khó suy nghĩ, với mớ tuổi đó, dù cho có luyện tập như thế nào chẳng nữa, trình độ bất quá vượt đến hai mươi năm tu tập là cùng, ta không tin những lời đồn đại tưởng tượng, hần chẳng có lợi hại bao nhiêu đâu!

Tên tuổi trẻ thấy có người bênh vực cái lý luận của mình, bèn rướng cổ nói tiếp:

- Đúng đấy! Vật mang từ Đông sang Tây thì mất ít đi, lời nói mang từ Nam sang Bắc lại nhiều hơn, lạ gì những lời bịa đặt hoang đường, mà đề cao địch thủ!

Lão đại râu dê nghiêng sắc mặt , trầm giọng nói như quát :

- Các người hoàn toàn sai, lại cương lý không chịu nhìn nhận sự thật các ngươi hãy nghĩ xem “Kim đầu” chúng ta bị người đánh cắp, chúng ta không tìm thấy dấu vết nào chỉ có trông mỗi đoán bóng, bằng công lực của hung thủ, tất cả bốn người chúng ta hợp lại e sánh không kịp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nhúu mày nghĩ ngợi lại không hiểu ý bọn chúng nói với nhau những gì.

Đột nhiên, phái dưới lầu đi lên một người mặt mày rất quái dị, mình khoác y phục trắng toát, quả là một quái nhân.

Cừ Thiên Hiệp nhận biết ngay người này nên lấy làm ngạc nhiên không ít.

Nguyên người vừa lên lầu, vốn không phải ai khác lạ mà chính là “Lão sơn nhĩ quái” một tên lão nhĩ “Điều tử Quỷ”.

Lúc “Điều tử Quỷ” đến phi lại phóng, Phi Lai sơn trang lấy quyền “Thiết Thu” trao Vạn lý Truy Phong Nhiệm tử Huệ đổi lấy Cừ Thiên Hiệp (xem quyền thứ I , hồi I)

Liền khi đó, Cừ Thiên Hiệp lại lắng tai nghe ngóng tiếp.

Điều tử Quỷ bệ vệ nghênh ngang trên lầu , song chẳng nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp, hấn đi ngay lại bàn bốn tên quái nhân cầm “chiêu hồn Phan” bằng giọng nghiêm nghị lạnh lùng bốn quái nhân bảo khẽ:

- Nay bốn vị! Vâng lệnh của Giáo chủ dạy tại hạ nhắc bảo lại các vị Đa tạ bốn vị hộ tống tại hạ từ “Không Động sơn” đến đây, hiện tại đã đủ lắm rồi, các vị hãy trở về cho sớm!

Nguyên bốn tên quái nhân là cao thủ trong Cừ đại môn phái, các giới võ lâm điều biết là: “Không Động Tứ Phan” .

Không Động Tứ Phan nghe “Điều tử Quỷ” nói, tất cả điều xám mặt, đồng chống cánh phan đứng dậy một lượt, gương tám tròn mắt nhìn Điều tử Quỷ, quát lớn:

- Ngươi là người gì!

Điều tử Quỷ nhếch môi cười bí hiểm nói:

- Tại hạ được người gọi là “Điều tử Quỷ, Huyết Quang Giáo” tổng đà thủ hạ!

Bốn tên “Tứ phan Không Động” ngạc nhiên kêu lên :

- Huyết... Quang... Giáo

Vừa kêu lên bọn chúng đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị vô cùng , tưởng tượng như chuyện quá bất ngờ không thể tin tưởng được .

Khoảnh khắc sau.

“Không Động Tứ Phan” lão đại nhúu đôi mày rậm trầm giọng hỏi:

- Nếu là Huyết Quang Giáo, ta hỏi ngươi Thiên hạ đệ nhất kiếm có phải là môn hạ của Huyết Quang Giáo các ngươi không...

Điều tử Quỷ không để Tứ phan lão đại nói hết lời, vội nhắm gương mặt quỷ, cất giọng âm ma thê thảm nói:

- Phải đấy! thiên hạ đệ nhất là người của bản giáo, được phong là “Thiên Hạ Đệ nhất xứ, Ngũ lão Tổng chỉ huy” chỉ dưới Giáo quyền của chủ thôi, thậm chí Phó Giáo chủ danh vị rất cao tột, người đã thành hôn với nhân vật thứ ba trong thiên hạ trần đời mà chỉ ngang hàng với y thôi.

- Cừu Thiên Hiệp nghe quá rung động cả tâm can chàng chưa kịp suy nghĩ đã nghe Điều tử Quỷ giờ giọng âm ma cười hô hô cất tiếng nói ồ ồ:

- Tại hạ đã nói hết rồi đấy, như thế là đủ... xin cáo từ các vị được rồi chứ

Nói xong hắn quay mình, thông thả bước xuống lầu, giả bộ như trốn chạy.

Nhanh như chớp, bốn lão “Không Động Tứ Phan” cử tròng phan chặn ngang lối đi đồng thanh quát như sấm động:

- Khoan đi đã!

Vừa hét dứt, bốn tên “Không Động” tràn mình tới trước chắn ngang lối đi.

Điều tử Quỷ bĩu môi cười hèn hèn, không chút sợ hãi lạnh lùng hỏi:

- Người đã đối đãi với ta như thế sao?

Không Động Tứ Phan lão đại, lay mạnh cánh Phan chiêu hồn tỏa ra đạo kinh phong to một vầng cả trượng vuông, nặng giọng gầm to:

- Không phải thế?

Điều tử Quỷ ngạc nhiên nheo mắt hỏi:

- Chứ người ngăn đường cản lối tại hạ để làm gì?

- Ngươi phải nộp cho ta một người!

Điều tử Quỷ nhăn nhó hỏi lại:

- Nộp người? mà nộp ai chứ?

Không Động Tứ Phan Lão đại trầm giọng quát to như sấm nổ:

- Giao cái người mà các ngươi xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp hãy đem Cừu Thiên Hiệp nộp cho gia gia ngay!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giận run lên, hai tay nắm chặt, cử toàn thể tấn công, nhưng chàng có giọng nhẹn nhục, hầu chờ xem “Điều tử Quỷ” sẽ đối phó cách nào với “Không Động Tứ Phan”

Lại nghe, Điều tử Quỷ cười lên hăng hắc giọng cười âm trầm đầy khinh mạn, hàm chứa sự bất mãn cùng cực, hắn vừa cười vừa bước đến gần “Không Động Tứ Phan” bằng giọng nói mỉa mai như gây sự bảo:

- Đâu có dễ như các người mơ, các người có tỏ mắt khâm vàng, cũng khó mà bái kiến Tổng tuần sứ của bốn giáo được, riêng gặp được Điều tử Quý ta, cũng là sự hân hạnh cho các người lắm đấy! chớ cầu vọng vô ích!

Không Động Tứ Phan Lão đại trề môi bảo:

- Hừ! người sánh “Hắn” như Hoàng đế phải chăng?

- Không phải!

- Là Vương hầu tể tướng?

- Cũng không phải !

- Chứ muốn gặp hắn phải làm thế nào?

Điều tử Quý gật đầu lia lịa nói:

- Người hỏi câu này hợp lý đấy, nếu các người đủ can trường đảm lược, hùng tâm bằng quả “đầu “ hào khí cao ngất trượng, tự nhiên các người gặp không khó lắm. Ngày mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục Cốc, là cơ hội duy nhất, người hãy đến đấy mà động thủ với hắn, trừ cơ hội này ra, chỉ sợ... hi... hi... ha... ha!

Giọng cười của Điều tử Quý đượm giọng ấm mà lạnh lẽo, hàm chứa sự khinh mạn vô cùng.

Không Động Tứ Phan lão nhị rống lên như hổ :

- Chi sợ thế nào ?

Điều tử Quý cười hề hề đáp nhanh:

- Chi sợ hà hà! Muốn bái kiến “ Huyết Quang Giáo” Thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chi huy chỉ sợ không còn cơ hội nào khác !

Không động tứ phan lão tử rống liên hồi, bảo:

- Hay nhi ! Khéo tô ngọc dát vàng , hắn bắt quá là một tên tà ma ngoại đạo, một tên hàng chó, chủ cao trọng gì ... mà khoác lác khoe khoang !

Không Động Tứ Phan Lão tam tiện dịp cả mắng :

- Thậm chí đến tên Dị Đại Cương cũng là phường tiểu tốt !

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên, tai bùng, mắt loạn, ly rượu trên tay chàng ầm lún sâu xuống mặt bàn vẫn không hề biết gì cả.

Điều tử Quý vẫn không tỏ vẻ giận dữ gương mặt âm ma lại hiện lên đầy hân hoan đắc ý trầm giọng nói :

Đừng nhục mạ sớm thế! các người hãy dành những lời này đến Hắc ngục Cốc mừng hai tháng hai hãy nói chẳng muộn... ha... ha... ha!

Vừa nói dứt, hắn ngang nhiên như người vô sự đưa tay gạt bốn cành phan, toan bước xuống lầu .

- Khoan đi đã!

Bốn tên “ Không Động Tứ Phan” đồng hét to như sấm nổ ,nhanh như chớp phan giao động mạnh bốn người đã tủa ra bày hàng chữ nhất dàn ngay cửa thang lầu.

Điều tử Quỷ vỗ tay reo lên :

- Hay lắm ,hay lắm! Muốn động thủ sao?

Vừa nói, hắn lại lấy tay chỉ về hướng Bắc ngoài Trần Quá Dương , trân trọng báo :

- Hồng Yến Nham ngoài thành Qua Dương , bản thân sẽ đợi các người !

Không Động Tứ Phan lão đại lắc nhanh thân mình đưa tay chỉ vào mặt Điều tử Quỷ quát cực to:

- Tứ phan Không động chẳng muốn động thủ với một tên vô danh tiểu tốt như ngươi đâu !

Điều tử Quỷ căm căm, vươn tay chỉ vào mặt Không Động Tứ Phan Lão Đại nạt to :

- Hay cho loại trùng lớn mặt ! Dám khi dễ bọn nhân!

“Không Động Tứ Phan đại bữu môi cười khinh bỉ ,bằng giọng trầm nói tiếp :

- Hay nhỉ! Lão hủ , nhờ người nói lại với tên Cừu Thiên Hiệp báo “hắn” hãy mau mau mang chiếc “Kinh Đầu” hoàn trả lại bọn môn, bằng trái lại , hắn hãy dọn mình chờ Thọ tử .. tứ phan sẽ vậy phương chiêu hồn tể độ...!

Điều tử Quỷ thè lưỡi, lắc đầu, toan cất tiếng trả lời.

Đột nhiên, một bóng trắng sà tới rất nhanh không gây ra tiếng động nhẹ .

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được bèn lắc mình nhảy xen vào giữa “Không Động Tứ Phan và Điều tử Quỷ”, nhướn mày trợn mắt nhìn cả năm hét lớn :

- Nơi đây là chỗ buôn bán , không được ồn ào! Đi mau!

Vừa nói dứt, tay hữu chỉ thẳng thang lầu, tay tả chỉ vào bọn năm người, thần sắc uy uy lẫm liệt .

Không Động Tứ Phan và Điều tử Quỷ, cả năm người trở mắt kinh ngạc.

Chỉ vì, song phương đang tuốt đao trương nổ, ý muốn động thủ đột nhiên có người nhúng tay vào ,lại thêm chiêu “Lôi hành cứu chuyển của Thiên Hiệp nhanh một cánh thần tốc, tựa hồ như không rõ Thiên Hiệp từ dưới đất chui lên, hay trên trời hiện xuống .

Điều tử Quỷ thấy công lực Thiên Hiệp kỳ tuyệt nên lấy làm ái ngại, chỉ vì hắn là một tay lịch lãm giang hồ, gian manh cốt khí, vừa thấy Thiên Hiệp hiện ra, đã thừa cơ lùi ra sau một bước, mỉm cười nham hiểm, chớ đón bọn Không Động Tứ Phan ra tay trước , thực đúng với dự liệu của hắn.

- Không Động Tứ Phan tự thị mình là “ danh môn chánh phái” bèn cao giọng quát to:

- Ngươi là ai ? tại sao dám nhúng tay vào việc này, ngươi tự lượng đảm đương được chứ ?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, bằng giọng nói oang oang khinh thị quát to:

- Hừ ! Dù công việc tày trời đi nữa... Tại hạ cũng thừa sức đảm đương!

Điều tử Quỷ kêu một tiếng “Y” bước sầm tới trước, gương đôi mắt cú nhìn Thiên Hiệp hỏi :

- Các hạ là ai?

Cừ Thiên Hiệp thấy hắc có hình quái gỡ, lại thêm khoác lác khoe khoang, nên có bảy phần không vừa ý, lại nghe “Điều tử Quỷ hỏi, khiến chàng nổi đóa, lắc mình ra chiêu “ Lôi hành cửu chuyển” lướt đến bên mình Điều tử Quỷ, thuận tay chàng chop mạnh cánh tay của hắc, thể mạnh như khóa sắt ,xích đồng Điều tử Quỷ không tài nào vùng vẫy được...

Điều tử Quỷ là một tay nội lực khá cao đáng liệt vào hàng cao thủ nhân vật, nhưng đứng trong giới võ lâm giang hồ , hắc thuộc vào hạng bất lương ác độc, một nhân vật khát máu tuyệt vời ... Nhưng lúc bấy giờ ,sự việc xảy ra quá đột ngột, nháy mắt không kịp, thì thủ thế làm sao? Nên vô tình bị chàng xách bổng lên như một đứa bé lên ba. Ngồi đại huyết bị phong bế, khiến hắc hồn mất vía, xuất hạn dầm mình .

Bốn tên “Không Động Tứ Phan” thất kinh, mỗi tên đều vận nội lực phóng thân, nắm chặt cây phương Chiêu hồn thủ thế dự bị .

Cừ Thiên Hiệp bóp mạnh đại huyết Điều tử Quỷ vừa nhoem miệng cười hỏi:

- Tử Quỷ ! Ngươi đã quên ta rồi ư ?

Điều tử Quỷ nhấp nháy đôi mi, cất tiếng rống lên thảm liệt, gương mặt đã kỳ hình quái trạng lại nhăn nhó thực khó coi, hắc gương gao nói run run:

- Chưa biết ... không nhận rõ là ai...!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt bảo :

- Thật là quý u mê! Ngươi là Đại đầu mục Huyết Quang Giáo lại không nhận biết “Thiên hạ đồ tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy” hay sao? Chẳng sợ người ta cười thúi mũi a!

Lời nói vừa thốt ra, chẳng khác tiếng “Sét” giữa cơn mưa khiến mọi người đều kinh hoàng biến sắc .

“Không Động Tứ Phan” mặt mày tái xám, gương mặt tròn xoe nhìn Thiên Hiệp không chớp, ngơ ngẩn đến xuất thần .

Điều tử Quỷ kinh hoàng đến cùng tột, hắc kêu la thảm thiết nhiều hơn trước, vừa lảo đảo nói

- Ngươi... Thiếu... Hiệp... Ngươi...

Cừ Thiên Hiệp không chú ý đến Điều tử Quỷ, chàng quắc mắt nhìn “Không Động Tứ Phan” trầm giọng nói:

- Các ngươi là nhân vật trong Cửu đại môn phái mở miệng phải lựa lời, chứ tại sao mắng lên sau lưng người, như phường u mê hạ tiện vậy!

Điều tử Quỷ thống khổ không ít, mồ hôi rịn ra trước trán, lảo đảo hạt ngô, hai hàm răng đánh lập cập, chứng tỏ hắc không chịu nổi cơn đau.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp không lưu ý đến hắc, cho nên miệng phát ra lời phản hán, thuận tay bóp mạnh vào đại huyết Điều tử Quỷ mà không hề hay biết .

Cừu Thiên Hiệp thấy bốn tên “Không Động” phái thơ thần như kẻ bị mất hồn, bèn cặp nách Điều tử Quỷ bước xuống cầu thang, đồng thời kêu to.

- Đi... đi chứ!

Bốn tên “Không Động Tứ Phan” nhận không ra thân phận gã thiếu niên áo trắng này, nên trong thức thời, hai chân cuống hết lên không cử động được.

Bốn người đồng nghĩ ngợi :

- “Nếu bảo gã thiếu niên áo trắng này là “Thiên hạ đệ nhất Kiếm Cừu Thiên Hiệp, mà Cừu Thiên Hiệp là nhân vật cao trọng của Huyết Quang Giáo, thì tại sao “hắn” cư xử với Điều tử Quỷ rất khắc nghiệt, đầy vẻ oán hờn?

- Tại sao Điều tử Quỷ lại không nhận biết hắn?

Nếu bảo hắn không phải là “Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp!” Xem qua công lực, nghĩa khí của “hắn” rất cao thâm. Nhưng nếu “hắn” không phải Cừu Thiên Hiệp thì hắn là ai?

Cừu Thiên Hiệp trông thấy bốn tên Không Động đứng trơ như khúc gỗ, bèn lên tiếng thúc dục:

- Các ngươi ... chẳng đi à?

Không Động Tứ Phan lão đại, không nhẫn nại được bèn cất tiếng hỏi:

- Các hạ, thật ra các hạ là ai?

Cừu Thiên Hiệp đồng dục quát to:

- Ta là người mà các vị muốn tìm đây ?

Không Động Tứ Phan lão đại thối lùi ra nửa bước .lạc giọng hỏi vặn lại:

- Vậy các hạ chính là Cừu Thiên Hiệp ư!

Cừu Thiên Hiệp mim cười gật đầu:

- Chính là tại hạ!

Không Động Tứ Phan lão đại tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thật vậy sao?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả đồng dục đáp:

- Chứ ngươi tưởng giả à! Kẻ đại trượng phu đi không đòi danh ngồi không đòi họ, tại hạ chính là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cừu Thiên Hiệp đây!

Bốn tên Không Động Tứ Phan đưa mắt nhìn tỏ vẻ chưa tin là thật.

Cừu Thiên Hiệp tay hữu vẫn còn kẹp chặt hông Điều tử Quỷ thuận chiều chàng chia tay hữu vào túi Điều tử Quỷ lấy ra hai đỉnh bạc, ném vào tên chương quý đứng gần bên buột miệng gọi to:

- Chương quý! Hãy lấy tiền trà rượu!Liệt vị hãy tránh ra mau!

Vừa nói, vừa khoát tay nhẹ ra hiệu cho người đứng xem dang ra rồi bước chậm rãi đi xuống lầu.

Điều tử Quỷ kêu lên thống khổ:

- Người muốn đưa chúng ta đi đâu?

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy Điều tử Quỷ nhăn nhó, khóc chẳng ra nước mắt, nên thẳng tay ném hấn vào góc phòng, đồng thời quát to:

- Hồng Yến Nham! Chẳng phải là nơi người vừa ước hẹn đó ư!

Nói dứt chàng đã bước xuống đến giữa khách sảnh.

Bốn tên “Không Động Tứ Phan” lấy làm ngạc nhiên kinh dị.

Nguyên chúng hiểu lầm câu nói của Cửu Thiên Hiệp tưởng đâu chàng và Điều tử Quỷ bày trò đùa nhau, gạt chúng lọt vào âm mưu của Huyết Quang Giáo.

Vì thế bốn tên “Không Động” lấy mắt ra hiệu cho nhau, từ trên lầu nhảy vọt một loạt xuống đến cửu khách điểm. Cả bốn tên không hẹn mà đồng vươn bốn cây chiêu hồn phan án theo thế “Sa tăng đoạt hồn” cản hấn lối đi của Thiên Hiệp đồng thời rống lên muốn vỡ điểm:

Hay cho tiền bối! Người bước ra đây mà chịu chết!

Thiết tán Kiệu Dương bị bức

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, đôi mày liễu kiếm nhú lại tỏ vẻ khó chịu. Chỉ vì chàng không muốn làm náo loạn khu phố kinh đông dân gian, lại thêm nổi tính hiếu kỳ, muốn biết Huyết Quang Giáo đã xếp âm mưu quỷ kế gì tại Hồng Yên Nham, vì thế chàng khoát tay lia lịa nhìn Không Động Tứ Phan nói to:

- Tứ vị: Từ đây đến Hồng Yên Nham chẳng bao xa, hà tất phải gây ra chuyện kinh thế ngạo tục, làm rúng động nhân tâm!

Bốn tên “Không Động” há nghe lời khuyên giải hay sao? chỉ thấy bốn cây phương chiêu hồn lay động như cánh bướm, cản ngay trước mặt Cừ Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, Điều tử Quý bị Cừ Thiên Hiệp ném vào góc phòng, hấn thừa lúc “Không Động Tứ Phan” và Cừ Thiên Hiệp gây sự, hấn chuồn nhanh ra cửa khách điểm, nhắm hướng Bắc ngoại ô chạy như bay, mau như chó nhà ma, cuống quýt như cá chui khỏi lưới .

Cừ Thiên Hiệp trông thấy Điều tử Quý thoát ra cửa, lấy làm tức giận bời hỏi: đây song chương, đánh bật ngọn “chiêu hồn phan” đồng thời buột miệng rống to

- Bất hảo! Đừng để tên tử quỷ chạy thoát!

“Không Động Tứ Phan” không để chàng nói nhiều càn “Chiêu hồn phan” đảo lại lần thứ hai, nhắm vào ngực Cừ Thiên Hiệp giáng xuống cực mạnh lại đồng thanh quát như sấm nổ :

- Ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi đây!

Cừ Thiên Hiệp trông thấy Điều tử Quý chạy lảng tránh đến bên kia vệ đường, sắp ra ngoài đấu trận, chàng lấy làm tức giận lại nóng nảy, tay hữu phát nhanh một chương, đẩy bốn ngọn “chiêu hồn phan”, đôi chân bung lên cao, biến thể “Lôi hành cứu chuyển” vượt thẳng ra khỏi khách điểm, đồng thời hét bảo: “Tứ Phan Không”.

Các người muốn gì hãy theo ta!

Tiếng nói vừa dứt, thân mình chàng đã lần ra xa hơn mười trượng nhắm ngay lưng Điều tử Quý đuổi theo như gió bão chỉ nháy mắt đã ra khỏi Trấn Qua Dương .

Không Động Tứ Phan lão đại quyết không bỏ qua, bèn quay sang đồng bạn hét lớn:

- Đuổi theo tên tiểu tử! Nhanh lên!

Nhanh như chớp, bốn tên “Không Động” giờ thuật khinh công, tựa tia chớp ngang trời đuổi theo Cừ Thiên Hiệp, nhanh như hình ảnh bóng.

Điều tử Quý nghe tiếng gió nổi sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp, bất giác hồn phách rúng rời bèn giờ hết sức bình sanh, nhắm vào hướng Bắc chạy thục mạng.

Khi rời khỏi Qua Dương trấn thì đến một cánh đồng ruộng lúa bao la.

Sáu người phân ra ba đoạn chạy thoăn thoắt thân mình lượn vi vu ở trên ngọn cỏ.

Chẳng bao lâu, họ chạy khỏi đồng ruộng, đến một vùng hoang dã đất lằn đến sườn núi.

Lá vàng rơi rụng nhanh cối khẳng khiu, một hàng tòng, bá mai hòe luống tuổi, mọc chơ vơ bên sườn núi .

Trước mắt họ, là một cánh đồng hoang, cây cối thấp lè tè rất thưa thớt, phô bày mặt đất đỏ hồng, chen lẫn với mớ cỏ bồng “hun” sắc thắm.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy thế đất đoán thầm là sắp đến “Hong Yến Nhan” chàng lại sợ Điều Tử Quỷ nổi tính bất lương nên cố tránh lối “Hong Yến Nhan” mà chạy vào một nẻo hoang vu khác chẳng hóa ra uống công theo đuổi vô ích hay sao. Vì thế chàng vận dụng toàn lực đuổi nhanh tới trước đồng thời buột miệng gọi to:

- Điều tử Quỷ oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ quyết không chạm vào tính mạng của người đầu.

Vừa hét dứt, chàng đã lướt sấn tới trước, chỉ cách Điều tử Quỷ độ năm, bảy trượng.

Cừ thiên Hiệp đã vận dụng “Thiết thư tuyệt học” Điều tử Quỷ há sánh được sao? Cho nên tiếng hét vừa dứt, người chàng đã cách sau lưng Điều tử Quỷ độ một với tay, có thể bắt chụp kịp.

Điều tử Quỷ hồn bất phụ thể, một mặt vận dụng toàn lực chạy như gió, một mặt kê hai ngón tay vào miệng “hoét” lên hai tiếng tiêu lãnh lốt, vang động khu rừng trước mặt.

Tiếng tiêu vừa hoét lên, Điều tử Quỷ đã đổi hướng, nhắm ngay ngọn đồi bên tả chạy ngoặc lại .

Cừ Thiên Hiệp gầm lên như sấm nổ:

- Quỷ kêu gì thế?

Tiếng hét của chàng chưa dứt, đột nhiên một chấm đen bằng hạt đậu, xé không khí kêu reo reo, biến thành luồng kinh khí kinh hồn đâm sầm vào mặt chàng.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót nhanh như chớp, chàng tung mình lên cao ba trượng, tránh thoát luồng quỷ lực của đối phương, đồng thời đẩy ra song chưởng hộ trước mặt, khí giận lại bốc lên cân não, khiến chàng buột miệng kêu to:

- Hay cho tiêu tặc!

Ngay lúc ấy, một bóng người đã hiện ra giữa tràng, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp nói khẽ:

- Tương ai lạ... hóa ra Thiên Hiệp!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy người này đã biết ngay, Hãn chính là Thủ tọa hộ pháp Huyết Quang Giáo Kiệu Dương Tấn “Lôi Thanh Minh”.

Kiệu Dương Tấn Lôi Thanh Minh vội dương ngay Thiết tán hộ trước bụng, lại mỉm cười bảo:

- Thiệu Hiệp đuổi gấp tên đệ tử của tề giáo để làm gì? Xin Thiên thiệu hiệp cho biết qua...?

Nguyên lúc mới xuất đạo giang hồ rời Phi Lai sơn trang, đã gặp “Kiệu Dương Tấn Lôi thanh Minh”. Lúc đó, hãn nhận Huyết quang lệnh tìm giết Cừ Thiên Hiệp may nhờ có Hồng Hoa Lệnh chủ Nhan Như Ngọc lấy lệnh đổi lệnh giải vây cho Cừ Thiên Hiệp, nhờ thế Thiên Hiệp thoát chết (Xem quyển I).

Nhưng ngày nay... đã biến đổi.

Cừ Thiên Hiệp không coi “Kiêu dương Tán Lôi thanh Minh” thắm vào đâu cả, vừa nghe qua chàng trầm giọng nói to:

- Tại sao ta phải hỏi? Chính Cừ mỗ phải hỏi lại ngươi đây!

Kiêu dương Tán Lôi thanh Minh không tỏ ra giận dữ, chỉ mỉm cười điềm đạm nói:

- Thiếu hiệp muốn hỏi điều gì, xin cứ dạy!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, quát to như sấm sét!

- Lôi thanh Minh! Ta hỏi ngươi, Cừ Thiên Hiệp này, đối với Huyết Quang Giáo, tuyệt không cấu kết. Tại sao Dị Đại Cường lại khổ công, muốn tìm giết tại hạ, một trong quá khứ, còn hiện tại, vì sao Huyết Quang Giáo gây cừ kết oán, cướp của giết người, đều mạo danh Cừ mỗ? Khiến cho ta đi đâu cũng bị người trách oán và hãm hại, vậy tâm ý các người muốn làm gì Cừ mỗ chứ?

Lôi thanh Minh nghe qua xám mặt, nghẹn ngào chẳng nói ra lời. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã lấy lại bình tĩnh nhìn Thiên Hiệp điềm đạm hỏi:

- Thiếu hiệp căn cứ vào đâu... mà nói thế?

Cừ Thiên Hiệp đang ngấm tức “Điều tử Quỷ” nên sẵn dịp muốn trừ khử hắn. Vì thế chàng đưa tay chỉ vào Điều tử Quỷ mỉm cười bảo.

- Do “hắn” nói ra đấy!

Lôi thanh Minh quá ngạc nhiên tròn đôi mắt tròn xoe nhìn “Điều tử Quỷ” lại quay lại hỏi Thiên Hiệp:

- Hắn nói thật... phải hắn nói ra thế ư?

Điều tử Quỷ nghe qua cúi đầu gục mặt tỏ vẻ kinh sợ bồi hồi.

Cừ Thiên Hiệp nặng giọng hét to:

- Hắn nói thực đấy! Hắn còn nói nhiều nữa kia... Tại Trách Qua Dương, hắn dám tuyên bố với mọi người “Tại hạ là đồng bạn của hắn, giữ chức Thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy của Huyết Quang Giáo, người thân giữ chức thủ tọa hộ pháp Huyết Quang Giáo, ắt rõ đạo lý thế nào chứ?

Lôi thanh Minh chép miệng kêu nhỏ:

- Lẽ nào!

Cừ Thiên Hiệp không buông tha nói tiếp:

- Hiện tại có mặt Điều tử Quỷ đây, người hỏi lại xem: Cừ mỗ có bao giờ bịa đặt, vu khống như các ngươi đâu!

Lôi thanh Minh giận tím mặt gượng đáp nhỏ:

- Lôi mỗ phải hỏi lại!

Cừ Thiên Hiệp nhanh tay chộp cổ “Điều tử Quỷ” xách đến đối diện với Lôi thanh Minh đồng thời buột miệng nói to:

- Người cứ hỏi hần lại xem sao!

Kiệu dương tán Lôi thanh Minh chuyển nhanh trông mắt gạt cây lọng sắt sang bên, hai chân bước chậm rãi đến trước mặt Điều tử Quỷ lạnh lùng hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp nói như thế có đúng sự thật không?

Cừ Thiên Hiệp cũng bước tới một bước quắc mắt nhìn Điều tử Quỷ trầm giọng bảo:

- Điều tử Quỷ mặt như xác chết, đôi mắt trắng bệch liếc nhìn Lôi thanh Minh, lại nhìn sang Cừ Thiên Hiệp lấp bắp song chẳng nói ra lời:

Lôi thanh Minh rống lên như sấm nổ:

- Nói?

Cừ Thiên Hiệp quát ầm trời:

- Nói mau! Điều tử Quỷ run rẩy từng thớ thịt, gương mặt xám xanh biến sang màu tím đậm, sau cùng gật đầu... nói qua hơi thở:

- Thiên... hiệp... nói... đúng...

“Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh” nhảy dựng lên, bằng giọng nói như “hổ gầm” rống to:

- Người đã nói như thế à?

- Điều tử Quỷ nghẹn ngào đáp qua hơi thở:

- Chính thế!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh xóc nhanh cây lọng thiết lạng rống trầm khiếp:

- Hay cho phường phản bội!

Vừa nói dứt cuồng phong cuốn lên mịt mù, cây thiết tán to tướng lay động mạnh.

Máu huyết phun ra như vũ bão, tưới đỏ đất cùng tiếng rú:

- Ôi chao!

Tiếng rú vang lên thê thảm thế là Điều tử Quỷ đã bỏ mình dưới thiết tán của Lôi thanh Minh...

- Cừ Thiên Hiệp nhắc mình vọt ra xa hai trượng tránh những tia máu bắn vào người.

Lôi thanh Minh phá lên cười như điên dại, thế tán thâm hấn chiêu.

Cừ Thiên Hiệp chớp mắt nhìn thấy Điều tử Quỷ bị ngọn thiết tán quét chết một cách thảm thương, cái đầu văng ra xa năm sáu trượng, Điều tử Quỷ mất đầu thành Tử Quỷ không đầu.

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh bỗng đổi ngay sắc giận, vòng tay hướng vào Thiên hiệp dịu giọng hỏi:

- Thiếu hiệp, người đã vừa lòng chưa?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vừa lòng? Vừa lòng việc gì chứ?

Lôi thanh Minh nghiêm giọng nói.

Bốn đệ tử ra ngoài, nói những lời bất nhã, dối trá, làm tổn thương đến danh dự Thiệu hiệp nên Lôi mỗ mới thay Giáo chủ dùng giáo điều mà trừng phạt hẳn, vậy Thiệu hiệp đã vừa lòng chưa?

Cừu Thiên Hiệp biết Lôi thanh Minh vốn người đa trá, khó đo được lòng dạ ra sao, nên nhủu mày nghĩ ra một kế, giả bộ hần học quát to:

Lôi thanh Minh! Trước mắt Cừu mỗ ngươi chớ nên lộng quý!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh nghe qua chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Lộng quý? Lôi mỗ làm gì đâu... có lộng quý gì đâu?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt bảo:

- Ngươi giờ giọng đàn anh, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết “Điều tử Quý” để diệt người làm chứng của ta làm cho ta không có bằng cứ gì phải chẳng?

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh lấy làm kỳ lạ song cố phân bua:

- Lôi mỗ thi hành theo giáo luật, trừng phạt bốn giáo đệ tử, chứ nào có ý diệt kẻ đối chứng hay tuyệt bằng chứng cứ đâu!

- Cừu Thiên Hiệp mim cười bí mật, bằng giọng nói mĩa mai bảo.

Có hay không ngươi tự hỏi lấy lương tâm! Nhưng ta còn vài nhân chứng sắp lại đây!

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ bốn tên Không Động Tứ Phan còn cách xa độ mười trượng.

- Không Động Tứ Phan thân pháp nhanh hơn thoi, độ chỉ nháy mắt đã hạ xuống giữa tràng.

Bốn người vừa đến nơi, không hỏi trắng đen, không phân phải quấy, chỉ lay động nhanh bốn cây chiêu hồn phan, phương hồn bốc gió kêu “vì vút” tạo nên bốn đạo kinh lực vĩ đại nhắm vào người Cừu Thiên Hiệp phủ tới, chẳng khác nào Thiên tướng bủa thiên la.

Không Động Tứ Phan lão đại rống lên như quỷ mị:

- Cừu Thiên Hiệp! Ngươi hẹn chúng ta đến đây, hóa ra nơi này có nhiều đồng bạn ngươi mai phục, ứng trợ phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp trợn trừng đôi mắt suýt rách khóe, khí giận bốc cao trăm trượng.

Nhưng, bốn cành chiêu hồn phan giao động chóa mắt, phát ra kinh lực “vù vù” tựa hồ như đoàn binh mã rầm rộ, cuộn cuộn như cơn sấm sét đổ liên hồi vào người Thiên Hiệp, chiêu thể thực nguy hiểm khôn cùng.

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh đằng một bên phá lên cười hăng hắc, tay hữu thủ Thiết Tán bao gọn vào lòng, nhắc bổng thân mình nhảy ra ngoài vòng chiến xa hai trượng, khi vừa hạ mình xuống đất hẳn đã đưa mắt nhìn “Không Động Tứ Phan” buột miệng rống cực to:

- Không Động Tứ Phan, các ngươi hãy yên tâm Cửu Thiên Hiệp từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay chỉ thích “đơn công độc đấu” không cần ai trợ lực! Lôi mỗ đâu dám phạm vào việc cấm kỵ của Thiên hiệp, các người hãy gắng sức hiệp tay nhau tranh đấu!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tức giận bồi hồi, tuy hắn nói đúng sự thật, nhưng cốt ý là muốn hãm hại mình, chàng không nghĩ ngợi lâu, song chương đẩy mạnh một chiêu trầm khiếp, đẩy dạt bốn cánh “chiêu hồn phan” một mặt buột miệng gọi to:

- Các ngươi hãy dừng tay, muốn gì cứ nói cho minh bạch, giao thủ đồng chiêu vẫn chưa muộn kia mà!

Tứ Phan lão đại rống lên như sấm nổ:

- Có gì đáng nói đâu!

Tứ Phan lão tam gầm to:

- Ai... thềm đấu khẩu với ngươi lúc này!

Các ngươi cả bốn người không để Thiên Hiệp có thì giờ phân trần, chỉ kêu rống lên như bầy quỷ loạn, giở ra những đường chiêu ác liệt công tới tấp. Mỗi chiêu đều nhắm vào đại huyệt của Thiên Hiệp thích mạnh, mỗi thức đều tìm chỗ nhược của Thiên hiệp bức nhanh, bốn cánh “Chiêu hồn phan” vũ lộng mờ trời như một biển bướm vàng chớp cánh, biết ta gọi gió lạnh mưa băng, bủa ra vây phủ Cửu Thiên Hiệp vào lổm giữa.

Cửu Thiên Hiệp cố trách sự lộng giả thành chơn vô cơ gây cừu chước oán với bọn “Tứ phan Không động”. Vì thế, chàng cố nhẫn nại chỉ đưa ra thủ thế, đôi chân đạp mạnh thức “Lôi hành cửu chuyên” bay, nhảy, vọt, tung như chín tia sét ngoằn ngoèo, bủa trên nền trời đen ngịt.

Chàng vận dụng toàn môn Thiết thư tuyệt học né tránh rất thần tình, thân hình thon nhỏ, lượn qua đảo lại, len lỏi giữa trận phương chiêu hồn như một cánh chim non bé tí giữa nền trời cuồn vũ phong ba.

“Không Động Tứ Phan” là một môn tuyệt học của Không động phái, và bốn người này là nhân vật cao thủ của không động môn, đánh liền tay, công tới tấp, chiêu thế lại nguy hiểm, thực là nguy hiểm không cùng.

Nếu đem một người khác thay vào địa vị Thiên Hiệp thì giờ phút này thì máu đỏ Hồng Yên Nhan, thân phơi tan nát vùng hoang dã.

Ngay lúc ấy Kiều dương Tấn Lôi thanh Minh đứng bên ngoài nhìn thấy lưỡng hồ tương tranh thì lấy làm đắc ý, phá lên cười như điên như dại, đột nhiên đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp mím cười nói thật to:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu! Nhưng tiếc thay tại hạ có việc cần kíp, không thể ở lại phụng bồi thiếu hiệp được!

- Vút!

Một tiếng gió cuốn rất nhanh, Lôi thanh Minh thừa cơ hai đảng đang ác đấu mãnh liệt, nhấc mình lên cao mấy trượng, nhằm vào khu rừng trước mặt chạy như bay, trong chớp mắt đã mất dạng.

Cửu Thiên Hiệp thấy Lôi thanh Minh thừa cơ trốn thoát, chỉ kêu “hừ” một tiếng phẫn nộ song chẳng hờ tay đuổi theo hắn. Vì lúc ấy Không Động Tứ Phan đã biến bốn cây phương chiêu hồn thành vàng bạch quang to như quả núi bao phủ Cửu Thiên Hiệp không để hở kẽ tóc đường to...

Càng đánh bọn chúng càng hung tợn, bốn ngọn “chiêu hồn phan” không dừng lại nữa khác. Hai đảng quyết đấu với nhau độ một canh trà vẫn chưa phân cao thấp.

Không Động Tứ Phan hùng hổ và lợi hại bao nhiêu, thì Cửu Thiên Hiệp thâm trầm và uyển chuyển bấy nhiêu. Chỉ vì chàng giữ thủ thế, né mau tránh lẹ, tuyệt nhiên không giờ thế công địch...

Cửu Thiên Hiệp lại nhận thấy đối phương quá liều mạng và bức ác mình, bèn đổi ngay ý định, rống lên giận giữ:

- Tứ Phan! Nếu các người mãi ức áp vô lý, tại hạ sẽ không nhường nhịn nữa đâu!

Tuy lời nói của Cửu Thiên Hiệp rất chân thật, nhưng bọn “Không Động Tứ Phan” lại hiểu một cách khác, vì chúng hiểu lầm Cửu Thiên Hiệp lợi dụng, uy hiếp và nhục mạ.

Vì thế Không Động Tứ Phan lão đại vừa nghe qua, tay phướn vụt ngừng lại, đổi ra một thế “Đã sáo phiên” quay một vòng tròn ngang đầu, đồng thời buột miệng hét to:

- Bát phương phong vũ! (mưa rơi tám hướng)

- Tiếng hét vừa dứt, cảnh phan đã kêu lên reo reo, vũ lộng như mưa phun tám hướng, tác hại hơn trước khá nhiều.

Tiếp theo đây, ba tên Không Động Tứ Phan còn lại đồng thanh quát lên như sấm nổ liên hồi:

- Bát phương phong vũ!

Vừa hét dứt, bốn người bốn phương, hốt nhiên biến thành bốn luồng điện lực, tỏa rộng xa một châu vì mấy trượng, kinh phong xoáy mạnh, thấp lực rì rào, vụt biến ra bốn tiếng nổ:

- Âm, âm, âm, âm!

Bốn tiếng nổ vang lên long trời lở đất, bụi cát bốc lên cao ngất tới đất mịt trời.

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp cảm thấy tứ phương tám hướng nhiều đạo kinh phong áp mạnh vào người to tát như bốn bức tường vĩ đại ngã đổ. Lôi hành cửu chuyển tuy nhanh như chim, nhẹ như gió song làm sao thi triển giữa một vòng vây kinh lực chẳng sơ hở kẻ lộng!

Cửu Thiên Hiệp liệu định đây là môn tuyệt học bí truyền của bốn tên Không động, nếu không trở oai thần trừng trị, ắt bọn chúng chẳng cam tâm nể phục.

Giữa lúc Cửu Thiên Hiệp đang suy nghĩ bỗng nghe Tứ Phan lão nhị rống lên trầm kiếp:

- Cửu chuyển luân hồi!

Cửu Thiên Hiệp vừa suy nghĩ, vừa nhảy lên cao ba trượng tránh thoát chiêu “Bát phương phong vũ” lại toan hạ mình xuống tràng... Bỗng nghe tiếng hét “Cửu chuyển luân hồi” của Tứ Phan Lão nhị... tiếp theo đây Tứ Phan lão đại, lão tam, lão tứ đồng rống lên liên hồi:

- Cửu chuyển luân hồi!

Tiếng rống âm ỉ chưa dứt từ tả sang hữu, từ trước tới sau, bốn ngọn phướn chiêu hồn biến ra muôn đạo kinh phong bủa chặt tràng đầu.

Cửu Thiên Hiệp lượn mình qua lại trên không, nhìn thấy tả hữu, trước sau đều hỗn loạn, không còn một kẻ hở đặt bàn chân. Giữa lúc tinh thần đang rối loạn, vô tình làm cho nội lực suy

giảm, thân mình chàng bị rơi xuống tràng đầu như hòn đá nặng, Cừ Thiên Hiệp run lên, tay chân cuống loạn, chưa biết giờ chiều gì ra ứng phó...

Bỗng nghe... bốn giọng nói rập nhau:

- Thập diện mai phục!

Bốn cảnh phan của lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ lay động rất nhanh nhắm vào đầu, ngực, lưng, chân của Thiên Hiệp phát tới, thế mạnh như sơn đảo hải, nguy hiểm dị kỳ.

Cừ Thiên Hiệp vững tin vào “Thiết thư tuyệt học” giờ ra công lực hi kỳ, tránh thoát được hai chiêu phan mãnh bạo.

Nhưng, chiêu thứ ba là “Truy hồn đoạt mạng” đã quật vào hông chàng, vô phương tránh né, không ngờ tung lên cao, thực là vô vàn nguy hiểm.

Lại thêm chiêu thứ tư “Nhất phương tử kỳ” nhanh như điện chớp chỉ cách bả vai chàng độ ba tấc.

Giữa lúc sự chết cách lần tơ kẽ tóc, vạn trạng hung hăng.

Bỗng nhiên đạo kim quang rực rỡ, sáng chói như vòng cầu, lao đi “vút”...

Cừ Thiên Hiệp vươn tay tả lay động mạnh, gạt ngang hông, phát ngược bên vai, đồng thời thân người như vệt khói vàng bay ngược lên không trung.

- Choeng! koeng!

Hai tiếng rít tóe lửa vang lên một lúc làm chết óc mọi người, đồng thời đẩy bật hai bóng người văng ra xa cả trượng, bóng “Chiêu hồn phan” không chớp động, dường như nương theo làn gió từ tay Thiên Hiệp bốc đi mất hút.

Bốn tên “Không Động Tứ Phan” tháo lui ra xa cả hai trượng. Chúng dương đôi mắt thao láo đầy kinh ngạc, nhìn hai cây “Chiêu hồn phan” bị gãy vụn nằm tro trên đất, cả bốn người ngơ ngác đến độ mất thần.

- Cừ Thiên Hiệp tỳ tay trên chuôi “Khô trúc thánh kiếm” mũi kiếm chạm mặt đất, chàng dương đôi mắt sáng xanh, xạ thẳng vào bốn khuôn mặt “Tứ Phan Không Động” bằng những tia giận dữ, lại cất tiếng trong như chuông quát bảo:

- Cừ mỗ xin báo cho các người một lần nữa nếu các người cố tình bức bách tiếp, thì chớ trách Cừ mỗ vô tình nhé!

Bốn tên “Không Động Tứ Phan” mặt đầy sắc giận, sát khí bốc hiện trùng trùng.

Tứ Phan lão đại bước sấn tới trước trăm giọng hét bảo:

Cừ Thiên Hiệp, ngươi phải biết, Không Động Tứ Phan thà mất mạng chứ chẳng mất chiêu lão hủ, thề liều mạng với ngươi!

Vừa nói dứt, hắn đưa cán “Chiêu hồn phan” gãy, nhắm ngay Thiên Hiệp ném thật mạnh đồng thời vươn song chương toan tấn công tới tấp...

Ba tên “Tứ Phan” đồng bỏ thanh binh khí, vươn ngay sáu chương pháp thủ thế, cùng gào to một loạt:

- Gia gia quyết một mạng với ngươi!

Tiếng “hét” liên hồi, làm rung động cả không gian, bốn tên “Tứ Phan” chỉ dùng xích thủ không quyền, vươn tay trắng đẩy mạnh song chưởng thế tựa hung thần ác sát, tên nào tên nấy đều đượm vẻ ác độc khôn cùng, tám đạo mực quang như tia điện kèm theo tám luồng chưởng lực tựa sơn băng, phát ngay vào người Thiên Hiệp.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI LĂM

Vào đất Phần Dương tìm lão bộc

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy “Không Động Tứ Phan” quyết liều thân thi mạng đánh với mình, chàng vội thâm ngay “Trúc kiếm”, nhảy lùi ra sau hai trượng, buột miệng quát to:

- Tứ vị hãy dừng tay mau! Nhường cho Cừ mỗ nói vài lời:

“Không Động Tứ Phan” không dẫn được con giận lại chẳng nghe Thiên Hiệp hét bảo, bốn tên vẫn giữ theo đà cũ, xông thẳng vào Thiên Hiệp... chương phong lay động không ngừng.

Thiên hiệp thối bộ vẫn không được, “Khô trúc thánh kiếm” giao qua tay tả, tay hữu đẩy ra một chương “Dã chiến bát hoang” thân hình uốn khúc như con ốc quăn, đỡ một thế... công một chiêu. Mỗi chương tung ra một hàm chứa vô cùng kinh lực, tỏa thành một vùng sương vụ nhắm ngay “Tứ Phan” kích mạnh tới.

“Không Động Tứ Phan” công thế bị hóa giải rơi vào khoảng không, , khiến bọn chúng tức giận bồi hồi, kêu rống thảm liệt, chia ngay bốn hướng, quyết liều mạng đẩy ra những chiêu kế tiếp, tấn công Thiên Hiệp... Bốn ngọn chương giao nhau, hợp thành luồng kinh phong vĩ đại, như chớp giật liên hồi, ba đào nổi giận, cuộn cuộn xoắn vào mình Thiên Hiệp...

Cừ Thiên Hiệp bị bức bách cuồng cả tay chân, nên không thể nào nhẫn nại được nữa. Giữa cơn cấp bách chàng tuốt nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vẩy nhẹ một hư thế, tay tả đẩy mau một chương và hét:

- Chớ trách Cừ mỗ dã tâm!

Vừa nói dứt, thân mình chàng lắc lư mạnh, chương thế tựa cuồng phong bay ra cuộn cuộn.

“Không Động Tứ Phan” vừa thấy chàng đưa ra chiêu thế, thân mình như xác pháo đêm Ngươn Tiêu, bay ra tứ tán, kẻ thối Đông, kẻ lui Tây, sang trái, né giữa mỗi người đều tháo lui một trượng, cả bốn tên gương đôi mắt trắng nhìn Thiên Hiệp đến xuất thân.

Chi vì “Không Động Tứ Phan” liệu định không thắng được “Khô trúc thánh kiếm”, nên dùng quyền chương để hộ trước ngực, không ngờ Thiên Hiệp xuất thủ quá đột ngột khiến bọn chúng trở tay không kịp mới bị lạc bại như thế.

Cừ Thiên Hiệp đẩy ra một chương đánh bại được đối phương, nên lấy làm thích thú, hào khí bốc lên đồng dục quát quát to:

- Mạo danh tạo ác, tất cả đều do Huyết Quang Giáo hành động đổ lỗi cho ta, vì có gì các người mãi bức khổ tại hạ?

Tứ Phan lão đại mặt run lên từng sợi thịt nặng giọng gầm lên:

Ngươi chớ giả bộ lộng quý chính ngươi là tay sai của...

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, bằng giọng quát trầm khiếp bảo:

- Lớn mặt thực!

Vừa hét dứt, chàng cho “Trúc Kiếm” vào bọc, rùn mình xuống thấp, đẩy nhanh ra sau song

chương bằng một chiêu lợi hại không cùng.

- Ôi chao!

Một tiếng rống thảm thiết nổi lên, bóng người nhảy dựng lên cao hàng trượng.

Tứ Phan lão tứ thừa lúc Thiên Hiệp và Lão đại đấu khẩu, hấn lên ra sau lưng chàng toan ám hại, không ngờ Thiên Hiệp sớm phát giác, quật song chưởng ra sau lưng, kích mạnh vào người hấn...

Ngay lúc đó một tiếng:

- Bung!

Nổi lên khô khan, thân hình to lớn của Tứ Phan lão tứ, từ cao rơi xuống như hòn đá nặng. Hấn buột miệng kêu lên “ôi ời”, hé miệng phun ra một búng máu tươi, trông rất thảm hại.

Tứ Phan lão nhị thấy đồng bọn thảm bại bèn rống to lên:

- Tiểu tử, ngươi tàn nhẫn quá độ.

Vừa nói dứt, hấn nhảy bổ tới trước mặt cây “Chiêu hồn phan” gãy, nhắm vào Cừ Thiên Hiệp đánh nhào tới như gió loạn, không chiêu thức gì cả.

Luôn Tứ Phan lão đại và lão tam, hai người cũng đẩy nhanh bốn chưởng trợ lực, thế mạnh như bốn làn gió nặng ngàn phương.

Cừ Thiên Hiệp dùng mảy trộn mắt quát:

- Đã ám toán lại hợp công, các ngươi chết là phải lắm!

Vừa hét dứt, chàng tung ra song chưởng làm ba chiêu đưa ra ngự địch.

Lúc đầu, Thiên Hiệp thấy câu chuyện mờ ám muốn bày giải cho chúng rõ chi tiết, không nỡ hạ thương bọn chúng nên chỉ đưa ra những chiêu chương tầm thường, không sử dụng đến năm thần lực. Không ngờ đến phút này cả bốn tên đều tỏ ra điên cuồng khát máu, khiến chàng nổi giận xung thiên, đẩy ra hai luồng chưởng tối lợi hại.

Chương phong vừa thoát khỏi tay, réo lên “vi vu” hai chưởng biến thành bốn đạo kinh phong, chia ra tám thế, tám thế tỏa ra ba lối nhắm ngay Tứ Phan Lão đại, tam, nhị... xoắn như cơn ba đào cuồng nộ, phủ chụp vào đầu đối phương, thế mạnh kinh thiên động phách.

“Không Động Tứ Phan” ba người, tuy nhận biết không chống lại Cừ Thiên Hiệp, nhưng tình anh em rất nặng, khiến cả ba tận lực hy sinh quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Giữa lúc cả ba hùng hổ xông tới.

Hốt nhiên.

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời lở đất, bóng người quay mòng mòng như con vượn, tháo nhanh ra xa đạo chương phong bốc khói, tỏa thành cơn trốt thổi mạnh cây khô, cỏ úa, cát nhuyển, bụi mềm, cuốn bay lên đầy đất ngất trời, kèm theo đầy máu vọt tứ phương, mùi tanh lạc giọng...

Cừu Thiên Hiệp đứng yên như núi, khoanh tay nhìn đôi phương về mặt uy nghi lắm liệt.

Ba tên trong “Tứ Phan Không Động” thân mình run rẩy, mỗi tên đều đưa tay chùi vết máu chảy đỏ bên khóe miệng, mặt mày xanh nhợt nhạt, hiện đầy vẻ đau đớn bối rối.

Nếu Cừu Thiên Hiệp chẳng nương tay, ắt ba tên không được như thế này?

Cừu Thiên Hiệp đánh ba tên “Không Động” bị thương trong lòng lấy làm bất nhẫn, bèn cao giọng nói to:

- Người không diệt hổ ý, hổ vẫn muốn ăn người các vị chớ trách tại hạ nhé!

Không Động Tứ Phan lão đại một tay ép vào bụng nén cơn đau rên rỉ bảo:

- Hay lắm! Gã họ Cừu! Mi đã diệt uy danh “Không Động Tứ Phan”!

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, dịu giọng nói:

-Lỗi không do tại hạ!

Không Động Tứ Phan lão tam, nghiêng răng gượng nén cơn đau kêu rống lên:

- Tên Thiên Hiệp họ Cừu! Người hãy giết hết chúng ta đi, để sau này khỏi phải hối tiếc!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười khỏ:

- Họ Cừu không bao giờ hối tiếc, dù các người có muốn phục cừu báo oán gì Cừu cũng xin hầu tiếp...!

Không Động Tứ Phan gượng mỉm cười đau khổ bằng giọng âm trầm khiếp bảo:

Hay lắm! Ngày mừng hai tháng hai này, Không động phái ắt có mặt tại chốn triệu tập “Thiên hạ võ lâm” tại Hắc Ngục Cốc, nợ máu có vay thì có trả!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đáp ngay:

- Cừu cũng sẽ chờ đợi!

Tứ Phan lão đại trầm giọng nói:

- Hay lắm chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt, lão đưa tay ra hiệu cho ba tên “Tứ Phan” nhị, tam, tứ... đứng lên, tám tròng mắt trắng bạc, chia ra nhiều tia oán hờn âm độc nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, bốn đôi chân loạng choạng, xiêu vẹo bước lảo đảo ra khỏi Hồng Yến Nham.

Cừu Thiên Hiệp giương mắt ngó theo, đến lúc bốn tên khuất bóng sau rừng rậm dày vẻ ngẩn ngơ chưa xóa nhòa trên nét mặt.

Vì vô duyên cớ, bỗng dưng có người đến gây sự, lại tạo ra sự oán cừu, chính chàng cũng không hiểu được vì đâu!

Chàng lại nghĩ thầm:

- “Tại sao Huyết Quang Giáo lại gieo họa khắp nơi đâu đâu cũng mạo danh, để họ của mình

lại!

Nếu đúng như thế, thì bọn chúng đã gieo rắc oán cừu khắp xứ nào là trộm “Thiếu lâm chân kinh”, “Võ Đương kiếm phổ” giết chết Thần y Hoa tử Phong và “Bạch huyết Kiếm”, trộm Ngũ Long huyết cầu...

Một chuỗi câu chuyện nói dài, đều do Huyết Quang Giáo gây ra.

Tại sao bọn chúng phải làm thế ?

Ngày mừng hai tháng hai, tại Hắc Ngục Cốc mời đại hội, sông hội để làm gì?

Nghĩ đến ngày đại hội Hắc Ngục Cốc, khiến chàng rung động cả tâm can, nói lảm bảm :

- “Nhan Như Ngọc phái một lão nương đến bảo ta, ngày mừng hai tháng hai không nên đi dự hội, ắt việc này bên trong có nhiều uẩn khúc...”.

Nghĩ đến đây tư tưởng chàng gần như bế tắc chỉ vì trong nhất thời chàng đã quên mất mối lo giao đầu với bốn tên “Không Động Tứ Phan”, nên không kịp suy nghĩ việc này!

- Nhan Như Ngọc! Tại sao căn dặn ta không được đi dự hội mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục Cốc? Chắc bên trong có ẩn khúc gì vĩ đại chứ chẳng không!

Còn cái nhân nào, hiện ở đâu? Có lâm vào hoàn cảnh khó xử nào chẳng?

Hay là... hay là nàng đã nghe theo lời Huyết Quang giáo chủ mà ưng thuận cuộc hôn nhân?

Nghĩ đến đây, giòng máu nóng vọt sôi bùng trong cơ thể khiến Cừu Thiên Hiệp đưa tay ôm lấy đầu rên rỉ:

- Nhan Như Ngọc nàng đâu? Có lẽ nào... chàng dám nghĩ tiếp bước lần đến một cái gò cao, leo đứng lên đây, nhìn về hướng Tông Đà Huyết Quang Giáo nhìn trần trời vào cõi hư không ngơ ngơ ngẩn ngẩn như nhà tu đang trầm tư mặc tưởng tâm linh hướng vào cõi Nát bàn.

Đột nhiên...

- A Di Đà Phật!

Tiếng niệm Phật trong như chuông ngân buổi sớm, đánh thức Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mơ mộng.

Tiểu thí chủ! Mạnh giỏi nhé!

Giọng nói vừa dứt, vị chương môn Thiếu Lâm Ngộ Phi đại sư đã hiện ra trước mắt.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vội vòng tay hướng vào Đại sư thi lễ nói:

- Đại sư, vẫn an khang quý thể chứ! Văn hạ nhờ trời vẫn mạnh!

Chàng liên tưởng đến nhiều vấn đề nan giải, không thể nói ra cùng một lúc, bất giác chàng chép miệng thờ dài.

Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ ngờ vực, nhíu đôi mi bạc, điềm đạm bảo:

- Thiếu Hiệp! Lão nạp thấy ngươi có vẻ bi thương khó nói, có lẽ nào...

Vị đại sư vụt ngưng lại cúi đầu nhìn xuống đất, chợt thấy trên mặt cỏ rây rất nhiều dấu máu, lại chép miệng thở dài. Một lúc lâu lão mới điềm điềm tiếp lời:

- Có lẽ nào Thiếu hiệp lại lâm vào nghịch cảnh hay sao?

Cừ Thiên Hiệp đầy lòng u uất, chưa biết tỏ lộ cùng ai, nên lấy làm cảm động run giọng trả lời:

- Bạch đại sư! Chẳng giấu chi đại sư, vãn hạ mang nhiều nghịch cảnh nào nề... không rõ đã làm gì nên tội... mà người đời đổ vào mình vãn hạ, không biết bao nhiêu việc: Cừ oán, trộm đạo bất lương, khiến cho mọi giới võ lâm đều nhòm góm và coi vãn hạ như kẻ cự thù! Tội ác bởi ai gây? Chính vãn hạ không hiểu gì cả?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc điềm điềm hỏi:

- Thiếu hiệp! Người có thể kể lại cho lão nạp nghe được chăng?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu thiếu não, chỉ cúi mặt thở dài không đáp.

Ngộ Phi đại sư bỗng rực đôi mắt từ hòa miệng niệm Phật hiệu vừa phá lên cười oan h”:

- A... Di Đà Phật... ha... ha... ha!

Lão lại đổi giọng âm trầm đầy ý nghĩa bảo nhẹ:

- Thiếu hiệp hãy an lòng! Theo luật tuần hoàn nhơn quả kẻ gieo hạt lành ắt hưởng quả lành ngày nay năm tàn, Đông tận, vận đạo của ngươi đã đến hồi an hảo, Lão nạp sẽ thay ngươi mở mùa xuân mới, đuổi con bĩ cực, bắt hồi thái lai và kể từ đây Thiếu hiệp như cánh buồm thuận gió!

Cừ Thiên Hiệp ngẩng mặt nhìn lão sư, mím cười khổ sở đáp:

- Đa tạ đại sư có lời an ủi!

Ngộ Phi đại sư nghe qua, sắc mặt rắn lại bằng giọng nghiêm trang cùng cực bảo:

- Tiểu thí chủ chớ nghi ngờ Bàn tăng chẳng dùng lời an ủi đâu mà chính là sự thật đấy Thiếu hiệp ạ! Có minh chứng hãn hoi...?

Cừ Thiên Hiệp run bắn người kêu lên:

- Có chứng minh?

Vừa kêu lên, chợt hiểu mình lỡ lời, vì chàng hiểu rõ ngộ Phi đại sư là một vị lão tăng đạo cao đức trọng, chẳng những là Chương môn thiếu lâm, mà còn là Minh chủ của Cửu đại môn phái, cho nên tiếng nói của đại sư là khuôn vàng thước ngọc, mỗi khi nói lời gì... là các giới giang hồ tôn cảm, coi như giáo lý chánh truyền, ai ai cũng đều nể trọng...

Ngộ Phi đại sư không đợi Thiên hiệp hỏi đáp, lão đưa tay xốc lại tăng bào, điềm điềm bảo tiếp:

- Thiếu hiệp! Nếu Thiếu Hiệp không trọn tin lời của lão tăng, thì ngươi hãy theo gót bàn tăng đến phần Dương hồ, đến đây người mới nhận rõ lời nói của bàn tăng không hư giả!

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, vòng tay cúi đầu nói.

- Đại sư bảo chi những lời này, đã mang ơn đại sư thương tình, vãn hạ há chẳng tin sao?

Ngộ Phi đại sư gật đầu vui vẻ bảo:

- Được như thế người hãy theo ta!

Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lại bước lần về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp tuy rất thắc mắc không rõ vị chương môn đưa mình về đâu nhưng lão đã lên tiếng ngăn ngừa trước chàng há dám hỏi nhiều sao? Do đó hai chân chàng đi đi động bước lần theo bóng đại sư.

Từ Qua Dương Trấn đến Phần Dương hồ chẳng xa lắm, người thường đi chỉ độ hai ngày đêm là tới nơi.

Song đối với hai người này có thể gọi là Lão, Thiếu cao thủ võ lâm thời bấy giờ, nên mức khinh công rất lỗi lạc, họ chẳng noi theo đường quanh ngõ vắng mà bằng tuổi vượt đèo đi như lướt là đà trên trên ngọn cỏ.

Vào khoảng cuối canh ba cả hai đã đến hồ Phần Dương.

Hai người đi dọc trên bờ đê, làm kinh đoàn “le le” đang an ngủ dưới rừng lau già, cạnh bờ hồ, bọn chúng vỗ cánh bay lên và kêu lên: Oang oác!

Hồ Phần Dương là một thắng cảnh đệ nhất xứ Quảng Đông, hồ rộng mênh mông ước chừng mười mẫu chu vi, mặt hồ về đêm nước trong vắt, thỉnh thoảng vài tiếng cá ngáp bọt làm rung rinh mặt nước, gợn thành vài nếp sóng lăn tăn.

Tuy là nơi thắng cảnh sơn thủy hữu tình nhưng không kém vẻ cô liêu tĩnh mịch...

Ngộ Phi đại sư lại dẫn Cừu Thiên Hiệp rẽ vào một lối nhỏ, đầu lau vách um tùm, vượt qua mấy khúc ngoằn ngoèo như ruột tượng, là đến một cái làng nho nhỏ của ngư dân vẫn nằm cạnh bờ hồ.

Cái tiếng làng xóm nói đây nghe quá đáng, chỉ vì xóm nhỏ ngư dân này tổng cộng độ tám mái nhà tranh song chẳng kém thơ mộng...

Trước mấy dãy nhà tranh có một vườn nho nhỏ bên đồng trống toàn là hoa muôn sắc, bên Tây trồng vô số hoa màu: Cải, rau, khoai, củ, lại có nhiều cái mương dẫn nước hồ vào, có vũng sâu sâu. Một đàn vịt ngỗng độ mươi con nổi lênh bênh trên mặt ao, chui đầu vào cánh ngụ mê man, tiếng chân người không làm chúng tỉnh giấc.

Dưới ánh nguyệt lơ mờ. Chiếu xuống mặt hồ, khiến người ta trông thấy vô số cá nô đùa trên mặt nước, bơi lội một cách tự do thoải mái.

Cừu Thiên Hiệp thấy cảnh sinh tình chép miệng ước ao, quay sang với Ngộ Phi đại sư nở nụ cười hoan hỷ bảo:

Thiếu Hiệp đang độ hoa niên cường tráng, như mặt trời sớm mọc, hoa nở ban mai, phải tuấn kiển công lập nghiệp, dương danh cho hậu thế, vội gì phải nghỉ chán đời, và lại...

Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn cắt đứt câu nói của đại sư:

Dạ xin hỏi vị nào đây?

Ngay lúc ấy, căn lều tranh trước mắt, vụt sáng lên, cánh cửa bằng phen tre mở hoát, từ bên trong bước ra một bà lão tuổi ngoài bảy chục, tóc bạc, da mồi, tay vịn phiến cửa, tay xách lồng đèn thò đầu ra ngoài xem xét.

Nhìn kỹ bà lão không có vẻ lam lũ như con người chài lưới, mừng rỡ như khách thị thành, đôi mắt bà ta rảo hoành đường như chưa ngủ.

Ngô Phi đại sư vụt bước đến trước mặt lão bà điềm đàm nói:

- Tiết đại nương! Bàn tăng là Ngô Phi đây... thật quấy quá, giữa đêm làm phiền đại nương!

Bà lão là Tiết đại nương, khi nghe tiếng nói của đại sư sắc mặt hân hoan đến tột độ lại ản đầy tia kính, bà vội vòng tay xá sát đất cung kính nói:

- Đại sư, Phật giá quang lâm, xin thứ lỗi cho muội không hay để nghênh tiếp!

Vừa nói dứt bà ta xô cửa thò đầu vào trong nhà gọi to:

- Tiết Trung! Có Ngô Phi đại sư đến, người mau ra đây bái kiến!

Ngô Phi đại sư vội tiếp lời:

- Tiết đại ca ngủ rồi sao? Thực làm phiền hai vị!

- Đại sư nói vừa dứt, trong nhà chạy ra một người, lại là ông lão tuổi ngoài tám chục, râu tóc bạc phơ.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy người này đã giật mình kinh ngạc.

Nguyên vị lão nhon được gọi là “Tiết Trung, Tiết đại ca” là một cụ già cao tuổi, gương mặt đầy vết sẹo. Đôi mắt lão mù bày ra hai lỗ sâu “hoắm”, đôi tròng đã mất hẳn, cánh tay tả đã mất, chỉ còn tay áo buông thông, mái tóc bạc phau phau, chòm râu trắng xóa, thực trông rất dễ sợ.

Vị Tiết Trung bước ra sân đã buột miệng nói to:

- Đại sư vạn an! Xin đại sư hãy bỏ tên Tiết Trung, vì tên này đã chết từ lâu.

Vừa nói dứt lão đã bước đến bên Tiết đại nương, tuy đôi mắt mù, nhưng lão không dùng gậy dò đường, mà bước đi rất vững chắc, tiếng nói lại trong như chuông.

Ngô Phi đại sư điềm đàm bảo:

Đừng nói thế Tiết đại ca ạ! Lão nạp đêm nay chẳng những là một người khách bất đắc dĩ mà lại đưa đến vợ chồng người một người khách quý nữa!

Tiết Trung ngạc nhiên kêu lên:

- Cũng là đại sư...

Tiết nương ngắt lời nói to:

- Lão mù! Vị khách là một Thiếu hiệp đấy!

Nguyên Tiết nương đã trông thấy Thiếu Hiệp từ lúc đầu.

Cừ Thiên Hiệp không thể nói, nên buột miệng tiếp lời:

- Nhị vị lão bá! Nửa đêm đến làm phiền thật là mạo muội!

Tiết Trung vụt run khẽ mấy nếp sọc, dường như xúc động bồi hồi. Bằng giọng nói run run lạc giọng hỏi.

- Ô! Vị... khách... tiếng nói sao quen quá! Tiếc rằng không trông thấy được mặt.

Ngô Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:

- Thấy, dù mắt sáng, Tiết đại ca vẫn chưa gặp lần nào, nhưng vị Thiếu hiệp đây không xa lạ gì đối với vợ chồng người!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, nhìn Ngô Phi đại sư hỏi nhanh:

- Đại sư! Hai vị lão bá đây là...

Ngô Phi đại sư ngắt lời, thản nhiên bảo:

Hãy vào nhà nói tiếp! Câu chuyện rất dài!

Vợ chồng Tiết Trung vội kêu lên:

- Húy! Chúng tôi rất vô ý, đêm khuya sương nặng xin lỗi mời hai vị vào nhà!

Cừ Thiên Hiệp vội nghĩ vợ chồng vị lão nhân này ắt là trang ẩn sĩ giang hồ, danh gia võ hiệp, đến lúc lớn tuổi tìm chốn ẩn cư xa lánh sự đời danh lợi.

Vào đến nhà chàng thấy tuy tụp lều tranh, bày biện thật đơn giản nhưng rất sạch sẽ và khoáng đãng.

Khi mọi người vừa an tọa.

Tiết Trung nhìn sang vợ vui vẻ bảo:

- Người mang mớ cá vừa câu, đem ra làm món thốn com, rượu mang ra đây, để đãi vị đại sư và vị tiểu khách nhơn dùng đỡ ấm.

Ngô Phi đại sư đưa tay áo phất chặn lại, đồng thời nghiêm giọng bảo:

- Chưa vội hãy đợi lão nạp bàn xong câu chuyện quan trọng, lão nạp nhất định ở lại dùng bữa với người!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị.

Chàng không rõ đại sư dắt chàng đến đây để làm gì?

Chàng không rõ vì sao Ngô Phi đại sư bảo:

- “Chuyện quan trọng”.

Chàng ngơ ngác chấp lâu. Đột nhiên... Ngô Phi đại sư đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bí mật bảo:

- Thiếu hiệp, xin thiếu hiệp tha thứ sự mạo muội của lão nạp, thiếu hiệp vén tay áo bên trái, vén lên đến vai xem nào.

Cừ Thiên Hiệp như rơi vào cái hố đầy sa mù, ngạc nhiên kêu lên:

- Đại sư...

Thật bất ngờ, chàng chưa nói hết lời. Tiết đại nương ngồi một bên vút đứng dậy, giương đôi mắt thất thần nhìn thiếu hiệp, thảng thốt kêu lên.

- Thiếu... vị đây chính... là...

Bà ta vừa kêu sáng sốt vừa chạy lảng vảng đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, chẳng nói, chẳng rằng, vén nhanh cánh tay áo Cừ Thiên Hiệp lên đến bả vai.

Cừ Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chính mình đứng vào địa vị khách để cho bà ta vén áo thực rất khó coi, mà không để bà ta vén áo càng không ổn.

Tiết đại nương tay cầm mí tay áo, đôi mắt nhìn sững vào bả vai Thiếu Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tiết Trung! Chàng còn nghi ngờ gì nữa! Không sai một nét!

Vừa nói dứt, bà buông nhanh tay áo, hai tay ôm chầm lấy thiếu hiệp, gục đầu trên vai chàng, tức tưởi kêu lên:

- Cừ thiếu gia! Tiểu chủ, người tương ta chết rồi ư! Người...

Vừa nói đến đây, tiết đại nương vút khóc rống lên, tiếng khóc rất bi ai thảm thiết.

Cừ Thiên Hiệp không rõ sự gì xảy ra ngạc nhiên đến độ xuất thần, trong nhất thời chàng mở miệng chẳng nói ra lời.

Tiết Trung vút đứng phắt dậy, chạy nhanh đến bên Thiên Hiệp, đưa tay mò mắt lấy bả vai trái của chàng, vừa chớp mau đôi mày run giọng nói:

- Thật sao? Tiểu chủ... trời! Cừ thiếu... gia... đây rồi.

Vừa nói đến đây, giọng nói khò khè dường như tắt nghẹn ngang cổ.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên nổi điên lên nhìn Ngô Phi đại sư nói như hét.

- Đại sư, sao lại thế này...?

Ngô Phi đại sư từ từ đứng dậy, bước đến bên Thiếu Hiệp chậm rãi nói:

- Tiết đại ca, đại nương hai người nên bình tĩnh lại đôi chút, chẳng nên làm Cừ Thiên Hiệp thất kinh, có chuyện gì thư thả hãy bàn, chúng tôi còn ở lại đây hết đêm này cơ mà!

Tiết Trung vẫn nắm vai thiếu hiệp, lại quay sang Tiết bà trầm giọng bảo:

- Chuyện gì cũng do mụ mà rối lên, mụ có phát khùng hay chẳng? Tại sao khóc rầm rức thế, mụ làm kinh động đến Cừ Thiếu gia...

Đại Tiết nương vẫn chưa nguôi tức tưởi, hai tay buông ra, bằng giọng oán hờn kẻ lẽ:

- Chuyện gì cũng do lão mù mà ra cả, nếu người biết dần lòng nhường nhịn thì đâu đến nỗi dui mù! Lại để Thiếu chủ bơ vơ, bị người cướp đoạt trên tay người.

Vừa nói dứt, dường như quá xúc động Lão bà ôm mặt khóc ngất.

Cửu Thiên Hiệp ngơ ngẩn đứng lặng người bất động, chỉ vì vợ chồng Tiết Trung lời qua tiếng lại, rõ ràng liên quan đến thân thể của mình.

Việc truy tầm thân thể mợ hồ này, từ lúc rời “Phi lai sơn trang” không ngày giờ nào chàng không nghĩ tới, không ngờ Ngô Phi đại sư đã vì mình mà truy ra tông tích lạc nơi này, vì thế chàng quay nhìn Ngô Phi đại sư gấp rút hỏi:

- Đại sư! Chẳng hay chuyện này ý nghĩa nó ra sao?

Hắc Ngục Cốc nơi hội ác ma

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm bảo:

- Vị lão nhân Tiết Trung đây là lão quân gia quán xuyên mấy đời cơ nghiệp nhà họ Cừu của người đó! Xin tha thứ cho lão này nói thẳng, chính Tiết đại nương là mẹ vú đã nuôi thiếu hiệp đến lớn đấy!

- Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả mừng lẫn kinh ngạc, huyết khí xung lên tận não quan, từ chỗ ghé ngồi nhảy phát đến bên Tiết đại nương, ngã nhào vào lòng bà lão như đứa bé thơ vừa tức tưởi kêu lên:

- Di!

Tiết đại nương chưa vui đôi dòng lệ, lại bắt đầu khóc ròng lại rất thâm thiết. Tiết Trung lần đến bên thiếu hiệp, quỳ nhanh xuống đánh “Bịch” một tiếng bằng giọng u sầu buồn bã tiếp lời.

- Tiểu chủ nhân, mọi việc do lão nô quá bất tài, để lụy cho Tiểu chủ nhân phải vất vả suốt mười mấy năm trời!

Cừu Thiên Hiệp tay chân luống cuống, vội gương rời Tiết nương, bước đến đỡ Tiết trung dậy hoảng hốt hỏi:

- Lão công công! Tiết công... Phụ thân ta...

Tiết Trung vừa đứng dậy đã đưa tay vào phía nhà sau nghẹn ngào nói:

- Tiểu chủ! Theo Lão nô vào trong bái kiến Lão chủ nhân!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi ngay:

- Gia phụ còn tại thế ư?

Tiết đại nương vịn vai Cừu Thiên Hiệp đi phía sau buột miệng kêu lên:

- Tiểu chủ! Đừng nghe lão mù nói loạn, chi nhảm!

Khi cả ba qua khỏi gian nhà trên, đến căn giữa Tiết đại nương xô cửa bước vào, bà đánh lửa đốt nhanh cây nến, ánh sáng đèn chiếu tỏ khắp gian phòng.

Cừu Thiên Hiệp vừa bước chân vào phòng, vội tỳ nhanh xuống đất, vì chàng nhìn thấy... giữa nhà có bàn hương án, trên bàn đầy đủ nhang, đèn, hoa quả, trên tường giữa bàn thờ, treo một bức họa vẽ một hình người thanh thanh mảnh mảnh, tuổi trạc trung tuần, dưới chân tượng, trên mặt bàn thờ bày ra một cái bái vị bằng Trầm hương, có khắc một giòng chữ mạ vàng đề:

- “Cố ân chủ Thành Châu Nhất Kiếm, Cừu tướng công, húy Vô Kỵ, đại nhơn chi thành vị...”.

Cừu Thiên Hiệp gục đầu xuống đất, khóc như mưa, bằng giọng nói nghẹn ngào bi thiết kể lể:

- Con bất hiếu là Thiên Hiệp, không đền được công ơn dưỡng dục sinh thành, không cung phụng gia gia nơi Thiên linh được, tội nghiệt rất thâm trọng, cầu xin gia phụ có linh xin phù trì cho

con trả được mỗi thù nhà, ngày rứa được hận cừu con xin bẻ kiếm về quê, trợn đời chài lưới làm ăn, không xuất diện giang hồ nữa!

Ngay lúc ấy Ngô Phi đại sư và Tiết Trung cũng vừa vào đến nơi.

Tiết Trung và Tiết đại nương, quỳ hai bên Cừu Thiên Hiệp, cả ba người cúi mặt khóc ngất.

Ngô Phi đại sư bước vào phòng đã niệm:

- A di đà Phật! A di đà Phật...

Vừa niệm một tràng Phật hiệu lại từ từ lên tiếng:

- Hôm nay chủ bộc các người được trùng phùng đây là hi sự của nhà họ Cừu, và lại chết là hết, các người có bị thương chi vô ích mà còn hao tổn tinh thần thiếu hiệp, người có nhiều trách vụ, chớ quá bị thương mà hao mòn thân thể!

Cừu Thiên Hiệp cố dằn cơn thống khóc, vẫn quỳ trên đất, song hướng vào vợ chồng Tiết Trung lạy mấy lạy nói:

- Mười mấy năm qua, mong ơn thờ phụng vong phụ, thay ta cúng bái xin Tiết công, Tiết di nương nhận vài cái lạy tạ này!

Vợ chồng Tiết Trung vội cúi đầu lạy đáp lễ.

Bấy giờ Ngô Phi đại sư đưa mắt nhìn Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp, hiện giờ chúng ta nên bỏ qua những tình tiết nhỏ nhặt mà bắt đầu nói về chánh sự!

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ tâm dạ mẫn loạn như kim châm, dao cắt, thần thờ hỏi:

- Đại sư! Chẳng hay chánh sự là việc gì?

Ngô Phi đại sư điềm đạm trả lời:

- Lão nạp đi tìm tông tích Thượng thừa Hoa pháp chân kinh mấy tháng trước đây, lão nạp đã đi suốt từ Nam ra Bắc, đôi hải cò đã dầm gần mười ba tỉnh Trung Nguyên, hỏi thăm các môn phái võ lâm về quyền chân kinh của bản tự, trong lúc bất ngờ lão nạp gặp lại vợ chồng Tiết đại ca tại Phần Dương hồ này!

Tiết Trung quá hân hoan nên vui vẻ chèn lời:

- Nếu vợ chồng lão nô không gặp đại sư cho biết tin tức Thiếu chủ ắt vợ chồng lão nô sẽ ân hận mãi, khi chết cũng chẳng mặt mũi nào dám ngó Lão nhân gia!

Cừu Thiên Hiệp lại đưa nhìn Ngô Phi đại sư bằng những tia trù mến, đồng thời chàng lại nghĩ theo lời nói của đại sư, ắt hẳn vì lão đại sư đã tìm ra manh mối quyền “Chân kinh” của Thiếu Lâm, do đó chàng thuận miệng hỏi ngay:

- Đại sư, đa tạ người lo lắng nhưng không rõ “Chân kinh”...

Ngô Phi đại sư khoát tay chặn lời, chàng mỉm cười bảo:

- Lão nạp nói hai chữ Chánh sự đây, không có ý ám chỉ đến Thượng thừa Hoa pháp chân kinh

của tề tự đâu.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Chẳng hay...

Ngô Phi đại sư cười tùm tùm, đưa tay chỉ vào mình Thiên Hiệp ngắt lời:

- Chánh sự là những điều ân oán do bản thân thiếu hiệp mà ra đấy!

Cừ Thiên Hiệp giật mình mắng thầm: Ta thật là hồ đồ, vừa gặp được người này sự hoan hỷ quá độ, thành ra u mê rồi quên bẵng đi mối thù cha chưa trả, vì thế chàng cảm nghe nóng mặt, ngượng nghịu đáp:

- Nếu đại sư không nhắc nhở, vẫn hạ suýt quên rồi!

Ngô Phi đại sư thở dài, điềm đạm bảo tiếp:

- Thêm vào đấy mỗi huyết cừ của Thiên Hiệp đối với quyền “Chân kinh” có liên quan với nhau.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, cả mừng nói:

- Thật vậy ư? Ngô Phi đại sư gật gù mỉm cười bảo:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ! Song lẽ cả hai câu chuyện đó một người gây ra... chỉ một người!

Cừ Thiên Hiệp quá sốt ruột hỏi!

- À! Vậy hẳn là...

Ngô Phi đại sư chớp nhanh viền mi bạc nghiêm giọng tiếp lời:

- Thôi mệnh Diêm la Dị Đại Cương!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên kinh dị:

- Húy! Là hẳn?

Tiết Trung đứng bên ngoài, nghe đến đây lần lại sát Thiên Hiệp, bằng giọng ảm như chuông, chèn lời:

- Thiếu chủ! Cừ tiểu gia: Giữa một đêm rằm vào tiết Trung Thu, mười bảy năm về trước, Cừ lão chủ đã từ biệt giang hồ treo kiếm ẩn cư, không ngờ vào khoảng canh ba, Thôi mệnh Diêm la Dị Đại Cương dắt theo Tam nghĩa Cừ hiệp cùng một số đông ác ma hắc đạo, tổng số có trên trăm người, bọn chúng tủa ra vây phủ “Thần châu sơn trang” vây chủ nhơn, giết gia tộc!

Cừ Thiên Hiệp giương đôi mắt đỏ gầy, ắn đầy sát khí vì quá giận chàng hỏi to như quát:

- Tiết công công! Cha ta đã treo kiếm ẩn cư tại sao chúng lại...?

Ngô Phi đại sư khoát tay chặn lời chậm rãi nói tiếp:

- Lúc Cừ đại hiệp sanh tiền gét kẻ ác như cừ thù, Dị Đại Cương lúc khai sáng “Huyết Quang Giáo” lập căn cứ tại Hàn sơn “Vong hồn trại” chuyên hành ác sự, cha của ngươi nghe biết được

đang đêm đơn thân độc kiếm vào Vong hồn trại Hàn sơn phá tan hoang doanh trại của chúng và giết sạch bọn ác ma, Huyết Quang Giáo vì thế phải hạ cờ giải tán bàn hội!

Tiết Trung sực sùi như nhớ lại dĩ vãng xa xăm, bèn lên tiếng nói tiếp:

- Đại sư nói rất đúng, Lão chủ nhân là người khoan nhơn trượng giả, ít để tâm phòng bị một ai, thành thử Đại Cương trốn thoát ra ngoài hải đảo xa xăm, ngày đêm khổ luyện võ công nuôi chí báo thù, hấn lại cầu kết với hắc đạo, ác ma kết thành một đoàn người, sau đây tìm đến “Thần chân sơn trang” báo hận!

Cừ Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, nghiêng răng bảo to:

- Hay lắm! Ác ma! Cừ Thiên Hiệp này không trả được huyết cừ, thề chẳng sống nữa!

Tiết Trung lại chậm rãi tiếp lời:

- Giữa lúc đêm hôm nguy cấp, Lão chủ nhơn bé Thiếu gia trao cho lão nô, căn dặn lão nô đem thiếu gia trốn lên núi Chung Nam Sơn tìm đến Huyền Hư cung, trao cho hạ phu nhân nuôi dưỡng!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can vội nhanh miệng hỏi ngay:

- Hạ phu nhơn? Có phải bà này là “Nhất đại yêu cơ” Huyền Cung chủ nhơn phải không?

Ngộ Phi đại sư gật đầu, đôi mắt lim dim như hồi tiếc những thời xuân mộng, bằng giọng êm đềm bảo tiếp:

- Đúng đây thiếu hiệp ạ! Lúc xuân thời ta có nghe nói, Nhất đại yêu cơ, với cha người là cặp nhơn tình tuyệt thế, trai tài gái sắc thực ít kẻ sánh bằng về sau không rõ đôi bên thác mắc thế nào mà cha người và nàng mỗi người đi mỗi ngã, cha người mới kết hôn với một thiếu nữ khác xinh đẹp hơn nàng, và hạ sanh ra người đó, còn nàng lại gả nghĩa với Hạ đình Huy chủ nhân “Huyền cung huyết ma...” vậy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sực nhớ lại câu chuyện cũ, lúc nàng đến Chung Nam Sơn, lần đầu tiên gặp “Hạ phu nhơn” bà đã tỏ ra niềm nở nói chuyện một thôi dài. Mấy lần sau “Mẹ con Nhất đại yêu cơ” từ tể với chàng, rất mực lo lắng và sẵn óc đủ điều, nguyên bà ta tưởng tình cũ ngày xưa mà giúp đỡ cho chàng rất thành thật, ưu ái như người mẹ thương con, nghĩ đến đây, Thiếu Hiệp quay lại nhìn lão Quân gia hỏi tiếp:

- Tiết công! Rồi... Người có đưa ta đến Chung Nam Sơn không? Hay là Hạ đình Huy lại chẳng thân nhận chúng ta?

Tiết Trung thờ dãi lắc đầu đáp:

Đều chẳng phải!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy câu chuyện ra sao?

Tiết Trung nghe qua tái mặt, các vết sẹo run lên bần bật, gương mặt xấu xí càng xấu xí hơn trông rất khủng khiếp, chứng tỏ tâm trí lão đang giao động mãnh liệt.

Tiết đại nương vội lên tiếng, nói tiếp:

- Mọi việc đều do lão mù này mà hư hỏng, thực là Quý già vô dụng!

Tiết Trung nghiêng răng thành tiếng, toàn thân run lên bản bật.

Ngô Phi đại sư nghiêm giọng bảo:

- Tiết nương, người chớ nên trách oán đại ca, giữa lúc bao vây “Thần châu nhất kiếm” mỗi tên đều là một gã ma đầu ác hại, công lực phi phạm, Cửu đại hiệp còn cự đương không xuể, huống là tài nghệ của Tiết đại ca?

Cửu Thiên Hiệp thấy Tiết Trung quá bi đát nên động lòng bèn dùng lời an ủi:

- Đại sư dạy rất phải, tại hạ đâu dám phiền nhị vị ân công.

Tiết Trung thở dài buồn bã nói:

- Chỉ vì lão nô quá nông nổi, lúc lão nô bỗng tiểu chủ toan chạy trốn thì chẳng may... làm... nhưng... mà

Tiết đại nương cả giận cướp lời chồng nói:

- Lão Mù, còn gì phải nói nữa mà phải kêu “nhưng mà, nhưng mà” làm gì?

Ngô Phi đại sư đưa tay ngăn lời Tiết đại nương, ngầm ra hiệu cho Tiết Trung kể tiếp.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy hoàn cảnh như thế, nên hiểu ý Đại sư lên tiếng bảo:

- Tiết công công! Về sau như thế nào?

Tiết Trung thở dài áo não rầu rĩ tiếp lời:

- Về sau ư? Thuộc hạ nhớ lại. Lão nhân gia còn lưu lại một vị tiểu thơ chừng một tuổi không rõ...

Cửu Thiên Hiệp há mồm ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thơ?

Tiết đại nương nghe qua, vội nhanh miệng trả lời:

- Chính là bảo muội của thiếu gia ấy!

Cửu Thiên Hiệp quá mừng hỏi lên như điên khùng:

- Ta mà có bảo muội? Ta có bảo muội... vậy là em gái ta đâu... tên gì...?

Tiết Trung cau mày nhăn nhó dường như hồi tưởng chuyện xa xưa, chốc chốc thở dài não ruột:

Lúc lão nô bé Thiếu Hiệp ra ngoài, lại sợ phải động thủ hạ chiêu, nên mang tiểu chủ ra sau lưng, nhắm phía sau hậu viện chạy trốn, không ngờ... ôi! Đau thay: khi vừa đến giữa sảnh đường, hốt gặp trên hai mươi cao thủ tủa ra bao vây!

Cửu Thiên Hiệp bóp mạnh hai tay vào nhau mồ hôi rịn ướt bằng giọng kinh ngạc kêu lên:

- A! đến hai mươi cao thủ sao?

Tiết Trung gật gù nói nhanh:

- Phải đây trong số này có nhiều tên biết mặt lão nô, bọn chúng không nói nửa lời, tuốt dao dương kiếm vây chặt lão nô, buộc lão nô phải giao Tiểu chủ cho chúng nó, chúng nó bảo nếu lão nô ưng thuận bọn chúng sẽ tha chết ngay!

Tiết Trung nói đến đây, dường như dĩ vãng diễn ra trước mắt, hai tay lão vỗ mạnh vào ngực, cau mày nghiêng rằng nói lớn:

- Ta tưởng có nói với bọn chúng chỉ vô ích và yêu cầu càng uổng lời, đồng thời con giận xung lên tới mặt, ta tuốt nhanh cặp gián bạc thề chết mà đánh với bọn chúng, hầu bảo hộ thiếu gia!

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mắt bạc, điềm đạm tiếp lời:

Tiết Trung nghe qua thêm chua xót, run giọng tiếp lời:

- Cũng vì lão nô không tự lượng sức mình, mà hành động mù quáng, nên trong vài ba chiêu thức, đã bị trọng thương, ngất đi không rõ gì cả!

Tiết đại nương rầu rĩ tiếp lời:

- Sau khi bọn ma đầu giải tán và đi xa tôi mới đi tìm trong đồng xác chết, lôi lão Tiết ra, lúc đó tiểu chủ đã mất tích, mà lão Tiết mang trên mình đến ba mươi mấy vết thương, đôi mắt lại bị người dùng gươm khoét mất, chỉ còn thờ thối thóp sự chết đã gần kề, tôi mới chạy vào phòng Lão chủ nhân tìm được gói thuốc “Vạn ứng bá bửu tan”, nhờ đó mới cứu lão Tiết thoát chết!

Tiết Trung điềm đạm nói thêm:

- Phải chi ta chết là hay hơn cả, vì sau chuyện này, tôi đâu dám vác mặt đến Chung Nam Sơn, do đó ta mới dất hiền nội đây, hết qua Đông đến Tây trôi nổi bèo bọt khắp xứ cũng may cho ta, mặt đầy thương tích, nên đổi cả diện mạo thuở trước, vì thế bọn Ma đầu không một tên nào nhận ra...!

Tiết đại Nương lại dịu giọng tiếp lời:

- Vợ chồng chúng tôi, rày đây mai đó, cốt ý là tìm xem Thiếu gia hạ lạc nơi nào, nhưng ròng rã mười mấy năm trời, vẫn không tìm ra tin tức nào cả. Do đó, vợ chồng chúng tôi mới đến trú ngụ nơi đây, vọng bản thờ cúng Lão chủ nhân, mong chuộc lại những lỗi lầm, cho đến nay, lòng thành đã đến Hoàng thiên, nên xuôi khiến gặp lại Cừu Thiếu gia... ở chốn, này...

Vừa nói đến đây, vợ chồng Tiết Trung đột nhiên xúc động khóc rống lên, tiếng khóc tận toan thấm khô, khiến người nghe cũng chua xót bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp nước mắt doanh tròn, song cổ ngăn sự uất nghẹn, hỏi tiếp:

- Phụ thân ta sau cùng chết về tay ai? Thi thể vùi lấp tại đâu?

Tiết đại nương đáp nhanh qua giọng lệ nói:

- Lão chủ nhân chưa chết tại đường trường, mà mang tám thân đầy thương tích, nhằm hướng Thiết Huyết Bảo chạy như bay đến!

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân kêu lên:

- Thuyết Huyết Bảo?

Chàng lại sức nhớ đến câu chuyện “Cái thế Ma quân” nên lấy làm hoài nghi, nói:

- Thuyết Huyết Bảo đâu phải là hạng người lương thiện “hắn” giao du đầy dẫy với các tay hắc đạo Ma Đầu. Tại sao gia phụ lại hướng về ngã ấy mà chạy, chẳng hóa ra dâng thịt vào miệng cạp hay sao?

Ngô Phi đại sư lắc đầu thờ dài, bảo:

- Thiếu hiệp! Lòng cha mẹ thương con như biển hồ lai láng!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, vội hỏi:

- Xin đại sư cho biết ý nghĩa!

Ngô Phi đại sư chép miệng thờ dài, bằng giọng trầm trầm bảo:

- Vì lúc đó Cừ đại hiệp chưa biết người mất tích, nên không ngừng ngại dâng xác vào miệng cạp, cũng chỉ vì người, mà đại hiệp không chạy đến Chung Nam Sơn tỵ nạn, vì sợ kẻ thù theo dõi ý người muốn Tiết đại ca đưa người đến Chung Nam Sơn cho được an lành!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng “A” đau đớn vợ chồng Tiết Trung cảm động rơi lệ đầm đìa Ngô Phi đại sư chậm rãi nói tiếp:

- Theo lão nạp được biết, lúc nào Thiết Huyết Bảo, cha người trở oai thần vung kiếm sát hại trên ba mươi tên cao thủ Thiết Huyết Bảo, rồi mang tám thân đầy thương tích chạy hướng Tây Bắc, từ đó không nghe tin tức gì nữa!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lên bàn thờ bốc khói, đôi mắt mờ lệ, lại trầm giọng hỏi!

- Còn bức chân dung thế nào?

Tiết Trung ghen ngào nói tiếp:

- Về sau Lão nô được tin Lão chủ đã thác tại Hạ Lan Sơn, vì thế Lão nô mới lập thần án, đem bức chân dung để thờ phụng:

Ngô Phi đại sư điềm đạm nói:

- Theo cá tính của Cừ đại hiệp lúc sanh tiền, nếu đại hiệp chưa chết, ắt là trả mối Cừ rồi, đâu để đến ngày nay!

Cừ Thiên Hiệp ngẩn mặt nhìn thần vị, cúi đầu mặc niệm rất lâu.

Nguyên chàng đã rung động toàn thân, vì bức tượng chân dung Cừ vô Kỵ, giống hao hao một người mà chàng đã gặp qua đôi lần? Chàng cố moi óc suy tư vẫn không nhớ người đó là ai, nhân cơ hội chàng quay sang Tiết Trung hỏi:

- Tiết công! Ai đã họa tượng gia phụ thế? Theo bức chân dung có giống gia phụ lúc sanh tiền hay chăng?

Tiết Trung buồn rầu đáp:

- Lão nô mù mắt nào thấy chi, chẳng qua nghe gia nội nói lại, bức chân dung giống như người thật!

Ngộ Phi đại sư đỡ lời nói tiếp:

- Thiếu hiệp giống như Cừ đại hiệp như đúc!

Ngay lúc ấy, Tiết đại nương từ nhà sau lưng lên một mâm cơm bốc khói, trên mâm có hai chiếc đĩa cá chép hấp cực to, và ba bầu rượu hâm nóng.

Nguyên đại nương, thừa lúc mọi người ôn lại ký ức, bà ta lên ra sau nhà làm cơm, rượu.

Khi Tiết đại nương vừa bước đến cửa phòng đã nghe rõ mọi việc, bèn đặt mâm cơm lên bàn, lớn tiếng nói chen vào:

- Tượng! Tượng phải không? Bức tượng đã họa vào mùa xuân, trước kia “Thần châu sơn trang” bị tiêu thổ, giữa lúc hỗn loạn, tôi mang tượng chạy đi trốn, toan tìm kiếm Thiếu Gia giao lại, song tìm mãi không gặp tôi mới lấy ra đặt bàn thờ phụng bức tượng này giống hệt Lão nhân gia, nghe đâu người vẽ ra nó là một đại danh sư đấy!

Nói đến đây, bà ta hướng vào Đại sư và Thiên Hiệp mời mọc:

- Đại sư! Tiểu chủ, xin mời dùng bữa cơm hàn gia này!

Cừ Thiên Hiệp không còn lòng nào ăn uống, nhưng muốn phụng bồi Ngộ Phi đại sư, bắt đắc dĩ chàng mới ngồi xuống hầu tiếp khách...

Tiết đại nương lại vào phòng lưng ra hai đĩa thực phẩm, hào và cải ướp cam thảo trứng gà chung.

Ngộ Phi đại sư là người cao tăng đắc đạo, không kiêng cử chay lạc, chỉ dùng rượu thịt theo thể tục.

Giữa lúc mọi người cảm bữa, dùng cơm...

Cừ đại hiệp sực nhớ chuyện cũ, bèn cất tiếng hỏi:

- Di Tiết! Về việc em gái ta...

Tiết đại nương bị gọi đột ngột, sượng đỏ mặt điềm đạm trả lời:

- Tiểu thư ư... tiểu thư lại do một người vú khác săn sóc lúc tiểu thư vừa đúng một tuổi trông rất dễ thương đã khỏe lại đẹp Lão chủ nhưn phụ, cứng như vàng ngọc.!!

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt hỏi nhanh:

- Em gái ta có giống ta chút nào không, trên bả vai trái có ba nốt ruồi son chứ!

- Không có!

Tiết đại nương vừa trả lời vừa suy nghĩ, cố ôn lại ký ức, nói lảm bảm:

- Phụng tiểu thư...ư.. giống hệt... không...

Cừ Thiên Hiệp gật gù buông ra một tiếng:

- A?

Nguyên chàng sức tưởng một việc rất vu vơ:

- Chính mình là một trang tu mi nam tử, bị lão Hùng phong vạn lý Nhiệm tử Huệ bắt đi, bắt quá là chịu sự tủ nhục, hay nhọc nhằn về thể xác mà thôi. Chứ em gái ta, nếu bị kẻ thù bắt giữ, ắt em ta sẽ gặp nhiều hoạn nạn. Ôi! Sẽ chịu bị thảm gấp muôn lần... và biết đâu... hậu quả không thể nào lường được...!

Cha mẹ ta đã chết, chết là hết, không còn gì để lo lắng! Nhưng ... người sống...lại là em gái ta... là đồng bào ruột thịt...thà rằng Tử biệt còn hơn phải sanh ly...!

Vì thế, chàng lên tiếng truy vấn:

- Em gái ta là họ Cừu chứ?

Tiết đại nương khoát tay, lắc đầu nói nhanh:

- Không - không - Tiểu thư gọi là Hắc Phụng do Lão chủ nhân...

Cừu Thiên Hiệp cả kinh đứng phắt dậy, buột miệng hô to:

- Hắc Phụng! Trên đời này sao có sự trùng hợp khéo tuyệt như thế!

Chàng vừa nói dứt, những người ngồi vây quanh bàn vút đứng phắt dậy, giương mắt nhìn Thiếu Hiệp dò hỏi:

Ngô Phi đại sư về mặt đầy nghi vấn buột miệng hỏi:

Thiếu hiệp...

Lão sư chưa nói hết lời, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng chân người, dẫm lên sân đá sột soạt, tương tự như nhiều người đến trước cửa túp lều tranh.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu to:

- Trước sân có người lạ!

Ngô Phi đại sư đứng thẳng lên hỏi:

- Vị bên ngoài là ai?

Có tiếng đáp dội vào trong:

- Không ngờ nhà sư cũng lại đây à!

Ngay lúc ấy ngoài cửa lều vang lên nhiều tiếng xôn xao và ngựa hí inh ỏi.

Nhất Đại Yêu Cơ mình khoát xiêm lục chẳng đợi chủ nhà lên xô cửa đi thẳng vào nhà, khi đến cửa phòng bà vút đứng khựng lại, giương đôi mắt tuyệt đẹp như phượng nhãn nhìn chăm chú vào bức họa “Thần châu nhất kiếm” Cừu vô kỵ đến gần ngơ.

Cừu Thiên Hiệp thoát trông thấy, vui mừng khôn tả, vội chạy bươn bả ra cửa phòng, vòng tay thi lễ nói:

- Tiền bối...

- Nhất Đại Yêu Cơ khẽ lắc đầu nói:

- Ta với cha ngươi đã kết nghĩa... anh em, ngươi phải gọi ta là Cô Cô...!

Vừa nói xong, bà ta lại đưa tay chỉ ra sân, thuận miệng bảo:

- Có Liên Nhi và Hắc Phượng cùng đi, ngươi mau ra đón bọn chúng vào!

Lúc bấy giờ từ phương xa tiếng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắp sáng.

HỘI THỨ TÁM MƯỜI BẢY

Nỗi oan khiến giải thích giữa

... quần hùng ...

Đông tàn năm cuối, theo định luật của thời tiết thì khí.

Hôm nay trời xuân ấm áp, gió xuân phảng phất cảnh sắc đua tươi, hầu hết mọi sự vật ở thế gian, xem như cùng hòa theo ý xuân mà thay đổi mới, và trở nên trắng lệt huy hoàng.

Ánh mặt trời rực rỡ tựa hồ như chiếu đường hanh thông cho Cừu Thiên Hiệp hầu thẳng tiến đến một thắng lợi cuối cùng.

Trên đường đến Sào Hồ, tuy đầy dẫy những hoa thơm cỏ lạ, liễu xanh, đào hồng cây lành, suối ngọt, nhưng bên ngoài tuy phong cảnh này còn ẩn chứa lò mìn sát khí, cùng những bất trắc hãi hùng khôn lường được.

Lần theo con đường ngoằn ngoèo dẫn vào Hắc Ngục Cốc, hôm nay chỉ có dấu chân người đắm nát ngoài ra không có một tiếng động nhẹ nào, chim không hót, thú không kêu càng tạo cho cảnh hoang liêu đượm mùi tử khí trập trùng.

Hôm nay là ngày mừng hai tháng hai, ngày đại hội võ lâm, trên các nẻo giang hồ, hào hiệp, hắc đạo, ác ma kéo nhau đi từng đoàn hướng về Hắc Ngục Cốc, họ cúi đầu đếm bước, gương mặt người nào cũng lộ vẻ trầm tư, phút chốc họ lại cau mày hàm chứa sự lo âu hoảng nặng, vừa đi họ vừa đưa mắt nhìn tứ phía, dường như họ e ngại một tai nạn bất trắc theo đuổi bên lưng.

Đường vào núi càng sâu, ánh sáng cũng dần dần tối lại.

Ngay Cốc khẩu “Hắc ngục”, có dựng một tòa lư bông muôn sắc, hai bên cổng vào có treo hai bức hoành phi, khắc theo lối chân phương đại triện, nền bằng gỗ mun, chữ bằng hoàng sa khảm.

Bức trên đề: “Thánh địa của Tổng giáo Huyết Quang”.

Bức dưới đề: “Long niên ngày hội luận kiếm”

Dưới hai bức hoành là hai câu liên đối bằng nhưng treo dọc hai bên trụ cổng, nhìn vào hai câu liên khiến người người ái ngại lo âu, vì ý nghĩa gần như đe dọa đầy khủng bố.

Câu liên bên hữu viết:

- Huyết Quang dương uy, nhập cốc hưu tồn vọng tương. “Huyết Quang trở oai thần, vào cốc chó nên nghĩ quấy”.

Câu liên bên tả đề:

- Kiếm khí nghi hàn, xuất sơn tài toán toàn thân.

- “Kiếm khí rất lạnh lòng, ra khỏi nói mới hay còn mạng”.

Vào tòa Lư bông, lại thấy hai bên vệ đường có bay phát phối, đầy đủ sắc màu nhìn kỹ lại thấy là, hiệu kỳ của các môn , phái, bang, hội, xếp bày rất thứ tự.

Hắc Ngục Cốc ba bên là vách núi thẳng một mặt là ngọn sông sâu.

Giữa cốc là một thung lũng Sào hồ, nơi đây có một khoảnh đất rộng lớn, chu vi gần ba trăm trượng, giữa trung tâm khoảnh đất cất một tòa “Luận kiếm đài”, đài cao ba trượng, xung quanh treo hoa, kết lụa, mặt đài là một sàn gỗ, rộng trên mười mấy trượng vuông, đứng trên đài có thể nhìn thấy cảnh vật mọi nơi.

Bên tả luận kiếm đài có bày ra mười cái bàn gỗ, bảy cái bàn còn lại trên mặt mỗi cái bàn để một cái hộp sơn son lớn, nhỏ, khác nhau, ba chiếc bàn còn lại, trên mặt bàn lại để trống, chỉ trải một thảm lụa che mặt bàn, ngoài ra không có đặt vật gì cả.

Bên hữu luận kiếm đài, có năm chiếc ghế bành bọc da hổ theo loại Giáo y Thái Sư, xếp thành hàng ngang hướng mặt ra khán đài, trên năm chiếc Giáo y vẫn chưa có người ngồi.

Cách “Luận kiếm đài” năm trượng lệch về hướng đông, có một tòa khán đài lộ thiên, chứa chừng năm trăm người, song số khán giả đã ngồi chật khán đài, trong số khán giả dự hội, đa số là cao thủ của Cửu đại môn phái, ngoài ra còn có toàn thể cao thủ từ tam sơn, ngũ nhạc về dự đại hội, hàng đầu dành riêng cho tôn sư, chương tôn, chương phái hoặc các danh thủ độc lập, song vẫn còn trống một số ghế chưa có người ngồi ở hàng đầu, về mấy hàng sau đã chật như nêm.

Bên hữu “Luận kiếm đài” lại có một tòa khán đài lộ thiên song hơi nhỏ hơn, chỉ chứa độ hai trăm người khán giả của đài này có một điểm rất đặc biệt, là họ vận áo cộc quần đen, trên ngực mỗi người đều có in một bàn tay máu rất nổi bật, trông qua rất dễ sợ, đây toàn là nhân vật của Huyết Quang Giáo, gồm những tên Hắc Đạo Ma Đầu, Áp trại chủ, Đại đầu Mục, họ không ngồi yên lặng mà qua qua, lại lại như phô trương lực lượng, đầy khát máu, của một giáo phái lấy chữ Máu làm phương châm.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã lặn dần dần ở non Tây, mây chiều hạ xuống thấp, bức màn đêm u ám cả vạt vạt núi đồi.

Một luồng gió sau hậu trường luận kiếm đài thổi tới, từ bên trong nhảy vọt ra hai bóng người theo thế “Băng vân phục vũ” trên tay mỗi người cầm một cây đuốc, họ phân ra thế “Nhị long xuất thủ” lượn mình như con rồng vờn nước, trong nháy mắt, đã châm đốt hàng ngàn ngọn đuốc quanh tráng cháy sang rực.

Ánh trắng non nhọt nhạt, bị hàng ngàn tia sáng đuốc làm át hẳn.

Bỗng nhiên.

- Cheng!

Một tiếng thanh la nổi lên cao vút, làm rung chuyển cả tràng, báo hiệu đã đến giờ khai mạc.

Bấy giờ, toàn thể khán giả im phăng phắc, lặng như tờ.

Một bóng người, từ khán đài Huyết Quang nhảy vọt lên sân luận kiếm đài, bằng thân pháp “Phi long nhập vân”, mau như tên bay nhẹ như lá rụng, chỉ chớp mắt đã hạ xuống không gây một tiếng động nhẹ.

Bên khán đài Huyết Quang Giáo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Trái lại khán đài bên tả lại im phăng phắc chỉ vì khán giả bên tả khán đài nhìn thấy kẻ thượng đài khinh công rất tầm thường, chẳng lấy gì làm lạ. Cũng bởi, họ toàn là cao thủ, công lực bất phàm.

Kẻ thượng đài chính là “Huyết Quang Giáo” Thủ tọa hộ pháp “Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh”.

Hôm nay, Lôi Thanh Minh khoác đại hồng bào, mang giày da gấu, đầu chít khăn hồng điều, lưng đeo cây long “Thiết Tán”.

Ngay lúc ấy, Lôi Thanh Minh vòng tay xá vào khán đài bên tả, lại quay sang bên hữu, cổ lấy giọng nghiêm trang nói to:

- Long niên luận kiếm đại hội, sắp đến giờ khai mạc, bốn giáo chủ sẽ đến ngay, Lôi mỗ thay mặt “Huyết Quang Giáo” trước tạ ân quý vị không quản ngại xa xôi, đến dự rất đông đủ, thực lấy làm hân hạnh cho tệ giáo:

Vừa nói dứt, hắn vòng tay hướng về khán đài bên tả, cúi khom sát đất, tỏ vẻ lễ trọng vô cùng.

Khán giả bên tả khán đài, hỗn loạn dậy lên, tất cả đều vỗ tay đáp lễ.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên ngoài cửa cóc truyền vào:

- Ừ...u...u!

Nhiều tiếng “tù và” sơn dương rít lên chấn động, tiếp theo, nhiều giọng nói như vũ lộ hét lên cửa cóc động vào:

- Giáo chủ giá lâm!

Khán đài bên hữu nhao nhao lên toàn thể khán giả đài này đồng đứng dậy, cúi đầu đứng lạng giữ thể nghiêm.

Khán đài bên tả lại nhôn nhao, náo loạn kẻ nói được người bảo không, cãi nhộn lên.

Cửu đại môn phái y theo tập tục giang hồ, người đứng lên nghiêm nghị giữ theo lối khách tân. Các môn, các phái, các ban khác, nhận thấy ngồi rất khó coi, nên không ai bảo ai đều đứng phắt dậy, khác với Lôi Thanh Minh vừa xuất hiện.

Sau hậu trường “Luận kiếm đài” tiếng nhạc hung trĩu lên rất uyên oán, pháo nổ “đi đùng”!

Từ cóc khấu chạy vào năm con tuần mã, vỗ gió kêu “lốp, cốp” nhảm vào giữa sân “Luận kiếm đài” chậm rãi bước tới.

- Đi đầu, là “Thôi Mệnh diêm la” Dị Đại Cương hắn ngồi chễm chệ trên lưng tuần mã, mình khoác đại bào kim tuyến, tay cầm cây hốt triệu thiên, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường, trông tương tự như vị thiên thần giáng thế, hắn quét đôi mắt sáng rực nhìn khắp mặt trăng.

- Con tuần mã thứ nhì, chở trên mình một lão quái nhân, cao như tre gầy như củi, hình thù rất quái gở, hắn có chiếc đầu nhỏ như beo, đôi mắt lươn hi hí như mắt hàu, sóng mũi cong như mỏ chim ưng. Đôi mắt tuy nhỏ, song chiếu ra những tia nhìn quái đản, long lanh như mắt cáo, trên mình khoác mảnh da tinh tinh “loài khi đột” phô bày vô số lông mịn như nhung, vai đeo trường kiếm, dáng điệu rất hung hăng, chẳng khác nào ác quỷ hung thần.

- Trên lưng tuần mã thứ ba, ngồi chễm chệ một quái nhân đầu hói.

Toàn thể khán giả bên tả đài, xem thấy nhôn nhao cả lên.

Chỉ vì, người thứ ba này lưng đeo kiếm trần nhìn qua lưỡi kiếm đủ biết lai lịch của chủ nhân.

Thanh kiếm dài ba thước, thân kiếm chiếu ra tia sáng rực rỡ trắng, đây là Hàn Thụy Kiếm.

- Người thứ ba ngồi trên lưng xích thố, mặt nâu tóc hoe là Hòa sơn đảo Đảo chúa Ma Tất Chánh, gương mặt âm trầm lo nghĩ không lộ vẻ tự đắc như mọi người.

- Sau cùng người cười con ngựa kim, chính là Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc. Hôm nay, nàng vẫn mặt bộ xiêm trắng như thường ngày, ngoài mặt lại dồi sơ làn phấn mỏng, nhưng không che giấu nổi vẻ tiêu tụy, hốc hác hơn ngày thường.

Nhan Như Ngọc ngồi trên lưng tuấn mã khi vừa nhập cốc, đã giương đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía khán đài, nàng nhìn từng người một dường như tìm kiếm ai, sau cùng nàng buột miệng thờ ra khoan khoái.

Nguyên vì...nàng không tìm thấy Cừu Thiên Hiệp Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cảm thấy lòng mình hân hoan nhưng cũng thất vọng!

Tại sao mâu thuẫn thế? Chỉ vì, Cừu Thiên Hiệp đã y lời dặn dò của nàng, mà không tham dự cuộc thi đại hội này, khiến lòng nàng hân hoan sung sướng, còn nổi thất vọng là...nàng lại tương tự mấi Thiên Hiệp, không được gặp chàng ngày nào là khổ sở ngày ấy thật đúng với câu:

“Một ngày không gặp cũng như xa cách ba năm”

Giữa lúc nàng đang trầm tư mặc tưởng thì đàn ngựa năm con đã tiến vào trước mặt “Luận kiếm đài”.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương dùng ngay chiêu “ Phiêu mã thí” tung mình nhảy xuống ngựa, trông rất đẹp mắt, hấn lại quét đôi mục quang khắp khán đài, sau cùng chiếu vào ba mặt vị quái nói to:

- Mời thượng đài!

Ba vị lão quái và Nhan Như Ngọc đáp từ, không tung mình xuống ngựa, mà buộc lại dây cương vào đai yên, sau cùng chỉ nhích khẽ đôi vai, cả bốn người ngay chiêu “ yên tử xuyên vân” từ trên lưng ngựa nhắc bổng mình phi thân lên Luận kiếm đài.

- Hay tuyệt...!!

Khán đài bên hữu, là môn hạ Huyết Quang Giáo bọn chúng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Khán đài bên tả, khán giả vẫn im thin thít ngược mặt nhìn lên đài bằng những tia mắt thần nhiên.

Riêng về “Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc sử dụng được chiêu thức vừa rồi, chứng tỏ khinh công của nàng quá vượt bậc, sánh với Cừu Thiên Hiệp là tay cao thủ cũng chẳng kém là bao, tuy hai người này chưa học phép đăng đàn, hay nhập thất tịnh luyện nhưng họ đã đạt được mười phần công hỏa.

Nhưng về khinh công của ba lão quái đầu, thực là thiên hạ quán chúng đập gió đùa mây. Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương về mặt, hiện đầy tia kiêu ngạo, hấn bước tới, lui vài bước trước khán đài đưa mắt nhìn gần khắp mặt khán giả, bỗng nhiên hấn giả bộ kinh hoàng đứng thẳng người như pho tượng, hai chân cứng đờ bất động, hai tay giơ thẳng lên trời, thân mình từ từ bay thẳng lên “Luận kiếm đài”, tựa hồ như một giây vô hình kéo hấn lên đài, đây là Dị Đại Cương đã vận dụng chiêu Mê Ly Thần công một môn khinh công tuyệt kỹ.

Khán đài tả, hữu cất tiếng hoan hô vang trời dậy đất. Luôn cả vị minh chủ của Cừu đại môn phái, vị cao tăng Chương môn Thiếu Lâm Ngô Phi đại sư, phải buột miệng khen thán lão đưa mắt liếc Vân Tiêu đạo trưởng “chương môn phái Võ Đường” một cái, Vân Tiêu đạo trưởng gật đầu hiểu ý lại tỏ vẻ biểu đồng. Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương đi lần ra giữa đài, vòng tay hướng vào tả hữu

khán đài nói to:

- Bồn giáo đã kính ước mời quý vị đến đây, một là theo lệ võ lâm hàng năm có một lần đại hội, hai là hân hạnh giới thiệu tam đại kỳ nhân với chư vị Trung Nguyên võ lâm.

- Ô!

Khán đài bên tả, nhiều tiếng kêu “Ồ” nổi lên, cùng với những lời nhao nhao nghị luận, về mặt người người đều tỏ ra lo ngại không ít.

Nguyên “Tam đại nơn là ba tên nhất tiếng tột đời, bọn chúng hùng cứ ngoài hải đảo thuộc hàng đại Ma đầu chỉ tung hoành trên mặt biển, chưa hề đặt bước đến Trung Nguyên. Như hôm nay, Huyét Quang Giáo mời chúng đến đây, chẳng khác nào dắt cướp vào nhà, dẫn voi dầy mã tổ.

Ngay lúc đó, Vị quái nhân mình khoác tấm da tinh tinh, ôm nhóm như quý đội mồ khệnh khạng bước ra giữa đài, khẽ cúi đầu chào khán giả, bằng giọng cao ngạo nói to:

- Lão đây hùng cứ Khô lâu đảo (đảo sọ người) xưng hiệu là bạch cốt kiếm (kiếm xương trắng) họ tên là Tiều Bất Đồng! Giọng nói của hắn vừa phát ra, vừa khó nghe vừa man rợ vô cùng.

Tiếp đây, Lão quái nhân thứ hai là “Hoành thủy Đảo” Đảo chúa Hàn Thủy Kiếm Bạch tịnh Ba.

Bạch tịnh Ba một tay chống vào mạn sườn, một tay vun mạnh Kiếm hàn Thủy nương theo làn kiếm quang, bước ra giữa đài, hắn nghiêng đầu chào khán giả, bằng giọng nói đồng la bễ, oang oang:

Người Trung Nguyên nhìn Hoành thủy Đảo, cho là một địa phương hoang rợ, nên bốn đảo chúa nhìn thấy Trung Nguyên, có dịp thấy qua điều quái dị nhân đó, ta mới quyết tâm vào đất Trung Nguyên, đem cái công lực man di của Hoành thủy Đảo, ra múa máy vài đường để các người Trung Nguyên thấy qua “Hàn Thủy Kiếm” uy phong là thế nào, thử xem các người có dám gọi Hoành thủy Đảo là dân man mọi rợ hay không?

Giọng nói của hắn cực kỳ khinh ngạo, biểu dương ý chí kiêu hùng tỏ ra dưới mắt không người.

Hàng trăm đôi mắt bên khán đài bên tả, lóe ra những tia phẫn nộ,

Vị quái nhân thứ ba là “Hỏa sơn đảo, đảo chúa Ma Tất Chánh bước ngay ra giữa khán đài, dáng điệu rất khiêm cung, trái với thái độ cuồng ngạo của hai tên quái nhân kia, hai tay vòng lại hướng vào khán đài, bằng giọng nói rất đơn giản:

- Hỏa sơn đảo Bồn đảo chúa là Ma Tất Chánh vì lời mời dự hôn lễ mà đến đây!

Vừa nói dứt, lão thối lui về chỗ cũ.

Thôi Mạng Thiên La “Dị Đại Cương” khẽ giật mình, không rõ vì đâu Ma Tất Chánh nói ra những lời êm dịu, lại thêm lời nói có ý đồ lấp lửng cho Huyét Quang Giáo.

Thật ra, hắn có biết đâu “Hỏa sơn đảo, đảo chúa Ma Tất Chánh đã bị Cừu Thiên Hiệp đoàn kiếm làm nhục chí,

Ngay lúc đó, bỗng nhiên, từ đường vào cốc, một tên Huyét Quang Giáo lướt gió chạy như bay, nhắm ngay hậu “Luận kiếm đài” chạy tới, sau khi lên được trên đài, hắn khúm núm bước ra sau lưng “Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương” nói nhỏ vào tai.

Vì tiếng nói nhỏ, nên phía dưới khán đài tả hữu không nghe được gì cả?

Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương vừa nghe vừa gật đầu, tỏ vẻ đắc ý vô ngần, sau cùng hẳn buột miệng nói to:

- Như thế càng hay, hay lắm...!

Ngồi kế bên hẳn, Hồng Hoa Lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa nghe qua, gương mặt tươi tỉnh bỗng biến thành tím xám, tinh thần bối rối rõ rệt.

Khán đài, hai bên khán đài tả hữu: dù tài đoán thế nào cũng không rõ xảy ra sự gì.

Ngay lúc đó, trên đường vào “Luận kiếm đài” vụt hiện ra mấy bóng người, dùng thuật khinh công chạy như vũ bão, nhìn kỹ thấy họ gồm ba gái hai trai tất cả đều nhắm Luận kiếm đài xông tới. Đi đầu là một người được cái giới võ lâm chú mục nhất là “Cừ Thiên Hiệp”.

Kế đây là “Nhất đại yêu cơ” đi giữa, hai bên tả hữu hai cô gái, là Cừ Hắc Phượng và Điều man công chúa.

Sau cùng “Chung nam sơn Huyền Cung”. Lão hộ vệ Dư Thiên.

Cừ Thiên Hiệp vừa đến hai bên tả hữu khán đài nhao nhao lên bàn tán, kẻ trách mắng, người hân hoan tán tụng, lời qua tiếng lại vang dậy, luôn cả tiếng nói quan trọng của Đài chủ Dị Đại Cương cũng bị át đi,

Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương vô cùng tức bực, giương đôi mắt cú vọ nhìn Cừ Thiên Hiệp lom lom tia ra những tia uất hận đầy sát khí.

Cừ Thiên Hiệp lần đến giàng ghế đầu phía bên tả khán đài.

Toàn thể nhân chúng trong khán đài này, trừ Ngô Phi địa sư và Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ là hai người thông cảm hoàn cảnh rắc rối của Thiên Hiệp, còn lại bao nhiêu đều coi chàng như kẻ thù, chỉ vì sự hiểu lầm quá sâu đậm, chưa giải thích được. Do đó, chàng bước đến ngồi sau lưng Ngô Phi địa sư song song với Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ...

Bấy giờ, người người trong Cừ đại môn phái đều lên tiếng nghị luận gay gắt hơn, nhiều người đưa mắt nhìn về hướng Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ bất mãn khôn cùng.

Cừ Thiên Hiệp miệng niệm tinh công, gạt bỏ mọi tiếng nghị luận, giả như ngu như điếc, tay trái dìu cô em gái Hắc Phượng tay phải đỡ Điều man công chúa để hai người ngồi bên phải còn chính mình ngồi sau lưng Ngô Phi địa sư trò chuyện nhỏ nhỏ.

Bỗng nhiên, một bóng xanh lượn đến, hàng ghế đầu khán đài Hoa Khôi Lệnh chủ Tiết Lệ Hồng hiện thân, đến ngồi phía sau lưng Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy cả mừng, vội quay đầu ra sau, hỏi:

- Tiết cô nương vừa đến à?

Hoa Khôi Lệnh chủ Tiết Lệ Hồng bĩu môi “xì” một tiếng... không đáp:

Ngay lúc đó, hai hồi thanh la đổ lên:

- Cum! Cum!

Tiếng thanh la chấn động cả mặt tràng, khiến mọi người im phăng phắc, đưa mắt nhìn lên Luận kiếm đài.

Thôi Mạng Thiên La “Dị Đại Cương” lại bước ra giữa võ đài, đồng dục nói:

- Buổi đại hội hôm nay, bất luận thắng hay bại, ai mà giao thủ qua chiêu với một vị trong số “Tam đại kỳ nhân”, được toàn thân mà thôi ra ngoài, bốn giáo chủ đã chuẩn bị xong mười món tặng phẩm, để làm hòa cho người người, tùy theo chiêu số mà lựa chọn ra mười người cao nhất, chẳng những mười người này có tặng phẩm kỳ trân mà được liệt vào hạng thập đại kiếm thủ đương thời do các phái võ lâm cảm úy mà tôn lên có thể nói chỉ một hành động nhỏ mà thâm hoạch được cả danh cùng lợi!

Vừa nói xong, hần lại bật cười như điên, hần lại bước xê qua góc đài bên hữu đưa tay chỉ vào mười chiếc hộp sơn son nói:

- Các vị! Chớ nên khinh thường những món tặng phẩm này, chi vì... một là, do sự thành tâm thiện ý của bốn giáo hiến đẳng, hai là, các món tặng phẩm đều là vật chí bửu tuyệt đời, không dễ gì cầu mà được!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua hần nói sót cả ruột, sôi cả tim, gương đôi mắt lộ lộ nhìn bức Di đại Cương như chực ăn tươi nuốt sống! Chàng cảm thấy đôi tay run lên, tim đập liên hồi, chàng vận không tung được lên đài, dùng năm, ba chiêu thế, đâm vào lòng ngực Di đại Cương một nhát, cắt lấy đầu hần, đem về phần Dương Hồ, tể bái mộ phần tiên phụ nhưng chàng bỗng nhin được, vì thoáng bên tay lời khuyên bảo của Ngô Phi đại sư còn văng vẳng:

- Cừ...! báo thù là một việc đã đành rồi, nhưng hiện nay, nhiều giới võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm, mà qui tội cho ngươi, vậy ngươi phải thanh minh và giải thích cho kỳ được, bằng những chứng cứ hiển nhiên, lý luận vững chắc, mới mong lấy lại lòng tin mọi người. Nếu không làm được thế, thì nơi đâu cũng là cừ hận, đến sứ nào cũng gặp kẻ đối địch căm hờn, há chẳng là cô độc lắm ư? Lão nạp chỉ có bấy nhiêu lời...xin thiếu hiệp hãy ghi vào dạ...!

Nên biết, sở dĩ các môn, các phái đều hiểu lầm Cừ Thiên Hiệp những điều ám muội do Huyết Quang Giáo gây ra và trút cả tội lỗi vào Cừ Thiên Hiệp, nhưng trong số này chỉ có “Ngô Phi đại sư” chương môn Thiếu Lâm tự, và “Hồi Thanh Kiếm Ấu Dương Hồ” chương môn Võ di môn thông cảm và không ngờ vực mây may. Nhưng hai vị này lại không thể trình bày sự thật với các môn, các phái chịu tin ngay.

Vì thế, Cừ Thiên Hiệp muốn kiếm “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” đem sự thật mà giải thích các điều oan khúc, hiểu lầm, trước mặt các môn phái thanh minh cho mình, thì chánh nghĩa sẽ được nhiều người ủng hộ, tà đạo sẽ bị cô lập lo gì chẳng được người ủng trợ.

Tuy võ công Cừ Thiên Hiệp không nhờ sự giúp đỡ một ai, nhưng mà tinh thần phải nhờ nhiều người cổ vũ.

Quả nhiên, ngoài sự liệu định của Ngô Phi đại sư.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” đưa tay chỉ vào chiếc hộp thứ nhất nói to:

- Món tặng phẩm thứ nhất là “toàn bộ” thượng thừa hoa pháp chân kinh của thiếu lâm tự!

- A!

Dưới khán đài bên tả, và số kêu lên một tiếng “A” vang rền, thiếu lâm phái cả tăng lẫn tục đều rung động đứng phất lên.

Ngô Phi đại sư vội quét nhìn toàn thể môn đội bảo nhò:

- Bốn môn đệ tử hãy chờ xem, chớ nên vọng động!

Trên đài, “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” lại đưa tay vào hộp thứ nhì nói:

- Món tặng phẩm thứ hai toàn pho phi vân kiếm phổ của phái Võ Đương! Có thể nói là Võ Lâm chi bửu!

Võ Đương bát kiếm vội đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm toan nhảy ra tranh tài.

Luôn cả vị chương môn “Vân phi đạo trưởng” sắc mặt cũng hiện đầy nét giận dữ. Nhưng, lão đã lo xa tính trước, đối với “Tam đại kỳ nhân” trên đài khó mà thủ thắng, và lại việc này quan hệ đến võ lâm đại cuộc, không chỉ dành riêng cho một môn một phái nào, Võ Đương phái há thay mọi người làm vật thí nghiệm đầu tiên hay sao?

Do đó, Vân Tiêu đạo trưởng chớp mắt mấy cái ra hiệu, tay hữu đưa lên cao giữ mạnh vào số sư môn đệ tử.

Võ Đương phái sư môn, đệ tử thấy lệnh liền vội ngồi vào vị trí cũ.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” lại điểm vào cái hộp thứ ba, trầm giọng nói:

Món tặng phẩm thứ ba này, là... một vật “vương hóa” Long hồ Sơn, có một tịch đại hàng trăm năm của Thiên Sư để lại chấn sơn “Ngũ lô chánh phù” có thể nói là vật “kỳ trân”!

Tiếp theo đây, Dị Đại Cương lại tiếp tục giới thiệu từng món tặng phẩm, nào là:

Vân Vụ Phái - Vân Vụ Kim đỉnh.

Võ Di Môn - Võ Di Ngọc Mã,

Không Động Môn – Triều thiên “Kim Đầu”,

Thiên Sơn Nhất Phái – “Ty hàn Hòa Châu”.

Món nào hẳn chỉ đến, là phái dưới khán đài nhao nhao, hỗn loạn lên.

Nhưng mà, mỗi khi Dị Đại Cương giới thiệu tặng phẩm nào thì mọi người đều giương mắt nhìn Thiên Hiệp bằng những tia cảm hận, phát một cách tự nhiên tận đáy lòng nhưng lạ thay, bao nhiêu ánh mắt đều không được Cừ Thiên Hiệp lưu ý.

Cừ Thiên Hiệp bấy giờ bị đôi mắt trên đài thu hút cả linh hồn, chỉ vì đôi mắt này chiếu ra những tia đầy ý nghĩa có đủ cả nhiệt tình, sâu muộn, bối rối, lo âu, trong nhất thời không phân tách được.

Cừ Thiên Hiệp đã quên hết những gì trong hiện tại ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn chàng không phân tách nổi “Hong hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc” muốn nói gì.

Tại sao, nàng chẳng bằng lòng ta đi dự hội?

Tại sao đôi mắt nàng, không còn long lanh như trước, mà mờ mịt như mắt thần?

Cừ Thiên Hiệp đang suy nghĩ vẩn vơ.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” oang oang nói tiếp:

- Món tặng phẩm thứ tám, là một vật trân môn của Cừ hoa môn “Huyết long huyết cầu” vật này do một vị bằng hữu cất giữ, chốc lát tự nhiên y mang tới!

Cừu Thiên Hiệp nghe đến phá lên cười ha hả “lại đưa vào bọc thăm chừng quả “Huyết long huyết cầu”.

Dị Đại Cương lại cao giọng nói tiếp:

- Tặng phẩm thứ chín và mười, hai món tặng phẩm này là Võ Lâm trọng bửu, cực kỳ quý giá hai vật này hiện ở trong tay một bằng hữu, chốc nữa vị bạn hữu ấy sẽ dâng lên, không để các vị thất vọng đâu!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi, vội lên tiếng hỏi nhỏ Ngộ Phi đại sư:

- Đại sư không rõ vị bạn hữu “hắn” nói đó là ai vậy...? Có mặt...

Ngộ Phi đại sư điềm điềm ngắt lời bảo:

- Thiếu hiệp không rõ thật ư?

- Cừu Thiên Hiệp vội đáp ngay:

- Vãn bối không rõ hai vật gì là võ lâm trọng bửu, thì làm sao biết được vị khách giữ nó là ai?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt mỉm cười bảo rất khế:

- Vị đó là chủ nhân “Trúc kiếm”, và hai nhân vật võ lâm kỳ vật là “Bổ thiên tàng thiết hạo khí thoa” và “Khô trúc thánh kiếm” đấy... ngươi biết là ai rồi chứ?

Cừu Thiên Hiệp run lên, cao giọng hét to:

- A! Bọn chúng khinh thường thái thậm!

Vừa hét dứt, hai vai chớp động, toan cử thể nhảy lên đài.

Ngộ Phi đại sư vội đưa tay kéo nhẹ tà áo chàng giữ lại, bằng giọng hiền hòa bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp chớ nóng nảy mà hư việc!

Cừu Thiên Hiệp nhú đôi mày kiếm, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Còn đợi bao giờ?

Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Dị Đại Cương trên đài, nhìn Thiên Hiệp thân mật bảo:

- Thiếu hiệp, hãy nhường cho “hắn” ba hoa khoác lác, thử xem đêm nay “hắn” tìm đâu ra hai vật kỳ trân... và ngươi vẫn còn nhiều cơ hội qua chiêu... Đợi chốc lát xem sao?

Mưa tạnh mây tan

Oan cừu rửa sạch

Dị Đại Cương từ góc đài bên tả, nhún mình nhảy vọt ra giữa “Luận kiếm đài”, hấn đưa mắt nhìn khắp mặt quần hùng, hai bên tả hữu khán đài, bằng giọng lạnh như băng nói:

- Luận kiếm mở đầu bất luận môn phái hay ban chúng nào, trai, gái, trẻ, đều tham dự được, miễn vị nào qua tay giao thủ với Tam đại kỳ nhân mà nguyên vẹn xuống đài, bốn giáo sẽ hiến tặng phẩm tận tay, lại được suy tôn là một trong “Thập đại kiếm thủ”. Xin quý vị chớ bỏ qua cơ hội tốt!!

Vừa nói dứt, hấn giương đôi mắt sáng rực rọi vào mặt Thiên Hiệp, lại mỉm cười khiêu khích.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay vào bọc nắm chắc đốc kiếm, toan nhún mình nhảy tung lên “Luận kiếm đài”.

Bỗng nhiên, một giọng quát âm trầm vang lên:

- Tiền mỗ tuy bất tài nhưng xin ra mắt trước!

Tiếng nói chưa dứt, thì trên khán đài bên hữu đã hiện ra một người là “Đại hồng Sơn” “Thiết Huyết Bảo” “Bảo Chúa” “Bàn Vân phục vũ” Tiền quân, thân mình như cánh én lượng nhanh qua đầu mọi người bay vọt lên “Luận kiếm đài”.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương trông thấy thế cau mày, hốt hoảng bảo:

- Tiền Bảo chúa! Ngươi chớ...

Thiết Huyết bảo chúa Tiền Quân ngắt lời:

- Lão phu xin hiến ba chiêu!

Nhanh như chớp, lời nói của Tiền Quân chưa dứt, “Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba vội rời Thái sư ý, nhắc mình vọt ngay đến trước mặt “Bàn long Phục Vũ” Tiền Quân chừng bảy thước.

Tiền Quân làm theo thủ tục võ lâm, vòng tay xuống đài thi lễ lại quay sang “Bạch tịnh Ba” vòng tay nói:

- Lão Đảo Chúa! Xin...

Một đạo hàn quang lóe lên như tia chớp “Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba không cần thi lễ giang áo lay động ngay hàn thủy kiếm.

- Ái!

Bàn Vân Phục Vũ Tiền Quân chưa nói hết lời đã rống một tiếng “Ái”! Thảm thiết, chiếc đầu to như quả đầu bị chém phụt văng xuống đài, thân mình lão đảo ngã luôn xuống đài máu tuôn ra xối xả.

Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba phát lên cười như điên dại, tỏ vẻ đắc ý khôn cùng, Hoành thủy kiếm lay động vùn vụt không thôi, hấn lại quát lên cực to:

- Tài nghệ như thế! Chi đề ăn...lên đài làm gì, vô dụng!

Phía dưới khán đài bên tả, quần hùng nhao nhao phản đối:

- Thực là dã man! Vô nhân đạo:

Nhanh như chớp, một bóng người người nhảy lên đài.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh gọi ta:

- Ôi chao!

Vừa kêu lên vừa quay mặt ra sau nhìn Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, hỏi:

- Tiết cô nương, Ma Quân lên đài để làm gì? Ông ấy đã luống tuổi... chỉ e!

Tiết Lệ Hồng sợ tái mặt, tà áo run lên toan nhảy lên đài ứng trợ.

Cừu Thiên Hiệp liền giữ chặt tà áo Tiết Lệ Hồng trầm giọng bảo:

- Tiết cô nương, để ta thay thế...

Vừa nói dứt, đôi vai rẽ động mạnh, dùng “Lôi hành cứu chuyển” nhắc bổng mình lên “Luận kiếm đài”.

Cùng lúc đó...một tiếng hét thanh:

- Ôi chao!

Vang lên, âm điệu cực bi thảm, tiếp theo:

- Choeng!

Một tiếng binh khí chạm nhau téo lửa,

Cái thế Ma Quân Tiết Nam Hùng vừa lay động cây “Quì đầu truy hồn trảo” đã bị lưỡi “Hàn thủy kiếm” nhắm vào vai Tiết Nam Hùng xả xuống nhất cực mạnh.

Diễn tả thì chậm chứ hành động mau không tưởng được.

Đạo Bạch Quang vừa loé lên may thay một luồng kim quang xung lên cản hẳn lại.

Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống đài, đã vung trúc kiếm, tỏa ra đạo hoàng quang xẹt đến mặt Bạch tịnh Ba, đồng thời rống to như sấm động:

- Bạch tịnh Ba – Chớ vô lễ!

Thật là sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Hoành thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba ngẩn người, vô tình chiêu kiếm trên tay đình hoãn lại.

Cái thế Ma Quân Tiết Nam Hùng thoát chết, lão thừa cơ, biến ngay chiêu Lưu vân xuất tụ nhắc bổng mình lên cao, và đáp nhẹ xuống khán đài, gương mặt tái xám, giọng nói run run đưa tay, vẫy gọi Tiết Lệ Hồng:

- Hồng nhi! Chúng ta về đi thôi!

Nhanh như chớp hai cha con Tiết Lệ Hồng như hai luồng khói trắng, nhắm ngay đường ra Hắc ngục Cốc chạy như bay biến.

Cừ Thiên Hiệp cử nhanh hư chiêu cứu thoát Cái thể Ma Quân, chàng lại không lưu ý đến Hoành thủy Đảo chúa Bạch Tịnh Ba, mà xóc ngay “khô trúc thánh kiếm” đề ngang ngực, xê chân bước nhanh đến trước mặt Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương, chỉ mũi kiếm vào gã, quát cực to:

- Dị Đại Cương, mi là một người ác độc vô lương, thủ đoạn cực kỳ dã man!

Dị Đại Cương phá lên cười lạnh lạnh, vẫn ngồi an nhiên trên giao ý, trầm giọng trả lời:

- Luận kiếm đài, chỉ có một việc luận kiếm tỉ võ, bất luận chuyện gì dù quan trọng đến đâu bốn giáo chủ tuyệt không dám lạm bàn tay đáp ứng được!

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn cười hê hê khiêu khích, máu giận càng tăng, rống lên như sấm bô:

- Nếu như thế, sau khi Luận kiếm Cừ mỗ nhất quyết trừng trị ngươi!

Ngay lúc ấy, người ngồi kế bên Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương là Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên nâng hót hoảng xanh mặt đứng phất dậy, kêu lên một tiếng:

-Ồi!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh hãi, lại nghe đạo kinh phong như bão táp áp mạnh vào lưng.

Nguyên hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba thấy Cừ Thiên Hiệp xem thường mình, nên nổi giận xung thiên, lia kiếm hàn thủy chém xả vào lưng.

Cừ Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu đã nhanh lại mạnh, vừa uống lưng thân mình đã tránh xa một trượng rưỡi, bằng giọng giận dữ rồn lên ầm ỉ:

- Lão thất phu! Ngươi đánh lén à?

Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vừa đẩy ra một chiêu kiếm mãnh liệt, thì bóng dáng đối phương mất dạng, nên lấy làm kinh sợ bồi hồi, khi nghe Thiên Hiệp nói, vội rống to như sấm nổ:

- Tiểu qui! Ta quyết lấy mạng ngươi!

Cừ Thiên Hiệp bữu môi cười khẩy nói:

- Ô! Chưa chắc ngươi chạm được lông ta!

Bạch Tịnh Ba càng giận mãnh liệt hơn, hấn gào lên như quỷ đói:

- Hãy xem, “thủy kiếm” của ta!

Vừa hét dứt, Hàn thủy kiếm lay động mạnh tựa ra muôn đợt tia sáng long lanh đầy hơi lạnh như tuyết đông giá buốt, tuôn ra ào ạt, nhắm ngay vào Thiên Hiệp xoắn tới.

Cừ Thiên Hiệp vừa thấy đối phương động kiếm, chiêu thức đã làm chàng hoa mắt, không phân được bóng địch, lẩn kiếm đâu cả, lại không nhận ra chiêu số là gì, giữa cơn nguy cấp, chàng giờ cao “Khô trúc thánh kiếm” lay động “vù vù” đạo kim quang vàng rực, biến tỏa cao rộng hàng trượng, che khắp đại huyết châu thân, thậm chí đến hơi gió, cũng không chui lọt qua kiếm quang vào mình.

Bỗng nhiên, khán giả dưới tả, hữu đài kêu rộn lên kinh ngạc:

- A!

Một tiếng do hàng trăm cửa miệng thốt ra, làm rung chuyển cả Hắc ngục cốc, nguyên mọi người đã thấy chuyện quái dị xảy ra vì thanh “Khô trúc thánh kiếm” vừa lay động lóe ra đạo hào quang vàng chói mắt, thì ánh thép long lạnh của “Hàn thủy kiếm” tự động lưu mờ, như khối tuyết gặp mặt trời tan chảy dần dần. Ánh Hàn thủy kiếm cũng thế, hơi lạnh vừa tiêu, sắc kiếm lưu lại cực nhanh trong nháy mắt đã biến thành khúc sắt tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy cả mừng, tinh thần phấn khởi, tay kiếm lượng nhanh như làn gió bão, “Khô trúc kiếm” chuyển mình biến ra chiêu “Thập nhị sanh tiêu” kiếm pháp, “vút, vút” tựa đầu “độc xà” nhắm vào ba mươi sáu đại huyết của Bạch tịnh Ba thích tới tấp... nhưng mà “thập nhị sanh tiêu” kiếm pháp là môn bí truyền, chiêu nhanh như chớp, thể hiện hạ thường.

Cừ Thiên Hiệp lay động “Khô trúc kiếm” vun vút, chớp mắt đã sử dụng xong một lượt mười chiêu tuyệt kiếm. Đột nhiên chàng cao giọng quát to:

- Buông kiếm mau!

Đạo hào quang vàng như ánh điện, chớp rục giữa đài.

- Koeng!

Một tiếng thép rơi kêu lên một tiếng khô khan lãnh khi bốc ngộp giữa đài, Hàn thủy kiếm bị chiêu “Sanh mệnh kiếm” hất rơi xuống nền “Luận kiếm đài”.

- Hà Hà! Bạch tịnh Ba, ta tha cho ngươi đấy!

Vừa nói dứt chàng xấn tới trước mặt một bước, đưa chân dẫm lên mũi kiếm “Hàn thủy” gương mặt hiện ra nét hoan hỉ vô cùng.

Bạch tịnh Ba dù công lực có siêu việt đến đâu, kiếm pháp có cao diệu đến một bậc, cũng phải buồn rơi thanh kiếm, vì nếu cưỡng chống lại, sẽ bị ngọn “trúc kiếm” đảo ngược, gãy rụng cả cánh tay hữu tàn phế suốt đời.

Giữa lúc, hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba buông rơi kiếm, đứng trơ như tượng gỗ... thì phía dưới khán đài tả hữu vỗ tay và hoan nghênh.

- Tuyệt hay!

Hàng trăm cửa miệng hét lên cùng một lúc, vang rền cả núi rừng âm không dứt.

Cùng lúc ấy, giữa khán đài bên hữu, một bóng người bay vọt lên “Luận kiếm đài”, thân pháp rất nhẹ nhàng xảo tuyệt, vừa nhún chân đặt xuống gâm đài, hắn đã cao giọng quát to:

- Hay cho tiểu tử, lớn mặt!

Tiếng hét trong như chuông ngân, làm chấn động cả mặt đài.

Người này là một thanh niên tuấn tú, mình khoát bộ y phục chệt màu xanh nước biển, dáng điệu rất uy nghi nhưng tiếc thay trán thấp, gương mặt tái ản đầy tà khí, không phải người chánh phái nhân vật.

Thanh niên áo xanh vừa đáp xuống đài, chẳng hỏi trắng đen, phân phải quấy, tay hữu vun cây

bút phán quan, nhắm ngay lòng ngực Cừ Thiên Hiệp đâm một nhát khá mạnh, chiêu thế thật hung hăng mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp vẩy nhẹ ngọn “Khô trúc kiếm” phá ngay chiêu thế đối phương, trầm giọng quát to:

- Hãy dừng lại!

Vừa hét dứt, chàng xê mình đến bên mấy cái bàn bày đầy tặng phẩm, mỉm cười lạnh lạnh nói:

- Tại hạ thắng một lần, xin đa tạ... nhận một tặng phẩm trước! Tung mình nhảy xuống khán đài bên tả, trao ngay Ngộ Phi đại sư, mỉm cười nói:

Đại sư! Đây là bộ chân kinh của quý tự, xin giao hoàn nguyên chủ!

Bấy giờ. Trên Luận kiếm đài thanh niên áo xanh rống lên như hổ đói quát tháo ầm ỹ:

- Cừ Thiên Hiệp! Hãy tiếp Thiếu đảo Chúa, trăm chiêu!

Cừ Thiên Hiệp vừa quay lại “Luận kiếm đài” nghe hắn nói như thế, chàng đã hiểu ngay hắn là “Hoàn thủy Đảo” Thiếu đảo chùa Bạch Vân Phi, bất giác ngọn lửa bùng sôi, sóng lòng phát dậy.

- Trăm chiêu? Đừng lớn lối, nguoi sánh bằng lão gia Tịnh Ba không chứ!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhanh “Khô trúc thánh kiếm” phát ra đạo kim quang như cái móng trời, lại đồng dục quát to:

- Qua chiêu, mau!

“Hoàn thủy Đảo chúa” Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi vì sự báo thù làm chúng hôn ám, chẳng rõ trời cao đất dầy, lay động đôi bút phán quan, nhắm ngay Thiên Hiệp công tới tấp.

Kim quang trào như muôn đợt sóng vàng, hết đợt này đến đợt khác, chớp nhoáng liên hồi.

Cừ Thiên Hiệp lại quát to:

- Coi chừng!

Tiếng quát vừa dứt, bầu không khí như tối sầm lại.

Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi kêu rống lên một tiếng A! Thâm liệt,

Một cảnh tượng kinh hồn làm khiếp đảm cả đám ác ma luôn quần hùng cũng nhôn nhao.

Nguyên “Hoàn thủy Đảo chúa” Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi bị ngọn “Khô trúc thánh kiếm” chém rụng cả hai tay, cánh tay cầm bút phán quan bị rơi ngay xuống đất, cánh tay tả rơi trên nền “Luận kiếm đài”, máu đỏ loang cả đấu trường.

Bạch Vân Phi té ngồi trên găm võ đài, miệng kêu thê thảm.

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp chạy nhanh đến bàn để tặng phẩm với tay lấy hộp son đựng “Võ di ngọc mã” tung thân nhảy xuống đài, đồng thời nói với lại:

- Món tặng phẩm thứ hai xin miễn tạ ơn!!

Tiếng nói vừa dứt, thì thân người đã đến bên Hồi kiếm khách Âu Dương Hồ,

Cừ Thiên Hiệp hai tay đưa hộp tặng phẩm Võ di Ngọc Mã vừa mỉm cười nói:

- Lão trang chủ! Châu về hợp phỏ xin trang chủ hãy “Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ” đưa tay ra đón lấy, vừa thốt lời cảm tạ.

Ngay lúc đó, Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương giận tím mặt vụt đứng phất dậy rồi ngay thái sư ý bước nhanh ra ngoài trầm giọng hét to:

Thiên Hiệp!... Cả gan cho Cừ Thiên Hiệp, hôm nay dù ngươi có thập cánh cũng khó bay khỏi “Hắc Ngục Cốc” này!

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn tỏ ra hung ác liền nhớ ngay đến mối “Phụ thú bất cộng đái thiên” nhanh như “cắt” đảo ngược mình nhảy phốc lên “Luận kiếm đài”, thuận tay vung kiếm chỉ vào mặt Dị Đại Cương quát to như sấm:

- Thiên Hiệp đã đến đây, chưa lấy được đầu ngươi thì ta há quay về không hay sao?

- Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương tức giận lồng lên như hổ điên, hai chân dậm mạnh trên sân đài, quay đầu nhìn một trong Tam đại kỳ nhân là: “Hỏa sơn đảo” Đảo chúa Ma Tất Chánh đưa mắt ra hiệu nói:

- Xin phiền Ma Đảo chúa...

“Hỏa sơn đảo” Đảo chúa Ma Tất Chánh sớm đã lãnh giáo Cừ Thiên Hiệp, nên đã hiểu sự lợi hại “Khô trúc thánh kiếm” là thế nào rồi, vả lại “Liệt hỏa kiếm” đã gãy, đâu dám rút ra khỏi vỏ,

Bây giờ nghe Dị Đại Cương gọi đến danh, Ma Tất Chánh uể oải đứng dậy, chậm rãi bước ra giữa “Luận kiếm đài”, dùng giọng êm trầm bảo to:

- Lão phu tự lượng sức mình quá kém, xin giã biệt các vị!

Cừ Thiên Hiệp vốn là người thiện lương, không muốn tạo nhiều sát kiếp, nên nghe Ma Tất Chánh vừa nói dứt, vội vòng tay hướng vào Ma Tất Chánh mỉm cười, nói to:

- Lão đảo chủ đầy lòng nhân nghĩa, Cừ mỗ lấy làm cảm tạ!.. Xin đa tạ!

Chàng đã chém gãy “Liệt hỏa kiếm” của Ma Tất Chánh nhưng chẳng thừa cơ hội này mà đề cập trước mặt mọi người lại dùng lời khiêm nhường đề cao Ma Tất Chánh trước mặt thiên hạ võ lâm thật là phong tư của người đại hiệp, ít ai sánh kịp.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nghe qua đó phùng mặt, vì cảm kích bồi hồi, một mặt lão bước dần ra giữa đài, một mặt nhìn Hoành thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba khẽ bảo:

- Bạch đảo chúa! Trung nguyên võ lâm, ai có ân oán nấy, chúng ta không nên xen vào việc này thất danh vô ích... Bạch đảo chúa, chúng ta hãy quay về!

Nói xong, hấn bước đến bên Bạch tịnh Ba , phụ lực với lão này dìu “Ngọc diện Truy phong” Bạch vân Phi gãy cả hai tay đồng thời buột miệng nói to!

- Lên!

Vừa hét dứt, cả hai cùng tung mình lên cấp theo “Bạch vân Phi” như đôi chim ưng kết cánh tha mồi, nhắm ngõ cửa Hắc Ngục Cốc chạy ra ngoài như bay. “Hải ngoại Tam đại kỳ nhon”, chỉ còn

lại một người là khô lâu đảo chúa “Tiêu bát Đồng”.

Thôi Mệnh diêm la Di Đại Cương xám mặt, nhíu mày nhìn “Tiêu bát Đồng” dùng lời khích tướng bảo:

- Tiêu đảo chúa! Ngươi chẳng sợ hãi như hai vị kia chứ? Chưa chi đã khiếp đảm trước công lực của tiểu tặc tử? Hà... hà!

Vừa nói dứt, hắn phát lên cười, giọng cười rất gượng gạo để che đậy một sự thất bại nào nề.

“Tiêu bát Đồng” là một tên háo thắng, háo sát, vừa bị nói khích đã nhảy dựng lên, bằng giọng nói oang oang như chuông bể quất âm ỉ:

- Hừm! Lão phu là người trọng chữ tín, giết tiểu tặc tử tạ thị như giết một con gà!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm “Bạch cốt” rút soạt ra khỏi đây, lưỡi kiếm dài một thước bảy tấc (mộc), phát ra tia sáng trắng ngần, vũ lộng “ào,ào” biến thành một đạo âm phong rít lên nghe rợn gáy, nhắm ngay cổ Cừ Thiên Hiệp thịch một nhát cực mạnh.

“Tiêu bát Đồng” là một đại ma đầu, đứng hạng thứ nhất trong Tam đại kỳ Nhon, công lực cao hơn cả hai người kia một bậc, lại thêm Bạch cốt kiếm là món tà môn binh khí, khi sử dụng, âm phong rít khiến người chẳng lạnh cũng phải run, toàn thân nổi ốc như da gà.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy gió ma cuộn lộng, quý khí bốc khắp người, khiến chàng không thể chậm trễ, vội lay động ngay “khô trúc thánh kiếm”.

Kiểm trúc vừa vung, cuồng phong phát nổi từng cơn vàng rực, chứa tỏa khắp “Luận kiếm đài”.

Hai người giờ hết binh sanh tuyệt học, phổ nhanh và chiêu số, làm cho mọi người chóa mắt mờ chẳng ra được ai là ai cả.

Cừ Thiên Hiệp chân đạp Lôi hành cửu chuyển, tay vẩy Thường thắng bát kiếm, những thế “Thiết thơ” tuyệt học như vách sắt tường đồng, hạt mưa ngọn gió vào không lọt.

Khô lâu đảo chúa Tiêu bát Đồng đem cả toàn nội lực, vũ lộng thành muôn đạo hàn quang, đem tính mệnh ra đấu, lấy tận lực tấn công, thế như chim ưng giỡn song, cao thủ qua chiêu, mau như sao sa, nhanh như điện chớp.

Thật một trường ác đấu, trong nháy mắt họ đã giao đấu, trên năm, sáu mươi chiêu thế, đem so sánh đôi bên, kẻ tám lạng người nửa cân, công lực suýt soát nhau, nên mỗi lúc, càng đấu nhau mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp đánh say sưa hứng thú, kiếm chàng đổi ngay chiêu thế, bằng một chiêu mới:

- Vụt! Soạt!

Hai tiếng gió rít mạnh, chiêu Mạng vận chi kiếm mạnh tay lay động.

Tiếp theo đấy, nhiều âm thanh lạnh người nổi lên:

- Kềng!

Hai loại binh khí chạm nhau tóe lửa, cùng một tiếng “Vút” lên như gió “rít” mạnh.

Bạch cốt kiếm bị “thánh kiếm” đoạn gãy bảy tấc, văng bắn ra xa năm trượng.

Khô lâu đảo chúa “Tiêu bắt Đồng” thét lên một tiếng thảm liệt loạng choạng chạy lùi ra sau cả trượng, bằng đôi mắt trắng mắt thần nhìn lại “Bạch cốt kiếm” muốn ứa lệ, một khắc hấn qua cho kiếm vào vỏ, gương mắt nhìn Thiên Hiệp trên trời, bằng giọng bi thương nói lên:

- Cừu Thiên Hiệp ngày nào ngươi còn sống, thì bàn đảo chúa tuyệt không vào đất Trung Nguyên... ngươi có cần mạng ta chăng?... vừa nói dứt, đôi mi ứa lệ chảy tròn trên khóe mắt trông rất thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp vốn kẻ hiếu sinh, không nỡ hại người dưới ngựa. hơn nữa họ Tiên là dân tộc lạc người khiêu khích thỉnh mời, bất giác chàng dịu giọng bảo:

- “Tiêu bắt Đồng”, Cừu mỡ trư kiếm chớ không hại người, ngươi hãy đi đi!

“Tiêu bắt Đồng” vừa nghe qua, vội vòng tay vái một xá thật sâu, đoạn nhấc bổng mình lên phi thân ra ngoài, chớp mắt đã biến mình bóng tối mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng “Tiêu bắt Đồng” đến mất hút tâm trí còn ngẩn ngơ chưa định,

Bỗng nhiên, một tiếng hét lạnh lạnh bên tai:

- Dị Đại Cương ngươi chớ hòng trốn thoát!

Lại nghe, Dị Đại Cương gất to lên:

- Ngươi phản ta sao, lão phu sẽ giết ngươi!

Nguyên “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” thừa cơ hỗn loạn chạy trốn, lại bị Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lên tiếng cản trở.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, quay đầu lại, nhìn thấy kiếm của Nhan Như Ngọc, bị cây triều thiên hốt của Dị Đại Cương ghì chặt, hấn lại vươn tay tả, xòe năm ngón như vuốt hổ, chộp mạnh vào cổ Nhan Như Ngọc thế mạnh không lường được.

Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên quát to:

- Dị Đại Cương, hãy trả mạng phụ thân ta!

Vừa hét dứt, tay hữu lay động “khô trúc thánh kiếm”, phân thế tấn công.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương sợ chết, vội bỏ ngay Nhan Như Ngọc nhấc mình hạ xuống đài co giò chạy như bay.

Lúc bấy giờ toàn thể quần hùng bên tả khán đài, đã cảm phục tài của Cừu Thiên Hiệp vô cùng.

Họ tự hỏi: nếu không có Cừu Thiên Hiệp giàu lòng quả cảm, chắc Dị Đại Cương sẽ gây họa nạn vô cùng!

Họ lại tự nghĩ: Từ bao lâu nay, không ngờ Dị Đại Cương lại giao du với đủ loại tà ma ngoại đạo, đề giờ này bày ra buổi hội, mà tàn sát những cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không thất bại... chẳng rõ tai hại to lớn đến bậc nào!... Dị Đại Cương là tên phản loạn dất voi đầy mã tổ, rước sói vào nhà...

Vì thế, nên quần hùng la ó lên dậy đất, võ khí tuốt nhanh nhảy ra dàn hàng ngang cản hấn lối đi của Dị Đại Cương.

Cửu đại môn phái trừ những người nhảy lên đài thâm hời trọng vật của bốn môn, còn lại bao

nhieu đều tuốt kiếm, chờ Dị Đại Cương chạy đến.

Cừ Thiên Hiệp thân như luồng gió nhẹ, đuổi sát bên lưng Dị Đại Cương, như hình với bóng, Dị Đại Cương đang chạy như gió, chợt thấy quần hùng cản trước mặt, vội hãm ngay cước bộ chậm lại nhanh như chớp mũi Trúc kiếm trờ tới điểm vào Ngọc chằm huyết, Dị Đại Cương sợ toát mồ hôi, vội ngừng hẳn lại.

Cừ Thiên Hiệp tay kiếm không rời Ngọc chằm huyết của hắn, đồng thời hướng mặt vào quần hùng đồng dục nói to:

- Các vị võ lâm tiền bối, xin nghe tại hạ nói đôi lời!!

Võ lâm quần hùng vừa nghe qua, tất cả không ai bảo ai đều nín im phăng phắc.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hùng tâm cao muôn trượng, trầm giọng tiếp lời:

- Phụ thân của tại hạ là Cừ Vô Ky, treo kiếm ản cư, Dị Đại Cương lại bất kể qui luật đang đem đất người vây phủ “Thần châu sơn trang” giết thác Mẹ tại hạ là một người thiếu phụ, không biết võ công, bức tử phụ thân tại hạ...

Lúc bấy giờ, quần hùng mới rõ Cừ Thiên Hiệp là con của một trang đại hiệp “Thần châu nhất kiếm” Cừ Vô Ky, nên tất cả lấy làm bồi hồi cảm mến, chua xót vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp lại nói tiếp!

- Còn buổi hội hôm nay, mọi việc đều do Dị Đại Cương chủ xướng, những vị còn lại, đều bị sự sai kiếm của “y” Cừ Thiên Hiệp tôi quyết... không truy cứu, hầu khỏi tạo thêm sát kiếp...

Quần chúng bấy giờ đã nín lặng lại, khi nghe Cừ Thiên Hiệp vừa nói tất cả đều hoan hô to:

- Thiếu hiệp có lòng khoan dung đại lượng, khiến cho chúng tôi kính ngưỡng vô cùng!

Cừ Thiên Hiệp lại trầm giọng nói:

- Dị Đại Cương đã biết phụ thân tại hạ có người thừa tự, nên dùng “Tá đao chi kế” (mượn đao người khác giết) mượn danh tại hạ gây tội ác khắp nơi, nào là giết cả tôn trưởng của ta, giết người đoạt báu vật, gây sự cừ hận khắp giới võ lâm, lại lợi dụng cảm tình của Nhan cô nương đối với tại hạ, không chuyện gì “hắn” từ bỏ, lại thêm bày ra đại hội, rước ba tên kỳ nhân hải ngoại vào Trung Nguyên, hầu tận sát những tay cao thủ, tạo ra một trường sát kiếp không tiền khoáng hậu, thật là một tên dã man như lang sói, ác độc như cạp hùm! Xin các vị tiền bối, định tội “Dị Đại Cương” thế nào?

- Sát! Giết hắn!

- Không giết Dị Đại Cương, Trung Nguyên võ lâm sau này hoạn họa vô cùng.

- Giết hắn!

Hàng ngàn người la to lên vang trời dậy đất, làm chấn động cả Hắc Ngục Cốc

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp suy nghĩ khi nghe tiếng vang trời, thì thấy ánh sáng thép chớp liên hồi, bóng kiếm, hình đao, thân roi, chì nặng, vô số loại binh khí, hướng vào thân mình trờ như tượng gỗ của Dị Đại Cương giáng xuống...

Máu bắn vọt như mưa, thịt văng ra như bầm nhuộm đỏ ối mặt trăng. Ô hô!

Một tên gian ác đại ma đầu, đã từng đem xương máu đổi lấy hư danh, hiện giờ không kịp kêu trời một tiếng, đã biến thành bã thịt vụn tanh hôi.

- Ca ca! Ca ca!

Cừu Hắc Phượng buột miệng gọi Thiên Hiệp, vừa đưa tay nắm áo chàng mỉm cười bí mật.

Cừu Thiên Hiệp không rõ gì cả, toan lên tiếng hỏi:

Hắc Phượng nhoèn miệng cười nói rất nhỏ:

- Nhan cô nương chờ Ca ca ngoài cốc Khẩu, chúng ta mau ra ngoài ấy?

Cừu Thiên Hiệp hoàn hồn khẽ thở dài, chàng lại buông ra một nụ cười hoan hỉ, giữa lúc quần hùng hoan hô không ngớt, một tay dắt Hắc Phượng tung mình chạy lẫn ra Hắc Ngục Cốc.

Từ xa xa, nhiều tiếng gà gáp rộ, báo hiệu sắp rạng đông gió xuân thổi đều hiu hiu dịu làm cho Cừu Thiên Hiệp khoan khoái hy vọng ở ngày mai...

HẾT